

Cuprinsul revistelor din anul 1944

Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1944

ÎNVĂȚĂTURA DIVINĂ A SERVULUI - PAG. 3

Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1944

FEMEIA LIBERĂ A LUI DUMNEZEU - PAG. 24

Revista nr. 3 - 1 februarie 1944

SĂMÂNȚA FEMEII LIBERE A LUI DUMNEZEU - PAG. 45

Revista nr. 4 - 15 februarie 1944

NIMICIREA ÎNTĂILOR NĂSCUȚI - PAG. 66

Revista nr. 5 - 1 martie 1944

ÎNNOIREA LUMII - PAG. 87

Revista nr. 6 - 15 martie 1944

PRIMELE ROADE ALE ÎNVIERII - PAG. 108

Revista nr. 7 - 1 aprilie 1944

DISTRUGÂND ULTIMUL DUȘMAN AL OMULUI - PAG. 128

Revista nr. 8 - 15 aprilie 1944

PUTEREA SPERANȚEI ÎN ÎNVIERE - PAG. 149

Revista nr. 9 - 1 mai 1944

EXTRAORDINARA COMOARĂ A SERVICIULUI - PAG. 170

Revista nr. 10 - 15 mai 1944

UNITATE PENTRU LUMEA NOUĂ - PAG. 190

Revista nr. 11 - 1 iunie 1944

„NEBUNIA PROPOVĂDUIRII CRUCII” - PAG. 211

Revista nr. 12 - 15 iunie 1944

„TATĂL DUHURILOR” - PAG. 232

Revista nr. 13 - 1 iulie 1944 „ADUNÂND MULȚI FII ÎN GLORIE”	- PAG. 252
Revista nr. 14 - 15 iulie 1944 „CEI CHEMAȚI, CEI ALEȘI, ȘI CEI CREDINCIOȘI”	- PAG. 273
Revista nr. 15 - 1 august 1944 CEI UNȘI ȘI „OAMENII DE BUNĂ CREDINȚĂ”	- PAG. 295
Revista nr. 16 - 15 august 1944 SPIRITUL ÎN VREMEA DE PE URMĂ	- PAG. 316
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1944 „ACEASTĂ EVANGHELIE VA FI PROPOVĂDUITĂ”	- PAG. 337
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1944 „CĂUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU”	- PAG. 359
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1944 NUNTA ORGANIZATĂ DE ÎMPĂRAT	- PAG. 381
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1944 ORGANIZAȚI PENTRU LUCRAREA FINALĂ	- PAG. 401
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1944 ORGANIZAȚIA TEOCRATICĂ ÎN ACȚIUNE	- PAG. 421
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1944 STRĂINUL ȘI DREPTURILE LUI	- PAG. 442
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1944 DREPTUL MENȚINUT AL STRĂINILOR	- PAG. 461
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1944 „DUCEȚI-VĂ ȘI FACEȚI DISCIPOLI DIN TOATE NEAMURILE”	- PAG. 482

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

1 IANUARIE 1944

Nr. 1

ÎNVĂȚĂȚURA DIVINĂ A SERVULUI

„Învăță-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeuul meu”. – Psalmi 143:10

IEHOVA își îndrumă servul în vremuri de restriște, când este la mâna dușmanului. Servul are datoria să facă plăcerea divină a Stăpânului și Domnului Său totdeauna, indiferent de cost. Sub presiunea dușmanului servul se poate întreba în gând ce drum trebuie urmat. Servul credincios și înțelept face aceasta dorind să facă plăcere Domnului și, prin urmare, va realiza voința lui Dumnezeu într-un mod stabilit de către Acesta.

2. Mai ales din 1918 marea problemă care confruntă omenirea este: Pe cine vei sluji, pe Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa sau pe marele adversar al organizației Sale? Servul a ales să slujească fără rezerve pe Dumnezeuul dreptății și al neprihănirii. Pentru acesta nu există întoarcere din drum sau eliberarea din serviciu prin aprobare divină. Pentru a dovedi integritate servul trebuie să-și dovedească credința și să păstreze neștirbit atașamentul față de Domnul ales. Opoziția dușmanului pur și simplu furnizează servului șansa de a demonstra ascultare sub gloanțele inamicului. Manifestându-și astfel dragostea nesecătuită pentru El, servul onorează pe Domnul ca pe Cel Meritos, căruia îi datorăm serviciile. Nu plăcerea și voința lui proprie trebuie îndeplinite, nici cea a dușmanilor sau a vreunei alte creaturi. Voința și plăcerea Domnului sunt cele esențiale și trebuie duse la îndeplinire. Domnul Dumnezeu își sprijină servul și se poartă cu dușmanii după cum merită. El luminează pe servul legat de ceea ce-i place, pentru că îi încântă disponibilitatea și credincioșia servului și îl ține în serviciul Lui cu bucurie

3. Psalmul 143 este un cântec pentru servul lui Iehova și se numește „Psalmul lui David” A fost scris sub inspirația Domnului. Domnul Dumnezeu l-a adus pe psalmist într-un cadru profetic. De asemenea prin Spiritul Sfânt, Dumnezeu l-a inspirat să spună și să scrie vorbe care reprezintă o profeție. (2 Samuel 23:1-3) Psalmul a fost compus de o persoană, un profet, dar în afară de Isus Cristos, Servul Suprem, psalmul nu se poate aplica nici unui individ. Se aplică unei clase de persoane căreia Cristos Isus îi este capul, pentru că aceștia urmează în pașii Lui. Deci în loc să se îndeplinească la nivel individual de multe ori de-a lungul secolelor în viețile celor ce merg în pașii lui Isus, psalmul își împlinește profeția de la un anumit moment în timp, și doar asupra corpului sau asupra unui grup de urmași credincioși. Acest moment a început în 1914 d.Hr. La acea dată Iehova și-a început guvernarea Teocratică sub Servul Ales, Cristos Isus, și apoi L-a pus pe acesta să arunce pe Satan, slujitorul necredincios din ceruri.

4. Isus Cristos a aplicat sieși psalmul lui David. În ce privește persoanele fizice, El este singurul căruia acest psalm I se potrivește (Luca 24: 44, 45; Faptele Apostolilor 4: 24-28) Într-un mod fizic, dat de carne și oase, El era înrudit cu David prin fecioara evreică Maria și era deci din seminția lui Iuda; dar acesta nu este motivul principal pentru care Isus este numit „fiul lui David”. Numele acesta nu era doar pentru a sublinia că este urmașul uman al lui David, ci ca să-l identifice pe Isus ca moștenitor al guvernării divine, așa cum a fost anunțată de guvernul tipic teocratic, în care David a domnit peste națiunea lui Israel. Acesta este motivul pentru care, la intrarea Lui triumfătoare în Ierusalim, mulțimile au strigat. „Binecuvântat este Împăratul care vine în numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile prea înalte!” (Matei 21:9; Luca 19:38)

După descendența de carne era fiul lui David dar după numirea dată de Iehova Dumnezeu, de Rege în guvernul de dominare universală El era Domnul sau Stăpânul lui David. - Matei 22:41-46.

5. Cam cu șapte, opt ani înainte de nașterea lui David, Domnul Dumnezeu a zis neascultătorului Rege Saul, prin profetul Său Samuel: „Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse DOMNUL, Dumnezeul tău. DOMNUL ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. DOMNUL Și-a ales un om după inima Lui și DOMNUL l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său, pentru că n-ai păzit ce-ți poruncise DOMNUL.”(1 Samuel 13:13, 14) Nu este din întâmplare faptul că la nașterea copilului, tatăl său Isai i-a dat numele „David”. Numele acesta înseamnă „iubit; drag” Era potrivit să numești astfel pe cel ce avea să se dovedească a fi „un om după inima lui Dumnezeu”. Numele însă i s-a dat pentru motivul mai puternic că David avea să fie un model profetic al Celui care, la botezul și la transformarea căruia Dumnezeu avea să vorbească din ceruri spunând: „Acesta este Fiul Meu *preaiubit*, în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 3: 17, 17:5) Într-un mod fără greș, perfect, Isus pe pământ era un om „după inima lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 13:22,23) El era servul Atotputernicului Dumnezeu , care niciodată nu s-a depărtat de voința Tatălui, nici cu umbra unui gând sau cu o clipă. Asemenea relație profetică între David și Isus Cristos fac ca Psalmul 143 să fie unul de importanță și interes crescut pentru noi.

APEL ZELOS

6. Psalmul începe cu un apel adresat Domnului Dumnezeu Iehova: „Doamne, ascultă-mi rugăciunea, pleacă - Ți urechea la cererile mele! Ascultă-mă în credincioșia și dreptatea Ta! Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta”. (Psalmi 143: 1,2) Pot acestea să fie cuvintele Servului Ales, Isus Cristos începând din 1914, când a fost încoronat în ceruri, pentru a domni ca Rege al lui Iehova în Guvernul Teocratic, prima Lui faptă, în această calitate, fiind să alunge din ceruri pe Satan și demonii lui și să-i arunce pe pământ? Cum pot asemenea cuvinte avea legătură cu triumful asupra dușmanilor al Regelui domnitor? Iată cum:

7. Marele Teocrat Iehova a dorit să dea lui Cristos Isus un corp de tovarăși, în număr de 144.000. Cristos Isus avea să le fie Cap. Când aceștia se vor așeza pe tron împreună cu El și vor domni cu El, El avea să fie "Domnul domnilor și Împăratul împăraților" sau "Domnul împăraților pământului".(Apocalipsa 7:4-8; 14:1,3; 17:14; 1:5; Psalmul 89:27). La venirea Lui în carne și oase, acum două mii de ani, El a început să își aleagă acest corp de membri. Primii au fost apostolii Săi credincioși. Numai o minoritate din neamul evreiesc a crezut și L-a acceptat și au devenit membrii „corpului lui Cristos”. De aceea, la timpul potrivit, pentru a completa „corpul”, Iehova Dumnezeu „Și-a aruncat privirile peste neamuri[nu numai peste națiunea iudee], ca săf aleagăf din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.” Selectarea corpului de membri și încadrarea lor în Împărăție a continuat până astăzi. Se pare că majoritatea membrilor „corpului lui Cristos” au fost aleși dintre ne-evrei. Faptele Apostolilor 15:14; 13:45-48; Romani 12:4,5; 1 Corinteni 12:12,13,18,27.

8. În 1918 a venit vremea ca Domnul să vină la templu pentru judecarea celor din Casa lui Dumnezeu. Pe membrii din cadrul corpului care au murit în credință și care erau în morminte, așteptându-I venirea în împărăție, i-a ridicat din somnul morții. Aceștia, fiind judecați ca aprobați, au primit ca recompensă asemănarea cu chipul Lui divin, fiind ridicați pentru o viață în spirit, ca nemuritori și au fost adunați cu El în templu. Încă mai există pe pământ o rămășiță aleasă, care cuprinde candidați pentru „corpul” Lui ceresc. Aceștia sunt copiii lui Dumnezeu prin „femeia” Sa, Sionul, organizația Lui. În legătură cu copiii Sionului, Apocalips 12:9,13,17 scrie: „Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșeală întreaga lume, a

fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească. Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”.

9. Rămășița corpului membrilor „are mărturia lui Isus Cristos” și îl reprezintă pe El, Capul lor. Persecuție față de ei, este persecuție față de Regele însuși. Apostolul Pavel povestește că atunci când el „ca Saul din Tars, căuta membri ai corpului lui Cristos, i-a apărut miraculos Domnul și i-a spus: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci, cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș.” „Cine ești, Doamne?” am răspuns eu. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. (Faptele Apostolilor 26:14, 15) Mai mult, înainte de a veni pe tron, Isus a spus, legat de cei care la acea vreme ar face vreun rău membrilor corpului sau fraților spirituali ai lui Christos „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” (Matei 25:31-40). Această afirmație trebuie să reflecte faptul că Regele este reprezentat pe pământ de ultimii membri din cadrul corpului, rămășița aleasă.

10. Persecuția rămășiței alese de către organizația balaurului face ca Psalmul 143 să fie împlinit în întregime. Fără îndoială David din vechime a fost folosit ca să reprezinte credincioasa rămășiță a urmașilor lui Cristos la sfârșitul lumii, unde ne aflăm din 1914 d.Chr. Urmașii credincioși sunt iubiți de asemenea de Dumnezeu, deoarece lor li se scrie: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu”. - 1 Ioan 3:1,2.

11. Vremea în care Dumnezeu a suportat ca Satan și demonii lui, servitorii lui trădători, să opereze în ceruri a expirat în 1914 d.Chr. Atunci, în acord cu promisiunea Lui, Dumnezeu a adus în față pe Servul Lui Ales ca Rege, a instalat Guvernul Teocratic, împreună cu El și a alungat gloata lui Satan din ceruri. Neputând înghiți, noul Guvern Teocratic la naștere, balaurul Satan și mulțimea lui, s-au repezit la cei de pe pământ, care erau la rând pentru a fi servii Împărăției lui Iehova, care urmau în pașii Servului Suprem, Cristos Isus. Atât prin Biblie cât și prin evenimentele care au împlinit profețiile legate de Împărăție, Dumnezeu și-a informat servii de stabilirea Împărăției în 1914 d.Chr. Așa că, acum poruncile lui Dumnezeu de a anunța tuturor națiunilor de pe pământ începutul împărăției se aplică servilor și ei trebuie să asculte. „Mărturia lui Isus Cristos” a fost și va fi cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, și urmașii trebuie s-o respecte, ducând mărturie tuturor oamenilor.

12. Satan a încercat să cenzureze vestea ca să nu ajungă la oamenii pe care îi înșelase, ca nici unul din oamenii lui să nu renunțe la organizația sa lumească și să aleagă slujirea Domnului; el a încercat să înțețoseze faptul stabilirii Împărăției. El a încercat să șteargă propovăduirea veștii bune, distrugând sau făcându-i să tacă pe servii lui Iehova care țineau în mod hotărât poruncile Domnului. El i-a făcut să fie urâți de toate neamurile, folosind primul război mondial ca un imbold națiunilor pentru suprimarea propovăduirii Împărăției. În timpul persecuției sălbatice care a urmat, unii au fost omorâți și alții au fost aruncați în închisori sinistre. Restul au fost puși în condiții de interzicere a mărturiei de către gloate, jafuri, legi marțiale și legi restrictive. Urmărirea și pedepsirea oamenilor devotați ai lui Iehova a atins apogeul în Statele Unite în 1918 d.Chr.

13. Astfel, anul care a marcat sfârșitul primului război mondial a găsit iubita clasăf „David,, stând inactivă□, înconjurată□ din toate părțile de dușman, și sub lanțuri care îi restricționau de la proclamarea obișnuită a Împărăției. Elementul lumesc care a făcut ca asemenea urmași sinceri să fie alungați din libertatea de slăvire a fost același cu acela care a redus la tăcere proclamației Împărăției de către Isus prin crimă și anume, preoțimea religioasă, care a ales pe conducătorii lumești, în loc să îl aleagă pe Cristos. Asemenea preoți religioși sunt reprezentanții vizibili cei mai de seamă ai organizației Balaurului. Pentru a împiedica pașii rămășiței, care sunt sămânța „femeii” lui Dumnezeu, Sionul, balaurul folosește preoțimea religioasă ca persecutori

principali și instigatori ai persecuției. În 1918 d.Chr., și un timp după aceea, clasa de servi restricționată și proscrisă a lui Iehova a înălțat rugăciuni: „Doamne, ascultă-mi rugăciunea, pleacă-Ți urechea la cererile mele! Ascultă-mă în credințioșia și dreptatea Ta! Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta.” (Psalmi 143:1,2, Young) Fiind văzuți și tratați ca murdăria întregii lumi, ei se puteau ruga și puteau să privească numai spre Iehova Dumnezeu pentru ajutor și izbăvire. - 1 Corinteni 4:13.

14. Această rugăciune nu este vocea nemulțumirii sau învinuirii către Dumnezeu. Este o rugăciune sinceră ca Dumnezeul Cel Prea Înalt și Sfânt, să-i considere merituoși, încât să le răspundă la rugăciune și suferințe, la timp. Exprimă încrederea în promisiunea lui Dumnezeu și credința că El va face ce trebuie. El și-a dat Cuvântul; și cei la nevoie au încredere în cuvântul Lui și Îl cheamă să își împlinească propriile promisiuni care sunt de încredere și nu să împlinească dorințele lor. Îi strigă nu din motive nedrepte, ci ca răspunsul lui Dumnezeu să fie după modelul relației servului cu Domnul. Mai degrabă decât să rupă orice legături și să strice încrederea acordată și integritatea către Dumnezeu, decât să plece din slujba Lui, datorită suferințelor la care aceasta duce, servul este neclintit cu Domnul Său și cere recunoașterea care l-ar ajuta să înțeleagă că este încă păstrat ca serv al Acestuia.

15. Lumea nu recunoaște servul lui Dumnezeu ca atare, dar religioniștii pufnesc în răs față de el, pentru că se stimează ca fiind favoriții Domnului, datorită succesului conspirației împotriva servului lui Dumnezeu. Ei găsesc vinovată clasa servului ca fiind nepatriotică, ca fiind conspiratori răzvrățiți, ca fiind niște neplăceri de nesuportat, niște paraziți care costă societatea bani și cu precădere nepotriviti cu libertatea de slăvire. Această clasă de servi recunosc că nu sunt perfecți și că sunt născuți ca și ceilalți în păcat și formați în nedreptate, ca toți descendenții răzvrătitului Adam. Pe baza imperfecțiunii umane, nu au mai multă justificare înaintea lui Dumnezeu decât religioniștii sau orice altă creatură umană. Dar ei știu că păcatul lor înăscut și imperfecțiunile fizice nu sunt factorul hotărâtor sau motivul persecuțiilor lor, atât timp cât au acces la sângele lui Isus Cristos, astfel încât păcatele fără de voie să le fie iertate și spălate. De aceea îl roagă pe Dumnezeu să nu înceapă judecata, bazându-se pe imperfecțiunea conduitei lor. Ei spun: „Dacă ai păstra, DOAMNE, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.” - Psalmi 130: 3,4; Romani 3:9,10.

16. Adevărata controversă și cauză pentru judecată este cazul când servul este într-un legământ sau contract sfânt, pentru a-L servi pe Dumnezeu și dacă în inima lui acel serv neagă acest legământ și voit îl rupe sau îl ignoră. Întrebarea vitală este una de păstrare a legământului, împlinirea hotărârii servului de a face voința Domnului și Stăpânului. „Creștinătatea” este compusă din religioniști vinovați de o viață care nu este la înălțimea legământului cu Dumnezeu, pe care pretind că Îl slăvesc. Efortul lor nelegiuit este de a forța clasa servului să rupă ca și ei legământul cu Dumnezeu. Supunerea față de acest efort inamic ar însemna distrugere veșnică pentru poporul de legământ al lui Iehova. (Romani 1:31, 32). Datorită atacului greu și combinat a inamicului în 1918 d.Chr., servii consacrați ai lui Dumnezeu de pe pământ au devenit afectați de „păcatul buzelor”, ca atunci când profetul Isaia a recunoscut că este „un om cu buze necurate” pentru că serafimii lui Dumnezeu declarau la templu sfințenia și gloria Lui, dar buzele profetului tăceau datorită poporului printre care trăia. Tăcerea neîntreruptă și nedreptatea buzelor avea în final să fie fatală servilor Domnului. Așa că au dorit din partea Lui, nu judecați potrivit, ci o curățare a buzelor, pentru a declara din nou adevărul Împărăției Lui. Numai fiind credincioși obligațiilor legământului ca servii Lui, puteau ei să-L implore să le răspundă în credință și neprihănire. Negându-L pe El, duce la negarea lor de către El. - 2 Timotei 2:12, 13.

INTOLERANȚĂ RELIGIOASĂ

17. Dându-și seama că nu este vremea să se justifice înaintea lui Dumnezeu sau a oamenilor, ci să justifice și să-L onoreze pe Iehova, clasa servului expune motivul cererii ca El să le răspundă la rugăminți. „Vrăjmașul îmi urmărește sufletul, îmi calcă viața în picioare la pământ; mă face să locuiesc în întuneric, ca cei ce au murit de multă vreme. Îmi este mâhnit duhul în mine, îmi este tulburată inima în lăuntrul meu”. (Psalmi 143: 3,4) Intenția persecutării inamicului este de a aduce ocară lui Iehova, căruia clasa servului îi este devotată și al cărui nume îl poartă.

18. Când David a rostit cuvintele de mai sus ale psalmului, el era proscris în Israel. El era în această situație nu prin legea Atotputernicului Dumnezeu, ci potrivit decretului arbitrar și rău al regelui Saul. David nu încălcase vreo lege, nu era o persoană turbulentă, nici nu era un conspirator împotriva intereselor și a bunăstării națiunii. Gelozia lui Saul și obsesia acestuia legată de demoni l-a făcut să îl urască și să îl persecute pe David. Datorită aroganței și a nesupunerii înaintea poruncilor lui Dumnezeu, chiar înainte de nașterea lui David, Dumnezeu a anulat continuarea împărăției în familia lui Saul, mai târziu trimițând pe profetul Samuel pentru a-l numi pe David regele ales. Odată cu numirea lui David, Spiritul lui Dumnezeu s-a pogorât asupra lui, și Iehova și-a retras Spiritul de la Saul. După aceea David, folosind numai o praștie cu o piatră, a mers în numele lui Iehova și a ucis pe neînvinsul filistenilor, pe Goliat. Pentru realizările militare în slujba lui Saul, David a primit lauda deosebită a poporului său. Saul, pe urmă, a încercat să provoace moartea lui David prin mâinile filistenilor și el însuși a încercat în două rânduri să îi ia viața lui David. David a scăpat și a fugit pentru a-și salva viața. În cele din urmă s-a refugiat în adâncul pământului, într-o peșteră numită Adulam, aflată în pustietatea muntoasă a Iudeii, de lângă Marea Moartă. În acest locaș i s-au alăturat 400 de oameni, inclusiv casa tatălui lui. - 1 Samuel 22:1,2.

19. Fără îndoială că acest nou psalm pe care îl studiem, ca și Psalmul 142, a fost compus de David în peșteră. Separat de comunicarea liberă cu restul poporului de legământ al lui Dumnezeu și locuind într-o groapă în pământ, servul ales al lui Iehova se simțea ca un om mort, de mult uitat. Dar era cineva în Israel care nu uitase de el și care era în stare să-i țină piept regelui Saul, în numele lui David. Acel om de bună credință era chiar fiul lui Saul, Ionatan. Pentru că a acționat cu bunăcredință el și-a pus viața în pericol prin mâinile lui Saul și el a ajutat la evadarea lui David. Pe când David era în peșteră, gândurile lui Ionatan erau cu servul ales al lui Dumnezeu și după ce ascunzătoarea a fost depistată, Ionatan l-a căutat în secret. Atunci Ionatan, fiul lui Saul, s-a sculat și s-a dus la David în pădure. El i-a întărit încrederea în Dumnezeu, și i-a zis: „Nu te teme de nimic, căci mâna tatălui meu Saul nu te va atinge. Tu vei domni peste Israel și eu voi fi al doilea după tine; tatăl meu Saul știe și el bine lucrul acesta.” Au făcut iarăși amândoi legământ înaintea DOMNULUI”. (1 Samuel 23: 16-18) Într-adevăr Ionatan, al cărui nume înseamnă "Darul lui Iehova", era ca un dar dat de Dumnezeu lui David, pentru ajutor și mângâiere.

20. Regele Saul, ca persecutor, reprezintă clerul religios al „creștinătății” și cei care sunt clasa „servului rău” în fața lui Dumnezeu. Aceștia împreună formează clasa „omului păcatului” sau „fiul pierzaniei”. Această clasă este formată din dușmanii și persecutorii servilor devotați ai lui Iehova, adică a celor care proclamă că împărăția lui Dumnezeu este singură domnie de drept pe pământ și singura speranță a omenirii. Spiritul lui Dumnezeu este asupra clasei servului, dar spiritul demonilor este asupra clasei „omului păcatului”. Clasa servului, binecuvântată cu Spiritul lui Iehova, este în așteptarea unui loc în Împărăția Teocratică și fac cunoscută lumii această Împărăție. Din acest motiv conducătorii religioși invidioși, care acum încearcă să conducă în calitate de domni spirituali și ca regi pe pământ, urăsc clasa credincioasă lui Iehova și o persecută. Ei caută astfel să le distrugă sufletele. Astfel preoția încearcă să prevină demascarea declarațiilor lor mincinoase, anume aceea de a fi reprezentanții numiți de Dumnezeu și moștenitorii aleși ai Împărăției. Ei fac ca servii lui Iehova să fie exilați, scoși în afara legii și fac ca literatura lor să fie proscrisă de guvernele politice și astfel îi fac subversivi. Ei speră să-i țină în întunecime, afară din lumina reflectoarelor, a ochiului și a minții publice și astfel să suprim

mesajul Împărăției. Ei încearcă să usuce setea Spiritului lui Iehova din ei și să le pustiască inimile de iubirea lui Dumnezeu. În aparentă au reușit acest lucru în timpul primului război mondial, și mai ales în 1918 d.Chr. În acea vreme poporul devotat al lui Iehova era precum valea de oase uscate din viziunea lui Ezechiel (37:1-14). În acele condiții au spus ca și David: „Spiritul meu se sfârșește, inima mea este uluită în lăuntrul meu” Psalmii 143:4, *Rotherham Psalmi*.

21. Starea de izolare a lui David i-a furnizat acestuia timp pentru meditație și meditația a dus la speranță. „Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate lucrările Tale, cuget la lucrarea mâinilor Tale. Îmi întind mâinile spre Tine; îmi suspină sufletul după Tine, ca un pământ uscat”. (Psalmi 143: 5,6). David cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu, adică era familiarizat cu cărțile scrise de Moise, Iosua și Judecătorii. Era un bărbat credincios și deci credea în scrierile sacre din vechime ale izbăvirii poporului său credincios. Meditarea asupra acestor acte a stârnit în el dorința ca același Dumnezeu Atotputernic să producă acte de izbăvire asemănătoare pentru servul Său aflat la nevoie. Implorând, David a întins mâinile către Dumnezeu, Dumnezeul izbăvirii, deoarece David era ca un pământ obosit de așteptarea ploii și în căutare de îmborsărire, pentru a putea crea fructele, spre gloria Domnului. Era însetat după această manifestare vizibilă a milei lui Dumnezeu și a bunătății față de el, pentru a prinde iar viață, în scopul unei slujiri active în numele conducerii teocratice a lui Iehova asupra poporului Său, poporul legământului.

22. Această era și dorința clasei servului lui Dumnezeu în 1918 și o perioadă scurtă după aceea. Timp pentru reflecție li s-a oferit, prin faptul că au fost închiși. Inimile lor erau în slujba servirii lui Iehova, dar lipsa de înțelegere a Cuvântului Lui îi lăsase uluiți. Îi lăsase supuși privării de libertate și privării de privilegiile servirii lui Iehova. Așa că au meditat asupra Cuvântului lui Dumnezeu, mai ales asupra profețiilor care au prorocit despre lucrarea Lui în aceste zile. Se îmborsăreau cu cuvintele faptelor lui Dumnezeu de izbăvire din vremurile din vechime și sperau o împlinire anti-tipică sau modernă a acestora față de ei. Au priceput înțelesul profetic a relației lui Ilie cu Elisei și a transformării în profet a lui Elisei, în locul predecesorului său, Ilie. (Vezi *Turnul de Veghere* 1 și 15 August 1919) Această i-a făcut să vadă că Iehova Dumnezeu are o lucrare viitoare pentru ei, lucrare ca a lui Elisei și că avea să folosească clasa servului credincios să o realizeze. Erau obosiți de inactivitate în proclamarea Împărăției, inactivitate care nu rezultă în rodirea fructelor Împărăției, în slava lui Dumnezeu sau în hrănirea celor ce caută viață eternă. Și-au întins mâinile către Dumnezeu ca El să-i salveze din această situație neroditoare, ca cei șaptezeci de ani de distrugere din Ierusalim, și să-i facă din nou roditori în slujba Lui.

23. „Grăbește de m-ascultă, O DOAMNE! Mi se topește duhul: nu-mi ascunde fața Ta! Căci așa ajunge atunci ca cei ce se pogoară în groapă! Fă-mă să aud dis-de-diminează bunătatea Ta, căci mă încred în Tine. Arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalț sufletul. Scapă-mă de vrăjmașii mei, DOAMNE, căci la Tine caut adăpost”. (Psalmi 143:7-9) Timpul îi părea lui David că se scurge încet. El ceru o izbăvire grabnică, pentru că simțea că duhul din el care îl ajută să reziste nu îl mai putea susține mult. Avea nevoie să vadă iar fața grației lui Iehova, ca să nu fie ca cineva prins într-o groapă adâncă, săpată de vrăjmași. Această instruire severă din partea Domnului, în mâinile unui dușman ticălos, a fost ca o noapte de întuneric și David s-a rugat pentru ca negura să se risipească și geana dimineții bunătății veșnice a lui Dumnezeu să răsară. El era „În grea cumpănă, dar nu deznădăjduit” (2 Corinteni 4:8) Era nerăbdător să se miște și să scape din peștera în care stătea, dar cum să procedeze? Să se retragă sau să iasă cu curaj în câmp deschis și să pornească un război strategic cu dușmanul? Dacă ar fi pornit o ofensivă sfidătoare și neînfricată față de dușman, față de ce i-ar putea face acesta, Dumnezeu Atotputernicul chiar și atunci l-ar putea izbăvi. - 1 Samuel 23:25-28.

24. Servul nu are nevoie să se retragă într-o groapă pentru siguranță, dacă fuge la Iehova ca să-l ascundă. Chiar când este activ în câmp deschis și înconjurat de dușmani atenți, Dumnezeu poate să-l acopere în umbra palmei Sale și îl poate proteja. - Psalmi 91: 1; 31:23; Isaia 51:16.

25. Clasa servului lui Iehova era în aceeași situație în 1918-1919 d.Chr. Știau că poziția lor de proscrisi și de izgoniți din societatea umană era din cauza unor conducători religioși, precum regele Saul. Dușmanii credeau că i-au dezbinat și cucerit în situația lor nefericită și că i-au distrus. Dacă aceștia încercau vreodată să revină, dușmanii ținteau cu rezeziune la ei pentru a-i ține sub represiune. Clasa servului dorea ca Iehova să-și arate grația, nelăsându-i pe dușmani să triumfe veșnic. „Prin aceasta voi cunoaște că mă iubești, dacă nu mă va birui vrăjmașul meu. Tu m-ai sprijinit, din pricina neprihăririi mele și m-ai așezat pe vecie înaintea Ta”. - Psalmi 41: 11, 12.

26. Clasa servului a căutat un mijloc de ieșire din condiția lor inactivă, neroditoare, dar care era modalitatea de acțiune, era întrebarea arzătoare. De aici rugăciunea: „ Fă-mă să cunosc calea pe care trebuie să umblu, căci spre tine îmi înalț sufletul.” (Psalmi 143:8, *Rotherham Psalmi*) Ei doreau să înainteze și să reia slujirea Domnului. Se rugau ca făcând astfel, Domnul Dumnezeu să-i smulgă din încercuirea dușmanului și ca El să le fie ascunzătoarea și refugiul. Ei înțelegeau că era o lipsă de încredere în ocrotirea și îndrumarea Lui ca cineva să se ascundă în pământ de teamă, lăsând mâna să lenevească de la slujirea Lui și lăsând dușmanii să se laude împotriva Dumnezeului Iehova. Rugăciunea lor era: „Scoate-mi sufletul din temniță, ca să laud numele Tău! Cei neprihăniți vor veni să mă înconjoare, când îmi va face bine”. (Psalmi 142:7) Ei și-au înălțat sufletele, adică, și-au prezentat corpurile ca jertfă vie Domnului, pentru slujirea Sa. - Romani 12:1.

27. David după ce s-a rugat pentru îndrumare, nu a rămas în peștera din Adulam. S-a mutat într-o fortăreață naturală. „Proorocul Gad a zis lui David: Nu ședea în cetățuie, ci du-te, și intră în țara lui Iuda. Și David a plecat și a ajuns la pădurea Heret.” Mai târziu Ionatan a venit la el. (1 Samuel 22:5, 23:15-18) Astfel Iehova a răspuns rugii lui David și a arătat că conducea drumul servului Său ales. Deși acum David era în libertate și mai expus urmăririi cu succes de către inamic, Dumnezeul lui putea acum să arate că El era Izbăvitorul și Păstrătorul servitorului lui și că adevăratul refugiu este în Dumnezeul Cel Prea Înalt, „Stânca veacurilor”. - Proverbe 18:10.

28. În 1919 d.Chr. Iehova a răspuns rugăciunii rămășiței credincioase. El trimisese Servul Ales, Isus Cristos la templu să-i judece pe cei consacrați, să-i curețe pe cei credincioși de necurătenia religioasă și păcatul buzelor și să le arate drumul (Maleahi 3:1-4) Să stea ascuns? Nu! Să se retragă? Nu, din nou! Plăcerea lui Dumnezeu este ca ei să meargă înainte, trecând prin „apele omenirii”, așa cum Elisei a trecut prin apele râului Iordan și a preluat lucrarea profetului Ilie. În Martie 1919, oficialii de la Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere au fost eliberați din penitenciar, fiindu-le admisă cautiunea. Imediat, înainte să se retragă cazul falsificat de dușmanii lor și înainte ca sentințele să fie schimbate (5 Mai, 1920) clasa servului a început pregătirea să înainteze cu neînfricarea lui Elisei.

29. Asemenea ofensivă îndrăzneată nu însemna în nici un caz că de acum ei vor fi imuni la atacurile și persecuțiile inamicului, așa cum nu era nici David. Acesta știa că părăsind ascunzătoarea din Adulam, atâta timp cât regele Saul era în viață și ținea frâiele guvernului, el avea să fie depistat de iscoadele lui Saul și avea să fie și mai mult vânat ca până atunci. De aceea David a cerut mai departe Domnului Iehova: „Învăță-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!” sau „Învăță-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!” (Psalmi 143:10; *Rotherham Psalmi*). Regele ales al Domnului privea la Iehova Dumnezeu ca la Învățătorul său. El nu era hotărât să își facă plăcere sieși, ci era dornic să facă plăcerea divină. El nu căuta o răzbunare personală împotriva persecutorului său, regele Saul. Dacă manevrarea evenimentelor de către Dumnezeu l-ar aduce pe Saul în puterea lui David, acesta ar refuza să ridice sabia sau spada împotriva lui, ci ar asculta de timpul hotărât de Dumnezeu de înlăturare al

lui Saul. (1 Samuel 24:1-2; 26:1-12) Acesta a fost Spiritul bun al Domnului asupra servului Său David.

30. David avea încredere în îndrumarea Spiritului bun al Domnului Dumnezeu și s-a rugat să îl conducă în pământul potrivit, o țară în câmpie, un pământ nivelat, unde avea siguranța acțiunilor lui. Curând după aceea Abiatar a scăpat de la distrugere din partea lui Saul și a fugit la David. Abiatar a venit cu un efod de preot folosit pentru aflarea voinței lui Dumnezeu. David l-a întrebat ca pe un reprezentant preoțesc al lui Iehova Dumnezeu și a primit instrucțiuni legate de cum să facă plăcere Stăpânului său divin. (1 Samuel 22: 17-23; 23:1-12; 30:6,7,8) Iehova era Învățătorul și Spiritul Său nu l-a părăsit pe David. Spiritul Lui era și pe limba lui David, vorbea prin el și l-a făcut să vorbească mesaje inspirate de Dumnezeu, cum ar fi Psalmul 143.

31. David avea pe vremea aceea numai douăzeci și cinci de ani. Mai târziu, în viață, el a spus: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale.” (Psalmi 71:17) În psalmi el cere Domnului învățătura continuă: „Arată-mi, DOAMNE, căile Tale, și învață-mă cărările Tale. Povățuiește-mă în adevărul Tău, și învață-mă; căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele, Tu ești totdeauna nădejdea mea! El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” (Psalmi 25:4, 5, 9) În mod repetat se roagă Domnului: „Învață-mă orânduirile Tale!” (Psalmi 119:12, 26, 64, 68, 124, 135) „Învață-mă să am înțelegere și pricepere, căci cred în poruncile Tale. Până ce am fost smerit, rățăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău. Primește, DOAMNE, simțămintele pe care le spune gura mea, și învață-mă legile Tale!” (Psalmi 119: 66, 67, 108). Legat de beneficiile educației divine, el spune: „Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei, căci totdeauna le am cu mine. Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale.” (Psalmi 119:98-100) Instrucțiunile lui Iehova nu dau greș pentru servul Său nici în mijlocul luptelor. „Binecuvântat să fie DOMNUL, Stânca mea, care-mi deprinde mâinile la luptă, și degetele la bătălie.” (Psalmi 18:34; 2 Samuel 22:35; Psalmi 144:1) Numai prin această educație de la Dumnezeu, și prin ascultarea ei a fost David în stare să rămână „un om după inima lui [Dumnezeu]”, liber de religie.

ÎNVĂȚĂTORI DIVINI

32. Cel ce se roagă Domnului să îl învețe să facă plăcerea divină, arată spiritul învățurii și al ascultării. Pe când se roagă astfel, trebuie să caute Cuvântul scris al lui Dumnezeu, acolo unde este scrisă voința divină, încrezător că Spiritul Lui va arăta voința Lui, în acele pagini sfinte. (2 Timotei 2:15) Păstrați în minte, însă, că este întreaga clasă a servului, nu un individ, care se roagă să învețe voința Domnului. De aici descoperirea că voința lui Dumnezeu trebuie să fie nu pentru un individ ci pentru întreaga rămășiță credincioasă. Voința lui Dumnezeu nu este dezvăluită de un singur student al Cuvântului lui Dumnezeu, nici nu stă în puterea unui singur individ să-și închipuie că poate interpreta Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a explica voința Sa. „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” – 2Pet. 1: 20,21.

33. Iehova Dumnezeu este singurul Interpret al Cuvântului Său, este Învățătorul cu cea mai înaltă învățatură. Că învățătura Sa nu se adresează unui individ care-și închipuie că are discuții directe cu Dumnezeu, ci se adresează mulțimii poporului lui Dumnezeu, a arătat Isus când a citat din Isaia 54:13 și a spus: „Se spune în profeți: Toți vor fi ucenici ai Domnului.” Profeția lui Isaia era adresată „femeii” lui Dumnezeu, organizația teocratică Sion, spunând acestei organizații: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai DOMNULUI (Iehova), și mare va fi propășirea fiilor tăi.”

34. De aceea, învățătura lui Iehova ajunge nu printr-un individ pe pământ, ci prin organizația Sa, pe care El o folosește ca serv al Său. Ea este pentru învățătura întregii organizații,

pentru ca toți membrii acesteia să realizeze voința divină, în unitate și armonie. Capul acestei organizații aflate în slujbă este Principalul Serv, Cristos Isus și în predarea învățaturii Sale organizației vizibile de pe pământ, Iehova Îl asociază pe Fiul Său iubit cu El însuși. David din vechime s-a apropiat de Iehova Dumnezeu prin organizația Sa preoțească, reprezentată de Abiatar, care avea efodul; și astăzi un serv al lui Dumnezeu Iehova trebuie de asemeni să privească spre organizația vizibilă a lui Dumnezeu ca să învețe voința Lui.

35. Când Mesagerul lui Iehova și Învățătorul a venit la templu în 1918d. Chr. a văzut o rămășiță de servi devotați cuprinși de Spirit, rugându-se sincer să fie învățați cum să facă voința Domnului. El i-a adunat împreună în unitate și i-a organizat ca servi ai lui Dumnezeu la templu, pentru a aduce jertfe și a vorbi despre gloria Lui. Iehova i-a uns cu Spiritul Său, și astfel a constituit el această rămășiță aprobată și curățată a organizației Sale vizibile sau Societatea. Sub Isus Cristos, a devenit clasa prezisă să apară la sfârșitul lumii a „servului credincios și înțelept”. „Care este, deci, robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său, peste ceata slugilor Sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile Sale.” (Matei 24: 45-47) Fapte multiple dovedesc că Iehova Dumnezeu, prin Cristos Isus, a folosit corpul de servi sau Societatea ca organizația vizibilă, prin care învață oamenii cum să-I facă plăcere Lui. În mod înțelept, Societatea devotată a rămășiței unse și-a folosit organizația sau servul legal SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE pentru publicarea voinței lui Dumnezeu așa cum a predat-o El și pentru direcționarea poporului Lui de a o urma în mod unit, pe tot globul.

36. Ca răspuns la ocara adusă de către religioniștii care obiectează la această identificare a organizației vizibile a lui Dumnezeu din ziua de azi, Domnul prezintă următoarea parabolă: „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.” (Isaia 1:3) În anii care au urmat după 1918 d. Chr., înțelepții au privit către Iehova Dumnezeu și Cristos Isus ca la Învățătorii lor din Sion. Ei acum știu că Iehova a răspuns rugăciunii lor „Învăța-mă să fac voia Ta, căci ești Dumnezeu meu”, prin organizația rămășiței unse, aceștia folosind legal constituita Societate a Turnului de Veghere. Aceasta deoarece Societatea nu predă religie, nu servește pe nimeni și nu este devotată vreunei organizații religioase. Acest fapt este dovedit prin faptul că este persecutată de toate organizațiile religioase (regele Saul) pentru că Îl servește pe Iehova și fiindcă a fost aleasă și unsă de El.

37. Când oficialii de la Societatea Turnului de Veghere au fost eliberați din închisoare în 1919d. Chr., prin minunata decizie de la Dumnezeu, care venea împotriva opoziției religioase, ce și-a învățat El rămășița că este voința și plăcerea Lui? Următoarele: Să fie martori prin proclamarea, mai mult ca niciodată, a Cuvântului Lui, neînfricați, fără să ceară de la nimeni întâi permisiune să predice Cuvântul Domnului din porunca Sa. (*Turnul de Veghere* 1 și 15 august și 15 septembrie 1919) Neînfricarea, mai ales, era necesară pentru că ei trebuie să declare „ziua răzbunării Dumnezeului nostru” contra „creștinătății”, și împotriva întregii lumi. Ei trebuie să proclame mesajul Împărăției către toate națiunile, așa cum era prezis în Matei 24:14 și acest mesaj trebuie să fie al Împărăției, așa cum a fost stabilită în 1914 d. Chr. Aceasta trebuie făcută înainte de sosirea sfârșitului lumii la Armaghedon. Vezi *Turnul de Veghere* 1 Iulie 1920.

38. Înainte de venirea Marelui Învățător la templu în 1918 d. Chr., poporul devotat lui Iehova crezuse că toată lucrarea lor înainte de sfârșitul lumii era să fie devotați celor născuți de Spirit, anume celor devotați lui Dumnezeu, care sunt sortiți prin Spiritul Lui vieții eterne. Acum însă, începând din 1923d. Chr., Învățătorul la templu a început să dezvăluie faptul că mai există o clasă pământească de oameni, care au devenit „alte oi” ale Domnului și care sunt strânse acum la dreapta tronului, înainte de bătălia de la Armaghedon. De atunci, pas cu pas, Învățătorul cereșc a deschis înțelegerea rămășiței spirituale să vadă că acestor „oi” trebuie să li se predice și trebuie să primească mesajul Împărăției. Procedând astfel, aceștia pot trece vii prin Armaghedon în Lumea

Nouă. Ei sunt cei reprezentați de devotatul camarad de arme al lui David, Ionatan, și ei devin tovarășii rămășiței credincioase în această vreme de persecuție din partea clasei regelui Saul.

39. Această minunată învățătura în templu de la Servul Înțelept și de la Învățător a continuat, și acum „alte oi”, cât și rămășița din „mică turmă” au primit privilegiul să meargă la școala Domnului și să primească lecții pentru viață veșnică, care acum înseamnă înfăptuirea voinței lui Dumnezeu. A fost o descoperire sublimă când Educatorul Perfect a deschis Cartea, Biblia, și în 1925d. Chr. a dezvăluit că numele Iehova are locul Lui; că Împărăția s-a născut în 1914d. Chr. și că scopul lui Iehova este „să-și facă un nume mare și de durată” în bătălia de la Armagedon ; și că o asemenea bătălie nu este între capitaliști și muncitori, sau între conservatori și radicali, ci este LUPTA lui Dumnezeu împotriva organizației vizibile și invizibile a diavolului; și că clasa servului de pe pământ nu ia parte la bătălia aceasta, ci numai trebuie să-i anunțe sosirea. – 2 Samuel 7:23; Isaia 63:14.

40. Aprofundarea acestui subiect a continuat. În 1929d.Chr. s-a dezvăluit că scopul principal al lui Iehova este justificarea numelui Său, și, în consecință, cea mai mare învățătură biblică este cea a Împărăției, deoarece Împărăția este instrumentul prin care El realizează justificarea. Privilegiile rămășiței, ale celor unși în legământul Împărăției, este să ia parte la această justificare și obligația lor acum este să onoreze și să-I publice numele. Aceasta a fost foarte limpede arătat că este plăcerea lui Dumnezeu, pe care ei trebuie să o împlinescă cu credință.

41. Concomitent cu instrucțiunile de mai sus, Învățătorii Sionului, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos au explicat rămășiței alese și numărului tot mai mare de însoțitori ,în mod progresiv, ce este cu adevărat Împărăția și de asemeni caracteristicile organizației vizibile prin care Împărăția trebuie propovăduită în lumea întreagă. În această organizație Iehova Dumnezeu și Regele Lui sunt „Stăpânirile Înalte”(Romani 13:1). Adunarea nu este compusă din membrii independenți unii de alții sau din unități care se guvernează singure și nici nu sunt organizate asemenea unor companii ale căror activități locale sunt decise și hotărâte de așa-numiții „bătrâni aleși prin vot”.Trebuie să aibă un control și o direcție centralizată și până în 1938 acest lucru a ajuns înțeles pe deplin,când marii Învățători au învățat clasa servului că organizația lui Dumnezeu este teocratică. Ea ascultă de Dumnezeu și nu de oameni și ,deci, trebuie guvernată și dirijată de Cel Suprem, Iehova, în jos, și nu de la servitori în sus, *ca la democrație*. Cu câtă răbdare și înțelepciune dezvoltă Iehova Dumnezeu înțelegerea clasei servului, în a-i face voința potrivit cu instrucțiunile teocratice, prin organizația Sa vizibilă!

42. Iehova i-a pregătit practic. El a hotărât perioade de mărturie mondiale la intervale regulate de-a lungul anului și i-a învățat unitatea de acțiune, sub o comandă unificată. După ani de uimitoare transmisii radio, în ciuda opoziției religioase, El le-a pus la dispoziție fonografe portabile, conținând cursuri biblice, și i-a învățat să mai contacteze încă o dată pe „alte oi” flămânde și să țină studii biblice acasă la ele. El a lăsat că ei să fie aduși înaintea conducătorilor, tribunalelor, poliției și autorităților de impunere a legii și i-a pregătit și instruit cum să dea mărturie eficace în astfel de locuri. El i-a învățat cum „fiecare om să-și poarte crucea” și cum să suporte cea mai feroce persecuție și cum să o învingi prin credință. El i-a dotat cu reviste și le-a arătat cum să publice mesajul Împărăției la colț de stradă, pe trotuare și drumuri. El i-a făcut să își cunoască instrucțiunile (Isaia 63:1-3), că ei sunt servi aleși ai evangheliei Împărăției și că singura lor misiune pe pământ acum este să fie „martorii lui Iehova”. Obligația lor de căpătâi este să proclame Împărăția. În această ei nu sunt în defensivă și nici nu bat în retragere, ci trebuie să urmeze pe Regele lui Dumnezeu, în ofensiva Lui împotriva religiei. Pentru a le veni în ajutor, El a stabilit printre ei școli de „cursuri avansate în serviciul teocratic” și a deschis Colegiul Turnul de Veghere „ Gilead” pentru a pregăti membrii speciali care să împingă ofensiva în opoziții fără putere sau pe teritorii străine neatinse. Astfel a răspuns El la rugăciunea servilor Lui în cel mai

minunat mod, mod care putea fi numai „mâna lui Dumnezeu” și nu înțelepciunea și ingenuitatea unei organizații făcute de om.

CURSUL INSTRUCȚIUNII PE VIITOR

43. Este Spiritul lui Dumnezeu, energia Lui invizibilă, asupra oamenilor care i-a ajutat să îi realizeze lucrarea până acum. Urmând indicațiile Spiritului prin Cuvântul Lui, clasa servului a fost dusă în „terenul dreptății”, starea în care, în mod voit și iubitor, îi îndeplinești voința potrivit legilor teocratice. Instrucțiunea teocratică face „terenul”, unul nivelat, de câmpie, unde nu există posibilitatea de a te împiedica ,cu privire la ce trebuie și ce nu trebuie să faci, deși ești în mijlocul dușmanilor Împărăției lui Dumnezeu, adică ai Teocrației.

44. „Lucrarea ciudată” care este înaintea „faptei ciudate” de la Armagedon, nu este încă terminată. Atâtea „alte oi” sunt împrăștiate, în pericol de pieire și trebuie hrănite. Stăm în pragul anului 1944. Va fi precis un an crucial. Dacă va aduce o încheiere bruscă sau grabnică a conflictului dintre "regele nordului" și "regele sudului" este neimportant. Era postbelică trebuie să vină cu eforturile umane și mașinăria de pace mondială. Aceasta va aduce propriul test de credință și rezistență pentru clasa servului lui Iehova și a însoțitorilor acesteia, deoarece Satan și toți demonii vor forța toate națiunile în marș fără încetare până la punctul culminant, Armagedonul. Rugăciunea fierbinte care s-a înălțat în 1918d.Chr.: „Învăță-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeuul meu”, trebuie continuată de clasa servului. Cuvintele din rugăciunea de mai sus ,din Psalmul 143:10 au fost selecționate ca textul anului 1944, având în vedere perspectiva certă că, în perioada istorică ce ne așteaptă, va avea loc înregimentarea din ce în ce mai mare a tuturor popoarelor, pentru a îndeplini voința „ambilor regi”. Psalmul apare pe calendarul de serviciu al societății.

45. David nu numai că s-a rugat să fie învățat voința lui Dumnezeu, dar a cerut ,de asemenea, puterea să realizeze această voință, în ciuda vrăjmașilor. El s-a rugat: „Pentru Numele Tău, Doamne, înviorează-mă; în dreptatea Ta, scoate-mi sufletul din necaz! În bunătatea Ta, nimicește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți potrivnicii sufletului meu, căci eu sunt robul Tău.” (Psalm 143: 11, 12) În credință și potrivit neprihănirii, Iehova a răspuns rugăciunii servului Său uns, nu de dragul lui David, ci pentru numele Lui. Ungerea lui în împărăție nu a fost făcută în van; însemna că un om cu inimă dreaptă trebuia să vină la tronul lui Israel, încât conducerea teocratică să poată fi făcută, pentru gloria numelui lui Iehova. Deși a durat vreo treisprezece ani să fie distruși toți dușmanii care stăteau în calea scopului lui Dumnezeu, Atotputernicul Dumnezeu și-a adus servul disciplinat David, pe tronul Teocrației tipice, astfel prevestind lucrurile glorioase ce aveau să vină.

46. În 1919d. Chr., „valea oaselor uscate” din viziunea lui Ezechiel, Dumnezeu a făcut-o organisme vii, în Pământul Sfânt, prin puterea Spiritului Său. (Ezechiel 37: 3-14) Activitatea intensă a martorilor lui Iehova, acum în mijlocul războiului global și sub agresiunea totalitară și a încălcărilor multiple, este dovada că Atotputernicul Dumnezeu a renăscut clasa servului, ridicată din țărână în 1918d.Chr. Ei s-au rugat ca, pentru numele Lui, El să îi ridice iar ca servi și să le deschidă calea pentru a reuși. El i-a ascultat pentru că era scopul Lui de a-și declara numele pe tot pământul, înainte de a-și arăta puterea peste toți dușmanii la Armagedon. Astfel Domnul Dumnezeu a făcut din clasa servului, martorii Lui și și-a pus numele asupra lor. El le-a pus numele prin „noul nume”prezis, adică „martorii lui Iehova”. Toată neliniștea interioară și uimirea care îi cuprinsese în 1918d.Chr. a fost înlăturată de Dumnezeu. Problemele pe care clasa religioasă a Saul-ilor le aduce nu îi deranjează spiritual și nu le strică pacea cu Dumnezeu. Ei știu că asemenea probleme cu inamicul sunt permise ca încercări ale integrității și că ei pot lua parte la justificarea numelui lui Dumnezeu prin credință.

47. Ca și David, clasa servului lui Dumnezeu și tovarășii acestora nu se roagă pentru inamicii mârșavi, decât ca aceștia să fie nimiciți. Inamicii nu arată milă față de martorii lui Iehova și cei care suferă împreună cu aceștia; prin urmare milă față de ei poate fi numai de la Dumnezeu, prin distrugerea celor care caută să provoace distrugerea sufletească a credincioșilor Lui. Martorii lui Iehova fac asemenea cereri sincere, nu din motive nemiloase și egoiste, dar pentru că ei spun „Eu sunt servul lui IEHOVA”. Serviciul din inimă către El, în primul rând și în ultimul rând și tot timpul, este cauza principală pentru care sunt asaltați de demoni și religioniștii nelegiuți. Deoarece ei sunt servii lui Iehova, persecuția și pedepsele la care sunt supuși sunt o ocară adusă lui Dumnezeu și numelui Său. De aceea, în justificarea finală a numelui Lui prin bătălia de la Armagedon, El va apăra clasa servului prin distrugerea inamicilor care îi tulbură. (Luca 18: 7, 8) Cu aceasta în minte suntem mulțumiți să Îl servim în continuare, atât timp cât El dorește să ne învețe cum să Îi facem voia.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Când și de ce se poate întreba în gând servul ce drum trebuie urmat și cine îl va învăța?
2. Sub ce cerințe și în ce condiții își arată servul părerea legată de problema servirii din 1918 și de ce îl sprijină Dumnezeu?
3. Ce este de fapt Psalmul 143 și în ce condiții a fost scris, de asemeni cui se aplică, și de când?
4. În ce aspect era Isus fiul lui David și cum de era în același timp Domnul și Stăpânul acestuia?
5. În lumina cuvintelor lui Samuel adresate regelui necredincios Saul, de ce este bine numit „David” psalmistul și de ce numele i se potrivește în special lui Isus Cristos?
6. Cu ce îndemn începe Psalmul 143? Și ce întrebări se nasc legate de aplicarea lui și de ce?
7. Cum și-a propus Iehova să-l facă pe Isus „Domnul Domnilor și Regele regilor ” când a început lucrul de selecție și dintre cine?
8. La venirea Lui la templu în 1919, cum au fost credincioșii corpului de membrii recompensați și după aceea cum a acționat Diavolul față de rămășița aleasă aflată încă pe pământ?
9. De ce a fost asemenea persecuție făcută asupra lui Cristos Isus?
10. În consecință pe cine reprezintă David în Psalmul 143 și de ce are un nume potrivit?
11. De ce i-a urmărit Satan și demonii lui pe acești reprezentanți ai Împărăției pe pământ? Și de ce trebuie aceștia să depună mărturie legată de Împărăție?
12. Cum a încercat Satan să cenzureze vestea Împărăției către oameni și în consecință ce experiențe a avut poporul consacrat lui Dumnezeu până în 1918?
13. Deci anul 1918 în ce condiții i-a găsit, datorită căror agenți ai Diavolului și de aceea ce rugăciune i-a înălțat Lui clasa servului?
14. Dacă nu exprimă o plângere sau o învinuire, ce exprimă această rugăciune și de ce vrea servul cunoaștere de la Dumnezeu?
15. Cum vede lumea și cum vorbește de clasa servului? Și de ce îl roagă pe Dumnezeu să nu îi judece pe bază perfecțiunii comportamentului?
16. Care este adevărată problemă sau cauza pentru judecată în privința servilor? Și de ce aveau nevoie ca Dumnezeu să le răspundă în credință și în neprihănire?
17. Ce motiv are clasa servului când cere lui Dumnezeu un răspuns la rugăciunea ei?
18. Pe ce bază a fost David scos în afară legii în Israel, ce l-a adus în această situație, și unde s-a ascuns el în Iudeea?

19. a) De ce spunea David despre sine că este făcut să „locuiască în întuneric” ca „cei ce au murit demult”? b) Însă pentru cine nu era David mort și cum s-a văzut aceasta?
20. a) Pe cine reprezintă regele Saul și ce spirit are această clasă? b) Ce încearcă această clasă legat de clasa servului lui Dumnezeu, așa cum descrie Psalmul 143:4?
21. Pe când era izolat, la ce a meditat David, ce a trezit aceasta în el și după ce era însetat?
22. Cum a fost acest lucru adevărat și pentru clasa servului în 1918 și un scurt timp după aceea?
23. De ce se ruga David la Dumnezeu să îl audă grabnic, să nu mai fie ca într-o groapă? Și de ce i-a cerut lui Dumnezeu să-l îndrume ce să facă?
24. De ce cineva care fuge la Dumnezeu să îl ascundă nu trebuie să se ascundă într-o groapă ca să fie în siguranță?
25. În 1918-1919 care erau planurile de viitor ale dușmanului împotriva clasei servului, clasă scoasă în afară legii, și ce fel de semn, expresie a favorii Sale, dorea această clasă de la Dumnezeu?
26. De ce s-au rugat servii să fie îndrumați în ce direcție să meargă și cum și-au ridicat ei sufletele?
27. După ce s-a rugat, ce a făcut David și cum i-a răspuns Iehova la rugăciune și cum s-a arătat El păstrător al lui David?
28. Când a răspuns Iehova rugăciunii clasei servului, ce drum i-a arătat El și când s-au pregătit să îl urmeze?
29. Ce a însemnat această mișcare îndrăzneată în ce privește atacurile și persecuțiile și de ce s-a rugat David să fie învățat voia Domnului și să aibă Spiritul Lui?
30. Unde a avut David curajul să urmeze Spiritul Domnului și ce măsură a luat Dumnezeu ca să-l învețe pe David voia Lui?
31. a) De când a început Dumnezeu să îl învețe pe David și ce rugăciuni a spus David mereu pentru ca Dumnezeu să-l învețe? b) Care sunt beneficiile educației divine pe timp de pace și pe timp de război?
32. a) Rugăciunea către Dumnezeu să te învețe cum să-i faci voia, arată ce fel de Spirit? b) Și ce fel de comportament trebuie să însoțească rugăciunea? Ce fel de persoană se roagă astfel? Și ce arată aceasta legat de dezvăluirea și interpretarea voinței divine?
33. Cine este Interpretul și Învățătorul și pentru cine predă el?
34. Pe ce cale vine învățătura, pe cine educă ea și cine este asociat cu Dumnezeu în educare?
35. La venirea Lui la templu, cu cine sau cu ce a avut Isus de-a face ca organizație vizibilă a lui Dumnezeu? Și ce societate a folosit această organizație ca serv pentru împlinirea voinței Domnului?
36. Ce ocară scripturală aduce Iehova celor ce se opun acestei identificări a servului? Și prin ce sursă a aflat rămășița că Iehova i-a ascultat, și de ce această sursă?
37. Începând din 1919, care a arătat Iehova că este voința Lui legat de ce au ei de făcut?
38. Dincolo de ce se crezuse înainte de 1918, ce a dezvăluit Iehova Dumnezeu rămășiței începând cu anul 1923, legat de cui trebuie să predice și ce prieten al lui David îi reprezintă pe aceștia din urmă?
39. De asemeni, cine erau cei privilegiați să urmeze școlile Domnului și ce dezvăluire sublimă a fost făcută de Educatorul Perfect în 1925.
40. Ce învățătura de importantă majoră s-a dat în 1929?
41. Ce învățătura, care a atins un punct culminant în 1938 a fost de asemenea dată, cu privire la tipul de organizație pe care Iehova Dumnezeu și Regele Său o folosesc, pentru a realiza voința divină?
42. Ce pregătire practică pentru a-i face voia ne-a dat Iehova Dumnezeu până acum?

43. Cum a lucrat Dumnezeu prin ei și cum i-a condus și în ce sens au fost ei conduși în „terenul dreptății”?

44. De ce în pragul anului 1944, rugăciunea din Psalmul 143:10 trebuie să continue „ca rugăciunea clasei servului Domnului? Și ce ajutor vizibil li s-a pus la dispoziție?

45. Pe lângă rugăciunea de a fi instruit, pentru ce altceva s-a mai rugat David în privința lui și a dușmanilor lui, și ce soluție a găsit Dumnezeu?

46. Cum i-a impulsionat Iehova pe cei din clasa servului pentru cinstirea numelui Său și cum este adevărat că ei au fost scoși din necaz?

47. a) Pentru ce se roagă cei din clasa servului, așa cum a făcut-o David, cu privire la dușmani și datorită cărei legături personale cu Dumnezeu? b) În ce mod o astfel de relație face ca lovitura dată de dușmanii lor să fie o problemă majoră și de ce suntem noi mulțumiți să-L servim în continuare pe Dumnezeu?

CALAMITĂȚI – DE LA CINE ȘI DE CE?

O CALAMITATE este un rău pentru că duce la suferință, nefericire și pierdere pentru cel asupra căruia cade. O calamitate poate fi sau de la Diavol sau de la Dumnezeu Cel Atotputernic. În anumite vremuri Dumnezeu a trimis calamități asupra unor popoare antice și de fiecare dată acel rău era un act drept de judecată. De exemplu plăgile care s-a abătut asupra Egiptului. Israelii, poporul ales al lui Dumnezeu a stat un timp în Egipt. Dumnezeu îi favorizase mult pe egipteni salvându-i de foametea din zilele lui Iosif, primul ministru israelit al Faraonului. Din această cauză și pentru că poporul lui Dumnezeu era în acel pământ, egiptenii și puterile lor conducătoare aveau motiv să cunoască pe marele Iehova Dumnezeu și să-i cunoască numele. Egiptenii au oprimat poporul lui Iehova și au continuat să le mărească poverile. Prin urmare egiptenii au chinuit în mod nedrept pe israeliți, sfidând astfel pe Iehova Dumnezeu.

Dumnezeu a auzit strigătele israeliților și a trimis pe Moise și pe Aron să apară înaintea conducătorului Egiptului și să ceară ca israeliților să le fie permis să plece din acel pământ. Această cerere a fost refuzată de Faraon, care a răspuns cu aroganță: „Cine este Iehova, încât eu să-i ascult vocea?” Atunci Dumnezeu a trimis anumite plăgi sau calamități asupra poporului Egiptului, care lor le-au făcut rău și în cele din urmă a aruncat în întregime armata egipteană în Marea Roșie, ducând la pieirea puterii conducătoare. O asemenea calamitate a fost un rău foarte mare pentru egipteni, dar a fost un rău drept care a căzut asupra lor. De ce a lăsat Dumnezeu ca acel rău să cadă asupra poporului egiptean? Vroia să-i învețe cât de rău este păcatul? Era în scopul exprimării relei voințe pe care o avea față de ei? Domnul a făcut ca răspunsul la această întrebare să fie scris în Cuvântul Lui când a spus: „Este oare pe pământ un singur neam care să fie ca poporul Tău, ca Israel pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul Lui, ca SĂ-ȘI FACĂ UN NUME?” (2 Samuel 7:23) Satan, dușmanul, hulise numele lui Iehova, îndepărtase oamenii de El și i-a făcut să-L sfideze. Scopul declarat al lui Iehova Dumnezeu era să-și păstreze numele în fața omenirii, până la momentul completei justificări a cuvântului și a numelui Său. Chiar înainte de a șaptea plagă asupra Egiptului, Iehova Dumnezeu, prin profetul Său Moise, a spus faraonului asupritor: „Căci mi-aș fi putut întinde mâna ca să te lovesc cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, și să te șterg de pe fața pământului. Dar, de aceea te-am lăsat în viață, ca să-ți arăt puterea Mea, iar numele Meu să fie proclamat pe tot pământul”. (Exodul 9 : 15, 16 traducerea Leeser) Aceasta este în acord cu afirmația inspirată din Proverbe 16:4: „Iehova a făcut toate lucrurile pentru scopul Său (scop, *margin*), da, chiar și pe cel rău pentru ziua nenorocirii” (A.R.V.), sau potrivit cu Leeser : „Fiecare lucru al DOMNULUI fost făcut pentru

sfârșitul care-i este destinat, chiar și cel rău pentru ziua nefericirii”. Observați că aceasta nu spune că Dumnezeu Iehova a făcut sau a creat pe cel rău, deoarece acesta nu își găsește locul sau originea în creația lui Dumnezeu, căci „lucrările Lui sunt desăvârșite”.(Deut. 32:4) „ Strălucire și măreție este lucrarea Lui și dreptatea Lui ține în veci.” (Psalm 111:3). Dar deși Iehova Dumnezeu nu a făcut răul, El a hotărât soarta celor răi. Permițând răului să apară și să existe o vreme, Dumnezeu a destinat sau chiar „a făcut răul pentru ziua răului”. Așa cum a spus Dumnezeu faraonului, servitorul lui Satan, așa a permis Dumnezeu și stăpânului acestuia, Satan, să rămână „pentru ziua răului”, pentru ca în acea zi Iehova Dumnezeu să poată să își arate puterea peste Satan, Diavolul, pedepsindu-l cu calamitatea distrugerii. „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe toți cei răi.” (Psalmi 145:20). „Cei răi n-au pace, zice Dumnezeul meu.” – Isaia 57:21.

În zilele regelui Ezechia armata asiriană a apărut înaintea orașului Ierusalim și a sfidat numele Atotputernicului Dumnezeu. Asirienii slăveau pe Diavolul și erau instrumentele Diavolului, pentru a aduce ocară numelui lui Iehova și a întoarce omenirea de la Iehova Dumnezeu. Oștirea asiriană care a apărut la porțile Ierusalimului nu numai că a sfidat pe Dumnezeu dar a încercat cu sârguință să îndepărteze pe Israel de la Dumnezeu și de la legământul cu El. La asemenea obrăznicie Dumnezeu a adus un mare dezastru sau o calamitate asupra oștirii asiriene. El și-a trimis îngerul și într-o singură noapte a lovit 185.000 de soldați. Această calamitate a fost un rău, dar a fost făcută cu justețe, astfel că numele lui Iehova Dumnezeu să fie păstrat între oameni. – Isaia capitolele 36 și 37.

În zilele patriarhului Avraam, Iehova Dumnezeu a trimis foc și pucioasă din ceruri asupra locuitorilor Sodomei și Gomorei și astfel a fost un rău adus lor. (Geneza 19) Distrugându-i însă, a fost o faptă dreaptă a lui Iehova, din aceleași motive ca mai sus. Nu se poate spune că egiptenii, asirienii și locuitorii Sodomei și Gomorei au murit pentru că erau deja condamnați ca descendenți ai lui Adam. Nu erau sub sentința morții, deoarece nu fuseseră judecați și condamnați. Toți erau născuți din păcat, prin faptul că erau urmașii lui Adam care fusese condamnat la moarte în grădina Edenului. Erau condamnați; dar dacă din acest motiv ar fi fost executați, ne-am aștepta că Iehova Dumnezeu să execute pe fiecare dintre noi, deoarece fiecare copil se naște în păcat. (Romani 5:12) Însă în cazul egiptenilor, asirienilor, sodomiților și celor din Gomora, problema imperfecțiunii nu a contat.

Acei oameni se întorseseră de la Dumnezeu și cinsteau pe Diavolul. Se opuneau servilor Domnului și poporului ales și au adus mare ocară numelui Lui și pentru binele întregii creații Dumnezeu i-a omorât. A făcut aceasta din același motiv pentru care s-a dus în Egipt să-Și facă un nume sau să-Și mențină numele în fața creației, până când poate să-l justifice la timpul cuvenit. El vrea să arate lumii că nu Satan, ci Iehova este Dumnezeul Atotputernic. Acțiunea Lui de distrugere a egiptenilor și a celorlalți de asemeni prevestea scopul Lui de a distruge complet organizația lui Satan, pentru ca întreaga creație să știe că Iehova este adevăratul Dumnezeu, că în Cuvântul Lui se află adevărul și că numai prin numele Lui viața poate fi obținută, prin Cristos Isus. – Ezechiel 38:23; Ioan 17:3.

Națiunea lui Israel reprezenta organizația vizibilă tipică a lui Iehova, pe care a folosit-o să își prevestească scopurile. El i-a ales pe israeliți și și-a pus numele asupra lor și i-a făcut comoara Lui specială dintre toate neamurile, cu condiția că ei să Îl asculte. (Exod 19:5, 6) Poporul Lui, între celelalte neamuri, erau reprezentanții lui Dumnezeu și erau credincioși acestuia. Celelalte neamuri erau sub controlul lui Satan, practicând religia Diavolului și aducând ocară numelui lui Iehova. Israelii au devenit necredincioși, au defăimat numele lui Iehova și și-au luat dumnezei mincinoși. Atunci Iehova Dumnezeu a adus o calamitate asupra lor. El a făcut că orașul sfânt să cadă și oamenii care au rămas după marele măcel să fie duși captivi într-un pământ străin. El i-a pedepsit pentru numele Lui. – Ieremia 44: 26-28.

Acea calamitate care s-a abătut asupra Israelului a fost un mare rău pentru popor; dar a fost drept și administrat just, ca pedeapsă pentru faptele lor rele și mai ales ca o justificare a numelui lui Iehova Dumnezeu. Conflictul era atunci și este și acum, între Iehova și adversarul lui, Satan. Iehova nu l-a oprit pe Satan să își urmeze căile și lucrările păcătoase, nici pe oameni nu i-a oprit în a-l urma. Câteodată a trimis calamități sau dezastre asupra anumitor neamuri, pentru ca numele Lui să nu dispară complet din vizorul creației; și asta a făcut-o pentru binele creației care continuă să trăiască. În consecință tot răul pe care Iehova l-a adus asupra creaturilor a fost drept și just, indiferent dacă acel rău era sub forma unei pedepse individuale sau ca o mare calamitate ,asupra unui neam sau grup de neamuri.

Israeliiți fiind poporul de legământ al lui Dumnezeu și fiind responsabili față de El, erau mai vrednici de dispreț ,datorită aducerii de ocară asupra numelui lui Iehova. Lor El le-a spus: „Ascultați cuvântul acesta, pe care-l rostește Domnul împotriva voastră, copii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din țara Egiptului :Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului, de aceea vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre.” (Amos 3:1,2) Cum orașul Ierusalim reprezenta organizația Lui, El a spus: „ Sau sună cineva cu trâmbița într-o cetate, fără să se înspăimânte poporul? Sau se întâmplă o nenorocire într-o cetate, fără s-o fi făcut Domnul?” (Amos 3:6) Cu alte cuvinte pedeapsa care a căzut asupra israeliților , poporul ales, El a permis-o sau chiar a trimis-o, pentru a-i îndeplini scopul drept.

Păcatul acestui popor consta în încălcarea legii și a poruncilor, contrar legământului, și de aceea răul adus de Dumnezeu asupra lor a fost drept, iar judecata și pedeapsa au fost de asemeni drepte. De la tragedia din grădina Edenului, Satan a fost și este „prințul” nelegiuit care continuă să meargă contrar legilor lui Dumnezeu. Cât a fost Isus pe pământ a vorbit de Satan că de ”prințul lumii”. (Ioan 12:31) Isus l-a descris ca pe cel ce se opune lui Iehova și Lui însuși. Satan este numit în Scriptură „prințul diavolilor”, ceea ce înseamnă că el este conducătorul între diavoli sau între nelegiuiți. Este numit și „domnul puterii văzduhului”, care nu poate însemna decât că posedă și exercită puteri foarte mari, invizibile omului. (Matei 12:24; Efeseni 2:2) Asemenea fapte sunt cunoscute tuturor celor care înțeleg adevărul dezvăluit de Cuvântul lui Dumnezeu. Ca „prinț”, Satan are puterea să pornească furtuni, uragane, inundații și altele care ar aduce mari calamități asupra oamenilor. Când Isus era pe Marea Galileei, fără îndoială că Satan a fost cel care a pornit furtuna, într-o încercare de a distruge Stăpânul. (Marcu 4:37) Iehova nu ar fi adus acea furtună care a pus în pericol viața bărbaților aleși. Deoarece Satan posedă asemenea puteri și deoarece a încercat în mod repetat să-l distrugă pe Isus, el trebuie să fi fost responsabil de furtuna de pe Marea Galileei. În sprijinul acestei afirmații stă faptul că Scriptura este clară când spune că Satan a produs marea furtună care a distrus pe copiii și bunurile servului lui Iehova, Iov. – Iov 1:12-19.

Din când în când s-au abătut asupra oamenilor mari calamități cum ar fi furtuni, uragane, cicloane, taifunuri, inundații, incendii și altele. Cum nu ar exista nici o ocazie sau motiv ca Iehova să aducă asemenea dezastre asupra oamenilor, cel responsabil trebuie să fie Satan. De când Dumnezeu și-a pedepsit poporul tipic, Israelul în anul 70 d.Chr., nu există nici o dovadă că El a adus calamități sau a fost responsabil de calamitățile ce au lovit oamenii de pe pământ. Din contra, Scriptura arată că El așteaptă să vină timpul mării bătălii de la Armaghedon, care va sfîși și va justifica pentru totdeauna și în întregime numele Său.

Care ar fi scopul lui Satan de a aduce calamități omenirii? În primul rând că acestea ar fi atribuite lui Dumnezeu Iehova, astfel făcând oamenii să-l blesteme. Știind că Satan are o dorință stabilită, aceea de a întoarce pe om de la Dumnezeu și știind că a fost stabilit în mintea oamenilor gândul că inundațiile și furtunile sunt de la Dumnezeu, putem ușor vedea cum aceste calamități sunt parte a planurilor lui Satan de a-i aduce ocară lui Dumnezeu.

La începutul „erei creștine” Satan obținea controlul bărbaților care erau conducătorii „creștinătății organizate” sau a organizației formate în numele lui Isus Cristos. De atunci a făcut

ca oamenii și organizațiile făcute în numele lui Cristos să facă rău pe scară extinsă, ca să-l scoată vinovat pe Dumnezeu, astfel aducând mare ocară numelui lui Iehova Dumnezeu.

De secole crimele au bântuit lumea și însemnările fiecărei națiuni sunt pătate cu sânge omenesc vărsat nedrept, pentru toate fiind responsabil Satan. El a cauzat persecuțiile și moartea multora și a folosit oameni ,care s-au declarat devotați lui Cristos, să le comită. Astfel Satan a adus mare ocară numelui Iehova și a întors mulți bărbați și multe femei de la Dumnezeul mare și etern, Dătătorul de Viață. Este vremea ca măcar corpul de membrii ai lui Cristos Isus și toți oamenii de bunăcredință să aibă o înțelegere corectă a gradelor răului și a deosebirilor dintre acestea. Prin lumina aruncată asupra acestei probleme în Cuvântul scris al lui Iehova de către Cristos Isus ,acum este posibil să ajungem la o înțelegere corectă și scripturală. – Proverbe 2:6.

IOSUA, SUCCESORUL LUI MOISE

Devotamentul credincios față de Domnul marchează cariera lui Iosua ca succesori al lui Moise. Niciodată, în măsura în care înregistrarea divină o descoperă, Iosua nu a fost vinovat de o încălcare de lege serioasă. Chiar înainte de instalarea sa în poziția de lider vizibil al națiunii Israel în locul lui Moise, înregistrarea despre serviciul lui Iosua este fără pată sau cusur. El a fost foarte ascultător din punct de vedere teocratic, nerăsculându-se niciodată sau să murmure împotriva servului Moise, pe care Dumnezeu îl pusese la comanda națiunii Sale tipice. Iosua a rămas credincios ordinii teocratice, în decursul timpului de încercare din călătoria de patruzeci de ani prin pustie, timp marcat de lepădare de credință și răscoale din partea generației mai în vârstă a izraeliților eliberați din Egipt. Iehova i-a răsplătit credințioșia.

Originea lui Iosua se trage din Efraim, fapt arătat în 1Cronici 7:20-27. Prima mențiune despre el este făcută pe neașteptate, de parcă ar fi fost atât de bine cunoscut, încât orice introducere a lui ar fi fost inutilă, în timpul rezistenței Israelului împotriva atacului nejustificat al amaleciților. Acolo Iosua, numit de Moise ca și comandant al armatei lui Israel, „a stricat planurile lui Amalec” și ale oștirii sale. Victoria era de la Iehova și a fost dată celor de sub steagul Său, căci numai când Moise ținea sus toiagul lui Dumnezeu, deasupra facțiunilor războinice, luptătorii lui Iosua au triumfat. În recunoașterea acestui fapt a fost construit un altar numit „Iehova-nissi”, care înseamnă „Iehova steagul meu” (Ex. 17:8-16). Sub acest steag invincibil al Teocrației, Iosua a luptat mereu după aceea.

Iosua a fost numit servul și slujitorul lui Moise și s-a bucurat de o relație apropiată cu omul lui Dumnezeu în serviciul teocratic. În timpul primei rămânări a lui Moise de patruzeci de zile pe muntele lui Dumnezeu, Iosua l-a însoțit o parte din drum și a fost primul care l-a abordat la întoarcere. Iosua nu s-a datat la închinarea la viței, așa cum făcuseră ceilalți izraeliți, ci a așteptat cu o credință fermă coborârea lui Moise de pe munte (Ex. 24:13; 33:11; 32:17). Aproape un an mai târziu, Iosua s-a dovedit din nou capabil când a fost trimis împreună cu alți unsprezece pentru a spiona țara Canaan. El împreună cu Caleb au adus înapoi un raport credincios și i-au îndemnat pe izraeliții fricoși să se încreadă în Iehova și să îi alunge pe păgâni din Țara Promisă. Această cale de acțiune zeloasă a fost cea care i-a asigurat intrarea finală în țara Canaan (Num. 13:8,26; 14:6-10,30). Așadar nu unui serv neîncercat și neexperimentat i-a vorbit Moise treizeci și nouă de ani mai târziu, zicând: „Întărește-te și îmbărbătează-te. Căci tu vei intra cu poporul acesta în țara pe care DOMNUL a jurat părinților lor că le-o va da și tu îi vei pune în stăpânirea ei. DOMNUL însuși va merge înaintea ta, El însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme și nu te înspăimânta” – Deut. 31:7,8.

Iosua a fost numit să-i urmeze lui Moise în conducerea națiunii izraelite; el a fost numit de Iehova (Num. 27:15-23). La scurt timp după moartea lui Moise, însuși Atotputernicul i-a vorbit

lui Iosua, vorbind pe larg despre însărcinarea pe care Moise i-o dăduse. Fiul lui Nun a fost asigurat de succes în campania împotriva Canaanului și i s-a spus că nici un om nu va putea sta împotriva lui, că el, fără îndoială, va împărți țara pentru moștenire. Prima condiție pentru succes în misiunea sa a fost anunțată solemn de Iehova al oștirilor: „Întărește-te și îmbărbătează-te, ... legea să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune” – Ios. 1:1-9.

Iosua a acționat prompt. Iscoadele au fost expediate dincolo de Iordan la Ierihon, prima cetate pe punctul de a fi atacată. El a poruncit poporului să pregătească alimente, căci în trei zile vor traversa Iordanul. Iscoadele s-au întors cu un raport bun, după ce fuseseră ajutați foarte mult în misiunea lor de observatori de Rahav, cea dispusă spre dreptate. Și mergând după plan, trei zile după porunca lui Iosua de a face pregătiri, izraeliții au traversat Iordanul și au intrat în Țara Promisă, în pofida faptului că râul Iordan era revărsat (Ios 3:15). Aceasta era acțiunea lui Iehova. Preoții care purtau chivotul legământului conduceau, și pe când pășeau în Iordanul înfuriat, torentul din amonte a fost oprit și apele au fost strânse și reținute; și izraeliții au trecut pe uscat. Pentru amintirea puternicului act al lui Iehova făcut în interesul lor, poporul lui Iehova a pus doisprezece pietre în mijlocul Iordanului unde au stat preoții și de asemenea, au luat din albia râului doisprezece pietre pe care le-au pus la prima lor ridicare a taberei din Canaan, anume Ghilgal – Iosua cap.4.

Înainte de lansarea războiului împotriva religioniștilor demoni ce invadaseră țara, Iosua a poruncit circumcizia tuturor bărbaților în armonie cu legea lui Iehova. „Ghilgal” înseamnă „îndepărtare” a ocării. În ziua a patra a staționării lor la Ghilgal a fost ținut Paștele, fiind a paisprezecea zi a lui Nisan. După aceasta a încetat căderea manei și izraeliții au mâncat din roadele țării Canaan. Aici, de asemenea, a avut loc un eveniment important, mai ales în legătură cu Iosua și cu lupta ce-i stătea înaintea. Iosua a observat un om ce stătea cu sabia scoasă și l-a întrebat: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” Răspunsul l-a făcut să tresară: „Nu; ci Eu sunt Căpetenia oștirii DOMNULUI și acum am venit”. Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și a cerut instrucțiuni (Ios. 5:13-15). Acest Conducător puternic al oștirilor invizibile ale lui Iehova era fără îndoială Cuvântul, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu și prezența lui la începutul aprigului război ce stătea înaintea asigura victoria.

Bătăliile ulterioare au constituit un marș al victoriei și unele au arătat clar brațul acestei „Căpetenii a oștirii Domnului” și a Dumnezeului bătăliei, Iehova. Mai întâi a venit sfărâmarea în bucăți a Ierihonului puternic fortificat. În cea de-a șaptea zi de marș în jurul fortăreței păgâne, Iehova i-a ruinat zidurile și a deschis calea spre victorie. Următorul a fost atacat Ai, dar grupul relativ mic de atacatori a fost pus pe fugă de dușman. De ce? Din pricina păcatului din Israel (Ios. 7:8-12). Tulburătorul Acan a fost eliminat și împotriva cetății Ai a fost lansată o a doua campanie. Iehova a dat instrucțiuni să fie pregătită o ambuscadă împotriva cetății; aceasta a fost plină de succes. Aceasta este prima înregistrare despre folosirea acestei stratageme de război. Puterea regilor canaaniți din sud a fost înfrântă de următoarea serie de lupte și mai ales de cea de la Gabaon. După nimicirea cetății Ai și scrierea legii lui Moise pe pietrele altarului din Muntele Ebal, gabaoniții au venit la Iosua la Ghilgal, și printr-un truc, au făcut o înțelegere între ei și izraeliți. Aceasta a precipitat o conspirație a cinci regi, conduși de unul de la Ierusalim, care i-a mânat împotriva gabaoniților. Într-un marș forțat, Iosua și armatele sale au venit în ajutorul celor asediați și Iehova și-a folosit puterea, administrând o lovitură năucitoare regilor păgâni complici.

Cu această ocazie, Iehova a aruncat din cer mari pietre de grindină asupra dușmanului pus pe fugă, omorând mai mulți decât uciseseră izraeliții cu sabia. Un miracol și mai mare a avut loc. Iosua a strigat: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului și tu, lună, asupra văii Aialonului”. Domnul a auzit și soarele a strălucit aproape întreaga zi (Ios. 10:11-14). Înalții critici, care nu cred în Biblie, încearcă să explice miracolul lui Dumnezeu de oprire a soarelui în cursul lui, zicând că aceea a fost o iluzie optică, sau o greșeală din timpul zilei, sau altceva stupid. Cuvântul lui Iehova

dă adevărata relatare, în care se încred oamenii credinței. Armagedonul va mărturisi despre actele lui Iehova la o scară mult mai mare, care îi va convinge, cu costul vieții lor, pe cei care iau în batjocură puterea lui Iehova de a înfăptui miracole.

Faima lui Iosua s-a răspândit. În nord, căpeteniile canaaniților s-au unit și au adunat o oaste numeroasă la apele Merom, complet echipată cu cai și care.

La îndrumarea lui Iehova, Iosua și-a îndreptat armata spre nord și s-a năpustit pe neașteptate asupra dușmanului unit de la Merom. Ei au fost împrăștiați și Iosua a măturat complet partea de nord a Canaanului într-o goană victorioasă care a mărit numărul cuceririlor sale până la 31 de regi, înșirați în Iosua 12. Dușmanul n-a fost stârpit de campaniile lui Iosua; nu acesta era scopul lui Iehova în acel timp (Deut. 7:22; Jud. 2:20-23). Cu toate acestea, puterea și rezistența lor organizată a fost sfărâmată – Ios. 11:23; 21:43-45.

Iosua era acum înaintat în vârstă și continua să împartă țara între seminții pentru moștenire. Trecuseră șase ani de război aproape continuu de la traversarea memorabilă a învolburatului râu Iordan (Ios. 14:7,10). Iosua a primit ca moștenire particulară cetatea Timnat-Serah din Muntele Efraim, unde a locuit și unde mai târziu, după moartea sa la vârsta de 110 ani, a fost înmormântat (Ios. 19:49,50; 24:29,30). În decursul timpului de împărțire a țării, cortul întâlnirii a fost stabilit la Șilo, 48 de cetăți au fost încredințate leviților, iar 6 dintre acestea desemnate ca cetăți de scăpare, așa cum Domnul îi poruncise lui Moise (Ios. capitol 20; Num. 35:6,7). După aceasta, războinicii semințiilor trans-iordanice au fost binecuvântați de Iosua și au fost lăsați să plece pentru a se întoarce în moștenirea lor, la est de Iordan – Ios. 22:1-6.

După o perioadă de timp nedezvăluită, „un timp îndelungat după ce Domnul dăduse odihnă Israelului de toți dușmanii care-i înconjurau”, Iosua a adunat națiunea izraelită și într-o cuvântare de rămas bun a oferit un sfat înțelept. El i-a însărcinat să împingă cu curaj lupta împotriva păgânilor rămași, declarând: „Unul singur dintre voi să urmărească o mie din ei, căci DOMNUL Dumnezeuul vostru este Cel care luptă pentru voi acum”. A fost dat avertismentul împotriva religiei demonilor, aceasta fiind numită o cursă (Ios. 23:10,12,13). După aceea, el a trecut în revistă puternicele fapte ale Domnului în interesul poporului Său, de la Avraam până la luarea în posesie a Țării Promise. El i-a sfătuit să servească mai degrabă pe Iehova Dumnezeu decât pe dumnezeii păgâni, și le-a pus chestiunea înaintea, zicând: „Alegeți astăzi pe cine veți servi”. Apoi Iosua a adăugat: „În ceea ce mă privește pe mine și casa mea, noi vom servi pe Iehova” (Ios. 24:14,15, *ARV*). Și el a făcut așa, cu credincioșie, toți anii vieții sale care sunt înregistrați în scrierea sfântă.

Iosua este autorul cărții care-i poartă numele: „Și Iosua a scris aceste cuvinte în cartea legii lui Dumnezeu” (Ios. 24:26). Instruit sub tutela predecesorului său Moise, Iosua a avut în acel om al lui Dumnezeu un bun exemplu în înregistrarea evenimentelor. El a urmat-o și scrierile sale inspirate de Dumnezeu sunt acum o parte a Bibliei, „cartea legii lui Dumnezeu”. Printre erudiții Bibliei există o diferență de opinie în ceea ce privește autorul acestei cărți, dar tradiția iudaică îl acreditează pe Iosua cu aceasta, iar înregistrarea Scripturii sprijină cu tărie această părere.

Toată înregistrarea din Biblie de mai sus cu privire la Iosua este profetică în aceste zile din urmă și mai ales cu privire la conflictul Armagedonului. În bătăliile din Canaan, Iosua, ca executor, ilustrează pe Marele Executor al lui Iehova, pe Isus Cristos, la Armagedon, când El va nimici pe toți închinătorii la Diavol. În particular, bătălia de la Gabaon a preumbrat „actul nemaiauzit” al lui Iehova din Armagedon, când vor avea loc miracole atât de mari, încât oprirea soarelui de la Gabaon va părea neînsemnată prin comparație (Isa. 28:21). Numele lui Iosua (la origine „Oshea” sau „Hoshea”, după Numeri 13:8 și Deuteronom 32:44) înseamnă „Iehova salvează” și corespondentul acestuia în Scripturile Grecești este „Isus” (vezi Fapte 7:45 și Evrei 4:8, *margin.*). În felul acesta, numele lui se vede că este același cu cel dat Aceluia pe care el L-a ilustrat. Iosua a trăit conform însemnătății numelui său, privind totdeauna la Atotputernicul Dumnezeu Iehova ca la Izvorul salvării.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

HOTĂRÂREA MARTORILOR DIN LEAVENWORTH, KANSAS.

"Către Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, și martorii lui Iehova din toată lumea.

"Dragi Frați:

"În lumina mărită a celor mai recente descoperiri de la tronul și templu lui Iehova, ne vedem privilegiile de serviciu mai clare ca niciodată; și trimitem mulțumirile noastre lui Iehova, Dumnezeu nostru și Regelui nostru Cristos Isus pentru aceste adevăruri, dezvăluite numai datorită bunătății iubitoare a Creatorului"

"În aprecierea acestor măsuri pentru bunăstarea veșnică a oamenilor de bunăcredință către Atotputernicul Dumnezeu, Regele Său și Împărăția Sa, luăm următoarea hotărâre: „Să ne ațintim atenția pe țelurile ce vin, deoarece Teocrația este în deplinătatea neprihănită și a păcii și nu va devia nici la dreapta, nici la stânga de la calea dreaptă, limpezită și clar iluminată de adevărul dezvăluit al Cuvântului scris al lui Iehova;”

"Că vom merge înainte, cu toată energia și puterea, spre realizarea scopului anunțat al lui Iehova, învățarea liberă a tuturor oamenilor de bună-credință, fără să pierdem nici o ocazie de a spune adevărul, pentru justificarea numelui și al Cuvântului Lui;"

"Că după puteri vom folosi avantajul șansei dată nouă cu atâta bunăvoință de mării noștri Învățători, Iehova Dumnezeu și Cristos Isus, și ne vom pregăti pentru cea mai eficientă participare în toate fazele mării campanii care ne așteaptă; în același timp menținându-ne gata cu zel și hotărâre să ne luăm imediat la luptă cu demonii, dacă Iehova dorește eliberarea noastră din condiția prezența de activitate limitată."

"Într-adevăr mulțumim Dumnezeului nostru Iehova pentru asigurarea unui mediu vizibil pentru instrucțiunea teocratică și educarea în Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere și privim cu nerăbdare spre noi privilegiile de serviciu și spre asocierea pe mai departe cu Societatea. Dorim să ne exprimăm dragostea pentru toți frații și prietenii de pretutindeni, de pe tot pământul și hotărârea noastră de a ne menține integritatea, în ciuda eforturilor demonilor și oamenilor de a ne face să dăm greș în ascultarea poruncii Regelui nostru, exprimată în Ioan 21:15, 16: „Tu măf iubești? Paște oițele mele!”

[Semnat] Martorii lui Iehova

CĂLĂUZIREA TATĂLUI

DRAGĂ FRATE KNORR

După ce am citit cu atenție cele două articole intitulate „Fiul risipitor în înfometare” și „Întoarcerea fiului risipitor”, mă simt constrâns să îmi exprim recunoștința Tatălui ceresc pentru aceste articole date la momentul potrivit. Suntem foarte dispuși să fim limitați în gândire și influențați numai de punctul de vedere local restricționat și să dăm considerație prea multă unor lucruri care ne privesc numai pe noi. Este imposibil să ne ridicăm gândirea de la „corpul acesta muribund” cum a zis apostolul Pavel. Dar Tatăl nostru binevoitor și înțelegător ne-a spus: „Căci gândurile Mele nu sunt ale voastre, nici nu sunt căile voastre, calea Mea”. El ne ridică cu bunăvoință, dacă îl lăsăm, spre înălțimi care face posibil să aruncăm câte o privire în mintea Lui

și acolo ne permite să vedem cauza bucuriei Lui („Pentru că fiul Meu era mort și s-a întors la viață, era pierdut și acum este găsit”)

Ca florile desăvârșitului trandafir, care își trimite parfumul în toate direcțiile, Cuvântul Domnului dezvăluie blânda Sa milă proprie. Și ce parfum! Dacă nu ar exista această milă blândă, unde am fi? Noi care am avut privilegiul să trecem prin voia Domnului, de la perioada Ilie la perioada Elisei, care eram adânciți în probleme de „chemare divină” nevăzând „petele și ridurile” propriei noastre gândiri religioase și nereușind din cauza aceasta să aducem onoare și laude numelui Celui Prea Înalt. Apoi a venit eliberarea noastră din celulele înguste ale închisorii formalismului religios, ale slăvirii unor creaturi și neînțelegerea „Stăpânirilor Înalte”. „Dar Iehova a fost stânca mea. El m-a adus într-un loc mare; El m-a izbăvit pentru că era încântat de mine”.

Privind înapoi la toate călăuzirile blânde și răbdătoare ale Tatălui, este posibil ca vreunul din fiii Săi mai mari să nu se înfioareze la gândul că inima Tatălui a fost bucuroasă „Pentru că fiul Meu [mai mic] era mort și s-a întors la viață, era pierdut și acum este găsit”? Văzând căf acel „loc vast” al Creatorului nostru binevoitor se întinde într-un spațiu nelimitat, în care vor locui miriade de copii fericiți ai Săi, familia Sa din ceruri și de pe pământ, cum ar putea cineva săf nu onoreze și laude numele Marelui Dumnezeu și mărețul Său scop? Cum ar putea cineva să nu răspundă cu ardoare la ceea ce justifică numele Lui sfânt? Cum ar putea cineva să rămână fiul Lui, dacă în cel mai mic grad, nu s-ar bucura de lucrurile care înveselesc inima Celui Veșnic și care a zis: „Trebuie că noi să ne bucurăm și să ne veselim!”

Recunoștința mea umilă merge către Tatăl Nostru, care își manifestă blânda milă pentru toți copiii, prin *Turnul de Veghere*.

În legământul Teocrației
M. A. HOWLETT, Bethel

.TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 IANUARIE 1944

Nr. 2

FEMEIA LIBERĂ A LUI DUMNEZEU

„Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode.”. – Galateni 4: 26, 31. *Am. Rev. Ver.*

IEHOVA este Tatăl ceresc. Cei de pe pământ care știu acest fapt fără să le fie rușine de numele Lui, se roagă: „Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău”. Iehova este inegalabilul Organizator al perfecțiunii. El este Tatăl mării Lui familii din cer și de pe pământ, o familie universală. El are priceperea și autoritatea să conducă această casă universală și să o țină supusă, astfel încât ordinea, pacea și bunăstarea să predominie. Pentru acest scop El și-a organizat familia de copii devotați. Împreună ei formează organizația Lui universală. Iehova, Organizatorul din ea, fiind Duhul divin, este invizibil acelei părți a organizației Lui care este pe pământ. Cei din casa Lui, care sunt spirite, anume: heruvimi, serafimi, arhangheli și îngeri, sunt de asemenea invizibili creaturilor pământești și formează partea invizibilă a organizației Lui universale.

^{2.} Este bine pentru noi, cei de pe pământ, că organizația invizibilă a lui Dumnezeu este ordonată potrivit cu dreptatea. Logica însăși ar trebui să ne convingă că este o organizație ordonată, exactă și sincronizată, iar condițiile din organizațiile oamenilor nu pot nega acest lucru. Oamenii imperfecti își pot urmări originea până la Dumnezeu, dar nu pot face tot la fel și cu organizațiile lor din politică, afaceri, syndicate și societate. Deci aceste organizații nu sunt un standard după care să fie judecată organizația lui Dumnezeu, ci ele sunt la fel de imperfecte și păcătoase ca și creatorii lor. Ca să judecăm corect, trebuie să privim la acele lucrări ale lui Dumnezeu care pentru noi sunt vizibile, dar la care nu s-a ajuns și care sunt neatinse de oameni, anume: soarele, luna și planetele. Atunci am putea să dobândim ceva idee despre gloria, continuitatea, regularitatea și ordinea perfectă a organizației lui Dumnezeu de ființe spirit vîi și invizibile. În ceea ce-i privește pe oamenii fără căpătâi de pe pământ este spus: „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Romani 1:19,20 *margin.*). În ceea ce privește pe cei de pe pământ care formează partea vizibilă a organizației, rânduiala dată de Dumnezeu este motivul pentru care ei se străduiesc să muncească împreună în pace și armonie. Este scris: „Toate să se facă spre zidire. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii (haosului, neliniștii), ci al păcii ca în toate bisericile sfinților. Toate să se facă în mod cuviincios și în ordine.” – 1 Corinteni 14: 26, 33, 40; de asemenea Exodul 40:4, 2 Cronici 29:35.

^{3.} Cuvântul *organization* nu se găsește în nici o traducere englezească a Bibliei, dar cugetul cheie al organizației este exprimat mereu în Biblie și organizațiile vizibile folosite de Dumnezeu printre oameni sunt descrise aici. Cuvântul *organ* [având corespondentul „orgă” în limba română, Nota trad.] apare în Biblie; și acest instrument muzical ne sugerează aranjarea pe note și armonie. (Vezi Geneza 4:21; Iov 30:31; 21:12; Psalm 150:4). *Organizație* și *orgă*, amândouă provin dintr-o limbă în care a fost parțial scrisă Biblia, anume greaca. Aceste cuvinte provin din cuvântul grecesc organon, pe care îl găsiți în versiunea grecească Septuaginta a Scripturilor, la Psalmul 150:4. *Organon* nu înseamnă numai un instrument muzical, ci și orice instrument pentru

slujbă. Adevărata idee este cea de muncă, deoarece *organon* vine de la cuvântul grecesc *ergein*, însemnând a munci. Cuvântul înrudit *ergon* înseamnă „muncă făcută sau care urmează să fie făcută” și se găsește de multe ori în textul grecesc al Bibliei. Cuvântul modern științific *erg* înseamnă „o unitate de energie sau de lucru”. Prin urmare, ideea esențială a lucrului numit *organizație* este cea de mijloc și de muncă. Se înțelege deci că organizația lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât ființele Sale inteligente. Ea înseamnă, de asemenea, ființe ascultătoare strânse într-un tot armonios, fiecare având un loc stabilit în cadrul ei și obligații potrivite. Toate aceste ființe muncesc împreună în armonie și servesc ca instrumente ale lui Dumnezeu pentru a-I realiza scopul și a-I împlini lucrul. În consecință, se înțelege că a organiza înseamnă „a face ca lucrurile să funcționeze lin”.

^{4.} În organizația lui Dumnezeu fiecare membru trebuie să-și facă datoria sau atribuțiile primite. Altfel, există o discontinuitate în organizație și alți membrii trebuie un timp să facă îndatoriri mai multe pentru a ține loc membrului care nu și-a făcut datoria. De asemenea, fiecare membru trebuie să nu stea în calea altor membrii care vor să își facă datoria. Altfel, are loc frecarea și ciocnirea operațiunilor și urmează probleme, până când membrul care nu este la locul lui a fost adus în ordine sau pus înapoi în locul cuvenit, în care își face sarcina atribuită. Fiecare membru execută sau contribuie în serviciul său particular în organizație ca un tot și ajută la împlinirea muncii lui Dumnezeu pentru plăcerea și onoarea Lui.

^{5.} Cea mai bună ilustrare a organizației este corpul uman care este perfect și care are un număr potrivit de membre și organe vitale, fiecare jucând un anumit rol pentru sănătatea și capacitatea corpului de a lucra. Folosind o asemenea ilustrare, un membru al organizației lui Dumnezeu din vechime a scris: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup - tot așa este și Hristos.... Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: 'Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup', - nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: 'Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup' - nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: 'N-am trebuință de tine'; nici capul nu poate zice picioarelor: 'N-am trebuință de voi.' Ba mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului, care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste, pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup; ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el.” – 1 Corinteni 12: 12, 14-26.

^{6.} Arătând cum organizația este strâns unită și cum trebuie să fie ținută așa prin păstrarea locului de către fiecare membru care contribuie la muncă, același scriitor spune: „Din El „[Capul corpului], tot corpul – armonios îmbinat și făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea fiecărui mădular în măsura potrivită – contribuie la creșterea corpului, pentru ca acesta să se zidească pe sine în iubire.” Sau: „Sub conducerea Sa [a Capului], întregul corp este sudat și transformat într-o singură bucată, prin fiecare încheietură pe care o are, faptele fiecăreia dintre părți ajutând corpul să crească și să se zidească în iubire” Efeseni 4:16, Traducerea *Weymouth* și *Mofatt*

^{7.} Pentru a arăta nevoia incontestabilă de a urma capul organizației, și, în consecință, de a rămâne strâns legat de toți membrii, scriitorul spune mai departe: „Capul, cel din care tot corpul, hrănit și unit armonios prin încheieturile și ligamentele lui, continuă să crească cu creșterea pe care o dă Dumnezeu.” Sau: „Capul, de unde întregul corp, cu încheieturile și ligamentele lui, și

sudat astfel, crește cu puterea lui Dumnezeu” sau: „Capul, din care întregul corp, lipit și sudat prin încheieturile și ligamentele sale, crește cu creșterea lui Dumnezeu”. – Coloseni 2:19 , *Weymouth; Moffatt, Diaglotul Emfatic*.

DE CE ASEMENEA UNEI FEMEII ?

8. Întrucât o organizație de creaturi inteligente ale Domnului poate fi reprezentată prin corpul omenesc, este rezonabil ca organizația lui Dumnezeu să fie asemănată cu o femeie, o soție. Dar de ce? În primul rând, deoarece ea este parte a creației. Ea vine după Creatorul ei, Dumnezeu, care nu are început, ea este supusă Creatorului ei și trebuie să-i servească scopurile cu supunere. Gândiți-vă la prima femeie zămislită! Ea a fost zămislită după bărbat. „Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva”. Deci ea nu are voie să uzurpe autoritatea bărbatului – 1 Timotei 2:12, 13.

9. De ce a făcut Dumnezeu femeia și i-a înfățișat-o lui Adam? „Domnul Dumnezeu a zis: 'Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.' ” (Geneza 2:18) Adam nu era incomplet în el însuși, adică imperfect, dar nu avea un tovarăș în nici o creatură animală de pe pământ. Nici o altă creatură nu îi corespundea. Scopul lui Dumnezeu era ca pământul să fie populat cu creaturi de tipul lui Adam. „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, cel care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: "Eu sunt DOMNUL, și nu este altul!" - Isaia 45:18. Pentru ca El să nu creeze în mod direct, toate ființele umane care să umple pământul, ca ele să-I poată termina munca creatoare pământească și El să se poată odihni, Dumnezeu a creat femeia din substanța lui Adam. Dumnezeu a dat-o lui Adam nu pentru a fi capul lui de instruire, ci ca un ajutor, un tovarăș de lucru, cineva care să participe la înfăptuirea muncii, cu precădere la procrearea copiilor și a creșterii lor cu pricepere. „Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:28) Adam a dat nume la toate viețuitoarele peste care se întindea puterea lui și, de asemenea, și-a numit nevasta Eva. (Geneza 2:19; 3:20) Toate acestea s-au făcut în folosul ordinii între oameni.

10. Mai departe, descriind pe femeia cu frică de Dumnezeu, locul și rolul acesteia, scriitorul a spus: „Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.” (1 Corinteni 11: 7-9) Datorită asemănării cu această relație dintre bărbat și femeie, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre organizația lui Dumnezeu ca despre o femeie sau o soție, și astfel spune că Dumnezeu are o soție. Astfel apare expresia: „pentru că Marele tău făuritor este soțul tău, Iehova al oștirilor este numele Său”. (Isaia 54:5 *ARV*). „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine.” (Isaia 62:5) Relația lui Dumnezeu cu organizația sa, asemenea unei femei sau soții, este în mod repetat prezentată în Cuvântul Lui. De aceea, nimeni nu poate să spună că expresii cum ar fi „femeia” lui Dumnezeu sau „femeia” liberă a lui Dumnezeu sunt desconsiderabile față de Dumnezeu și deci ofensatoare. Asemenea expresii sunt luate din Cuvântul Lui. În ebraică, cuvântul pentru *femeie* (*ishah*) este același ca pentru *soție*.

11. Organizația universală a lui Dumnezeu, care-și primește viața de la El, este creația Lui și este compusă din creaturile Lui sfinte și devotate. Cum femeia perfectă avea să fie ajutorul bărbatului perfect, tot așa organizația lui Dumnezeu este ajutorul Lui și este supusă Lui, în realizarea scopurilor Lui. În calitatea ei de organizație, ea a fost făcută pentru El și pentru gloria Lui și trebuie să lucreze cu El fără să-i uzurpeze autoritatea, ci păstrându-și locul sub Cel Suprem, Capul ei divin. Deci, legat de aceia care, prin grația lui Iehova sunt membrii activi ai organizației sau *femeii*, se spune: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9) „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul

lui Dumnezeu.” – 2 Corinteni 6:1.

^{12.} Din cele aflate în discuție mai sus nu trebuie dedus că Eva este folosită ca tip sau model profetic al organizației universale a lui Dumnezeu sau *femeia* Lui. Nu; asemănarea organizației cu o femeie este bazată pe altă femeie, așa cum se va arăta. Abia după crearea unei alte femei pe pământ, putea fi organizația universală a lui Dumnezeu comparată cu o femeie omenească. Primul bărbat fiind o creație pământească perfectă a lui Dumnezeu și primind viață de la Dumnezeu, era un fiu al Acestuia: „Adam, fiul lui Dumnezeu”. (Luca 3:38) Odată cu crearea lui Adam a apărut partea pământească a organizației universale a lui Dumnezeu. *Universal* înseamnă „prezent peste tot”, cu alte cuvinte, care există pretutindeni în toată creația. Peste tot unde există creaturi inteligente ale Dumnezeu care Îl servesc, ele există în unitate, în organizația Lui, deoarece toate aceste creaturi ascultătoare trebuie organizate după voința și scopul Lui și deci, trebuie să aparțină și aparțin organizației Lui. Pe drept cuvânt o asemenea organizație este numită organizația Lui *universală* și cuprinde *toate* creaturile Lui sfinte. Înainte de crearea unei creaturi omenești după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, organizația universală a lui Dumnezeu era toată spirituală, cerească și de aceea nevăzută ochiului omenească. După crearea lui Adam, el, ca realizare perfectă și ca fiu al lui Dumnezeu, a devenit o parte a organizației universale a Ziditorului - Deuteronomul 32:4,5.

^{13.} În ceea ce privește organizația universală a lui Dumnezeu dinainte de crearea bărbatului și care organizație era în întregime spirituală, Singurul Fiu al lui Dumnezeu era începutul, deci primul membru. Un timp necunoscut a trecut de la crearea Fiului Întâi Născut până când Dumnezeu a creat primul bărbat, pe Adam, după care, la timpul convenit, Dumnezeu și-a trimis Unicul Fiu să devină „Fiul Omului”, o ființă omenească perfectă, echivalentul neprihănitului Adam din grădina Edenului. Fiind un martor perfect pentru Iehova Dumnezeu, Tatăl Său, și murind ca martir, Fiul lui Dumnezeu s-a întors la viață spirituală, cerească. Mai târziu, într-o revelație, El vorbește astfel discipolului Său de pe pământ, Ioan: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 3:14) Până în clipa în care acest „Început al creației lui Dumnezeu” a apărut, nu exista organizație universală sau femeia lui Dumnezeu și deci nici o creatură sau creaturi care să conlucreze sau să colaboreze cu Dumnezeu în aducerea Unicului Său Fiu. Numai Dumnezeu Cel Atotputernic, într-un mod direct, L-a creat sau produs și astfel acest Fiu a fost „Singurul Său Fiu”. Nici o creație produsă după aceea nu a mai avut această calitate, pentru că Dumnezeu nu și-a lăsat Fiul să lenevească, ci L-a folosit pentru serviciul Său, pentru a aduce pe lume alte creații.

^{14.} Astfel, organizația universală a lui Dumnezeu a început să crească, avându-l pe Unicul Său Fiu ca început; de aceea Scriptura spune: „să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile.” (Efeseni. 3:9) „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” (Coloseni 1: 15-17) „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1:3) Singurul Fiu reprezenta o temelie bună, de nădejde, cu care Dumnezeu putea începe organizația Sa universală. Printre creaturile Sale create, prin intermediul Celui Întâi Născut de Dumnezeu, Biblia numește heruvimi, serafimi și îngeri, care toți au viața de la Iehova, Eternul „Izvor al vieții”, fiind astfel fiii lui Dumnezeu. Acești fii nu au fost lăsați la dispoziția propriilor lor dorințe, ci au acționat, lucrând cu Dumnezeu și lucrând împreună sub Primul Său Fiu, primul membru al organizației. Ei au devenit parte a organizației Sale, supuși Lui ca Dumnezeul Suprem și toți ascultând de voința Sa. De aceea, *femeia* lui Dumnezeu sau organizația spirituală era în întregime spirituală sau cerească. În ce privește creaturile omenești care urmau să fie create, *femeia* lui Dumnezeu era „de sus”.

15. Prima informație scrisă pe care o avem despre „femeia” lui Dumnezeu, conlucrând cu „soțul” ei, Iehova Dumnezeu, este în Geneza 1:26, care spune: „Apoi Dumnezeu a zis: "Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Cu aceste directive Dumnezeu cheamă la colaborare pe femeia sau organizația Lui „care este de sus”. El se adresa Primului născut și capului acelei organizații universale, anume Singurului Său Fiu. Deci aici vedem femeia lui Dumnezeu lucrând împreună cu El și ascultând de El pentru crearea primei creaturi omenești, Adam, „care era fiul lui Dumnezeu”.

16. Când Adam a fost pus în Grădina Edenului și i-a fost dată spre supraveghere, „s-o îngrijească și s-o păstreze” și când Dumnezeu i-a dat avertismentul de a nu mânca din fructul interzis, Adam a devenit parte din organizația universală a lui Iehova Dumnezeu. (Geneza 2:15-17) După ce a fost creată femeia și i-a fost oferită lui Adam ca nevastă, împreună au fost învățați cum să colaboreze pentru a îndeplini mandatul divin legat de umplerea pământului cu o rasă perfectă și neprihănită, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Atunci Eva a devenit de asemenea parte din organizația universală a lui Iehova Dumnezeu. Adam și Eva erau partea vizibilă, pământească a organizației. Fiind creați prin ea, ei erau copiii ai organizației *femeie* a lui Dumnezeu. În același timp, ei erau membrii ai ei. Despre cei care sunt membrii ai organizației se zice că sunt „copiii” ei. Când au primit mandatul divin, Adam și Eva au fost învățați să fie părinții altora care ar deveni copii pământești și membrii organizației universale a lui Dumnezeu.

17. Femeia lui Dumnezeu sau organizația universală acum era compusă din două părți, una cerească și una pământească, o parte deasupra și o parte dedesubt, una spirituală și o parte omenească. Totuși, ambele părți erau proprietatea lui Dumnezeu ca Cel Suprem și făceau voia Lui în zonele respective ale universului, în unitate completă cu Dumnezeul Cel Prea Înalt. Ambele părți îi erau pe deplin devotate, servindu-L din voință proprie și îndeplinindu-și îndatoririle trasate de Dumnezeu într-un mod organizat. Legea lui era la fel de universală ca și organizarea, deoarece voința și conducerea Lui trebuie să guverneze întreaga organizație. Asemenea legi universale pretindeau o ascultare perfectă față de Iehova Dumnezeu, în domeniul lor specific de acțiune. Primul bărbat, Adam, se afla sub această lege universală, când Dumnezeu i-a zis: „Domnul Dumnezeu i-a dat omului porunca aceasta: 'Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit' ”. (Geneza 2: 16, 17) Prin urmare, cel ce iese din armonie cu legile universale ale lui Dumnezeu de supunere nu poate rămâne parte din organizația lui Iehova, deoarece nu își îndeplinește partea lui din lucrul organizației. El nu mai cooperează cu organizația și încearcă să o tulbure și să producă dezordine în ea. El iese din armonia cu Marele Organizator Iehova și nu se supune legilor Lui.

ORGANIZAȚIA NECREDINCIOASĂ

18. În grădina Edenului, Tatăl iubitor, Iehova Dumnezeu, a luat măsuri pentru ca să își învețe și să-și îngrijească copiii pământești în vederea vieții veșnice. El a ales un membru spirit al organizației universale, deci cineva care era mai mare în grad și ca vârstă decât Adam și Eva, ca să-i instruiască, să-i lumineze și să-i îndrume pe calea ascultării față de tronul lui Dumnezeu. Supraveghetorul nevăzut sau suveranul umanității era Heylel, adică „Lucifer” sau „cel care strălucește; purtătorul de lumină”. Dumnezeu i-a dat și lui Lucifer un grup de ajutoare, creaturi înrudite prin spirit, pentru a coopera cu el în această supraveghere asupra pământului. În acest mod, Tatăl, Iehova Dumnezeu, a asigurat învățătura și creșterea fiului și fiicei Sale pământești cu ajutorul *femeii* Sale, organizația Sa, ai cărei membrii erau și Lucifer și toate ajutoarele sale spirituale.

19. Adam și Eva, pentru a-și dovedi credința ca membrii ai organizației, trebuiau să fie atenți

și ascultători la învățătura și instrucțiunile ce vin de la El, prin partea nevăzută a organizației Sale. De asemenea, Heylel sau Lucifer trebuie să se dovedească un reprezentant credincios al femeii sau organizației lui Dumnezeu, transmițând exact voința și instrucțiunile Domnului și executând cu credință ordinele și judecățile lui Dumnezeu pentru omenire. În această calitate, Lucifer a fost oficial numit „heruvim ocrotitor, cu aripile întinse”; și în legătură cu aceasta stă scris: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu... Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.” – Ezechiel 28: 13-15.

^{20.} Heruvimul Lucifer, datorită serviciului său în organizația lui Dumnezeu, avea obligația să susțină tronul dominației universale a lui Iehova Dumnezeu, dar el a devenit necredincios față de menirea sau sarcina sa față de om. Purtându-se astfel, Lucifer a adus ocară și a făcut-o de rușine pe mama sa, *femeia* lui Dumnezeu. (Proverbe 19:26). El a provocat și alte creații, spirituale și umane, să facă același lucru. Marele său păcat a fost rebeliunea sa egoistă față de Dumnezeu, Tatăl. În loc să fie fericit că servește ca membru de onoare în organizația Tatălui său, Lucifer a încercat să folosească femeia și bărbatul pentru a deveni chiar el capul organizației universale a lui Iehova și a luat organizația din mâinile Fiului lui Dumnezeu. Prin asemenea revoltă și încercare de uzurpare a puterii, Lucifer s-a transformat în Satan, al cărui nume înseamnă „opozant, adversar” și asta față de propriul lui Tată, Dumnezeu Atotputernic. Organizația universală este a lui Dumnezeu Creatorul și este unită cu El prin legături sfinte, ca, *femeia* Lui. Satan nu este un creator, și de aceea el încearcă să facă astfel încât *femeia* lui Dumnezeu să divorțeze sau să rupă legăturile cu Dumnezeu și Creatorul ei. Atunci ea s-ar putea atașa de Satan, l-ar recunoaște ca fiind capul și stăpânul ei, și astfel, ar comite un adulter, ducând la o ruptură nelegiuită, de necredincioșie față de Dumnezeu Iehova, *bărbatul* ei.

^{21.} Satan a reușit să îi întoarcă pe Adam și pe Eva de la Dumnezeu și i-a scos din organizația Lui, și de atunci el a devenit Diavol. Diavol înseamnă calomniator sau defăimător; pentru a reuși, el a negat instrucțiunile organizației lui Dumnezeu către Adam și Eva și l-a ocărât pe Dumnezeu. Calomnia a reușit. Pentru că îi dăduseră atenție lui și nu au manifestat ascultare față de instrucțiunile organizației, Dumnezeu i-a alungat pe Adam și pe Eva din organizația Lui universală. Nu mai era mama lor. Din necesitate, apoi, ei au trebuit să devină începutul organizației lui Satan Diavolul.

^{22.} Satan nu a reușit să aducă toată organizația universală a lui Dumnezeu de partea lui și nici să o pângărească. Din Scriptură reiese că el a triumfat și asupra altor creaturi spirituale încredințate lui, ca suveran peste om și „heruvim ocrotitor”, iar aceste creaturi au părăsit organizația cerească a lui Dumnezeu și s-au alăturat rebelului Satan, promițându-i credință ca domn și cap și fiindu-i supuși lui ca unui organizator. El a devenit Belzebub, „prințul demonilor”. (Matei 12:24, *A.R.V.*). Observați că membrii organizației lui erau cei care violaseră obligațiile lor de credincioșie și devotament față de Dumnezeu, *soțul* organizației de care aparțineau. Astfel, când este asemuită cu o femeie sau o nevăastă, organizația lui Satan este prezentată ca o femeie necredincioasă, care s-a întors împotriva soțului ei și s-a aliat cu călcătorul legii divine. Ea s-a alăturat lui Satan în aducerea pe lume și creșterea de organizații și lucrări nelegiuite, sub comanda lui. La mult timp după aceasta, Babilonul a fost recunoscut ca fiind unul dintre copiii ei. Satan este prezentat ca rege al Babilonului și i se vorbește cu următoarele cuvinte: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.' Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!” – Isaia 14: 4, 12-15.

^{23.} Deoarece orașul Babilon a devenit partea cea mai proeminentă și dominantă a organizației pământești a lui Satan, întreaga lui organizație văzută și nevăzută este numită în

cuvântul lui Dumnezeu „Babilon”. În derândere față de pretenția ei de a fi o organizație curată și morală, de o vârstă respectabilă, Dumnezeu prezice dezvelirea și distrugerea ei când spune: „Pogoară-te și șezi în țărână, fecioară, fiica Babilonului; șezi pe pământ, fără scaun de domnie, fiica Haldeilor; căci nu te vor mai numi subțirică și plăcută. Vino dar cu descântecurile tale și cu mulțimea vrăjitoriilor tale, cărora ți-ai închinat munca din tinerețe; poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti. Te-ai obosit tot întrebând: să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc, după lunile noi, ce are să ți se întâmple!” – Isaia 47:1, 12, 13.

CINE ESTE FEMEIA?

^{24.} După ce primul cuplu a încetat să mai facă parte din organizația universală a Domnului, nu a mai existat mai mult vreo parte vizibilă a organizației pe pământ. Organizația lui Dumnezeu era fără copii pământești sau umani ca membrii și era în întregime deasupra pământului și spirituală. La timpul pronunțării sentinței asupra lui Satan și a înșelaților lui, chiar înainte de a-i izgoni pe Adam și pe Eva din grădina Edenului, Iehova Dumnezeu a spus acelui vechi șarpe, Diavolului: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe, și să mănânci țărână. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:14,15) Cine este femeia, mama acestei semințe cu care se face acest legământ sau promisiune a lui Dumnezeu? Cu siguranță Eva nu putea fi; ea era unealta lui Satan pentru a-l răzvrăti pe Adam; și nici o altă descendentă de-a Evei, deoarece mai multe au fost unelte ale lui Satan, ca prima lor mamă - Eva, decât femei care au fost dușmane ale celui Șarpe, Satan. Deci, dușmănia față de acel nelegiuit și sămânța lui și, la rândul ei, dușmănia din partea Diavolului nu a fost o trăsătură particulară, distinctivă, a femeii pământești.

^{25.} Dând la o parte toate interpretările religioase asupra „femeii”, ne întoarcem la infailibilele Scripturi prin care Dumnezeu ne oferă explicația. Aflăm că „femeia” este „femeia” lui Dumnezeu, organizația universală sfântă. Acea organizație a rămas credincioasă față de Dumnezeu, și deci, a devenit un dușman pentru Satan și organizația lui. Astfel, Dumnezeu prevestea că unul dintre membrii organizației Lui cerești avea să apară și va distruge pe Satan și organizația lui, executând astfel până la capăt dușmănia mamei lui față de asemenea ticăloși opozanți ai lui Dumnezeu. Din grădina Edenului, Dumnezeu a început să folosească „femeia” ca simbol al organizației Lui devotate, dar nu pe Eva cea necredincioasă. El vorbea despre femeie într-un sens profetic, știind că se vor naște câteva femei pe pământ pe care El le putea folosi în profeții ca un tip sau model al organizației universale, care este spirituală, credincioasă Lui.

^{26.} Sămânța promisă a „femeii” este, în principal, Christos Isus, Fiul iubit al lui Iehova Dumnezeu. Dezvăluindu-ne dușmănia seminței față de șarpele Satan, scriptura spune: „Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.” (1 Ioan 3:8) Urmașii Lui credincioși sunt luați dintre oameni și devin membrii, și deci copii ai organizației universale a lui Dumnezeu. De aceea este scris: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.” (Evrei 2:14, 15). „Femeia” lui Dumnezeu este astfel mama Eliberatorului, Cel promis, care aduce libertate. Aceasta arată că „femeia” lui Dumnezeu niciodată nu s-a supus lui Satan și nici nu a devenit sclavă a lui. Ea este o „femeie liberă” și naște copii liberi, copii ce sunt folosiți ca să elibereze și pe alții din robie.

DE CE NU MARIA?

^{27.} Fiind prima creație a lui Dumnezeu, și astfel însăși începutul sau temelia organizației universale a lui Dumnezeu, Cristos Isus ca „Singurul Fiu” al organizației universale este și Cel mai important membru al organizației sau „femeii” lui Iehova. Nici o simplă sămânță a păcătoasei Eva nu ar putea zdrobi capul șarpelui. Deci, de la femeia lui Dumnezeu vine Fiul, ca să execute sentința dreaptă împotriva lui Satan, Șarpele, și a tuturor progeniturilor lui. Fiul, Isus Cristos, a fost prefigurat prin înțeleptul Solomon; numai Isus Christos este mai înțelept decât Solomon și permanent credincios. Așa a spus Isus: „Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului, ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.” (Matei 12:42). Fiind un tip al lui Isus Cristos, Sămânța regală a femeii lui Dumnezeu, regele Solomon a scris sub inspirație celorlalți copii ai femeii lui Dumnezeu: „Ascultați, fiilor, învățătura unui tată, și luați aminte, ca să pricepeți; căci eu vă dau sfaturi bune: nu lepădați învățătura mea. Căci eram încă fiu la tatăl meu, și fiu gingaș și singur la mama mea.” (Proverbe 4: 1-3) Mama este cea la care Tatăl face referire în promisiunea din Geneza 3:15. Întâiul născut al organizației, Christos, este în mod special iubit de toți membrii organizației credincioase.

^{28.} Maria, fecioara evreică ce a devenit mama pruncului Isus, nu putea fi mama de la Proverbe 4:3; nici nu putea fi Iosif părinte al Seminței promise a „femeii”. Maria, care era logodită cu Iosif, nu era soția sau femeia lui Iehova Dumnezeu, Tatăl, deoarece singurul Fiu al lui Dumnezeu, Sămânța, exista cu mult înainte de Maria. Printr-un miracol divin, Fiul lui Dumnezeu, care exista deja, a renunțat la gloria Sa cerească și a primit prin Maria natură umană. Fiul lui Dumnezeu a renunțat la natura Sa umană după 33 de ani și jumătate, pentru ca aceasta să fie oferită ca sacrificiu și să fie prezentată în cer, la picioarele tronului lui Dumnezeu ca răscumpărare pentru a elibera omenirea credincioasă de păcat și de pedeapsa pentru acesta, moartea. Deci, „femeia”, a cărei Sămânță este Singurul Fiu al lui Dumnezeu este organizația universală a lui Dumnezeu. Isus era un membru al acestei organizații divine în momentul când s-a născut din aceasta și a fost trimis pe pământ pentru a deveni „omul Cristos Isus” – Luca 1:30-35,37; Matei 1:18-25.

^{29.} Datorită acestei relații speciale cu organizația lui Iehova, ca adevărata Sa mamă, iată ce se spune cu privire la Isus, după botezul și ungerea Sa cu spiritul Domnului: „Pe când vorbea încă Isus noroadelor, iată că mama și frații Lui stăteau afară și căutau să vorbească cu El. Atunci cineva I-a zis: „Iată, mama Ta și frații Tăi stau afară și caută să vorbească cu Tine.” Dar Isus a răspuns celui ce-I adusese știrea aceasta: „Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?” Apoi Și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei. Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” (Matei 12:46-50; *Versiunea Catolica Douay*). Relația pământească a lui Isus cu evreica Maria a fost doar secundară și temporară, față de relația Sa eternă cu organizația universală a lui Iehova sau „femeia”.

^{30.} Soția lui Adam, Eva, credea că primul născut, Cain, avea să se dovedească a fi sămânța promisă, ucigătorul Șarpelui, dar el s-a dovedit a proveni de la „cel rău”, Satan Diavolul, și astfel era un membru al acelei organizații. (1 Ioan 3:12). Cain a ucis pe fratele său Abel, deoarece Abel se separase de organizația lui Satan și luase poziție pentru organizația lui Iehova, servind ca martor pentru El. Sămânța adevărată, Isus Cristos, nu venise încă pentru a oferi răscumpărare pentru oamenii credinței precum Abel și deci acest prim martor al lui Iehova era doar un reprezentant tipic al organizației sau „femeii” lui Dumnezeu. El nu se putea adresa lui Iehova ca „Tată”. După Abel, alți martori ai lui Iehova au apărut, cum ar fi: Enoh, Noe, Melhisedec și Avraam, toți fiind reprezentanți tipici ai femeii lui Dumnezeu și au adus mărturie despre venirea Seminței ei. – Evrei 11:4-19; 7:1-5.

^{31.} Așa cum explica apostolul Pavel, patriarhul Avraam a fost folosit într-o dramă profetică

ca un tip al lui Iehova Dumnezeu, Tatăl Seminței promise a,, *femeii*". Scriind urmașilor lui Cristos, care sunt fiii lui Dumnezeu, apostolul zice legat de Avraam: „Este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi, Avraam este tatăl nostru, al tuturor. După cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri. " (Romani 4: 16, 17, *Weymouth*). Astfel, Avraam este un model profetic al lui însuși Iehova Dumnezeu și, din acest punct de vedere sau în ochii Domnului, Avraam este tatăl celor care cred în Cristos Isus, Sămânța. Cu alte cuvinte, Iehova Dumnezeu este Mai Marele Avraam. Din acest motiv, Avraam din drama profetică nu putea să rămână în teritoriul babilonian, în Ur din Caldeea. Așa că Dumnezeu i-a zis: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine." – Geneza 12: 1-3.

^{32.} Babilonul, orașul principal al caldeenilor, împreună cu Ur, reprezentau organizația sau „femeia” lui Satan. Plecarea lui Avraam din ținuturile Babilonului este în concordanță cu faptul că Iehova Dumnezeu nu avea legături cu organizația lui Satan. Păstrând în minte faptul că Avraam închipuia pe Prietenul său ceresc, Iehova Dumnezeu, se vede că promisiunea sau legământul lui Iehova Dumnezeu cu Avraam prevestea că Iehova avea să aducă o Sămânță care să devină un Guvern sau o „națiune”, și prin această Sămânță, Iehova Dumnezeu avea să-Și preamărească propriul nume și avea să fie Dătătorul unor mari binecuvântări. Destinatarii acestor binecuvântări aveau să fie creaturile omenești care laudă numele lui Iehova, Mai Marele Avraam; iar cei care blestemau numele lui Iehova vor primi blestemul divin, adică distrugere veșnică. Deși Satan Diavolul face ca marea majoritate a omenirii să Îl blesteme pe Dumnezeu și să sufere distrugere, totuși sunt și reprezentanți din toate neamurile sau popoarele pământului care se dovedesc demni de binecuvântări. Astfel, legământul lui Dumnezeu cu Avraam era numit „legământul avraamic”, iar Avraam a arătat credință în acest legământ, părăsind Babilonul.

^{33.} Patriarhul Avram a ieșit afară, împreună cu soția lui, Sara, o rudă apropiată pe care el a numit-o soră, spunând: „De altfel este adevărat că este sora mea, fiica tatălui meu; numai că nu-i fiica mamei mele; și a ajuns să-mi fie nevastă." (Geneza 11:29; 12:11-13; 20:2,11-13). Așa stând lucrurile, ea era o femeie liberă. În timpul intrării soțului ei în pământul făgăduinței, la care Dumnezeu îl condusese, ea avea șaiszeci și cinci de ani, dar nu avea copii deloc. Timp de zece ani, Avraam și Sara au călătorit prin noul ținut, dar ea a continuat să fie stearpă. Dumnezeu între timp l-a asigurat pe Avraam: „Cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.' Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: 'Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.' Și i-a zis: 'Așa va fi sămânța ta.' Avram a crezut pe Dumnezeu și Dumnezeu i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” (Geneze: 15: 4-6) Acum se părea că Sara nu avea să fie, în mod direct ,mama moștenitorului lui Avraam.

^{34.} Atunci o soluție s-a conturat: „Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă egipteană numită Agar." (Geneza 16:1) Despre Agar nu se menționează în Scripturi că ar fi părăsit împreună cu ei ținutul Caldeenilor. Este clar că, atunci când Avram a trecut prin Canaan și un timp a stat în Egipt ca să scape de foamete, această femeie a fost luată în casă ca roaba Sarei. Mai târziu, când Avram a părăsit Egiptul, această roabă a plecat cu ei. (Gen. 12:11-20; 13:1). Peste câțiva ani, Sarai a zis lui Avram: „ Iată, Domnul m-a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea.' Avram a ascultat cele spuse de Sarai. El a intrat la Agar, și ea a rămas însărcinată. Agar a născut lui Avram un fiu; și Avram a pus fiului, pe care i l-a născut Agar, numele Ismael." (Geneza 16: 2, 4, 15) Ce, înseamnă deci această parte a dramei?

ORGANIZAȚIA ROABEI

^{35.} După cum Avraam reprezintă pe Iehova Dumnezeu, Sara, ca nevasta lui, reprezintă „femeia” lui Dumnezeu. În timpul promisiunii lui Dumnezeu din grădina Edenului din Geneza 3:15, El și organizația universală sau „femeia” Lui erau la o vârstă înaintată, așa cum erau Avraam și Sara la vremea stabilirii legământului avraamic. Așa după cum nevasta Sara a continuat să fie stearpă ani de zile după aceea și speranța unei semințe de la ea părea puțin probabilă, așa a fost și cu „femeia” lui Dumnezeu. Organizația Lui a continuat fără Sămânța făgăduită, timp de peste patru mii de ani după promisiunea – legământ a lui Dumnezeu din grădina Edenului și timp de peste nouăsprezece secole după legământul cu Avraam. Organizația Lui, reprezentată de Sara, era și este cerească sau spirituală, fiind formată din spirite și deci de sus. Partea pământească a organizației lui Dumnezeu dispăruse, odată cu răscoala lui Adam și a Evei din grădina Edenului, dar aceasta nu a împiedicat puterea lui Dumnezeu să pună pe pământ un membru al organizației cerești, un copil al „femeii” Lui, reprezentată de Sara, pentru a binecuvânta și a justifica numele Lui și a elibera oamenii de Satan și de organizația lui. Sara se supunea lui Avraam și îl numea „domnul meu”. Astfel, organizația cerească a lui Dumnezeu servea pe Iehova Dumnezeu ca Domnul, Creatorul ei și ca pe Cel Suprem. Ea nu a împărțit credința ei cu Satan Diavolul și nu este roaba lui. – 1 Petru 3: 5, 6.

^{36.} În timpul sterilității femeii lui Dumnezeu, omenirea se afunda din ce în ce mai adânc în robia păcatului și a păcătosului principal, Satan Diavolul. Greșelile lor creșteau. Apoi a apărut o contraparte a Agarei și a produs un urmaș, pentru îndeplinirea dramei profetice a lui Avraam și a casei lui. Cum? Aici trebuie avut în vedere că în cele din urmă Avraam a avut un fiu cu soția lui, Sara, și acelui fiu i s-a dat moștenirea promisiunii avraamice. Acest fiu, Isaac, a transmis dreptul de întâi născut fiului său Iacob. Iacob (sau Israel) a avut doisprezece fii și o fiică și, ca să scape de foamea din Canaan, au coborât cu toții în Egipt, sub protecția și îndrumarea lui Dumnezeu. În cei 215 ani cât au stat pe acel pământ ei au devenit douăsprezece seminții, foarte populate, trăind însă separați de egipteni. Dintr-o teamă egoistă și sub îndrumarea lui Satan, dumnezeul Egiptului, egiptenii au luat măsuri pentru distrugerea israeliților. Atunci Dumnezeu i-a scos din marea asuprire și robie din Egipt și sub mâna îndrumătoare a profetului Moise i-a eliberat. Chiar în ultima zi a robiei din Egipt, Iehova Dumnezeu a intrat cu israeliții, prin Moise ca mijlocitor, într-un legământ de-a face din ei poporul Lui, un „popor pentru numele Lui”. Legământul a fost validat prin sângele mielului pascal, pe care toate familiile credincioase israelite l-au sacrificat și au stropit cu sângele lui tocul și pragul de sus al ușii.

^{37.} Israelii au devenit acum poporul legământului lui Dumnezeu, iar când i-a condus din Egipt și prin Marea Roșie, în această calitate i-a salvat. Prin Moise, Iehova Dumnezeu i-a condus două luni prin pustiu la Muntele Sinai, muntele lui Dumnezeu. Acolo au inaugurat legământul încheiat în Egipt, dându-le legea fundamentală a celor zece porunci și toate celelalte legi și decrete care decurg din acesta și, tot atunci, a stabilit pentru ei un preot din seminția lui Levi. Astfel Iehova i-a organizat ca națiune, națiunea Lui teocratică tipică. Ei erau o organizație teocratică națională, adică erau o națiune pusă în funcțiune de către Iehova, Marele Teocrat, și o națiune supusă legii Lui. Ca atare, ei puteau fi ușor reprezentați ca o „femeie”, care aparține lui Iehova Dumnezeu și este în legământ cu El. În Ieremia 31:32 Dumnezeu vorbește de legământul făcut cu israeliții ca de „legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-am călcat, măcar că aveam drepturi de SOȚ asupra lor, zice DOMNUL.” Iehova Dumnezeu era soțul națiunii de legământ, așa cum Avraam era soțul roabei Sarei, Agar, care i-a născut un fiu. – Amos 9:7

^{38.} La muntele Sinai, prin inaugurarea legământului cu israeliții prin mijlocitorul lor Moise, Mai Marea Agar sau anti-tipica Agar a născut pe fiul ei, reprezentat de Ismael. Acesta e venit după marele chin al ieșirii din robia Egiptului. Muntele Sinai a devenit legat de organizația Agar, a devenit simbolul aceleiași organizații, ca și Agar. Avea însă să se dovedească sămânța organizației Agar ca fiind Sămânța promisă a „femeii” lui Dumnezeu?

^{39.} Această dramă profetică prevestește răspunsul la această întrebare. Ismael, fiul Agarei, era sămânța unei roabe și Iehova Dumnezeu nu l-a acceptat ca Sămânța promisă lui Avraam. Într-adevăr, Ismael era fiul lui Avraam, dar nu cu nevasta lui liberă, Sara. Sara avea optzeci și cinci de ani la apariția lui Ismael și, dacă vroia un copil al ei, trebuia să fie numai prin puterea spiritului lui Dumnezeu. Agar însă era o femeie tânără, capabilă încă după legea firii să mai aibă copii. Deci copilul ei cu Avraam nu era miraculos, ci natural, „din carne” și nu prin intervenția Marelui Spirit, Dumnezeu Atotputernic. Deși era copilul lui Avraam, statutul lui Ismael era identic cu cel al mamei lui, care era roabă. Era copil de roabă.

^{40.} Opusă acestora era femeia lui Dumnezeu, „femeia liberă” a cărei Sămânță trebuie să strivească sub călcâi capul Șarpelui. Ea nu este sub nici o organizație, ea este de sus. Ea este spirituală, cerească și este singura capabilă de a naște Sămânța „după spirit”, o Sămânță cerească. Eliberatorul promis trebuie să fie fiu al „femeii” libere a lui Dumnezeu. Deci numai un fiu al femeii libere a lui Avraam, adevărata sa soție, putea să întruchipeze Sămânța femeii lui Dumnezeu.

^{41.} Fiul Agarei, Ismael, s-a simțit moștenitorul legământului avraamic, datorită legăturilor de sânge cu Avraam. La fel ca acel copil al organizației Agar, poporul lui Israel, poporul de legământ al lui Dumnezeu, a crezut că poate dovedi că este Sămânța promisă a lui Avraam prin faptele lor, după „sânge”, potrivit cu legea legământului. Dar degeaba! Toate încercările de păstrare a legii nu făceau decât să-i arate ca păcătoși și în fiecare an ofereau pentru păcatele lor sacrificii tipice de animale, sacrificii care nu pot spăla păcatele omenești. Legea legământului nici nu li s-ar fi dat dacă nu erau păcătoși. De aceea este scris: „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină "Sămânța", căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin înger, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:19). „Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuiți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase - potrivit cu Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu care mi-a fost încredințată mie.” (1 Timotei 1: 9-11) Toate eforturile israeliților de a se justifica prin fapte au dat greș. „Nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.” (Galateni 2:16) Aceasta dovedea că ei nu erau sămânța „femeii” lui Dumnezeu, organizația Lui liberă, perfectă și cerească. Nu erau membrii ei. Nu erau națiunea teocratică adevărată. Erau doar națiunea teocratică tipică.

^{42.} Israeliții erau doar copiii unei organizații secundare, care era temporară și care avea să existe numai până când adevărata Sămânță va veni de la adevărata „femeie și soție” a lui Iehova Dumnezeu, Mai Marele Avraam. Fiind parte a organizației Agar și făcând fapte imperfecte, legea nu i-a scăpat cu adevărat de pedeapsa păcatului. Niciodată nu s-au ridicat mai presus de poziția organizației roabe, simbolizată prin Agar. Cine este atunci Sămânța femeii libere a lui Dumnezeu? Cine o reprezintă, în mod vizibil, astăzi pe pământ? Aceasta devine tema captivantă a articolului următor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. a) Cine este Tatăl Ceresc și cum are El grijă ca ordinea, pacea și bunăstarea casei Lui să fie păstrate? b) Cine compune partea văzută și cea nevăzută a organizației Lui universale?
2. a) Ce ne dă motive să credem în ordinea și regularitatea organizației invizibile a lui Dumnezeu? b) Ce motiv se dă în Scriptură pentru cei din organizația vizibilă să trăiască în pace și armonie?
3. Care este rădăcina cuvântului "organizație" și ce înseamnă "organizația Domnului"?

4. Ce cerință există pentru toți membrii organizației lui Dumnezeu și cum contribuie toți membrii spre aceasta ,ca un tot unitar?
5. Care este ilustrarea cea mai bună a organizației și ce reprezentare detaliată ne-a dat, legat de aceasta, un membru a organizației lui Dumnezeu?
6. Cum a ilustrat apostolul faptul că membrii unui corp unitar trebuie să lucreze împreună?
7. Cum a ilustrat apostolul faptul că membrii trebuie să urmeze pe reprezentantul cel mai de sus al organizației?
8. Cu ce creatură vie poate fi asemuită organizația, și de ce cu o astfel de persoană?
9. De ce Dumnezeu i-a prezentat femeia lui Adam și ce aranjament s-a făcut pentru ordine în cadrul oamenilor?
10. Care este rolul și locul femeii dumnezeiești în relație cu bărbatul și de ce nu este ofensator față de Dumnezeu să spui că are o "femeie" sau o "nevastă"?
11. În ce privință este organizația universală "femeia" lui Dumnezeu și cum este aceasta dovedită prin ceea ce este scris membrilor ei de pe pământ?
12. Când a început organizația lui Dumnezeu să poată fi comparată cu o femeie, când a apărut partea pământească a organizației și cum este această organizație universală?
13. Cine este primul membru al organizației, cum a spus aceasta chiar El și în ce fel este El "Fiul Unic"?
14. Cum a crescut organizația lui Dumnezeu prin acel prim membru, cum erau aceste creaturi "fiii lui Dumnezeu" și în ce privință era "femeia" lui Dumnezeu "deasupra"?
15. Care este prima înregistrare scrisă a colaborării femeii lui Dumnezeu cu Acesta?
16. Când a fost făcut Adam membru al organizației lui Dumnezeu? Dar Eva? Cum erau ei și copii și membri ai organizației?
17. a) Ce două părți compuneau acum organizația, și cum era totuși o singură organizație? b) Când a intrat Adam sub legea organizației și de când nu mai este parte din ea?
18. Cum a avut grijă Dumnezeu de învățarea și creșterea fiului și fiicei omenești prin "femeia" Sa?
19. Cum trebuiau Adam și Eva să se arate membrii credincioși ai organizației, și cum trebuia Lucifer să se dovedească reprezentantul ei credincios?
20. Cum a adus Lucifer ocară "mamei" sale și cum și-a propus el s-o facă să comită un adulter?
21. Cine a devenit începutul organizației lui Satan și cum a reușit să o înceapă?
22. a) Cu cine a mai reușit Satan și de ce organizația lui este ca o femeie necredincioasă? b) Care este legătura dintre ea și Babilonul pământesc și în ce limbă este Satan numit "regele" Babilonului?
23. De ce este numită întreaga organizație a lui Satan "Babilonul" și în ce cuvinte prezice Dumnezeu, în derâdere, expunerea și distrugerea ei?
24. a) Când a devenit iar organizația lui Dumnezeu în întregime spirituală? b) De ce nu putea fi Eva sau descendentele ei "femeia" prin care a promis Dumnezeu că va aduce sămânța promisă?
25. Cine este atunci această femeie? și într-un mod general, ce prevestea Dumnezeu prin promisiunea legată de sămânță?
26. Cine, este în principal Sămânța, de unde sunt aleși urmașii Lui și cum este mama lor o "femeie slobodă"?
27. Cum aduce pe lume Dumnezeu Fiul de la "femeie" și în ce cuvinte arată Regele Solomon relația tandră dintre mamă și fiu?
28. De ce nu putea Maria să fie "femeia", mama seminței? Și când a apărut Fiul din femeia adevărată.
29. Prin ce cuvinte a arătat Isus că relația lui cu Maria era secundară și temporară, în comparație cu cea a "mamei" Lui adevărate?

30. Din ce organizație s-a dovedit Cain a fi și ce a fost Abel, din punctul de vedere a organizației lui Dumnezeu, împreună cu alți oameni credincioși care i-au urmat ?
31. Așa cum explică Pavel, în ce fel este Avraam tatăl tuturor creștinilor și cum afecta acest lucru rămânerea lui pe teritoriul Babilonului?
32. a) Cu ce este în acord plecarea lui Avraam din Ur? b) Ce prevestea promisiunea lui Dumnezeu sau legământul către Avraam?
33. Cine a fost nevasta lui Avraam și care era poziția ei? Și de ce părea că nu o să fie, în mod direct, mama seminței lui Avraam?
34. Ce soluție s-a conturat și ce a produs executarea ei?
35. Ce a fost ilustrat de Avraam și de vârsta înaintată a Sarei, de faptul că nu avea copii, de statutul de persoană slobodă și de supunerea ei față de Avraam, spunându-i "domnul meu" ?
36. a) În timpul cât femeia lui Dumnezeu nu a avut copii, ce se întâmpla cu omenirea? b) Ce anume din istoria descendenților lui Avraam a dus la apariția unei "noi Agar"?
37. Care a fost echivalentul plecării lui Avraam din Egipt împreună cu roaba Agar?
38. Când și-a născut Agar cea anti-tipică copilul și prin ce munte era reprezentată aceea organizație?
39. De ce fiul lui Agar s-a născut "după carne"? Și care era poziția lui în casă? Și de ce?
40. De ce este "femeia" lui Dumnezeu, o femeie slobodă, capabilă de a aduce pe lume Sămânța? Și cine era singurul membru din casa lui Avraam care, prin urmare, putea întruchipa Sămânța?
41. Cum au încercat copiii organizației Agar să dovedească faptul că ei sunt Sămânța promisă și ce s-au dovedit de fapt a fi?
42. Din ce fel de organizație erau, prin urmare, israeliții și care era deci statutul lor?

ORDINAREA ȘI TRIBUNALELE AMERICANE

CURTEA Supremă a Statelor Unite a dezbătut de curând statutul legal al servilor lui Iehova Dumnezeu ca *servi ordinați* după legea țării. Printre alte lucruri care s-au luat în considerare, judecătorii au fost informați de către martorii lui Iehova după cum se arată mai jos.

Nu este nevoie să știi teologie, filozofie, artă, știință și limbi clasice antice ca să predici evanghelia. Nu trebuie să porți o anumită îmbrăcăminte, să locuiești într-o parohie, să mergi cu o mașină scumpă, să deții un edificiu scump din care să predici și să primești un salariu mare pentru a fi calificat ca un serv al lui Iehova Dumnezeu. Martorii lui Iehova sunt cei care Îl imită pe Conducătorul lor, Cristos Isus, și pe apostolii Lui, mai degrabă decât pe cărturarii și fariseii din vechime sau moderni, fețele bisericesti „recunoscute”. În locul unui program muzical de cor și instrumente de muzică, urmat de un discurs despre știința și filozofia oamenilor, pe care oamenii trebuie să îl asculte în bisericile recunoscute ale sectei, martorii lui Iehova își dedică tot timpul lor studiului, învățării Bibliei și ducerii mesajului lui Dumnezeu acasă la oameni. Apostolul Pavel spune că adevăratul serv predică în mod public și din casă în casă. (Faptele Apostolilor 20:20; Luca 22:24-27). Este scris că „Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vesteja Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu”. (Marcu 6:6; Matei 9:35; Luca 8: 1) Apostolul Petru sfătuiește pe fiecare serv al lui Iehova Dumnezeu: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” (1 Petru 2:21) Isus a cerut clar celor doisprezece servi ordinați să meargă din casă în casă: „Și pe drum, propovăduiți, și ziceți: 'Împărăția cerurilor este aproape!' ” – Matei 10: 7, 10- 14.

În cele patru evanghelii care relatează serviciul lui Isus, cuvântul „casă” și „acasă” apare de peste 130 de ori și în majoritatea cazurilor este în legătură cu activitatea de predicare a lui Isus, marele Exemplu. Procedura Lui de a duce mesajul evangheliei *la oameni acasă* și în locuri

publice era „adevărata proslăvire”. El a spus: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:23, 24) Apostolul Iacov descrie mai departe asemenea proslăvire prin servii Celui Prea Înalt în Iacov 1:27: „Închinarea curată și neîntinată în ochii Dumnezeului și Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijești de orfani și de văduve în necazul lor și să te păstrezi nepătat de lume.” – *Versiunea Siriană, Traducerea lui Murdock*.

Martorii lui Iehova își dau seama că oamenii națiunilor sunt confrunțați cu un pericol clar, serios și imediat, al distrugerii veșnice, dacă nu trec de partea lui Dumnezeu și a Împărăției Lui. Cel mai rapid și sigur mod de a-i informa este de a le vorbi la ei acasă. Obligația unor servi ordinați ai lui Iehova este asemănătoare cu cea a unui meteorolog de încredere. Dacă acesta aude despre o mare furtună sau inundație care se apropie, este obligat să semnaleze vecinilor. Dacă nu reușește sau refuză să o facă, și în schimb fuge pentru a-și proteja propria viață, el se face vinovat de o crimă dintre cele mai rele. (Ezechiel 33: 6) Noe cel credincios a predicat venirea unui cataclism asupra lumii și a pregătit o corabie, sub îndrumările lui Dumnezeu, ca mărturie a credinței lui în Cuvântul lui Dumnezeu. Potopul a venit și toți au fost distruși în afară de Noe și familia sa. – Geneza cap. 6 -8; Evrei 11: 7; Luca 17: 26, 27; 2 Petru 2: 4, 5.

Scopul avertizării de către martorii lui Iehova nu este de a speria oamenii cu distrugerea dacă aceștia nu ascultă de avertizarea Atotputernicului Dumnezeu și de poruncile Sale. Scopul principal al acestor avertismente este ca persoanele care iubesc dreptatea să câștige beneficiile vieții sub un guvern drept, un guvern în care Cristos Isus va fi Regele invizibil, iar oamenii credincioși din vechime menționați în Evrei capitolul 11 vor fi prinți vizibili. (Psalmi 45: 16; Isaia 32: 1; Mica 5:1-5; Matei 8:11; Apocalipsa 11: 15) Binecuvântările aceluia guvern vor fi prosperitate, perfecțiunea minții și a trupului, viață veșnică, privilegiu de a avea proprietate și toate lucrurile materiale necesare pentru o existență confortabilă, posibilitatea căsătoriei și a nașterii de copii care să nu mai moară, care Îl vor binecuvânta veșnic pe Dumnezeu. „În zilele lui va înflori cel neprihănit și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună. El va stăpâni de la o mare la alta, și de la Râu până la marginile pământului”. – Isaia 9: 6-7; Psalmii 67: 6, 7; 72: 1, 4, 7, 8; Isaia 11: 5- 9; 25:6 -8; 65: 20- 23; Mica 4: 3, 4; Apocalipsa 21: 1-4.

Toți martorii lui Iehova care servesc ca servii Lui cu normă întreagă au fost de acord să nu-și întrerupă niciodată serviciul de predicator. Iehova i-a uns pe aceștia și a stabilit că ei „vor aduce Domnului daruri neprihănite”. (Maleahi 3:3; Evrei 13: 15; Filipeni 3:7- 14). Aceste daruri în neprihănire sunt spre lauda lui Iehova Dumnezeu și spre mărturia numelui Lui, deoarece ei sunt devotați cu credință ascultării de poruncile Lui de a predica această evanghelie a lui Dumnezeu. Obligațiile legământului ce le revin fiecăruia dintre cei astfel primiți în cadrul legământului sunt credincioșie în proclamarea numelui și Împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt cu adevărat servii sau proclamatorii Evangheliei. Asemenea obligații ale legământului impuse de Iehova nu permit cuiva dreptul de a pleca pentru a se ocupa de alte treburi, deoarece el, făcând un asemenea legământ, a ales să urmeze calea lui Cristos și să sacrifice orice drept și privilegiu care ar intra în conflict cu scopului lui Iehova. Lucrul făcut de martorii lui Iehova este de importanță națională și este spre binele poporului. Scriptura declară că „cei ce încalcă legământul... merită să moară”. – Romani 1: 31, 32. De asemenea Ezechiel 3: 17- 19; 33: 7- 9; Ieremia 26 20- 23; Evrei 10:38; 2 Petru 2:20- 22.

Există astăzi un grup de creștini pe pământ care predică evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, anume martorii lui Iehova, nu clerul religios. Martorii lui Iehova se potrivesc cu descrierea apostolilor lui Isus. Singurul fel de a determina dacă cineva predică sau nu evanghelia este testarea activității și a mesajului cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cristos Isus, „martorul credincios și adevărat” a spus: „Îi veți cunoaște după roadele lor.” (Matei 7: 15- 20, Ioan 14:21, 23; Apocalipsa 3:14) Activitatea de predicare a martorilor lui Iehova ajunge la milioane de oameni care sunt

membrii recunoscuți ai diferitelor confesiuni și îi mângâie pe cei care suspină și gem datorită faptelor odioase comise de clerul religios. De asemenea, sunt peste șaptezeci de milioane de oameni în Statele Unite care nu aparțin vreunei organizații religioase și nu participă la slujbele bisericii în nici un fel. Este la fel de important să menții „moralul” acestor milioane cum este și să păstrezi moralul celor care aparțin de organizațiile religioase „recunoscute”. Cum ar obține aceste milioane de oameni sprijin spiritual și mângâiere în durerea lor dacă nu le-ar da cineva această mângâiere? Puțini clerici „recunoscuți” merg la acești oameni acasă; ei așteaptă ca acești oameni să vină la biserică și să primească ce au acești oameni de oferit. Martorii lui Iehova au răspuns nevoilor acestor milioane și duc mesajul lor de mângâiere și speranță în casele oamenilor. Acesta este un ajutor și o contribuție mare la moralul oamenilor de bună credință care doresc să învețe despre singura speranță a omenirii: Împărăția sau Teocrația Dumnezeului Atotputernic prin Isus Christos.

TRIBUNALELE NU POT ANULA O ORDINARE

Guvernele naționale și de stat și-au asumat o atitudine foarte generoasă prin scutirile activităților comerciale, religioase și creștine ca excepție față de obișnuitele responsabilități față de stat impuse celorlalți oameni. Scopul acestor scutiri este de a încuraja creșterea acestor instituții de binefacere. Motivul acestor scutiri sunt beneficiile și avantajele ce curg pentru guvernare prin practicarea liberă și neîngrădită a acestor activități pe „frontul de acasă” printre populația civilă. Influențele morale exercitate de aceste activități asupra oamenilor contribuie mult la bunăstarea și stabilitatea națiunii. Asemenea activități mențin moralul oamenilor pe timp de război și contribuie împotriva tendinței de a aluneca în mlaștina barbarismului și a indolenței. Activitățile scutite îndeplinesc răspunderi care altfel ar reveni guvernării și a societății publice în stabilirea de instituții de ajutor social și a agențiilor înrudite, ceea ce ar fi cerut taxe și efort suplimentar. Atribuțiile ce revin oamenilor imediat după ce au predicat creștinii, impun oamenilor de bună credință obligații pentru binele lor. Aceasta contribuie la bunăstarea și moralul națiunii și este înafara puterii unui guvern de a le realiza. Activitățile „constituie nu numai o 'pavăză puțin costisitoare pentru națiuni', dar furnizează și o bază sigură pe care structura societății civile poate sta și fără de care nu ar rezista”. - *mandatar la First M. E. Church South în procesul contra orașului Atlanta, 76 Ga 181, 192 ; M. E. Church South în procesul contra Hinton, 92 Tenn. 188, 190, 21 S. W. 321, 322 ; Cetățenii în procesul contra Barber, 42 Hun (N. Y.) 27; Commonwealth în procesul contra Y. M. C. A., 116 Ky. 711, 76 S.W. 522.*

Toate organizațiile religioase, indiferent dacă sunt „recunoscute” sau „grupuri dizidente”, au dreptul la scutirile față de impunerile statului pentru organizațiile religioase. Aceste dispense sunt permise pe baza aceleiași idei după care se acordă scutire selectivă de la serviciul militar obligatoriu, pe baza faptului că astfel se contribuie serios la siguranța națională și progresul societății. – Zollman, *Legea Bisericii Americane* pp. 325, 329.

Martorii lui Iehova sunt recunoscuți ca „servi ordinați ai religiei”. În hotărârea dacă un serv este scutit, tribunalele nu pot aplica legile clerului ortodox. (*Murdock în procesul contra statului Pennsylvania, 319 U.S. 105*) În decizia dacă cineva este sau nu un serv ordinar al religiei, niciun tribunal nu poate folosi părerea sa personală asupra înțelesului de serv ordinar. Tribunalele nu pot aplica metodele folosite de către vreo sectă religioasă recunoscută ca un ghid pentru a determina dacă martorii lui Iehova sunt servi ordinați.

O persoană care este ordinară în conformitate cu legile oricărei confesiuni creștine organizate este serv ordinar de drept. (*Orașul Londonderry în proces în contra orașului Chester, 2 N. H. 268*). „Serv” sau „servul evangheliei” este un termen general și de semnificație neclară. Servii sunt prezentați ca un termen general și de semnificație incertă. Servii sunt prezentați ca învățători publici ai evlaviei, religiei și moralității. (Constituția Statului New Hampshire, Art 6) Ei sunt

uneori numiți „servi ai evangheliei” și uneori „servi ordinați ai evangheliei”, un termen mai puțin vag ca înțeles. (*Kidder în proces contra French*, N. H. Smith, 155, 156)

Statutul referitor la autoritatea de a încheia căsătorii de către clerici include servi de la orice denominație și credință. (*Haggin contra Haggin*, 53 N.W. 209, 211; 35 Neb.375)

„Serv”, așa cum este folosit în statutul scutirii de taxe, include persoane alese de către o societate metodistă să fie predicatori locali, ordinați ca diaconi de către Biserica Metodistă Episcopală, deși nu are autoritate de a administra așa numitul „jurământ solemn al comuniunii”. (*Baldwin contra McClinch*, 1 Me. (1 Greene) 102, 107)

„Serv al religiei”, expresie folosită într-un act care specifică faptul că fiecare serv al religiei, autorizat să predice după regulile bisericii lui și angajat în mod regulat în sarcinile sale de servicii va fi scutit de serviciul militar, etc, incluzând un slujitor care aparține unei secte religioase care desfășoară activități de serviciu gratuit și care recurge la angajare ca mijloc de subzistență pentru el și familia lui. „Dacă este angajat în mod regulat ca serv, faptul că în intervalul dintre îndatoriri urmează altă ocupație, care după legile bisericii sale nu îl descalifică din funcția sfântă de serv, nu i se poate ridica scutirea.”

Tribunalul a hotărât (*Ex parte Cain*, 39 Alabama 440, 441): „Nici acest tribunal, nici altă autoritate judiciară sau executivă din acest guvern nu este o ierarhie care deține puterea stabilirii a ce este drept vreunei secte religioase sau vreunei denominațiuni. Nu se schimbă chestiunea pentru că în cazul de față dl. Cain aparține unei secte de religioniști care fac munca de serviciu benevol; ... Exprimarea este „angajat în mod regulat”. Cuvântul „regulat” înseamnă: potrivit unei reguli – într-o succesiune constantă – sistematic. El nu este sinonim cu continuu. Dl. Cain era angajat în îndeplinirea îndatoririlor în mod regulat – potrivit cu o regulă - și deci a fost scutit de serviciul militar, sub litera și spiritul Hotărârii Congresului.”

În cazul *Reinhart* 9 Ohio Decembrie 441, 445: „Termenul 'serv ordinar' în Ohio R.S. 6386 care autorizează dreptul de a oficia căsătorii, pentru orice serv ordinar al oricărei secte sau societăți religioase, nu ia în considerare vreo formă anume de administrare a ritualului sau a vreunei forme specifice a ceremoniei. În clipa în care este făcută vreo încercare de a restricționa sau limita totul la o formă anume a ceremoniei începem să discriminăm diversele moduri și forme de ordinare practicate de variatele societăți religioase. Legea statului Ohio nu discriminează în niciun fel catolicii și protestanții, grecii, neevreii, evreii sau orice altă societate religioasă sau confesiune, cu atât mai mult nu încearcă să prescrie un mod sau o formă de ordinare în servicii, care este definită în Dicționarul Standard ca „actul sau ritualul de recunoaștere și de urmare a serviciului creștin sau a altor ordine sfinte, mai ales în bisericile romano-catolice, anglicane și grecești; consacrarea în serviciu prin punerea mâinii de către un episcop sau episcopi; în alte biserici, de către un prezbiter, sinod sau consiliu de servi.” Intră în atribuțiile acestui tribunal să dea permisul de autorizare oficerii căsătoriei personalului calificat al Organizației Salvării care deține autoritatea necesară în probleme religioase, tuturor miniștrilor protestanți, preoților catolici, rabinilor evrei, învățătorilor și servilor filozofilor spiritualiste și de fapt oricui poate dovedi satisfacător că a fost numit și recunoscut în modul cerut de regulile respectivei confesiuni și că se dedică în general muncii de oficiere și de serviciu în interesele religioase ale acestor societăți.” [Subliniere adăugată]

Ordinarea de la cea mai înaltă autoritate, Iehova Dumnezeu, stă acum pe umerii celor consacrați să mărturisească numele și Împărăția Lui, ca martorii ai lui Iehova, așa cum se arată în Isaia 43:10,12; 44:8. Societatea martorilor unși ai Domnului și a servilor din toată lumea folosește ca editură și corp de guvernare Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere din orașul New York; de la acest serv martorii lui Iehova primesc recunoaștere și o ordinare pământească să acționeze ca reprezentantul Societății Turnului de Veghere în predicarea evangheliei Împărăției. Dar, prin ordinarea lor de către Cel Prea Înalt ei sunt în adevăratul sens al cuvântului *servii evangheliei*. Indiferent de hotărârile tribunalelor din orice națiune lumească, ei trebuie să-și

îndeplinească în continuare însărcinarea de la Dumnezeu și să continue fără încetare predicarea veștii bune a Împărăției a Fiului glorificat al lui Dumnezeu.

RAHAV, ÎNDREPTĂȚITĂ PRIN FAPTE

O curvă socotită „dreaptă” înaintea lui Dumnezeu? Niciodată! strigă înalții critici ai Bibliei „mai sfinți decât tine”. Și totuși, la Iosua 2:1 este făcută prima mențiune despre femeia Rahav, o curvă, și ultima mențiune despre ea a intrat în Scrierea Sfântă cincisprezece secole mai târziu, declarând poziția sa dreaptă înaintea Domnului (Iac. 2:25). Ce a intervenit pentru a o înălța pe Rahav de la practica rău famată a curviei, la citarea onorabilă de către Cel Prea Înalt în Cuvântul Său inspirat? Nu în scrierile sau în predicile liderilor religioși ai „creștinătății” se va găsi răspunsul, căci ei o fac ținta înaltului lor criticism și centrul unei mari controversă inutile. Nu, nu spre ele, ci spre Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu se va întoarce căutătorul adevărului. Iehova Dumnezeu este Creatorul, Legiuitorul și Judecătorul lui Rahav și înregistrarea Sa conține istoria cazului ei, care este adevărată, dreaptă și decisivă. În aceasta constă actualitatea învățaturii.

Să vizualizăm cadrul dramei din vechime: Acțiunea are loc în cetatea împrejmuțată de ziduri și foarte fortificată a Ierihonului, în anul 1473 î.Chr. în timpul secerișului orzului. Situată pe zidul înalt al cetății se află casa curvei Rahav. Din această poziție înaltă, Rahav putea privi spre est peste câmpie și putea vedea apele învolburate și dezlănțuite ale râului Iordan, aproximativ la șase mile depărtare (Ios. 3:15). Apoi, privind puțin mai departe, spre țărmul de est al Iordanului, ea vedea tabăra națiunii sfinte a lui Dumnezeu, Israelul, și efectivul ei de luptă, numărând peste șase sute de mii de bărbați. Ea auzise de această națiune și de faptele ei vitejești în luptă. De asemenea, ea auzise de puterea nelimitată a Dumnezeului acelei națiuni, Iehova, și mai ales de coridorul de scăpare pe care El îl deschisese prin Marea Roșie. Auzind și crezând aceste rapoarte, ce fel de barieră considera Rahav că va fi râul Iordan pentru această națiune a cărui Dumnezeu era Iehova? Una neînsemnată, într-adevăr!

Atunci, în acest timp de criză, Rahav a fost vizitată de doi oameni, iscoade din tabăra israelită. Ei căutau un loc de cazare și au fost găzduiți de ea. Raportul despre această chestiune a ajuns la urechile regelui Ierihonului, care, după ce a fost informat că acei oameni se aflau acolo pentru a spiona mijloacele de apărare ale cetății, și-a trimis repede temnicerii pentru a-i lua la închisoare pe servii lui Iehova. Rahav a fost atentă la situație, a luat o hotărâre și a acționat imediat în timpul când funcționarii regelui îi puneau întrebări. La cererea lor de intimidare: „Scoate afară pe bărbații care au venit la tine”, Rahav a răspuns fără ezitare: „Este adevărat că bărbații aceștia au venit la mine, dar nu știam de unde sunt; și fiindcă poarta a trebuit să se închidă noaptea, bărbații aceștia au ieșit afară; nu știu unde s-au dus, grăbiți-vă de-i urmăriți și-i veți ajunge” – Ios. 2:3-5.

După ce i-a îndepărtat astfel pe funcționarii păgâni de pe urmele servilor lui Iehova, Rahav a făcut imediat pași pentru a-și dovedi prin fapte credința în Dumnezeul lui Israel. Ea s-a urcat la iscoade, pe care le ascunsese printre mănunchiurile de in așezate pe acoperișul casei sale. Cuvintele sale introductive către ei au fost: „Știu că Iehova v-a dat țara”. Ea a continuat să relateze rapoartele care ajunseseră în cetatea Ierihon despre izraeliți, despre eliberarea miraculoasă făcută cu patruzeci de ani înainte la Marea Roșie, nimicirea celor doi regi amoriți, Sihon și Og, fiind remarcabile. Ea le-a spus iscoadelor cum oamenii cetății erau înfricoșați și cuprinși de groază din pricina acestor vești și cum toți erau acum lipsiți de curaj din cauza apropierei acestei națiuni, al cărui Dumnezeu acționa cu atâta putere în interesul ei. Rahav l-a recunoscut apoi pe Acel Puternic zicând: „Iehova Dumnezeul vostru este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ”. După aceea, ea a stăruit pe lângă acei bărbați să facă un legământ cu ea, care să-i garanteze protecție ei, tatălui, mamei, fraților și surorilor ei, când cetatea cădea în mâna

oștirilor Domnului. Ea a cerut ca ei ‘să-i jure pe Iehova’, în felul acesta implicându-L pe El în legământ pentru a-i asigura împlinirea – Ios. 2:9-13, *ARV*.

Bărbații au fost de acord, zicând: „Suntem gata să murim pentru voi, dacă nu ne dați pe față”. Ei au instruit-o în rolul pe care ea trebuia să-l joace. Funia stacojie, folosită pentru a-i coborî pe pământ în afara zidurilor cetății, trebuia să fie atârnată la fereastra ei la vedere. Ea trebuia să-i strângă pe toți membrii familiei în casa sa; ei trebuiau să rămână acolo în decursul perioadei de criză, dacă urmau să fie protejați. Rahav le-a dat un sfat înțelept iscoadelor care se depărtau, în ce privește așezarea țării, cu care ea era familiară și le-a spus cum îi puteau ocoli pe urmăritorii lor (Ios. 2:14-20). Cei doi servi ai lui Iehova au dispărut în întunericul nopții. Au scăpat ei? Rahav a știut răspunsul atunci când, în cursul timpului, funcționarii regelui s-au întors la Ierihon cu mâinile goale de la goana după himerele la care ea îi trimisese (Ios. 2:21-24). După ce a expus funia stacojie și i-a adunat pe cei din familia sa, așa cum fusese instruită, păstrându-și încrederea în reprezentanții Domnului, Rahav a așteptat desfășurarea evenimentelor.

Trec câteva săptămâni, cu siguranță mai mult de două și poate chiar trei. Este a șaptea zi. Bărbații de război însoțiți de preoți, unii cu corn de berbece, alții purtând chivotul legământului, dau ocol cetății asediate a Ierihonului, la fel cum făcuseră în fiecare zi, o dată, în ultimele șase zile. Numai că de data aceasta ei continuă să dea ocol; de șapte ori procesiunea ciudată înconjoară cetatea în liniște. Când cel de-al șaptelea marș s-a încheiat, sunete puternice din cornul de berbece spintecă văzduhul, izraeliții strigă cu putere și Iehova face ca zidurile protectoare ale cetății să se prăbușească la pământ cu un zgomot puternic. Numai partea care susține casa lui Rahav rămâne în picioare; restul cetății și locuitorii ei sunt nimiciți. Iscoadele o scot din casă pe acea femeie a credinței, pe părinții, frații și surorile ei. Referitor la Rahav, înregistrarea divină spune apoi: „Ea a locuit în mijlocul lui Israel până în ziua de azi”, adică ziua scrierii acestei relatări care a fost făcută de Iosua – Ios. 6:17,22-25; 24:26.

Există multă discuție printre studenții Bibliei în ceea ce privește trăsăturile de caracter ale femeii Rahav. Înregistrarea divină descoperă că ea nu era leneșă, ci harnică, așa cum este demonstrat de faptul că pe acoperișul ei se afla în și un stoc de funie stacojie în casă (Ios. 2:6,18). Aceasta ar arăta că ea se ocupa cu prelucrarea inului și poate cu arta vopsitoriei, în care fenicienii erau renumiți în vechime. Cu toate acestea, apare și controversa în jurul altor două chestiuni: a declarației că ea era curvă și a bunelor sale maniere în darea unei informații false funcționarilor regelui.

Având planurile stricate în a o condamna pe Rahav, din pricina aprobării ei înregistrată de Dumnezeu în Scripturi, criticii religioși încearcă s-o facă nevinovată pe aceasta, afirmând că acel cuvânt ebraic tradus „curvă” înseamnă de fapt *hangîță*, cea care ține o clădire publică de găzduire, și nu curvă. Cuvântul ebraic este *zonah*. El este folosit de multe ori în Scripturile Ebraice și întotdeauna are însemnătatea clară de curvie, fie fizică, fie spirituală (vezi Exod 34:15; Levitic 21:14; Proverbe 7:10; 29:3). Scripturile Grecești vorbesc despre „curva Rahav” folosind cuvântul grecesc *porne*, care este folosit adesea și întotdeauna înseamnă cineva care comite curvie și nu se referă niciodată la hangîța unui han. Acesta este cuvântul pe care l-a folosit Isus când a declarat: „Curvele intră înaintea voastră [a clerului religios] în Împărăția lui Dumnezeu” – Mat. 21:31,32.

Dar religioniștii evlavioși pe dinafară au anulat Cuvântul lui Dumnezeu referitor la comportamentul lui Rahav pentru a-și susține propriile idei și o sfințenie închipuită. Ei n-ar trebui să încerce să forțeze faptele pentru a se potrivi concepțiilor lor, ci să recunoască situația în adevărata ei lumină și să încerce să descopere semnificația acesteia. Întrebuințarea de către Iehova a unei curve evidențiază marea Sa îndurare, iar întoarcerea lui Rahav de la o cale de acțiune a păcatului la una a dreptății, este profetică. Faptul că Rahav era o curvă este important în drama profetică pe care Iehova a făcut-o acolo; modificând statutul lui Rahav, religioniștii vor lipsi drama de aplicația și puterea ei din zilele noastre. Mai mult decât atât, clerul critic din

„creștinătate” ar putea profita de exemplul lui Rahav de abandonare a curviei, prin care ei să părăsească forma mai condamnată de relație nepermisă de care sunt vinovați, anume adulterul spiritual (Iac. 4:4). Înfașurarea exterioară este adesea înșelătoare. Iehova vede inima – Mat. 23:25-28; 1Sam. 16:7.

Ca și cazuistică, cuvintele lui Rahav către următorii iscoadelor sunt mult discutate. Înălții critici caută nod în papură în comportamentul altora pentru a atrage atenția asupra presupusei evlavii și sfințenii proprii. Iehova a aprobat calea de acțiune a lui Rahav ca adevărată, în ciuda aparențelor (2Cor. 6:8; Rom. 14:4). Aceasta a fost o mișcare periculoasă din partea ei; ea și-a asumat riscul pentru a-i proteja pe servii lui Dumnezeu. Acțiunea ei a fost răzvrăitoare în ceea ce privește guvernul Ierihonului; dar ea a pus pe primul loc Teocrația lui Iehova. Aceasta a fost o parte a faptelor sale care i-au dovedit credința. Ea n-a fost o trădătoare asemenea lui Iuda, condiție ce era o parte a legământului făcut și jurat prin numele lui Iehova între Rahav și iscoade (Ios. 2:20). Isus a aprobat calea ei de acțiune (Ioan 7:8-10). Religioniștii o dezaprobă. Sunt mai admisibile poveștile lor prostești despre „Moș Crăciun”, vârate pe gât copiilor, sau sunt mai justificabile minciunile lor hulitoare despre „treime”, „purgatoriu” și „focul iadului”? Acestea îi însemnează ca fii ai tatălui minciunilor; totuși, ei aruncă primii cu piatra în aprobată Rahav – Ioan 8:44.

Cum a fost răsplătită Rahav? Eliberarea ei din Ierihon a fost citată. După aceasta, ea s-a căsătorit cu Salmon - probabil una din iscoade - și l-a născut pe Boaz; în felul acesta, ea a figurat în genealogia lui Isus (Mat. 1:5, *ARV*). Unii contrazic aceasta, spunând că aici este vorba despre o altă Rahav, sau Rachav. Nicidecum; există un singur caracter în Biblie numit Rahav (Referirile la „Rahav” în Psalmii 87:4; 89:10 și Isaia 51:9 sunt expresii figurative pentru Egipt, și nu pentru vreo persoană - vezi nota marginală). Credința și faptele ei sunt recomandate tuturor ca exemplare: „Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință”. „Tot așa, curva Rahav, n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale?” (Evr. 11:31; Iac. 2:25). Răsplata ei finală va fi o înviere timpurie la viață veșnică în Lumea Nouă. Așadar, nu este nevoie ca acele curve spirituale ale „creștinătății” să se jeneze în ce privește ce să spună despre Rahav, sau să găsească scuze pentru ea. Credința, susținută de fapte, și nu perfecțiunea fără păcat, a câștigat pentru Rahav aprobarea lui Dumnezeu (Ps. 130:3,4). Orice comportament de proastă reputație din trecut al credinciosului consacrat este spălat prin sângele lui Cristos.

S-a făcut mențiunea că experiențele lui Rahav constituie o mare dramă profetică. Foarte pe scurt, aceasta este: Ierihonul reprezintă „creștinătatea”; Rahav, pe „alte oi” ale Domnului; cele două iscoade, pe rămășița unsă a lui Iehova. Rămășița martorilor lui Iehova iscodește acum „creștinătatea”, căutând pe „alte oi” sincere care sunt considerate ca lepădături cu o proastă reputație și sunt umiliți de cei fățarnici. Ei își încruntă sprâncenele la oricine dă atenție mesajului Împărăției proclamat de martori. Rahav a acționat așa cum a declarat Isus mai târziu: „Am fost străin și M-ați primit”. „Celelalte oi” îi primesc pe martorii lui Iehova, învață despre Cel Prea Înalt și manifestă o credință vie prin fapte. Cele două clase se ajută una pe alta și nici una nu divulgă dușmanului informația care ar produce pagubă celeilalte. Activitatea lui Rahav în strângerea membrilor familiei sale în singurul loc de siguranță, ilustrează zelul „celorlalte oi” în vestirea mesajului Împărăției altora și în a le arăta singurul refugiu în siguranță de furtuna Armagedonului. Având credință în sângele vărsat al lui Cristos, prefigurat de etalarea în public de către Rahav a funiei stacojii, și îndeplinind toți termenii legământului în care intră, „celelalte oi” ale Domnului vor fi, asemenea lui Rahav, binecuvântate de Iehova cu viață în Lumea Sa Nouă care va rămâne veșnic – Ioan 10:16,28.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

O EVADARE SPRE LIBERTATE ÎN MAINE

„Am fost la 14 case, lăsând 10 cărți Lumea Nouă și câteva broșuri, când povestea a luat o întorsătură neașteptată. Următorul loc a fost reședința unui fost ofițer de poliție, acum locotenent, care locuia într-o clădire a statului. A cercetat amănunțit pliantul cu mărturia și pe urmă mi l-a dat înapoi cu ordinul să plec urgent sau mă aruncă el afară. Când am ajuns pe trotuar mi-a strigat să o țin tot așa până ies din oraș. I-am răspuns că merge prea departe, că nici el și nici altcineva nu aveau vreun drept legal să mă gonească din oraș și că nu plec. El a zis: „Îți arăt eu ție dacă pleci sau nu!” Eu am zis: „Bine, arătați-mi!”. S-a repezit la mine, eu m-am poziționat ferm pe picioare și i-am dat un brânci care l-a trimis în stradă. El s-a îndreptat și a pornit iar spre mine, foarte supărat și tremurând. I-am zis: „Acum privește, ne facem amândoi de râs. De ce să nu rezolvăm asta discutând și ajungând la o înțelegere?” El a zis: „Tu vii cu mine la poliție”. El a zis că nu trebuie să mă aresteze pentru o investigație. Pe drum i-am spus că martorii lui Iehova sunt prietenii oamenilor și nu dușmanii lor. La secție a vrut să-mi vadă broșurile. El, împreună cu un avocat și alt ofițer au început să le răsfoiască grăbiți, iar pe urmă a luat cartea și s-a dus în alt birou. După câteva minute a reapărut și mi-a cerut legitimația, adresa, adresa permanentă, vârsta, ocupația și de asemenea permisul pentru vânzarea de cărți. I-am spus că nu sunt un vânzător de cărți, ci un proclamator, i-am citit din Biblie că noi ne îndeplinim munca așa cum o făcea Conducătorul nostru, Isus Cristos, și cum a instruit să fie făcută; explicându-i cum plecasem de la el de acasă imediat pentru că nu a vrut să mă asculte, cum mă adusese la consiliu și eu eram aici ca să acționez ca martor al lui Iehova. Nu a răspuns, dar s-a dus în celălalt birou împreună cu ceilalți, căutând, cum am aflat mai târziu, o lege în baza căreia să mă aresteze. De asemenea au chemat șeriful la telefon să vină la secție, dar acesta a spus că nu se amestecă. În sfârșit, locotenentul a ieșit cu o declarație pe care să o semnez, era un document care îl achita de toate acuzațiile pentru care mă adusese la secție și pentru tot ce avusese loc. Eu am ezitat. Avocatul a zis că pot să o semnez, că e doar o formalitate. Am zis că munca noastră nu e să dăm oamenii în judecată fiindcă greșesc, ci să facem de cunoscut Guvernul drept al lui Dumnezeu. După ce am semnat, el mi-a zis: „Ca să-mi arăt aprecierea îți iau cărțile și le plătesc”. Am plecat spunând obișnuitele cuvinte prietenoase și cu o hotărâre și mai mare de a-L servi pe Iehova.”

LEGAT DE LIBERTATEA SLĂVIRII ÎN SHREVEPORT, L.A.

În prima mea zi la convenție eram pe stradă cu o pancartă dublă, care făcea reclamă la vorbirea de duminică „Libertate în Lumea Nouă” și împărțeam invitații.

O mașină a venit și s-a oprit în fața mea. Un polițist s-a dat jos și a început să-mi scoată pancarta, dar eu i-am dat peste mână. Celălalt polițist din mașină mi-a zis să mă urc în mașină. Erau deja trei frați albi acolo. Mai lucrăm cu trei frați dar nu am apucat să-i anunț și înainte să cobor din mașină la poliție au apărut și aceștia. Pe când așteptam în clădirea închisorii să fim închiși, au mai fost aduși și alții. După trei sau patru ore, 32 de prieteni albi fuseseră eliberați, dar nouă nu vroiau să ne dea drumul, patru frați și șapte surori, toți negrii. Prietenii albi ne-au trimis mâncare, dar paznicul celulei nu ne-a dat-o și ne-au ținut nemâncați. În cele trei zile cât am stat în închisoare nu ne-au dat nimic să mâncăm, dar mulțumită lui Iehova am avut puțin lapte. A trebuit să plătim 20 de cenți pe pahar, dar ne-a ținut pe picioare. Prietenii liberi au încercat să ne scoată, dar nu ni s-a dat drumul. Paznicul s-a întors în celula noastră și ne-a întrebat cine vrea cauțiune. I-am răspuns „Nu, nu vrem”. Mi-a zis „Ești una dintre nenorocii aceia ai lui Iehova”. Am zis „Nu, sunt o martoră a lui Iehova”. A plecat înjurând. Pe urmă alt polițist a venit cu două

fete la închisoare fiindcă se băteau. Le-a întrebat pentru ce fuseseră închise. Pe urmă s-a întors spre mine și a întrebat „Dar tu?”. I-am răspuns „Pentru predică”. El a zis „Dacă erai închisă pentru crimă te putem scoate pe 25\$”. Atunci am zis „Rămânem aici pentru că Dumnezeul meu a zis „Să nu omori””. Așa că a plecat. Ne-a plăcut să fim la închisoare în numele Lui și eram foarte mândre. Altele plâneau, noi zâmbeam. Celelalte fete nu înțelegeau. Nu am fost la nici o vorbire, dar L-am slăvit oricum pe Iehova, pentru că aveam la mine o cărțuție *Pacea-poate ea dura?* Și alte pușcăriașe s-au bucurat de lectură. Așa că am putut să las cartea fetelor și ele mi-au mulțumit. De asemeni le-am lăsat cartea *Lupta pentru libertate pe frontul de acasă*. Îi mulțumesc lui Iehova că acum sunt liberă, din nou pe câmpul de luptă, hrănindu-i oile și sunt mai puternică ca niciodată”

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

1 FEBRUARIE 1944

Nr. 3

SĂMÂNȚA FEMEII LIBERE A LUI DUMNEZEU

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” – Geneza 3:15

FEMEIA „liberă” a lui Iehova este o organizație de creaturi libere. Ea este mama fiilor lui Dumnezeu, care sunt slobozi. Ea nu are niciodată copii sclavi. Este mama preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu, care aduce libertate eternă tuturor celor care, în credință desăvârșită, așteaptă ca Dumnezeu să realizeze completa mântuire de păcat, imperfecțiune, moarte și diavol. După patru mii de ani de la promisiunea lui Iehova Dumnezeu din grădina Edenului de a aduce Sămânța, femeia Lui slobodă a adus pe lume pe Mântuitorul promis, care în curând va zdrobi capul marelui înrobitor Satan Diavolul, astfel distrugându-i puterea. Aducerea pe lume a Seminței alese a fost o vreme de mare bucurie pentru Dumnezeu și „femeia” Sa și El astfel i-a vorbit: „Cum se bucurăf mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine.” (Isaia 62:5) În timpul în care „femeia slobodă” a lui Dumnezeu nu avea Sămânța, credința oamenilor din vechime, care credeau în promisiunea lui Dumnezeu a fost greu încercată. Acum, în zilele noastre, credința altor oameni care de asemeni cred în promisiunile lui Iehova este și aceasta sever încercată, până când Sămânța promisă rănește fatal capul Șarpelui nelegiuit și astfel justifică numele lui Iehova Dumnezeu și Cuvântul promisiunii Lui.

2. Ce urmează este o continuare a temei articolului din 15 ianuarie, intitulat „Femeia slobodă a lui Dumnezeu”, care ar fi bine să fie citit întâi. „Femeia slobodă”, sfânta organizație a lui Dumnezeu a fost prevestită sau reprezentată cu mult înainte de aducerea Seminței. Credincioasa Sara a fost folosită ca reprezentarea acesteia. Soțul lui Sara, Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, a fost folosit pentru a simboliza pe Iehova Dumnezeu. Potrivit legământului lui Dumnezeu cu acest patriarh credincios, Sămânța făgăduită avea să vină prin el. Aceasta era alt mod de a spune că Sămânța *femeii* lui Dumnezeu avea să vină prin Dumnezeu, reprezentat de Avraam și că el avea să fie Fiul lui Dumnezeu. Sămânța nu putea să fie numai un biet fiu uman al lui Dumnezeu, așa cum era în Grădina Edenului omul perfect Adam, ci avea să fie o Sămânță cerească sau Fiu. Deci numai „femeia slobodă” a lui Dumnezeu, adică organizația Lui cerească sau spirituală, putea produce Sămânța. Pentru a descrie o imagine corectă a evenimentelor viitoare, fiul lui Avraam care prevestea Sămânța adevărată trebuia să fie copilul lui nu cu țitoarea Agar, ci cu nevasta lui adevărată, Sara, o femeie slobodă.

3. Până când Sara a împlinit șaptezeci și cinci de ani ea fusese stearpă și nu putea ca ea să mai aibă un fiu pe calea naturală. Așa că s-a gândit să aibă sămânța punând-o pe roaba Agar să fie țitoarea soțului ei și apoi să preia copilul în mod legal, acesta devenind astfel al ei. Avraam a avut, prin urmare, un fiu cu această roabă egipteană, care fiu era născut "după carne" și era fiu de roabă. De aceea Agar și fiul ei niciodată nu puteau să reprezinte "femeia slobodă", "care este deasupra", și Sămânța ei. Agar reprezenta doar organizația sau națiunea lui Israel. Fiul ei reprezenta copilul sau membrii organizației, adică poporul de legământ care fusese adus de Dumnezeu din Egipt și puși sub legământul legii. Cele zece porunci date pe Muntele Sinai erau legile de la temelie organizației. Israeliții, copiii organizației Agar, au căutat să dețină moștenirea

promisiunii avraamice, prin faptele lor, faptele legii. Mai mult, fiind descendenții de sânge ai lui Avraam, se simțeau îndreptățiți să fie Sămânța. Israeliții, absorbiți de propria lor persoană, care se mândreau cu faptele lor lumești și se justificau prin ele, au primit un mare șoc. Șocul a venit când adevărată Sămânță a „femeii libere” a lui Dumnezeu a apărut, spulberându-le speranțele deșarte. Venirea aceasta fusese prevestită.

4. Fiul lui Agar s-a făcut mare și ea era sigură că el este moștenitorul promisiunii avraamice. Așa credea și Ismael. Dar pentru că era fiul unei roabe și fiind născut după carne și nu potrivit promisiunii lui Dumnezeu, Ismael nu a putut fi acceptat de Dumnezeu ca moștenitor al lui Avraam. Așa că atunci când Ismael avea treisprezece ani și Avraam avea nouăzeci și nouă de ani, Iehova Dumnezeu a trimis acest mesaj lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai; ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.” Dumnezeu a zis: „Cu adevărat nevastă-ta, Sara, îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.” – Geneza 17: 15, 16, 19.

5. Prin urmare, Dumnezeu a dat la o parte pe fiul slujnicei. În anul următor s-a născut Isaac. Ismael acum îl considera pe Isaac rival la moștenirea lui și când Isaac a fost înțărcat, Ismael a profitat de ocazie ca să-l persecute la sărbătorirea evenimentului, bătându-și joc de el. Luând aminte la acest fapt, care punea în primejdie viața lui Isaac în viitor, Sara a cerut bărbatului ei, Avraam, să o izgonească pe Agar și pe fiul ei din casă: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.” (Geneza 21:10). Prin aceste cuvinte, Sara, care deja servea ca figură profetică, devine acum de fapt o profetesă a ceea ce ar fi trebuit spus și făcut în îndeplinirea mării drame profetice. – Galateni 4:30.

6. Cuvintele Sarei veneau de la Dumnezeu, pentru că el a fost de acord cu cuvintele ei și i-a spus lui Avraam care plângea după Ismael: „Să nu te mârșești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale: fă-i Sarei tot ce-ți cere; căci numai din Isaac va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău. Dar și pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămânța ta.” (Geneza 21:12, 13) Astfel mama lui Ismael reprezenta națiunea lui Israel ca o *organizație* sub legământul legii, iar Ismael reprezenta descendenții naturali ai lui Avraam, care erau membrii ai națiunii Israel. Începând de pe Muntele Sinai, unde Dumnezeu a stabilit legământul legii cu aceștia, Dumnezeu i-a condus patruzeci de ani în pustiu și i-a așezat în Pământul Făgăduinței. Apoi, lipsindu-le credința și neavând răbdarea să aștepte până la vremea hotărâtă de Dumnezeu să aducă Regele Promis și să instaureze adevărată Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, israeliții și-au dorit un guvern vizibil, sub formă de împărăție. Al doilea rege israelit a fost David. În al optulea an de domnie, David a numit Ierusalimul capitala Împărăției Teocratice. A domnit acolo pe Muntele Sion, în fortăreața care se chema „orașul lui David”. – 2 Samuel 5: 5-9.

SĂMÂNȚA ROABEI ESTE DATĂ DEOPARTE

7. Copiii sau membrii organizației Agar, națiunea Israelului, au demonstrat că nu ei erau copiii femeii libere a lui Dumnezeu, care este deasupra tuturor și cerească. Cum? Prin faptul că în mod repetat s-au abătut de la legământul cu Dumnezeu și au fost legați de religie și demonism. În cele din urmă în anul 607 î.Chr., Iehova Dumnezeu a răsturnat Împărăția tipică□, permițând lui Nabucodonosor, rege al Babilonului, să distrugă orașul Ierusalim și templul acestuia și fortăreața Sion. După șaptezeci de ani de pustiire, unei rămășițe a evreilor exilați în Babilon i s-a permis să se întoarcă și să reconstruiască orașul și templul. Ierusalimul de atunci nu a mai fost niciodată oraș liber, ci a fost supus unui conducător ne-evreu. În ciuda experiențelor triste, în timpul conducerii babiloniene, izraeliții iar s-au datat religiei și ,de data aceasta ,printr-o tentație mai

subtilă, datorită supunerii în fața tradițiilor clerului religios, astfel împingând la colț învățăturile lui Dumnezeu și Cuvântul Său scris. Păstrarea sărbătorilor legământului și a diferitelor ceremonii de sacrificare era doar umbră a ascultării față de înțelesul profund al legii lui Dumnezeu. Era doar un formalism exterior care îi orbea, așa că ei nu au putut recunoaște adevărata Sămânță a „femeii slobode” a lui Dumnezeu, când aceasta și-a făcut apariția.

8. Adevărată Sămânță a lui Avraam este, în același timp, Sămânța femeii lui Dumnezeu, simbolizată de nevasta lui Avraam, Sara și este Isus Cristos. (Galateni 3: 8, 16). Până la venirea Lui în rândul izraeliților, lipsa copiilor fusese o caracteristică a „femeii slobode” a lui Dumnezeu, adică organizația universală de creaturi cerești credincioase. Acest lucru a fost prefigurat de Sara, timp de optzeci și nouă de ani. Organizația lumescă Agar părea să dețină copiii Împărăției și izraeliții se credeau copiii Împărăției, adică în linie directă spre Împărăția lui Dumnezeu. (Matei 8:12) Cât privește „femeia slobodă” cerească a lui Dumnezeu, simbolizată de Sara, aceasta putea la fel de bine să fie văduvă, fără soț, datorită rușinii și aparentei ocări a lipsei copiilor. Dar sosi vremea ca Dumnezeu să schimbe situația.

9. Stăf scris: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să căpătăm înfierea.” (Galateni 4: 4, 5) Într-adevăr Isus Cristos a fost născut de o fecioară evreică care era sub legea evreiască, deci era membră a organizației Agar. Totuși, Isus Cristos nu era parte din organizația roabei ,pentru că viața Lui nu a apărut prin organizație. El a spus: „Adevărat, adevărat, văf spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8:58) El a fost și rămâne Fiul lui Dumnezeu și El a venit pe lume prin „femeia slobodă”, organizația cerească a lui Dumnezeu, în care El este membrul principal. Pentru a veni pe pământ și a-și dovedi integritatea față de Dumnezeu sub încercări și astfel să justifice numele lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu și-a asumat natura umană prin fecioara evreică Maria. Astfel El a devenit "Fiul omului". Această expresie arată că El nu a fost creat direct om, așa cum fusese Adam, ci că s-a născut ca om, dar perfect, așa cum era primul om Adam, pe când era în grădina Edenului. Nu era descendent al păcătosului Adam ,ci era încadrat altoit în rasa omenească printr-o urmașă, pe linie femeiască, a credinciosului Avraam. Viața Lui era de la Dumnezeu și, deci, s-a născut ca un om perfect, neprihănit. De aceea era moștenitor al tuturor privilegiilor omenești la care Adam renunțase.

10. Ca Fiu al lui Dumnezeu, Isus Cristos a fost prevestit de către Isaac, băiatul nevestei lui Avraam, Sara. Isaac s-a născut Sarei la bătrânețe, prin miracolul lui Dumnezeu, care a făcut ca Sara să poată avea copii. La fel Isus Cristos a fost trimis pe pământ printr-un miracol al lui Dumnezeu și a devenit „Fiul omului”. Nicăieri nu este El numit "Fiul femeii", adică al Mariei. Nicăieri Isus nu o numește pe Maria „mamă”. Totdeauna îi spune „Femeie”, chiar când moare pe lemn. (Ioan 2:4; 19:26). Maria, fecioara evreică, nu era reprezentată de nevasta lui Avraam, Sara. Nu, dar „femeia slobodă” a lui Dumnezeu ,adică organizația Lui spirituală, cerească, aflată deasupra, era simbolizată de Sara. Isus a spus evreilor : „Voi sunteți de jos, le-a zis El; Eu sunt de sus; voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta. ” – Ioan 8:23.

11. În ce vreme sau la ce eveniment a venit Sămânța femeii libere a lui Dumnezeu? Nu la nașterea Lui prin Maria, ci după încă treizeci de ani. Până la vârsta de treizeci de ani era, bineînțeles, membru al organizației universale a lui Dumnezeu. Aceasta explică de ce la doisprezece ani, când a vizitat templul din Ierusalim, a spus lui Iosif și Mariei: „De ce M-ați căutat? Oare nu știați căf trebuie să□ fiu în casa Tatălui Meu?” Ca Fiu al lui Dumnezeu, era din casa *sau organizația* lui Dumnezeu. Până la venirea Lui încă nu fusese deschis drumul ca evreii din organizația Agar să fie înfiați în casa fiilor lui Dumnezeu.

12. Până la vârsta de treizeci de ani Isus era Fiul lui Dumnezeu, un om perfect. Apoi, ajungând la maturitate și-a abandonat tâmplăria la Nazaret și s-a consacrat adevăratei misiuni pentru care Dumnezeu Îl trimisese pe pământ. Imediat s-a dus la Ioan Botezătorul la râul Iordan și s-a lăsat cufundat sub apă, ca simbol al consacrării depline lui Dumnezeu și scopului lui

Dumnezeu. „După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt s-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: Tu ești Fiul Meu preaiubit; în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea! Isus avea aproape treizeci de ani, când a început să învețe pe norod; și era, cum se credea, fiul lui Iosif”. – Luca 3:21-23

13. În această vreme „femeia slobodă” a lui Dumnezeu a adus pe lume Sămânța. Cum așa? Pentru că Fiul ei a devenit spiritual, fiind născut din Spiritul lui Dumnezeu și fiind recunoscut de Dumnezeu în fața tuturor ca fiindu-I Fiu. Tot atunci Isus a fost uns cu Spiritul lui Dumnezeu, devenind Unsul lui Dumnezeu sau Cristosul. El a fost uns pentru a predica Împărăția lui Dumnezeu și pentru a deveni Regele acelei guvernări teocratice. Era acum Isus *Cristos*, o creatură nouă și așa L-a creat „femeia slobodă” a lui Dumnezeu. Viitorul vieții Lui era deasupra, în ceruri, ca membru al organizației spirituale a lui Dumnezeu. Știa că trebuie să renunțe la viața pământească, pentru a-și dovedi până la moarte credința în Dumnezeu și ca sacrificiu de răscumpărare pentru omenire. El spuse: „Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?...Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață”. – Ioan 6: 62, 63.

14. Mai departe, pe pământ, Isus avea să simtă direct dușmănia lui Satan și semînței acestuia și să sufere din mâinile lor zdrobirea călcâiului. Îndurând așa dușmănie și suferință, fără să-și calce integritatea față de Dumnezeu, Isus Cristos avea să dovedească că într-adevăr este Sămânța „femeii” și vrednic să fie însărcinat de Dumnezeu cu distrugerea capului Șarpelui. La înviere, în urma celui mai mare miracol al lui Dumnezeu, Isus Cristos a fost confirmat ca Fiul sau Sămânța *femeii* lui Dumnezeu. Așa cum este scris în Romani 1: 3, 4: „Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru.” De asemeni în Faptele Apostolilor 13: 32, 33: „Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.” – Evrei 5:5.

15. Isus Unsul a început să declare că „Împărăția este aproape”, deoarece Regele ei era în mijlocul lor. Ce au făcut atunci liderii religioși ai organizației Agar? L-au slăvit ca pe mult așteptata Sămânță a lui Avraam? Nu, au avut față de Isus aceeași reacție ca Ismael către Isaac, fiul lui Avraam, adică L-au batjocorit și L-au persecutat. Se considerau moștenitorii de drept ai lui Avraam și deci „copiii împărăției”. Pe Isus îl priveau că pe un nepoftit, care îi priva de o poziție conducătoare în cadrul populației evreiești. Într-o parabolă a viei, Isus asemuiește clerul religios cu gospodarii necredincioși lui Dumnezeu: „La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu! Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât.” Știind că conducătorii religioși și clerul religios aveau să-i facă și Lui același lucru, Isus a adăugat: „De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.” După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și Fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei, și căutau să-L prindă; dar se temeau de noroade, pentru că ele îl socoteau drept proroc.” – Matei 21: 33- 46.

16. La puțin timp după aceea, pe când era la templu, fiind conducătorul organizației universale a lui Iehova, a exclamat: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie”. (Matei 23: 37, 38). Aici vedem pe anti-tipica Sara, „femeia” lui Dumnezeu sau organizația Acestuia, spunând: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.” – Geneza 21:10; Ioan 8:35.

17. Asemenea fapte arată că organizația Agar nu a produs copiii Împărăției și că sunt dați deoparte cei ce cred cu îngâmfare că sunt în linie dreaptă către Împărăție și că au dreptul asupra ei prin sânge. Nimeni nu putea fi un membru al Împărăției sau un asociat al Împăratului Isus Cristos numai fiindcă este membru al organizației anti-tipice Agar. Este adevărat că israeliții au avut prima șansa de a deveni moștenitorii Împărăției, dar aceasta numai dacă ieșeau de sub organizația Agar și dacă nu mai erau încrezători în sângele lor ca israeliți prin naștere. Copiii organizației Agar nu moștenesc împreună cu Fiul *femeii libere*, nici cu anti-tipicul Isaac, Isus Cristos.

18. Cei ce moștenesc împreună cu Isus trebuie să fie copii ai *femeii libere* a lui Dumnezeu, adică, copiii spirituali ai lui Dumnezeu și membrii organizației Lui spirituale sau cerești. Aceasta o înfăptuiesc acceptându-L pe Isus Cristos ca Sămânța lui Avraam, Sămânța femeii lui Dumnezeu și apoi, prin El, devotându-se pe deplin lui Dumnezeu și voinței Lui divine. Devenind acceptabili prin sacrificiul lui Isus, Dumnezeu îi înfiază ca pe copiii Lui, născuți nu după sânge ci prin spirit, astfel devenind fiii Lui spirituali. Astfel ei intră în organizația spirituală, primind îndatoriri în cadrul ei și astfel devin copiii ei. Ca fii ai organizației lui Dumnezeu sau ai *femeii libere* ei devin, prin înfiere, parte a Mai Marelui Isaac, Isus Cristos, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu. Așa cum se scrie, legat de Isus și de urmașii Lui: „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” – Ioan 1:11-13.

INTERPRETARE INSPIRATĂ

19. Abia acum minunata dramă profetică al lui Avraam devine de înțeles potrivit împlinirii ei anti-tipice și explicării inspiratului apostol al lui Isus Cristos. Pavel a fost și el membru al organizației Agar și a acționat la fel ca Ismael. Prin mila lui Dumnezeu, Pavel s-a convertit și a ieșit de sub legăturile cu acea organizație și a luat partea Seminței femeii lui Dumnezeu. Scriind altora care urmaseră același drum, Pavel a spus : „Ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.... Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră”.

20. „Fiindcă este scris: Bucură-te, steapo, care nu naști de loc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat. Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura: Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi.” – Gal. 4:5-7, 22-31.

21. La versetul 27 citat mai sus, apostolul Pavel ia versetul unu din Isaia 54 și îl aplică „Ierusalimului, cel de sus”. El arată că orașul reprezintă pe anti-tipica Sara „nevasta” Mai Marelui Avraam, „femeia slobodă” a lui Dumnezeu, ce produce Sămânța, care zdrobește capul Șarpelui. Astfel se înțelege că Isaia 54:1 și contextul versetelor 4-6 sunt adresate organizației spirituale a lui Dumnezeu, care este deasupra. Profetia spune: „Bucură-te, steapo, care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie, tu care nu mai ai durerile nașterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate, zice DOMNUL... Nu te teme, căci nu vei

rămânea de rușine; nu roșii, căci nu vei fi acoperită de rușine; ci vei uita și rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta. căci Făcătorul tău este bărbatul tău; IEHOVA este Numele Lui și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeu în tregului pământ. Căci Iehova te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe o nevestă din tinerețe, care a fost izgonită, zice Dumnezeuul tău.”

22. Timp de patru mii de ani de la promisiunea din grădina Edenului și două mii de ani de la promisiunea legământului avraamic, *femeia* lui Dumnezeu nu produsese Sămânța, pe Isus Cristos și nici vreunul din asociații Lui credincioși, fii înfiați ai lui Dumnezeu. Deși fiind „soția” lui Dumnezeu din tinerețea ei, totuși, timp de milenii, în ceea ce privește Sămânța, ea fusese stearpă, ca o soție respinsă, ca o văduvă, ca o femeie dezolată, fără soț, ca o femeie cu care Iehova Dumnezeu nu avea nici o relație. Pentru orice femeie israelită de pe pământ, o asemenea stare ar fi un motiv de rușine și de ocară. În acest timp, izraeliții adevărați erau eliberați din Egipt și era data legea de la Muntele Sinai și, din acest motiv, organizația pământească de jos, organizația Agar, cu orașul Ierusalim, care devenea, în sfârșit, capitala pământească a acesteia, apărea ca fiind femeia măritată a lui Dumnezeu. Ea părea să producă copiii Împărăției, "după sânge". Dar acum, cu expulzarea organizației Agar (incluzând Ierusalimul pământesc) și a progeniturilor ei, se considera că ea nu născuse copii ai Împărăției. Pe de altă parte, la aducerea pe lume a fiilor spirituali, Cristos Isus, apostolii și asociații Săi, „Ierusalimul de sus” care este „slobod” este considerat ca având mai mulți copii ai Împărăției decât organizația femeii înrobite. Acum nu mai există nici o îndoială că „femeia slobodă” a lui Dumnezeu, organizația Sa universală de sus, este adevărata Sa „soție”. Fie ca ea să înceapă să cânte!

23. Așa cum Avraam l-a învățat pe Isaac, tot așa Iehova Dumnezeu, ca Tată, îi învață pe copiii „femeii Sale slobode”, anti-tipica Sara. De aceea, profeția lui Isaia merge mai departe și spune : „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai lui Iehova și mare va fi pacea fiilor tăi.” (Isa. 54:13, *A.R.V.*) Că această profeție se aplică urmașilor consacrați ai lui Cristos Isus, care devin asociații Lui în Împărăție, Stăpânul a arătat clar atunci când a spus: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În proroci este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” (Ioan 6: 44, 45). Această declarație inspirată a Fiului lui Dumnezeu dovedește că urmașii Săi credincioși sunt făcuți membrii ai organizației universale a lui Dumnezeu și astfel sunt copiii spirituali ai „femeii slobode” a lui Dumnezeu, „Ierusalimul de sus.”

FIICA FEMEII LIBERE

24. În ceea ce-i privește pe copiii spirituali ai Ierusalimului liber de sus, Cuvântul Domnului ne arată că, deși sunt membrii ai organizației Sale universale, ei au primit și un loc sau o poziție specială în organizație. Deci ei formează o organizație distinctă, separată de organizația universală. Această organizație specială este asemănată cu organismul uman, Cristos Isus este comparat cu Capul acestuia și toți urmașii Săi spirituali credincioși, biserica, sunt comparați cu corpul. Cuvântul Domnului ne învață: „Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui.” (Rom. 12:4-6) „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, cu toate că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele Lui.” (1 Cor. 12: 12, 27) „Atotputernicia lui Dumnezeu, care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire,

de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub picioare și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.” – Efeseni 1:19-23.

25. Corpul (biserica) urmează Capul (Isus Cristos) și astfel ridicându-l pe Isus Cristos în cel mai înalt loc din univers alături de El și în dreapta Sa, Iehova Dumnezeu transformă organizația lui Cristos în capitala peste toată organizația Sa universală. (Filipeni 2:9-11; Coloseni 1:18, 19) Această organizație capitală este copilul lui Dumnezeu și de asemeni Sămânța, „femeii Lui slobode”, Ierusalimul de sus. Capitală înseamnă conducătorul, ca atunci când precizăm sediul guvernului. Deci organizația lui Cristos, formată din Isus, Capul, și biserica, corpul Său, este Împărăția cerului, Împărăție care nu are o parte sau un „aspect” pământesc. Ea se află la vârful organizației universale și o conduce, serafimii, heruvimii și îngerii fiindu-i supuși. În mod necesar, partea pământească a organizației universale, fiind situată mai jos decât îngerii, se va supune și ea Împărăției sau organizației capitale. Numai Iehova Dumnezeu, în calitate de Conducător Suprem, va fi deasupra Împărăției, pentru că El este Capul peste tot ce este Cristos. – 1 Corinteni 11:3.

26. Dacă privim cu atenție figurile și umbrele trecutului îndepărtat, vedem că Isaac, fiul Sarei, s-a căsătorit la vârsta de 40 de ani cu Rebeca, rudă îndepărtată cu Sara. Astfel, Rebeca, fiind soția lui Isaac, a devenit nora Sarei, deși Sara murise înainte de căsătoria fiului ei. Tot astfel, Cristos Isus, Sămânța marelui Avraam și Sămânța „femeii Sale slobode” este prezentat ca luându-și o soție, adică o organizație care să i se supună și care să servească ca asociatul și ajutorul Său. O asemenea organizație sau „mireasă” este biserica Sa, membrii corpului Său, peste care El este Capul. (Ioan 3:29) Apostolul Pavel scrie membrilor corpului lui Cristos astfel: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.” (2 Corinteni 11:2). El prezintă pe larg relația organizației bisericii cu Cristos Isus, cu următoarele cuvinte:

27. „Căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci Sfântă și fără prihană. □...pentru că □ noi suntem mădulare ale trupului Lui... Taina această este mare - (vorbesc despre Hristos și despre Biserica f)” – Efeseni 5:23-27, 30, 32.

28. Această biserică sau „mireasă” a lui Cristos Isus a fost preumbrită de Rebeca, soția lui Isaac. Fiind compusă din toți copiii spirituali ai organizației universale a lui Dumnezeu sau „femeia slobodă”, clasa miresei sau biserica lui Cristos este, ca organizație, fiica „femeii” lui Dumnezeu. Ea este organizația fiică a „Ierusalimului de sus”.

29. Organizația mamă este prezentată simbolic în Apocalipsa 12:1, 2, 17: „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască. □...rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.” Organizația fiică este descrisă simbolic în Apocalipsa 21:9, 10, 2 cu aceste cuvinte: „Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine și mi-a zis: Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului! Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea Sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul... Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă, împodobită pentru bărbatul ei.”

30. Organizația mamă este numită „Ierusalimul cel de sus”. Observați că în Cuvântul lui Dumnezeu, organizația „fiică” este numită cu numele mamei sale, și anume „noul Ierusalim”,

„Ierusalimul sfânt”. Astfel, fiica ia numele mamei sale și este numită după acesta. Ca și mama sa, ea este sus, spirituală, în cer și de acolo își revarsă puterea în jos, spre pământul pe care îl conduce. Așa cum este normal, deoarece capitala națiunii lui Israel era Ierusalimul pământesc, tot astfel capitala organizației universale a lui Dumnezeu se numește *Ierusalim*. Dumnezeu cel Atotputernic și Cristos Isus sunt templul său.

31. Adevărurile de mai sus ne ajută să înțelegem că profețiile care în vechile Scripturi ebraice sunt adresate organizației universale a lui Dumnezeu sau „femeii slobode” au de asemenea o aplicație directă la rămășița membrilor corpului lui Cristos, care sunt astăzi pe pământ. În decursul secolelor care au trecut de când Isus a fost pe pământ, singurii membri de pe pământ din organizația universală a lui Dumnezeu ("Ierusalimul cel de sus") au fost cei care au fost copiii ei și anume membrii corpului lui Cristos, biserica. Deci, în mod necesar, profețiile care țin de organizația universală a lui Dumnezeu, Ierusalimul de sus, se aplică în același timp la membrii corpului lui Cristos, ca fiind singurii ei reprezentanți pe pământ. Reprezentanții ei sunt în același timp membrii fiicei sale, fecioara soție sau mireasă a lui Cristos și moștenesc un loc în organizația capitală a lui Dumnezeu, Noul Ierusalim. Astfel, profețiile cu privire la organizația capitală se aplică la mireasa lui Cristos, membrii bisericii Sale. Deși, cu carnea ei sunt pe pământ, membrii corpului lui Cristos s-au născut din Spiritul lui Dumnezeu pentru speranțe cerești și sunt de natură spirituală. Rămășița seminței organizației mamă care au rămas încă pe pământ, sunt de asemenea de natură spirituală. Mergând în jos până la această rămășiță, toți copiii sau reprezentanții organizației universale a lui Dumnezeu, mama, sunt de natură spirituală.

32. Nu există nici o parte pământească a organizației și, de aceea, nici o parte pământească nu avea vreo legătură cu nașterea seminței spirituale. Astfel că Apostolul Pavel spune, pe bună dreptate, membrilor corpului lui Cristos: „Ierusalimul de sus (ceresc, spiritual) este liber, și el este mama noastră, a tuturor.” (Galateni 4:26). Organizația Agar, care cuprindea Ierusalimul, în Palestina, era pământească. Cum putea ea produce o sămânță spirituală? Ea nu era mama rămășiței evreiești care-L acceptase pe Cristos și devenise o parte a corpului format din membrii Săi. Ei s-au despărțit de acea organizație Agar pentru a deveni asociați ai lui Cristos Isus și au fost adoptați în organizația spirituală a lui Dumnezeu, „Ierusalimul de sus”. „Ierusalimul cel de sus” fiind universal și incluzând heruvimi, serafimi și îngeri, este mai general și mai cuprinzător decât „noul Ierusalim”, care este numai mireasa lui Cristos, fiind astfel restrictiv, nu universal.

33. În Împărăția lui Dumnezeu, în mâinile Seminței Sale, Cristos Isus, organizația universală se extinde într-adevăr pentru a cuprinde o parte pământească sau omenească. Atunci Cristos Isus, Sămânța lui Avraam în care toate națiunile vor fi binecuvântate, așa cum este prezis în Geneza 22:18, devine „Tatăl Etern” dând viață eternă celor binecuvântați din toate națiunile de pe pământ. (Isaia 9:6,7). Ei devin fiii și fiicele Sale, fiind astfel incluși în organizația universală a lui Iehova Dumnezeu și devenind membri ai acesteia. În acest mod *femeia* lui Dumnezeu, mama Seminței Mai Marelui Avraam, devine bunica acestor copii pământești ai organizației Sale. Atunci organizația universală a lui Iehova, în cer și pe pământ, va funcționa într-o unitate măreață și în armonie, pentru lauda Lui și Îl va sluji cu supunere, ascultând de legea și de domnia Lui Teocratică. „Alte oi”, cei de pe pământ, de bună credință, pe care Cristos îi aduce acum în turma Sa, alături de rămășița „micii turme” spirituale, sunt puși chiar acum în legătură cu organizația universală a lui Dumnezeu și lucrează împreună cu aceasta. – Ioan 10:16.

SION ȘI IERUSALIM

34. Vechiul Ierusalim de jos, pe pământ a început să fie numit „Sion” după ce Regele David a cucerit dealul și fortăreața Sion și și-a stabilit reședința acolo și a adus chivotul legământului lui Dumnezeu acolo (2 Samuel 5:5-9). La început Sion era numit „orașul lui

David”, dar deoarece era partea dominantă a oraşului Ierusalim, numele Sion a fost aplicat până la urmă întregului oraş. Astfel oraşul era numit şi Ierusalim şi Sion (Psalmii 48:1,2; Plângerile lui Ieremia 2:15; Mica 4:7,8,2; Țef. 3:14-16; Zah. 9:9). Pe baza aceluiaşi principiu, numele *Sion* ca şi numele *Ierusalim* se aplică în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu nu numai pentru organizaţia universală a lui Iehova ci şi pentru fiica acesteia, organizaţia capitală. – Mic. 4: 1,2.

35. În Isaia 60: 1, 14, 17 este scris: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine. Fiii asupritorilor tăi vor veni plecaţi înaintea ta şi toţi cei ce te dispreţuiau se vor închina la picioarele tale; şi te vor numi „Cetatea Domnului” „Sionul Sfântului lui Israel.” În loc de aramă voi aduce aur, în loc de fier voi aduce argint, în loc de lemn, aramă şi în loc de pietre, fier. Voi face ca pacea să domnească peste tine şi să stăpânească dreptatea.” Aceste cuvinte sunt adresate Sionului, organizaţia „mamă”□, organizaţia universală sau „femeia” lui Dumnezeu. Dar, deoarece, rămăşiţa spirituală a corpului lui Cristos este formată din cei ce sunt şi membrii ai organizaţiei universale a lui Dumnezeu, pe care o reprezintă acum pe pământ, această profecie a lui Isaia se poate spune că se aplică acelei rămăşiţe a „miciei turme” a lui Dumnezeu. El s-a înălţat deasupra lor. Gloria Sa se revarsă asupra lor prin Cristos Isus, Capul organizaţiei capitale, şi de aceea rămăşiţa luminată sunt cei cărora li s-a poruncit să se înalţe şi să strălucească cu lumina adevărului şi libertăţii lui Dumnezeu . Rămăşiţa a fost foarte afectată, fărâmiţată şi împrăştiată în anul 1918 d.Chr., în timpul primului război mondial şi pe aceştia Iehova Dumnezeu îi organizează de atunci şi până astăzi, îmbunătăţindu-le foarte mult condiţia pământească, aşa cum aurul e mai bun ca alama, argintul ca fierul, cuprul ca lemnul şi fierul ca piatra. El a numit această rămăşiţă pentru supravegherea Păcii şi Prosperităţii mondiale şi pentru supravegherea ca îndatoririle organizaţiei să fie către dreptate. El realizează aceasta aducând nou constituita organizaţie sub legea teocratică. „Alte oi” se pleacă supuse în faţă acestei organizaţii.

36. Profetia lui Isaia, capitolul 54, este de asemeni adresată organizaţiei universale a lui Dumnezeu odinioară stearpă şi se încheie cu cuvintele :„ Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; şi pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moştenirea robilor lui Iehova, aşa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Iehova.” (54: 17, A.R.V.). Rămăşiţa "miciei turme" a corpului lui Cristos, fiind acum copiii şi reprezentanţii pe pământ a organizaţiei universale Sion, această promisiune se aplică lor şi organizaţiei pe care Dumnezeu a creat-o pentru a-i ajuta să-I îndeplinească voia. Pentru că organizaţia şi faptele ei nu ţin de oameni, ci de Dumnezeu, seminţele lui Satan aflate printre oameni nu pot să o răstoarne. Când se luptă împotriva ei, se luptă împotriva Domnului. „Dacăf încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacăf este de la Dumnezeu, n-o veţi putea nimici. Să nu văf pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu”. „Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice DOMNUL.” (Faptele Apostolilor 5: 38, 39; Ieremia 1:19) Armele făurite împotriva ei, în era postbelică, vor da greş cu siguranţă.

37. Legat de *femeia* lui Iehova, „Ierusalimul cel de sus” se scrie în Isaia 62: 1, 2: „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui şi izbăvirea lui, ca o făclie, care s-aprinde. Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta şi toţi împăraţii slava ta; şi-ţi vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului.” (A.R.V.)Rămăşiţa membrilor corpului lui Cristos fiind parte a organizaţiei universale Sion sau Ierusalim a lui Iehova, Acesta, de dragul *femeii* Sale, nu va tăcea şi nu va avea linişte până nu va face cunoscută rămăşiţa , aflată sub conducerea lui Cristos Isus, în faţa tuturor naţiunilor pământului şi a regilor sau conducătorilor acestora. Aceştia văd rămăşiţa îmbrăcată în „hainele mântuirii” şi înveşmântată în „mantaua izbăvirii”. (Isaia 61:10) Ei sunt văzuţi ca fiind poporul salvat de Iehova, sunt singurii neprihăniţi şi aprobaţi din faţa Lui şi sunt angajaţi în servirea Lui, pentru că sunt parte a organizaţiei. Noul nume „pe care-l va hotărî gura DOMNULUI” , se aplică acestei rămăşiţe, ca parte a organizaţiei Lui.

38. Un nume descrie o condiție sau reprezintă o poziție sau o funcție. Ce este acest „nume nou” din gura Domnului? Pentru Sion sau Ierusalim, organizația Sa universală, Iehova Dumnezeu explică schimbarea de nume spunându-i: „Nu te vor mai numi Părăsită și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea” și țara ta o vor numi Beula(care înseamnă: „Cea care are soț”): „Măritată”; căci Domnul Își pune plăcerea în tine și țara ta se va mărita iarăși. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine”. (Isaia 62: 4,5, *A.R.V.*) Această profecie a fost total și definitiv împlinită începând cu anul 1914 d.Chr, când femeia lui Dumnezeu, pomenită mai sus, a dat naștere Împărăției, Guvernul Noii Lumi (Apoc. 12:1-5). Dar în ce privește „rămășița seminței ei”, ceea ce a rămas din membrii corpului lui Cristos pe pământ, profecția se aplică mai cu seamă din 1918 și după aceea, când Regele Uns al lui Dumnezeu a venit la templu pentru a judeca casa lui Dumnezeu, inclusiv rămășița. A judeca nu înseamnă doar a pune la încercare devotamentul și integritatea din inima lor, ci și a da verdictul în privința rămășiței, după trecerea cu bine a judecății.

39. La nașterea Împărăției în 1914, Cristos Isus a luat frâiele guvernării în organizația capitală a lui Dumnezeu și a început să-și folosească toiagul puterii împotriva Șarpelui și a seminței sale. Atunci cu adevărat „Ierusalimul cel de sus” a fost justificat înaintea întregului univers ca soție a lui Iehova Dumnezeu și mamă a Seminței Sale regale. Era evident că plăcerea Lui era în ea și era însurat cu organizația Lui și o făcuse roditoare, cu rodul Împărăției. Dar pe pământ cei spirituali din organizația lui Dumnezeu, în anii primului război mondial erau „urâți de toate neamurile pentru Numele Meu.”. *Teritoriul* sau câmpul de activitate ca vestitori ai Împărăției era pustiit de puterile lumesti, Sământa șarpelui. Astfel cei spirituali erau ocărăți și se părea că nu fac parte din organizația spirituală a lui Dumnezeu, ci că sunt abandonați de Dumnezeu și se află sub neplăcerea și mânia Lui. Numele lor părea să fie "Părășiții", "Pustiții". Dar rămășița celor spirituali a îndurat ocară de dragul Împărăției. S-au lipit de Dumnezeu și de Guvernul Său împărătesc, și astfel au trecut cu bine de judecata din templu și au fost unși ambasadori ai Împărăției și trimiși să vestească peste tot numele Domnului și împărăția Fiului. – Matei 24:14.

40. Astfel a devenit public, pe întregul pământ, în fața neamurilor ne-evreiesti și a conducătorilor lor, că această rămășiță era „un popor, care să-I poarte Numele.” (Faptele Apostolilor 15:14). Aducerea roadelor Împărăției făcea clar faptul că indiferent ce nume josnic le dădeau națiunile, plăcerea lui Iehova era în această rămășiță, care îi vestește numele. De asemeni teritoriul sau organizația lor era parte din organizația universală, care este „măritată” sau unită pe vecie cu Iehova Dumnezeu. Iehova, ungându-i ca martori și folosindu-i să vestească oamenilor de bună credință roadele Împărăției, a demonstrat că El se bucură de ei cu bucuria unui mire față de mireasa lui fecioară. Oamenii nu puteau înțelege că Iehova era în spatele acestei schimbări a statutului rămășiței, dar înțelegeau numai că numele Lui era dat lor. Femeia măritată ia numele soțului ei, și cum teritoriul rămășiței era „măritat” cu Iehova, numele Lui trebuia să fie dat lor. Dacă El se bucură de ea, atunci El nu putea să divorțeze, prin urmare, de numele Lui, numele rămânând al ei.

41. Doar prin apelativul „creștin” rămășița credincioasă nu se putea distinge de sutele de milioane de religionisti care abuzează de acest nume, aplicându-l lor înșiși. Demult, în mod providențial, gura lui Iehova vorbise profetic rămășiței: „Voi sunteți martorii Mei, spune Iehova, și slujitorii Mei pe care i-am ales .” (Isaia 43:10 *A.R.V.*) El le-a atras atenția asupra acestei desemnări profetice. Deci faptul că în 1931 rămășița a ales numele de *Martori ai lui Iehova*, pentru că numele venise din gura Domnului, era în deplin acord cu profecția Lui. Numele arată că ei sunt membrii ai organizației care este măritată cu Iehova Dumnezeu și că *teritoriul* lor este roditor cu mărturia numelui și Împărăției Lui. Numele a rămas pentru că, gura lui Dumnezeu a dat acest nume copiilor spirituali ai femeii Lui.

CINSTIREA PĂRINȚILOR

42. Prin dezvăluiri divine legate de identitatea „femeii” lui Dumnezeu, mama Seminței, poate fi bine înțeles următorul proverb al regelui uns al lui Iehova, Solomon: „Fiule, păzește sfaturile tatălui tău, și nu lepăda învățătura mamei tale. Căci sfatul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și mustrarea sunt calea vieții.” (Proverbe 6: 20, 23) Înțeleptul rege Solomon aici reprezintă pe cel dintâi din organizația universală a lui Dumnezeu, anume preaiubitul Său Fiu, Isus Cristos. Acest fiu regal al „femeii slobode” a lui Dumnezeu este Cel ce spune asemenea proverbe membrilor corpului, care sunt fiii lui Dumnezeu, prin „femeia” Lui. Ideea acestui proverb se regăsește în prima și a cincea poruncă a Celor Zece Porunci, anume: „Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Iehova, Dumnezeul tău.” (Exodul 20:2, 3, 12 *A.R.V.*). Prima poruncă cere, ca cinstea completă să fie acordată lui Iehova Tatăl, care este singurul Dumnezeu adevărat și viu. A cincea poruncă cere ca cinstea cuvenită să se dea nu numai lui Dumnezeu Tatăl, dar și „femeii” Sale, organizația Lui sfântă și universală, deoarece ea este „nevasta” Lui, care-I îndeplinește scopul. Dumnezeu a hotărât ca toate creaturile vii să onoreze cu deosebire pe Cel mai înalt din organizație, anume pe preaiubitul Său Fiu, Isus Cristos: „pentru ca toți să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.” (Ioan 5:23). „Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste Împăratului!” – 1 Petru 2:17.

43. „A-ți cinsti Tatăl” înseamnă mai mult decât a lua numele lui Dumnezeu pe buze și să îl menționezi cu un respect de suprafață, la adunările poporului Său. Dumnezeu a zis organizației Agar și copiilor ei, pe care El i-a respins: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Măf cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească”. (Isaia 29:13). *A cinsti* înseamnă a-L slăvi și a te teme de El, ca de Cel Suprem, singurul Dumnezeu adevărat și viu, Izvorul Vieții. Înseamnă păstrarea poruncilor cu ascultare iubitoare, mai ales porunca de a-I fi martor. Celui ce-L cinstește pe Dumnezeu nu-i este rușine să Îi fie martor; deoarece tăcerea ar însemna că nu Îi declari numele. Mai mult, „a cinsti” înseamnă păstrarea integrității fiului, prin credința de nezdruccinat față de Tatăl, pentru ca Dumnezeu Tatăl să aibă astfel un fiu exemplar, prin care să răspundă lui Satan și seminței lui, care îi aduce ocară lui Iehova Dumnezeu. – Proverbe 27:11; Isaia 58:13, 14.

44. „A-ți cinsti mama” înseamnă să arăți considerația sau respectul cuvenit femeii lui Dumnezeu, organizației Sale, ca cea prin care El, ca Tată, dă viață fiilor Săi, mai ales prin Întâiul Născut Fiu al organizației Sale, Cristos Isus. A cinsti înseamnă a ascultă de învățătura, de instrucțiunile care vin de la Dumnezeu, marele Învățător, prin femeia sau organizația Sa. Procedând astfel, fiul sau membrul deschis învățaturii nu se va întoarce către alte organizații și nu va fi păcălit spre păcat și spre moarte. „Ele te vor feri de femeia stricată, de limba ademenitoare a celei străine.” (Proverbe 6:24) Acest fiu va aprecia și se va supune faptului că Dumnezeu, Tatăl lui, își învață toți copiii printr-o singură sursă, „femeia” Lui (Proverbe 31: 1); ceea ce înseamnă că nu folosește creaturi din afara organizației să împartă învățătura adevărată.

45. Poate că nu-i vedem totdeauna pe membrii organizației pe care îi folosește Dumnezeu să împartă hrană spirituală. Dumnezeu de multe ori folosește membrii invizibili ai organizației, cum ar fi serafimii, heruvimii și îngerii de sub Isus Cristos, pentru a trimite informația, îndrumările și sfaturile ce ne sunt necesare. În pustiu israeliții nu au văzut pe cei invizibili, pe care Dumnezeu îi folosea pentru a produce mana cu care s-au hrănit patruzeci de ani, dar știau că le vine în împlinirea cuvântului Lui și o primeau și se hrăneau cu ea. (Exodul 16: 13- 35) Dacă

hrana spirituală sau învățăturile ne vin prin organizația Lui, atunci, indiferent dacă vedem sau nu sursa, onorăm organizația „mamă” dând atenție maximă acestei hrane și hrânindu-ne la masa ei.

46. Fiul care își cinstește mama va respecta organizația care este „femeia” lui Dumnezeu, și nu va încerca să o tulbure sau să creeze răscoale în cadrul ei. El va locui pașnic în cadrul ei și va căuta să-și îndeplinească obligațiile cu decență și ordonat, îndeplinind instrucțiunile organizației, încercând ca Tatăl Său (Organizatorul Teocrat) și „mama” sa (organizația teocratică) să nu fie nemulțumiți. În smerenie va accepta el muștrările Lui prin ea, știind că numai acest comportament duce la viață. (Proverbe: 29:15) Se va ruga pentru pacea și prosperitatea ei (Psalmii 122: 6- 8) El nu va discredita și nu-i va vorbi de rău pe ceilalți fii ai ei. (Psalmii 50: 20) Va apăra interesele organizației, fiind în mod constant atent să nu divulge informații care ar trăda organizația și ar expune-o pericolelor venite de la inamicii „Ierusalimului de sus”.

47. Fiul credincios și înțelept ,care bucură inimile părinților, se va purta înaintea oamenilor și a îngerilor astfel încât să nu aducă rușine organizației sau numelui acesteia. (Proverbele 23:22, 24, 25; 19: 26) Urmând acest curs el va locui cu siguranță ca membru iubit în organizația universală a lui Dumnezeu și va lua parte cu „femeia” lui Dumnezeu și Fiul ei principal, Isus Cristos, în justificarea numelui lui Iehova Dumnezeu, Tatăl. De asemeni acum, „alte oi” vor cinsti pe „femeia” lui Dumnezeu cu bucurie, urmându-i în prezent îndrumările, privind înainte spre speranța binecuvântată de a fi înfiați după bătălia Armagedonului, în calitate de copii pământești prin Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. a) Cine este „femeia slobodă” a lui Dumnezeu și pe cine a născut pentru slujirea lui Iehova? b) În privința ei, cum a fost pusă la încercare credința oamenilor din vechime și cum este ea pusă la încercare azi?

2. Ce oameni au fost folosiți pentru a reprezenta pe Iehova Dumnezeu și femeia Lui slobodă și în consecință cine reprezenta sămânța?

3. a) Cum a avut Avraam primul său fiu și de ce acest fiu, împreună cu mama lui, nu puteau să reprezintă pe "femeia" lui Dumnezeu și "sămânța" acesteia? b) Atunci pe cine reprezentau și când au primit ei un mare șoc și de ce?

4. De ce Ismael nu era acceptabil lui Dumnezeu ca moștenitor al lui Avraam? Și când a declarat Dumnezeu prima dată cine este moștenitorul?

5. Ce atitudine și ce acțiune a luat Ismael față de moștenitor și ce a cerut mama moștenitorului?

6. a) Ce l-a instruit Dumnezeu pe Avraam și pe cine reprezentau Agar și Ismael? b) Cum au căpătat israeliții conducerea împărăției și ce oraș a ales pentru capitală primul lor rege credincios?

7. Cum au demonstrat copiii organizației Agar că nu erau copiii "femeii slobode" al lui Dumnezeu, atât înainte cât și după distrugerea Ierusalimului?

8. Ce reprezenta lipsa copiilor lui Sara, pe când Agar avea un fiu?

9. Deși născut evreu ,de ce Isus nu era copil al organizației Agar și cum era El "Fiul omului"?

10 Cum prevestea nașterea lui Isaac pe cea a "Fiului omului" și prevestea mama lui Isaac pe Maria? Dacă nu, pe cine?

11. În ce vreme sau cu ce ocazie a fost adusă Sămânța femeii lui Dumnezeu și ce dovedea interesul Lui de timpuriu în activitatea Tatălui Său?

12. Devenind adult ce a făcut Isus? Și ce lucruri au avut loc când a dat El o mărturie simbolică?

13. De ce și cum s-a întâmplat că "femeia slobodă" a lui Dumnezeu a adus pe lume cu această ocazie Sămânța?
14. a) De ce și cum simte El după aceasta dușmănia Șarpelui? b) Când arată Scriptura că Isus a ieșit clar în evidență ca Sămânța "femeii"?
15. La predica lui Isus, ce atitudine au avut față de El conducătorii organizației Agar și atunci ce avertisment le-a dat Isus?
16. Când a fost dat ordinul să fie alungată anti-tipica Agar și fiul ei?
17. Deși izraeliții au primit primii binefacerile Împărăției, în ce sens "fiul roabei" nu moștenește împreună cu anti-tipicul Isaac?
18. Cum devin copiii ai "femeii slobode" cei care moștenesc împreună cu Isus Cristos?
- 19,20. Cum a devenit Pavel de partea Seminței "femeii" lui Dumnezeu? Cum a explicat el parabola lui Avraam și a celor doi fii, avuți cu neveste diferite?
21. În explicația lui ce profeție citează Pavel și cui o aplică? Și ce spune profeția celui căruia îi este aplicată?
22. De ce părea organizația Agar să fie cea cu soț? Dar cum au demonstrat faptele în timp, că cea ce părea pustiită avea mai mulți copii ca cealaltă?
23. Cine este Învățătorul copiilor organizației "femeii slobode" și cum se dovedește aceasta?
24. Ce poziție în organizație primesc copiii Ierusalimului liber și cu ce sunt ei comparați?
25. Care organizație a fost făcută de Iehova organizația capitală, are ea echivalent pământesc și este cineva mai sus ca ea?
26. Pe cine a luat Isaac ca nevastă și ce simbolizează acest lucru?
27. Cum reflectă Pavel asupra relației bisericii cu Isus?
28. Ce constituie biserica în relație cu organizația universală a lui Dumnezeu?
29. Cum sunt „mama” și „fiica” reprezentate în Apocalipsa?
30. Care este numele fiicei și de ce? Și de unde își ia numele?
31. De ce profețiile din Scripturile ebraice, care sunt adresate organizației universale a lui Dumnezeu sau "femeii slobode" se aplică și rămășiței din zilele noastre a corpului lui Cristos?
32. De ce este adevărat că Ierusalimul care este de sus este mama seminței spirituale? Și cum este ea mai cuprinzătoare decât "noul Ierusalim"?
33. Când și cum se lărgeste organizația universală ca să includă și oameni și ce devine ea astfel în relație cu ei?
34. În ce caz pot fi aplicate cu același sens numele Sion și Ierusalim și de ce?
35. Cui se adresează profeția din Isaia 60:1, 14, 17, dar de ce și cum se aplică ea azi rămășiței corpului lui Cristos?
36. Cum se aplică Isaia 54:17 rămășiței și cum este profeția împlinită față de ei?
37. Legat de Iehova ,care nu va avea odihnă în ceea ce privește neprihănirea Sionului, ce legătură are profeția lui Isaia 62:1 cu rămășița?
38. Cum a fost profeția lui Isaia 62:2 legată de "noul nume" împlinită față de femeia Lui slobodă și față de cine se mai aplică începând din 1918?
39. De ce se potrivea noul nume "femeii slobode" al lui Dumnezeu și de ce era necesară o schimbare de nume pentru rămășița credincioasă de pe pământ?
40. Cum a devenit limpede că numele Heptiba și Beula se aplicau rămășiței? Și cum este pe înțelesul oamenilor că Iehova a fost responsabil de îmbunătățirea condiției lor?
41. Cum poate fi rămășița creștină deosebită de cei care se numesc în mod greșit creștini și ce s-a arătat prin asemenea mod de deosebire a acesteia?
42. Pe cine reprezintă autorul Proverbelor 6:20, 23, cui se adresează în consecință acestea și cu ce este în acord a cincea și a zecea poruncă?
43. Ce înseamnă deci "cinstirea Tatălui"?

44. Ce înseamnă "cinstirea mamei" și de ce cale greșită ne păzește?
45. În ce privește aprovizionarea cu "hrană spirituală" cum o cinstim pe mamă deși nu putem vedea direct pe cei responsabili cu aprovizionarea?
46. În ce privește ordinea, prosperitatea și protecția organizației, cum o cinstim pe mamă?
47. a) Cum poate un fiu fi sigur că va locui ca membru al organizației și că va lua parte la justificarea numelui lui Dumnezeu? b) Cum cinstesc "alte oi" pe "femeia" lui Dumnezeu și ce așteaptă ei cu nerăbdare?

BĂTRÂNII HRĂNESC TURMA

CHIAR de la începutul perioadei de timp când Iehova a ales dintre națiuni „un popor care să-I poarte numele”, Cristos Isus a dat o lege teocratică unuia dintre primii oameni ai aceluia popor, apostolul Petru. Lui i-a spus Isus : „Hrănește mieii Mei”. „Hrănește oile Mele.” Petru era unul din „cei mai mari apostoli”, fiind astfel unul dintre bătrânii conducători în acele timpuri apostolice. Cei ce sunt bătrâni datorită creșterii creștine, fiind maturi, buni cunoscători ai legii teocratice a lui Iehova și îndeplinind poruncile Lui prin acțiunile pe care le înfăptuiesc, în mod firesc sunt un exemplu pentru creștinii asociați. Datorită acestui lucru, calea pe care trebuie să o urmeze va fi și ea aceeași ca pentru toți cei devotați Guvernului Teocratic.

Ținând seamă de acest lucru, rețineți îndemnul către bătrâni conținut în 1 Petru 5: 1-3: „Sfătuiesc pe prezbiterii (sau: bătrân) dintre voi, eu, care sunt un prezbiter (sau: bătrân) ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.” Oamenii pe care Iehova îi acceptă în numele Lui sunt moștenirea Lui. Din această moștenire au rămas pe pământ doar o rămășiță. Toți trebuie să fie bătrâni. Deci toți trebuie să „hrănească turma”.

Pe pământ însă numărul celor unși astfel scade mereu prin moarte, rămânând numai o mică rămășiță din acea „mică turmă”. Dar Bunul Păstor are „alte oi”, persoane cu bună voință, consacrate supunerii față de legea teocratică și care speră să rămână veșnic pe pământ. Și deși mulțimile din această clasă mai trebuie să fie adunate din toate națiunile, acolo unde au fost răspândite de domnia Diavolului, multe mii dintre aceștia s-au alăturat deja noii lumi și această categorie cuprinde majoritatea celor ce-l urmează astăzi pe Bunul Păstor.

Mulți dintre cei ce reprezintă „alte oi” sunt de ani de zile tovarăși ai rămășiței unse în serviciul teocratic. Ei au devenit maturi, bine instruiți pentru a predica învățătura Domnului, supuși legii teocratice. În multe locuri ei au fost numiți în funcții de răspundere în organizațiile de serviciu ale adunării datorită maturității sau vechimii lor. În condițiile în care numai o mică rămășiță spirituală mai există pe pământ, care la timpul potrivit va trece să completeze numărul membrilor națiunii libere din cer, este nevoie ca oameni devotați să fie asociați cu organizația vizibilă a lui Dumnezeu, oameni care sunt bucuroși să-și asume diferite responsabilități, cum sunt cele de serv al adunării, de ajutor de serv al adunării, servi de legătură, etc. De aceea, regula teocratică exprimată în 1 Petru 5 :1-3, de a „hrăni turma” se aplică acum nu numai „bătrânilor” care sunt rămășița „corpului lui Cristos”, ci, de asemenea, tovarășilor lor maturi de pe pământ.

De unde vine hrana care trebuie administrată turmei? De la sediul central al Societății aflate sub conducerea lui Cristos; și prin „bătrâni” sau cei unși, întreaga turmă a lui Dumnezeu, care este „o singură turmă” este hrănită cu „hrană potrivită”.

Ea le vine din Cuvântul scris al lui Dumnezeu și sub îndrumarea cu credință a Bunului Păstor, Cristos Isus, acum la templu. Această hrană este transmisă poporului lui Iehova, care este organizat în lumea întreagă, prin intermediul publicațiilor Societății, mai ales prin revista

Turnul de Veghere. Hrana în organizația lui Dumnezeu nu lipsește niciodată. Fiind astfel aprovizionați, toți servii locali trebuie să hrănească turma în care se află.

Unde este marea majoritate a turmei ce trebuie hrănită? Fără îndoială, ea este acum ca „oile rătăcite”, ca oile împrăștiate peste tot din cauza lipsei de credință a falșilor păstori, care se hrănesc pe ei, pe seama turmei lor și care hrănesc turma numai cu religie, care le fură libertatea și îi separă de Dumnezeu. (Ezechiel 34: 12- 16) Marele Păstor Iehova își adună oile, trimițând mulți pescari și vânători, care au provizii din gustoasa hrană spirituală, care servește ca momeală pentru atragerea celor împrăștiați și a-i îndruma pe calea cea bună. Astfel, pentru a hrăni această turmă împrăștiată, toți creștinii, indiferent dacă sunt „bătrâni” sau urmează exemplul bun dat de bătrânii credincioși, trebuie să caute adevăratele oi din casă în casă, să le hrănească și să le arate calea vieții.

Unitatea în organizație și acțiune este plăcută Domnului și El dă sporul care face să prospere adunarea și hrănirea oilor împrăștiate. Ce se întâmplă apoi? Apostolul Petru răspunde: „Fiți treji, și vegheați! Pentru căf potrivnicul vostru, diavolul, dăf târcoale ca un leu care răcnește, și caută□ pe cine să□ înghită.” Scopul opoziției Diavolului este să rupă grupurile credincioase lui Dumnezeu, să-i oprească de a mai hrăni turma și astfel să prevină creșterea turmei. Pentru a împrăștia astfel, ce armă folosesc forțele demonizate? Nu este una nouă! Citind istoria națiunii libere tipice a lui Dumnezeu și observând tacticile pe care Diavolul le folosea împotriva ei,când prospera și se mărea, ies la lumina tacticile de astăzi ale Diavolului.

Următoarea relatare este legată de israeliți, pe când erau în Egipt:„, Fiii lui Israel s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici.... El (Faraonul)a zis poporului său: „Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească.f Și au pus peste ei supraveghetori, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel el zidit (Israel) cetățile Pitom și Ramses, ca să slujească de hambare lui Faraon. Dar cu cât îi asupreau mai mult, cu atât se înmulțeau și creșteau; și s-au scârbit de copiii lui Israel. Atunci Egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie.” (Exodul 1: 7-14) Conducătorul acestui stat totalitar, care era o putere mondială, a copleșit poporul lui Dumnezeu cu munci lumești.

Mai târziu a fost făcută o declarație, Moise și Aaron au apărut înaintea Faraonului și i-au cerut să li se permită puțin timp să Îl slăvească în voie pe Iehova. Cu aroganță, Faraonul a răspuns: „Cine este Iehova, ca să□ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Iehova, și nu voi lăsa pe Israel să□plece.” Apoi a continuat cu campania de nimicire a libertății credinței. Cum? Împovărându-i în munci lumești șapte zile pe săptămână, ca să le fure orice timp devotat slăvirii lui Dumnezeu. „Și chiar în ziua aceea Faraon a dat următoarea poruncă isprăvnicilor norodului și logofeților: Să nu mai dați poporului paie ca mai înainte, pentru facerea cărămizilor; ci să se ducă singuri să strângă paie. Totuși, să le cereți același număr de cărămizi pe care le făceau mai înainte; să nu le scădeți nimic din el, căci sunt niște leneși; de aceea strigă mereu: Haideți să aducem jertfe Dumnezeului nostru. Să se dea mult de lucru oamenilor acestora, ca să aibă de lucru și să nu mai umble după năluci.” (Exodul 5: 6- 9) Această răpire a timpului de către Egiptul totalitar a fost reprimată de evreii uniți sub Moise și,în timp, au fost eliberați de opresori și au plecat în marș, ca națiune liberă, din acel pământ al robiei.

Când Isus era pe pământ și a venit la templu ca Rege al națiunii libere anti-tipice, mulțimile L-au ovaționat. Conducătorii religioși ai Diavolului au observat și au strigat înnebuniți: „Iată că lumea se duce după El!” (Ioan 12: 19) Au luat măsuri drastice. Au făcut o înțelegere cu cezarul totalitar și au folosit statul roman ca sabia bisericii, ca să scape de Demascator. Triumful nu a fost de durată. Isus a fost înviat și ,după Rusalii, apostolii și discipolii Lui au înfrânt persecuția totalitar – religioasă, mergând peste tot și hrănind turma.

În 1914d. Chr. Împăratul națiunii libere a fost pus pe tronul Său în putere deplină. În 1918 a adunat la El pe asociații Împărăției care dormeau în moarte, ridicându-i din morți și a unit

rămășița care era în perspectivă să devină membră a națiunii libere și care încă locuia în carne și oase pe pământ. I-a trimis în față să adune turma Domnului. Acum, în anul 1944, lucrul de adunare a turmelor prosperă. „Mica turmă„ este practic completă. Multitudinea „altor oi” se manifestă într-un număr din ce în ce mai mare. Unite, cele două clase, duc serviciul de hrănire a turmei lui Dumnezeu, care este încă amestecată cu toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile.

Istoria acum se repetă. Diavolul este supărat de prosperitatea Sionului. Din nou aduce în față „vechiul lui prieten”, statul totalitar nemilos, ca să lupte împotriva poporului de legământ al lui Dumnezeu și să prevină adunarea și creșterea numărului oilor. Aliați cu dictatorii este marele cler, mai ales Ierarhia romano-catolică, partenerii lor de încredere. „Împăratul de la miez-noapte” își așează templul între mări și gloriosul munte sfânt, pentru a stăvili curgerea mulțimilor în Lumea Nouă și a zdrobi dominația națiunii slobode asupra universului. Va reuși? Nu! Finalul dramatic va zdrobi însăși organizația totalitară a lui Satan, o va măcina într-o pulbere fină și o va sufla în moarte eternă la Armaghedon. Satan nu poate face nimic în privința asta! Așa cum Diavolul și organizațiile lui controlate de demoni au dat greș cu 3500 de ani în urmă în Egipt și apoi în Ierusalim pe când Isus era acolo în carne și oase și din nou în persecuția din timpul primului război mondial, așa vor da greș în aceste zile care duc spre punctul culminant. Poate să pară că triumfă un timp, ca și în cazurile acestea dinainte, dar triumful din nou nu va fi de durată. Mincinoșii religioși pot striga :„Pace și siguranță” un timp scurt, dar distrugerea lor va urma, bruscă, completă și definitivă.

Suntem toți siguri de aceasta. Nu avem nici o îndoială că națiunea liberă va triumfa. Știm că "mică turmă" și "alte oi" vor mărșălui victorioase în Lumea Nouă, sub steagul Teocrației, unde vor trăi veșnic. Acest lucru nu se discută. Dar urmează întrebarea individuală vitală: Vei mărșălui în armata victorioasă a Domnului, luptând pentru libertate, pentru a-L servi pe Dumnezeu ca servul Său până la sfârșit sau vei permite invazia fulgerătoare a demonilor pentru a te sustrage de la timpul consacrat serviciului Domnului și a te lega în totalitate în munca lumească pentru a susține „această lume nelegiuită”, fără să mai ai timp pentru vestirea Noii Lumi a lui Iehova?

Nu ești ignorant în planurile subtile pe care le folosește acum Satan pentru a fura timpul consacrat, făcându-te să-L privezi pe Dumnezeu de acest timp. Satan este disperat, deoarece timpul lui este scurt; deci armele lui vor deveni și mai de temut. Acest vechi Balaur râvnește la sufletele martorilor lui Dumnezeu, râvnește la timpul lor și în era postbelică va pretinde toate sufletele ca aparținându-i. Va pretinde dreptul de a muta pe creștini dintr-o slujbă în alta și îi va îngheța în slujbe alese de el ,așa cum a încercat să Îl ia pe Isus de la lucrarea dată în mod divin și să-L facă conducătorul lumii. Aceasta nu este calea democratică a celor „patru libertăți”, nici nu este teocratică. Este totalitară și este calea Diavolului. Dar martorul victorios își va aminti că sufletul său nu aparține statului. El nu este proprietate publică, este o persoană privată și nu se poate lua din timpul lui de către organizația lacomă a lui Satan. El este cumpărat cu un preț. „Căci pentru a fi liberi am fost eliberați de Cristos” pentru a-L slăvi pe Iehova Dumnezeu. Iehova îi desemnează ocupația și speranța lui de neînfrânt în Lumea Nouă, îi va ancora sufletul în servirea lui Dumnezeu și el își va păstra libertatea, acest lucru împiedicându-l să revină la lumea veche. Creștinul activ va ține cu tărie de ocupația lui divină; nu va lăsa Diavolul să aibă dreptate în pretențiile lui, ci va fi sobru și vigilent și va rezista adversarului și nu va fi intimidat de strigătele propagandistice ale acestuia. Diavolul vrea să înhațe bucata cea mare a timpului și energiei creștinului și astfel să îl înghită în îndeletniciri ale „vechii lumi”. Dacă creștinul își relaxează vigilența din orice motiv, s-ar putea găsi în tabăra „caprelor” la Armaghedon. Țineți minte: „Nu există învoire în război” – *Ecleziastul 8:8. Rotherham.*

În Cuvântul Său, Iehova își sfătuiește servii în aceste vremuri periculoase. În 2 Timotei 2: 4, potrivit *Diaglotului Emfatic* se spune: „Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacăf vrea săf placăf celui ce l-a scris la oaste.” Servul credincios nu se va pierde în ocupații

pământești și probleme lumești, care se vor dovedi rușinoase când va trebui să dea socoteală serviciului său în fața lui Dumnezeu. Îl va mulțumi pe Dumnezeu fiind un soldat bun, nu prin dezertare din armata Domnului de predicatori ai evangheliei, pentru a urma o muncă lumească. Versiunea *Douay* redă astfel 2Timotei 2:4: „Nici un om, fiind un soldat al lui Dumnezeu, nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui căruia el s-a angajat”. Luptătorii dârzi ai Împărăției vor fi neclintiți în îndeplinirea îndatoririlor către Tatăl ceresc.

Nu lăsa pe Satan să te abată de la lucrările teocratice, ci găsește-ți timp pentru acestea. Petru recomanda această cale, astfel încât: „Căci doar cu voia lui Dumnezeu puteți trăi în vremurile care mai rămân. Căci este destul cât timp am făcut voia națiunilor” (1 Petru 4:2,3, *Roth*). Renunță la plăcerile lumești și la preocupările din trecut, care-ți mănâncă timpul; lasă aceste lucruri ale trecutului să rămână de domeniul trecutului! Lucrând pentru a face voia națiunilor după „dumnezeul acestei lumi”, a cărei dorință este să domine lumea sfidându-L pe Iehova, nu urmezi calea pe care trebuie să meargă creștinii. Păstrează-ți libertatea! În timpul care a mai rămas, martorii lui Iehova vor lucra după voia națiunii libere și a Dumnezeului ei Atotputernic. Ei vor folosi ocaziile de a-L servi, opunându-se amestecului diavolesc, procedând cu înțelepciune în relațiile lor cu lumea veche, pentru a-și păstra intactă integritatea lor creștină. În Coloseni 4:5, traducerea Weymouth stă scris: „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea.” Nu arunca echipamentul de război pe care Domnul ți l-a dat. Folosește-l pentru a profita de ocazii. Hrănește turma folosind mesajul tipărit, făcând vizite ulterioare, făcând studii și folosind fonograful. Nu renunța și nu disprețui nici una din aceste arme, din contră, pune mâna pe arme și mânuiește-le până când războiul adevărului împotriva minciunilor se încheie cu victoria Teocrației. Nu poate exista nici o urgență care să justifice încălcarea regulii războiului teocratic conținută în notele marginale la Eclesiastul 8:8: „Nu se pot arunca armele în acest război!”

Oare Iehova îi ajută pe servii Săi pentru a evita capcanele Diavolului și a câștiga timp pentru a profita de ocazii? Da, desigur; și nu numai prin înțelepciunea Cuvântului Său, cât și prin organizația Sa vizibilă. Cum? Instrucțiunile organizației îi sfătuiesc pe servi „să folosească tot timpul de care dispun în mod rezonabil pentru acest serviciu.” Ce este „serviciul rezonabil”? După ce îndrumar poate fi el determinat? Nu după ideile oamenilor. Ieremia recunoaște că nu se poate îndruma singur, spunând: „Știu, DOAMNE, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă.” (Ieremia 10:23) În Proverbe 14:12 se spune: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.” Mai departe, Proverbele îndeamnă: „Încrede-te în DOMNUL din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” și „Pentru cel înțelept cărarea vieții duce în sus, ca să-l abată de la locuința morților, care este jos.” (3:5,6; 15:24) Astfel, Iehova conduce pașii servilor Săi prin Cuvântul Său, înțelepciunea de sus, și prin organizația Sa vizibilă. El stabilește cotele de lucru care marchează căile pe care ei trebuie să le urmeze. Pe primul loc între acestea este cota de 60 ore pe lună în lucrarea pe teren. Pentru majoritatea vestitorilor această cotă este rezonabilă și posibilă, dacă tot timpul disponibil este folosit pentru serviciul Împărăției.

Cuvântul lui Iehova stabilește ce înseamnă „serviciu rezonabil”. Fiți atenți la următoarele: Un bogătaş a venit la templul din Ierusalim și din bogăția sa a dat câteva monede de aur ca jertfă. A venit apoi o văduvă și a dat tot ce avea, deși era doar un bănuț. Isus a lăudat-o punând-o deasupra omului bogat. Deși el a dat mult mai mult decât ea, el ar fi putut să dea mai mult; ea a dat tot ce a avut. Altă dată un tânăr bogat a venit la Isus și l-a întrebat ce trebuie să facă pentru a avea viață veșnică, spunând că el a respectat toate poruncile. I s-a spus să-și vândă averea și să-și aranjeze afacerile pentru a-L urma pe Isus în lucrarea de pionierat. Cererea lui Isus față de acest tânăr înstărit era rezonabilă. Aceste exemple arată că tot ce poți da este „serviciul rezonabil” și nu mai puțin. Totul pentru rezolvarea problemei! Pavel a spus sfinților cuprinși de Spirit la Roma:

„Pentru îndurarea lui Dumnezeu, săf aduceți trupurile voastre că o jertfăf vie, sfântăf , plăcutăf lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbăf duhovnicească.” – Rom. 12:1.

Dar cum vă protejează acesta serviciu rezonabil (slujbă duhovnicească) de capcanele demonilor? El vă ține ocupați cu lucrurile pentru care ați fost eliberați, lăudându-L pe Domnul. Cota de 60 de ore poate părea mare pentru cei care nu au reușit niciodată; ea este mare pentru protecția voastră. Este ceva către care să aspiri. Dacă reușești, mergi înainte. Dacă nu, dar continui să tinzi către ea, dă-i înainte. În ambele cazuri continuă să fii ocupat cu obiectivele Noii Lumi. Eviți capcana trândăviei care a fost pieirea Sodomei. De aceea, cota de 60 de ore este unul din cei mai buni prieteni ai tăi; fă-l propriul tău prieten. Omul este slab. Pavel spunea: „Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată□ce fac!” (Rom. 7:19). Lăsându-L pe Domnul să-ți conducă pașii prin cotele Lui, vei fi ajutat să faci lucrurile pe care ai vrea să le faci și să eviți lucrurile pe care nu le-ai face.

Urmând Cuvântul Domnului știi că „adevărul te va face liber”. Mergând aproape de organizația Lui, găsind timp și profitând de ocaziile de a folosi armele noastre, noi vom fi mai mult decât biruitori. Noi trebuie să nu le ascundem lumina celor neprihăniți dar răspândiți; noi nu trebuie să-i luăm ”străinului” dreptul de a fi hrănit. Adevărul ne-a eliberat; să rămânem astfel.

Să folosim libertatea noastră pentru a hrăni turma ce mai este împrăștiată, astfel încât ei să se întărească în așa măsură încât să facă pasul spre libertate și să se alăture turmei libere a lui Dumnezeu. Ei vor veni. Asemeni norilor de porumbei ce întunecă cerul, ei vor veni. Întreaga turmă a lui Dumnezeu se va strânge și va intra triumfal în libertatea eternă, în Lumea Nouă. Domnul va grăbi aceasta la timpul Său. Noi trebuie să ne facem datoria acum. Știm care este datoria noastră. Bătrâni credincioși, hrăniți turma! Toți ceilalți vestitori, urmați-le exemplul!

EHUD, RIDICAT CA ELIBERATOR

După moartea lui Iosua, izraeliții au trecut printr-o perioadă instabilă a judecătorilor, pe o durată nedefinită în Biblie. Cele câteva secole de încercare din această perioadă a existenței naționale a Israelului au fost marcate de sușuri și coborășuri; când ei îl părăseau pe Domnul și poruncile Lui și urmau dumnezeii păgânilor religioși, Iehova îi abandona și permitea jefuitorilor dușmani să-i asuprească; când ei se căiau de fărâdelegea lor, abandonau religia și strigau la Domnul cu o căință sinceră, Iehova ridica judecători să-i elibereze (Jud. Cap. 2; 2Cron. 15:2). În decursul acestui timp de perioade alternative de credincioșie și necredincioșie din partea izraeliților, odată cu consecințele prosperității, și respectiv împotrivirii, Iehova nu numai se dovedea poporului Său, ci El făcea și drame profetice, ce arătau la evenimente din viitor, peste mii de ani (1Cor. 10:11). Ehud a jucat rolul principal într-o astfel de dramă instructivă.

Otniel, nepotul lui Caleb și primul judecător al Israelului, menționat în cartea Judecători, eliberase națiunea de asuprirea mesopotamiană. A urmat o perioadă de pace de 40 de ani. Otniel a murit și izraeliții au fost prinși din nou în capcana religiei. Potrivit Cuvântului lui Iehova, dezertarea lor de la legile și poruncile Sale i-a condus în robie. De data aceasta cel care îi jefuia era Eglon, regele Moabului. Formând o alianță militară cu Amon și Amalec, el a invadat cu succes Israelul și a ocupat teritoriul ce aparținea seminției lui Beniamin. La „cetatea palmierilor”, situată în apropierea Ierihonului odată prosper, Eglon și-a înființat cartierul general și timp de 18 ani Israelul a suferit sub călcâiul de fier al acestui jefuitor păgân – Jud. 3:5-14; Deut. 34:3.

În acest moment apare Ehud: „când copiii lui Israel au strigat către DOMNUL, El le-a ridicat un izbăvitor, pe Ehud, fiul lui Ghera, beniamitul, un stângaci [care nu se slujea de mâna dreaptă]. Copiii lui Israel au trimis prin el un dar lui Eglon, regele Moabului” (Jud. 3:15). Cuvintele traduse aici cu „stângaci” sau „care nu se slujea de mâna dreaptă” pot avea două

sensuri. Sensul propriu este „fără mâna dreaptă”, „schilod de mâna dreaptă” (*A.V.* și *Roth.*, margin). Celălalt sens posibil, sprijinit puternic de întâmplările acestui caz, arată că Ehud era ambidextru, folosind ambele mâini la fel de bine. În Versiunea Bibliei *Douay* este tradus astfel: „Care folosea mâna stângă la fel de bine ca pe cea dreaptă”. Singura repetare a acestei expresii ebraice se află la Judecători 20:16, unde aceasta este folosită pentru a descrie 700 de beniamiți aleși special pentru îndemânarea lor în bătălie și nu pentru vreun handicap sau defect fizic. S-ar părea că beniamiții erau dăruți cu ambidextrie. 1Cronici 12:2 vorbește despre unii din oamenii lor puternici ca folosind „atât mâna dreaptă cât și cea stângă atunci când aruncau cu pietre, iar cu arcul trăgeau săgeți”. Deci judecătorul Ehud era un luptător iscusit și capabil să facă față sau să lanseze atacuri din orice poziție; el putea folosi în avantajul său elementul surpriză.

Cadoul trimis lui Eglon nu semnifică iubirea supușilor recunoscători față de conducătorul lor; aceasta era calea spre un scop. Ehud nu făcea o vizită prietenoasă, nici nu participa la vreo reuniune compromițătoare între credințe, pentru a forma o politică de împăciuire, ca toți să trăiască în pace în comunitate. Nu, nu din aceste motive, ci Ehud făcea acea vizită pentru scopul hotărât de a elibera poporul lui Dumnezeu de dictatorul Eglon și de a desface jugul robiei moabite de pe gâtul izraeliților. Amestecul din trecut al închinării adevărate a lui Iehova cu religia duse la condiția tristă a izraeliților; aceasta era cauza, nu remediul. De aceea, ei au înlăturat practicile lor de păgânism religios și au strigat la Domnul, și strigătul lor a primit răspuns. Ehud era eliberatorul ridicat de Iehova; cadoul pe care el l-a dus lui Eglon era numai o stratagemă de a-l pune în poziția să realizeze eliberarea.

Așadar Ehud a făcut pregătiri pentru adevăratul scop al misiunii sale: „Ehud și-a făcut o sabie cu două tășuri, lungă de un cot și a încins-o pe sub haine, în partea dreaptă” (Jud. 3:16). De optsprezece ani, Eglon era un nelegiuit în țara pe care Iehova o dăduse seminției lui Benjamin. După ce i-a adus pe locuitorii izraeliți ai țării ocupate într-o stare de robie, pentru îmbogățirea lui egoistă, el însuși trăind de pe urma fertilității țării, Eglon a prosperat în răutatea sa. Dimensiunile lui corporale reflectau viața sa tihnită: „Eglon era un om foarte gras” (Jud. 3:17). Pregătirea lui Ehud era potrivită să facă față situației. Sabia sa cu două tășuri lungă de un cot era suficientă chiar și pentru burta grasă a regelui moabit. Măsura de un cot, fiind bazată pe lungimea brațului uman de la cot la vârful degetului mijlociu, este variabilă. Sabia lui Ehud era lungă de cel puțin 18 inci și poate aproape de 25 inci. Încinsă sub haina sa, în partea dreaptă, gata să fie folosită de neocomformista mână stângă, aceasta era într-adevăr o armă formidabilă.

Astfel echipat, Ehud intră în prezența regală cu grupul său, oferă darul și pornește în călătoria de întoarcere. Dar Ehud se oprește la chipurile cioplite de la Ghilgal, se întoarce și cere din nou audiență la Eglon, una în particular, zicând: „Împărate, am să-ți spun ceva în taină”. Grasul rege Eglon poruncește: „Tăcere!” El îi trimite afară pe toți servitorii săi și se așează cu Ehud într-un salonaș de vară, rezervat exclusiv pentru întrebuițarea sa. În acest colț intim Ehud vorbește: „Am un mesaj de la Dumnezeu pentru tine”. Mătăhălosul rege al Moabului se ridică încet, fără îndoială așteptând să mai primească ceva, pe lângă darul tocmai primit. Ehud acționează. Smuls din locul lui ascuns, din nebanuita parte dreaptă, tăiosul „mesaj de la Dumnezeu” trece fulgerător într-un arc descendent și se împlântă adânc în cutele grase ale abdomenului lui Eglon, condus cu toată forța și tăria pe care a putut-o aduna acel eliberator numit în mod divin. Și acolo a rămas! Într-o simplitate concisă, înregistrarea divină descrie copleșitoarea lovitură: „Atunci Ehud a întins mâna stângă, a scos sabia din partea dreaptă și i-a împlântat-o în pânțele. Chiar și mânerul a intrat după fier și grăsimea s-a strâns în jurul fierului; căci n-a putut scoate sabia din pânțele, ci a lăsat-o în trup, așa cum o înfipsese” (Jud. 3:21,22). Acest religionist îndopat al Diavolului nu se va mai îngrișa niciodată pe cheltuiala poporului lui Iehova și nu-l va mai asupri! Eliberarea de tirania sa era completă, finală.

Apoi Ehud și-a pregătit scăparea; lucrarea sa nu era încheiată. Eglon prevăzuse o ușă în dos pentru propria lui comoditate; așa că acum, fiind presat de timp, Ehud a profitat de acea ușă

sau poartă secretă. „Ehud a ieșit prin tindă, a închis ușile de la odaia de sus după el și a tras zăvorul” (Jud. 3:23). După aceea, servii lui Eglon au făcut cercetări și găsind ușile închise au zăbovit. Întârzierea a fost scumpă, de fapt a fost fatală pentru ei. Când ei au deschis în cele din urmă ușile și și-au găsit stăpânul mort întins pe jos, „Până să se dumirească ei, Ehud a luat-o la fugă, a trecut de pietrării [de lângă Ghilgal]și a scăpat în Seira.– Jud. 3:24-26, *Roth*.

„Seira” înseamnă „drum pietros” și se referea la ținutul pietros de lângă Șilo, locul tabernacolului. De aceea, acesta a prefigurat foarte bine locul de refugiu pentru clasa de martori Ehud din zilele noastre, anume organizația lui Iehova simbolizată de munți. În drama din vechime, Ehud nu s-a ascuns în dealurile colțuroase, ci a început o strategie, a chemat la arme și a condus oștirile lui Israel într-un atac unit împotriva moabiților. Izraeliții treziți la fapte l-au urmat pe judecătorul Ehud și s-au năpustit din poziția lor de pe munți asupra dușmanului demoralizat, înainte ca ei să-și poată reveni. Înțeleapta strategie de război a însemnat înfrângere pentru moabiți. O parte din forțele izraelite s-au așezat la vadurile Iordanului ce duceau spre Moab, locul legitim al moabiților. Atunci, fără îndoială, o altă divizie a armatei izraelite a dat un atac frontal și când moabiții greu apăsați au fugit spre vaduri, ei au găsit deja ocupate aceste poziții strategice. Retragerea le era tăiată! Cu ani mai târziu, o manevră similară a fost folosită cu un efect mortal de judecătorul Iefta (Jud. 12:5). Încolțite și prinse în cursă în felul acesta, forțele moabite, care sub conducerea grasului lor rege tiran îi asupraseră pe izraeliți timp de 18 ani, au fost zdrobite. „Au ucis atunci aproape zece mii de oameni din Moab, toți voinici și viteji, și n-a scăpat unul. În ziua aceea, Moabul a fost smerit sub mâna lui Israel. Și țara a avut odihnă 80 de ani” (Jud. 3:27-30). Ehud își îndeplinise bine lucrarea. Pacea și odihna au durat toți anii rămași cât a fost el judecător. Iehova răspunsese la strigătul poporului Său pentru eliberare.

În timpul acesta, fierul rece al sabiei lui Ehud este din nou băgat adânc în pântecul obezului rege Eglon. „Cum este posibil acest lucru?” vei exclama tu. Deși într-un sens simbolic, totuși acest lucru are loc. Eglon a ilustrat instituțiile religioase și comerciale care acționează pentru câștig egoist și pentru a se îngrășa ele înșiși. În special de la întronarea lui Cristos în 1914, aceste elemente conducătoare satanice încalcă poziția și drepturile „națiunii sfinte” a lui Iehova (Apoc. 11:15). Religioniștii Diavolului persecută pe martorii lui Iehova, dar El a trimis la templu pe Mai Marele Ehud. De acolo, acest Judecător drept trimite lumină asupra Cuvântului lui Dumnezeu, pregătește și instruește „clasa Ehud” de pe pământ pentru a folosi cu efect „sabia spiritului” – Efes. 6:17; 2Tim. 2:15; Evrei 4:12; 2Cor. 10:3-5.

Întocmai cum sabia literală a fost ascunsă de Eglon, tot la fel sunt ascunse de religioniști adevărurile Împărăției. Ei se uită după adevăr în partea greșită, la oameni și tradiții omenești, și nu în partea dreaptă. Martorii lui Iehova nu se închină într-un mod ortodox, religios. Mânuirea lor abilă a „sabiei spiritului” îi prinde pe religioniști fără apărare și mesajul tăios spintecă organele lor vitale, sfâșiindu-le organizația nelegiuită și demascându-le mizeria și corupția din interior (Mat. 23:25-28; 10:26; Efes. 5:13). Religioniștii de profesie, trândavi, grași, lingușitori, asemenea vițelilor (Eglon înseamnă „junincă”) care nimicesc moștenirea lui Dumnezeu și fac din pântecul lor un dumnezeu, nu se compară cu martorii lui Iehova, energici, activi și instruiți în mod divin (Ps. 73:3-8; Isa. 54:17; 56:10,11; Ier. 5:28, 50:11; Filip. 3:19). Și când tăioasa „sabie” cu două tăișuri lovește adânc în această mare țintă, urmările nu pot fi îndepărtate. Asemenea sabiei îngropate în pântecul lui Eglon și a pietrelor mărturiei din Iordan, și aceasta este acolo pentru a rămâne – Ios. 4:9.

Numele „Ehud” înseamnă „unire”; în unitatea acțiunii unul cu altul și cu Mai Marele Ehud, Isus Cristos, „clasa Ehud” a martorilor de pe pământ mânuiește „sabia spiritului”. Deși religioniștii demonizați insultă și persecută, adesea ei sunt împiedicați să-și dea drumul la răutate de legile țării, de îngrijiri constituționale ale închinării libere și de deciziile tribunalelor, toate servind ca uși închise ce împiedică acțiunea demonică neținută în frâu a hoardelor religioase. Cu

ideologiile totalitare care străbat lumea, aceste libertăți democratice nu vor ține la distanță la nesfârșit un disperat atac final împotriva poporului lui Dumnezeu. Ce se va întâmpla atunci?

Mai Marele Ehad din cer va da semnalul pentru adunare și armatele din cer Îl vor urma în bătălia din Armaghedon. Atunci capodopera de după război a Diavolului, la apogeul puterii ei, va fi anihilată. Întocmai ca cei zece mii de puternici ai Moabului, nimeni nu va scăpa. Nu va exista nici o cale de retragere (Apoc. 19:14-21; Ier. 25:34,35). După bătălia tipică, pacea a domnit în toate zilele judecătorului Ehad. Tot la fel va fi și în anti-tip; deoarece zilele Mai Marelui Ehad sunt nesfârșite, odihna și pacea ce vor urma după furtuna Armaghedonului nu se vor sfârși niciodată – Ps. 72; Naum 1:9; Isa. 9:6,7.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 Februarie 1944

Nr. 4

NIMICIREA ÎNTÂILOR NĂSCUȚI

„În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Iehova. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului”. – Ex. 12:12,13, *Am. Stan. Ver.*

IEHOVA a făcut să se ridice un mare strigăt de protest împotriva Lui și a numelui Său în „creștinătate”. De la cel mai slăvit domnitor al ei până la muncitorul cel mai umil din organizația lumii, s-au ridicat gemete de suferință și teamă, împreună cu proteste mândre și învinuiri înverșunate și crude. De la oprirea Primului Război Mondial din 1918 Iehova face pe tot pământul locuibil o „lucrare ciudată”, ca mărturie pentru toate națiunile. Aceasta este un motiv de suferință, asemenea unei succesiuni de plăgi insuportabile și nimicitoare, ce nu se mai termină, mai ales pentru liderii religioși și partenerii lor politici și comerciali. În cele din urmă, ei sunt atinși într-un punct vital și acum ar fi fost mai bine ca ei să nu fi avut nimic de-a face cu reprezentanții de pe pământ ai lui Iehova Dumnezeu. Conjunctura este asemenea celei din vechea țară a Nilului. Acum treizeci și cinci de secole a fost o noapte cumplită pentru țara Faraonilor, o noapte ce n-avea să fie uitată niciodată. Aniversarea ei este observată până în acest an. Alte evenimente s-au petrecut din acea originală noapte de 14 Nisan din Egiptul lovit de plăgi și însemnătatea sărbătoririi a crescut. De aceea, observarea ei în 1944 de către martorii lui Iehova, în ziua de sâmbătă 8 aprilie, după ora 6 p.m., ora locală, nu poate fi altfel decât cu o înțelegere și apreciere sporite care ne emoționează.

² Extraordinara chestiune este pusă acum înaintea tuturor națiunilor și nu mai poate fi ignorată, ci trebuie rezolvată urgent. Ea poate fi mai bine apreciată privind înapoi la preumbrirea ei istorică din vechiul Egipt. Care a fost atunci marea chestiune de rezolvat, care a afectat dinastia domnitoare a Egiptului, călăuzele religioase, prinții bogăției, puternicii conducători militari, precum și fiecare casă și familie din Egipt? Ce chestiune a fost aceea încât, fiind hotărâtă în mod greșit de domnitor de pe tronul său, așa cum a fost sfătuit de consilierii lui religioși, a lovit fiecare familie? Vocile din trecut o aduc înaintea noastră: „Așa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel: Lasă pe poporul Meu să plece, ca să țină o sărbătoare pentru Mine în pustiu”. Este vocea profetului Moise și a fratelui său Aaron, prezentând cererea înaintea tronului țării. „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Nu-L cunosc pe Iehova și mai mult decât atât, nu voi lăsa pe Israel să plece”. Aceasta este vocea Faraonului Egiptului, rostind o astfel de sfidare (Ex. 5:1,2, *Am. Rev. Ver.*). Moise și Aaron vorbeau pentru Iehova, Dumnezeul libertății. Așa că încăpățânatul Faraon trebuie să fi vorbit pentru adversarul lui Iehova, Satan, dumnezeul asupririi.

³ Controversa care a început atunci prin cuvintele de mai sus, ridică acum chestiunea: Cine este suprem: Dumnezeul lui Moise și lui Aaron, sau dumnezeul lui Faraon? Oamenii care stau aici față în față, Moise și Aaron apărând pe evreii sau izraeliții asupriți, și Faraon sprijinind puternica națiune Egipt, au avut fiecare convingerea lui în ce privește răspunsul la această întrebare fierbinte. Ei trebuiau să-și hotărască acum planul de acțiune în consecință. Prin

urmare, ei au trebuit să decidă chestiunea corespunzătoare: Pe cine vei servi tu: pe Dumnezeu sau pe Satan?

⁴ Din replica arogantă a lui Faraon este clar că el a ales să asculte de „dumnezeii Egiptului” și să-i servească, adică de demonii invizibili la care se închinau Faraon și poporul lui, anume stăpânirile și puterile aliniate sub Satan Diavolul. Grea responsabilitate stătea asupra lui Faraon, căci nu numai el, ci întregul său popor avea să suporte urmările unei alegeri și acțiuni neînțelepte luate de el. Cererea pe care el trebuia să o ia în considerare era una rezonabilă și corectă, și dacă ar fi răspuns cum trebuie n-ar fi făcut rău națiunii, ci ar fi cruțat-o de mult necaz. Numai mândria, egoismul și religia au împiedicat aprobarea cererii lui Iehova Dumnezeu făcută prin Moise și Aaron.

⁵ Să luăm în considerare faptele în acest caz. Cu 215 ani înainte de aceasta, evreul pe nume Israel (sau Iacov) se mutase jos în Egipt cu toată familia lui. Ei locuiau în ținutul Gosen, în nord-estul Egiptului, de-a lungul Deltei Nilului. Israel și urmașii lui au înțeles că nu aveau să rămână pentru totdeauna în Egipt, deoarece Dumnezeu promisese țara Canaan strămoșului lor Avraam și sămânței sale după el; prin urmare, la timpul convenit al lui Dumnezeu, ei trebuiau să se mute în țara promisă. Deci ei se aflau în țara Egipt, dar nu erau o parte a ei și nu aveau ambiții teritoriale împotriva acestei țări, unde rămăseseră pentru o perioadă de timp. Ei erau un popor independent și-L serveau pe Dumnezeul părinților lor, Iehova. Ei veniseră jos în Egipt într-un timp de criză pentru națiune, când un membru al familiei lor, Iosif, fusese folosit de Iehova Dumnezeu să conducă afacerile Egiptului și să-i cruțe de pieire printr-o foamete răspândită în lumea întreagă. Egiptul datoră efectiv familiei izraeliților o recunoștință eternă.

⁶ În timpul șederii lor acolo, chiar în decursul lungii administrări a lui Iosif, familia izraeliților a crescut repede. La 64 de ani după moartea lui Iosif s-a născut Moise. Până în acel timp poporul Israel crescuse surprinzător la număr, fiind douăsprezece seminții, dar rămânând încă uniți ca un singur popor. Ei n-au încercat să impună închinarea Dumnezeului lor, Iehova, națiunii Egipt, ci s-au ținut separați de Egipt, deoarece acea națiune se închina la dumnezeii demoni, stăpânirile și puterile de sub conducerea lui Satan. Totuși, chiar această separare era o mărturie din partea izraeliților pentru Iehova ca Dumnezeul cel viu și adevărat. Cu toate acestea, ei erau ascultători de toate legile Egiptului care nu veneau în contradicție cu închinarea la Iehova și astfel, ei erau rezidenți temporari care se supuneau legilor într-o țară străină. Ei aveau drepturi date de Dumnezeu și era greșit din partea Egiptului și a Faraonilor lui să încerce să răpească aceste drepturi și să reprime exercitarea liberă a lor. Izraeliții și-au rezervat în primul rând dreptul de a servi, asculta și a se închina lui Iehova, Dumnezeul lui Avraam.

⁷ Stăpânirile și puterile demonice, care îi dăduseră Egiptului religia lui, erau responsabile pentru încercarea acestui stat de a-i nimici pe izraeliți; căci cu excepția credinciosului Iov din țara Uț, ei erau singurul popor de pe pământ care nu se închinau la demoni sau nu practicau religia. Satan și demonii lui, care lucrau prin vrăjitori oficiali, consilieri și preoți religioși ai curții regale, i-au făcut pe Faraon și pe prinții lui să neglijeze datoria națiunii față de poporul lui Iehova din mijlocul lor. Satan i-a ațâțat pe Faraon și pe prinții lui la gelozie față de creșterea numărului izraeliților și spre a-i privi ca pe o potențială amenințare pentru stat, care s-ar putea dovedi răzvrățiți dând ajutor dușmanilor statului, sau chiar să pună la cale depășirea la număr a egiptenilor și nimicirea lor, și să preia guvernarea. Bineînțeles că Faraon n-a vrut să-și aducă aminte că atunci când Iosif a fost prim-ministrul Faraonului timp de 80 ani, izraeliții n-au încercat să răstoarne guvernul sau să preia guvernarea. Și de ce nu? Deoarece ei se bizuiau pe promisiunea lui Iehova de a-i scoate din Egipt și de a-i așeza în Palestina. Faraon avea dovada ce confirma această speranță izraelită. El știa că la moartea părintelui lor Israel în Egipt acest patriarh poruncise ca oasele lui să fie înmormântate nu în Egipt, ci într-un mormânt în țara promisă; de asemenea, că la moartea lui Iosif el poruncise ca oasele lui să fie ridicate din Egipt de izraeliți la exodul lor și să fie

înmormântate în țara Canaan. Izraeliții credincioși așteptau o „țară mai bună” condusă de Dumnezeu cerului.

⁸ Sub nici o altă influență decât cea a demonilor și cu deplina aprobare a religiei, Faraon a început lupta împotriva lui Iehova, persecutând pe cei care I se închinau. Asuprirea a început cu ceva timp înainte de nașterea lui Moise. Faraon înălțase statul deasupra lui Iehova Dumnezeu și îl considera ca „stăpâniri înalte”. El își considera poporul ca pe un neam de stăpâni și pe poporul lui Iehova ca proprietatea statului față de care să se comporte așa cum alegea statul să-și facă legile. El a început o cale de acțiune oficială, plănuită dinainte, de a chinui pe poporul lui Iehova. Această politică guvernamentală de chinuire a durat nu doar câteva zile, ci mai bine de o generație, mai mult de 80 de ani, și aceasta cu o cruzime și o asuprire crescânde. El a poruncit ca pruncii de parte bărbătească, nu numai întâii născuți, ci *toți* băieții, să fie omorâți la naștere. În felul acesta, în timpul unei generații, populația de parte bărbătească se stinge și femeile erau forțate să încheie căsătorii cu egiptenii închinători la demoni.

⁹ Izraeliții credincioși au refuzat în mod corect să asculte de acel decret criminal, nu pentru că erau înclinați spre răzvrătire, ci pentru că acest lucru era contrar voinței și poruncii Dumnezeului Cel Prea Înalt, căruia I se închinau. Ca urmare a acestui lucru, Aaron și Moise, deși născuți sub acel decret guvernamental, au supraviețuit lui Faraon, potențialul lor ucigaș, și au pus capăt programului său anti - Iehova. Izraeliții s-au împotrivit legii ce controla nașterile, concepută cu un scop rău, și evident au avut aprobarea lui Dumnezeu, deoarece populația lor continua să crească. Atunci Faraon a decretat pentru izraeliți o lege a serviciului militar obligatoriu și i-a asuprit cu munci grele la lucrările statului sub supraveghetori și normatori guvernamentali. Aceasta i-a îndepărtat de turmele și cirezile lor, căci la origine ei erau păstori iubitori de pace. Ea i-a privat de dreptul liberei inițiative și alegeri a ocupației, potrivit voinței lui Dumnezeu și i-a epuizat aproape până la moarte. Această lege a fost destinată să împiedice libertatea de a se închina lui Iehova conform poruncilor Lui.

¹⁰ Domnul Dumnezeu a fost îndelung răbdător și indulgent față de acea primă putere mondială, dar o astfel de situație nu putea continua fără intervenția Lui la timpul potrivit. Ceea ce făcea Egiptul, sub influența demonilor și a religiei, era o provocare a lui Iehova Dumnezeu, deoarece izraeliții erau poporul Său și închinătorii Lui, și scopurile Sale ajunseseră să se împlinescă. O națiune liberă era pe punctul de a fi născută. Acum era gata să se împlinescă Cuvântul lui Dumnezeu al promisiunii, că urmașii lui Avraam vor fi chinuiți 400 de ani, că Dumnezeu va judeca apoi națiunea care-i ținea robi și că va elibera sămânța naturală a lui Avraam de sub chinuitorii ei. Atotputernicul Dumnezeu nu putea permite ca aceasta să dea greș. De aici apariția lui Moise și a lui Aaron înaintea lui Faraon în cel de-al patrusutelea an. Acum trebuia să fie demonstrat al cărui cuvânt va dura, al cărui scop trebuia să aibă succes, cine erau „stăpânirile înalte” și cine era Dumnezeul cel viu și adevărat, care trebuia să fie ascultat și căruia I se atribuia închinarea. Moise și Aaron au stat de partea lui Iehova în controversă. Ei erau martori ai lui Iehova, și aceasta înaintea funcționarului cel mai important al puterii mondiale pe atunci dominante. Egiptul, reprezentat de conducătorul lui politic, instructorii lui religioși și prinții lui comerciali era „împăratul de la miază-zi” și a luat o poziție dură împotriva lui Iehova Dumnezeu, a martorilor și a poporului lui Iehova. În felul acesta, Egiptul, sau puterile lui conducătoare, a prejudiciat interesele întregului popor al Egiptului și l-a aliniat împotriva marelui Salvator și Dătător de viață, Iehova Dumnezeu.

Plăgi

¹¹ Cererea lui Dumnezeu, și nu a omului, a fost înaintată maiestății regale a Egiptului de Moise și Aaron, purtătorul său de cuvânt. Care a fost aceasta? „Ni s-a arătat Dumnezeul evreilor. Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustiu, ca să aducem jertfe DOMNULUI,

ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie” (Ex. 5:3). Aceasta era o cerere pentru libertatea de a exercita închinarea lui Dumnezeu în modul prescris de El și în locul unde poruncea El.

¹² Martorii lui Iehova, Moise și Aaron, au spus clar că dacă ei nu ascultau de această poruncă divină pentru închinare și serviciu, aceasta însemna nimicirea lor. Pentru ei era o chestiune serioasă de viață și de moarte, și nu-și puteau permite să-și lase conștiința călcată în picioare de puterile politice din țară. Nici nu era treaba puterii politice, ca judecător, sfătuită de consilierii religioși, să hotărască dacă închinarea lui Iehova era sau nu corectă. Aceasta permitea simplei păreri a omului să hotărască dacă să le recunoască sau nu acestora libertatea de închinare, dar în același timp garanta libertatea religiei preoților ei și amăgiților lor. Faraon s-a confruntat nu cu o lege și cerere omenească, ci cu cea a Dumnezeului Cel Prea Înalt. De aceea era un lucru drept și înțelept ca statul să ia în considerare cererea lui Iehova.

¹³ Atunci Faraon a lansat acuzația că cererea acestor martori ai lui Iehova venea în conflict cu serviciul militar și cu programul de lucrări al statului. El a zis: „Moise și Aaron, pentru ce abateți poporul de la lucrul lui? Plecați la lucrările voastre”. Și odată cu aceasta el a plănuit măsuri de asuprire suplimentare împotriva lor, tratându-i ca pe sclavi ai statului și reținându-i de la închinarea activă și serviciul Dumnezeului lor (Ex. 5:4-14). După ce Iehova a primit un astfel de răspuns, controversa asupra dreptății și a supremației a continuat. Atunci Iehova și-a trimis răspunsul: plăgi peste cei care au chinuit poporul Său și care I-au nesocotit numele. Era timpul ca El să-și facă un nume mare, observând că numele Lui era batjocorit și cererea făcută în numele Lui nu era respectată, ca și când n-ar fi avut nici o valoare. Numele și puterea lui Iehova trebuiau demonstrate lui Faraon prin judecățile drepte ale lui Dumnezeu exprimate prin plăgi. Nici puterile religioase, politice, comerciale și militare ale Egiptului, nici nevăzutele stăpâniri și puteri demonice, nu puteau împiedica acest lucru; căci Iehova este Dumnezeul Cel Atotputernic. Justețea și oportunitatea acordării libertății de închinare poporului Său trebuia să devină o problemă chinuitoare și enervantă pentru Egipt până când împotrivirea și lupta lui încăpățanată împotriva Lui erau înfrânte. Pentru El ar fi fost ușor să nimicească imediat întreaga națiune a Egiptului. Totuși, aceasta nu le-ar fi dat posibilitatea, în timp ce trăiau încă, să vadă zădărnicia împotrivirii lor și că de fapt luptau împotriva lui Dumnezeu, care este irezistibil și de neînving. Mai întâi numele Lui trebuia să fie vestit și făcut faimos printre ei, înainte să-Și arate puterea supremă asupra lor, prin nimicirea acestora.

¹⁴ Într-o succesiune rapidă, au urmat zece plăgi din partea Dumnezeului evreilor lipsiți de apărare. Mai întâi a venit plaga sângelui de la un capăt la celălalt al țării Egiptului, și chiar râul lui sfânt al comerțului, Nilul, a fost transformat în sânge. Cum a enervat acest fapt pe religioniști, în acele șapte zile, în ce privește sensibilitățile lor religioase! Broaștele au chinuit apoi țara, chiar în locurile cele mai ascunse ale oamenilor. Apoi întreaga națiune a devenit plină de păduchi. Susținătorii religioși ai lui Faraon, care imitaseră la scară mică semnele și plăgile anterioare prezentate de Moise, au încercat să facă și ei păduchi. „Dar n-au putut. Păduchii erau pe oameni și pe dobitoace. Și vrăjitorii au zis lui Faraon: Aici este degetul lui Dumnezeu”. Totuși Faraon și-a împietrit inima împotriva lui Dumnezeu și a martorilor Săi. Prin Moise, Iehova anunța acum că următoarele și ultimele șapte plăgi nu vor lovi izraeliții din ținutul Gosen; căci El va pune un semn sau o răscumpărare între poporul Său și egipteni – Ex. 8:18-23.

¹⁵ Au urmat roiuri de muște, apoi o molimă cumplită peste vitele Egiptului, apoi a izbucnit o epidemie de furuncule cu abces asupra oamenilor și animalelor. Deși fiecare plagă îl înmuia pe Faraon să lase pe poporul lui Dumnezeu să plece, forțele demonice se dovedeau totdeauna mai puternice decât Faraon, servul lor, căci de fiecare dată îl influențau să abuzeze de îndurarea lui Dumnezeu. De aceea, repetarea cererilor lui Dumnezeu, urmată de îndepărtarea plăgii violente la rugămintele stăruitoare ale lui Faraon, au împietrit numai inima tiranului și el gândea că Îl putea specula la nesfârșit pe Iehova și în cele din urmă să-L înfrângă. Avertizând împotriva unei astfel de concluzii, Iehova a prefațat cea de-a șaptea plagă cu această observație către reprezentantul lui

Satan: „Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Ex. 9:15,16). Acel avertisment se îndrepta și spre Satan Diavolul, care îl susținea pe Faraon. Satan putea ști acum clar de ce Atotputernicul Dumnezeu îi permisesse să continue să existe pentru a aduce răutate și neazuri. Dar acum venise cea mai rea furtună cu grindină din istoria Egiptului, lovind omul și animalul, toată iarba de pe câmp și copacii. Gosenul și izraeliții erau neatinși.

¹⁶ Declarația cerințelor lui Dumnezeu pentru închinare, prin poporul Său, a împietrit din nou inima lui Faraon în ciuda atitudinii de compromis a servilor săi îngroziți. Apoi roiuri de lăcuste au străbătut țara, au întunecat-o și au pustii-o. Aceasta n-a fost suficient pentru Faraon, așa că peste regatul său s-a așezat un întuneric de trei zile, așa dens încât era simțit. Când Moise a zis apoi că izraeliții trebuiau să-și ia cu ei cirezile, ca să aibă din ce să aducă jertfe lui Dumnezeu, Faraon s-a mâniat din nou și i-a gonit pe Moise și Aaron din curtea sa: „Ieși de la mine! Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri” (Ex. 10:27,28). Acel ultimatum a fost dat la momentul potrivit, căci încă o plagă, și numai una, urma să mai lovească țara și aceasta trebuia să aducă confruntarea decisivă. Ca și cu ocaziile anterioare, se pare că înainte să-și ia adio de la Faraon, Moise a descris acelui monarh dictatorial cea de-a zecea și ultima plagă. Aceasta era moartea prețuiților întâi născuți ai Egiptului, dintre oameni și animale. Ceea ce Iehova îl avertizase pe Faraon înainte să înceapă plăgile trebuia să se întâmple în sfârșit: „Așa vorbește DOMNUL: Israel este fiul Meu, întâiul născut al Meu. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul născut al tău” (Ex. 4:22,23). Faraon n-a crezut aceasta, sau mândria lui l-a convins că dacă Iehova cugeta că l-ar putea înfrânge cu acea nenorocire, se înșela și că nimic nu putea îngenunchea spiritul șefului de stat.

Paștele

¹⁷ Pentru ca izraeliții să poată trece peste această plagă și să fie cruțați de ea, chiar dacă se aflau în Gosen, Iehova a dat poporului Său instrucțiuni prin Moise, în felul acesta încercându-le credința și ascultarea. Asemenea instrucțiuni au inaugurat de asemenea o regulă a legii teocratice peste ei, ca popor pe care El trebuia acum să-l cumpere pentru a fi proprietatea Lui. „Luna aceasta [Nisan sau Abib] va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă; ... Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied. Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara. Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azime și cu verdețuri amare. Să nu-l măncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc; atât capul, cât și picioarele și măruntaiele. ... Când îl veți mânca să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele DOMNULUI”.

¹⁸ „În noaptea aceea Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, DOMNUL. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului. Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea DOMNULUI; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri. ... Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața. ... Iată porunca privitoare la Paște: nici un străin să nu mănânce din ele. Să tai împrer pe orice rob cumpărat cu bani [fiind deci din familie] și apoi să mănânce

din ele. Veneticul [străinul] și simbriașul să nu mănânce. Dacă un străin [rezident] care va locui la tine, va vrea să facă Paștele DOMNULUI, orice parte bărbătească din casa lui va trebui tăiată împrejur; apoi se va apropia să le facă și va fi ca și băștinașul; dar nici un netăiat împrejur să nu mănânce din ele” – Ex. 12:2-14,22,43-45,48.

¹⁹ Când cea de-a paisprezecea zi a lunii Nisan a ajuns la apus de soare, izraeliții au sacrificat mielul de Paște, au stropit cu sângele lui stâlpii ușii, s-au retras înăuntru și au mâncat paștele. Sângele mielului era pecetea validării pentru legământul lor cu Iehova, ca ei să fie poporul Său supus legii Lui teocratice. La miezul nopții, pe când luna plină pascală strălucea asupra ușilor stropite cu sânge ale poporului lui Iehova, îngerul Său al nimicirii a ocolit pe cei care se hrăneau cu miel, dar a lovit pe întâii născuți din toate casele egiptene și din grajdurile cirezilor. „Și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort”. Neliniștit cu adevărat pentru propria lui viață și a tuturor supraviețuitorilor egipteni, Faraon a scos poporul din țara Egiptului. Încinși, încălțați și cu toiagul în mână, izraeliții sub conducerea lui Moise au început imediat să iasă din Egipt, o națiune liberă. „A doua zi după Paște, copiii lui Israel au ieșit gata de luptă în fața tuturor egiptenilor, în timp ce egiptenii își îngropau pe toți întâii lor născuți, pe care-i lovise DOMNUL dintre ei. Căci DOMNUL făcuse chiar și pe dumnezeii lor să simtă puterea Lui” – Num. 33:3,4.

²⁰ Un miraculos stâlp, unul de nor ziua și de foc noaptea, reprezenta prezența lui Iehova în mijlocul poporului Său eliberat și îi conducea spre Marea Roșie. Demonii au văzut că linia de marș a izraeliților era expusă lui Faraon. Plin de răzbunare pentru întâii născuți ai Egiptului și pentru insulta adusă dumnezeilor Egiptului, Faraon a ignorat manifestarea recentă a puterii lui Iehova și și-a adunat toți caili, carele și toate forțele armate. Atunci el i-a urmărit pe „sclavii fugari”. Norul lui Iehova se interpunea și împiedica oștirile lui Faraon să-i ajungă din urmă pe izraeliți. Când Faraon credea că îi prinsese în sfârșit în cursă pe țărmlul mării, atunci Moise și-a ridicat toiagul și Iehova a făcut o cărare prin mijlocul mării pentru poporul Său ales, spre a trece pe uscat de cealaltă parte, pe țărmlurile Arabiei. Fără să se gândească la nimic, oștirile egiptene s-au năpustit după izraeliți, dar roțile carelor le-au încetinit înaintarea. Pe neașteptate, în timp ce se aflau în mijlocul mării și în panică, și se întorceau să meargă înapoi în Egipt și să fie în siguranță, puterea lui Iehova a dat drumul zidurilor de apă și oștirile îngrozite ale lui Faraon au fost botezate în nimicire – Exod 14.

²¹ Cu cântări de eliberare pe buze pentru lauda lui Iehova, națiunea alcătuită din martori pentru puterea și supremația Lui a mers mai departe. În luna a treia după ieșirea din Egipt ei au ajuns la Muntele Sinai, muntele lui Dumnezeu, unde Domnul Dumnezeu îl informase pe Moise că izraeliții I se vor închina. La acest munte Iehova i-a confirmat ca un „popor pentru numele Său”, ratificând legământul pe care îl făcuse cu ei în Egipt prin sângele mielului de paște. El le-a dat prin Moise tablele celor Zece Porunci și multe legi și hotărâri suplimentare. La această inaugurare a legământului legii, Moise a luat sângele animalelor jertfite și a stropit cu el atât cartea legii, cât și poporul, zicând: „Iată sângele legământului pe care l-a făcut DOMNUL cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte”. În felul acesta legământul legii a fost sfințit sau ratificat cu sânge (Ex. 24:3-8; Evr. 9:16-22). În hotărârile acestei legi Dumnezeu s-a îngrijit de jertfele pentru păcat, cea mai proeminentă dintre toate fiind jertfa anuală pentru păcat pentru întreaga națiune. În acea zi de ispășire din fiecare an, marele preot stropea sângele jertfelor pentru păcat înaintea locului de îndurare al chivotului lui Dumnezeu din Sfânta Sfintelor tabernacolului sau templului. Cu toate acestea, trupurile jertfelor pentru păcat erau arse în afara taberei izraeliților. Nu era mâncată nici o bucată din jertfele pentru păcat, ci sângele stropit le ispășea păcatele în mod ilustrativ. În felul acesta, ei puteau să continue relația de legământ cu Dumnezeu – Lev. 16:1-34; Evr. 13:10-13.

„Mielul lui Dumnezeu”

²² Să sărim acum peste cele cincisprezece secole intermediare, în ziua de 14 Nisan a anului 33 A.D. Potrivit hotărârii lui Dumnezeu, cina de paște se ține încă, dar acum ea se celebrează la Ierusalim, cetatea în care El alesese să-și pună numele (Deut. 12:5-16). Ne interesează în mod deosebit o adunare specială. Ea se află în „odaia mare de sus”. Sunt prezenți treisprezece oameni (Mar. 14:12-17). Pe măsură ce îi privim, observăm că ei nu urmează întocmai toate detaliile primului paște, cel sărbătorit jos în Egipt. Intrând pe ușă observăm că stâlpii ei și pragul de sus nu sunt stropiți cu sânge. Nu; mielul de paște a fost ucis la templul din Ierusalim, sângele i-a fost vărsat la baza altarului și apoi a fost fript și servit pe masa camerei de sus. Pe când mănâncă cei treisprezece, Isus și cei doisprezece discipoli apropiați, ei nu stau în picioare, cu mijlocul încins, încălțați, cu toiagul în mână și mâncând în grabă. Ei stau rezemați la masă și discipolul Ioan se află pe același divan cu Isus și se reazemă de pieptul lui. Mielul fript, fără nici un os zdrobit, este pe masă, de asemenea ierburile amare și pâinea nedospită. Dar mai există un sos în care se înmoaie pâine, precum și vin, de obicei fiind folosit vin roșu. Câteva pahare de vin sunt trecute din mână în mână în cursul serii. La sfârșitul cinei, ei nu rămân în casă de frică să nu fie nimiciți de înger. La scurt timp după miezul nopții ei pleacă, după ce mai întâi au cântat un imn din cartea Psalmilor. Aceasta a fost ultima celebrare validă în memoria originalului paște sărbătorit jos în Egipt și ca atare a fost ultimul paște ce a avut recunoașterea lui Iehova Dumnezeu. De ce?

²³ Paștele din Egipt, însoțit de moartea întâilor născuți ai Egiptului, n-a fost numai un eveniment istoric real care putea fi comemorat în fiecare an la data lui aniversară, ci a fost, de asemenea, o umbră profetică a lucrurilor mai mari ce urmau să vină. El arăta la un mai mare miel și la o mai mare eliberare, de durată veșnică. În acea zi de 14 Nisan a anului 33 A.D. sosise timpul ca umbra să se întâlnească cu realitatea, și timpul ca realitățile veșnice să înceapă era aproape. Adevărata jertfă al cărei sânge vărsat aducea eliberarea era prezentă, prezidând acest paște din urmă. El era cel spre care arătase Ioan Botezătorul, zicând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. În aceeași zi în care mielul tipic de paște era sacrificat, El era acolo la Ierusalim pentru a fi sacrificat, împlinind astfel ilustrația tipică. Paștele era primul aspect al legământului legii lui Dumnezeu făcut cu Israel ce trebuia respectat, întrucât legământul fusese validat prin sângele mielului. În același mod, la împlinire prin moartea adevăratului Miel al lui Dumnezeu, legământul legii trebuia să se încheie ca expirat, deoarece acum realitățile importante începeau să împlinescă toate aspectele tipice ale acelui legământ al legii – Evr. 10:1; Col. 2:16,17.

²⁴ Știind că de acum încolo cina de paște trebuia să înceteze pentru adevărații servi ai lui Iehova Dumnezeu, Isus, „Mielul lui Dumnezeu”, a încheiat acea cină. Între timp, El îl lăsase să plece pe discipolul necredincios Iuda, care avea să-L trădeze dușmanilor Săi religioși pentru a fi ucis. Imediat Isus a introdus ceva nou. Era ceva care să îndrepte atenția apostolilor Săi credincioși și a tuturor discipolilor Săi până astăzi asupra realităților importante care trebuiau să împlinescă lucrurile tipice din vechime. După identificarea și îndepărtarea trădătorului Său, Înregistrarea zice mai departe: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.” Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.” După ce au cântat cântarea, au ieșit în muntele Măslinilor.– Mat. 26:26-30, *Am. Rev. Ver.*, (vezi articolul nostru suplimentar „De ce este deosebită Comemorarea?”, de la pagina 60).

Triumf asupra stăpânilor și puterilor

²⁵ Ceasul era aproape ca anti-tipicul „Miel al lui Dumnezeu” de paște să fie ucis, pentru ca toți cei credincioși să-și declare după aceea față de lumea întreagă credința în sângele Său. Unul din acești credincioși a scris aceste cuvinte: „Căci și paștele nostru a fost jertfit, adică Cristos; de aceea, să ținem sărbătoarea nu cu vechiul aluat, nici cu cel al răutății și invidiei, ci cu azimele sincerității și ale adevărului” (1Cor. 5:7,8, *Am. Rev. Ver.*). Seara de 14 Nisan, marcată prin uciderea și mâncarea mielului de paște și prin noua Comemorare, trecea, și acum se apropia dimineața aceleiași zile. Înainte ca acea zi să treacă la următorul apus de soare, adevăratul Miel de paște, Isus Cristos, trebuia să moară pentru a împlini tipul la data exactă. A treia oră din zi după răsăritul soarelui, sau aproximativ ora 9 a.m., ora Ierusalimului, l-a găsit pe Mielul lui Dumnezeu înălțat pe stâlp în locul numit „Golgota” sau „Calvar” (Mar. 15:25; Luca 23:33; Ioan 19:17). După șase ore de îndurare a celor mai mari batjocuri și menținându-și integritatea față de Dumnezeu, sub cea mai puternică durere, Mielul lui Dumnezeu a murit, aproximativ în jurul orei 3 p.m., sau ora a noua a zilei, în mijlocul unui întineric neobișnuit. Stăpânirile și puterile nevăzute trebuie să se fi bucurat și să se fi simțit triumfătoare. Servii lor religioși de frunte de pe pământ, clerul iudeu care pricinuisse moartea Mielului, s-au bucurat în spiritul tatălui lor, Diavolul (Luca 23:44-46; Ioan 8:44). Și când trupul a fost coborât de pe stâlp și pus în mormânt de către cei ce credeau în Isus, liderii religioși au făcut ca ușa de stâncă a mormântului să fie sigilată cu sigiliul guvernatorului roman și un soldat să stea acolo pentru a preveni îndepărtarea trupului de vreo putere umană.

²⁶ N-a fost necesar ca Isus să moară în Egiptul literal pentru a împlini tipul paștelui. Egiptul era o parte a lumii Diavolului, fapt pe care el i l-a arătat lui Isus pe muntele ispitei. Deci Egiptul era un tip al lumii și Faraon era un tip al domnitorului nevăzut al acestei lumi, Satan Diavolul. Deși n-a fost o parte a ei în nici un fel, totuși Isus a fost în lume. Foarte corect, El i-a zis guvernatorului roman, Pontius Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” a răspuns Isus. „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.” (Ioan 18:36, *Weymouth*). Deci Isus a fost în anti-tipicul Egipt, care este lumea aceasta, și a murit în el. Așa cum mărturisește scriptura următoare: „Cetatea cea mare, care în înțeles spiritual se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru” (Apoc. 11:8). Este posibil ca anti-tipicul Faraon, „dumnezeul acestei lumi”, să fi gândit că el câștigase și că eliberarea oricui din omenire de sub dominația lui asupra era pentru totdeauna blocată. Și clerul lui religios dintre iudei credea că a câștigat și că va continua să dețină o poziție înaltă, putere și control asupra poporului, acum că Isus era mort și înmormântat. Ei puteau ține poporul în robia așa numitei „religii a iudeilor” – Gal. 1:13,14.

²⁷ Întorcându-ne în Egipt, junghierea mielului de paște fusese precedată de mari plăgi, nouă la număr, asupra țării lui Faraon. Tăierea mielului de paște a fost urmată de cea mai groaznică plagă, moartea tuturor întâilor născuți ai Egiptului, spre marea batjocură a dumnezeilor lor. În mod corespunzător, înainte de moartea lui Isus, activitățile și predicarea Lui au fost foarte distrugătoare pentru religia iudeilor, de aceea au fost asemenea plăgilor pentru Diavol și căpeteniile lui de pe pământ, mai ales pentru cler. Isus a demascat tradițiile bătrânilor ca fiind închinare fățarnică, contrare Cuvântului și poruncilor lui Dumnezeu (Mat. 15:1-9). El le-a spus că erau ai tatălui lor, Diavolul, și nu reprezentanții lui Dumnezeu. Cea mai gravă declarație a Sa de judecată a fost făcută împotriva acestui cler religios, doar cu câteva zile înainte ca ei să-l piurească pe stâlp, când a zis: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! ... povățuitori orbi, ... nebuni și orbi; ... Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege. ... Șerpi, pui de năpârce! Cum veți scăpa de pedeapsa Gheenei?” (Mat. 23:13-33). Ce plagă devastatoare pentru religie!

²⁸ Isus a fost de asemenea o problemă pentru conducătorii politici, ca Irod, împăratul Galileii, și Pontius Pilat. Când El se afla în ultima călătorie spre Ierusalim, „au venit câțiva farisei și I-au zis: ‘Pleacă și du-Te de aici, căci Irod vrea să Te omoare’. ‘Duceți-vă’, le-a răspuns El, ‘și spuneți *vulpilor* aceleia: Iată că scot dracii și săvârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi isprăvi!’” (Luca 13:31,32). La procesul lui Isus înaintea lui Pilat, acel guvernator pretindea că are putere asupra Lui, zicând: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te răstignesc și am putere să-Ți dau drumul!” Isus i-a răspuns: „N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea cine Mă dă în mâinile tale, are un mai mare păcat”. Prin aceste declarații făcute conducătorilor politici ce reprezentau imperiul mondial al Romei, Isus Cristos a arătat că El nu considera Roma sau pe reprezentanții ei oficiali ca „înaltele stăpâniri” (Ioan 19:10,11; Rom. 13:1). El s-a supus să fie răstignit pe stâlp, deoarece acesta era paharul pe care Tatăl Său îl turnase pentru El, să moară ca anti-tipicul Miel de paște. Dar au încetat plăgile din anti-tipicul Egipt odată cu moartea Sa? Nu!

²⁹ Ca El să poată servi ca Mediatorul mai mare decât Moise și să scoată pe izraeliții spirituali din robia acestei lumi, Isus a fost înviat din morți prin miraculoasa putere a lui Dumnezeu. Referitor la aceasta și la însemnătatea ei, în ce privește pe discipolii Lui, Cuvântul inspirat zice creștinilor ne-iudei: „Dar acum, în Cristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos. Căci El este pacea noastră, care din doi [evrei și credincioși dintre neamuri] a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea [legământul legii cu evreii], și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup [biserica], prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă [neamurilor], celor ce erați departe [de legămintele lui Dumnezeu] și pace celor ce erau aproape [evrei]” – Efes. 2:13-17.

³⁰ Vechiul legământ al legii a făcut diferență între iudeii naturali și neamuri. De acum încolo credința în Isus Cristos i-a adus pe cei doi împreună într-un singur „trup” sub Capul Isus Cristos. Legământul legii nu însemna că va dura veșnic, ci numai până la Mesia sau Cristos (Gal. 3:17-19). Aspectele „legii poruncilor cuprinsă în hotărâri” au fost împlinite prin El. De aceea, când a murit pe stâlp El a desființat acel legământ și a furnizat sângele pentru a valida noul legământ în interesul urmașilor Lui, fie neamuri, fie iudei. Prin integritatea Sa față de Dumnezeu menținută până la moarte, nu una naturală, ci una a celei mai mari batjocuri, pe stâlp, Isus a fost făcut blestem. Dar în felul acesta El a ridicat blestemul legământului legii de pe toți iudeii credincioși (Gal. 3:13,14). Toate acestea au însemnat înfrângere pentru Satan Diavolul, care spera să țină sub puterea lui tiranică pe toți cei dintre neamuri, precum și pe iudei. Aceasta a fost o mare plagă pentru religioniștii iudei care țineau la ceea ce acum devenise „nuca fără miez” a legământului legii, ceremoniile exterioare ale acestuia. Aceasta a avut ca rezultat moartea clerului religios, deoarece autoritatea, puterea și influența lor coplesitoare îi afectau pe discipolii iudei ai lui Cristos.

³¹ Apostolul explică în continuare cum credincioșii lui Isus până la moarte și învierea Sa au fost o lovitură chinuitoare pentru anti-tipicul Faraon, Satan Diavolul. El zice referitor la Isus: „A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic și l-a nimicit pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce. Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Cristos” (Col. 2:14-17). Sau, așa cum redă o altă traducere: „După ce a șters datoria scrisă în porunci, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnică și a luat-o din cale, pironind-o pe cruce, a devastat stăpâniri și puteri, El le-a făcut de ocară pe față, triumfând asupra lor prin aceasta” (ARV). Isus Cristos și-a păstrat integritatea perfectă față de Dumnezeu, chiar renunțând la viața Lui pământească. În felul acesta,

El a câștigat victoria asupra stăpânilor și puterilor demonice ale lui Satan, precum și asupra reprezentanților lui oficiali de pe pământ, toți încercând să-L forțeze pe Isus să-și calce integritatea. Dar prin perfecțiunea ascultării Sale față de Dumnezeu El a triumfat peste toate puterile dușmanului din această lume. El le-a deposedat de toate acuzațiile lor false împotriva Lui și de toate lăudăroșiile lor că sunt „înaltele stăpâniri” superioare lui Iehova.

³² Odată cu aceasta Isus a triumfat și asupra tuturor forțelor religioase. Realitatea învierii Lui a fost o lovitură de moarte pentru clerul religios, care este proeminent printre întâii născuți ai lui Satan sau căpeteniile tăriei acestuia. Isus Cristos cel omorât, dar înviat, a adus discipolilor Săi eliberarea de această lume, anti-tipicul Egipt, eliberare de care depindea închinarea lor la Iehova. Isus a pironit pe stâlpul Său manuscrisul juridic al legământului legii ce le era contrar, care-i condamna ca păcătoși; prin urmare, clerul religios nu mai putea judeca pe discipolii Lui pe baza legământului legii. Ei nu mai puteau face din acesta o cerință spre salvare pentru discipolii lui Isus, cerându-le acestora să trăiască precum iudeii naturali, după scrierea de mână sau robia poruncilor cu obligațiile ei. Isus Cristos le-a pironit pe acestea pe stâlpul Său și și-a făcut discipolii liberi. Lor nu trebuia să le mai pese de judecata religioniștilor, nici să le permită acestora să-i târască înapoi la ținerea formalităților tipicului legământ al legii și să facă din acestea o religie, în felul acesta renunțând la libertatea creștină. Clerul religios a fost chinuit până la moarte în ceea ce-i privește pe creștinii adevărați; și apostolii lui Isus Cristos și-au declarat libertatea de acești „morți”, când au zis clerului iudeu: „Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” – Fapte 5:29; și 4:19.

Moartea întâilor născuți moderni

³³ Profetia Bibliei, care își aruncă lumina asupra evenimentelor mondiale din anul 1914 A.D., lămurește faptul că noi ne aflăm în „timpul sfârșitului” începând cu acel an. Apostolul inspirat ne avertizează la 1Corinteni 10:11 că lucrurile care s-au întâmplat izraeliților din vechime au fost tipuri sau exemple a căror împlinire mai mare și finală va veni peste noi la sfârșitul lumii. Atunci nu este de mirare că Apocalipsa, capitolul 16, cu simbolurile ei ale ultimelor șapte plăgi, arată că cele zece plăgi asupra Egiptului din vechime trebuie să aibă o împlinire la scară mai mare asupra acestei lumi, Egiptul spiritual, unde a fost răstignit și Domnul nostru. În 1914 Isus Cristos, Mai Marele Moise, a fost întronat în putere. El a fost trimis la templu, pentru a judeca de acolo toate națiunile mai marelui Faraon și pentru a cere libertate de închinare pentru izraeliții spirituali, martorii lui Iehova. Aceștia sunt purtătorii Lui de cuvânt, vizibili, așa cum a fost Aaron pentru Moise când i-a cerut lui Faraon să lase pe poporul lui Iehova să iasă din Egipt pentru a I se închina.

³⁴ Începând cu 1918, răspunsul lui Satan la această cerere pentru libertatea de a se închina lui Iehova, vestindu-I numele și Împărăția în lumea întreagă, înseamnă introducerea și aplicarea de principii și metode totalitare de conducere pentru întreaga lume. Ținta specială este de a-i suprima pe martorii lui Iehova. În această încercare, „dumnezeul acestei lumi” își folosește întâii născuți, „începutul [sau conducătorii] tăriei lui” și martorii lui Iehova sunt urâți în toate națiunile și sunt persecutați cu răutate și violență. Poverile asupra acestor martori și asupra însoțitorilor lor de bine au crescut, dar numai pentru a fi urmate de suferință pentru mai marele Faraon, pentru vrăjitorii lui religioși, pentru înțelepții, prinții săi politici și pentru stăpânii lui ai bogăției și ai comerțului.

³⁵ Mai ales din 1922, începând cu congresul internațional al martorilor lui Iehova din acel an, de la Cedar Point, Ohio, unde ei au emis o *Provocare* conducătorilor acestei lumi, puternice plăgi și-au făcut apariția mai ales în „creștinătate”. Mai Marele Moise, care este Isus Cristos în templu, este responsabil pentru plăgi. El a fost autorizat de Iehova Dumnezeu să le aplice încăpățânatei și împotrivoarei „creștinătăți”. Aceste plăgi sunt mesaje de judecată de la Iehova Dumnezeu și sunt descoperite prin Biblia Sa. Ele sunt exprimate împotriva tuturor lucrurilor

acestei lumi a religiei, sau demonismului, a politicii și a comerțului. Astfel de mesaje de judecată demască această lume ca fiind a lui Satan și declară cu îndrăzneală ce va veni în curând peste ea în bătălia Armagedonului, acum aproape. Asemenea lui Aaron, care a folosit toiagul lui Moise, tot la fel martorii lui Iehova, cărora li se alătură însoțitorii lor de bine, sunt folosiți pentru a transmite aceste declarații de judecată în numele lui Iehova, călăuziți și apărați de sfinții Săi îngeri.

³⁶ Aceste mesaje sunt asemenea plăgilor pentru toți egiptenii moderni sau pentru cei lumești. Ele au dat în vileag starea păduchioasă, bolnavă spiritual, însângerată, muribundă și întunecată a acestei lumi și a întâilor ei născuți favoriți din religie, politică și din lacomul comerț. (Pentru o descriere completă a acestor plăgi moderne anti-tipice, vezi cartea *Iehova*, publicată în 1934, în engleză). Au fost zece plăgi, „zece” fiind un simbol al perfecțiunii sau desăvârșirii referitoare la lucrurile pământești. În Egipt izraeliții au fost feriți de ultimele șapte plăgi. În al șaptelea an din 1922, anume în anul 1928, a fost transmis ultimul dintr-o serie de mesaje de judecată anuale. Conținutul aceluși mesaj descoperă că ultima din cele „șapte plăgi” a fost trimisă peste anti-tipicul Egipt, lumea. (Pentru mai multe detalii vezi publicația *Lumină*, volumul II). Înseamnă aceasta o asemănare modernă cu cea de-a zecea plagă care a lovit Egiptul? Faptele spun „Da”. Înseamnă aceasta că au fost nimiciți întâii născuți ai ‘Egiptului spiritual unde a fost omorât Domnul nostru’? Da, nimiciți de mesajul de judecată al lui Iehova. Acum întâii născuți ai lumii din religie, politică și comerț sunt morți atât înaintea Lui, cât și pentru martorii Săi și însoțitorii lor (Isa. 26:13,14). Acestora nu li se mai permite să-i împiedice pe martorii lui Iehova să-L servească.

³⁷ Judecata de moarte împotriva întâilor născuți ai celor trei elemente conducătoare din această lume s-a văzut a fi în vigoare când Domnul a descoperit în 1928 martorii Săi de pe pământ că „stăpânirile înalte” nu sunt conducătorii politici și ecleziastici ai lumii acesteia, ci Iehova Dumnezeu și Isus Cristos (Rom. 13:1). În același an Iehova a descoperit creștinismul ca fiind nu o religie, ci adevărul. Aceste descoperiri, publicate într-o măsură mai mare de la și după anul 1929, au dat naștere unei mari controversă. Un țipăt înspăimântător s-a ridicat mai ales în întreaga „creștinătate”. Întâii ei născuți fuseseră loviți mortal în raport cu închinarea martorilor lui Iehova la Dumnezeul Cel Prea Înalt. Moartea întâilor născuți se vede clar atunci când martorii lui Iehova spun cu mult curaj înaintea tribunalelor și autorităților lumești: „Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. Deci închinarea lui Iehova progresează!

³⁸ Anul 1940 a fost unul întunecat, părând că amenință cu moartea pe urmașii „Mielului lui Dumnezeu”, datorită violenței gloatelor și a altor acțiuni împotriva martorilor lui Iehova, flagrante în America. Dar în loc să rupă rândurile, să fugă și să cedeze teren religiei totalitare și susținătorilor ei judiciari, politici și comerciali, martorii lui Iehova au ținut tare la libertatea de închinare a lui Iehova, au rămas sub sângele vărsat al „Mielului lui Dumnezeu” și au vestit deschis la uși ziua de răzbunare a lui Dumnezeu. Ei au demascat clerul religios totalitar ca „a cincina coloană” împotriva democrației și au trântit în fața lor ca de cadavru noua carte *Religie și lectura publică „Religia ca un remediu mondial”* și forma sa tipărită, toate aceste publicații fiind mesaje de judecată de la Iehova, ce demască religia ca fiind lipsită de viață înaintea Lui.

³⁹ Marșul din Egiptul modern se află în curs. Martorii lui Iehova și mulțimea însoțitorilor lor mărșăluiesc în libertate spre Marea Roșie a Armagedonului. Necazurile lor pricinuite de Faraonul Satan și egiptenii lui moderni nu s-au sfârșit, ci Satan și toate hoardele lui ale intoleranței religioase și ale altor forme de persecuție se află într-o urmărire nebună, asemenea carelor și călăreților de război ai lui Faraon. Acum norul lui Iehova al prezenței și puterii Lui se interpune și îi ține la distanță pe egiptenii moderni să nu ajungă din urmă poporul eliberat până când acesta nu va face „lucrarea Sa ciudată” în această lume.

⁴⁰ „Marea Roșie” va scăpa pentru totdeauna pe poporul lui Iehova de urmăritorii demonici și umani. Pe măsură ce noi ne apropiem de anti-tipica Mare Roșie, cu acești egipteni ce ne

persecută mereu hărțuindu-ne din urmă, Iehova Dumnezeu poruncește să nu murmurăm, să nu ne plângem și să avem credință. Noi nu trebuie să ne temem deloc de Marea Roșie a Armaghedonului. Prin Mai Marele Său Moise, Iehova ne poruncește: „Domnul se va lupta pentru voi. Spune copiilor lui Israel să pornească înainte” (Ex. 14:14,15). Și cei credincioși așa fac. Martorii lui Iehova și mulțimea însoțitorilor lor vor trece prin acea bătălie a Armaghedonului, roșie ca sângele, și vor ieși pe partea cealaltă în libera Lume Nouă a dreptății. Oștirile egiptene urmăritoare conduse de demoni, înaintând în mod nesăbuit spre atacul final împotriva martorilor Dumnezeului Cel Prea Înalt, vor intra în Marea Roșie a Armaghedonului, dar nu vor ieși afară vii niciodată. Întreaga lume a lui Satan va fi înghițită în nimicire. Atunci, pe țărnișurile libertății din Lumea Nouă, tot poporul eliberat al lui Iehova, sub conducerea Mai Marelui Moise, Isus Cristos, Îi va cânta laude Celui care va câștiga victoria, „Iehova al oștirilor, puternic în luptă” – Ex. 15:1-22.

Întrebări pentru studiu

1.a) Cum a făcut Iehova să se ridice în „creștinătate” un mare strigăt de protest împotriva Lui și a numelui Său? b) Spre ce noapte din Egipt, de acum mulți ani, ne îndreaptă atenția acest eveniment? Când și de cine este observat acesta în 1944?

2. Ce preumbrire istorică din vechiul Egipt ne ajută să apreciem mai bine chestiunea pusă înaintea tuturor națiunilor pentru rezolvare?

3. Ce controversă a început atunci? Ce chestiune a trebuit să decidă fiecare din părțile aflate în opoziție?

4. Ce alegere a făcut Faraon și sub ce grea responsabilitate?

5. Cum au ajuns să locuiască evreii în Egipt și de ce trebuiau să rămână ei acolo numai pentru un timp limitat?

6. În ce măsură se înmulțiseră ei? În ce privește Egiptul, ce poziție au luat izraeliții față de închinare?

7. Cine erau responsabili de religia Egiptului și de încercarea lui de a-i distruge pe izraeliți? De ce erau neîntemeiate temerile lui Faraon cu privire la izraeliți, după propria lui cunoștință?

8. Când și datorită căror puncte de vedere oficiale a început Faraon asuprirea izraeliților? Cum a căutat el să-i chinuiască până în punctul în care să dispară ca popor?

9. De ce n-au ascultat izraeliții acel decret criminal? Ce efect a avut asupra lor legea pentru serviciul militar obligatoriu care a urmat?

10. De ce nu putea lăsa Dumnezeu să continue o astfel de situație fără să intervină? Ce poziții și oficii dețineau atunci Moise și Aaron, precum și factorii de conducere ai Egiptului?

11. Din partea cui a fost făcută acea cerere și pentru ce?

12. De ce pentru Moise și Aaron ascultarea de porunca divină era o chestiune serioasă? De ce simpla judecată a omului asupra chestiunii nu conta?

13. Ce acuzație falsă a făcut apoi Faraon împotriva lui Moise și a lui Aaron? A devenit atunci potrivit a se trimite plăgi peste Egipt?

14. Care sunt cele trei plăgi care au urmat, ce au recunoscut vrăjitorii și cum urmau să se aplice cele șapte plăgi rămase?

15. De ce și-a împietrit Faraon inima în mod repetat? Cum și pentru cine a prefațat Dumnezeu cu un avertisment cea de-a șaptea plagă?

16. Cu ce amenințare finală pentru Moise și Aaron împietrirea continuă a inimii lui Faraon a atins un punct culminant? De ce s-a întâmplat aceasta la momentul potrivit?

17. Ce instrucțiuni a dat apoi Dumnezeu ca izraeliții să fie cruțați de cea de-a zecea plagă? Pentru ce fel de încercare?

18. a) Ce semn făcea ca Iehova să treacă pe lângă ei? b) Cum urma să fie comemorată acea zi și cine, în afară de izraeliți, puteau fi primiți la cina de paște?
19. Ce a avut loc atunci în noaptea de 14 Nisan? Sub ce împrejurări au început izraeliții să iasă din Egipt?
20. Ce acțiune a urmat apoi Faraon, ce a împiedicat ajungerea din urmă a izraeliților și cum au fost botezate în nimicire oștirile lui Faraon?
21. Unde și cum a fost ratificat legământul lui Dumnezeu cu izraeliții? Ce prevederi pentru o jertfă de ispășire au cuprins hotărârile Lui pentru ei?
22. În anul 33 A.D., la ultima celebrare memorială validă a paștelui, în ce mod a fost diferită această celebrare de modul celebrării jos în Egipt?
23. Cum a fost primul paște mai mult decât un simplu eveniment istoric din trecut, când a început să se împlinească și cu ce rezultat asupra legământului legii?
24. După ce paștele s-a încheiat, ce lucru nou a instituit Isus și de ce?
25. Cum a identificat un credincios la 1Corinteni, capitolul 5, pe adevăratul Miel, cum a împlinit acest Miel tipul exact la timp și cum au căutat forțele dușmane să-și completeze aparentul triumf?
26. De ce nu era necesar ca Isus să moară în Egiptul literal pentru a împlini tipul? În ce măsură credeau Satan și servii lui că ajunseseră să învingă?
27. Ce a precedat sacrificarea mielului de paște în Egipt? În mod asemănător, ce a precedat moartea „Mielului lui Dumnezeu”?
28. Cum a fost și Isus o problemă chinuitoare pentru conducătorii politici?
29. Ce miracol a făcut posibil ca Isus să continue ca Mediator al legământului? Care a fost rezultatul morții Lui pe stâlp, în ce privește pe iudei și pe neamuri?
30. Cum a desființat moartea lui Isus legământul legii și blestemul lui? Cum a fost aceasta asemenea unei plăgi cauzatoare de moarte pentru clerul iudeu?
31. Cum au fost moartea și învierea lui Isus o plagă pentru stăpânirile și puterile lui Satan și un triumf devastator asupra lor?
32. În felul acesta, cum au fost eliberați discipolii credincioși ai lui Isus? Cum au arătat apostolii Săi că cei din cler erau ca și morți pentru urmașii lui Cristos?
33. Cum știm noi că plăgile de peste Egiptul din vechime trebuie să aibă o împlinire la scară mai mare acum, de la 1914 A.D.? Cine sunt acum purtătorii de cuvânt ai Mai Marelui Moise?
34. Care a fost răspunsul lui Satan din timpul modern la cererea pentru închinarea liberă a lui Iehova? Care a fost rezultatul pentru Satan și pentru factorii săi de conducere?
35. Mai ales de când și-au făcut apariția printre „creștinătate” aceste plăgi, ce sunt ele de fapt și prin intermediul cui sunt transmise?
36. Ce au dat în vileag aceste plăgi anti-tipice? Ce descoperă faptele despre ultima plagă în ce privește întâii născuți?
37. Când și cum s-a văzut a fi în vigoare judecata morții asupra întâilor născuți? Ce a urmat acestor descoperiri?
38. De ce 1940 a fost un an întunecat pentru martorii lui Iehova? Ce au făcut ei atunci, ceea ce a demascât starea actuală a religiei?
39. Încotro mărșăluim noi acum? Ce ne ferește pe noi acum să nu fim ajunși din urmă de dușman?
40. Pe măsură ce ne apropiem de marea Armagedonului, ce poruncește Iehova prin Cristos? Care va fi rezultatul final atât pentru dușmanul urmăritor, cât și pentru poporul credincios al lui Iehova?

DE CE ESTE DEOSEBITĂ COMEMORAREA

În mintea unora s-a creat o mare confuzie. Deoarece Isus a instituit comemorarea după paște și pentru că adevăratul „Miel al lui Dumnezeu” a zis despre pâine: „Acesta este trupul Meu”, unii cred că paștele a fost un tip al Comemorării și că a preumbrit-o. De aceea, ei cred că aceeași aplicare rămâne valabilă în ce privește emblemele folosite la Comemorare, ca cea referitoare la emblemele de paște, prin urmare că „alte oi” ale Domnului sau „oamenii de bine” trebuie să se împărtășească acum la Comemorare, la fel cum face rămășița izraeliților spirituali. Totuși, o examinare atentă a acestei teme descoperă că nu așa stau lucrurile.

Una din cele mai concludente diferențe este modul de tratare a sângelui mielului de paște și a sângelui „Mielului lui Dumnezeu”. Legământul legii lui Dumnezeu cu națiunea Israel a fost făcut obligator între ei și Dumnezeu, în virtutea sângelui mielului de paște stropit în Egipt. Legământul legii a fost înfăptuit între Iehova Dumnezeu și izraeliți printr-un mijlocitor, adică mediatorul Moise. Însuși Moise a fost un tip sau o figură profetică a unui mediator mai mare, Isus Cristos; dar Moise nu putea muri pentru a media legământul legii și după aceea să ratifice acest legământ al legii la Muntele Sinai. De aceea, pentru a-l cruța pe Moise, a fost sacrificat în schimb mielul de paște și aceasta arăta înainte la viitorul Mediator mai mare decât Moise. Acest Mediator, care este Isus Cristos, stabilește prin moartea Lui un nou legământ între Dumnezeu și discipolii Săi. Referitor la cei luați în noul legământ și care, prin urmare, sunt izraeliți după spirit, este scris: „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: omul Isus Cristos; care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită” – 1Tim. 2:5,6.

De aceea, mielul de paște a preumbrit pe Isus Cristos. El este „Mielul lui Dumnezeu” care ridică păcatul tuturor celor care câștigă viață în Lumea Nouă a dreptății (Ioan 1:29,36). Nu trebuie trecut cu vederea că sângele mielului de paște n-a fost mâncat sau băut. A face așa ar fi însemnat o violare de către izraeliți a legământului veșnic al lui Iehova făcut cu Noe și familia sa la apariția curcubeului după potop. Prin acel legământ a fost interzis pentru toată omenirea să se împărtășească din sângele vreunui animal, prin aceste cuvinte: „Numai carne cu viața ei, adică sângele ei, să nu mâncați. Curcubeul Meu pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ” (Gen. 9:4,13). Acea prohibiție împotriva băutului sau mâncării sângelui a fost pusă de asemenea în legământul legii, care a fost făcut activ prin sângele mielului de paște, prin aceste cuvinte: „Îmi voi întoarce Fața împotriva celui ce mănâncă sângele și-l voi nimici din mijlocul poporului său. Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire. De aceea am zis copiilor lui Israel: Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge, și nici străinul care locuiește în mijlocul vostru să nu mănânce sânge” – Lev. 17:10-12.

În loc să bea lichidul vital al mielului de paște, izraeliții au stropit cu sângele lui tocurile ușii și pragul de sus al caselor lor. Atunci ei au rămas în casă sub el, semnificând astfel că erau ascultători de Domnul Iehova ca Dumnezeu cel adevărat; de asemenea, că se încredeau în sângele mielului fără cusur, jertfa aprobată de Dumnezeu. O astfel de acțiune ascultătoare a ilustrat credința în sângele vărsat al lui Isus Cristos, ca mijloc de a-i cruța de mânia lui Dumnezeu și de execuția morții prin mâna Executorului Său. Astăzi, asemenea credință în sângele lui Cristos, urmată și dovedită de o consacrare completă față de Dumnezeu, pentru a face parte din poporul Său răscumpărat, ne eliberează de obligația de a ne îndreptăți înaintea lui Dumnezeu prin meritul și prin faptele noastre ale dreptății. În pofida tuturor faptelor noastre pentru auto-îndreptățire, conștiința noastră ne va acuza ca fiind încă sub mânia lui Dumnezeu și supuși condamnării din pricina păcatului înnăscut. Credința în sângele lui Isus Cristos ca ispășire aduce

îndreptățire credincioșilor consacrați și îi face vii pentru dreptate. De aceea, este scris: „Cu cât mai mult sângele lui Cristos, care prin spiritul cel veșnic S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să serviți Dumnezeului cel viu” (Evr. 9:14). „Pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu” – Rom. 5:8,9.

În spatele ușilor însemnate cu sânge s-au întâlnit familiile ascultătoare izraelite, străinii din mijlocul lor, toți cei de parte bărbătească ce fuseseră circumciși. Ei au mâncat carnea mielului de paște, din al cărui trup nu fusese sau nu trebuia să fie zdrobit nici un os. „Să nu zdrobiți nici un os” (Ex. 12:46). Deoarece sângele este cel care face ispășire pentru păcătos și are ca rezultat curățirea, mâncarea cărnii mielului de paște nu putea reprezenta îndreptățirea credinciosului în Cristos. Mai degrabă, mâncarea cărnii ilustra tovărășia pe care credinciosul în sângele lui Cristos o are cu Isus în facerea voinței lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă călcarea de către credincios pe urmele lui Isus, în timp ce se află pe pământ în carne.

Este adevărat că trupul de carne al mielului de paște a ilustrat carnea „Mielului lui Dumnezeu” când atârna pe stâlp. De aceea, apostolul Ioan, comentând faptul că soldații care au luat parte la execuția lui Isus nu i-au zdrobit nici un os, zice: „Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă Scriptura: Nici unul din oasele Lui nu va fi sfărâmat” (Ioan 19:36; vezi și Psalmii 34:20; Numeri 9:12). În timp ce se afla liber și activ în carne, Isus Cristos a făcut voia lui Dumnezeu, lăsându-le exemplu discipolilor Săi ca aceștia să-i calce pe urme (1Pet. 2:21). De aceea, în timp ce se încred în sângele de ispășire al „Mielului lui Dumnezeu”, credincioșii trebuie să se împărtășească din El, făcând voia lui Dumnezeu așa cum a făcut Isus în carne, ascultare de voia divină care este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Aceasta este o întăritoare hrană spirituală pentru credincioșii activi, așa cum a recunoscut Însuși Isus, zicând: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” – Ioan 4:34.

În armonie cu aceasta sunt cuvintele lui Isus referitoare la carnea Sa, ca fiind asemenea manei din cer. El a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustiu și au murit. Pâinea care se pogorâ din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine [să-I fac voia] și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a pogorât din cer, nu ca mana, pe care au mâncat-o părinții voștri și totuși au murit; cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac” (Ioan 6:48-51,57,58). Isus a trăit prin Tatăl făcând voia lui Dumnezeu, în felul acesta fiind susținut cu viață de marele Dătător de viață. Credincioșii care își conformează viețile lui Cristos pentru a propovădui veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu trăiesc prin Isus Cristos, mâncând, ca să zicem așa, carnea Sa, deoarece calea de acțiune în carne a lui Isus a găsit aprobare la Dumnezeu. Tot la fel, calea de acțiune asemenea lui Cristos a urmașilor Săi este aprobată de Dumnezeu, „spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui” (Efes. 1:6). Mai departe, apostolul Pavel a spus: „Căci pentru mine a trăi este Cristos”, adică a-L imita – Filip. 1:21.

Jos în Egipt, nu numai cei întâi născuți, ci toată familia izraelită, servii cumpărați circumciși și străinii ce locuiau cu familia, au mâncat din carnea mielului de paște, din pâinea nedospită și din ierburile amare. La scurt timp după eliberarea lor din Egipt, întreaga seminție a lui Levi a fost folosită în locul întâilor născuți răscumpărați; în toate celebrările anuale din viitor ale paștelui nu numai seminția lui Levi, ci toate celelalte seminții ale lui Israel și toți membrii lor au mâncat din cina de paște (Num. 3:11-13,44-51). Această participare generală nu poate fi interpretată să însemne că în aceste zile de strângere a „altor oi” ale Domnului și aceste persoane cu bunăvoință, sau ionadabi, pot fi îndreptățite să se împărtășească din emblemele Comemorării

împreună cu rămășița spirituală. În contradicție cu asemenea cugetare să fie observate următoarele fapte.

Familia pusă în pericol de plagă

Plaga morții întâilor născuți a fost o lovitură nu numai împotriva întâilor născuți, ci împotriva întregii familii, care în felul acesta suferea pierderea principalului ei membru, acest întâi născut fiind „începutul tăriei lui”, adică tăria tatălui. Prin plagă familia a fost atinsă de moarte. Dacă plaga ar fi lovit fiecare membru al familiei, atunci toți egiptenii, toate turmele și toate cirezile lor, ar fi fost uciși unul după altul. Plaga a însemnat pierderea întâiului născut din fiecare familie. Fiind reprezentantul familiei, întâiul născut era singurul care trebuia să simtă lovitura de moarte; de moartea sa toată familia suferea teribil. Forța plăgii asupra supraviețuitorilor s-a văzut în faptul că Faraon a fost constrâns să-i scoată din țară pe izraeliți, după ce și-a pierdut propriul moștenitor al tronului. Așa stând lucrurile, toți membrii din fiecare familie izraelită au trebuit să se împărtășească din mielul de paște și toți trebuiau să rămână în casă; altfel, fiecare membru care îndrăznește să iasă afară, fie întâi născut sau nu, ar fi fost lovit de îngerul morții. Dacă această acțiune n-ar fi fost urmată de familie, ca întreg, mai ales sub conducerea capului de familie, tatăl, familia nu și-ar fi cruțat întâiul născut și n-ar fi rămas întreagă. Cruțarea membrului său iubit nu depindea numai de acțiunea individuală a întâiului născut; aceasta era o afacere de familie.

Mai mult decât atât, plaga finală, a zecea, urma să realizeze eliberarea izraeliților asupriți de robia Egiptului. Deci, mai mult decât salvarea întâiului născut, de acea celebrare a paștelui era legată eliberarea întregii națiuni Israel. Dacă familiile eșuau să jertfească paștele, ele și-ar fi pierdut întâiul născut și în afară de aceasta nu ar fi avut vreo bază ca legământul legii cu Israel să fie făcut cu ei prin sângele mielului. Cu siguranță Iehova nu ar fi eliberat din țara robiei un astfel de popor neascultător. Deci chestiunea cuprindea mai mult decât numai pe întâiul născut.

Să nu se facă greșeala să se creadă că numai întâii născuți care au fostocoliți au reprezentat biserica urmașilor spirituali ai lui Cristos. Membrii întâii născuți din familiile izraeliților naturali nu constituiau întreaga națiune Israel, ci stăteau numai ca reprezentanți ai întregului. Dumnezeu i-a zis lui Faraon: „Așa vorbește DOMNUL: Israel [națiunea] este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut” (Ex. 4:22,23). Prin urmare, întreaga adunare a izraeliților naturali, întâii născuți și ceilalți, au ilustrat noua națiune a „Israelului lui Dumnezeu”, izraeliții spirituali, sau izraeliții după spirit (Rom. 2:29). Prin moartea mielului de paște și stropirea sângelui lui pentru a proteja în casă întreaga familie, și nu numai membrii întâii născuți, a fost inaugurat legământul legii cu Iehova Dumnezeu și ei au format o parte a națiunii Sale de legământ. Așa cum acel legământ a fost făcut cu cele douăsprezece seminții, cuprinzând pe toți membrii fiecărei familii ascultătoare, tot la fel noul legământ prin Mediatorul Isus Cristos este făcut cu toată organizația sau cele „douăsprezece seminții” ale izraeliților spirituali. De aceea, întorcându-ne în tipul din vechime, era potrivit și obligatoriu ca *toți* membrii din fiecare familie izraelită să mănânce paștele și nu numai întâii născuți. În nici un fel, împărtășirea din paște de către ceilalți membri ai familiei nu fixează regula că ionadabii sau „alte oi” de astăzi trebuie să se împărtășească la Comemorarea instituită de Isus Cristos – Apoc. 7:4-8.

Servii răscumpărați din alte naționalități, deoarece au fost cumpărați, au devenit asociați inseparabili cu familia izraelită, spre deosebire de servii angajați temporar. De asemenea, străinii ce stăteau într-o casă izraelită în vremea paștelui erau astfel strâns asociați cu familia. Fiind de alte naționalități, ei erau expuși sau pasibili de plaga morții întâilor lor născuți, asemenea tuturor celorlalți din Egipt. Pentru a scăpa de plagă ei erau obligați să se împărtășească din paște împreună cu asociații lor izraeliți. În acel scop ei trebuiau mai întâi să aibă circumciși pe toți cei

de parte bărbătească și apoi toți să rămână sub sângele mielului alături de izraeliți. Aceasta nu vrea să spună că ei au fost luați în legământul legii cu izraeliții naturali; ci continuând alături de izraeliți ei se bucurau, într-un mod secundar, de binecuvântările ce rezultau din acel legământ cu Israelul natural.

Relatarea de la Exod 12:38 arată că atunci când izraeliții au mărșăluit triumfător din Egipt, „o mulțime amestecată s-a suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi”. Evident mulțimea amestecată se alăturase izraeliților naturali la celebrarea paștelui. Această mulțime, deși nu se afla direct în legământul legii, a gustat totuși din rezultatele binecuvântate ale acestui legământ și din îngrijirile lui sănătoase și prevăzătoare, rămânând lângă poporul de legământ al lui Dumnezeu și fiind supusă aceluiași legi. Aceasta ilustrează cum clasa pământească a oamenilor de bine de astăzi, deși nu se află în noul legământ și nu se împărtășește din emblemele Comemorării, primește numeroase binecuvântări prin faptul că este ascultătoare de organizația teocratică a izraeliților spirituali ai lui Dumnezeu. Fiind asociați cu acești fii ai lui Dumnezeu născuți de spirit în noul legământ, „oamenii de bine” beneficiază în mod indirect, deoarece legământul lui Dumnezeu prevede îngrijiri generoase pentru aceste „alte oi” ale Domnului și le furnizează mari oportunități de serviciu.

Vinul

Din observațiile de mai sus se vede clar că paștele nu putea fi un tip sau un model călăuzitor care să se aplice la Comemorarea instituită de Isus Cristos. Diferențele fundamentale dintre cele două sunt prea mari. La Comemorare, Domnul Isus a spus că vinul reprezintă sângele Său, și apoi le-a cerut discipolilor să bea acel sânge simbolic. Aceasta era în contrast cu mânuirea sângelui mielului de paște, sânge care nu era băut, ci era stropit cu isop pe ușorii și pragul de sus al ușilor. Potrivit legământului veșnic stabilit cu supraviețuitorii marelui potop din zilele lui Noe și formulat din nou în legământul legii cu Israelul natural, un astfel de băut al sângelui, chiar în simbol, însemna moarte pentru cel care-l bea.

Vinul de la Comemorare n-a fost stropit pe discipoli pentru a ilustra aplicarea meritelor morții lui Cristos la discipolii Săi, ca ei să fie îndreptățiți și să trăiască. El era băut ca simbol al sângelui. Băutul vinului nu putea ilustra prin nici un raționament scriptural însușirea de către discipoli a meritelor dătătoare de viață ale vieții umane a lui Isus împreună cu ștergerea păcatului. În ce privește modul cum este folosit sângele Salvatorului pentru ștergerea păcatului, Scripturile nu vorbesc de un băut al sângelui, ci spun: „A Lui, care ne iubește, care ne-a *spălat* de păcatele noastre cu sângele Său”. „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au *spălat* hainele, și le-au albit în sângele Mielului” (Apoc. 1:5; 7:14). Atunci ce simbolizează băutul vinului la Comemorare?

Pentru a fi în armonie cu interpretarea scripturală, băutul vinului de la Comemorare, ca și când ar fi sângele lui Cristos, simbolizează că cel care-l bea calcă pe urmele lui Isus și participă în moartea Lui. Nu că cel care-l bea devine o parte a răscumpărării sau a jertfei de ispășire a lui Isus Cristos, ci că el suportă o moarte a credințioșiei potrivit exemplului lui Cristos și în tovărășie cu El. Isus a îndurat o moarte rușinoasă pe stâlp unde sângele lui a fost vărsat. De aceea, Coloseni 1:20 vorbește despre „sângele crucii Lui”.

Apostolul Pavel, care s-a împărtășit din vinul Comemorării, a explicat de ce a băut el, zicând: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu *moartea Lui*; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Filip. 3:10,11). Deoarece clasa pământească a „altor oi” nu ia parte la moartea lui Cristos, ar fi nepotrivit ca ei să susțină că fac așa bând din vin. Numai cei care sunt izraeliți spirituali, ca membrii ai trupului sau ai „bisericii” lui Cristos, pot și trebuie să bea astfel; acestora apostolul le scrie: „Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere

că este o pâine, noi, care Suntem mulți, Suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine. – 1Cor. 10:16,17, *Emphatic Diaglott*

Pâinea

Isus a folosit pâine nedospită de la paște când a frânt-o și a zis: „Acesta este trupul Meu”. Pâinea, asemenea mielului fript de paște, fusese supusă căldurii procesului de coacere. Aceasta sugerează supunerea la încercări și neazuri de foc a membrilor trupului sau „bisericii” lui Cristos. În mijlocul acestora, ei nu comit păcatul necredincioșiei față de Dumnezeu, ci sunt mai strâns uniți ca membri ai unui singur trup sau ai *pâinii*. Prin cuvintele lui Isus, „Acesta este trupul Meu”, El nu s-a referit la trupul Său de carne care urma să fie atârnat pe stâlp, fără să-i fie zdrobit nici un os. El s-a referit la biserică, „trupul lui Cristos”, al cărui Cap este Isus (Rom. 12:4,5; Efes. 1:22,23; 5:23,24; Col. 1:18). Fie că frângerea pâinii era numai o practică obișnuită la cină, fie numai simboliza că membrii trupului lui Cristos trebuiau să fie frânți sau maltratați și să sufere împreună cu Capul lor, Isus Cristos, însemnătatea de bază a pâinii rămâne totuși aceeași.

În Scripturi pâinea nedospită a fost cerută în legătură cu paștele și exodul din Egipt și ea reprezintă întristare, fiind numită „pâinea întristării”, cauzată de despărțirea de Egipt sau de lume (Deut. 16:3). Privilegiul de a fi membrii trupului lui Cristos a fost dat discipolilor Săi și mâncarea de către ei a pâinii la Comemorare ilustrează că, asemenea unui trup unit ce este legat de El, Capul lor, ei îndură neazuri alături de El și din pricina numelui Său. Atât neazurile [întristările] prezente, cât și mâncarea la Comemorare arată că ei sunt membrii unui singur trup sau ai unei *pâini*. Ei îndură astfel de neazuri cu integritate față de Dumnezeu, deoarece imită exemplul lui Isus și fac voia lui Dumnezeu cu credincioșie, așa cum a făcut-o Isus; în același timp ‘ne bucurăm chiar și în neazurile noastre’ (Rom. 5:3). Ei trebuie să îndure astfel de neazuri chiar până la moarte și astfel mâncarea pâinii ilustrează același lucru ca băutul vinului. Începând cu băutul vinului, împărtășirea în moartea lui Cristos are ca rezultat bucuria spirituală. Începând cu mâncarea pâinii nedospite, împărtășirea în neazurile lui Cristos, datorită înfăptuirii voinței lui Dumnezeu ca un membru al trupului lui Cristos, are ca rezultat mângâiere și tărie.

Așa stând lucrurile, emblemele Comemorării morții lui Cristos, moarte în care se împărtășesc discipolii lui Isus, nu ilustrează jertfa pentru păcat sau răscumpărarea. Întreaga procedură este împotriva ilustrației jertfei pentru păcat oferită de izraeliți, mai ales cea jertfă pentru păcat făcută pentru întreaga națiune Israel, care era oferită în ziua anuală de ispășire. Așa cum este descris în Levitic capitolul 16, sângele jertfelor pentru păcat nu era băut, ci era stropit pe locul îndurării din Sfânta Sfintelor tabernacolului și după aceea pe alte accesorii din tabernacol. Trupurile de carne ale jertfelor pentru păcat nu erau mâncate de preoți sau leviți, ci erau scoase în afara taberei și arse acolo. „În adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot afară din tabără. De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocară Lui” – Evr. 13:11-13.

Ca jertfă pentru păcat, Isus este „jertfa de ispășire pentru păcatele noastre [ale trupului biserică]; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi [care-i cuprinde pe ionadabii cu bunăvoință]” (1Ioan 2:2). Dar o astfel de ispășire nu înseamnă ceea ce este reprezentat prin emblemele Comemorării, din care se pot împărtăși numai membrele trupului lui Cristos ca moștenitori ai Împărăției cerești. În jertfa pentru păcat sângele era cel care făcea ispășirea când era stropit pe locul îndurării; puterea de ispășire nu stătea în trupurile victimelor care erau arse. Acest aspect arată că mâncarea din pâinea fără sânge a Comemorării nu putea reprezenta îndreptățirea de păcat prin jertfa de ispășire a lui Isus. Aceasta trebuie să ilustreze facerea voinței lui Dumnezeu în Cristos, după ce membrul trupului lui Cristos este îndreptățit de păcat prin credința în sângele lui Isus și apoi suferă neazuri în carne pentru că face așa. Prin urmare, mâncarea și băutul de la Comemorare

reprezintă îndeplinirea cerințelor pe care Iehova Dumnezeu le-a stabilit prin Isus Cristos pentru a câștiga „intrare ... din belșug în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos” – 2Pet. 1:5-11.

Servirea

Din motivele de mai sus, pâinea și vinul pot fi luate împreună de cei ce sunt membrii trupului, după ce mai întâi au adus mulțumiri și binecuvântări lui Dumnezeu pentru amândouă. Aceasta nu înseamnă că pâinea și vinul trebuie să fie amestecate, înmuind în vin bucăți de pâine și apoi încercând să se ia, dintr-o îmbucătură, o înghițitură de vin și o bucată de pâine înmuiată. Ci, în ordinea în care le-a servit Isus, mai întâi celui care sărbătorește i se dă pâinea și apoi acesta bea vinul, după ce a mestecat și a înghițit pâinea. Aceasta nu se face pentru a grăbi Comemorarea, ca și când ar fi o simplă formalitate de care să se scape repede, ci pentru că ambele se referă la același lucru, necazurile fiind atât asociate cu o moarte în credință, cât și precedând-o. Comemorarea nu imită vreo celebrare anterioară a paștelui învechit, paște la care erau trecute din mână în mână câteva pahare de vin, iar înainte și după fiecare pahar de vin erau rostite binecuvântări. De aceea, acordarea binecuvântării în rugăciune pentru fiecare din emblemele Comemorării, în același timp, trebuie să fie suficiente.

Primii discipoli au sărbătorit Comemorarea împreună unii cu alții. Apostolul Pavel vorbește despre strângerea laolaltă pentru a celebra cina Domnului (1Cor. 11:20-34). În timpul paștelui, care a precedat instituirea de către Isus a Comemorării, toți izraeliții au mers într-un singur loc de celebrare, Ierusalimul. Dacă ei n-ar fi venit acolo, n-ar fi putut celebra paștele în casele lor particulare, pentru comoditatea lor. Ei au mers să celebreze sus la Ierusalim, chiar și cei din țări străine. Numai boala sau neputința îi ținea pe oameni la distanță de locul central al celebrării. În tip, numai cel care era necurat din punct de vedere legal, sau era „într-o călătorie lungă” putea fi scutit de paștele original de la Ierusalim și i se permitea să-l celebreze o lună mai târziu – Num. 9:9-14.

Învățătura din aceasta este că poporul Domnului trebuie să se adune în grupele lui organizate, așa cum a făcut adunarea din Corint, pentru a celebra Comemorarea. Exceptând cazul unei anumite neputințe, nimeni să nu eșueze să se întâlnească astfel cu frații ca o adunare și să aștepte să fie servit la Comemorare în particular, separat, prin aranjamente personale neobișnuite. Noi nu servim oameni sau creaturi, sau pe noi înșine; ci, ca și creaturi ce doresc să servească pe Domnul, Creatorul nostru, ne vom conforma aranjamentelor lui Dumnezeu prin organizația Lui. Nu vom aștepta și nu vom cere ca aranjamentul din organizația lui Dumnezeu să se schimbe după noi. Pavel a declarat că partidele, certurile și schismele îi împiedicau pe frații corinteni să celebreze cina Domnului împreună, ca o grupă (1Cor. 11:19,20, *Am. Rev. Ver.*). Aceasta n-ar trebui să fie așa acum, în acest timp când este necesară unitatea poporului lui Iehova (Deut. 12:11-14; 16:16). Prin urmare, cei bolnavi și neputincioși să fie serviți în particular ca un semn al unității și ascultării lor. Ceilalți, atât rămășița spirituală a trupului lui Cristos, cât și toți însoțitorii lor de bine, să se strângă laolaltă în locurile lor obișnuite de adunare, în pace și unitate, sâmbătă 8 aprilie, după ora 6 p.m. Acolo, ca o mărturie înaintea Domnului Dumnezeu și a martorilor oculari – oamenii de bine, membrii rămășiței unse să se împărtășească din emblemele Comemorării cu recunoștință și bucurie.

EXPERIENȚE DE TEREN

Roade la o vizită ulterioară din Britania

„Numele și adresa unei persoane interesate au fost date unei vestitoare pentru a fi făcută o vizită ulterioară. Fusese aranjată o mărturie stradală pe lângă un centru de cumpărături din apropiere, așa că vestitoarea a hotărât să facă vizita ulterioară după ce va petrece o jumătate de oră în lucrarea stradală. Când a făcut vizita, ea a găsit două familii locuind în casă, doi frați împreună cu soțiile și copiii lor. L-a găsit pe unul din bărbați și a fost aranjată o vizită ulterioară. Întorcându-se în lucrarea stradală, a fost surprinsă să afle că cele două soții care ieșiseră de la cumpărături se apropiaseră de un alt vestitor și discutau despre posibilitatea de a aranja un studiu în familie. Miercurea viitoare, seara, a fost timpul asupra căruia au căzut de acord. Vestitoarea și soțul ei au mers să conducă studiul. Când au ajuns acasă, au găsit copiii puși la culcare și pe cei doi frați împreună cu soțiile lor așezați, așteptând bucuroși sosirea vestitorilor. De la început toți patru au manifestat cel mai mare interes. Acum s-a stabilit în această familie un studiu regulat din cartea *Copii*. Toți participă și arată clar că sunt doritori să învețe. Într-un timp scurt toți patru au observat privilegiul de a participa la adunările grupei, atât la studiile în grupă, cât și la adunările de la Sala Împărăției. Copiii fiind destul de mici, a fost necesar să se împartă privilegiul de a participa la adunările grupei; așadar s-a aranjat ca o dată bărbații să meargă la adunare și soțiile să rămână acasă pentru a avea grijă de copii, iar la următoarea adunare să schimbe rolurile. În felul acesta, ei participă la adunări marțea, joia și duminica, în afară de faptul că miercuri seara au studiu la ei acasă. N-a durat mult ca unul din bărbați să-și exprime dorința de a însoți pe cineva în lucrare pentru a vedea cum se face aceasta. În consecință s-au făcut aranjamente să fie luat în teritoriu la o oră stabilită. El a fost acolo exact la timp și a petrecut o dimineață fericită pe teren. Câteva săptămâni mai târziu, fratele lui a urmat aceeași cale de acțiune și în plus una din soții ia acum parte la mărturia stradală. Recent unul din bărbați și-a simbolizat consacrarea prin cufundarea în apă. Toate acestea în doisprezece săptămâni”.

Șocul eliberator (Alton, Iowa)

„Un raport despre congres a fost plasat unuia din fiii unei doamne. La următoarea vizită ulterioară am aflat că băiatul plecase în armată, dar lăsase vorbă mamei lui să obțină acea carte albastră pe care copiii o doreau așa de mult la acel congres [St. Louis]. Așadar s-a crezut că cel mai bine era să nu așteptăm, ci să discutăm din cartea *Copii*. Rezultatul a fost minunat; doamna a acceptat și alături de ea a participat și cumnata ei. Acum, după un studiu de aproape un an, și bărbații din familie sunt prezenți la studiu, fără o participare activă. Ne întrebam adesea ce fel de șoc a trebuit să aibă loc ca ei să vadă chestiunea, întrucât acest studiu se ținea de atâta timp. În aceea seară specială băiatul soldat care primise raportul despre congres a venit acasă în permisie și aceasta era prima lui ocazie să studieze Biblia în felul acesta. L-am întrebat ce i-ar plăcea să aibă, lungă lectură biblică înregistrată sau studiul nostru regulat. Comentariul său a fost: ‘Hai să începem acel mic studiu biblic’. Ajunsesem la jumătatea studiului. S-a auzit un ciocănit la ușă. Era tocmai predicatorul luteran. ‘Sunt aici acei martori ai lui Iehova?’ și a înaintat. ‘Asta nu-mi place deloc. Și acum doamnă ... vă voi dovedi că acești oameni sunt profeți falși. Credeți că Isus este Fiul lui Dumnezeu, credeți?’ arătând cu degetul spre ea. Apoi se întoarce și zice: ‘Acești oameni nu cred’. Doamna ... zice: ‘Și ei cred!’ Apoi el a zis: ‘Oamenii aceștia nu cred în rai sau în iad, numai în ce i-a învățat Russel’. Doamna ... a zis: ‘Oricum niciodată n-am crezut în iad în modul cum învață bisericile, deoarece nu au nici o dovadă scripturală pentru aceasta’. Atunci predicatorul a zis: ‘Credeți în ei [arătând spre noi] sau credeți în mine?’ Răspunsul ei a fost: în nimeni, ‘doar în Biblie’. Cu aceasta el s-a mâniat așa de mult, încât a zis: ‘Deja ați mers prea departe; fiți blestemată și duceți-vă în iad cu ei cu tot’ (arătând spre noi). Doamna ... a zis: ‘Totdeauna tatăl meu mi-a spus că dacă cineva ar fi condamnat vreodată o altă persoană așa cum o faceți dumneavoastră, aceasta ar însemna nimicire pentru el, mai devreme sau mai târziu’. Constatând că nu reușise să ne dea afară din casă, ci *el* a trebuit să iese, și-a uitat pălăria și nici măcar n-a spus noapte bună! Astfel s-a

identificat singur. Soldatul a zis: ‘De tot ce se teme predicatorul este să nu-i fie prădată pășunea’. În ce privește rezultatul acestei răzvrățiri neașteptate, soldatul a luat cu el în armată ‘sabia spiritului’, o Biblie nouă, cartea *Copii* și o carte de întrebări. El a întrebat dacă îl puteam informa despre adresa martorilor lui Iehova din zona unde se afla el. Ultimele lui cuvinte au fost: ‘Aș vrea să fiu acasă și să studiez Biblia împreună cu oamenii voștri’”.

Importanța mai multor studii de carte (Carolina de Nord)

„Cele de mai jos sunt declarații făcute către mine, în timp ce merg din loc în loc pentru a ține studii de carte: ‘De patru ani sunt abonat al *Turnului de veghere* și am toate cărțile și broșurile; niciodată n-am învățat atât de multe despre Biblie din tot ce am citit, cât am învățat de când ați început să țineți studii de carte cu mine, de luna trecută’. Altul: ‘De ani de zile citesc și niciodată n-am învățat atât de multe ca acum, de când aveți studii cu mine din *Lumea Nouă*’. Un bărbat de culoare de aproape 60 de ani: ‘Am învățat mai mult despre Biblie în primul studiu, decât în toată viața mea’. O doamnă de culoare de 88 ani: ‘M-am purtat urât cu martorii lui Iehova și ei nu s-au mai întors. Am fost neliniștită timp de doi ani dorind ca ei să se întoarcă, dar nu reușeam să ajung să văd pe vreunul din ei, până când o tânără a venit la ușa mea și mi-a spus că era o martoră a lui Iehova. I-am spus ce le făcusem celorlalte care veniseră și că dacă le vedea cândva pe acele fete să le spună să se întoarcă. Fata mi-a spus că ea și mama ei mă vor ajuta. Ele au venit de două sau de trei ori și au plecat, iar acum Domnul te-a trimis pe tine să mă ajuți. Sunt așa de fericită acum să aflu calea cea dreaptă. Dintr-o dată am învățat un lucru. Mai degrabă aș primi un lucru bun, decât șase care nu fac nimic. Am învățat cine este vechiul Lucifer. El și-a trimis săptămâna trecută unul din oamenii lui să-mi spună să nu mai țin aceste studii: „Nu mai primi acest material nou, ci ține-te de noi, căci noi suntem aici de mult timp”. I-am spus: „Da, și Diavolul este aici de mult timp”. Ea a mai spus: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi s-a permis să văd lumina”. Acesta este un minunat privilegiu de a-i ajuta pe cei care sunt așa de doritori să învețe despre Împărăția lui Dumnezeu”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 MARTIE 1944

Nr. 5

ÎNNOIREA LUMII

„Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” – Matei 19: 28

PRIN Iehova, Creatorul și Dătătorul de viață s-a apropiat momentul înnoirii lumii. Înnoirea începe cu punerea în mâinile Fiului Preamărit a Guvernului Împărăției lui Dumnezeu. Guvernul Teocratic a fost deja instalat, toate faptele din 1914 d.Chr încoace dovedind că în acel an Iehova a preluat marea putere și L-a așezat ca Împărat „pe scaunul de domnie al slavei Sale pe Fiul Său preaiubit. Înnoirea începută atunci nu se va opri decât atunci când se va naște o lume nouă, în care omenirea ascultătoare va locui pe un pământ în prosperitate, cu sănătate perfectă și cu belșug în condiții de pace, siguranță și neprihănire. Aceasta va avea loc în ciuda faptului că toate eforturile către așa numita „înnoire morală” a omenirii prin organizații religioase, politicieni și educatori lumești în era postbelică vor da greș. Acolo unde religia și susținătorii ei politici, care încearcă în desperare să evite prăpastia distrugerii lumii, vor eșua în reformarea omenirii în minte și inimă, acolo Dumnezeu Cel Atotputernic, prin puterea și Adevărul Lui va reuși prin iubitul Său Fiu și Împărat, în numele „oamenilor plăcuți Lui”.

2. Cuvântul *înnoire* apare doar de două ori în Sfintele Scripturi, odată în textul de mai sus citat din Matei 19: 28 și odată în Tit 3: 5 care spune: „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin *înnoirea* făcutăf de Duhul Sfânt”. Chiar și acest text din Scriptură arată că este lipsit de înțelepciune pentru cei ce plănuiesc pacea postbelică să vorbească despre „înnoirea morală” a naziștilor germani, ca să nu mai vorbim de fasciști și de restul omenirii. Înnoirea nu poate fi făcută de vreo faptă neprihănită a oamenilor. Marea înnoire prevestită de Fiul și Profetul Suprem al lui Iehova va fi realizată prin puterea și fapta lui Iehova Dumnezeu, pe care toate națiunile lumii L-au respins.

3. Cuvântul *înnoire* traduce cuvântul grecesc folosit de apostolul Matei și scris de apostolul Pavel lui Tit, anume *palingenesia*. Cuvântul este compus din două părți: *palin* care înseamnă *iar* și *genesia* care înseamnă *a fi născut sau naștere*; deci literal înseamnă *naștere din nou sau naștere nouă*. (Tit 3:5, *Siriacă*). Aici ne interesează folosirea de către Isus a cuvântului *palingenesia* când vorbea cu apostolii. E clar că El nu vorbea de „spălarea nașterii din nou”, așa cum scrie Pavel lui Tit. Acei creștini, însă, care trec prin „spălarea nașterii din nou” și prin „înnoirea făcutăf de Duhul Sfânt”, participă la înnoirea menționată de Isus. Subiectul „spălării nașterii din nou” îl rezervăm pentru o discuție într-un număr viitor.

4. Cuvintele lui Isus se referă la întreaga lume, adică „înnoirea tuturor lucrurilor”. Circumstanțele în care este menționată aceasta ne ajută să înțelegem acest lucru. „Împărăția cerurilor” era în discuție la acel timp. El tocmai îi binecuvântase pe copii, spunând: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.” (Matei 19: 14) Pe urmă, un tânăr evreu bogat, un conducător, s-a apropiat de Isus și a întrebat ce trebuie el să facă pentru a moșteni viața veșnică. Isus a spus că trebuie să respecte poruncile lui Dumnezeu și apoi a citat câteva din Cele Zece Porunci. Tânărul a răspuns că păstrase toate aceste porunci de

foarte tânăr, dar că tot nu era mulțumit și acum vroia să i se spună ce îi mai lipsește. Atunci Fiul Omului, Isus, care nu avea nici o bogăție lumească, nici măcar un pat în care să doarmă, a spus: „Dacă vrei să fii desăvârșit du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.” Dacă Isus ar fi avut bogății lumești, n-ar fi putut să rămână mereu credincios acestor principii și să dea asemenea sfaturi. Renunțarea la bogății materiale în această viață, pentru viața eternă în cea viitoare era un preț prea mare pentru tânăr și el a renunțat la privilegiul urmării Comandantului Vieții și la mântuire și a plecat trist. – Matei 19: 16-22.

5. Isus a spus apoi că este cu mare greutate ca un om bogat să între în Împărăția cerurilor, deoarece nu își poate cumpăra un loc înăuntru, nici chiar cu toată averea lui. (Psalmi 49:6-11). Isus zise: „Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să fii între un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” Câți clerici religioși astăzi, care pretind că urmează exemplul lui Isus, îndrăznesc să spună membrilor bogați ai organizației lor această pildă a Învățătorului? Niciunul! Ei spun oamenilor obișnuiți că este voința Domnului ca cei putrezi de bogați să fie copleșiți de daruri lumești și că mulțimea de oameni obișnuiți să trăiască în condiții sărace, pentru ca apoi să-i facă pe bogați „favorizații turmei”, să-i facă asociați principali, să-i împodobească cu medalii, să-i înobileze și să le dăruiască alte onoruri religioase. Însă Domnul Isus nu a făcut pe niciunul din asemenea clasă cu bani să fie cei mai importanți din turmă, adică apostoli. Unul din apostoli era Petru și dacă el locuia într-un palat și se umplea de bani, tablouri, case, pământ și convenții cu conducători dictatoriali, Cartea ne-ar fi dezvăluit mai departe.

6. Discipolii lui Isus au fost uimiți de spusele Lui și au zis: „Cine poate, atunci să fie mântuit?” Atunci, pentru a arăta că nu bogățiile conduc spre mântuire, ci lucrul Domnului, Isus a răspuns: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.” Petru, nu din egoism, ci pentru informare, l-a întrebat atunci pe Învățător: „Iată că noi am lăsat tot, și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?” Petru știa că nici el, nici vreunul dintre ceilalți apostoli nu lăseseră în urmă atâta bogăție câtă deținea tânărul conducător, dar măcar ei părăsiseră tot ce aveau și îl urmașeră pe Isus, care de asemenea era fără bunuri din această lume. E clar deci că Petru nu îl urma pentru vreo răsplată pământească. Învățătorul vorbise de comori în ceruri și deci vroia el să știe, ce puteau acestea să fie?

7. Răspunsul lui Isus către Petru a dezvăluit recompensa nu numai a celor doisprezece apostoli, ci și a tuturor celor ce urmează același drum de abnegație pe urmele lui Isus și suferă mare ocară în consecință. Isus le-a răspuns: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și ori și cine a lăsat case sau frați sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit și va moșteni viața veșnică”. (Matei 19: 28, 29 *A.S.V.*) Imediat după aceste cuvinte Isus a povestit parabola legată de „Împărăția cerurilor”. „Este asemenea unui om, stăpânul unei case, care s-a trezit dis-de-diminează ca să tocmească lucrători la via lui.” – Matei 20:1-16. *A.S.V.*

8. Învățătorul leagă Împărăția lui Dumnezeu, care este „Împărăția cerurilor”, cu înnoirea. La înnoire spune Isus, Fiul omului va sta pe tronul divin, judecând, și cei doisprezece apostoli vor judeca împreună cu El. Dar ce se înnoiește? Înnoirea nu poate fi ceva care continuă de multe secole, de la moartea, învierea și înălțarea la ceruri. Când s-a înălțat nu a început imediat să domnească și deci nu a intervenit în conducerea ne-evreiască a pământului; timp de peste 36 de ani de la intrarea Lui în prezența Domnului, distrugerea Ierusalimului de către romani a avut loc în anul 70 d.Chr. Începutul domniei Lui pe tronul ceresc trebuia să aștepte până la sfârșitul domniei ne-evreiești, când de asemenea se termină conducerea neîntreruptă a lui Satan Diavolul. De aceea se scrie în Evrei 10: 12, 13: „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă, de acum, ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.” Profetia din Psalmi 110:1, 2 prevestise acest lucru:

„Iehova a zis Domnului meu: „Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale.” Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpâneşte în mijlocul vrăjmaşilor Tăi!” (A.S.V.). Preînaltul Isus nu va executa judecăţile lui Iehova Dumnezeu împotriva duşmanilor acestuia, până când Dumnezeu nu îi da ordin să conducă printre ei în „acest veac rău .” Este evident că înnoirea când discipolii vor sta cu El pe tron judecând, nu poate să însemne „spălarea naşterii din nou „, care a avut loc în așa numita „eră creştină”.

9. Unii religionişti înclină să creadă că înnoirea , când Fiul omului domneşte în slavă cu discipolii Săi ,se referă la înviere. Dar cuvântul *înviere* nu era străin în vocabularul lui Isus, şi când se referea la acest lucru, folosea pur şi simplu cuvântul grecesc *anastasis*, care înseamnă tocmai acest lucru. (Ioan 5:29; Luca 14:14; Matei 22:30, 31; Ioan 11:25) Deci înnoire nu putea avea înţelesul îngust de înviere. Înnoirea, timpul domniei Lui împreună cu apostolii, trebuia să se refere la ceva mult mai vast şi care cuprinde nu numai pământul ,ci şi cerurile. O comparaţie a textului lui Matei despre cuvintele Domnului, cu textele din Marcu şi Luca ,ne îndreaptă în direcţia corectă, a unei înţelegeri corecte. Marcu scrie că Isus a spus ,ca răspuns lui Petru: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau copii sau holde, pentru Mine şi pentru Evanghelie, şi să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, fraţi, surori, mame, copii şi holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viaţa veşnică.” (Marcu 10:29, 30 A.S.V.) Iar în Luca 18:29, 30 se scrie: „Adevărat vă spun vouă, nu este om care să fi lăsat casă, sau soţie, sau fraţi, sau părinţi, sau copii, de dragul Împărăţiei lui Dumnezeu şi care să nu fi primit însutit în aceste timpuri, iar în lumea care va veni, viaţă veşnică”– A.S.V.

10. Observaţi că textul lui Matei nu include cuvintele „în veacul viitor”, pentru a sublinia vremea sau împrejurarea recompensei. El nu precizează vremea sau împrejurarea spunând „când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor.” Relatările paralele ale lui Matei, Marcu şi Luca ,astfel folosesc împreună cuvintele *înnoire* şi *lume*. Este interesant deci cum traduceri moderne redau în engleză cuvintele Domnului nostru Isus Cristos din Matei 19: 28. Traducerea Weymouth spune: „, Adevărat vă spun, a răspuns Isus, că la crearea din nou, când Fiul Omului va sta pe tronul Său glorios, voi, care m-aţi urmat, veţi sta şi voi pe douăsprezece tronuri şi le veţi judeca pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.” Explicaţiile de subsol din Weymouth pentru acest verset spun :”*În noua creaţie*” sau „în naşterea din nou”, cuvântul grecesc *palingenesia* , însemnând „în care va fi o nouă geneză.” Traducerea ebraică a Dr-ului Ginsburg spune: „în reînnoirea creaţiei”. Foarte interesantă este însă traducerea englezească a Versiunii Siriace Peshitto a textului, care versiune a fost făcută din manuscrise greceşti foarte timpurii. Aşa cum este tradusă de foarte bine cunoscutul Dr. James Murdock, versiunea siriacă spune: „Isus le-a spus: Adevărat vă spun vouă, cei care M-aţi urmat, atunci când Fiul omului îşi va fi luat locul pe tronul Său glorios, ÎN LUMEA NOUĂ, şi voi veţi sta pe doisprezece tronuri şi le veţi judeca pe cele doisprezece seminţii ale Israelului”.

NECESITATEA

11. Fără a ne baza numai pe variatele traduceri,ci şi studiind într-o lumina amplificată Scripturile, putem înţelege următorul adevăr legat de cuvântul înnoire. Referindu-se la vremea domniei Lui şi a discipolilor Lui, Isus Cristos a folosit cuvântul pentru a însemna crearea unei lumi neprihănite, lumea nouă: „Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2 Petru 3:13) Lumea nouă nu va fi organizaţia universală a lui Iehova Dumnezeu; pentru că acea organizaţie include serafimi, heruvimi şi îngeri şi a existat de când Dumnezeu şi-a creat primul şi unicul Fiu numit „Cuvântul” sau „Logos”. Niciodată nu s-a stricat sau a încetat să funcţioneze şi deci nu are nevoie de înnoire sau recreare. Sigur, lumea nouă neprihănită va include creaturi care sunt din organizaţie sau care vor deveni membrii ai

organizației universale a lui Iehova; totuși lumea nouă este ceva separat, deci are alt statut. De ce? Deoarece lumea nouă este făcută din două părți: noile ceruri (care arată spre ceva diferit de organizația invizibilă, deja existentă a lui Dumnezeu, care este universală!) și un nou pământ (care se referă specific la aranjarea planetei pământ și nu a altor planete de pe cer). Deci lumea nouă este „nouă” în relație cu pământul nostru și nu cu tot universul.

12. Planeta noastră poate fi de mare interes pentru toate creaturile spirit mărețe care locuiesc în universul invizibil, mai ales pentru că iubitul Fiu al lui Dumnezeu a venit în carne și oase pe pământ și tot aici numele lui Iehova Dumnezeu va fi justificat în curând. Totuși, nu toate creaturile spirit din universul nemărginit sunt implicate în purtarea de grijă a pământului. Nu toate făceau asta la începutul istoriei omenești, nici nu vor face toate aceasta la Înnoire. Legat de aceasta, luați aminte la următoarele: Iehova Dumnezeu a creat organizația universală. Fiind creația Lui, înseamnă că este perfectă. „Lucrările Lui sunt desăvârșite”. „Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire” (Deuteronomul 32:4. Psalmii 111:7, 8) Când Dumnezeu a creat primul om, pe Adam, această creatură umană era perfectă, fără păcat, corectă și făcută după porunca lui Iehova. Deci Creatorul l-a luat pe bărbatul perfect în organizația Lui universală ca membru lucrător, a cărui îndatoriri și câmp de operare avea să fie pe pământ. Tatăl ceresc iubitor nu l-a lăsat pe bărbat singur în grădina Edenului, ci i-a dat bărbatului un tovarăș și un ajutor pe măsură, os din osul lui și carne din carnea lui. Prin ei, membrii pământești a organizației universale a lui Iehova aveau să se înmulțească pentru a cuprinde tot pământul, ca toți membrii să fie urmașii lui Adam și Eva și să fie neprihăniți, cu o frumusețe nepieritoare, constanți în desăvârșire, și trăind veșnic din belșugul unui paradis pe întreg pământul, acolo unde neprihănirea continuă a oamenilor garanta pace eternă.

13. Fiii spirituali ai lui Dumnezeu cântau împreună și strigau de bucurie la crearea casei eterne a omului (Iov 38:4-7). Dintre aceștia, marele Organizator și Capul Suprem al organizației universale a luat câțiva fii, care aveau însărcinarea specială de a fi ocrotitorii acestui pământ și a ocupanților lui umani. Iehova Dumnezeu l-a uns pe marele heruvim Lucifer pentru a fi stăpânul invizibil al bărbatului perfect și a femeii perfecte și i-a dat lui Lucifer o organizație de îngeri sfinți, care să asculte de ordinele lui de lucru pe acest pământ. Deoarece omenirea este inferioară îngerilor și nu poate să-i vadă, această organizație spirituală a format un cer drept, aflat deasupra locuitorilor drepti ai pământului. Organizația cerească și organizația pământească erau unite de un scop comun, care-L slăvea pe Dumnezeu, și anume de a umple pământul cu oameni drepti și a supune pământul, prin cultivarea lui și prin stăpânirea asupra tuturor animalelor inferioare. Această unitate de scop, pentru a fi pe placul Dumnezeului Cel Prea Înalt, a făcut ca cerul și pământul să formeze o *singură lume* ,cu localizări distincte, dar fiind în același timp parte a organizației universale a lui Dumnezeu. Această lume de la începuturi era dreaptă, pentru că era creația lui Dumnezeu.

14. Această lume dreaptă nu mai există! Mărturiile amănunțite despre ea se păstrează cu credincioșie numai în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Acea lume a degenerat, dar nu din cauza unor imperfecțiuni sau a stricării ei de către Creator. Cu privire la omenirea degenerată, profetul lui Iehova Dumnezeu declară: „Ei s-au stricat; Netrebnicia copiilor Lui, este rușinea lor! Neam îndărătnic și stricat!” (Deuteronomul 32:5) „Numai, iată ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii.” (Eclesiastul 7:29) Iar cu privire la stăpânul invizibil al pământului și organizația lui de îngeri, profetul lui Dumnezeu spune: „Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în ține.” (Ezechiel 28:14,15) Poziția lui Lucifer în organizația universală a lui Dumnezeu era onorabilă și glorioasă, dar el a păcătuit ,cedând ambiției egoiste de se proslăvi pe sine, mai presus decât poziția pe care i-o stabilise Dumnezeu.

El țintea să fie el însuși asemeni lui Dumnezeu, astfel încât să domine organizația universală, nu doar organizația de pe pământ.

15. Lucifer a ispitit-o pe femeia Eva să nu asculte de instrucțiunile organizației divine și l-a supus pe bărbat la presiuni din partea soției sale nesupuse. Prin pornirea sa egoistă, el l-a dus pe bărbat în păcat împotriva organizației Capului Suprem, Dumnezeu Cel Prea Înalt. Apoi el a corupt îngerii din organizația cerească de sub el și s-a transformat în „prințul demonilor”. Atât partea vizibilă cât și cea invizibilă au devenit dezordonate și corupte și lumea neprihănită a încetat să existe. A început să funcționeze acum o lume stricată. O mărturie inspirată despre aceasta se găsește în Romani 5:12,15: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume (*kosmos*) și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” traducerea Weymouth.

16. Veți observa că autorul a folosit cuvântul grecesc *kosmos* care este tradus prin „lume” în epistola sa către romani. Autorii biblici folosesc cuvântul *lume* (*sau kosmos*) pentru a include atât cerurile cât și pământul, o parte vizibilă și una invizibilă a organizației lumii. Ei folosesc termenul sub puterea inspirației spiritului sau energiei invizibile a Dumnezeului Atotputernic.

17. Prin apariția păcatului și prin izgonirea de către Dumnezeu a rebelului Lucifer, precum și a bărbatului nesupus și a femeii nesupuse din organizația Sa universală, a avut loc transformarea lumii din care făcea parte omul. Lucifer, care a devenit Satan sau cel ce se opunea lui Dumnezeu, a format o organizație, având ca membrii toate creaturile păcătoase, el fiind organizatorul și conducătorul acesteia. Ea cuprindea o parte invizibilă sau demonică și o parte vizibilă sau omenească; împreună, cele două părți formau o lume răzvrătită și plină de păcate. În această organizație, Satan și-a asumat dominația mondială, propunându-și să o facă atât de mare, încât să cuprindă tot pământul, prin răspândirea omenirii păcătoase până la capătul pământului. În Eden, imediat după izbucnirea rebeliunii, Dumnezeu a trimis un avertisment organizației celei rele, cu aceste cuvinte: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul,„ (Genesa 3: 15, *Rotherham*). Această judecată divină nu numai că anunța distrugerea oricărei organizații mondiale pe care Satan Diavolul ar putea-o crea, ea promitea renașterea unei lumi drepte, pentru a da la o parte acea lume ticăloasă pe care Satan vroia s-o întindă peste tot pământul. Domnul Dumnezeu a folosit în mod inspirat ilustrația nașterii umane, vorbind despre „sămânța femeii” pentru a descrie mijloacele pe care El le va folosi pentru a strivi organizația mondială a Diavolului, cu capul ei cu tot.

18. Dumnezeu decretase că păcatul și organizația păcatului nu vor locui veșnic în creația vie, ci „la timpul potrivit El va aduce pe lume prin „femeia” Sa „adică organizația Lui sfântă, de creaturi credincioase pe servul Lui, pentru a distruge pe toți păcătoșii încapățânați și efectele păcatului. Dar întâi trebuia dovedit că Satan Diavolul și sămânța lui nu puteau să scoată toate creaturile de sub dominația universală a lui Dumnezeu, ca să se alăture organizației lui Satan și să o servească. Din această cauză Iehova Dumnezeu a permis lui Satan și asociațiilor săi să rămână până vine momentul când Sămânța „femeii” lui Dumnezeu va avea o acțiune distructivă, violentă, împotriva organizației nelegiuite și a membrilor ei.

19. Pentru a-și demonstra puterea invincibilă împotriva oricărei structuri pe care adversarul ticălos le poate crea și pentru a servi ca avertisment întregului univers viu, Iehova Dumnezeu a șters de pe fața pământului acea organizație universală a Diavolului. S-a întâmplat la capătul a 1656 ani de istorie umană. Doar câțiva indivizi au refuzat să se alăture. Ei s-au ținut departe de acea lume păcătoasă, mergând în umilință cu credință și devotament față de Dumnezeu. Asemenea persoane includeau pe Abel, Enoh și Noe, bărbați care și-au păstrat integritatea credinței în Dumnezeu. Ei reprezintă modele pentru cei din zilele noastre care refuză să aibă de a face cu organizația mondială a Diavolului și care se păstrează nepătați de aceasta. Ei au acționat ca martori ai lui Iehova Dumnezeu, ai suveranității Lui universale și ai scopului Său de a distruge

păcatul din organizația lumescă, prin Sămânța Sa care va veni din „femeia” Lui. Ei așteptau momentul înlăturării păcatului și al păcătoșilor și restatornicirea neprihănirii pe pământ.

20. Acea primă organizație a inamicului lui Dumnezeu a devenit „o lume a nelegiurii,” deoarece întreaga organizație era stricată și nearmonioasă cu Dumnezeu. Pentru că se stricase și era destinată pieirii, se numea „lumea veche” (2 Petru 2:5). Deși această distrugere era cea mai puternică demonstrație, în experiența omenească a puterii divine de până atunci, totuși neamul omenesc a ales repede să ignore această mărturie de putere și iar a pornit pe calea care dusesese la necesitatea potopului distrugător. Vorbind de această calamitate naturală și de faptul că oamenii nu văd apropierea unei distrugerii asemănătoare, dar și mai formidabilă, inspiratul apostol Petru a spus: „Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ, scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți”. (2Petru 3: 5- 7). Înaintea revărsării de ape, demonii spirit, materializându-se în „uriași” pe pământ, se amestecaseră în treburile oamenilor. (Geneza 6: 1-4). De aceea potopul, deși a cuprins numai pământul și a distrus organizația vizibilă a oamenilor, a avut și un efect asupra părții demonice invizibile a lumii. De aceea cuvintele „lumea de atunci a pierit” se aplică organizației vizibile cât și celei invizibile. Pe pământ nici unul din nelegiuiți nu a supraviețuit și demonii uriași au trebuit să se lipsească de corpurile de carne și să se retragă în lumea spiritelor invizibile.

ACEASTĂ LUME

21. Distrugerea vechii lumi nu a fost urmată de înnoirea ei. Pe pământ nelegiuirea fusese într-adevăr înecată și numai neprihănitul Noe și familia lui, opt persoane în total coborâseră din corabia supraviețuirii și au reluat viața pe uscat. Dar distrugerea doar a oamenilor nelegiuiți îi lăsa în continuare în viață pe cei foarte puternici din lumea veche și capabili de a ridica o nouă organizație, atât în cadrul membrilor dezorganizați ai celei vechi, cât și pe pământ. Cu alte cuvinte potopul pământesc a lăsat în viață demonii și pe prințul lor Satan Diavolul, chiar dacă învinși și confuzi. Aceasta dovedește importanța absolută a unui aspect pentru orice înnoire a lumii, un aspect pe care clericii religioși, politicienii, finanțistii, judecătorii, forțele polițienești și reformatorii societății nu îl vor putea produce niciodată. Ce anume? Înlăturarea puterilor demonice și crearea de puteri cerești drepte, care să răspundă de această lume. Numai „femeia” lui Dumnezeu, organizația Sa universală și credincioasă, care este deasupra, poate produce asemenea „ceruri drepte” pentru omenire. Astfel, se vede că însăși temelia unei lumi noi, o lume înnoită a dreptății, este un guvern incoruptibil, mai puternic decât Satan și toți demonii lui, în stare să distrugă toate creaturile ticăloase și capabilă să șteargă efectele a mii de ani de funcționare păcătoasă. În scopul propus al lui Dumnezeu, timpul nașterii aceluiași Guvern Teocratic nu sosisese încă după potop; și, prin urmare, lumea înnoită nu a urmat după dispariția acelei lumi păcătoase. Acum acest guvern a sosit!

22. Satan Diavolul se opune oricărei înnoiri. Acest nelegiuit era încă hotărât să învingă pe Dumnezeu și, cu permisiunea Lui, și-a întors atenția către supraviețuitorii potopului. Fiind un spirit al imitației, el și-a reorganizat oastea invizibilă, demonii, imitând organizația lui Dumnezeu care îl înfrânsese, pentru a se opune cu o organizație similară și a crea astfel o confuzie și o decepție și mai mare în rândul oamenilor. Organizația lui invizibilă nu este o joacă copilărească, ci este un dușman puternic pentru toată evlavia și neprihănirea de pe pământ. Apostolul Pavel, care datorită inspirației divine a cugetat mai adânc decât poate cugeta înțelepciunea omenească materialistă, îi avertizează pe toți creștinii împotriva adevăratului dușman spunând: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva

stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” – Efeseni 6: 11, 12. notă margin.

23. Aceleași căpetenii, domni, stăpânitori ai întunericului acestui veac, spirite ale răutății compun „cerurile... acestui veac”, care apostolul Petru spune că există încă, pentru că sunt sortite pieirii sau distrugerii prin foc.. Pământul de asemeni sortit distrugerii prin foc odată cu cerul demonic, nu este întreg globul pământesc, deoarece aceasta nu este organizația sau creația lui Satan, ci proprietatea lui Dumnezeu. El îl va păstra curat, pentru scopul inițial pentru care a fost creat, anume, să fie locuit veșnic de creaturi omenești perfecte, după chipul și asemănarea Lui. Deci pământul sortit distrugerii focului este organizația vizibilă construită de Satan și demonii lui după potop.

24. Satan Diavolul a acaparat pe urmașii lui Noe, care alunecau înapoi în vechea patimă a nelegiuirii și cu ei a construit o organizație vizibilă de răutate, simbolic numită „pământ”. Babel sau Babilonul a fost temelie sau începutul acestei organizații pământești. Toată structura ulterioară fiind construită după modelul Babilonului, întreaga organizație vizibilă și puterile ei nevăzute din umbră sunt numite „Babilon”. Creatorul Babilonului pământesc a fost Nimrod, primul om care a înregimentat creaturi umane în organizația vizibilă a lui Satan, îndepărtându-i de Dumnezeu. Legăturile prin care înrobea membrii organizației și îi supunea era religia, politica religioasă sau de stat. Statul era expresia politică a conducerii lui Satan, spiritul imitator aflat peste pământ. Nimrod nu era vreun mare vânător în ochii lui Iehova Dumnezeu, nici în ochii lui Noe sau ai lui Sem. Era văzut astfel numai de către cei înregimentați, care îl slăveau, punându-l „înaintea lui Iehova”. El îl divinizau pe conducătorul statului, mai presus decât pe Dumnezeu și, deci, slăveau creatura, mai degrabă decât pe Creatorul ei. Toate conducerile religioase, conducerile politice și organizațiile de atunci și până astăzi, au pornit de la acel Babilon inițial și Dumnezeu lor este zeul babilonean Satan. Organizația babiloneană s-a întins pe tot globul. Fiind sub controlul lui Satan, atât spiritele mârșave, cât și organizația lumească, cuvintele din 1 Ioan 5:19 nu pot fi decât adevărate: „Că toată lumea zace în cel rău” – *Weymouth, Mofatt*.

ALTE SCÂNTEIERI DE PREVESTIRE

25. Scopul lui Iehova Dumnezeu rămâne valabil și justificarea este foarte aproape. El nu a uitat și nu s-a dezis de imaginea viitorului, prezentată în grădina Edenului. Maiestuos, fără emoție sau grabă, rezultate din acțiunile lumii și a prințului ei, Iehova Dumnezeu înaintează fără oprire spre evenimentul suprem, justificarea numelui Lui și completa înnoire a lumii. Prima cerință în acest sens, bazată pe promisiunea Lui, este stabilirea în ceruri a Guvernului Seminței „femeii” Lui. Este „Împărăția cerurilor”, cu persoane pe tronul integrității incoruptibile față de Dumnezeu. Integritatea lor trebuie testată și dovedită și aceasta nu poate fi făcută decât în mijlocul lumii în care Satan Diavolul este zeu. Deși locuitori ai acestei lumi, ei nu pot vreodată aspira să devină parte a ei. Din motivul acestui test și pentru a-l demasca pe Diavol, ca fiind așa cum îi zice numele, un calomniator sau mincinos, Iehova Dumnezeu și-a trimis pe pământ pe Preaiubitul Său Fiu. Dumnezeu L-a luat din mijlocul organizației cerurilor și L-a așezat ca om în mijlocul „acestei lumi.”

26. Pentru a-Și însemna progresul spre țelul glorios și pentru a ține vie speranța și încrederea credincioșilor, Iehova Dumnezeu a întărit promisiunea Lui privind Sămânța, așa cum este descrisă în prima carte a Bibliei. (Geneza 3: 15) Lui Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, Iehova a dezvăluit că iubitul Fiu al lui Dumnezeu, fiind un om perfect, va veni prin urmașii lui Avraam și deci putea fi numit „sămânța lui Avraam” (Galateni 3: 8, 16). Astfel Avraam, al cărui nume înseamnă „tatăl unei mulțimi”, avea să servească ca tip sau reprezentare al Tatălui Ceresc al Sămânței promise. Când Dumnezeu a testat credința lui Avraam, până în punctul sacrificării fiului iubit Isaac pe altar, la comanda Lui, El l-a înapoiat pe Isaac lui Avraam și apoi a zis: „Te

voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!” (Geneza 22: 17, 18; Evrei 11: 17 -19). După un secol, Dumnezeu l-a făcut pe nepotul lui Avraam, Iacob, să vorbească despre aceeași venire a Guvernatorului și Binecuvântătorului națiunilor. Atunci când i-a dat binecuvântarea de rămas bun fiului său Iuda, Iacob a zis: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele.” – Geneza 49: 10.

27. Cele douăsprezece seminții ale lui Israel au izvorât de la Iacob și, prin hotărârea dumnezeiască, gloriosul Rege al păcii, care va ridica sceptrul peste cei ce s-au supus Lui ca Judecător ,avea să vină din seminția lui Iuda. Iuda fiind asemănat cu „un pui de leu”, marele Rege trebuie să fie „Leul din seminția lui Iuda .” – Apocalipsa 5: 5.

28. Ajutându-i să întrevadă ce va însemna înnoirea lumii pentru „oamenii de bună credință”, și arătându-le că le va aduce un Guvern eliberator, Iehova Dumnezeu a izbăvit cele douăsprezece seminții ale lui Israel din robia grea din Egipt și i-a dus în Pământul Făgăduinței, Palestina. În codul de legi pe care l-a dat prin Moise, El a prevăzut un preot, pentru ca iertarea păcatelor să se poată face în mod regulat. Astfel ei puteau continua relația lor cu Dumnezeu. Iertarea păcatelor pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel era făcută anual prin sacrificii de animale, de către preoțime. Acestea simbolizau curățirea de păcate ce avea să fie făcută de Înalțul Preot al lui Iehova pentru toți credincioșii care se întorc spre Iehova Dumnezeu și acceptă sacrificiul divin al Preaiubitului Său Fiu, Mai Marele Isaac. În lege, Iehova Dumnezeu a prevăzut și un rege (Deuteronomul 17: 14-20) La cererea israeliților din Palestina, Dumnezeu le-a dat un rege vizibil. După eșecul primului rege Iehova Dumnezeu le-a ales „un om după inima Lui „, pe regele-păstor David.

29. În timpul domniei de 40 de ani a lui David, Ierusalimul, cu fortăreața aflată pe Muntele Sion, a devenit orașul capitală a națiunii. Acolo a așezat David chivotul sacru al mărturiei lui Dumnezeu și, pe urmă ,a hotărât construirea unui templu glorios, demn să găzduiască acest simbol al prezenței lui Dumnezeu între cei pe care îi alesese. Ca urmare, Iehova a făcut un legământ cu David pentru o împărăție veșnică din casa acestuia. Astfel casa lui David a devenit casa regală. Din acest motiv iubitul fiu al lui David, Solomon, a fost ales să îl urmeze la tron pe David. De la începutul domniei, Solomon a construit templul magnific de la Ierusalim. Atât David, cât și înțeleptul său fiu, Solomon, erau modele de personaje profetice care anunțau pe minunatul Împărat care avea să vină, Sămânța femeii lui Dumnezeu.

30. În timpul domniei lui Solomon, timp în care a fost credincios și înțelept față de Iehova Dumnezeu, pe care Îl reprezenta pe tron, nu a existat teamă și lipsă în acea națiune teocratică. Aceasta a fost așa, mai ales pentru că exista libertatea de închinare față de Iehova Dumnezeu pentru toate cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Istoricul din acea vreme scrie: „Iuda și Israel erau în număr foarte mare, ca nisipul de pe țărmul mării. Ei mâncau, beau și se înveseleau. Iuda și Israel, de la Dan până,, la Beer-Șeba, au locuit în liniște, fiecare sub via lui și sub smochinul lui, în tot timpul lui Solomon. Veneau oameni din toate popoarele să,, asculte înțelepciunea lui Solomon, din partea tuturor împăraților pământului care auziseră vorbindu-se de înțelepciunea lui.” (1Împărați 4:20,25,34). Așa cum Solomon prefigura pe Conducătorul promis, Împăratul Teocratic al lui Iehova, care va distruge toate relele lui Satan, acea perioadă fericită ale celor douăsprezece seminții ale lui Israel,sub regele Solomon,prefigura soarta binecuvântată a oamenilor credincioși și ascultători de pe pământ, aflați sub Împăratul ceresc al lui Iehova, ca rezultat al înnoirii lumii.

DEGENERAREA ÎMPĂRĂȚIEI

31. După ce Regele Solomon a realizat o adevărată ilustrație tipică a Împăratului noii lumi, Satan Diavolul a atacat națiunea cu religie. Până și Solomon, conducătorul națiunii, i-a căzut victimă. A renunțat la slăvirea lui Iehova, în favoarea slăvirii unor dumnezei falși, demoni. De atunci Împărăția, aflată sub casa lui regală, a intrat în declin și națiunea s-a împărțit. Numai două seminții și preoțimea au rămas credincioase casei lui Solomon. Independența țării și a capitalei Ierusalim era în mod continuu amenințată de națiunile din organizația lui Satan. Corupția casei regale era așa de mare, încât Iehova Dumnezeu a fixat data înlăturării împărăției necredincioase a casei lui Solomon și acea data a fost în anul 607 î.Chr. Ultimului succesor al lui Solomon, Iehova i-a trimis următorul mesaj de condamnare și de speranță: „Și tu, domn nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Iehova Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost! Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința.”—Ezechiel 21:25-27.

32. La răsturnarea casei lui Solomon și la distrugerea Ierusalimului și a templului, adică în vremurile unei complete dominări păgâne a întregului pământ, Satan Diavolul a devenit, în cel mai larg înțeles „dumnezeul veacului”. Dar acele vremuri nu puteau ține la nesfârșit; deoarece chiar Dumnezeu spusese că va veni Unul care avea drept de domnie și căruia avea să-i dea coroana, diadema și tronul. Se naște întrebarea : Ar putea acela să fie corupt, precum ceilalți descendenți regali ai lui David? Dacă da, el nu ar putea să își ceară dreptul permanent cu privire la Împărăția veșnică. Pentru a-i testa meritele, demonstrându-le și dovedindu-le în fața întregii organizații a Diavolului, Iehova Dumnezeu trebuia să-L supună tentațiilor și asalturilor lumii acesteia. Prin urmare, Dumnezeu și-a trimis Preaiubitul Fiu pe pământ, născându-L printr-o credincioasă urmașe a regelui David, fecioara evreică Maria, din seminția lui Iuda. – Luca 1: 26-35.

33. Împărăția tipică a Israelului era răsturnată atunci când Fiul lui Dumnezeu a ajuns la vârsta maturității și și-a consacrat viața Tatălui Său Iehova Dumnezeu, primind botezul în apa Iordanului. Apoi Dumnezeu l-a uns pe Isus cu Spiritul puterii Lui, dându-i astfel acestui Fiu prea iubit din ceruri dreptul la Împărăția Lui veșnică, aflată peste toată umanitatea. Satan Diavolul a încercat să corupă acest viitor Împărat, așa cum făcuse cu mulți regi ai Israelului. Într-o bătălie singuratică, departe de spectatori, Isus a respins ispitele Diavolului. Satan s-a lăudat că deține toate guvernele politice ale lumii și s-a oferit să i le dea lui Isus, cu prețul slăvirii lui de către Cristos. Isus a refuzat cu dispreț oferta josnică și a spus: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: Să fii te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești.” (Luca 4: 1-13) Isus știa că are dreptul la Împărăția Lumii Noi de la Tatăl și Dumnezeul Lui, Iehova, și a refuzat să renunțe la ea, cu orice preț. Păstra în continuare această poziție de neclintit, când a spus guvernatorului roman, Pilat din Pont, înainte să moară pe cruce: „Împărăția mea nu face parte din această lume (*kosmos*); Dacă □ Împărăția mea ar fi făcut parte din lumea aceasta, slujitorii mei ar fi luptat ca să fii nu fii predat iudeilor; dar iată că Împărăția mea nu este de aici.” – Ioan 18: 36.

34. Ieșind victorios din această încercare de foc, Isus a plecat din pustiul tentației și a colindat pământul, predicând: „Împărăția cerurilor este aproape”. Israelii care credeau în Cuvântul lui Dumnezeu și sperau în restatornicirea sau restaurarea împărăției teocratice tipice, sperau că El va fi cel ce va izbăvi națiunea lui Israel, că El va restatornici Împărăția independentă □ și apoi va binecuvânta toate celelalte națiuni care cred în Iehova Dumnezeu. Asemenea credincioși au devenit discipolii Lui, lăsând tot în urmă, pentru a-L urma. Acestora le-a promis că la înnoire, când El va domni, ei vor domni cu El.

35. Deși acum Împărăția se afla, de drept, cu Cel căruia îi aparținea, totuși Guvernul nu s-a stabilit în timpul zilelor lui Isus, în carne și oase pe pământ. După ce a dat o mărturie de credință în numele lui Iehova și a Împărăției Sale, El a murit, dar astfel a dovedit până la moarte dreptul și valoarea Lui pentru „Împărăția cerurilor”. Deoarece acest drept a continuat și după moartea Sa credincioasă, El a fost ridicat din morți de către Dumnezeu Cel Atotputernic. Chiar înainte de a părăsi pământul pentru a urca acolo de unde venise, discipolii L-au întrebat pe Domnul și Învățătorul lor înviat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le-a răspuns că Nu! și după ziua de Rusalii și la pogorârea Spiritului sfânt asupra lor, ei au început să înțeleagă că Cristos Isus trebuie să stea la dreapta Tatălui, până la sfârșitul lumii sub conducerea lui Satan. La sfârșitul zilelor puterii păgâne, El trebuie să înceapă să conducă în mijlocul dușmanilor Lui, deoarece atunci va intra în Împărăție. Așa cum s-a scris înainte vreme: „Iehova a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!”. (Psalmii 110:1, 2, Versiunea A.S.V. ; Evrei 10: 12, 13) Această intrare în Împărăție este a doua venire. Acum, pentru prima dată, își exercită dreptul asupra ei.

36. Arătând spre viitor ,când Guvernul Teocratic va fi restatornicit cum au prezis toți profeții sfinți ai lui Dumnezeu, apostolul Petru a zis: „Pocățiți-vă, deci și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul (Iehova Dumnezeu) vremurile de înviore, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” (Faptele Apostolilor 3: 19-21, A.S.V.) Nu există loc pentru îndoială că anul hotărâtor 1914 d.Chr a marcat restatornicirea Conducerii Teocratice care existase în vremea domniilor lui David și Solomon, și care,ca împărăție tipică, dispăruse. În profețiile remarcabile ale lui Isus legate de sfârșitul lumii se prevestesc evidențele vizibile care vor marca restatornicirea Împărăției lui Dumnezeu în mâinile lui Isus. (Matei 24; Marcu 13; Luca 21). Aceste semne au început în 1914 și au continuat într-o succesiune neîntreruptă până acum, așa cum spune profeția: „Zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinescăf tot ce este scris... vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, pânăf se vor împlini vremurile neamurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate” – Luca 21: 24- 26.

37. Cristos Isus, „Fiul omului”, este în principal Sămânța Femeii lui Dumnezeu, adică, din organizația sfântă a lui Dumnezeu, care este în cer. Restatornicirea sau stabilirea Împărăției în mâinile lui Isus a fost prevestită în simboluri cu mult înainte, în Apocalipsa 12: 1- 5: „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care sta să nască, ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag din fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.”

38. Textul simbolic apoi descopere că a început războiul în ceruri și că Satan și demonii organizației balaurului au fost aruncați din ceruri pe pământ, unde de atunci aduc mare nenorociri omenirii de sub dominația lor. Condițiile de astăzi din întreaga lume aduc mărturie popoului de nenorociri care s-au abătut asupra pământului. Dar timpul lor este scurt și asemenea nenorociri vor înceta curând ,atunci când demonii sunt distruși. Dar în ceruri strigătul a fost dat: „Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru căf părășul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost

aruncat jos.” (Apocalipsa 12:7-12). Odată cu nașterea Împărăției Fiului lui Dumnezeu, timpul înnoirii a început cu cea mai importantă și primă etapă a ei, anume crearea noilor ceruri, pentru Lumea Nouă dreaptă.

39. Înnoirea lumii nu este încă completă și nu va fi decât atunci când va fi creat noul pământ și toate creaturile care formează „cerurile și pământul acestui veac” vor fi distruse în bătălia de la Armaghedon, spre care merg în marș orb toate țările pământului. La distrugerea acestei lumi nelegiuite și la creația „noului pământ” sub „noile ceruri”, înnoirea se va desăvârși, deoarece atunci noua lume va veni. Așa cum se scrie în legătură cu marele Creator, Iehova Dumnezeu, care stă pe tronul Lui de domnie universală: „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și a adăugat: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.” – Apocalipsa 21: 1-5.

40. Înnoirea lumii este în desfășurare. Prin urmare, Christos Isus trebuie să stea acum pe tronul gloriei Lui și față de urmașii Săi credincioși trebuie să îndeplinească promisiunea: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” Aceasta înseamnă învierea lui Petru și a tuturor discipolilor care L-au urmat în credință pe Isus Cristos, până la moarte și care au dormit în mormânt, așteptând venirea Lui în Împărăție și venirea în templu, pentru judecata făcută în casa lui Dumnezeu. Guvernul este Împărăția cerurilor și, prin urmare, este spirituală, cerească. Deci restatornicirea este spirituală, nevăzută ochilor oamenilor muritori. Ca și creaturi spirituale, înveșmântate în nemurire și asemănare cu Împăratul Cristos Isus de deasupra, ei stau împreună cu El pe tron. (Apocalipsa 3: 21) Există o rămășiță a urmașilor spirituali ai lui Isus încă pe pământ, care au renunțat la tot pentru a-L urma și a predica evanghelia Împărăției. Aceștia, terminându-și cu credință drumul pământesc și cu integritate în fața lui Dumnezeu, vor muri, așa cum au făcut toți membrii corpului de urmași ai lui Isus. Însă ei nu vor dormi în mormânt, ci vor fi preschimbați într-o clipă, fiind ridicați în asemuirea cerească cu Isus, unde vor sta pe tron și vor conduce împreună cu El. Căci așa este promisiunea lui Dumnezeu în 1 Corinteni 15: 50- 57. – Apocalipsa 14: 13; 20: 4-6.

41. Dar cine sunt cele „douăsprezece seminții ale lui Israel”, pe care Isus întronat le va judeca? Cei credincioși și devotați din omenire, care acceptă preoția și Împărăția lui Isus Cristos. Ei erau anunțați de națiunea antică a Israelului, în ziua în care sacrificiile au fost oferite pentru spălarea păcatelor întregii națiuni, ca ei să se bucure de relația cu Dumnezeu, ca poporul Său izbăvit. Sacrificiile reprezintă pe Unicul Fiu care este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. – Ioan 1: 29.

42. Regii credincioși ai lui Israel aveau funcție de judecători. Să judeci înseamnă să înfăptuiești dreptate și să izbăvești de păcat, de opresiune și de cei ce o practică. Deci cele douăsprezece seminții ale lui Israel, în timp ce se bucurau de pace, belșug și siguranță în timpul domniei înțeleptului rege Solomon, îi reprezentau pe cei ascultători din omenire care se strâng în jurul Împăratului mai mare decât Solomon și care sunt izbăviți de toți dușmani, la bătălia de la Armaghedon. Ca reprezentanți vizibili ai Împărăției Domnului printre cele „douăsprezece seminții” după Armaghedon și ca „domni ai întregului pământ”, vor fi oamenii credincioși din vechime, de la Abel la Ioan Botezătorul. Pe aceștia Dumnezeu, prin Împăratul Său, îi va ridica din morți la o viață perfectă pe pământ, pentru a constitui organizația conducătoare vizibilă, simbolică „Lumea Nouă”, aflată sub Guvernul Teocratic al cerurilor. Cele „douăsprezece seminții” ale omenirii mântuite își au începutul cu „oamenii de bună credință” care acum Îl acceptă pe Iehova ca Dumnezeu și pe Isus Cristos ca Împăratul Lui. Acestora li s-a promis protecție de către Înaltele Stăpâniri și vor fi trecuți vii prin bătălia de la Armaghedon, în noua lume a dreptății.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a apropiat Dumnezeu momentul înnoirii lumii? Și ce efect vor avea încercările postbelice de „înnoire morală” asupra înnoirii complete?
2. Cât de des apare cuvântul înnoire în Biblie și ce arată aceste texte legat de realizarea înnoirii?
3. Care este înțelesul rădăcinii cuvântului *înnoire* și cum folosește Isus acest cuvânt în comparație cu apostolul Pavel?
4. Care este ținta sau acoperirea termenului folosit de Isus și cum s-a ajuns la acest subiect de discuție?
5. Care a fost răspunsul lui Isus legat de cei bogați? Și este răspunsul în acord cu acțiunile clerului?
6. Ce a răspuns Isus la întrebările discipolilor? Și ce întrebare a pus Petru și de ce?
7. Care a fost răspunsul lui Isus, ce a dezvăluit acesta și ce parabolă a relatat El atunci?
8. Ce a legat Isus de înnoire? Și de ce nu putea să se refere la „spălarea nașterii din nou” care are loc în timpul erei creștine?
9. De ce nu poate înnoirea să însemne învierea? Și ce texte ne ajută în direcția unei înțelegeri corecte?
10. Ce cuvinte folosesc împreună relatările paralele? Și cum redau traducătorii moderni expresiile cheie din relatarea lui Matei?
11. Studiind Scriptura, ce adevăr legat de înnoire înțelegem noi? și de ce înnoirea nu se aplică organizației universale a lui Dumnezeu?
12. De ce nu va fi tot universul viu implicat în lucrarea de înnoire? La început cum a fost creată partea pământească a organizației lui Dumnezeu?
13. Cum a stabilit Dumnezeu un cer special deasupra organizației pământești și de ce acestea, împreună, au constituit o singură lume a dreptății?
14. Din ce cauze a pierit această lume a neprihănirii?
15. Prin ce acțiune a lui Lucifer, îndreptată împotriva omenirii și a îngerilor, a luat naștere o lume păcătoasă?
16. Ce cuvânt grecesc a folosit apostolul pentru „lume”? și ce includ autorii greci în înțelesul acestui cuvânt?
17. a) Cum era organizată sau constituită lumea rebelă și păcătoasă? b) Ce avertisment a făcut cunoscut organizației Diavolului Iehova Dumnezeu și de ce era atât de potrivit limbajul folosit?
18. Care a fost hotărârea lui Dumnezeu? Și de ce a permis lui Satan și păcătoșilor săi asociați să trăiască?
19. În ce scop a distrus Iehova Dumnezeu organizația Diavolului? Și pentru cine au rămas ca modele acei bărbați credincioși?
20. Cum numește Scriptura acea lume demonică? Și care parte a ei a fost afectată de potop și de ce?
21. De ce distrugerea vechii lumi nu a fost urmată de înnoirea lumii? Și ce arată aceasta legat de aspectul fundamental, absolut necesar, pentru crearea unei noi lumi a dreptății?
22. Pentru a-l învinge pe Dumnezeu, ce măsuri a luat Satan? Și cum arată apostolul Pavel că organizația lui nu este o fantezie copilărească?
23. Care sunt deci „cerurile și pământul acestui veac”, care sunt sortite pieirii în foc?
24. Cum a început Satan organizarea „pământului”, cum a ajuns să fie numită organizația lui și sub a cui putere se află această lume?

25. Cum înaintează Iehova Dumnezeu către îndeplinirea primei cerințe pentru înnoirea lumii? Și cum trebuie făcut testul de integritate și de ce?
26. Pentru Avraam ,cum a mărit Dumnezeu promisiunea inițială privind Sămânța femeii? Și mai târziu pentru Iacob ,aflat pe patul morții?
27. Prin cine trebuia să sosească Prințul păcii și care ar fi titulatura Sa simbolică?
28. Cum s-a înțeles Dumnezeu cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel pentru a prevesti izbăvirea, iertarea păcatelor și venirea Împărăției?
29. Ce acțiune a lui David către slăvirea lui Dumnezeu a dus la legământul unei Împărății și ce a început imediat să facă succesorul lui David?
30. Care a fost starea celor douăsprezece seminții atâta timp cât Solomon a fost un rege credincios? Și ce a prefigurat această perioadă?
31. De ce și cum a intrat în declin Împărăția sub casa lui Solomon? Și ce mesaj de condamnare cât și de speranță a trimis în cele din urmă Dumnezeu regelui?
32. Ce întrebare a ridicat acest mesaj? Și pentru a-i răspunde, cum a acționat Dumnezeu cu privire la Cel promis?
33. Când și cum a încercat Satan să-L corupă pe Isus ca Rege? Și ce au arătat cuvintele lui Isus privitor la Împărăție lui Pilat din Pont?
34. După ispită ce mesaj a predicat Isus, ce au făcut atunci evreii credincioși și ce le-a promis Isus?
35. De ce nu a fost Împărăția stabilită în vremea lui Isus pe pământ, nici imediat după moartea și învierea Lui?
36. După Rusalii, ce a spus Petru legat de restatornicirea Guvernului Teocratic? Și de unde știm anul când a fost stabilită Împărăția?
37. Cum este punerea Împărăției în mâinile lui Cristos simbolizată în Apocalipsa?
38. Ce a pornit, ce strigăt a răsunat până la ceruri și când a început înnoirea lumii?
39. S-a terminat înnoirea lumii și de ce? Și cu ce cuvinte ne asigură Dumnezeu de pe tronul Lui?
40. Deoarece înnoirea este în desfășurare, ce trebuie să fie adevărat și cum trebuie îndeplinită promisiunea față de apostolii Lui?
41. Cine sunt cele „douăsprezece seminții ale lui Israel” pe care cei întronați trebuie să-i judece? Și cum?
42. a) Ce va însemna judecarea lor, și cine vor fi reprezentanții vizibili ai judecătorilor? b) Cu cine își au începuturile cele „douăsprezece seminții”, și cum?

N-A VĂZUT VREODATĂ OCHIUL AȘA CEVA

DUMNEZEU a pregătit binefaceri speciale pentru anumite creaturi speciale. „Dar, după cum este scris: lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său.” (1 Corinteni 2:9,10) Cei ce primesc aceste binecuvântări trebuie să fie foarte iubiți de Iehova Dumnezeu. Este foarte normal ca cei ce primesc aceste favoruri să aibă cunoștință despre ele, în momentul primirii lor.

Înregistrarea de mai sus, din 1 Corinteni 2:9, 10 poate fi împărțită în două părți, și anume: (1) ”lucruri care niciodată nu s-au pomenit, nici nu s-au auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa.” Apostolul citează acele expresii din profeția lui Isaia 64:4, care spune: ”Cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume că un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri, pentru cei ce se

încred în El.” (2)” Lucruri pe care Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său”. Aceste cuvinte reprezintă comentariul apostolului la Isaia 64:4.

În general, creștinii au interpretat că „lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu” se referă la acele binefaceri pe care cei ce sunt membrii credincioși ai „corpului lui Cristos” le vor primi atunci când vor învia din morți și li se va acorda „slavă, cinstire și nemurire” în cer. Scriptura arată clar că atunci când cei ce au chemare cerească vor învia precum Cristos, ei vor fi răsplățiți cu onoare și nemurire, vor fi aidoma Domnului lor Cristos Isus și-L vor vedea așa cum este. (Romani 2:7, 1 Ioan 3:2). Totuși cuvintele de mai sus ale apostolului Pavel și cuvintele profetului Isaia pe care le citează „nu se referă în nici un fel la realizarea unor fapte cerești. Scopul apostolului nu era să arate diferența între răsplata pe care o primesc cei ce merg în ceruri și lucrurile pe care cei supuși din rândul oamenilor le vor primi în curând pe pământ. Dimpotrivă, „lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc,” se referă clar la ceva ce va fi primit de creștinii credincioși pe când sunt în viață.

Pavel se adresa adeptilor lui Cristos, trimițând epistola sa „cătrecătre Biserica ...cătrecătre cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus”. El spune: „Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părăsirea cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.” Părăsire înseamnă parteneriat; și ,ca atare, cuvintele apostolului înseamnă că cei cărora li se adresează astfel au fost chemați pentru a realiza împreună cu Cristos Isus o anumită lucrare, ascultând de porunca Domnului. Unii membrii ai adunării din Corint depuneau eforturi pentru a-și arăta învățătura lor personală și înțelepciunea lor și de aceea apăruse o dezbinare între frați. O parte dintre frați pretindeau că sunt discipoli ai lui Pavel, alții ai lui Apolo și alții ai lui Chifa sau Petru. Apostolul Pavel le-a spus că deși erau frați în Cristos, nu le putea vorbi despre lucrurile spiritului pe înțelesul lor, pentru că ,după cum se purtau erau nou-născuți în ale spiritului. (1 Corinteni 3: 1-3). El a subliniat faptul că mesajul de salvare nu este rezultatul înțelepciunii nici unui om și nu este dat în numele înțelepciunii omului. El adaugă: „Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu”. El i-a făcut pe frații săi să înțeleagă că mântuirea oamenilor este scopul lui Dumnezeu, și că, prin moartea și învierea Fiului Său Iubit, El le-a acordat mântuirea credincioșilor și că nu există altfel de mântuire. Mai departe, el le-a explicat că indiferent de câtă știință ar avea cineva sau de cât de multă înțelepciune ar da dovadă, sau de cât de frumos ar fi vorbit, asemenea calități nu acordă omului nimic pentru eternitate.

În sprijinul poziției sale, el a spus: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.” – 1 Corinteni 2: 2-5.

Pavel a subliniat că el nu vorbea de înțelepciunea oamenilor și că „ lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu” nu erau pentru acei martori credincioși ai lui Iehova Dumnezeu, care fuseseră înainte de Cristos. Apoi Pavel a citat cuvintele lui Isaia, dar el nu a spus în ce context a rostit profetul aceste vorbe. Scopul exprimat de apostol era să-i învețe pe frații săi că numai cei care au spiritul Domnului Dumnezeu și numai cei ce-L iubesc pe Dumnezeu pot înțelege Scopul Lui și pot lucra împreună cu Cristos Isus pentru a realiza lucrarea pe care Dumnezeu i-a dat s-o facă. Dumnezeu l-a folosit pentru prima dată pe profetul Său Isaia pentru a scrie cuvintele pe care le-a citat Pavel. Sub îndrumarea lui Dumnezeu, Isaia va da așezarea convenită textului, ceea ce profetul a și făcut. Când o profeție este pe cale de a se împlini și cei înzestrați spiritual pot vedea clar faptele concrete ,care corespund întocmai profeției, atunci aceștia pot avea o siguranță rezonabilă că au înțeles profeția în mod corect. Există multe scripturi care arată că Isaia, martor al lui Iehova, a fost folosit pentru a ilustra clasa „servului” lui Iehova. Cristos Isus este Capul acelei clase, care cuprinde rămășița credincioasă a membrilor „corpului” Său, care mai sunt pe pământ în carne și oase. Aceștia dovedesc că ei Îl iubesc pe Dumnezeu, urmându-i poruncile ca martorii Săi.

Profetul Isaia ,sub inspirație divină, pune cuvintele în gura acestora și ei își înaltă glasurile pentru slăvirea numelui sfânt al lui Dumnezeu, spunând: „O! de ai despica cerurile, și Te-ai pogori, s-ar topi munții înaintea Ta” (Isaia 64:1). Acestea sunt cuvinte de rugăciune fierbinte către Iehova Dumnezeu. Servii Lui credincioși nu se roagă într-un mod vag și nedefinit. Cuvintele rugăciunii de mai sus, care acum devin rugăciunea clasei „servului”, sunt atât de precise și de sigure, încât ele arată că „servul” știe că a venit timpul ca să răstoarne organizația lui Satan Diavolul și să instaureze Împărăția lui Dumnezeu și să slăvească în mod desăvârșit numele lui Dumnezeu, prin Împărăția Sa. În sprijinul acelei concluzii, rugăciunea profetică spune: „ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! Ți-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele, și ar tremura neamurile înaintea Ta!” (Isaia 64:2). Servul, sau clasa rămășiței, se roagă deci pentru o mare demonstrare a puterii și măreției lui Iehova Dumnezeu înaintea tuturor națiunilor, care pot să-și dea seama astfel că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat.

Această rămășiță vede clar că, prin împlinirea profeției în prezent, momentul socotit potrivit de Dumnezeu este aproape, ca Dumnezeu să-și facă un nume mare pe pământ. Ei văd că organizația inamică este un lucru monstruos și că aroganța adversarilor împotriva lui Dumnezeu este mare. De aceea ei se roagă ca Dumnezeu să-și arate puterea împotriva adversarilor și să se afirme în măreția Sa. Cuvintele profetului ne aduc în minte Muntele Sinai din Arabia. Odată, muntele a luat foc, atunci când Dumnezeu a pogorât pe vârful muntelui și i-a dat lui Moise tablele cu Cele Zece Porunci. Atât de înspăimântător era muntele și atât de tare se cutremura, încât toți israeliții și mulțimea amestecată care era cu ei la poalele muntelui, erau cuprinși de groază și tremurau. Această întâmplare de la Sinai a anunțat apropierea rămășiței urmașilor lui Dumnezeu de împărăția Sa. Rămășița realizează că a ajuns la Împărăția stabilită. Acest lucru dovedește clar pentru ei că Iehova este Dumnezeu și că a venit timpul pentru ca Împărăția Lui, prin Cristos ,să preia controlul total asupra pământului, și că numai astfel se va aduce mântuire oamenilor iubiți de Dumnezeu. Deoarece rămășiță și însoțitorii lor pământești înțeleg că scopul lui Dumnezeu este să-și arate puterea împotriva adversarilor, cei devotați se roagă pentru aceasta. Având în minte cuvintele profetului Isaia, rețineți astăzi cuvintele pe care Pavel le-a citat din Isaia: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” – *Ediția Revizuită Engleză.*

Cei ce se roagă spunând rugăciunea din profeția lui Isaia, cu sinceritate și cu bună credință își păstrează în inimă devotamentul față de Dumnezeu și sunt gata să-i facă voia în orice moment. Ei se roagă ca munții să se topească și să curgă la vale în prezența lui Dumnezeu. Așa cum spune profeția: „Când ai făcut minuni la care nu ne așteptam, Te-ai pogorât și munții s-au zguduit înaintea Ta, cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu în afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El.” (Isaia 64: 3, 4). Munții simbolizează împărățiile din această lume, peste care Satan este dumnezeu. Aceste puteri mondiale, care formează organizația vizibilă a Diavolului, sunt un obstacol în calea adevărului lui Iehova și împiedică oamenii să înțeleagă adevărul și să-L adore în mod liber pe Iehova Dumnezeu. Ei conduc popoarele lumii să creadă că siguranța lor depinde de păstrarea și funcționarea acestor puteri mondiale. Religia organizată este unul din punctele forte ale organizației dușmanului. Este principala agenție prin care oamenii sunt înșelați. Pretinzând că-l reprezintă pe Dumnezeu, dar de fapt reprezentându-l pe Diavol, care este autorul religiei, aceste puteri religioase reprezintă o mare înșelătorie și o piedică pentru popor. Religia organizată, care formează o parte din organizația vizibilă a Diavolului, trebuie ca împreună cu celelalte părți componente ale acesteia să fie distrusă de puterea lui Dumnezeu la Armagedon. Clasa rămășiței lui Dumnezeu și acum și tovarășii lor pământești de bună credință, văd în mod clar că acest lucru este adevărat. Toți acești servi credincioși ai lui Iehova Dumnezeu se roagă „Vie Împărăția Ta”; ei se roagă pentru distrugerea organizației Diavolului. De aceea, ei se roagă cu cuvintele lui Isaia 64:1, 2: „O! de ai despica cerurile și Te-ai pogori (dacă Ți-ai

manifesta puterea asupra pământului), s-ar topi munții (împărățiile) înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! Ți-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele și ar tremura neamurile înaintea Ta!” – *Versiunea Engleză Revizuită*.

Cuvintele profetului arată că atunci când vine timpul pentru ca această rugăciune să fie rostită, atunci va veni timpul când „lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc „, se vor descoperii. Faptul că profetul lui Dumnezeu, Isaia, compară privilegiul oamenilor credincioși dinaintea de Cristos cu privilegiul rămășiței „corpului lui Cristos” care se află acum pe pământ, arătând diferențele dintre ele și menționând „lucrurile pregătite”, arată că de lucrurile pregătite urmează să se bucure clasa rămășiței celor unși când se află încă pe pământ. Care sunt atunci acele privilegii sau binefaceri pe care Iehova Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care-L iubesc? Ele sunt: (1) o viziune clară că a venit timpul pentru a slăvi numele lui Dumnezeu, a dărâma organizația lui Satan și a introduce o noua ordine a dreptății și (2) o viziune clară a privilegiului binecuvântat pe care rămășița îl are acum de a fi martori ai lui Iehova Dumnezeu și de a lucra împreună cu preaiubitul Său Fiu și Rege în „lucrarea ciudată” ce trebuie făcută acum, înainte de Armagedon. – 1 Corinteni 1:9.

Argumentul apostolului Pavel este că oamenii nu pot înțelege lucrurile spirituale; că cei consacrați lui Dumnezeu și născuți din spiritul Lui pot înțelege numai dacă sunt devotați fără egoism Domnului Dumnezeu; că indiferent câtă învățătură sau înțelepciune poate avea cineva, dacă acea persoană nu acceptă cu bucurie învățătura Domnului, nu va putea înțelege Cuvântul Domnului în toată profunzimea lui . „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouăf însăf Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său.” Când va veni timpul hotărât de Domnul pentru a arăta lucrurile pregătite? Acest timp a venit după ce Domnul a venit la templu în anul 1918 d.Hr.; atunci acei ce-L iubesc și manifestă spiritul Lui vor putea înțelege, ei și numai ei. – 1 Corinteni 2: 11,16.

Scriptura arată clar că în acest moment există o „rămășiță” a celor născuți și unși de spirit membrii ai „corpului lui Cristos”, toți devotați Domnului. Această „rămășiță” este cea care duce lupta la porțile organizației religioase și se află sub protecția și siguranța date de Domnul. Această clasă este în „locul secret al Celui Prea Înalt” și este apărată acolo.(Isaia 28:5, 6; Psalmi 91: 1,2) În ultimii ani, rămășița a adunat, de asemenea, în jurul ei o mulțime fără număr de „oameni de bună credință”, care au acceptat mesajul proclamat al Împărăției și au luat poziție de partea Domnului, alăturându-se proclamației Împărăției. Atât rămășița, cât și mulțimea de bună credință înțeleg acum și apreciază distincția clară dintre organizația lui Dumnezeu și organizația lui Satan. Toți aceștia sunt cei ce se roagă pentru distrugerea organizației lui Satan și pentru instaurarea Noii Lumi a lui Dumnezeu a dreptății și slăvirea numelui Său, nefiind preocupați de propria lor recompensă personală. De aceea ei colaborează din toată inima și cu bucurie cu Domnul Isus, pe care Iehova Dumnezeu L-a trimis înainte pentru a governa printre dușmanii Săi. Ei sunt gata în această zi a puterii Domnului și se oferă voluntari pentru a urma drumul pe care-i conduce Regele lor. – Psalmii 110 :2,3.

Toți cei consacrați lui Dumnezeu trebuie acum să învețe și să fie atenți la faptul că, pentru a înțelege și aprecia adevărul din Cuvântul Domnului, ei trebuie să meargă cu umilință și supunere în fața lui Dumnezeu; ei trebuie să recunoască că adevărul este al Domnului și nu al omului și că Dumnezeu conduce propria Sa lucrare; că lui Dumnezeu nu-i plac cei ce încearcă să se înalțe pe ei înșiși sau să slăvească numele oamenilor; că în urmă cu multe secole Dumnezeu a pregătit câteva lucruri de valoare pentru a fi dezvăluite în „acea zi” „ziua pe care a făcut-o Domnul”; și ,de aceea,putem recunoaște acea zi ca fiind ziua care a început în anul 1914 d. Chr. și ne putem bucura de aceasta; că Cristos Isus, ca Judecătorul numit de Dumnezeu, se află la Templu și că acum judecata este la casa lui Dumnezeu; că cei ce-L iubesc pe Dumnezeu și dovedesc acest lucru prin faptele lor se vor bucura acum de marele privilegiu de a colabora la

realizarea „lucrării ciudate”, ca mărturie pentru ce face Dumnezeu; că acum numele lui Iehova este slăvit în cer, pentru că Satan a fost alungat din cer cu toți demonii lui și că numele lui Iehova este slăvit de asemeni în rândurile rămășiței „micii Lui turme” și ale mulțimii „altor oi”; și că Dumnezeu a ordonat ca în acest moment, imediat înainte de războiul Armagedonului, poporul Său consacrat trebuie să-I fie martori și să cânte slava Lui și să spună oamenilor de pe pământ despre faptele lui Iehova, pentru ca oamenii să știe că Iehova este Dumnezeu și că eliberarea este aproape, prin Împărăția Lui sub Cristos.

Iehova Dumnezeu a arătat aceste lucruri rămășiței unse cu spiritul Său, și prin mila Sa, cei ce primesc spiritul Său pot vedea și aprecia adevărul. Dacă vreun serv consacrat al lui Dumnezeu ar da înapoi, el ar pierde favoarea lui Dumnezeu și, în ochii, urechile și inima sa nu va mai percepe desfășurarea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a pregătit cu mult timp în urmă pentru cei care Îl iubesc. Deci fiecare serv credincios al lui Dumnezeu va trăi în credință și devotament. Dumnezeu îi va păstra pe cei credincioși și le va da tuturor o răsplată pentru care nu există cuvinte. – Psalmii 31:23, Apoc. 2:10; 7: 9-17.

ZIUA ABSOLVIRII LA GILEAD

TIMP de douăzeci de săptămâni corpul de studenți auzise clopoțelul sunând, chemându-i la clasă sau la adunări în aula. Astăzi 31 ianuarie 1944 aveau să audă clopotele sunând pentru ultima dată. Este ziua absolvirii. În această zi asemenea chemări nu mai erau necesare, studenții celei de-a doua promoții de la Colegiul Gilead nu mai așteptau chemarea spre aula. S-au strâns în avans și într-o atmosferă de așteptare tăcută își trăiau ultimele minute din viața de student. Da, era mai mult decât așteptarea în aer liber, în vreme ce ceasul ticăia ultimele minute care îi separă de exercițiile de absolvire, un șuvoi de amintiri emoționante trecea prin mintea multora, amintiri aduse brusc la suprafață de înțelegerea că ultimul capitol al acestor zile de bucurie avea să fie scris astăzi.

Reprezentative pentru amintirile dragi care se ridicau în mințile și inimile studenților sunt cele povestite, cu o simplitate emoționantă, de una din studente. Gândindu-se la ultimele cinci luni de pregătire la Gilead, ea povestește: „Am sosit la Gilead la 8:30 într-o joi după masă pe 2 septembrie 1943. Tocmai avea loc o ședință, așa că am așteptat afară, în briza răcoroasă a serii. În timp ce stăteam și priveam un nod mi s-a pus în gât când m-am gândit că acesta este Gilead. La acest moment visasem din prima zi în care citisem anunțul în Cartea anului 1943 a Martorilor lui Iehova că s-a stabilit Colegiul Gilead . Și acum chiar stăteam în față la Gilead, gata să intru și să devin parte a corpului studențesc în semestrul doi. În timp ce stăteam acolo și priveam, mă simțeam foarte mică.

Întrunirea de serviciu se terminase, și am intrat în clădire. Nu mai văzusem majoritatea fețelor, dar nu mi-erău necunoscute. În ochii lor vedeam aceeași bucurie și hotărâre pe care o simțeam în inima mea. Era între noi o legătură, aceeași legătură care-i unește pe martorii lui Iehova din întreaga lume. Deodată m-am simțit ca acasă la Gilead. Aceasta avea să fie casa mea pentru următoarele cinci luni.

Cu aceste gânduri în minte, m-am dus la clasă luni dimineață ,pe 6 septembrie. Atunci am avut ocazia să-mi întâlnesc instructorii. Am observat în dimineața aceea că scopul lor nu era să ne umple capul cu teorii făcute de oameni, ci să ne ajute să primim informație practică și să înțelegem mai bine și să folosim mai bine cuvântul Domnului, Biblia. Din nou inima mi s-a umplut de bucurie.

Au trecut zile, săptămâni și luni. Ce repede au zburat! Am descoperit că puteam lega cuvinte în spaniolă, ca să fac propoziții. Genunchii mi-au devenit mai fermi în timp ce dădeam

cuvântări în rezumat la expunerile biblice. Frumoasele învățături biblice au devenit mai ferm întipărite. Am început să capăt o înțelegere mai adâncă și mai complexă a Bibliei, studiind-o din unghiuri diferite. Viziunea mea asupra Teocrației se lărgise și îmi dădeam seama de asta, din ce în ce mai mult, cu cât zilele treceau.

Astăzi cursurile mele la Gilead au luat sfârșit. Da, astăzi a fost absolvirea.”

Alt student a exprimat starea de spirit reținută a momentului, descriind-o liniștit: „Așteptând începerea exercițiilor de absolvire, am privit în jur la toate fețele dragi, frații și surorile noastre cu care muncisem, locuisem și învășasem. Măine această familie nu va mai fi, m-am gândit eu. Plecăm acasă. Dar o promisiune minunată își așteaptă împlinirea, căci Domnul nostru Isus Cristos a zis: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelia, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viață veșnică.”

Acestea și alte sentimente similare apăreau în mințile studenților adunați, dar aceste gânduri nu erau dominatoare. Într-adevăr erau repede împinse în fundal și gonite din minte de presiunea evenimentelor în această zi memorabilă. Instructorii erau bineînțelese prezenți. Mărind numărul celor din auditoriu erau membrii familiei de pe Kingdom Farm, adică hectarele care formează frumosul campus de la Gilead. Pe lângă persoanele menționate, mulți vizitatori din orașe și state învecinate, prieteni și rude ale absolvenților erau prezenți la exercițiile de absolvire. Prezența era de 228 de persoane. Acesta era cadrul pe 31 ianuarie când ultimul clopoțel a sunat pentru a doua promoție de la Colegiul Gilead. La 9:30 dimineața, cu exactitate, președintele colegiului a început ceremonia cu un cântec pe care toți studenții l-au cântat cu pasiune. Acesta a fost urmat de o rugăciune către marele Educator, Iehova Dumnezeu, de la servii Lui, care îi mulțumeau pentru nesfârșitele binecuvântări revărsate asupra poporului Său și cu deosebire asupra studenților care acum absolveau colegiul Gilead.

Fiecare instructor, patru cu totul, au spus câteva cuvinte, dând sfaturi și exprimându-și aprecierea pentru excelenta cooperare dintre studenți. Instructorii au subliniat faptul că datorită pregătirii și instructajului deosebit pe care îl primiseră studenții, de-acum aveau privilegiul și responsabilități mai mari ca înainte; că obligația lor era să meargă și să educe în toate țările; că ei trebuie să iubească dreptatea și neprihănirea și să o dovedească, servindu-L pe Iehova Dumnezeu. Instructorii și-au exprimat dragostea, pentru studenții adunați, dragoste alimentată de legătura comună în unitatea serviciului teocratic și au dat asigurări că rugăciunile lor vor fi făcute în numele acestei promoții de absolvenți, în timp ce studenții vor fi repartizați în ținuturi îndepărtate, ca să desfășoare serviciu de educatori teocratici. Și-au exprimat bucuria să-i vadă pe studenți absolvind, nu pentru că aceștia fuseseră greu de învățat, nu pentru că erau o povară care îți creează probleme, ci pentru că acești studenți vor pleca să transmită mai departe mesajul vital al Teocrației. Studenții au apreciat sfaturile bune.

Președintele colegiului, pe urmă a luat cuvântul. Timp de o oră audiența a ascultat atentă, în timp ce el le ținea cu multă însuflețire un discurs răscolitor despre „Glorioasa comoară a serviciului”. Statutul poporului consacrat al lui Dumnezeu, ca fiind într-adevăr „martorii lui Iehova” fusese ridiculizat și contestat de toți religioniștii. Dar președintele a lămurit controversa, demonstrând din Scriptură că martorii lui Iehova au scrisori de recomandare, care le atestă recunoașterea de către Dumnezeu, scrisori mai puternice decât orice grad pe care clerul religios și-l poate da, și la fel de sigure cum există o multitudine de oameni de bunăcredință care vor trece prin bătălia Armagedonului fără să moară. Deci nu trebuie să existe teamă sau păreri preconcepționate din partea martorilor lui Iehova în reflectarea luminii glorioase care vine de la El și se împrăștie la prizonierii religioși care acum stau în întuneric. Cei ce reflectă această lumină cerească sunt slabi, la fel ca toți oamenii. Totuși, în ciuda asalturilor grele pe care religia și aliații ei o lansează împotriva lor, acestea nu vor zdrobi integritatea față de El și continuitatea lor în

serviciul Lui, prin voință credincioasă și prin grația lui Dumnezeu. Asemenea îndemnuri de la președinte s-au dovedit a fi înălțătoare și mângâietoare pentru acești absolvenți sinceri, care trebuie în curând să treacă în rândul întâi al servirii, în ținuturi noi și îndepărtate. Au întrerupt discursul cu ropote de aplauze.

Dând foaia de discurs la o parte, președintele, timp de zece minute a vorbit liber studenților absolvenți. Într-un stil intim și sincer, ca un frate mai în vârstă, și-a exprimat preocuparea legată de bunăstarea viitoare a tuturor celor aflați în serviciul lui Dumnezeu. Vorbele din inimă ale președintelui au reprezentat încheierea a cinci luni de instrucție specializată. Dintr-un rând de diplome aranjate ordonat, președintele a luat una și a citit încet:

„Prin această diplomă facem cunoscut că [numele studentului], serv numit al evangheliei, a completat cursurile de studiu și instrucția la acest colegiu, cu merit. El este prin urmare absolvent special calificat să intre în lucrarea de educație, promovând bunăcredință și lucrând pentru pace permanentă, legea ordinii perfecte și neprihănită printre toți oamenii. El este cu deosebire recomandat pentru serviciu ca reprezentant al fondatorilor acestui colegiu, The Watch Tower and Tract Society, pentru colaborarea cu ei în predicarea evangheliei Împărăției lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos”.

Cu strigarea fiecărui nume, persoana făcea un pas în față și cu mână nerăbdătoare își primea diploma; cu fețele împodobite de zâmbete toți se întorceau la locurile lor, cu prețiosul certificat. Cu cinci luni în urmă, 100 începuseră cursurile. Examenele din timpul cursului îi eliminase pe 16; 84 absolviseră. Din aceștia, 83 primiseră diploma, completând cursurile cu merit. Studenții erau foarte bucuroși. În aceasta nu erau singuri. Mesaje de la absolvenții primei clase de la Gilead au ajuns la colegiu în această zi, venind din diverse colțuri ale țării și din Cuba. Mesajul cheie a fost „Treci în Macedonia, și ajută-ne!” (Faptele Apostolilor 16: 9) Câmpul de lucru teocratic este mare, servi puțini. Binecuvântări nespuse ale serviciului îi așteaptă pe absolvenții colegiului.

În acest moment unul din studenți s-a ridicat și a cerut voie să prezinte o declarație-rezoluție. Primind învoire de la președinte, studentul a citit după cum urmează:

Noi, al doilea corp studentesc de la Colegiul Gilead, în apreciere recunoscătoare pentru completarea cursului de studiu, dăm următoarea declarație:

Noi îi recunoaștem pe Iehova Dumnezeu și pe Cristos Isus ca adevărații noștri Învățători și Instructori și recunoaștem că Gilead operează sub îndrumările Domnului și este parte din Organizația Sa Teocratică.

Am învățat multe în timpul celor douăzeci de săptămâni de studiu intens și pregătire. Studiul cercetării Bibliei și a temelor biblice ne-a pus la dispoziție cunoștințele atât de necesare pentru întărirea credinței noastre în Cuvântul și promisiunile lui Iehova. În serviciul Bibliei am învățat despre dezvoltarea organizației religioase a lui Satan, a lumii a doua de după potop, de la originile în Babilonul antic până la forma nouă și hădă a fiarei noii ordini mondiale. În contrast cu aceasta am învățat de frumusețea și armonia organizației lui Dumnezeu, întemeiată pe principii teocratice, începând din timpul Teocrației în mic și până în timpul faptelor lui Elisei; fiind acum duse mai departe de Societatea activă și energică „Iefta”, sub conducerea Capului Cristos Isus. Studiul Legii Supreme ne-a fortificat cu cunoștințele cerințelor legii teocratice a lui Iehova și ne-a dat cunoștințe de procedurile tribunalelor, ca să putem da o mărturie mai bună Împărăției înaintea tribunalelor țării. Instructajul și sugestiile utile pe care le-am primit pentru dezbateri biblice vor fi, fără îndoială, de mare ajutor pentru noi pentru prezentarea eficientă a Adevărului către ceilalți. Studiul limbii spaniole, a limbii engleze și aritmeticii a contribuit mult la cunoștințele noastre generale, ca să fim mai bine pregătiți pentru serviciul pe diverse fronturi, ca învățători și instructori pentru oamenii de bună credință, care caută să intre în grațiile Domnului.

Însă, primind aceste informații și primind această pregătire nu ne simțim cu nimic superiori altora. Din contra, acum ne dăm și mai bine seama de adevărul cuvintelor apostolului Pavel din 1Corinteni 1 : 26 anume că „nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” chemați, dar că „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.” Cu siguranță noi, ca persoane, nu avem nimic de glorificat în noi.

Prin urmare, lui Iehova Dumnezeu îi aducem laude și mulțumiri pentru privilegiul de a fi urmat această școală. De asemeni ne exprimăm adâncă apreciere pentru The Watch Tower and Tract Society și pentru președintele ei, pentru că ne-au dat această posibilitate și instructorilor pentru răbdarea pe care au avut-o cu noi, pe când ne străduiam să învățăm informațiile prețioase. Am apreciat enorm asocierea cu „familia fermei” și cu colegii de aici de la Gilead, studiind și lucrând împreună. Și acum, când ne pregătim să plecăm spre destinațiile de serviciu în domeniu, ne simțim îmbogățiți datorită acestor experiențe plăcute.

REZOLUȚIE

Primind toate aceste binecuvântări și îndurarea lui Iehova,

NE ANGAJĂM CĂ, prin grația Domnului, sub conducerea și comanda Celui Mai Mare Educator al Universului, Iehova, vom face cu credință partea noastră în desfășurarea acestei campanii de Liberă Educare pentru cei de bună credință, până la victoria completă la bătălia de la Armagedon.

A fost supusă votului și votată imediat, ca rezoluția și declarația tuturor studenților. Votul a fost unanim.

Concluzionând această ocazie de mare bucurie, președintele a făcut apel la binecuvântările pe mai departe ale lui Iehova Dumnezeu asupra servilor Lui, în timp ce campania de educare neîngrădită a oamenilor de bunăcredință se răspândește prin toată lumea.

Numele „Gilead” înseamnă „movila mărturiei”. Numele instituției „Colegiul Gilead”, nu este în van sau fără motiv. Prima promoție justificase numele, a doua promoție trăiește chiar acum la înălțimea numelui și nenumăratele promoții ale viitorului vor continua să adauge mobile de mărturie și să fie martorii numelui și Împărăției lui Iehova.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

NETEZIND DIFICULTĂȚILE (Pennsylvania)

„Doamna de culoare acceptase cartea *Copii*, de asemeni *Lumea Nouă*. După trei săptămâni am sunat. Ea mi-a zis: Ia-ți cărțile și dă-le la altcineva. Ține banii pentru tine. Eu îmi citesc Biblia și înțeleg Biblia, dar nu înțeleg cartea aceea *Lumea Nouă*. Știm că atunci când murim, dacă suntem creștini mergem în cer. Ochii mei nu văd bine. Îmi pare rău, dar cărțile alea nu le mai citesc. Dă-le cuiva care să le citească. Nu am timp astăzi, trebuie să calc. Am zis: Doamnă, o să fi de acord cu cartea *Lumea Nouă* când o înțelegi. Nu o înțelegi. Îți explic ce înseamnă *Lumea Nouă*. Îmi pare bine că ai zis că ai de călcat ca să nu te țin din treabă. În timp ce calci, dacă mă lași, îți explic ce înseamnă să trăiești în lumea nouă. După ce i-am explicat am deschis *Lumea Nouă* și am început un studiu de text. A ascultat cu atenție un sfert de oră, după care și-a închis fierul, s-a întins pe canapea în fața mea, sprijinindu-și capul în mână, cu cotul pe o pernă. Când s-a terminat ora i-am zis: Ei, ți-a plăcut studiul? Ea a zis: Am învățat multe. Poți să vii în fiecare

săptămână. Am avut al doilea studiu împreună. Am aflat că are chiriași și de obicei este foarte ocupată, dar a spus să vin în fiecare luni dimineață. Mi-a mai dat numele unei doamne la care să mă duc.”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 MARTIE 1944

NR. 6

PRIMELE ROADE ALE ÎNVIERII

„Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple; și anume, că Christosul trebuie să pătimească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și neamurilor.” – Faptele Apostolilor 26: 22, 23.

ADEVĂRUL lui Iehova, legat de scopul Său și destinul omului, diferă radical de toată religia. Adevărul sfânt nu este o religie. Nu se poate vedea aceasta mai bine decât comparând adevărul cu învățăturile religioase. „Temelia Cuvântului Tău este adevărul, și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice,” a spus psalmistul devotat. Secole mai târziu, Cel pe care psalmistul Îl prefigura a adăugat: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Psalmii 119: 160, Ioan 17: 17). În consecință, este sigur că Sfânta Biblie nu este o carte religioasă. Nu are nimic în comun cu religia, deși religia tot timpul a încercat să se amestece cu puțin text biblic, pentru a-i da o aparență de adevăr. Religia însă nu poate adopta întreaga Biblie, deoarece cele două sunt dușmani ireconciliabili.

2. Religia evită dinadins adevărul privind moartea și speranța unei vieți viitoare, adevăr pe care Biblia îl explică cu simplitate, textul fiind foarte clar. Religia a fost dată omului, demult în cadrul existenței umane, pentru a răspunde la întrebările legate de moarte și pentru a schimba adevărul morții. Creatorul care a dat viață bărbatului, a fost primul care să menționeze bărbatului problema morții. Posibilitatea vieții eterne pe pământ, pe care Creatorul a prezentat-o omului perfect, nu era o viață prin așa-numitele „porți ale morții”, ci prin continuă ascultare a Creatorului. (Geneza 2:16, 17) Diavolul, prin șarpele lui în grădina Edenului, a negat față de femeie legea divină și pedeapsa acesteia, prezentând o nouă speranță omenirii, cu prețul neascultării lui Dumnezeu. Neascultarea a urmat și Dumnezeu a condamnat pe neascultători cu distrugerea. – Geneza 3: 1-21.

3. Numai prin cuvinte religioase de contrazicere a lui Dumnezeu, puteau cei doi condamnați, bărbatul și femeia, trage concluzia că nu vor muri cu adevărat și că vor trăi ca dumnezei, ca spirite, așa cum și Dumnezeu este spirit. Cei ce sunt sortiți ieșirii din existență ar vrea să creadă că moartea nu a terminat totul și că șarpele poate a spus adevărul: „Atunci șarpele a zis femeii: Hotărât, că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. (Geneza 3:4, 5) În asemenea cuvinte religioase a fost făcută promisiunea nemuririi, chiar pentru cei care nu-l ascultă pe Dumnezeu. Asta implică lipsa morții și nemurirea în viziunea religioasă. Înseamnă că chiar dacă Iehova Dumnezeu execută condamnarea la moarte, transformând în praf corpurile lor din carne, totuși decretul distrugerii avea să fie înfrânt de supraviețuirea unei scânteii vii și inteligente în omul păcătos, după ce corpul lui dispare prin moarte. Asemenea punct de vedere bazat pe minciuna lui Satan Diavolul, este susținut de toate organizațiile religioase ale „creștinătății” și „păgânătății”, până în ziua de azi. În această privință a unui aspect fundamental diferă religia de Cuvântul Adevărului; deoarece nicăieri nu învață inspirata Biblie că suntem nemuritori, ci învață că morții sunt complet fără viață, ieșiți din existență. Psalmistul rostitor al adevărului a spus Creatorului: „Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din

veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu! Tu întorci pe oameni în țărână și zici: „Întoarceți-vă[din țărână] fiii oamenilor!” (Psalmii 90: 2, 3) În toate Scripturile evreiești pre-creștine, cuvintele *nemurire* și *incoruptibil* nu apar niciodată.

SPERANȚĂ ȘI NEÎNCREDERE

4. Contrar doctrinei religioase a nemuririi umane, prima și adevărata posibilitate pentru viață după moarte a fost prezentată de Isus Cristos, care a murit ca om și apoi a primit viață dincolo de mormânt. Ca prima șansă la nemurire (nu nemurire umană, însă) stă scris în Cuvântul adevărului: „Să nu-ți fie rușine, deci, de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru, Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie”. (2 Timotei 1: 8-10). Cristos Isus este Sămânța "femeii" lui Dumnezeu, care a fost ales pentru a zdrobi capul șarpelui, Satan Diavolul și în același timp pentru a distruge toată religia. (Geneza 3:15). Prin suferința lui Isus cauzată de zdrobirea călcâiului, El rămânând totuși credincios lui Iehova Dumnezeu chiar până la moarte, El a adus speranța vieții eterne a nemuririi sau incoruptibilității. Asemenea speranță este prezentată nu în multele religii, ci în evanghelie sau în „vestea bună” a Împărăției lui Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Cristos.

5. Care erau atunci speranțele credincioșilor care au primit și au crezut în adevărurile pe care Iehova Dumnezeu i le-a dezvăluit lui Cristos? Nu era speranța în nemurirea omenirii și a unei continuări neîntrerupte dincolo de mormânt, datorită unei presupuse nemuriri a sufletului. Speranța lor era într-o viață viitoare, prin ridicarea condamnării față de păcat și învierea din morți. Legat de patriarhul Avraam și testarea credinței lui în adevărul și puterea lui Iehova, stă scris: „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele! Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.” – Evrei 11: 17-19.

6. Sub inspirație profetică, psalmistul David a scris: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta.” (Psalmii 16: 10, 11). Asemenea fraze exprimă credința în puterea și scopul lui Dumnezeu de a readuce pe Fiul meritos la viață. (Versetul 3) După David, profetul Isaia, inspirat de spiritul adevărului, a lărgit scopul lui Dumnezeu, spunând: „Și pe muntele acesta, înlătură măhrama care acopere toate popoarele și învelitoarea care înfășură toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele” (Isaia 25:8) Aceasta era altă declarație de credință în învierea celor morți. (1 Corinteni 15: 51-54; Faptele Apostolilor 13: 33-37) Sfânta Biblie, care conține aceste profeții, este cartea care iese în evidență prin faptul că nu învață despre nemurirea sufletului, dar arată posibilitatea învierii, în armonie cu moartea omenească.

7. Aici este diferența dintre religie și adevăr. Religia învață despre viață după moarte, printr-o nemurire imaginară a sufletului omenesc. Din contră, Cuvântul lui Dumnezeu subliniază mortalitatea sufletului omenesc sau a creaturii și necesitatea ridicării din morți prin puterea lui Iehova. Bineînțeles că religioniștii greci ai Atenei, care credeau în nemurire și deci nu credeau în înviere „au zis, așa cum povestește Pavel: „Ce vrea să spună palavragiul acesta?” Alții, când l-au auzit că vestește pe Isus și învierea, ziceau: „Pare că vestește niște dumnezei străini.” Pavel și-a terminat discursul spunând: „pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți. Când au auzit ei de învierea morților, unii își

băteau joc, iar alții au zis: Asupra acestor lucruri te vom asculta altădată.” – Faptele Apostolilor 17:18, 31, 32

PREVESTIREA PRIMEI ÎNVIERI

9. Prima înviere care a avut loc a fost preumbrită de înapoierea fiului lui Avraam, Isaac, de pe altarul de sacrificiu. Pe lângă aceasta, Dumnezeu Cel Atotputernic a făcut ca an de an descendenții lui Avraam și ai lui Isaac, anume națiunea Israelului, să reconstituie acest moment. Israel era noul nume al nepotului lui Avraam, Iacob, de la care pleacă cele 12 seminții ale Israelului. Ilustrația învierii anuale era făcută de israeliți în pământul Palestinei în a șaisprezecea zi din Abib sau Nisan, prima lună a anului, prin hotărârea lui Iehova Dumnezeu. – Exod 12:2; 13:4.

10. S-a ajuns la această ilustrație în modul următor: timp de 215 ani cele 12 seminții ale Israelului au locuit în Egipt unde, după un timp, marele Faraon al ținutului i-a făcut sclavi. În anul ales, Iehova Dumnezeu le-a rupt lanțurile, în a paisprezecea zi al lui Abib sau Nisan, care era ziua Paștelui evreiesc. În acea zi în Egipt, israeliții, sub profetul lui Dumnezeu Moise, au ascultat de porunca Domnului și au sacrificat mielul pascal, un miel pentru fiecare casă israelită. Au stropit sângele mielului pe stâlpii de la ușă și pe pragul de sus și au intrat în case. Pe urmă au fript mielul și l-au mâncat cu azimi și ierburi amare, în același timp stând pregătiți să plece din pământul înrobirii. La miezul nopții de 14 Nisan, îngerul morții trimis de Iehova a trecut peste casele marcate cu sânge ale israeliților, dar a lovit pe primul născut în toate casele egiptenilor. Faraon și-a pierdut propriul fiu întâi născut și fiind sub o presiune de neoprit din partea egiptenilor îndoliați, a cedat poruncii lui Iehova și a lăsat poporul Lui să plece ca națiune liberă. Israelii erau acum poporul de legământ al lui Dumnezeu, datorită mediatorului Moise, având mielul pascal ca validare a legământului.

11. Dumnezeu Iehova, după aceea, le-a dat legământul legii. El a hotărât că poporul Lui trebuie să sărbătorească, prin cina pascală, izbăvirea dată de El. Ziua Paștelui evreiesc trebuia urmată de o serbare de șapte zile cu azimi, în perioada 15-21 (inclusiv) Abib (sau Nisan). Legământul legii legat de aceste serbări spune:

12. „Iată sărbătorile DOMNULUI, cu adunări sfinte, pe care le veți vesti la vremurile lor hotărâte. În luna întâia, în a patrusprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paștele DOMNULUI. Și în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi sărbătoarea azimilor, în cinstea DOMNULUI; șapte zile să mâncați azimi. În ziua întâia [15 Nisan], să aveți o adunare sfântă; atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă. Șapte zile să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. În ziua a șaptea să fie o adunare sfântă; atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă.” DOMNUL a vorbit lui Moise și a zis: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pângă a secerișului vostru. El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea DOMNULUI, ca să fie primit [pe 15 Nisan]; preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat. În ziua [Nisan 16] când veți legăna snopul, să aduceți, ca ardere de tot Domnului, un miel de un an fără cusur; să adăugați la el două zecimi de efă din floarea făinii, frământată cu untdelemn, ca dar de mâncare mistuit de foc, de un miros plăcut Domnului; și să aduceți o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin [unitate de măsură].” – Leviticul 23: 4-13.

13. Domnul Dumnezeu a declarat că următoarea sărbătoare să fie calculată de la ziua celor dintâi roade 16 Abib [sau Nisan]. Legământul legii cu israeliții spune: „Să nu mâncați nici pâine, nici spice prăjite sau pisate, până în ziua aceasta, când veți aduce un dar de mâncare Dumnezeului vostru. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri, în toate locurile în care veți locui. De a doua zi după Sabat, din ziua (Nisan 16) când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați *șapte săptămâni* întregi. Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine

după al șaptelea Sabat; și atunci să aduceți DOMNULUI un nou dar de mâncare. Să aduceți din locuințele voastre două pâini, ca să fie legănate într-o parte și într-alta; să fie făcute cu două zecimi de efă din floarea făinii și coapte cu aluat: acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul. Afară de aceste pâini, să aduceți ca ardere de tot DOMNULUI șapte miei de un an fără cusur, un vițel și doi berbeci; să adăugați la ei darul de mâncare și jertfa de bătură obișnuite, ca dar de mâncare mistuit de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Să aduceți și un țap ca jertfă de ispășire și doi miei de un an ca jertfă de mulțumire. Preotul să legene aceste dobitoace într-o parte și într-alta ca dar legănat înaintea DOMNULUI, împreună cu pâinea adusă ca pargă și cu cei doi miei: ele să fie închinat DOMNULUI și să fie ale preotului. În aceeași zi (a cincizecea sau Penticosta), să vestiți sărbătoarea și să aveți o adunare sfântă; atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri, în toate locurile în care veți locui.” – Leviticul 23:14 - 21.

14. Sărbătoarea de mai sus a ajuns să fie cunoscută ca sărbătoarea Rusaliilor, datorită numărului de zile la care era sărbătorită. La numărare luați aminte că expresia „șapte Sabat-uri” înseamnă „șapte săptămâni” și „al șaptelea Sabat” înseamnă „a șaptea săptămână”, termenul „sabat” fiind folosit să însemne nu o zi de odihnă, ci o săptămână. De aceea Rusaliile se mai numeau „sărbătoarea săptămânilor”. (Compară cu Deuteronomul 16:9,10). În mai multe locuri, în Scripturile grecești creștine, termenul „Sabat” înseamnă „săptămână” – Matei 28:1; Marcu 16:2; Luca 18:12; 24:1; Ioan 20:1, 19; Faptele Apostolilor 20:7; 1Corinteni 16:2, *Rotherham*.

15. Iehova a lăsat instrucțiuni și despre celebrarea unei alte sărbători, a treia din an, în a cincisprezecea zi a lunii a șaptea, care era numită „sărbătoarea corturilor”, „sărbătoarea adunării” sau „sărbătoarea recoltei”. (Leviticul 23:33-44) Toate aceste sărbători sunt importante, pentru că Iehova Dumnezeu le-a stabilit în legământ, deoarece „erau umbra lucrurilor bune care aveau să se întâmple.” Deci nu erau sărbători religioase care să zăpăcească poporul, să aducă laude preoțimii și cu Leviți care să facă spectacol. (Evrei 8:5; 10:1; Coloseni 2: 16, 17) Ținând regulat asemenea serbări semnificative, poporul Său credincios va fi gata să recunoască lucrarea lui Iehova, atunci când va împlini acele umbre din profeții și astfel nu vor fi induși în eroare de religie. De fapt legământul legii era făcut cu națiunea Israelului tocmai pentru a-i proteja de religie, erorile ei aducătoare de moarte și înrobire „până la venirea lui Isus Cristos și începerea unui nou legământ. În Galateni 3:19 se spune: „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța” careia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. [Moise]”

IDENTIFICAREA CELOR DINTĂI ROADE

16. Mielul pascal este fără îndoială identificat cu înțelesul lui simbolic. Cuvântul inspirat spune: „căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul.” (1 Corinteni 5:7, 8) Acest fapt cerea ca Isus să se potrivească cu umbra pascală în câteva detalii, printre care și ziua din luna în care avea să fie sacrificat ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”. Într-un mod care nu admite îndoială, ne este făcut clar înțelesul simbolic al celor dintâi roade ale recoltei de orz ,care au fost legănate de preot ,în templul Ierusalimului pe 16 Nisan, a treia zi a paștelui evreiesc. Din nou Cuvântul interpretării divine spune: „Dar acum, Hristos a înviat din morți, parga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. (1 Corinteni 15: 20-23). Acest fapt a făcut necesar ca Isus Cristos să potrivească umbra, în privința lunii și a zilei lunii în care să fie ridicat din morți de către puterea lui Dumnezeu, care a consfințit umbra. Se cerea ,de asemenea, ca Isus Cristos să sufere ca anti-tipicul miel pascal, și apoi să fie „Cel dintâi

din învierea morților” sau „Cel întâi născut dintre cei morți” – Faptele Apostolilor 26: 23; Coloseni 1: 18; Apocalipsa 1:5.

17. Oare Fiul lui Dumnezeu a stabilit ca fiind adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, îndeplinind cererile legate de momentul acțiunii, cereri hotărâte de marele Creator al umbrei, Iehova Dumnezeu? Da. Totuși, într-o publicație intitulată „144 de contradicții în Biblie”, o societate de infideli încearcă să dovedească faptul că chiar Cuvântul lui Dumnezeu se contrazice în privința problemei majore a timpului când Isus a fost ridicat din morți. Un număr de religioniști, încercând să combată argumentația necredincioasă, creează confuzie și mai mare. Isus Cristos, spun necredincioșii sau păgânii, „trebuia să fie în mormânt trei zile și trei nopți”, în timp ce Biblia arată că El „a fost doar două zile și două nopți în mormânt” și citează cuvintele lui Isus din Matei 12: 40 care, după părerea lor, îl contrazice pe Marcu 15:25,42-46; 16:9. Religioniștii, nu permit Bibliei să-și furnizeze propria explicație, ci ei înclină spre o interpretare proprie. În consecință, deși fără să vrea, argumentele lor măresc contradicția în Cuvântul lui Dumnezeu, când de fapt nu există nici o contradicție.

18. Pentru stabilirea cuvântului lui Dumnezeu ca adevărat și fiind „Cel ce nu Se poate tăgădui singur ” și „nu poate să mintă”, să lăsăm aceste aparente dificultăți să se lămurească singure. Biblia conține multe drame profetice care prevestesc lucrările lui Dumnezeu și viața lui Isus și a ucenicilor. Printre aceste drame se află și cea a profetului Iona. Această dramă este de un interes deosebit pentru noi, care fără îndoială suntem la capătul unei lumi de mârșăvie și la începutul unei noi lumi de dreptate veșnică. Cum se spune în 1 Corinteni 10: 11:„, Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” Domnul Isus a arătat că viața lui Iona era o dramă profetică, referindu-se la Iona 1:17 unde se scrie: „, Domnul (Iehova) a trimis un pește mare ca să-l înghităf pe Iona și Iona a stat înăuntrul peștelui trei zile și trei nopți.”

19. Necredincioșii spun că asta înseamnă că Iona trebuie să fi fost trei zile pline sau 72 de ore în burta balenei. Dar oare textul Domnului cere ca Iona să fi fost acolo trei nopți și măcar 72 de ore până când „Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ.?” Cercetarea altor evenimente legate de perioade de timp ne dau răspunsul: Nu! Când cei zece frați vitregi ai lui Iosif, au venit în Egipt să cumpere alimente în timpul foametei, Iosif, care îi recunoscuse, i-a acuzat că sunt spioni pentru a-i testa. Stă scris: „Și i-a aruncat pe toți, trei zile în temniță.” Înseamnă asta că au stat în temniță 3 zile pline, egalând 72 de ore? Nu, deoarece Biblia interpretează, explicând această perioadă de timp când spune astfel: „Și i-a aruncat pe toți, *trei zile* în temniță. A treia zi, Iosif le-a zis: „Faceți lucrul acesta, și veți trăi. Eu mă tem de Dumnezeu!” și pe urmă le-a dat drumul. (Geneza 42: 17, 18) Cu alte cuvinte, în prima zi i-a arestat și în a treia zi le-a dat drumul; ceea ce înseamnă că au fost în temniță doar două zile și numai părți din a treia zi, deși în tot Egiptul ziua de 24 de ore începea la răsăritul soarelui. Iosif le-a dat drumul înainte de căderea nopții, în cea de-a treia zi. – Vezi Geneza 40: 12, 13, 18-20 și compară expresiile „trei zile” și „a treia zi”.

20. Alt exemplu al măsurării timpului se găsește în relatarea legată de succesul lui Solomon, regele Roboam din Ierusalim. La 2 Cronici 10:5 se spune: El le-a zis: Întoarceți-văf la mine după trei zile. Și poporul a plecat.” Potrivit necredincioșilor asta ar însemna că regele le-a ordonat să nu se întorcă decât după ce trec 72 de ore (sau trei perioade de 24 de ore), ceea ce nu le-ar fi permis să vină iar la curtea regelui decât în a patra zi. Dar Cuvântul Domnului interpretează timpul altfel, spunând la versetul 12: „Ieroboam și tot poporul au venit la Roboam a treia zi[nu după a treia zi], dupăf cum le spusese împăratul: Întoarceți-văf la mine peste trei zile.” Ziua când regele a dat ordinul a fost ziua întâi, ziua următoare a fost a doua și apoi a treia, în care zi înainte de apusul soarelui, israeliții s-au întors la rege. – Vezi 1 Regi 12: 5, 12.

21. După multe secole evreii, prin tot Imperiul Persan au fost amenințați cu moartea, prin decret regal dat la calomnierea vizirului Haman. Ce a spus regina evreică vărului ei să facă?

„Esteră a trimis să □ spună □ lui Mardoheu: "Du-te, strânge pe toți Iudeii care se află în Susa, și postiți pentru mine, fără □ să □ mâncați, nici să □ beți, TREI ZILE, NICI NOAPTEA, NICI ZIUA. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele; apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; și, dacăf va fi să pier, voi pieri." (Esteră 4: 15, 16) Oare Cuvântul Domnului ne îndreptățește să considerăm instrucțiunile Esterei ca însemnând trei zile de 12 ore și trei nopți de 12 ore, sau o perioadă de post de 72 de ore cu totul, după care, în a patra zi, ea să apară neinvitată la curtea regelui? Indiferent ce spun necredincioșii sau religioniștii, răspunsul în Esteră 5:1 este: Nu! atunci când spune: „A treia zi, Esteră s-a îmbrăcat cu hainele împărătești și a venit în curtea dinăuntru a casei împăratului, înaintea casei împăratului. Împăratul ședea pe scaunul lui împărătesc, în casa împărătească, în fața ușii casei.” De asemenea, a se compara expresiile "trei zile" și "trei zile și trei nopți" și "de trei zile" la 1 Samuel 30: 1, 11-14, pentru a observa calcularea timpului la evrei.

CÂT TIMP?

22. Odată Isus a spus: „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.” (Matei 12: 40; vezi și Matei 16:4; Luca 11:30) Ignorând evidențele din paragrafele anterioare, anumiți religioniști cât și necredincioșii insistă că Isus a zis că va sta în mormânt, trei perioade de noapte cât și de zi, adică fix 72 de ore. Din această cauza religioniștii numără înapoi trei zile întregi de sâmbătă seară, când începea săptămâna evreiască și când Isus s-a arătat discipolilor. Apoi ei trag concluzia că Isus Cristos a fost crucificat miercuri și a murit la 3 după masă și a fost îngropat înainte de apusul soarelui. În sprijinul acestei idei îl citează pe Marcu 8:31, care spune: „Atunci a început să-i învețe că Fiul omului trebuie să pătimizească □ mult, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât, și după trei zile să învie.” (Vezi și Marcu 9:31; 10:34, *A.S.V.*) Dar cuvintele „după trei zile” nu înseamnă după 72 de ore, ci se referă la un eveniment *din* a treia zi, înainte de sfârșitul ei; dovezi Scripturale s-au dat în paragrafele precedente. Pentru dovezi suplimentare compară Iosua 1:11; 2: 16, 22; 3: 2; 9: 16, 17. cu expresiile: „peste trei zile”, „acolo trei zile”, „după trei zile”, „la capătul a trei zile” și „în a treia zi”. Studiază de asemeni 1 Samuel 20: 5, 18, 19, 27, 34, 35, și intervalele de timp „în a treia zi”, „trei zile”, „a doua zi a lunii” și „a doua zi de dimineață”.

23. Putem cita și cuvintele dușmanilor lui Isus către Pilat: „și i-au zis: `Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: „*După* trei zile voi învia. Dă poruncă, deci, ca mormântul să fie păzit bine *până* a *treia* zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul și să spună norodului: „A înviat din morți! Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.” (Matei 27: 63, 64). La proces, martorii falși aduși împotriva lui Isus au spus: „Noi L-am auzit zicând: Eu voi strica Templul acesta, făcut de mâini omenești, și în trei zile voi ridica un altul, care nu va fi făcut de mâini omenești.” De asemenea, când era pe cruce, dușmanii au trecut și i-au zis: „Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în *trei* zile, mântuiește-Te pe Tine însuși!” (Marcu 14: 58; 15: 29, 30; Matei 27:40; 26: 61) Asemenea mărturii și bătaie de joc se referă la ceea ce este scris în Ioan 2: 19, 22: „Drept răspuns, Isus le-a zis: Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica. Iudeii au zis: Au trebuit patruzeci și șase de ani, ca să se zidească Templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?’ Dar El le vorbea despre Templul trupului Său”. „Tocmai de aceea, când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea; și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus.” Și într-adevăr, în a treia zi, Isus Cristos, Capul templului spiritual al lui Dumnezeu, care nu este făcut de mâini omenești, a fost ridicat din morți. Apoi a început să îi strângă pe cei care vor fi membri ai corpului, „corpul lui Cristos”, anume, discipolii pe atunci împrăștiați, confuzi și respinși. – 1 Corinteni 3: 16, 17, *margin.*

24. Calea înțeleaptă este să lase Scriptura să explice înțelesul cuvintelor „după trei zile”. Nicăieri nu înseamnă „după 72 de ore” sau „în a patra zi”. Isus, citat de alți autori din evanghelii, explică expresia folosită în relatarea lui Marcu. „Pe când stăteau în Galilea, Isus le-a zis: Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor. Ei Îl vor omorî, dar a treia zi va învia. Ucenicii s-au întristat foarte mult.” (Matei 17: 22, 23; și 20: 18, 19; 16: 21; Luca 9: 22; 18: 32, 33) Regelui Irod, Isus i-a trimis următorul mesaj: „Duceți-vă, le-a răspuns El, și spuneți vulpii aceleia: Iată că scot dracii și săvârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi isprăvi.” (Luca 13: 32) Căf discipolii apropiați ai lui Cristos socoteau astfel timpul este evident din comentariul celor doi ucenici pe drum spre Emmaus, când Isus i-a întâlnit în ziua învierii. Nerecunoscându-l pe Învățătorul înviat, ei i-au spus: „Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat săf fie osândit la moarte, și L-au răstignit. Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.” (Luca 24: 13-21) Ei numărau zilele începând de la crucificare, nu de la înmormântare sau punerea paznicilor la mormânt, care înmormântare și pază ei nu au menționat-o și nu o văzuseră. Că ei consideraseră în mod corect că este a treia zi de la răstignire a confirmat Isus când a apărut ucenicilor din Ierusalim în aceeași zi și le-a spus: „Așa este scris, și așa trebuia să □ pătimească □ Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți.” – Luca 24: 33-46.

25. După câțiva ani, apostolul Petru a pus mărturie primilor convertiți păgâni, lui Corneliu și casei sale: „Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și a îngăduit să Se arate”. Și apostolul Pavel, care „printr-un miracol „a văzut pe Domnul în toată gloria Sa, după urcarea la ceruri a lui Isus, scrie: „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi”. (Faptele Apostolilor 10: 39, 40; 1 Corinteni 15: 3, 4) Relatările din Scripturi trebuie, prin urmare înțelese și explicate nu pe baza unei învieri după trei zile. Scripturile nu susțin ideea că a murit miercuri după masă și a fost înviat în seara de sâmbătă sau a șaptea zi a săptămânii evreiești.

26. Susținătorii morții Domnului miercuri seară spun, de asemenea, că Cina cea de Taină pe care Domnul a mâncat-o cu ucenicii, înainte de arestul Lui, nu era o cină pascală, ci era o cină privată, obișnuită, după care a instituit Memorialul morții lui Cristos marți seara. Afirmatia de la Ioan 18: 28 a fost înțeleasă în felurite moduri, după unii însemnând că Isus nu a mâncat deloc cina pascală cu ucenicii și, după alții, că Isus a mâncat cina, dar cu *o zi mai devreme*, pentru a nu o sări înainte de a muri și pentru a crea Memorialul sau „Cina Domnului” la sfârșitul cinei pascale. Asemenea acțiuni nu pot fi atribuite lui Isus Cristos, deoarece El a declarat că trebuie împlinită profeția Scripturii și că El a venit „nu ca să distrugă, ci ca să împlinescă umbrele profetice ale legământului legii. (Matei 5: 17-19) Deci este, scriptural, imposibil să crezi că El a încălcat porunca Tatălui Său în ce privește mâncatul cinei pascale și nu a reușit să împlinescă tipul morții mielului pascal, murind *înainte* de timp *cu o zi*. Matei 26: 17-30, Marcu 14: 16-26 și Luca 22: 13-30 spun foarte limpede că Isus a sărbătorit paștele evreiesc „ca evreu prin naștere, în seara datei respective 14 Nisan și apoi a introdus Memorialul.

27. Ioan 13: 1, 2 nu neagă când scrie: „Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă.” Cine poate nega că înainte de paștele evreiesc Isus știa ce avea să vină? Textul din *Diaglottul Emfatic* este foarte clar: „Isus știa înainte de sărbătoarea Paștelui că Îi venise ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl....„Atunci de ce Ioan 18: 28 zice că evreii „ducându-L pe Isus captiv la sala de judecată a lui Pilat, au refuzat să intre în „odaia de judecată” a unui păgân „ca să nu se spurce și să poată mânca Paștele”? Se referă la încercarea lor de a fi curați în exterior, ca să poată lua parte la sărbătoarea de șapte zile a pâinii nedospite care urma și era legată de paștele evreiesc. (Deuteronomul 16: 2; 2Cronici 35:8,

Douay) (Unii sugerează că acești evrei de rang înalt sărbătoreau paștele la o zi după oamenii obișnuiți. Alții sugerează cu oarecare "dovezi", că datorită posibilelor erori de socotire a timpului, evreii precauți sărbătoreau paștele de două ori ca să fie siguri că una din zile era corectă.)

28. Religioniștii, bazându-se pe un orar de 72 de ore, afirmă că Isus murind miercuri și înviind duminică, două zile de Sabat s-au intercalat: *prima*, ziua de Sabat a pregătirii care urmează Paștelui evreiesc și care este prima zi a sărbătorii pâinii nedospite și a *doua* a Sabatului normal al zilei de sâmbătă, a șaptea zi a săptămânii, cu puțin înainte de apusul soarelui, când Isus a fost înălțat la ceruri. Însă Scriptura menționează un singur Sabat între moartea și învierea lui Isus. Ioan 19:31 spune: „De frică să nu rămână trupurile pe cruce în timpul Sabatului, - căci era ziua Pregătirii, (și ziua aceea de Sabat era o zi mare) - Iudeii au rugat pe Pilat să zdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți, și să fie luați de pe cruce.” Cum Isus a murit înainte de apusul soarelui sau la sfârșitul zilei Paștelui evreiesc, corpul Lui nu trebuia lăsat pe cruce în timpul nopții, potrivit cu Deuteronomul 21: 22, 23. Deci a fost coborât și îngropat în aceeași zi pascală, prima Lui zi în mormânt sau în „inima pământului”. A doua zi în mormânt a început la apusul soarelui. Nu numai că această zi, care era Sabatul „a venit imediat după ziua de Paște și a deschis sărbătoarea pâinii nedospite „dar a fost și ziua Sabatului săptămânal sau ziua a șaptea. Deci era o „zi mare”, datorită acestei coincidențe. Cu alte cuvinte 15 Nisan, ziua pregătirii, a căzut în a șaptea zi a săptămânii în 33 d. Chr. „Femeile, care veniseră cu Isus din Galileea, au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors, și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după □ Lege.” – Luca 23: 54-56; Marcu 15: 42-47; Exodul 20: 8-11.

29. Religioniștii fac referire la Matei 28:1, mai ales la versiunea Siriacă, pentru a dovedi că învierea Domnului a avut loc în ziua de Sabat săptămânală care s-a terminat sâmbătă, la apusul soarelui, și că femeile au venit la mormânt sâmbătă după apus. Versiunea Siriacă ne spune: „După Sabat, când se iveau zorile primei (zile) a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul.” (traducerea Murdoc) În textul grecesc al acestui verset, cuvintele traduse cu "Sabat" și "săptămână" sunt aceleași, anume "sabbaton". De ce se face traducerea diferită a aceluiași cuvânt în două locuri atât de apropiate? În mod evident din cauza unei neînțelegeri. Așa cum scrie în paragraful 14 de mai sus, grecii și evreii folosesc cuvântul sabat nu numai ca să însemne ziua de sabat, ci, câteodată, întreaga săptămână. De aceea traducerea *Rotherham* a lui Matei 28:1, 2 spune: „La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea”. *Emfaticul Diaglott* este corect deci când spune: „Acum, după sabat, când se lumina prima zi a săptămânii...” Numai o distorsionare puternică a Scripturii poate să strâmbe adevărul ca să însemne o înviere de Sabat a lui Isus.

30. Deși Marcu 16:9 nu este conținut în manuscrisele grecești cele mai vechi, este conținut în multe alte manuscrise grecești și versiuni, printre care Versiunea Siriacă, unde se spune: „Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, s-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci.” (*Murdock*). În *Emfaticul Diaglott* se scrie: „Și trezindu-se devreme în prima zi a săptămânii...” Și cu aceasta Versiunea Standard Americană, *Rotherham*, *Weymouth* și *Moffat* toate coincid. Dar indiferent dacă Marcu 16: 9-20 este adevărat sau nu, Evanghelia, cât și umbrele profetice scrise în vechime, toate sunt în acord că învierea a avut loc pe 16 Nisan, ziua care a urmat sabatului după paștele evreiesc și care zi în 33 d. Chr a căzut în prima zi a săptămânii „acum numită „duminică”. Să atașezi numele de "Easter" la „Sunday” este păgân, deoarece „Easter” era o zeiță demonică venerată de păgâni, și singura dată când apare cuvântul este în Faptele Apostolilor 12: 4 (*A.V.*), ca o neînțelegere a cuvântului "*passover*" (paștele evreiesc) și cu siguranță „Paștele” păgân nu poate fi paștele evreiesc. Nici nu cade adevărata

sărbătoare a învierii Domnului în fiecare an, în aceeași zi a săptămânii, duminică. Variaza, așa cum varia aniversarea paștelui evreiesc. Și Memorialul variaza de la o zi a săptămânii la alta.

31. Este de presupus că Iehova Dumnezeu a demonstrat învierea lui Isus în aceeași zi în care a avut loc și nu a doua zi. A doua zi, nu putea fi dovedit că fusese înviat cu o zi înainte, nevăzându-l nimeni și nimeni neavând dovadă de aceasta. Dacă a fost înviat târziu sâmbătă după masă, aproape de apus, ce l-ar fi făcut pe Dumnezeu să-și trimită îngerul să coboare după 12 ore, duminică la șase dimineața, dacă trebuia dovedit că a fost ridicat cu o zi înainte? Ca să spui că vorbele îngerului: „Nu este aici, ci a înviat” dovedesc că a fost înviat cu o zi înainte, nu este nici un fel de dovadă. Dar prin deschiderea mormântului lui Isus de către Dumnezeu, în a treia zi de la înmormântare, adică în prima zi a săptămânii și prin apariția lui Isus discipolilor înainte de sfârșitul zilei, se dovedește în mod vizibil și absolut că El a fost ridicat în acea zi, prima zi a săptămânii.

32. Corespunzător cu Matei 28:1, Ioan 20:1, 2 spune: „În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus *dis-de-diminează* la mormânt, pe când era încă întuneric[nu atunci când a început să crească întunericul, sâmbătă seara]; și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt. A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde l-au pus.” A se lua aminte că cuvântul grecesc tradus cu „devreme” este tradus ca "dimineața" în Matei 16:3; 20:1; Marcu 1:35; 11:20; 13: 35; 15:1; 16:2; și "dimineață" în Faptele Apostolilor 28:23, care spune: „de *dimineață* până seara”. Nu a existat nici o vizită a ucenicilor la mormânt sâmbătă seara.

33. Profetia din Daniel 9:24-27 că Mesia „va fi stârpit” și că „la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” nu se referă la o săptămână de șapte zile, ci la o săptămână de ani, ca în Geneza 29: 18-27. Cele „șaptezeci de săptămâni” prezise de Daniel au început în cel de al douăzecilea an al lui Artaxerxes, sau în anul 454 î.Chr. Din acest motiv, nu are nici un temei să se declare că dacă Isus a murit miercuri, aceasta ar confirma profetia cu privire la „mijlocul săptămânii”. Mai mult, o săptămâna de șapte zile după cronologia evreiască, ar ajunge la mijloc miercuri la ora 6 dimineața, deoarece săptămâna evreiască începea la apusul soarelui sau 6 după amiază, sâmbătă. Dar Isus a murit la ora nouă a perioadei de lumină, adică la 3 după amiază. – Matei 27:46; Marcu 15:34.

34. Orice afirmație că învierea a avut loc sâmbătă ar duce la concluzia că evenimentul a avut loc în a patra zi a înmormântării lui Isus; pentru că miercuri înainte de apusul soarelui ar fi prima zi a înmormântării Sale, a doua zi ar începe miercuri la apusul soarelui, a treia zi ar începe joi la apusul soarelui și a patra zi ar începe vineri la apusul soarelui și ar ține până sâmbătă la apusul soarelui. În acest fel, ziua următoare, adică duminica ar fi a cincea zi de la moartea Lui pe cruce, pe când cei doi discipoli pe care Isus cel înviat din morți i-a întâlnit pe drumul spre Emmaus menționează execuția Lui și spun: „Astăzi este a *treia* zi de când s-au înfăptuit aceste lucruri ”; și „astăzi”, în cazul lor, însemna prima zi din săptămâna evreiască. – Luca 24:1, 13-24.

35. Relatarea din Marcu 16:1 spune că femeile credincioase, care au vizitat mormântul, au adus mirodenii frumoase mirositoare cu care să unșă corpul lui Isus. În Luca 23:56 se arată că ele au făcut rost de acestea înainte de apusul soarelui, în ziua morții și înmormântării lui Isus, deci înainte de începerea combinației Sabatului săptămânal cu a Sabatului de Paște evreiesc. Ele ar fi putut, de asemenea, să mai cumpere niște mirodenii sâmbătă după apusul soarelui, ceea ce ar fi însemnat după trecerea acelei „zile mari”, adică a dublului sabbat. Deoarece veneau să-i unșă trupul duminică, prima zi a săptămânii, nu ar fi fost rezonabil că ele să fi ales a cincea zi pentru a face acest lucru, ținând seama de ceea ce Marta i-a spus lui Isus despre fratele ei mort, Lazăr: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile.”(Ioan 11:17, 39) Nu poate fi dovedit scriptural că femeile cu mirodenii cunoșteau Psalmul 16: 10 și că l-au aplicat lui Isus, adică faptul că trupul Lui omenesc nu trebuia să se descompună și că, prin urmare, ar fi putut încerca o ungere a Lui dincolo de a treia zi.

36. În general religioniștii pretind că trupul de carne al lui Isus a fost ridicat și dus cu El la cer, contrar Scripturii, așa cum arată :1 Corinteni 15: 50; 1 Petru 3: 18; Ioan 6:51; 2 Corinteni 5:16. Dacă afirmația lor ar fi adevărată, atunci stânca ar fi trebuit dată la o parte de la intrarea mormântului la vremea învierii, ca să iasă corpul de carne. Dacă învierea avea loc sâmbătă, chiar înainte de apusul soarelui, atunci cutremurul trebuie să fi avut loc tot atunci și îngerul Domnului trebuie să fi coborât și să fi rostogolit stânca, spre groaza soldaților care păzeau mormântul închis. Întrebarea se pune: Cât timp a stat îngerul pe piatră? Toată noaptea de sâmbătă, ținându-i pe paznicii îngroziți într-o stare de paralizie continuă? A fost intrarea în mormânt deschisă în tot acest timp, fără să observe nimeni înaintea dimineții sau răsăritului din „prima zi”? Matei 28: 1-15 spune că cutremurul, coborârea îngerului și mișcarea din loc a stâncii au avut loc duminică dimineața, marcând învierea lui Isus *atunci*; și când femeile cu mirodenii au sosit, soldatul își revenise și plecase; și că, atunci când toate femeile, în afară de Maria Magdalena, se întorceau de la mormânt să anunțe viziunea cu îngerul „au intrat în cetate unii din străjeri, și au dat de veste preoților celor mai de seamă despre toate cele întâmplate”. Fără îndoială că dacă învierea și celelalte evenimente ar fi avut loc înainte de apusul soarelui sâmbătă, acei paznici speriați nu ar fi așteptat până după răsărit, Duminică dimineața, să meargă în oraș și să raporteze superiorilor.

37. Mai mult, clerul evreiesc pusese pază la mormântul lui Isus, pentru că îi găseau ca acuzație lui Isus că ar fi zis: „După trei zile voi învia”, în care caz, gărzile nu ar mai fi păzit mormântul sâmbătă seara până dimineața, căci asta ar fi fost a patra noapte, începând de miercuri, și, de asemenea, ar fi fost a cincea zi de la vreo înmormântare de miercuri seara. Matei 27: 64 ne spune că clerul a comandat ca „mormântul să fie păzit bine *până* a treia zi”, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul”. Deci, dacă paznicii erau încă la datorie sâmbătă noaptea și relatările confirmă acest lucru, atunci nu putea să fie decât a treia zi.

PRIMELE ROADE ANTITIPICE

38. Dumnezeu nu-și lasă cuvântul neîmplinit. Printre lucrurile scrise înaintea lui Isus, despre care El a spus că trebuie să se îplinească în privința Lui, este și cel de la Leviticul 23: 5-11 legat de oferirea celui dintâi snop al recoltei de orz de către marele preot pe 16 Nisan, a doua zi după Sabatul, care a urmat paștelui evreiesc. Cum Isus a murit ca mielul pascal anti-tipic și deci moartea Lui trebuia să fie de paște, Nisan 14, moartea Lui nu putea să fie miercuri și să se potrivească, de asemenea, cu umbra profetică, conturată la Levitic 23. De ce nu? Pentru că atunci ziua următoare, după Sabatul paștelui, ar fi fost vineri, fiind (până la apusul soarelui) 16 Nisan. Vineri preotul ar fi legănat cel dintâi snop potrivit legii mozaice. În mod corespunzător, Isus Cristos trebuia ridicat din morți în acea zi, ca snop ridicat către Dumnezeu din morți, „pârگا celor adormiți”. Dar Isus nu a fost ridicat din morți vineri, el a fost înviat devreme, în prima zi a săptămânii sau Duminică. Masa pascală fiind sărbătorită de El joi seara și moartea Lui pe lemn având loc la trei după masă vineri, înainte de sfârșitul lui 14 Nisan, atunci a treia zi de acolo (sau duminică înainte de șase după masă) era ziua (16 Nisan) de oferirea snopului lui Dumnezeu la templu. Aceea era ziua când Isus avea să fie ridicat din morți, ca spirit nemuritor.

39. Acea zi de oferire a snopului și de înviere a lui Isus, a fost și ziua din care se începe număratoarea serbării săptămânii sau Rusaliile, peste cincizeci de zile. (Deuteronomul 16: 9-12). Dacă Nisan 16 ar fi căzut vineri și înaltul preot ar fi oferit snopul în acea zi, atunci legea din Leviticul 23: 15-21 cerea ca număratoarea celor 50 de zile să înceapă vinerea, care făcea ca ziua de Rusalii să cadă tot vineri. Nici asta nu ar fi fost în aceeași zi a săptămânii ca cea în care religioniștii pretind că Isus a fost înălțat; și mai mult, ar fi numai 49 de zile și nu 50 de la o înviere sâmbătă. Aceasta ar însemna că Rusaliile au căzut în a șasea zi a săptămânii și nu într-o șaptea, ziua în care ei insistă că Isus a fost înălțat.

40. Și în acest caz, a doua roadă sau roada Rusaliilor nu ar fi fost oferită lui Dumnezeu în aceeași zi în care a fost oferit snopul de orz. Toate acestea sunt contrare Scripturilor infailibile. Potrivit legii, cum prima zi a numărării Rusaliilor era în prima zi a săptămânii, a cincizeca zi cădea în aceeași zi a săptămânii. De aceea fiindcă Isus Christos a fost ridicat din morți în prima zi a săptămânii ca „Cel întâi născut dintre cei morți”, Rusaliile cădeau tot în prima zi a săptămânii. În acea zi de sărbătoare, Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu s-a revărsat asupra discipolilor credincioși ai lui Isus la Ierusalim și membrii „corpului lui Cristos” au început să fie oferiți ca „primul snop” lui Dumnezeu, reprezentat de cele două pâini dospite, pe care înaltul preot le legăna înaintea Domnului. – Faptele Apostolilor 2.

41. Cuvântul sacru al lui Iehova este prin urmare împlinit. Este clar că atunci când Isus vorbea de „trei zile și trei nopți în inima pământului” se referea la trei zile diferite ale săptămânii, 14-16 Nisan sau zilele 6, 7 și 1 și nu la o perioadă de 72 de ore echivalentă cu trei zile întregi de 24 de ore. În împlinirea credincioasă a acestor profeții, el a murit ca „Mielul” lui Dumnezeu și a fost înmormântat în ziua Paștelui evreiesc, 14 Nisan, în ziua de Sabat 15 Nisan a stat în mormânt dar în a treia zi 16 Nisan, prima zi a săptămânii, a fost sculat din morți și s-a arătat viu discipolilor. Spre deosebire de alții, care au fost temporar ridicați din morți și în final au murit din nou, „Christosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui” (Romani 6: 9) El este „viu în vecii vecilor”. (Apocalipsa 1: 18) Este într-adevăr primul ridicat din morți și învierea Lui este începutul, este întâia înviere .

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu este Biblia o carte religioasă?
2. De ce și cum a fost religia prima dată introdusă omului?
3. În cuvintele religioase ale șarpelui ce s-a promis omului și în consecință în ce privință diferă, în mod fundamental, religia de Cuvântul Adevărului al lui Dumnezeu?
4. Când a fost cu adevărat pusă baza vieții dincolo de mormânt și unde este asemenea speranță enunțată?
5. Care era speranța oamenilor credincioși din vechime, așa cum este ilustrată cu Avraam?
6. Ce au spus David și Isaia, prevestind credința în înviere? Și cum este Biblia diferită de alte cărți?
7. Deci care este diferența cheie dintre religie și adevăr? Și cum a fost dovedită aceasta de experiența lui Pavel în Atena?
8. Cum a fost diferența subliniată în întâlnirea dintre Pavel și Festus? Și fiindcă Biblia predică învierea, ce caută să facă religioniștii moderni și cum?
9. Cum, unde și între cine s-a prevestit prima înviere pentru a prefigura locul ?
10. Ca un act preliminar, cum a apărut paștele și cum au intrat israeliții în legământ cu Iehova?
11. În legământul legii, ce a decretat Iehova legat de paște și ce a urmat după aceea?
12. Ce a declarat legea cu privire la aceasta și mai ales cu referire la cea dintâi pârgă pentru ofertă?
13. Care urma să fie următoarea serbare și ce a spus legea lui Dumnezeu cu privire la ea?
14. Cum s-a numit serbarea? Cum este cuvântul Sabat folosit în lege în legătură cu această serbare?
15. a) Care a fost a treia sărbătoare anuală prevăzută de legile lui Iehova și de ce este important să studiem aceste serbări? b) Cu ce ne-ar ajuta aceste serbări și în ce scop s-a dat legea lui Israel?
16. Cum identifică Scriptura anti-tipurile mielului pascal, a primului snop și ce era necesar să facă aceste tipuri pentru împlinirea umbrelor profetice?

17. A îndeplinit Isus Cristos cerințele de timp? Și cum au căutat necredincioșii și religioniștii să aducă confuzie în această privință?
18. Cum pot fi rezolvate aceste aparențe și de ce este drama profetică a lui Iona de interes sporit pentru noi?
19. Ce spun necredincioșii legat de timpul petrecut de Iona înăuntrul balenei, dar ce ne arată textul legat de timpul petrecut în temniță de către cei zece frați vitregi ai lui Iosif?
20. Ce asemănare legată de măsurarea timpului este în cazul regelui Roboam și în cazul oamenilor aflați sub Ieroboam?
21. Ce paralelă a unei perioade de trei zile există în cazul reginei Estera?
22. a) Ce a spus Isus legat de împlinirea tipului Iona? b) Ce spun în consecință religioniștii legat de ziua în care a murit și ce evidență arată că ei calculează greșit timpul?
23. De ce mărturia și cei ce ridiculizează pe dușmanii lui Isus nu acceptă acest calcul al timpului? și cum a fost afirmația lui Isus din Ioan 2:19-22 împlinită?
24. a) Cum a explicat Isus expresia „după trei zile” potrivit celor spuse ucenicilor și regelui Irod? b) Cum au calculat ucenicii în drum spre Emmaus, în ziua învierii, timpul și cum a confirmat aceasta Isus în aceeași zi?
25. După mulți ani, ce au spus Petru și Pavel legat de ziua învierii? Și pe ce baze trebuie înțelese afirmațiile Evangheliei legate de zi?
26. Cum a fost înțeles Ioan 18: 28 legat de cina cea de taină și moartea lui Isus și de ce este scriptural imposibil să susții asemenea interpretare?
27. a) De ce Ioan 13:1, 2 nu neagă faptul că Isus a mâncat paștele? b) Atunci cum trebuie înțeles Ioan 18:28 pentru a se armoniza cu acest fapt?
28. Potrivit cu legea legată de serbare și de asemeni din Ioan 19:31, au fost una sau două sabaturi între moartea lui Isus și înviere?
29. Potrivit lui Matei 28:1 (mai ales Versiunea Siriacă) ce încearcă să dovedească religioniștii? Dar cum trebuie acest verset înțeles potrivit lui *Rotherham* și *Emfatic Diaglott*?
30. a) Cum este în acord Versiunea Siriacă și alte versiuni a versetului Marcu 16:9 cu adevărata zi a învierii? b) De ce este încorect termenul de „Easter Sunday”(Duminica de Paști)?
31. În mod logic, în ce zi ar demonstra Dumnezeu învierea lui Isus? Și de ce nu este acceptabilă argumentația învierii Lui cu o zi înainte?
32. Ce arată Ioan 20: 1, 2 legat de scurgerea timpului din Matei 28:1?
33. De ce profeția din Daniel 9 legată de cele "70 de săptămâni" nu dovedește că Isus a murit târziu, Miercuri după masă?
34. Începând număratoarea de la presupusa Sa moarte miercuri, ce zi ar fi de fapt sâmbătă și duminică în contradicție cu ce spuneau ucenicii în drum spre Emmaus?
35. Potrivit lui Marcu 16:1, când au obținut femeile mirodenii pentru corpul lui Isus și de ce o încercare de ungere a corpului în ziua a cincea nu ar fi rezonabil și nici scriptural?
36. Bazat pe afirmațiile religiei de înviere în carne a lui Isus, ce alte dificultăți ne apar față de paznicii mormântului, dacă ar fi fost deschis mormântul înainte de asfințit ,sâmbătă?
37. Potrivit instrucțiunilor clerului privitoare la paza mormântului, ce alte dificultăți se nasc pentru ideea unei înmormântări miercuri?
38. Cum contrazice oferta primului snop după paște ideea unei morți urmate de o înmormântare miercuri după masă?
39. Ce număratoare a zilelor până la următoarea serbare a început în ziua învierii lui Isus? Și cum ar afecta o înmormântare miercuri această numărare cât și ziua serbării?
40. Cum ar afecta aceasta punerea în acord a zilei săptămânii primului snop și ziua Rusaliilor? Și scriptural în ce zi au avut loc Rusaliile și cum a fost marcată aceasta?

41. a) Deci cum este justificat Cuvântul lui Dumnezeu legat de momentul înmormântării lui Isus și a zilei învierii? b) În ciuda ridicării altora din morți, în ce sens a fost Isus primul ridicat din morți?

VIATA VEȘNICĂ RECOMPENSEAZĂ INTEGRITATEA

POATE Dumnezeu Cel Atotputernic să pună pe pământ oameni care, atunci când vor fi supuși celor mai grele încercări de către dușmanul Satan își vor păstra integritatea, rămânând sinceri și credincioși lui Iehova Dumnezeu? Aceasta este întrebarea pusă prin mârșava provocare lansată de Satan cu mult timp în urmă și reafirmată în Iov 2:1-6. Neputința de a-și menține integritatea față de Dumnezeu înseamnă moarte, „pierzare veșnică” (2Tesaloniceni 1:9; Matei 25:46). Menținerea integrității față de Dumnezeu înseamnă viață. Pentru a înțelege și a aprecia salvarea vieții, trebuie ca întotdeauna să avem în minte întrebarea conținută în provocarea Diavolului. Dacă omului i-ar fi fost acordată salvarea în absența încercării, nu i s-ar fi dat nici o posibilitate să dovedească în mod corespunzător și să dea răspuns problemei în discuție.

De aici decurge, în mod necesar, că Satan trebuia să aibă mână liberă pentru a pune oamenii la încercare. Deoarece oamenii, supuși greșelii, nu se pot descurca în mod satisfăcător cu Satan, înseamnă că acești oameni au nevoie de ajutor. Dumnezeu a prevăzut ca ajutorul necesar să fie acordat oamenilor prin și de către Cristos Isus. Dar oamenii care primesc ajutorul trebuie să facă ceva pentru a-l primi. Dumnezeu spune că omul trebuie să creadă în existența Dumnezeului Cel Atotputernic, care se numește Iehova; și acesta este primul pas ce trebuie făcut pentru a primi ajutor. Omul trebuie să creadă că Iehova Dumnezeu este suprem și deține dominația universală; că Dumnezeu răsplătește pe cei ce-L caută; și că El este Acela care a acordat oamenilor salvarea de către și prin Cristos Isus. (Evrei 11 :6) Dacă un om spune: „Eu nu cred că există un Dumnezeu Atotputernic care îi răsplătește pe cei ce-L caută”, sau dacă acel om spune: „Când fac ce mi se pare mie corect și continui pe acea cale, cred că voi fi salvat,” (Proverbe 12:15; Psalmii 14:1) aceasta înseamnă că omul nu are credință și nu poate primi ajutor de la Dumnezeu, el așezându-se în clasa nebunilor. Tot astfel cine se bazează pe sentimente este lipsit de înțelegere. Credința este primul lucru esențial pentru a-i face pe plac lui Dumnezeu; și este scris în Scriptură: „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10:17). Aceasta înseamnă că omul trebuie să fie condus de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de sentiment sau de ceea ce altă creatură i-ar putea spune. (Psalmi 119:105). Atunci se naște întrebarea: În multele secole care au venit și au trecut, cine a crezut? Așa cum se arată în Isaia 53:1 „,Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?”

Când a pronunțat sentința cu privire la bărbatul neascultător și femeia neascultătoare din grădina Edenului, Dumnezeu a anunțat scopul Său de a înălța o Sămânță prin organizația Sa universală („femeia” lui Dumnezeu), Sămânță ce în timp va distruge „acel vechi șarpe”, Satan, Diavolul, și toate hoardele sale. Mai târziu Dumnezeu a promis că în acea Sămânță astfel crescută, neamul omenesc va primi toate binefacerile. (Geneza 3:15; 12:3; 22:18). Scriptura conține dovada copleșitoare că această Sămânță promisă este Cristos Isus, Domnul Mântuitor și Regele Noii Lumi, pe care o va conduce în dreptate, urmând porunca Atotputernicului, Iehova Dumnezeu. (Galateni 3:16; Filipeni 2:9-11; Isaia 32:1) Unii oameni au avut deplină credință și încredere în promisiunea făcută de Dumnezeu Cel Atotputernic, așa cum arată clar faptele în Scriptură.

Deoarece persoanele luate individual sunt de mică importanță, iar clasele de persoane devin mai însemnate prin Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, este important ca indivizii să facă parte

dintr-o anumită clasă. Iehova a hotărât regulile Sale pentru fiecare clasă; și la timpul potrivit, hotărât de El, cei ce ascultă de aceste reguli își găsesc un loc în una din clasele stabilite de El.

Abel este primul numit în Scriptură ca dând dovadă de credință în Dumnezeu. (Geneza 4:4, Evrei 11:4). În capitolul unsprezece din Evrei există o listă cu cei care urmează după Abel, care-i cuprinde pe Enoch, Noe, Avraam, împreună cu Sara, soția sa, Isaac, Iacob, Moise și alții, care toți făceau parte din clasa celor cunoscuți ca oameni credincioși. Acești oameni erau numărați printre cei neprihăniți, datorită credinței lor în Dumnezeu și ascultării de poruncile Sale. Despre acele persoane se scrie că „așteptau cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” Acei oameni trăiau într-o lume a răului, înconjurați de servitorii Diavolului. Dar în aceste condiții vitrege, ei aveau credință în Iehova Dumnezeu și în promisiunea Lui de a întemeia o guvernare a dreptății, care va da viață și toate binefacerile care o însoțesc celor ce Îl servesc și Îl ascultă pe Dumnezeu. Ei credeau în promisiunea lui Dumnezeu că Îl va trimite pe Mesia sau Cristos, pentru a salva, a domni și a binecuvânta, dar ei nu știau cum va împlini El această măreață lucrare, pentru că Dumnezeu nu le dezvăluise lor acest lucru.

Acele persoane au fost supuse celor mai grele încercări, dar niciuna dintre aceste încercări nu le-a clătinat credința lor în Dumnezeu. Diavolul a avut grijă ca acelor persoane să li se producă tot felul înjosiri și în Cuvântul Domnului cu privire la acei oameni credincioși se arată că: „Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereștrăul, chinuți” (Evrei, cap 11). Acei oameni, datorită credinței și ascultării lor, formează o clasă de oameni credincioși sau „oameni drepti”, care vor fi perfecți la timpul potrivit al lui Dumnezeu. De la Abel la Ioan Botezătorul, acea clasă de oameni a fost pusă la încercare și și-a dovedit integritatea față de Dumnezeu și a primit aprobarea lui Dumnezeu; și despre ei stă scris: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” – Evrei 11:39, 40.

De ce s-a încheiat acea clasă de oameni odată cu Ioan Botezătorul? Și de ce nu au fost făcuți aceștia oameni perfecți și nu li s-a dat viață veșnică atunci când au primit aprobarea lui Dumnezeu? Ioan Botezătorul trăia în vremea când Isus era pe pământ, fiind o diferență de șase luni între nașterea lui Isus și cea a lui Ioan. El a fost ultimul dintre profeții ce au precedat venirea marelui Profet al lui Dumnezeu, Isus Cristos. Ioan a murit înainte ca prețul răscumpărării să fie plătit de Isus. El a fost înainte mergătorul lui Isus și, prin mila lui Iehova Dumnezeu el a fost numit să fie vestitorul, atunci când l-a văzut pe Isus venind. El a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” – Ioan 1:29.

Cu venirea lui Isus a apărut o altă clasă în rânduirea lui Iehova Dumnezeu. Fiind de prima importanță, Isus a venit ca purtătorul cuvântului Dumnezeului Cel Atotputernic și ca justificator al numelui Său sfânt. Ziua celorlalți profeți se săvârșise și referindu-se la Isus, în comparație cu ceilalți profeți, inclusiv cu el însuși, Ioan a spus: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.” (Ioan 3:30). Isus a ales doisprezece bărbați dintre israeliți, oameni care au făcut legământ cu Dumnezeu. El i-a învățat pe ei anume și toți acei apostoli, cu excepția unuia, au rămas sinceri și credincioși Domnului Isus. Mai târziu, Pavel a fost făcut discipol și apostol al lui Isus Cristos. Cristos Isus este Cel ce a început, Capul și Conducătorul organizației capitale a lui Dumnezeu, numite Sion. Apostolii credincioși și toți cei ce sunt făcuți membri ai organizației capitale a lui Dumnezeu sunt ceilalți membri ai clasei Sale „alese”. Apostolul face parte din clasa aleasă. Aflând de la Dumnezeu că Cristos Isus și membrii casei Sale regale trebuie mai întâi să fie aleși și perfecționați de Iehova în realizarea scopurilor Sale, Pavel a scris aceste cuvinte cu privire la oamenii credincioși menționați în Evrei: „pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:40). Cu alte cuvinte, adunarea sau clasa aleasă trebuie mai întâi să fie completă și strânsă în jurul lui Cristos Isus, înainte ca acei

oameni credincioși din trecut să devină perfecți și să li se dăruiască viața veșnică. Acesta este scopul lui Dumnezeu și pe acesta îl duce la îndeplinire.

Clasa aleasă a lui Iehova Dumnezeu este Cristos Isus, Capul acesteia, și membrii „corpului Său”, care formează biserica lui Dumnezeu. (Efes. 1:22.23). Deoarece Cristos Isus este Capul și este Justificatorul numelui și Cuvântului lui Iehova, Isus trebuia să fie pus la încercare și să-și păstreze integritatea. Tot astfel, toți membrii „corpului Său” trebuie să fie puși la încercare și să-și mențină integritatea față de Dumnezeu. Toți cei ce au studiat Biblia cu atenție cunosc persecuțiile pline de cruzime la care a fost supus Isus, prin fapta și la cererea religioniștilor, care sunt instrumentele Diavolului (Matei 23: 1-36; Ioan 8: 42-44). Din clipa când a fost uns cu Spiritul lui Dumnezeu, după botez, și până când corpul Lui a atârnat fără viață pe lemn, Isus a suferit tot felul de contraziceri ale păcătoșilor și persecuții pline de cruzime din partea dușmanilor lui Dumnezeu. Toate acestea s-au făcut la cererea Diavolului și conducătorii religioși au fost principala unealtă de care s-a servit Diavolul. Datorită credinței Sale până la moarte și pentru că El și-a menținut neștirbită integritatea Sa față de Iehova Dumnezeu până la capăt, Dumnezeul Cel Atotputernic L-a ridicat pe Isus din morți și L-a făcut Rege al Noii Lumi și „Autorul mântuirii eterne” și L-a înălțat în cel mai înalt loc din univers, alături de Iehova însuși. – Evrei 5:9; Filipeni 2:9-11.

Fiecare dintre adevărații urmași ai lui Cristos Isus au suferit într-un mod asemănător o grămadă de persecuții și umilințe, care le-au fost provocate de dușmanii lui Dumnezeu, ai căror reprezentanți vizibili sunt religioniștii, care continuă persecutarea adevăraților creștini. Recunoscând necesitatea acestui test crucial asupra urmașilor lui Cristos, apostolul a scris: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” (1 Petru 2:21) În sprijinul acestei reguli, apostolul Pavel adaugă în mărturia sa: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.” – Coloseni 1:24.

Cu privire la necesitatea ca toată această clasă aleasă să fie pusă la încercare, este scris mai departe: „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El și El Se va lepăda de noi. (2 Timotei 2: 11, 12). Fiecare membru al corpului lui Cristos trebuie ca, atunci când este pus la încercare să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu; și acestora, în timp ce suferă încercările, Isus le-a spus: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa. 2:10) Cristos Isus este „Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu”, a lui Iehova, așa cum El însuși anunța în Apocalipsa 3:14. El a declarat, de asemenea, că El a venit în lume pentru a pune mărturie despre adevăr și că fiecare membru al corpului Său, adică al clasei alese, trebuie să pună mărturie asupra adevărului cu privire la numele și Împărăția lui Iehova Dumnezeu. - Ioan 18:37

Principala învățătură conținută în Biblie este cea privind justificarea numelui lui Iehova. Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos este instrumentul pe care Iehova îl folosește pentru a realiza justificarea numelui Său. De aici rezultă importanța Împărăției Sale. Cristos Isus este Regele și El este „Capul asupra corpului, care este biserica Sa”. Toți membrii acesteia urmează să fie făcuți regi și preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos (Efeseni. 1: 17-23). Ioan, căruia Domnul i-a dat Apocalipsa și obligația de a o înregistra, a scris: „și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, Cel întâi-născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” – Apocalipsa 1:5,6.

Iehova Dumnezeu a făcut un legământ cu Cristos Isus că Isus va fi Regele și va conduce lumea; și în legătură cu aceasta, Isus le-a spus discipolilor Lui credincioși: „Voi sunteți aceia, care ați rămas necontenți cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum

Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” – Luca 22:28-30; vezi *Emphatic Diaglott*.

Diavolul a încercat mereu să distrugă pe fiecare din acele persoane care au fost chemate și alese pentru un loc în Împărăția cerului. Diavolul a făcut acest lucru în încercarea sa de a sprijini provocarea lui ticăloasă, iar Iehova i-a permis Diavolului să aibă mână liberă în a supune astfel la încercări pe cei cu chemare de la Dumnezeu, pentru ca ei să fie testați și prin încercări să-și dovedească integritatea. Acesta este motivul adevărat pentru care Dumnezeu permite agenților Diavolului, religioniștii, să-i persecute pe martorii unși ai lui Iehova, urmașii credincioși ai lui Cristos Isus. Ei sunt persecutați pentru că aduc mărturie pentru numele lui Dumnezeu și pentru Împărăția Sa.

O altă clasă de credincioși și oameni devotați este cea pe care Domnul Dumnezeu a descoperit-o în Scriptură și a făcut-o cunoscută după anul 1918 d.Chr. După ce se descrie pe Sine ca Bunul Păstor al „micii turme” a celor aleși, Cristos Isus a spus: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă *f* și un Păstor.” (Ioan 10:16). Alte scripturi arată că aceste cuvinte din urmă trebuie să se aplice „timpului și scopului”, înainte de bătălia de la Armaghedon, care va distruge întreaga organizație a Diavolului. Asemenea „alte oi” trebuie de aceea să treacă de asemenea un test de integritate înainte de bătălie și ele fac acest lucru. Deși nu nutresc speranțe pentru Împărăția cerească, ci numai speranța vieții în perfecțiune umană sub Împărăție, „alte oi” trebuie să-și ia locul alături de rămășița aleșilor lui Dumnezeu și trebuie să fie implicate în „lucrarea ciudată” de mărturie, în unitate cu rămășița. Făcând astfel, ei își împlinesc promisiunile de devotare lui Dumnezeu și voinței Lui. Ei trebuie să își țină promisiunea față de Dumnezeu sub încercările și testele usturătoare pe care Diavolul și acoliții lui le aruncă spre toți acei ce sunt devotați lui Iehova Dumnezeu și intereselor Împărăției Lui în aceste „vremuri grele” din „ultimele zile”. Păstrându-și integritatea față de Dumnezeu așa cum face rămășița, „alte oi” nu numai că vor avea viață veșnică în Paradisul pământesc, dar vor fi ascunși de mânia lui Dumnezeu la Armaghedon și pot fi purtați vii prin această bătălie în Lumea Nouă după Armaghedon și să nu coboare în mormânt, cu alte cuvinte să nu moară.

BARAC, VITIAZ ÎN LUPTĂ

Națiunile pământului sunt implicate acum în conflictul sângeros pentru dominație mondială. De pe câmpul de luptă vin relatări despre faptele vitejești ale luptătorilor. Presa și radioul anunță peste tot faima și faptele lor, menționându-le realizările și eroismul, aplaudându-le curajul și comemorându-le numele. Oamenii au un cult al eroilor.

Menționarea luptătorilor viteji nu este nouă, aceasta este o practică veche de secole. Și nu întotdeauna ea promovează închinarea la erou. Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, Biblia, singura relatare demnă de încredere despre originea și primele fapte vitejești ale omului, face de cunoscut multe exemple de luptători viteji, luptători pentru cauza dreaptă a lui Dumnezeu. De fapt, atât de numeros este acest grup aprobat divin, încât apostolul Pavel n-a încercat să-i înșire pe toți și faptele lor vitejești. „Căci nu mi-ar ajunge vremea dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iefta, de David, de Samuel și de profeți! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe” – Evr. 11:32-34.

De ce merită Barac să fie menționat în această listă aleasă de războinici? Timpul și spațiul nu i-au permis lui Pavel în scrisoarea către Evrei să dea detalii, dar în Scripturile Ebraice ale

Bibliei este dezvăluită demnitatea lui Barac (Jud. cap. 4 și 5). El „a fost viteaz în luptă”, „a cucerit împărății” și „a pus pe fugă oștirile vrăjmașe”. Înseamnă aceasta că el trebuie să fie laudat și venerat ca un erou? Nu; căci nu prin tăria și calitățile sau abilitățile sale personale moștenite au venit victoriile, ci „prin credința” în Iehova, Dumnezeuul războiului drept, au avut loc aceste fapte vitejești – Ex. 15:3, *A.S.V.*

Biblia nu dă nici o informație despre prima parte a vieții lui Barac. Singura parte a vieții sale, care este menționată, este perioada relativ scurtă când el a fost folosit să-i elibereze pe izraeliți de regele Iabin. Dar această relatare limitată este foarte importantă, deoarece ea constituie o dramă profetică. Pentru a aprecia evenimentele care au avut loc, trebuie să fie înțeles cadrul. La mulți ani după eliberarea Israelului de regele Eglon al Moabului de către judecătorul Ehud, copiii lui Israel au căzut în religie. Făcând astfel, ei au pierdut favoarea și protecția Domnului și au ajuns sub domnia crudă a lui Iabin, regele Canaanului. Timp de 20 de ani ei au suferit asupra din mâinile acestui rege păgân și a căpeteniei oștirilor sale, anume Sisera.

Perspectivile unei răscoale pline de succes din partea izraeliților erau într-adevăr mici. Armata lui Sisera se lăuda cu 900 de care de fier, pe lângă o nenumărată forță de pedestrași. De cealaltă parte, Israelul fusese dezarmat aproape total de către religioșii filistenii închinători la Diavol. Cu greu se vedea „scut și sulită la patruzeci de mii în Israel” (Jud. 4:3; 5:8). Se estimează că în timpul acela copiii lui Israel numărau patru milioane, ceea ce înseamnă că nu erau mai mult de o sută de scuturi și sulite. Ei nu aveau echipament să lupte sau să-i alunge pe asupritori. Ei nu aveau libertatea de teamă și, pentru a evita maltratarea prin mâinile Gestapo-ului lui Iabin, ei ocoleau drumurile principale și apucau pe căi lăturalnice. Ei încetaseră să-L servească pe Iehova. Chiar mai rău, „ei aleseseră noi dumnezei”. Cu ce rezultat? Lipsă de unitate, certuri, luptă și „război la porți” în propria lor organizație (Jud. 5:6-8). Religia nu unificase pe poporul mărturisit al lui Dumnezeu. De ceea ce aveau nevoie ei era „fără religie”. Așadar, în acest punct, starea Israelului era îngrozitoare, da, chiar disperată din punct de vedere uman.

În acest timp de criză, Israelul era judecat de profetesa Debora. Printr-un mesaj al ei este introdus în relatare caracterul biblic Barac. Copiii lui Israel au strigat la Domnul în nenorocirea lor și Debora „a trimis să cheme pe Barac, fiul lui Abinoam din Chedeș-Neftali” (Jud. 4:3-6). Chedeș era cea mai nordică dintre cele șase cetăți de scăpare, situată pe teritoriul seminției lui Neftali, foarte aproape de cetatea Hazor, cetatea natală a lui Iabin. Barac avea suficientă cunoștință directă despre tirania regelui păgân. Mesajul Deborei pentru el era să meargă pe Muntele Tabor cu zece mii de luptători din Israel și acolo Iehova va atrage la el forțele căpeteniei Sisera și-i va da în mâinile lui Barac – Jud. 4:6,7.

Răspunsul lui Barac către Debora este dezaprobat de mulți critici ai Bibliei, cărora le lipsește înțelegerea. El a specificat: „Dacă vii tu cu mine, mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce” (Jud. 4:8). Criticii afirmă că lui Barac îi lipsea bărbăția, că era slab și nu avea curaj. Barac nu era deficient în vreuna din calitățile bărbătești; mai mult decât atât, el poseda ceea ce criticilor săi moderni le lipsește cu desăvârșire, și aceasta este aprecierea ordinii și a aranjamentului teocratic. În primul rând, când la el a venit porunca să-și adune trupele, acelea nu erau porunci pe care le primea de la o femeie. Mesagerul lui Debora a zis: „N-a poruncit Domnul Dumnezeuul lui Israel?” Porunca era de la Iehova; Debora era numai canalul pe care El îl folosea. Barac a dat atenție profetesei lui Iehova.

Făcând acea îngrijire, ca Debora să însoțească în luptă forțele izraelite, Barac nu era slab și nu se bizuia pe o femeie. El se bizuia pe Cel Atotputernic. Debora Îl reprezenta pe Iehova într-o calitate specială, ca profetesa și purtător de cuvânt și prezența ei asigura conducerea lui Iehova. Barac n-a dorit să meargă mai departe, fără să aibă asigurarea că Iehova era cu el. Aduceți-vă aminte de diferența mare dintre cele două armate care contrastau, una puternic mecanizată pentru acele timpuri și cealaltă cu pedestrași înarmați sărăcăcios și că numai un miracol putea aduce victorie forțelor lui Barac. El nu era îndărătnic, fricos sau superstițios; pur și simplu el nu vroia să

meargă dacă nu era sigur de binecuvântarea Domnului. Debora era cea pe care Iehova o folosisese să dea porunci de început; se putea ca ea să nu fie folosită în mod divin pentru a da alte porunci de la Iehova? Barac vroia să fie sigur și să primească acele instrucțiuni de care atârna victoria. În felul acesta, Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat când îl numește pe Barac „viteaz”, deși aceasta îi face mincinoși pe îngâmfații înalți critici – Rom. 3:4.

Fiind de acord cu acest răspuns potrivit, Debora a adăugat: „Dar nu vei avea slavă în calea pe care mergi, căci DOMNUL va da pe Sisera în mâinile unei femei” (Jud. 4:9). Aceasta nu l-a făcut pe Barac să ezite sau să se poticnească; el nu era ambițios să devină erou național. Dorința lui arzătoare era ca Iehova să fie cu el în luptă și să dea victorie Teocrației Sale tipice. Călătoria nu era nici spre onoarea personală a Deborei sau a Iaelei. Dintre cei trei, Barac este singurul menționat în mod onorabil în Evrei capitolul 11. Nu, nu spre onoarea vreunui individual era bătălia, ci spre onoarea lui Dumnezeu și a organizației sau „femeii” Sale. Cântarea de victorie cântată mai târziu, a dat meritul Cui se cuvenea – Jud. 5:2.

Barac a trimis chemarea pentru cei zece mii. Nu toate semințiile au răspuns. Au venit bărbații din Neftali și Zabulon, însoțiți de voluntari din semințiile lui Efraim, Benjamin, Manase și Isahar. Armata solicitată de zece mii, toți voluntari, și-a ocupat poziția pe Muntele Tabor. Ei n-au trebuit să aștepte mult. Credincios promisiunii Sale, Iehova a atras forțele dușmanului în locul bătăliei pe care El îl alesese. În valea ce se întindea sub înălțimile Muntelui Tabor veneau mândrele legiuni ale lui Sisera. De partea cealaltă a câmpiilor nisipoase și a albiei uscate a râului de pe cursul superior al Chisonului, huriau cele 900 care de fier. Credința lui Barac și a celor care erau cu el era greu încercată pe când vegheau din poziția lor înaltă această forță copleșitoare ce era atrasă în ordine de bătaie și în timp ce făceau, involuntar, o comparație mentală a acesteia cu propriile lor trupe neînsemnate. Dar Barac nu se încredea în brațul de carne. Prin credință el a cucerit împărăția lui Iabin și a pus pe fugă oștirile vrăjmașe ale lui Sisera (Evr. 11:32-34). Cum s-a realizat această faptă vitejească?

Barac a primit ordine de sus, prin Debora, justificându-și astfel cererea ca ea să fie prezentă. „Atunci Debora a zis lui Barac: „Scoală-te, căci iată ziua când dă DOMNUL pe Sisera în mâinile tale. Într-adevăr DOMNUL merge înaintea ta! Și Barac s-a repezit de pe Muntele Tabor” (Jud. 4:14). Barac a răspuns semnalului „Înainte!”, ce venea prin canalul Domnului. Nu mergeau înaintea lui forțele invizibile ale lui Iehova? După câte se pare, de data aceasta fuseseră aduse în dramă și forțele și elementele neînsuflețite. Se pare că ferestrele cerului se deschiseseră; o ploaie torențială a umflat imediat Chisonul, ce până atunci era uscat, printr-un potop irezistibil. În timp ce Barac și armata sa mășăluiau acoperiți de furtună, ei au putut fi martori la îngrozitoarea catastrofă și la confuzia cauzată de furia dezlănțuită a oștirilor lui Iehova. Oamenii lui Barac i-au culcat la pământ pe cei îngroziți și pe cei care fugeau, nescăpând nimeni. Numele „Barac” înseamnă „fulger”; și asemenea unui fulger, acest luptător viteaz i-a urmărit în mod necruțător pe acei nelegiuiți care își permisese să lupte împotriva lui Dumnezeu – Jud. 4:16; 5:19-22.

Barac însuși l-a urmărit pe căpitanul Sisera, care a luat-o la fugă când dezastrul a amenințat. Iaela, soția chenitului, a pus capăt urmăririi lui Sisera, când l-a întâlnit pe Barac și i-a zis: „Vino, și-ți voi arăta pe omul pe care-l cauți”. Urmând-o pe Iaela în cortul ei, acolo Barac l-a văzut pe căpitanul Sisera mort, cu un țaruș înfipt adânc în tâmplă – Jud. 4:22.

După aceea, Barac a colaborat cu Debora în compunerea și cântarea unei emoționante cântări a victoriei, înregistrată în Judecători capitolul 5. Pentru eliberarea și libertatea adusă liberei națiuni tipice a lui Israel, compozitorii acestei sublime cântări i-au dat mulțumiri și laudă lui Iehova: „Pentru eliberarea oamenilor liberi din Israel, pentru un popor care s-a oferit de bună voie, binecuvântați pe Iehova. ... Voi cânta lauda lui Iehova, Dumnezeul lui Israel” – Jud. 5:2,3, *traducerea lui Young*.

În această înălțătoare dramă profetică a răzbunării și a eliberării, Barac L-a ilustrat în primul rând pe Isus Cristos, uneori ca și Conducătorul rămășiței unse a martorilor lui Dumnezeu aflată încă pe pământ, alteori ca și Comandantul oștirilor cerești care vor mășălui înainte la Armagedon. Nici unul din dușmani nu va supraviețui acelei bătălii, iar demonstrația puterii lui Iehova, prin întrebuițarea elementelor din acel timp, va face să pară neînsemnat cataclismul care a lovit hoardele lui Sisera pe cursul superior al Chisonului. Despre Mai Marele Barac („Fulger”) este scris: „Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului” (Mat. 24:27). Barac i-a adunat pe voluntarii izraeliți la Muntele Tabor. Acum, Mai Marele Barac i-a adunat pe urmașii Săi la anti-tipicul Munte Sion (Apoc. 14:1; Evr. 12:22,23). Ei Îl vor urma vitejește în război, împotriva religiei asupritoare, până când va fi câștigată victoria.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

ARESTUL MEU CREEAZĂ INTERES (OHIO)

„Pe când distribuam reviste la colțul străzii am fost arestat. La sediul poliției, polițistul șef a spus ofițerului că nu are voie să mă aresteze. Timp de aproximativ o oră le-am ținut o mărturie. Polițistul și-a cerut scuze că m-a dus la secție și a spus că mai marii orașului ceruseră arestarea mea și că dacă nu asculta, și-ar fi pierdut slujba. I-am spus că dacă nu-l ascult pe Mai Marele Iehova îmi pierd nu numai slujba, dar și viața. Am folosit multe versete ca s-o dovedesc. Mi-au pus multe întrebări. Ofițerul a spus: 'Nu știi nimic despre Biblie, dar ce-mi spui sună bine. Am să citesc asta [*Turnul de Veghere* și *Consolare*, cât și cântecul nou pe care i-o dădusem].’ A zis că i-a ajuns și că pot să plec. Am refuzat și am insistat să mă ducă înapoi de unde mă luase. Când am ajuns la colț era o mulțime care încerca să afle de ce fusesem arestat. Rezultatul a fost că am distribuit 72 de reviste într-o oră.”

PE CÂND INTRAM ÎNTR-UN BLOC

„Am fost acostată de portar, care m-a întrebat pe cine vreau să văd. Am răspuns că sunt martor de-al lui Iehova și că scopul meu era să vorbesc cu chiriașii blocului. Portarul mi-a spus că îi pare rău dar are ordine să nu lase vânzători sau negustori ambulanți în clădire. Am răspuns: „Sunt un serv al Evangheliei și nu sunt vânzător ambulant.” El mi-a tăiat calea zicând: „Du-te la administrator și dacă îți dă voie să intri, îți dau și eu.” Am întrebat: 'Unde e administratorul?' Când mi-a spus că îl găsesc în subsolul blocului, m-am dus să-l caut, dar neputând să-l găsesc am plecat din clădire să lucrez în altă clădire. A doua zi, eu și cu tovarășul de mărturie ne-am dus iar la acest bloc. Același portar era acolo. 'Bună dimineața' am zis eu. Am venit ieri cu intenția de a lucra în acest bloc, dar ați refuzat să ne dați drumul. Astăzi venim pentru același lucru. El a răspuns: 'Administratorul nu e aici momentan. De ce nu vă duceți la altă clădire și apoi să vă întoarceți? Ne-am dus în următoarea clădire, un bloc de 12 etaje, am intrat în lift și am cerut să fim duși la ultimul etaj. Am început să depunem mărturie, mergând în jos, găsind un număr de oameni de bună credință. La etajul nouă liftul s-a oprit și operatorul de culoare a zis într-o voce supărată: 'Duduie, nu puteți să faceți asta aici. Întoarceți-va la lift!' Partenerul meu a refuzat spunând: "Eu sunt serv numit al Domnului și am dreptul să spun oamenilor de Împărăția Domnului". Liftierul s-a înfuriat și a amenințat, spunându-mi că are ordin de la administrator și că nimeni nu are voie să umble prin clădire. I-am spus: 'În acest caz, raportează-i administratorului'- ceea ce el a făcut. Curând a venit liftul și un bărbat a coborât din lift. 'Cine sunteți voi?' A întrebat

el. Noi i-am răspuns: „Martorii lui Iehova." El a răspuns: 'A, înțeleg. Pofțiți. Faceți treabă bună. Am citit câteva cărți de-ale voastre și mi-au plăcut.' A acceptat să primească câte ceva din tipăriturile noastre și o invitație la o conferință cu public. Când intra în lift, el a zâmbit și i-a spus colegului meu: „Îmi pare foarte rău că ați fost deranjați în lucrarea voastră. Mergeți înainte." În scurt timp, am terminat întreaga clădire. La ieșire, când eram în hol, liftierul și-a cerut scuze pentru că s-a băgat în activitatea noastră, a primit și el unele publicații și ne-a urat succes. După aceea, ne-am întors la primul bloc. Portarul ne-a recunoscut și ne-a spus că administratorul era în biroul lui. Ne-a condus până acolo, apoi s-a dat la o parte și a ascultat. Eu am sunat la ușă. După ce ne-am spus 'bună dimineța', eu am spus: "Domnule, am venit să vă întâlnesc ieri și astăzi mai devreme. Suntem martorii lui Iehova și scopul vizitei noastre este de a merge din ușă în ușă și a prezenta publicațiile noastre bazate pe Biblie. Vă rog să ne înțelegeți că nu am venit pentru a vă cere permisiunea, ci pentru a vă cere să cooperați la această activitate creștină în care noi suntem angajați". El ne-a răspuns: „Pofțiți! Am auzit despre voi și despre Adunarea voastră (August 20-22) și cred că aveți dreptul să propovăduiți evanghelia." El a primit unele publicații. Și portarul a primit publicații și apoi am continuat să lucrăm în clădire și, prin mila lui Dumnezeu să oferim hrană celor flămânzi și sprijin celor îndurerați” – New York.

DECIZIA CURTII SUPREME RESPINSĂ (ILLINOIS)

„În perioada mărturiei din ușă în ușă cu literatură străină, am dat peste multe probleme, acolo unde populația este 95% formată din catolici de origine poloneză. Pe când vizitam o casă din Calumet City, mi s-a spus să las oamenii în pace, pentru că erau mulțumiți, iar preotul le spusese să nu citească cărțile noastre. Am continuat oricum și am găsit câteva potențiale „oi” în apartamentul următor. Când m-am întors în stradă am fost întâmpinată de un grup de femei supărate și de un polițist care vroia să știe ce caut acolo și cine îmi dăduse permisiunea să fac „negustorie”. Am răspuns: „Sunt un serv numit și nu am nevoie de permis ca să predic Evanghelia, vedeți că nu fac negustorie. El a zis că dacă vroiam să lucrez acolo, îmi trebuia permis de la preot și de la primărie. Am explicat că Iehova este singurul de care ascult. Am fost arestată și dusă la secția de poliție. Acolo le-am spus de decizia recentă a Curții Supreme, orașul Calumet City este în Statele Unite și decizia îi includea și pe ei. Atunci ei mi-au răspuns că nu le păsa de decizia Curții Supreme. Mai târziu mi-au spus că acuzațiile vor fi anulate dacă plec și nu mă mai întorc. Nu am pierdut ocazia să le spun că ne vom întoarce ca să terminăm orașul. După trei zile adunarea noastră [Hammod, din Indiana] s-a întors în grup de 50 de oameni, plasând multă literatură și găsind mulți oameni de bună credință. În timp ce eu și soțul meu lucram în josul străzii, același polițist care mă arestase cu trei zile în urmă a apărut, ne-a pus sub arest și ne-a dus la secție, unde aceeași oficiali ne-au cerut permisul. Iarăși le-am dovedit că nu ne trebuie permis și că dacă continuă să ne aresteze vor trebui să facă un caz împotriva noastră și să facă plângerile oficiale spre judecarea Curții Supreme. În sfârșit au renunțat și ne-au dat înapoi zona în care depuneam mărturie” – Pionier.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL LXV

1 APRILIE 1944

Nr. 7

DISTRUGÂND ULTIMUL DUȘMAN AL OMULUI

„Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea.” – 1Corinteni 15: 25, 26.

ÎMPĂRATUL lui Iehova domnește. Aceasta înseamnă că o forță nouă a pătruns în treburile acestei lumi. Într-un război total, națiunile provoacă moartea a milioane de oameni, cu binecuvântarea clerului și a ierarhilor religioși. Calea pe care o urmează Împăratul domnitor al lui Iehova este calea distrugerii morții. Oricât ar părea de remarcabil, Scriptura ne dezvăluie că lucrarea Lui de înviere a început deja. Lucrarea Lui de a readuce morții la viață nu se va opri până ce nu va îmbrățișa reînvierea generală a omenirii și nu-i va aduce pe oamenii morți înapoi pe pământ, totul depinzând de hotărârea Lui ca Împărat și Judecător.

²Acestea sunt vești bune. Este evanghelia scripturală și este adevărată de când domnia activă a Împăratului a început în anul 1914 d. Chr. și mai ales din 1918 d. Chr. Această veste bună nu reprezintă o încercare artificială de a întâmpina necazurile din vremurile noastre cu vreo mângâiere imaginară. Ea se bazează pe împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu și pe faptele întâmplare din 1914 înapoi, fapte cunoscute și care aduc la împlinire Cuvântul Său, dovedind că vremea a venit. Cu mult timp în urmă, un ucenic credincios al Împăratului, a fost inspirat și a prevăzut evenimentele profetice ale zilelor noastre, pe care le-a scris în evanghelie ca vestea cea bună. Trăim în epoca în care cuvintele apostolului urmează să se împlinească în mod evident și noi avem privilegiul binecuvântat de a citi scrierea sa, fiind astfel informați, mângâiați și plini de speranță. Aducând scrisoarea sa la un punct culminant, apostolul Pavel începe capitolul cincisprezece al epistolei sale către Corinteni cu cuvintele: „Vă fac cunoscut fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut.” – 1 Corinteni 15:1,2.

³Trebuie reținut că apostolul scrie fraților săi în Cristos; adică nu cuprinde rasa omenească în general. Acest fapt ne ajută să înțelegem corect modul în care el folosește pronumele personale „noi”, „al nostru” și „nouă” și să le aplicăm numai celor la care se referă el, adică lui însuși și fraților care credeau ca și el în evanghelie. În cuvintele sale de salut de la începutul epistolei sale, el îi identifică pe cei pe care îi numește „frați”, scriind: „către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru”. (1Corinteni 1:2). Au existat mari confuzii și interpretări greșite ale adevărului din Capitolul cincisprezece din scrisoarea apostolului, datorită faptului că, în general, cititorii Bibliei nu au reușit să-i recunoască sau să țină minte cine erau cei cărora apostolul le dădea mângâierea evangheliei. Această greșală i-a făcut pe cititorii neatenți ai Bibliei și pe religioniști să nesocotească îngrădirile pe care apostolul le ridică în jurul câmpului de aplicare a cuvintelor sale și să le aplice tuturor oamenilor în general.

⁴Celor care, din cauza îndrumării greșite a religiei, au citit cuvintele apostolului într-un astfel de mod liber, neprecizat, adevărul acestor cuvinte li se poate părea acum o dezamăgire pentru „oamenii de bună credință” în această minunată epocă de reînviere. De fapt nu este nici un motiv de dezamăgire, așa cum nici vestea învierii lui Cristos nu poate crea dezamăgire. În ciuda aplicării sale, 1 Corinteni, capitolul 15 prezintă un mare interes pentru toate „altele oi” ale lui

Dumnezeu, deoarece stabilește caracteristicile irevocabile ale scopului lui Dumnezeu, care nu fac decât să preceadă minunatele binefaceri pământești pentru „alte oi” ale Sale. Aceste trăsături importante se bazează pe faptul propriu învierii a lui Isus și reprezintă o arvună față de aceasta, anunțând un beneficiu ce va veni pentru cei credincioși, adică „oameni de bună credință” care trăiesc acum. Totul face parte din glorificarea numelui lui Iehova și a Cuvântului Său.

5. Declarând fraților săi spirituali analiza evangheliei pe care a predicat-o și pe care ei au primit-o, apostolul Pavel spune: „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi”. (1 Corinteni 15:3). Apostolul nu uită că Isus Cristos este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” și că El este „jertfa de ispășire pentru păcatele noastre”. Pavel nu face decât să menționeze că el și frații lui creștini sunt primii care beneficiază de moartea lui Cristos pentru păcatele tuturor celor care, în cele din urmă, vor crede și se vor supune. (Ioan 1:29; 1 Ioan 2:2). Mulțimea „oamenilor de bună credință” din rândul cititorilor noștri, care se devotează lui Iehova Dumnezeu prin Cristos, să fie sigură că Isus a murit și pentru păcatele lor, așa cum spune Sfânta Scriptură. Moartea Sa s-a datorat, în primul rând, integrității Sale neclintite față de Dumnezeu și refuzului Său ferm de a face compromisuri cu dușmanii lui Dumnezeu și cu religia lor. Deși ar fi putut să cheme în ajutor douăsprezece legiuni de îngeri împotriva celor care vroiau să-i ia viața, El s-a supus calvarului unei morți violente, pentru că astfel servea scopului lui Iehova Dumnezeu: în primul rând să dovedească suveranitatea sau dominația universală a lui Dumnezeu, așa cum este ea servită neabătut de Principalul Său Serv, Cristos Isus; și, în al doilea rând, pentru ca prin sacrificiul Său să răscumpere păcatele celor credincioși.

⁶ Este important să se dovedească că Isus Cristos a reușit în ambele sarcini ce țin de scopul lui Dumnezeu. Încuviințarea din partea lui Dumnezeu că Isus a servit cu perfecțiune scopul divin, a fost dezvăluită prin înviere. Mulți din credincioșii din Corint, care acceptaseră Evanghelia din gura lui Pavel, fuseseră greci sau alții ne-evrei. Ca atare, ei crezuseră până atunci învățăturile păgâne, anume că nu există morți și nici moarte, pentru motivul că omul are înlăuntrul lui un suflet nemuritor și indestructibil, care scapă din corp la moarte și trăiește veșnic într-un tărâm invizibil. (Faptele Apostolilor 18: 1 – 11) Deci era necesar și suficient să dovedești sau să reafirmi acestor păgâni convertiți că omul nu este nemuritor, ci că moare și rămâne așa, nu numai trupu-i fără viață rămâne în mormânt, și că puterile miraculoase ale lui Dumnezeu apoi acționau și îl ridicau la viață eternă în spirit, ca duh înveșmântat cu darul nemuririi și reflectând gloria Tatălui Iehova, ca „ogîndirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui”. (1 Petru 3:18, Evrei 1:3). Mărturia învierii lui Cristos și aducerea de martori în plus față de apostolul Pavel era de necrezut.

⁷ Apostolul apoi a enumerat un șir de martori ai acelei prime și unice învieri din toată istoria și din întreaga creație. Continuând declarația adevărilor fundamentale ale evangheliei creștine, el povestește ce s-a întâmplat după moartea lui Cristos din mâna religioniștilor: „că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa [numele aramaic a lui Petru], apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit [în moarte, incluzând pe martirul Ștefan și pe apostolul Iacob, sau unii pe care Saul din Tars care i-a sortit spre executare]. În urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Și în ultimul rând el a fost văzut de mine, de asemenea, ca unul născut prematur”. (1 Cor. 15:4-8). Apostolul menționează cel puțin 501 martori, el fiind al 502-lea; cu mulți din aceștia el stătuse de vorbă înainte de înviere.

⁸ Viziunea lui Pavel cu înviatul Isus a fost ca și cum Pavel fusese născut prematur, nu o naștere în carne, ci născut în spirit prin înviere, având puțința să vadă persoane spirit. Atunci când Pavel l-a văzut pe Isus înviat, el nu a văzut un trup crucificat care să-L îmbrace pe Isus. Isus nu i-a apărut lui Pavel așa cum apăruse discipolilor Săi credincioși în timpul celor 40 de zile care au urmat învierii și înaintea înălțării. În aceste cazuri de apariție ca om viu între apostolii Săi, Isus s-a materializat în trup omenesc de carne și oase, pentru a da o manifestare vizibilă apostolilor și

celor 500 de frați, dintre care unii aveau îndoieli. (Matei 28: 16, 17) Dar când Pavel s-a întâlnit cu Domnul înviat, Isus Cristos i-a permis să-L vadă în strălucirea măreției Lui ,întrecând soarele amiezii în lumină și orbindu-i ochii timp de trei zile. Pavel a auzit vocea care, din lumină îi spunea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” (Faptele Apostolilor 9:1- 5) Pentru moment, a fost ca și cum Pavel s-ar fi născut din morți ca spirit și putea vedea alt spirit invizibil ochilor omenești. La vremea aceea Pavel era cunoscut ca „Saul din Tars”. Prin acest mare act de îndurare al lui Cristos, care a dus la convertirea lui Pavel, acesta a devenit un martor convingător al învierii lui Isus.

⁹Pavel și-a înțeles menirea și eforturile necesare s-o îndeplinească și a scris: „Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine. Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim, și voi așa ați crezut.” (1 Corinteni 15:9-11) Pavel era un apostol special al lui Isus. Fusesse ales să fie unul din cei „12 ucenici ai Mielului”, însă nu prin tragere la sorti, sub supravegherea lui Petru, înainte de pogorârea spiritului sfânt de Rusalii. Era prin alegerea directă și personală a înviatului Isus, așa cum și ceilalți apostoli ai Mielului fuseseră aleși direct și personal de Isus, atâta timp cât fusesse pe pământ. (Faptele Apostolilor 9: 11- 16, 1 Corinteni 9: 1, Marcu 3:13 – 19). Pavel, prin lucrarea sa continuă de mărturie „să vă învăț înaintea norodului și în case”, prin miracolele sale și prin suferință, prin zel și credință, a dat mărturie de netăgăduit asupra apostolatului său. Mărturia lui că Isus a fost sculat din morți și ridicat în măreție spirituală era cu atât mai de încredere, deoarece înainte Pavel fusesse un persecutor înfocat al urmașilor lui Isus. Potrivit propriei sale păreri, Pavel părea să merite să fie cel mult cel mai neînsemnat dintre apostoli, luându-și de aceea numele Pavel, care înseamnă „mic”. – 2 Corinteni 11: 21- 33; 12: 10- 12.

DOVADA COPLEȘESTE ÎNDOIALA

¹⁰Înainte să-și ducă misionariatul în Corint, apostolul Pavel a predicat la Atena, nu peste mări și țări. Când el predica despre Isus și înviere, atenienii au crezut că „înviere” [*Anastasis*] este numele unui zeu demonic și unii l-au numit pe Pavel „palavragiu” sau vestitor de „dumnezei străini”. Alții și-au bătut joc, dar unii au crezut și au acceptat învățătura învierii, chiar dacă le dă râma credințele vechi ale doctrinei demonice de nemurire a tuturor sufletelor. (Faptele Apostolilor 17: 18 – 34) . Dacă unii din Corint au căzut înapoi în vechile metehne de credință în nemurirea sufletului, Pavel nu ne spune. Doar dezvăluie că unii, asociați cu adunarea de acolo puneau la îndoială învierea morților, de fapt negau învățătura prin care exista speranța într-o lume viitoare pentru cei din morminte. Scularea lui Isus din morți era dovada completă a puterii lui Dumnezeu de înviere din morți, dar era doar primul caz. Și cum se adusese atâta mărturie legată de învierea lui Cristos, încât să o așeze dincolo de orice îndoială, cum ar fi putut cineva să reușească să distrugă acest adevăr al unei învieri viitoare a altor morți?

¹¹” Dar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi, că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă, am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază.” (1 Corinteni 15: 12 – 15) Oare este Pavel un martor al lui Iehova mincinos sau adevărat?

¹²Învierea lui Isus Cristos din morți nu dovedește numai faptul că și-a păstrat integritatea față de Dumnezeu până la moarte, ci că a arătat că merita viață nemuritoare ca Justificator al numelui lui Iehova și al Cuvântului Său. Ridicarea Lui din morți este o garanție a învierii altora

care sunt morți în mormânt. Garantează că dușmanul îngrozitor al oamenilor, moartea, va fi distrusă și tovarășul ei, mormântul, va dispărea, de asemenea. Deci ambele fapte ale învierii sunt inseparabil legate unul de altul, așa că dacă unul este adevărat, la fel este și celălalt, dacă unul este negat și celălalt este negat. Ca să negi că Dumnezeu Cel Atotputernic L-a ridicat pe Isus din iad, din mormânt, ar însemna să-i negi puterea de a ridica pe alții din morți prin Isus Cristos. „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți.” (Faptele Apostolilor 17:31). Așa a spus Pavel filozofilor atenieni, și nu era un martor mincinos al lui Iehova Dumnezeu când spunea acestea.

^{13.}”Căci, dacă nu învie morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!”(1 Corinteni 15:16–19) Religioniștii „creștinătății” spun că în acest capitol al epistolei, apostolul Pavel dovedește nemurirea sufletului. Argumentul apostolului este exact contrariul și el se bazează pe adevărul Scriptural că morții ies din existență și sunt suflete moarte, nu suflete nemuritoare. În Scripturile ebraice și grecești originale pe care Pavel le citează, expresia „corp mort” este de fapt „suflet mort”. (Numeri 6:6, 9:6, 7; Hagai 2: 13; Numeri 19 : 13; Leviticul 21: 11) Dacă un suflet este mort, este pierit, în afara cazului în care morții sunt ridicați din morminte. Dacă un adormit nu se mai scoală niciodată, el nu se mai întoarce la o conștiință și la o viață activă. Acesta ar fi destinul celor adormiți în Cristos, dacă morții nu se scoală și asta ar fi numai dacă n-ar fi fost chiar Isus ridicat din morți. În acest caz, credința creștină ar fi fără fundament și nu ar avea scop.

^{14.}Cei ce rămân în păcatele lor pier, de aceea stă scris: „Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu.” (Ioan 3: 35, 36, 18). „Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” (1 Ioan 5:12) Dacă Isus Cristos nu ar fi fost sculat din morți, ar fi fost pentru că nu își păstrase integritatea fără greș față de Dumnezeu și nu se dovedise acceptabil ca sacrificiu de răscumpărare pentru iertarea păcatelor credincioșilor lui Iehova Dumnezeu. De aceea toți morții fiind păcătoși, nu ar exista o metodă de a-i elibera de păcat pe nici unul dintre ei. Mai mult, urmașii lui Cristos nu ar crede într-un Mântuitor, ci ar continua să trăiască într-un păcat moștenit, fără să fie spălați de păcat în sângele Mântuitorului. Toate speranțele într-o viață eternă, prin urmare, ar dispărea.

CEI PIERDUȚI NU SUNT SCULAȚI

^{15.}În argumentarea de mai sus, martorul inspirat nu neagă faptul că mulți din cei ce au murit sunt pieriți și nu se vor mai scula niciodată din morți. Pavel nu aduce argumente care să fie contrare cuvintelor acuzatoare ale lui Isus împotriva clerului religios care, cu răutate, i-a cauzat moartea pe lemn, în ciuda dovezilor despre Mesia, ale lui Isus: „Astfel, voi mărturisiți împotriva voastră că sunteți fiii celor care i-au ucis pe profeți. Voi umpleți deci măsura strămoșilor voștri. Șerpi, pui de vipere, cum o să scăpați de condamnarea iadului (cum veți fugi de judecata Gheenei).” (Matei 23: 31- 33 și traducerea *Rotherham*) În legătură cu progeniturile nelegiuite ale acelui „bătrân Șarpe care este Diavolul și Satan”, Iehova Dumnezeu a anunțat destinul Șarpelui din grădina Edenului, anume acela de a fi distrus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3: 15) Rostirea acestor judecăți prevestea distrugerea sub călcâiul lui Isus a celor ce devin copiii lui Satan, cât și pentru Satan însuși. Aceștia îl urmează pe Cain, despre care inspirata scriptură spune: „Nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis?

Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.” (1 Ioan 3: 12). Atunci ce să mai spunem de tatăl lui Cain, Adam, care s-a răzvrătit împotriva legii lui Dumnezeu și a cufundat întregul neam omenesc în păcat, sclavie și robie sub Diavol?

¹⁶Isus Cristos a prevestit că vor fi *capre* la sfârșitul lumii, adică acum. De asemenea a prezis judecata eternă care va fi dată lor de către El ca Împărat și Judecător, spunând: „Și El, drept răspuns, le va zice: Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut. Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.” (Matei 25: 41-46). Cu siguranță, deci, toți cei care, ca și „capre”, coboară în moarte ajung la distrugere, simbolizată de „gheenă,” prin urmare pierind, căci pentru ei nu există înviere.

¹⁷Cât privește sămânța nelegiuită a Șarpelui, inspiratul Iuda a spus: „Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core! Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi, și se îndoapă de-a binelea; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinea lor, niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie.” (Iuda 11-13). Despre aceștia a scris și apostolul Petru: „Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.” – 2 Petru 2: 12, 20.

¹⁸Legat de destinul lui Iuda, trădătorul, Isus Cristos a spus ucenicilor Săi: „, unul din voi este un drac.” „Nici unul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării.” (Ioan 6: 70; 17: 12) Apostolul Pavel vorbea de clasa „omului păcatului” ca urmând să aibă aceeași soartă ca Iuda, zicând: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (sau: omul păcatului); fiul pierzării.” – 2 Tesalonicieni 2:3, 8, 12 vezi și Evrei 6: 4- 8; 10:25– 31.

¹⁹Poate fi scriptural dedus că toți cei nelegiuiți, descriși mai sus, „adorm în Cristos” când mor? Evident, nu! De aceea, în 1 Corinteni, capitolul 15, apostolul nu putea să vorbească despre cei care au căzut în pierzanie, simbolizată de „gheenă”. Ceea ce arată apostolul este că dacă Isus nu ar fi fost sculat din morți, atunci rezultatul pentru cei ce cu adevărat sunt „adormiți [cu credință] în Cristos” ar fi tot atât de dezastruos ca și pentru cei păcătoși, care merg la pierzanie sau distrugere. Dintre cei peste cinci sute de frați care au fost martori, în același timp, la învierea lui Cristos din morți „unii erau adormiți.” Când Ștefan, primul martir care a murit de moarte violentă, era pe moarte, el a spus: „Doamne Isuse, primește sufletul meu! Și când a spus asta, a adormit.” (Faptele Apostolilor 7: 59, 60). Acestea sunt adormirile pe care apostolul Pavel le discută aici. De aceea, în mod rezonabil, el trage concluzia că dacă nu este nici o înviere din morți, înseamnă că frații lui morți au pierit și că el și frații lui care suferă atacurile lui Satan și ale demonilor lui, sunt „cei mai nenorociți dintre oameni”. Să se observe aici că apostolul nu ar face o astfel de remarcă dacă el ar fi crezut și ar fi încercat să dovedească acea minciună religioasă că „morții sunt mai vii ca niciodată”.

²⁰Pavel ne asigură: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoșiți”. (2 Timotei 3:12). Dar creștinii credincioși, care îndură viața mizerabilă pe care încearcă să le-o facă Satan și ai lui și care îndură cu o integritate ireproșabilă față de Dumnezeu, primesc mai mult decât speranță în această viață. Ei au speranța vieții viitoare, dincolo de puterea acelor demoni de a le face rău, nu datorită nemuririi sufletului, ci datorită puterii lui Dumnezeu de a-i scula din morți. Siguranța acestei speranțe este dovedită de faptul că L-a sculat din morți pe iubitul și singurul Său Fiu.

²¹De aceea, victorios, apostolul distruge toate negațiile și toate falsele concluzii bazate pe asemenea negații, amintind această realitate eternă: „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.” (1 Corinteni 15:20). De aici decurge că cei ce au adormit în Cristos nu au pierit, ci la venirea lui Cristos Isus la templul spiritual al lui Dumnezeu la judecată în 1918 va sosi timpul pentru trezirea lor, pentru a fi cu El. Faptul că națiunile se dezlănțuie astăzi din cauza opoziției lor la domnia Împăratului lui Dumnezeu, nu reprezintă o tăgăduire a acestei învieri, ci dimpotrivă : „și au zis: Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul! Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” (Apocalipsa 11: 17-19). De ce învierea celor adormiți în Cristos a fost invizibilă ochilor omenești, apostolul explică mai târziu în discursul său despre înviere.

²²Expresia folosită de Pavel „pârga celor adormiți” este demnă de atenție. Cristos Isus a dormit odată în moarte. Cum El a fost pârga, atunci cei ce dorm în El trebuie să fie recolta a doua din clasa primei învieri și trebuie să devină fructe vii ale lui Dumnezeu, pentru că au fost treziți din somnul morții. De aceea, spiritul lui Dumnezeu l-a făcut pe apostol să scrie în continuare: „Căci dacă moartea *a venit* prin om, tot prin om *a venit* și învierea morților.” (1 Corinteni 15:21). Spre deosebire de introducerea repetată, de către traducătorii Versiunii Autorizate a Bibliei a cuvântului „a venit”, textul din *Emfatic Diaglott* este mai exact: „Căci dacă prin om exista moarte, tot prin om exista și învierea morților.” Versetul 22 adaugă apoi: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”.

²³Oare trebuie să înțelegem că aceste două versete înseamnă învierea sau chiar trezirea din morți a „tuturor” morților? A interpreta versetele 21 și 22 în acest fel ar însemna să nesocotim Scriptura, care dovedește că mulți au pierit în moarte, pentru că decăzuseră într-o stare de distrugere din care nu mai este posibilă nici o salvare. Fără îndoială, apostolul nu putea să nesocotească aceste texte din Scriptură, multe dintre ele scrise chiar de el. Sub inspirație divină, el nu se putea face vinovat de a se contrazice pe sine însuși. Este adevărat că prin păcatul lui Adam, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor coborâți din el, dar nu „cea de a doua moarte”, care este moartea distrugerii în gheenă. (Apoc. 20:14; 21:8). De aceea, cei ce au numai moștenirea acelei morți ce era inevitabilă prin Adam vor putea fi salvați sau se vor putea aștepta la înviere din morți. Cei cărora li s-a adăugat la condamnarea la moartea moștenită răutatea intenționată ,care produce distrugerea prin judecata divină, au mai mult decât moștenirea de la primul om. Ei merg în gheenă și nu se numără printre „toți cei din morminte care vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” – Ioan 5: 28, 29.

²⁴”Toți mor în Adam”, deoarece moartea a trecut de la el la toți descendenții lui, dar nu este adevărat că toți aceștia mor doar cu condamnarea moștenită de la Adam pe umerii lor. Cei răi, nelegiuirii intenționat și cei răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu nu mor doar ca urmași ai păcătosului Adam, ci și ca sămânță a Șarpelui, copiii celui rău, Satan. Nu Adam este răspunzător pentru moartea lor ca făptuitori ai nedreptății față de Dumnezeu. De aceea, toți aceștia nu pot fi incluși între *toți* cei vor fi înviați în Cristos; pentru că sacrificiul lui Cristos pentru a-i mântui nu acoperă și nu șterge păcate, cum sunt nedreptățile prin răzvrătire și nelegiuirea făcută dinadins.

²⁵De aceea, este evident că vorbele apostolului din 1 Corinteni 15:21, 22 au o aplicare limitată și că el îi are în minte pe toți cei despre care a scris, și anume „toți cei adormiți în Cristos”. (Versetele 6,18). Fără îndoială, aceștia au fost afectați de moartea care a venit de la primul om, și ei toți au murit în Adam, pentru că prin el păcatul a intrat în lume precum și moartea prin păcat și toți aceștia au moștenit păcatul de la el și astfel moartea și condamnarea la

moarte au trecut în mod natural asupra lor. Dar deoarece ei au murit prin Adam, Cristos îi va învia. Ei vor ieși din morminte și „vor învia pentru viață” deoarece s-au purtat bine în ochii lui Dumnezeu – Romani 5:12; Ioan 5:28, 29.

ORDINEA ÎNVIERII

²⁶Că cele de mai sus sunt o prezentare corectă, rezultă clar din următorul verset: „dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.” (1Corinteni 15:23). Traducerea *Rotherham* redă același vers astfel: „dar fiecare după rang. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos în prezența Lui” Acest verset arată în ce ordine se va realiza învierea lui Isus și a bisericii Sale. El, ca prima roadă, a fost prefigurată de primele roade ale recoltei de orz, oferite de marele preot al Israelului, pe 16 Nisan, ziua învierii lui Isus și atunci a început întâia înviere. În acord cu aceasta, Pavel scrie: „El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.” (Coloseni 1:18). Învierea sa a fost începutul „primei învieri”. De aceea, după El au venit cei care participă împreună cu El la prima înviere. Cine sunt aceștia? „Cei ce sunt ai lui Cristos în prezența Sa”, adică la a doua prezență a Sa, care nu poate fi văzută de ochiul natural, deoarece învierea se produce în spirit. Cei ce sunt atunci ai lui Cristos „sunt membrii ai corpului Său, biserica, al cărei Cap este El. El este cel prevestit ca „Sămânța lui Avraam”, prin care trebuie să fie binecuvântate toate familiile și națiunile de pe pământ (Geneza 12: 1-3; 22:18). Toți membrii corpului Său, fiind adoptați ca fii spirituali ai lui Dumnezeu, au devenit ei înșiși una cu Cristos Isus ca „sămânță a lui Avraam”.

²⁷Aceasta confirmă declarația lui Pavel din Galateni 3:27-29 către membrii corpului lui Cristos: „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”. În 1 Corinteni 3:23, Pavel spune: „și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu.”

²⁸Perioada când se produce prezența lui Cristos este „ziua aceea”, de care vorbește apostolul, până atunci el așteptând, fiind adormit în moarte. El aștepta cu nerăbdare să fie trezit din moarte în acea zi și să primească darul, pentru calea de credință creștină pe care a urmat-o. El și-a exprimat speranța către Timotei cu următoarele cuvinte: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” – 2Timotei 4: 6-8.

²⁹Cea de a doua prezență a lui Cristos, prezență invizibilă ca Împărat glorios, a început în anul 1914 d.Chr. Acum nu există decât o rămășiță credincioasă a corpului Lui pe pământ, pentru a servi ca martori ai lui Iehova, predicând veștile bune ale venirii Împărăției lui Dumnezeu și anunțând apropiata distrugere a tuturor dușmanilor Săi. (Matei 24:14). Această rămășiță a membrilor corpului trebuie să-și încheie drumul pe pământ cu credință, așa cum a făcut Pavel, astfel ca ei să aibă parte de învierea alături de Domnul și Împăratul lor. Atunci toți membrii înviați ai întregului corp al lui Cristos, adevărata biserică, vor sta alături de „Împăratul Împărăților” pe tronul Său și vor domni alături de El. – Apocalipsa 20:4, 6.

³⁰Dar nimeni din clerul și ierarhia religioasă ,care au încercat să o ia înaintea Domnului Dumnezeu și să conducă la vedere ,cu glorie și putere pe pământ, ca stăpâni spirituali și sfătuitoari ai guvernelor politice, nu va avea un loc în Guvernarea din ceruri. În acest timp al celei de a doua prezențe a Sa, în calitate de Conducător de Drept al Noii Lumi a Dreptății, astfel de așa numiți guvernatori ai națiunilor lumii arată că de fapt ei nu aparțin lui Cristos. Ambiția lor

de a conduce pământul în locul lui Cristos Isus însuși și sprijinul lor religios pentru o organizație internațională pentru a ține sub control vechea dominație politică a oamenilor de pe pământ, dovedesc că ei se opun lui Cristos Isus și Împărăției Sale. Activitățile lor pământești, pentru a construi o lume mai bună, care va dăinui o mie de ani prin puterea oamenilor, nu le va da dreptul „de a trăi și domni cu Cristos o mie de ani” în Împărăția Sa cerească. Lor nu le plac cuvintele lui Isus către un guvernator din această lume: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta, a răspuns Isus. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.”, (Ioan 18:36). Prietenia lor cu puterile conducătoare din această lume, pentru foloasele pământești pe care le câștigă astfel, îi fac dușmanii lui Iehova Dumnezeu și ai Împărăției Sale. „Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” – Iacov 4:4.

URMĂTORUL LA RÂND

³¹Oare învierea morților se încheie cu cei ce aparțin acum lui Cristos, ca membrii ai corpului Său? Scriptura spune că nu, iar apostolul Său indică același lucru, cu următoarele cuvinte: „În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicित orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicित, va fi moartea.” (1 Corinteni 15:24-26). Cu siguranță distrugerea morții nu se va realiza complet până ce toți cei ce sunt în mormânt, numai din cauza neascultării lui Adam în Eden, se vor bucura de roadele sacrificiului lui Cristos pentru răscumpărarea păcatelor, fiind capabili de neprihănire. Aceasta le va deschide calea spre viață veșnică, dacă vor ajunge acolo. Cuvintele apostolului sunt clare: sub domnia lui Cristos, moartea din cauza lui Adam va fi distrusă complet.

³²Venirea lui Cristos Isus în Împărăție, ca fiind Cel care are dreptul să domnească, marchează începutul „prezenței” Sale. În calitate de Împărat și Judecător, El își întoarce fața și atenția către acest pământ și către instaurarea dreptății pe pământ, prin curățirea acestuia de cei răi. Astfel, El devine prezent. Domnia Sa se întinde asupra pământului, pământ în care guvernele păgâne s-au supus nu voinței lui Iehova Dumnezeu ci „dumnezeului lumii”, Satan, Diavolul. Prezența lui Cristos va continua până la distrugerea morții. La ce se referea atunci :” și apoi va veni sfârșitul”, în timpul domniei Lui? (1 Corinteni 15: 24 *Rotherham*). Apostolul Pavel nu precizează dacă este vorba de sfârșitul acestei lumi sau de sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Dar precizarea că: „și ca un ultim dușman, moartea va fi distrusă.” ar defini sfârșitul ca terminarea domniei de o mie de ani a lui Cristos. – Versetul 26, *Rotherham*.

³³Lui Cristos Isus nu-i va trebui întreaga perioadă de zece secole pentru „a nimici orice domnie, orice stăpânire și orice putere” sau pentru a „aduce la zero orice domnie, orice stăpânire și orice putere” (*Rotherham*) și nici pentru a-și dovedi puterea asupra morții. În 1914, când s-a produs sfârșitul acestei lumi, adică la terminarea domniei neîntrerupte a lui Satan, atunci a avut loc venirea Unsului lui Dumnezeu în Împărăția Lumii Noi. Fără întârziere, Împăratul dreptății l-a izgonit pe cel ce este conducătorul nelegiuirii, Satan și pe demonii lui din locul lor cersc. În lupta ce a urmat, Cristos Isus și îngerii Lui sfinți au ieșit învingători. Dumnezeul aceste lumi și îngerii lui nelegiuiți au fost obligați să coboare pe pământ, fiind ținuți sub supraveghere până la venirea luptei finale între Cristos și toate forțele organizate ale lui Satan, la Armagedon. Membrii credincioși ai corpului lui Cristos, care au dormit în moarte, nu au fost înviați atunci și, de aceea, nu au luat parte la acel război din cer. (Apocalipsa 12:1-12). Trezirea lor din somnul morții a așteptat venirea Lui la templul lui Dumnezeu pentru judecată, în „casa lui Dumnezeu”. Prin căderea lui Satan și a armatei sale spirituale până aproape de pământ, aceștia au fost puși la picioarele Împăratului întronat al lui Dumnezeu, domnind acum printre dușmanii Lui, dar încă nu au fost distruși.

³⁴După înfrângere și cădere, Satan a fost cuprins de o furie nebună și a început să organizeze, să pregătească și să instruiască „orice domnie, orice stăpânire și orice putere” de sub conducerea lui, pentru războiul final, bătălia de la Armagedon. El i-a folosit pe aceștia pentru a persecuta și a se război cu acea rămășiță a membrilor corpului lui Cristos, care încă mai trăiește pe pământ, pentru că aceștia sunt reprezentanții organizației universale a lui Dumnezeu, „femeia” Lui, în sens simbolic. (Apocalipsa 12:13-17). După ce Împăratul Cristos vine și apare la templu în 1918, națiunile de sub Satan sunt judecate după atitudinea lor față de Împăratul Iehova și de domnia Lui pe pământ. Vestirea domniei Sale este făcută de către rămășița credincioasă către toate națiunile și prin aceasta la Templu, Împăratul Cristos Isus este prezentat tuturor națiunilor pământului ca și Conducătorul de Drept, în fața căruia orice conducător, autoritate sau putere trebuie să se plece.

³⁵Națiunile lumii au refuzat să accepte mesajul Împărăției proclamat de rămășița martorilor lui Iehova. Sub influența demonilor lui Satan, acestea au ales ca „regele” lor, politicile mondiale sub „dumnezeul acestei lumi”. Atitudinea lor nefavorabilă și opoziția lor continuă față de Cristos și față de vestirea pe care o face rămășița Lui pe pământ, nu pot însă să-L detroneze pe Împăratul adevărat. El continuă să conducă în mijlocul dușmanilor. Bătălia de la Armagedon, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” devine inevitabilă, pentru a înlătura pe toți acești oponenți, care refuză să se închine de bunăvoie.

36. În acest conflict, de o violență inegalabilă, Iehova Dumnezeu, prin împăratul Lui, va distruge pe Satan și a sa „domnie, stăpânire și putere” demonică și umană. Atunci va începe domnia de o mie de ani a lui Cristos, ca Împărat necontestat. Prin înrobirea lui Satan, înainte să înceapă domnia de un mileniu, Cristos va „răsturna pe cei puternici”, „va nimici pe cele ce sunt” sau va desființa toată stăpânirea, puterea și dregătoria. El îi va nimici sub picioarele Sale (Psalmii 110: 1, 2). Asemenea fapte marchează sfârșitul lumii lui Satan sau a organizației acestuia. Acest sfârșit se apropie, în timp ce martorii lui Iehova se grăbesc să termine „Propovăduirea Evangheliei acesteia a Împărăției în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor”. – Matei 24: 14.

VRĂJMAȘUL CEL DIN URMĂ

37. Toate puterile aflate sub Satan Diavolul au fost dușmanii celor neprihăniți, de la Abel până în prezent. Însă cu distrugerea acestor puteri la Armagedon nu toți dușmanii omului vor fi șterși. Mai rămâne un dușman, moartea însăși și, urmașii lui Adam, nu au de ales în această privință, datorită greșelii din grădina Edenului. Religioniștii ar trebui să observe că apostolul Pavel numește această moarte dușmanul și nu „un prieten care acționează ca ușier către o viață nemuritoare, într-un loc mai înalt, spiritual”. Isus Cristos niciodată nu a fost supus morții, asemenea lui Adam. Moartea Lui a fost pentru devotament ca să îndeplinească voia Domnului, permițând dușmanilor să Îl supună unei morți violente. Învierea Lui nu a fost triumful Său personal asupra morții, ci triumful lui Iehova Dumnezeu, a cărui putere L-a ridicat pe Fiul Său la viață, rupând legăturile morții inamice. Atunci când Isus Cristos va domni, El își va arăta puterea asupra morții, abolind-o. Cei pe care El i-a înviat cât a fost pe pământ, nu au rămas vii.

38. La mai puțin de un secol după înviere, El a apărut apostolului Ioan într-o viziune și a zis: „Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.” (Apocalipsa 1: 18). Propria Lui înviere la viață din moarte este o garanție sigură că moartea datorată neascultării lui Adam și care afectează pe toți urmașii acestuia va fi abolită. De aceea stă scris în 2Timotei 1:10: „dar a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.”

39. După venirea la templu, în 1918, Isus Cristos a început în mod activ abolirea morții și a iadului. Aceasta are loc în vremea noastră. Cum? Prin ridicarea din morți a corpului de

credincioși, care dormeau în moarte până la venirea Lui. În legătură cu aceasta, El a spus: „Și voia Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” – Ioan 6: 39, 40.

40. Când ultimii membrii ai rămășiței credincioase își vor termina serviciul și Isus Cristos îi va ridica instantaneu ca să domnească alături de El, atunci moartea inamică va fi complet nimicită, răsturnată, lăsată fără putere și distrusă în ce privește membrii corpului lui Isus Cristos. „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte. „ (Apocalipsa 2:11; 1Corinteni 15: 54-57). Această specială demonstrație de putere peste moartea inamică nu așteaptă până când domnia de o mie de ani a lui Isus Cristos este încheiată, deoarece corpul Său este format din 144.000 de membri, care sunt numiți astfel: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalipsa 20:4, 6). De aceea ei se bucură alături de El de „prima înviere”, când vor obține viață nemuritoare, dincolo de puterea „celeia de-a doua morți”.

41. Speranța la viață din morți nu este numai pentru cei ce sunt membrii corpului lui Cristos, a bisericii Lui. Isus a prevestit judecata ce va veni și a adăugat: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” (Ioan 5: 28, 29). Și alți oameni, în afară de membrii corpului lui Isus Cristos, sunt văzuți în ochii lui Iehova Dumnezeu ca făcând bine în viață. Aceștia sunt servii Lui credincioși din vechime ,de la Ioan Botezătorul (ultimul) la Abel (primul). Ei au murit înainte ca să se deschidă urmașilor lui Isus Cristos chemarea către Împărăția cerească și ,de aceea, nu beneficiază de „prima înviere”, dar lor li se promite o „înviere mai bună”, adică mai bună decât cea a altor oameni morți în morminte. Ei vor avea „o înviere la viață”. La începutul domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos, ei vor fi reprezentanții vizibili pe pământ, „domni în toată țara”. Deci, nici în privința lor abolirea morții nu așteaptă până la încheierea domniei Lui. – Evrei 11: 1-40; Psalmii 45: 16.

42. Cei de bună credință, care acum dau dovadă de buna lor credință față de Iehova Dumnezeu și față de Împăratul Lui domnitor, prin devotamentul lor și servind ca martorii Împăratului și Împărăției, sunt subjugăți morții, prin moștenire de la Adam. Aceștia își pot demonstra integritatea față de Iehova Dumnezeu în mijlocul nelegiurii de astăzi și a opoziției vechii lumi față de Iehova Dumnezeu și față de scopul Său. Prin aceasta ei își dovedesc meritele pentru viață veșnică prin Isus Cristos. Un mare număr din aceste „alte oi” ale Domnului nu vor intra niciodată în mormânt, deoarece Iehova Dumnezeu va păstra o bună parte a acestei clase prin distrugerea vechii lumi, prin bătălia de la Armagedon. Ei vor fi înfiați ca copiii Împăratului Domnitor, „Tatăl Veșnic” și nu vor muri niciodată ,deoarece moștenesc viață veșnică de la El, prin darul dreptului la viață eternă. – Ioan 8: 51; 11: 26; Țefania 2: 3; Isaia 9: 6, 7.

43. Ce viitor glorios, în care Isus Cristos trebuie să domnească până când și-a pus toți dușmanii, inclusiv moartea, la picioare! În consecință, ceilalți morți, cei ce „au făcut nelegiurii” trebuie să apară înaintea unei judecăți a învierii, înainte de sfârșitul celor o mie de ani. Cei ce sunt deja în gheenă, nu sunt printre cei care vor învia, deoarece ei au pierit veșnic. Însă cei ce sunt în morminte, care sunt în amintirea lui Dumnezeu, ca fiind acoperiți de puterea protectoare a sacrificiului lui Isus Cristos ,vor învia. (Apocalipsa 20: 11-13) Dacă sub judecată, ei își vor întoarce spatele de la răul pe care îl practicau înainte și acum se vor întoarce către neprihănire și către servirea Împărăției lui Iehova Dumnezeu și dacă ei continuă pe acest drum de neprihănire și devotament către Dumnezeu, deși Satan Diavolul va fi eliberat la sfârșitul celor o mie de ani pentru a li se testa integritatea, apoi ei vor începe viața veșnică într-un paradis pământesc. Astfel se va împlini profeția: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.” Aceasta

pentru că ei trebuie să treacă cu succes judecata testului eliberării lui Satan, înainte ca să moștenească dreptul la viață, viață eternă, în perfecțiune umană, sub Împărăția lui Iehova Dumnezeu. – Apocalipsa 20: 5, 7-10.

44. Atunci Isus Cristos va domni până când va fi distrus și nimicitor pe ultimul dușman al omului, Moartea sau mormântul. Distrugerea în gheenă cu Satan și organizația lui va fi soarta tuturor celor care dau greș în menținerea neprihănită și dau greș să-și păstreze nevinovăția în timpul scurtei lui eliberări. (Apocalipsa 20: 11-13). Satan, acest rebel mârșav, care se împotrivesc dominației universale a lui Iehova Dumnezeu, a fost răspunzător de moartea care s-a abătut asupra tuturor oamenilor prin Adam. (Ioan 8:44). „Și moartea va fi nimicitoră” la capătul a o mie de ani, deoarece toți supraviețuitorii acestui test final vor fi declarați merituosi să fie primiți în Lumea Nouă a dreptății, care este veșnică. Ei vor fi favorizați cu darul binecuvântat al dreptului la viață veșnică de la Iehova Dumnezeu, prin Împăratul Său.

45. Atunci, cu distrugerea nelegiuirii din univers, Iehova Dumnezeu va domni ca „Împărat al Veșniciei” peste toate creaturile, inclusiv peste reprezentantul Său împărătesc, Isus Cristos. Acesta este înțelesul cuvintelor apostolului: „Dumnezeu[Iehova], în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui[Isus]. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul, în toți.” (1 Corinteni 15: 27, 28). Scopul lui Dumnezeu ca să pună totul la picioarele lui Isus Cristos a fost prevestit în Psalmi 8 și apostolul explicând Psalmul spune: „, Căci nu îngerilor le-a supus El viitorul pământ locuit, despre care vorbim.... Dar pe Acela, care a fost făcut, pentru puțină vreme, mai prejos decât îngerii, adică f pe Isus [Rotherham].” Isus Cristos apare ca Fiul omului căruia Dumnezeu i-a supus totul. (Evrei 2: 5-9). Dumnezeu Cel Prea Înalt a pus paradisul pământesc ce va veni în supunerea lui Isus Cristos Împăratul, ca locul sau stăpânirea Sa pe pământ, în Lumea Nouă.

46. Cu bucurie așteptăm momentul când Isus Cristos, prin autoritatea și puterea invincibilă al lui Iehova Dumnezeu, va distruge toți dușmanii, inclusiv moartea și sora ei, mormântul. Apoi realizându-și scopul divin, Cristos Împăratul va ceda paradisul pământesc și locuitorii lui perfecți Celui Suprem, lui Iehova Dumnezeu. Deci pământul va deveni iar în întregime parte a organizației universale a Celui Mai Înalt Dumnezeu. Cu umilință, Isus Cristos nu va pretinde vreo suveranitate sau independență proprie. Reușind în mod glorios în Împărăția peste pământ și împlinind voința lui Iehova asupra acestuia, El bucuros se va supune în ascultare absolută lui Iehova Dumnezeu, pentru a începe lucrarea pe mai departe, într-o măsură mai mare, pentru Iehova Dumnezeu împreună cu corpul Lui de membrii, biserica.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce forță nouă a fost transpusă în afacerile lumii și cum diferă cursul ei de cel al națiunilor?

2. De când sunt adevărate aceste vești bune, de ce nu reprezintă o încercare artificială de mângâiere și ale cui cuvinte le examinăm cu deosebire în această privință?

3. Ce aplicare greșită a generat confuzia legată de 1 Corinteni 15?

4. De ce pronunțarea adevărilor de la 1 Corinteni 15 nu poate duce la dezamăgirea oamenilor de bunăcredință?

5. De ce se referă apostolul la moartea lui Isus Cristos în 1 Corinteni 15: 3 ca moarte „pentru păcatele noastre” și pentru care motive s-a dat Isus la moarte?

6. De ce este important să dovedim că Isus Cristos a reușit în ambele privințe și de ce era important pentru Pavel să reafirme că Isus a murit și apoi a înviat?

7. Ce martori menționează apostolul pentru învierea lui Isus?

8. Cum i s-a arătat Isus Cristos lui Pavel ca „unei stârpituri”? și ce a fost Pavel obligat să facă după aceea?
9. Cum își aprecia Pavel meritele pentru apostolat? Pentru ce apostolat? Și cum a fost ales?
10. Cum au primit atenienii vestea „învierii” adusă de Pavel? Ce dezvăluie el despre frații corinteni legat de acest subiect?
11. Dacă nu ar exista înviere, ce s-ar putea spune despre propovăduirile lui Pavel și despre credința noastră în viața viitoare?
12. Pe lângă problema integrității lui Isus Cristos, ce altceva mai dovedește sau promite învierea Lui „așa cum este mărturisită de Pavel?
13. Ce susțin religioniștii că dovedește 1 Corinteni 15 legat de suflet? Dar ce dovedește de fapt acest capitol, legat de moarte?
14. Cine sunt cei ce pier? Și ce ar fi însemnat o neridicare din morți a lui Isus în acest caz?
15. Cine au pierit sau vor pieri fără darul învierii, potrivit cuvintelor spuse de Isus religioniștilor, cuvinte spuse de asemenea de Iehova Dumnezeu în grădina Edenului și de apostolul Ioan?
16. Ce a spus Isus Cristos în parabola despre sfârșitul lumii, pentru a arăta dacă va pieri cineva acum?
17. Ce au spus apostolii Iuda și Petru despre sămânța nelegiuită a Șarpelui?
18. Ce a spus Isus legat de destinul lui Iuda Iscarioteanul și ce clasă a numit Pavel că va avea aceeași soartă ca Iuda?
19. De ce este imposibil ca 1 Corinteni 15 să includă în ce spune și pe cei care cad în pierzanie? Și ce dovedește despre starea morților argumentul legat de cei adormiți?
20. Ce speranță au credincioșii cărora Diavolul și sămânța lui le fac viața foarte grea?
21. Datorită cărui fapt etern nu sunt pierduți cei adormiți și de ce mânia de astăzi a națiunilor nu împiedică venirea momentului învierii?
22. Cum trebuie înțeleasă expresia „pârğa celor adormiți”? și cum sunt „moartea” și „ridicarea din morți” similare în ce privește începutul sau prima dovadă a lor?
23. De ce 1 Corinteni 15: 21, 22 nu poate însemna o înviere a tuturor morților?
24. De ce este adevărat că „toți murim în Adam” și de ce sacrificiul lui Cristos nu acoperă păcatul în cazul unora dintre cei ce mor?
25. În consecință cui se aplică 1 Corinteni 15: 23 și de ce?
26. Care este înțelesul din 1 Corinteni 15: 23, înțeles care dovedește că prezentarea de mai sus e corectă?
27. Cum dovedește Galateni 3:27-29 cine sunt „cei ai lui Cristos”? De asemeni 1 Corinteni 3: 23?
28. Până în ce zi se aștepta apostolul Pavel să doarmă în moarte? Și la ce se aștepta după asta?
29. Când a început prezența lui Cristos și ce destin au cei vii pe pământ în timpul prezenței Lui?
30. De ce nu vor domni cu Cristos o mie de ani clerul și ierarhia religioasă?
31. Cum arată cuvintele următoare ale apostolului la 1 Corinteni 15: 24-26 că învierea nu se sfârșește cu membrii corpului lui Cristos?
32. De ce și cum devine Isus Cristos prezent? Și când în timpul prezenței Lui vine „sfârșitul”?
33. De ce nu e nevoie de 1000 de ani pentru a „nimici orice domnie, orice stăpânire și orice putere”? Și când își arată Isus puterea asupra morții în ce îi privește pe corpul lui de membrii?
34. Ce a făcut Satan izgonit, legat de „orice domnie, orice stăpânire și orice putere” de sub el? Și pe ce baze au fost judecate națiunile din 1918?

35. Datorită cărui comportament al națiunilor a devenit bătălia de la Armaghedon inevitabilă?

36. Cum și când vor fi asemenea „domnie, stăpânire, putere, dregătorie și nume” anulate? Și ce fac între timp martorii lui Iehova?

37. (a) Ce dușman mai rămâne omului? (b) Ce fel de moarte a avut Isus Cristos și când își arată El puterea de a aboli moartea?

38. Ce a spus Isus cel înviat legat de puterea Sa asupra morții? Și de ce „după înviere, abolirea morții a devenit lucru sigur”?

39. Cum este abolirea morții și a iadului acum în desfășurare și cum a prevestit Isus Cristos aceasta?

40. Când este moartea complet abolită în ce îi privește pe membrii corpului Lui și de ce atunci?

41. Ce trebuie să aibă loc privitor la „cei din morminte”? Când are loc abolirea morții celor din vechime și cum?

42. Ce șansă împotriva morții este deschisă acum „altor oi” și în ce condiții?

43. Cine sunt „ceilalți morți” când vor veni în față și când „vor trăi iar”?

44. Când va fi ultimul dușman distrus, va mai exista moartea și de ce?

45. Cine a pus toate lucrurile sub Isus Cristos și când va domni Acesta ca „Împărat al Veșniciei” peste toate creaturile?

46. Când va înmâna Isus Cristos Împărăția lui Iehova Dumnezeu Tatăl și va fi supusul Lui? Cum?

DARURILE SĂRĂCIEI

DEȘI Dumnezeu nu putea să renunțe la judecata lui împotriva lui Adam și a Evei și la efectul acestei judecăți asupra urmașilor lor, totuși Dumnezeu putea să prevadă și a prevăzut în Legea Sa acceptarea unei răscumpărări pentru tot ce au pierdut urmașii lor, eliberând astfel pe toți oamenii credincioși de neputința în care se găsesc cu toții. Această prevedere lipsită de egoism a lui Iehova Dumnezeu pentru folosul omenirii „spune că o viață poate fi dată în schimb pentru o viață, adică o viață perfectă, fără de prihană poate fi dată ca preț egal pentru viața perfectă pe care urmașii lui Adam au pierdut-o din cauza acestuia. (Deuteronomul 19:21). Viața fără prihană care este acceptată în acest scop trebuie să fie o viață omenească perfectă. Nimic mai mult și, desigur, nimic mai puțin, pentru a putea răspunde cerințelor legii lui Dumnezeu. Cum toată rasa omenească se coboară din Adam, păcătosul, este imposibil pentru oricare din descendenții lui Adam să fie mântuitorul omenirii. Răscumpărarea, așa cum este folosit acest cuvânt de apostol în 1 Timotei 2:6, înseamnă un preț absolut corespunzător, adică prețul care are exact valoarea cerută de lege pentru ceea ce s-a pierdut și trebuie răscumpărat.

Omul perfect, Adam, a fost cel ce a păcătuit. Legea lui Dumnezeu cerea ca Adam să-și piardă dreptul la viață prin moarte. Judecata lui Dumnezeu i-a luat lui Adam dreptul de a trăi și el a murit, iar copiii lui s-au născut fără o viață perfectă și fără a avea un drept la aceasta. Nimic nu putea deveni o răscumpărare a unei asemenea vieți, în afara unei creaturi omenești perfecte, cu viață pe pământ și cu drept la această viață. Cel ce devine răscumpărătorul urmașilor lui Adam trebuie să stea exact în poziția ocupată de Adam înainte de păcat, pe când era perfect în grădina Edenului și înainte să facă vreun pas greșit în direcția păcatului. Cel ce avea să fie răscumpărător și avea să sufere moartea ca să aducă izbăvirea, trebuia să fie o creatură umană perfectă. Dacă era jumătate spirit, jumătate om, nu ar fi fost un preț corespunzător bărbatului perfect Adam. În nici o altă creatură nu exista această putere. Numai Iehova Dumnezeu putea da un asemenea

răscumpărător sau mântuitor și Scripturile arată că El ne-a făcut posibilă mântuirea. Făcând astfel, Iehova Dumnezeu s-a dovedit lipsit de orice sentiment egoist.

Creatura spirit, „Logos” sau Cuvântul lui Dumnezeu era extrem de bogată în ceruri, pentru că se afla lângă Iehova Dumnezeu și era mijlocitorul Său activ în crearea tuturor celorlalte lucruri. Prin urmare, se bucura de belșugul bogățiilor creației. Pentru ca El să devină Mântuitorul omenirii trebuia să devină om. Deci trebuia să lase la o parte bogățiile și gloria pe care le posedea și de care se bucura în ceruri și să devină un simplu om. În acord cu aceasta stă scris că Isus Cristos „a fost făcut, pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți”. (Evrei 2: 9). Aceasta dovedește că Isus Cristos, pe pământ, nu era parte spirit sau în întregime spirit, precum îngerii, ci era om și era mai prejos decât îngerii și făcut astfel ca să poată deveni răscumpărătorul sau mântuitorul omenirii, luând asupra Sa păcatele noastre și suferind moartea de păcătos. Lăsând la o parte bogăția și gloria Sa cerească, El a devenit deci sărac.

Cum s-a putut ca Logosul sau Cuvântul, numit acum „Isus” să devină om? Tatăl Său sau Cel ce i-a dat viață, nu era o creatură omenească ce se trăgea din Adam. Dacă ar fi fost fiul lui Adam, nu ar fi putut fi un om perfect. Scriptura arată că Iosif și Maria erau căsătoriți și, înainte ca să se consume căsătoria, adică înainte ca ei să aibă o relație, Maria „s-a aflat însărcinată de la Spiritul Sfânt.” Aceasta însemna că puterea invizibilă a lui Dumnezeu, Spiritul Său, a făcut ca Maria să zămislească în pântecul ei un copil. Cu alte cuvinte, Iehova Dumnezeu își exercitase puterea și în pântecul Mariei era un copil, înainte să fie căsătorită cu Iosif. Îngerul Domnului i-a transmis atunci lui Iosif acest mesaj potrivit: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale. Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Dumnezeu prin proorocul, care zice: Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit, înseamnă: Dumnezeu este cu noi.” – Matei 1: 20-23, *A.S.V.*

Când i-a venit sorocul, Maria a născut un prunc ,pe care îl zămislise prin puterea miracolului Marelui Creator. Când copilul s-a născut, Dumnezeu L-a recunoscut ca pe Fiul Său și i-a dat numele de Isus. Numele Lui înseamnă că s-a născut ca să fie Mântuitorul oamenilor care cred în El. În momentul nașterii lui Isus, un mesaj de cea mai mare importanță pentru omenire a fost anunțat de îngerii lui Iehova Dumnezeu, care fuseseră trimiși din ceruri. „Și iată că un înger al lui Dumnezeu s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul... Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.”

Astfel a venit pe lume copilul perfect numit „Isus”. „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.” (Luca 2:40). După legea lui Dumnezeu, un bărbat trebuia să aibă vârsta de treizeci de ani pentru a putea deveni preot sau slujitor în organizația lui Dumnezeu, la evrei. Isus a crescut, devenind bărbat și acum era gata și calificat pentru a realiza scopul Tatălui Său, Iehova Dumnezeu. El l-a întâlnit pe Ioan Botezătorul la râul Iordan și acolo Ioan, la cererea lui Isus, l-a botezat în râu. Acest lucru s-a făcut ca o mărturie din afară că Isus consimțise să îndeplinească dorința Tatălui Său, oricare ar fi aceasta. „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. „ (Matei 3:16,17). În acest mod, Iehova L-a recunoscut pe Isus Cristos ca pe Fiul Său Iubit, trimis pe pământ pentru a-I realiza scopul. După aceea, timp de trei ani și jumătate, omul Isus a fost supus la cele mai grele încercări, și trecând prin aceste încercări, El și-a dovedit întotdeauna loialitatea și credința în Dumnezeu și și-a păstrat integritatea față de Tatăl Său.

De ce a venit Isus pe pământ? Principalul motiv, așa cum ne arată Scriptura, este ca să justifice numele lui Iehova Dumnezeu; al doilea motiv este ca să mântuiască omenirea și să dea astfel omului posibilitatea să trăiască. O asemenea mântuire era necesară, pentru că omul imperfect Adam, condamnat la moarte, nu putea transmite urmașilor săi dreptul de a trăi. Într-un mod concis, acest lucru este arătat de Scriptură în Romani 5:12: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit.”

Toate creaturile omenești au moștenit păcatul și din acest motiv ele nu sunt direct răspunzătoare pentru imperfecțiunea lor. Ele s-au născut în păcat și în nelegiuire, datorită unor condiții asupra cărora urmașii nu au nici un control. Unul dintre ei a spus: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea.” (Psalmi 51:5). Această neputință a speciei umane putea fi îndepărtată numai de către omul perfect Isus, care, în aparență a murit ca un păcătos, dar care în realitate își luase păcatul asupra Lui, plătind astfel răscumpărarea sau prețul mântuirii pentru omenire. Omul Isus era omul perfect și din toate punctele de vedere era întocmai ca omul perfect Adam, înainte ca acesta să păcătuiască. Isus avea viață ca o creatură umană și de asemenea avea dreptul la viață, deoarece întotdeauna oamenii ascultători, care se află în armonie cu Dumnezeu, primesc de la Dumnezeu dreptul de a trăi. Omul perfect Isus avea toate calitățile necesare pentru a deveni mântuitorul omenirii. Mai întâi trebuia plătit prețul răscumpărării și apoi trebuie justificat numele lui Iehova.

Dumnezeul cel Atotputernic nu putea să oblige un om perfect să moară în locul unuia care păcătuisese, dar putea să facă posibil ca un om perfect să moară de bună voie, în armonie cu dorința Tatălui Său, pentru urmașii aceluia păcătos. Era voința lui Dumnezeu ca poporul Său să aibă posibilitatea de a trăi, iar Domnul Isus Cristos era deplin devotat realizării voinței lui Iehova Dumnezeu. De aceea, El s-a supus de bună voie voinței lui Dumnezeu, pentru a deveni Mântuitorul. Legea lui Dumnezeu era exprimată astfel: „Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică, în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6:23). Legea lui Dumnezeu spunea că cel ce păcătuiește intenționat trebuie să moară și că nu există scăpare de la moarte și nu există speranță pentru viața de apoi, decât dacă Iehova face posibil ca omul să trăiască. Viață este un dar de la Dumnezeu și El a prevăzut ca prin Isus să dea viață oamenilor ascultători.

Viața și dreptul la viață, numai Dumnezeu le poate da. Din acest motiv stă scris că „viața este darul de la Dumnezeu prin Isus Cristos”. Dar înainte ca acest dar să fie oferit, cel căruia i se face darul trebuie să se lepede de imperfecțiune; și această imperfecțiune putea fi îndepărtată numai de către viața omului perfect Isus, a cărui viață a fost sacrificată ca răscumpărare pentru omul păcătos. De aceea Isus a spus: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20:28). Prima venire a lui Isus nu a fost pentru ca El să primească ceva pentru El însuși, ci ca să poată învăța pe alții și ca să poată să-și dea propria viață pentru a salva pe toți cei ce se vor supune legii lui Dumnezeu, după ce o vor fi cunoscut.

Omul perfect Isus trebuia să moară nu pentru greșelile Sale, nici pentru că era constrâns, ci de bună voie, pentru a asculta legea Tatălui Său. Era bucuria lui Isus să facă voia Tatălui Său și El s-a exprimat astfel (Ps. 40:8). Că Isus nu era obligat să moară, ci a făcut acest lucru de bună voie, în armonie cu voia Tatălui Său, o spun chiar cuvintele lui: „Tatăl Mă iubește, pentru că îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu, de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu.”

Aceste cuvinte ale lui Isus dovedesc clar că El este în unitate și deplin acord cu Tatăl Său și, oricare ar fi fost dorința Tatălui Său, Isus ar fi fost încântat să o îndeplinească. În cer, Isus era foarte bogat. Părăsind lăcașul din cer, pentru a deveni o creatură umană, Isus a devenit sărac, față de ce avusese ca spirit. Ca pământean, Isus era bogat. El era singurul om perfect de pe pământ,

după Adam. Unul din titlurile prin care era cunoscut, și prin care este cunoscut de atunci „este „Fiul omului” (potrivit manuscrisului grecesc). Aceasta înseamnă că, deoarece era singurul om perfect, El a devenit proprietarul și posesorul de drept a tot ceea ce Adam avusese cândva și pierduse. Adam a devenit sărac din cauza păcatului lui, iar acum Isus trebuia să devină sărac de bună voie. Pentru a deveni mântuitorul oamenilor păcătoși, Isus trebuia să se lipsească de orice drept și avere. În sprijinul acestui adevăr este scris: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde să-și odihnească capul.” (Luca 9: 58). Aceasta nu înseamnă că Isus nu putea găsi un loc unde să-și odihnească trupul, dar înseamnă că, devenind Mântuitorul, El trebuia să renunțe la orice pretenție asupra vreunui lucru. De aceea, El face această comparație între El și vulpile și păsările. El trebuia să devină complet sărac, lipsit de toate bogățiile.

Și de ce a devenit Isus sărac? În măsura în care răspunsul se referă la om: „s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”, ca să cităm din 2 Corinteni 8:9. Cu alte cuvinte, Isus, ascultând întru totul de voia lui Dumnezeu, a fost competent pentru a deveni Mântuitorul omenirii și a deveni instrumentul lui Iehova Dumnezeu, prin care poate fi dată viața acelor membri ai umanității, care sunt ascultători. De aceea, Isus a spus: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” – Ioan 10:10.

În afara condițiilor prevăzute de Iehova și a lucrării pentru mântuire realizată de Cristos Isus, nu există nici o posibilitate pentru ca o creatură umană să aibă viață. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4:12). Numai cei ce au deplină credință și încredere în sângele vărsat de Isus, ca preț al răscumpărării omului, pot obține viață veșnică. Pentru cei ascultători, Iehova Dumnezeu a luat măsuri pentru a dăruia viață și a susține acea viață veșnică. Aceste măsuri Dumnezeu le-a prevestit cu mult înainte, când s-a aplecat asupra copiilor lui Israel în timpul lui Moise, când acel profet a ridicat șarpele în sălbăticie, astfel încât cei ce priveau la această reprezentare curajoasă a Purtătorului de Păcat, să poată fi vindecați de mușcătura mortală a șerpilor înfocați ce îi atacaseră. (Num. 21: 4-9; Ioan 3:14, 15). Contemplarea aceluia simbol exprima credința în Cristos Isus.

Că moartea lui Isus este binefăcătoare numai pentru cei ce cred în Domnul și îl ascultă, este dovedit și prin următoarele cuvinte ale lui Isus: „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. (Ioan 12:46, 48-50). Dumnezeu nu obligă pe nimeni să profite de binefacerile sacrificiului făcut de Cristos Isus pentru a ne mântui. Viața este „darul de la Dumnezeu” și darul este primit numai de cel ce află mai întâi despre El și apoi Îl acceptă. Cei ce-l acceptă devin bogăți.

Omul Isus a fost cel ce a devenit sărac ca om și a murit în dezonoare. Pe El l-a ridicat din morți Iehova Dumnezeu, ca pe o creatură divină, care „trăiește veșnic” și căruia Iehova i-a dăruit comori fără sfârșit. „El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, s-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume;” Filipeni. 2:6-11, *Emphatic Diaglott*

Debora, o profetesă tipică

Judecata a început de la casa lui Dumnezeu. Odată cu venirea lui Isus Christos la templu, în 1918, partea vizibilă a organizației lui Iehova a urmat unei cercetări examinatorie. Ca întreg, nu a fost găsită bună. Amestecați cu cei cu inima credincioasă, erau mulți bătrâni, religioși în

fapt, ce nu aveau un zel real pentru Domnul, ci erau devotați formalismelor și practicilor religioase. Acest aluat a corupt întreaga organizație vizibilă, iar Judecătorul lui Iehova la templu a privit întreaga organizație ca necurată (Mat.16:6,12; Gal. 5:9). Această condiție nesatisfăcătoare dintre reprezentanții lui Dumnezeu de pe pământ, din timpul primului război mondial „a fost prefigurată cu secole în urmă, printr-o stare de lucruri a națiunii lui Israel din acel timp. În acest scop, creștinii falși au fost îndepărtați din turma lui Dumnezeu, începând cu 1918, iar petele religioase au fost spălate dintre cei rămași credincioși. Această curățire, de asemenea a fost prefigurată de evenimente întâmplare la acel timp al istoriei Israelului, amintit mai sus. Drama se centrează în jurul profetesei Debora.

Deseori în scripturi sunt descrise femei spre a reprezenta organizații. În Geneza 3:15 și Apocalipsa capitolul 12 „apare o femeie ca simbol al organizației lui Dumnezeu, în timp ce în capitolul 17 o femeie necurată este folosită spre a prefigura organizația lui Satan. Debora a apărut ca și o profetesă, într-un timp de criză în Israel. Izraeliții nu rămăseseră lângă închinarea adevărată la Iehova Dumnezeu, după cum le-a poruncit prin legile și poruncile Sale, ci s-au întors spre practicile păgânilor din jurul lor. Ei se aflau într-o stare necurată, pierduseră protecția și favoarea lui Iehova și, în consecință, erau oprimați dureros de Iabin, regele Canaanului (Jud. 4:1-3). „Pe vremea aceea, judecător în Israel era Debora, proorocița, nevasta lui Lapidot.” (Jud. 4:4). În împlinirea îndatoririlor serviciului, Debora, a fost folosită ca un tip al organizației lui Iehova.

Darea de seamă dezvăluie că Debora (al cărei nume înseamnă „albină”) a fost căsătorită cu Lapidot. Menționarea lui se face spre a arăta că ea nu era văduvă, părăsită sau abandonată, că ea nu era o femeie întristată. „Lapidot” înseamnă „făclie, torță sau lumină”; astfel, în mod potrivit, L-a închipuit pe Iehova Dumnezeu, „Tatăl luminilor”, care este Bărbatul „femeii” sau organizației Sale. Privitor la organizația lui Dumnezeu este scris: „ci vei uita rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta, căci Făcătorul tău este bărbatul tău, Domnul oștirilor este numele Lui; Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel, El va fi numit Dumnezeuul întregului pământ” (Isa. 54:4,5; Iac. 1:17). Christos Isus și biserica Sa, nevasta Mielului, sunt o parte a acelei organizații, ei constituind partea principală a acesteia. Prin Sion, organizația Sa, Iehova judecă poporul Său de pe pământ. În drama din vechime, El a folosit personajul profetic Debora, spre a judeca poporul Său Israel.

„Ea ședea sub finicul Deborei, între Rama și Betel, în muntele lui Efraim; iar copii lui Israel se suiau la ea ca să fie judecați” (Jud. 4:5). Împrejurimile locului de judecată în care stătea Debora aveau o semnificație. Ramurile de finic sunt asociate cu lauda și închinarea la Iehova (Lev. 23:39-43; Neem. 8:15; Ioan 12:12-15; Apoc 7:9,10). În templul lui Solomon, imaginea finicului era sculptată în ușile ce conduceau spre Sfânta Sfintelor, în care se afla locul milei (1Regi 6:16,29-35). Fincul este un simbol al neprihănirii și al dreptății (Ps. 92:12; Ier. 10:5). El este folosit spre a închipui biserica lui Christos, care, împreună cu El, constituie organizația principală (Cântarea cântărilor 7:7,8). Deoarece Debora se identifică cu locul cu finic, dovedește că judecata divină venită prin ea era dreaptă. Ea locuia în ținutul muntos al muntelui lui Efraim, între Betel și Rama, făcea parte, în mod probabil, din seminția lui Efraim. „Rama” înseamnă „înălțime”; „Betel” înseamnă „casa lui Dumnezeu”; iar „Efraim” „fertilitate dublă”. Astfel reiese că denumirile asociate cu locul de judecată al Deborei au înțelesuri importante și indică apropierea ei de închinarea la Iehova, de scopurile și organizația sa. Spre aceste înălțimi mergeau cu încredere izraeliții la Debora pentru judecata lui Dumnezeu.

Ea declara judecățile divine fără frică. „Ea a trimis să cheme pe Barac, fiul lui Abinoam, din Chedeș-Neftali, și i-a zis: „Nu Domnul Dumnezeu lui Israel a poruncit spunând: „Du-te îndreaptă-te spre muntele Taborului și ia cu tine zece mii din copii lui Neftali și din copii lui Zabulon? Voi trage spre tine, la pâraul Chison, pe Sisera, căpetenia oștirii lui Iabin, împreună cu carele și oștile lui și-l voi da în mâinile tale” (Jud. 4:6,7). Să ne amintim că Debora și izraeliții erau înrobiți, împresurați de opresori; totuși profetesa lui Dumnezeu cu energie

îndemna la revoltă. Răscoală! au strigat dictatorii păgâni. Dar „Nu DOMNUL Dumnezeuul lui Israel a poruncit?” El a fost cu Debora până la sfârșit. Ea a trimis un mesager la Barac, patruzeci și cinci de mii spre nord în teritoriul seminției lui Neftali, chiar în apropierea orașului canaanit Hazor, reședința regală a regelui Iabin. Nici o frică de dușman nu a fost arătată; nici o considerație față de felul în care va fi manifestată ofensarea. Fără frică de om, ea și-a îndeplinit datoria față de Dumnezeu. Cât de asemănător, organizația lui Dumnezeu de astăzi împinge lupta până la porțile dușmanului! – Isa. 28:6.

Ca răspuns la cererea lui Barac ca ea să însoțească forțele de luptă pe câmpul de bătălie, Debora răspunde: „cu siguranță voi merge cu tine” (Jud. 4:8,9). În acest punct al dramei, Barac reprezintă rămășița martorilor lui Iehova de pe pământ, care se angajează grabnic în lupta adevărurilor biblice împotriva minciunilor religioase. Asigurarea Deborei că va rămâne ferm alături de Barac și îl va sprijini în luptă este profetică, arătând promisiunea lui Iehova că prin organizația Sa va sprijini servii credincioși de pe pământ în timpul critic al zilelor din urmă. Debora se ridică și merge la Chedeș, cetate de scăpare, iar apoi spre înălțimile muntelui Taborului cu oștirea israelită, în număr de zece mii. Ea nu rămase acasă, odihnindu-se la umbra finicului, ci merge pe câmpul de acțiune. Debora devenise activă asemenea unei albine. În mod asemănător, organizația vizibilă și invizibilă a lui Iehova pornește într-un serviciu activ. Martorii Săi de pe pământ sunt coordonați de spiritul Său și protejați de îngeri, în timp ce sunt angajați în această lucrare de mărturie.

Urmează lupta! Credincios promisiunii divine, Iehova conduse spre câmpul de luptă, adunând întreaga forță a oștirii lui Iabin sub căpetenia Sisera. La timpul potrivit, Iehova dădu semnalul de începere a luptei și aceasta prin profetesa Sa: „Debora a zis lui Barac: scoală-te, căci iată ziua în care dă DOMNUL pe Sisera în mâinile tale. Într-adevăr, DOMNUL merge înaintea ta; Barac s-a repezit de pe muntele Taborului cu zece mii de oameni după el. DOMNUL învinse pe Sisera”. (Jud. 4:14,15). Elementele și forțele invizibile ale Atotputernicului Dumnezeu au lucrat pentru mica armată a izraeliților, iar copleșitoarea înfrângere a fost a mulțimii armatelor canaanite. În această luptă Barac a închipuit pe Christos Isus, Debora a preumbrit organizația lui Dumnezeu, mai cu seamă îngerii sfinți ce-L urmează pe Christos Isus în bătălia Armagedonului, iar cei zece mii de izraeliți prefigurează numărul complet al rămășiței martorilor de pe pământ. Toate aceste forțe lucrează în strânsă armonie și unitate de acțiune în războiul sfânt.

Cele declarate până acum arată activitatea și zelul Deborei și țintește spre condiția aprobată și curățită a părții pământești a organizației lui Iehova. Se ridică o întrebare despre condițiile nesatisfăcătoare din cadrul acestor forțe în timpul primului război mondial, iar necurăția a fost prefigurată în zilele Deborei? Această parte a dramei este dezvoltată în compunerea și cântarea imnului de victorie de către Debora și Barac, înregistrată în Judecători capitolul cinci. După ce aduc laude lui Iehova pentru lucrarea de eliberare și conducere a luptătorilor ce s-au oferit voluntar în serviciul teocratic, cântarea descrie condițiile tocmai nepotrivite pentru ridicarea izraeliților. Aparent, Debora redă tema unei cântări victorioase, cântând: „Pe vremea Iaelei drumurile erau părăsite și călătorii apucau pe căi strâmbe. Căpeteniile erau fără putere în Israel, până când m-am ridicat eu, Debora, ca o mamă în Israel; ei își aleseseră dumnezei noi, atunci războiul era la porți”- Jud. 5:6-8 A.S.V.

Datorită temerii de om, grupul martorilor de pe pământ, ca și organizație, nu a urmat pe calea înaltă a închinării curate, ci a urmat căi lăturalnice și drumuri ocolitoare. În tipul din vechime, conducătorii izraeliți au eșuat să îl reprezinte pe Dumnezeu datorită fricii de dușman, iar aceste condiții au continuat „până ce m-am ridicat eu, Debora, ca o mamă în Israel”. În împlinire, aceasta nu a fost până ce a venit Isus Christos la Templu pentru judecată și a început să zidească capitala organizației Sion, iar rămășița pământească a fost curățită de petele religioase ale hainelor lor. Atunci, asemenea Deborei ce judeca pe izraeliți, izraeliții spirituali au fost judecați și purificați prin organizația templului. Organizația cerească a lui Iehova sau „femeia”,

devenind soția Sa, în mod potrivit a fost numită mama copiilor pământești ai lui Dumnezeu, a martorilor lui Iehova (Gal. 4:6), deoarece întregirea plinătății ilustrată prin Debora se referă la ea ca „o mamă în Israel”. Nu pentru că ar fi fost numită „mamă” de către izraeliți; ea nu a pretins pentru sine vreun titlu religios măgulitor, asemenea ca „Maică superioară” (Iov 32:21). Ea a fost doar o ilustrare profetică a Organizației lui Dumnezeu, mama Israelului spiritual.

„Dumnezei noi” erau la modă înainte de ridicarea Deborei. În timpul perioadei primului război mondial, mulți au fost idolatrizați ca indivizi, mulți prin dezvoltarea de caracter au făcut idoli din ei înșiși; unii consacrați cercetau grămezi de pietre, piramida din Gizeh; ei continuau să salute conducătorii politici ai statelor ca „înalte stăpâniri” în fața cărora fiecare creștin trebuia să se supună. Erau certuri și confuzie în rândul lor; cu alte cuvinte, „războiul era la porți”. Ca urmare, aceste lucruri au permis să se întelească la asemenea „dumnezei” ce uzurpau pământul ce aparține lui Iehova și Christos Isus. Dar toate aceste pete au fost curățite la timpul judecării templului. Partea pământească a organizației lui Dumnezeu s-a trezit (Jud. 5:12). Cei sinceri s-au avântat în acțiune; cei preținși au fost descoperiți și scoși afară, aidoma ca și în timpul Deborei (Jud. 5:10,15-17,23). A rezultat o rămășiță de voluntari benevoli – Jud. 5:9,13.

Organizația pământească a lui Dumnezeu este curățită de religie. Toți falșii „dumnezei” ce i-au influențat în trecut au fost îndepărtați. „O Iehova Dumnezeul nostru, alți stăpâni afară de Tine au stăpânit peste noi; ...au murit, nu vor mai trăi, sunt niște umbre, nu se vor mai scula” (Isa. 26:13,14, *A.S.V.*). În armonie cu înțelesul numelui Debora, anume albină, organizația este energetică în activitate și va crește (Mica 2:12, *Roth.*). Albinele sunt energetic organizate în lucrare, organizate în luptă (Deut. 1:44; Ps. 118:12; Isa. 7:18,19). Și sunt conduse de o singură persoană, Debora, o profetesă tipică, ce face ca izraeliții să se adune asemenea albinelor împotriva opresorilor lor. Toate aceste lucruri sunt tipice pentru organizația ordonată pe care Iehova o are acum pe pământ, lucrând în conlucrare cu forțele Sale invizibile - 1Cor. 14:33,40.

O SCRISOARE INTERESANTĂ ȘI RĂSPUNSUL LA EA

DRAGI FRAȚI:

Am o întrebare pe care vreau să v-o pun de ceva timp și acum este foarte important să v-o aduc la cunoștință, deoarece afectează pe cei care sunt, în mod sincer, poporul Domnului.

Sunt uimită de numărul martorilor lui Iehova și vestitori constanți, care consideră că este în regulă să mergi la filme, chiar dacă trăiesc în adevăr de mulți ani, unii chiar crescuți în adevăr.

Eu trăiesc în adevăr de doar un an și știu că Domnul nu vrea să mă vadă mergând la organizația Diavolului de plăcere. Plăcerea pe care o simt de la cunoașterea adevărului este mai mult decât suficientă pentru bunăstarea și mulțumirea mea generală și cred că toți servii sinceri ar trebui să simtă la fel; dacă nu, ei sunt încă în întuneric fiind încă căldicei și Dumnezeu a spus: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” – Apocalipsa 3: 15,16.

Avem o hotărâre de luat și nu este decât una: sau suntem cu Domnul sau nu suntem. Nu există jumătăți de măsură. Trebuie să parcurgem tot drumul ca să avem aprobarea lui Dumnezeu. Am ieșit din Biserica Prezbiteriană, după ce am fost membru timp de 30 de ani și nu am mai intrat într-o biserică sau la un film, deoarece am învățat că l-ar ajuta pe Satan. Toți martorii citesc aceleași materiale și îmi pare foarte rău că mulți iau adevărul prea ușor.

Ei spun că filmele nu fac rău și că nu poți lucra tot timpul pentru Domnul și să nu ai puțină distracție, totuși acum unii spun că este periculos să sărbătorești Crăciunul. Nu-l voi sărbători

anul acesta; totuși după mine filmele sunt mai periculoase decât trimiterea de salutări prietenești și datul cadourilor.

Scriptura spune: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume” și „prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu”. Mergând la filme, ei susțin un grup de bărbați și femei fără Dumnezeu, corupți și adulterini. În plus filmele sunt cauza fumatului și băutului printre tineri, îi fac să creadă că așa fac oamenii deștepți, iar tinerii copiază și nu există grup mai mare de veneratori de eroi ca un grup de iubitori de filme.

Sunt sigură că „Împăratului” nu i-ar place să-și găsească oile într-o sală de cinema. Sper că voi găsi menționat acest subiect în *Turnul de Veghere* sau în *Mângâiere*, pentru că ar fi în folosul oamenilor de bună credință. Știu că puteți să prezentați subiectul astfel încât să-i faceți să înțeleagă că Dumnezeu dezaprobă „traiul după poftele oamenilor” (1Petru 4: 2-4) Vrem să fim mai buni ,dacă suntem poporul Domnului, ca nici o umbră să nu Îl întunece pe Dumnezeu.

Oamenii vor spune: „Păi, acei oameni nu sunt cu nimic mai buni ca noi; merg la filme și fac alte lucruri lumești.”

Nu vrem nici o ocară adusă numelui lui Dumnezeu, vrem ca oamenii să vadă că noi facem ce zicem, nu suntem „morminte văruite” ,așa cum i-a numit Isus pe Farisei. Ajuțați de grația Sa divină ,vrem să stăm pe drumul drept și găsim mare plăcere în a îndeplini lucrarea Domnului, așa că nu simțim nevoia să găsim plăceri în restul lumii. Să nu ne păcălim că putem să ne furișăm de pe drumul drept câteodată, să ne distrăm pe șoseaua Diavolului și să ne întoarcem de fiecare dată cu veșmintele la fel de albe ca înainte. Dumnezeu ne vede și „are să ne verse din gura Sa”. Veșmintele noastre trebuie să fie fără pată, fără petele lumii și prietenii noștri trebuie să vadă acest lucru, sau mi-e teamă că mulți își vor risca șansa unei vieți în Lumea Nouă, pentru o distracție temporară în lumea veche.

Contactul cu prietenii în adevăr ar trebui să fie destul pentru orice creștin adevărat; momentele fericite pot fi în compania „altor oi”, conversația interesantă, totdeauna poate fi ceva plăcut.

Sper că veți găsi timp să răspundeți scrisorii mele.

Sinceră în numele adevărului,

S.N. Pennsylvania.

27 Decembrie, 1943

DRAGĂ SORĂ:

Am la îndemână scrisoarea ta din 18 Decembrie.

Filmele au făcut mai mult rău decât bine. Deși în multe moduri ar putea fi folosite ca unealtă educațională și ar putea aduce informații vizuale și audio oamenilor, ele nu au fost folosite astfel. Poveștile istorisite în ziua de azi pe ecran sunt dăunătoare, atât tinerilor cât și bătrânilor. S-a menționat acest lucru la convenția de la St. Louis, de către fratele Rutherford în 1941. La acea vreme el a sfătuit, atât pe părinți, cât și pe copii, să-și petreacă timpul pe terenul de serviciu și în mod special i-a sfătuit pe părinți să nu-și trimită copiii la film, ci să-i ia cu ei pe teren.

Societatea de ani de zile încearcă să țină ocupate cu lucrarea pentru Împărăție pe toate acele persoane care au făcut un legământ cu Dumnezeu. În această idee am lansat studiile *Turnului de Veghere*, întâlniri de serviciu, studiu de carte și acum cursul în serviciul Teocrației. De asemenea am încurajat frații să facă vizite repetate, pentru stabilirea de studii de carte. Dacă urmează acest curs nu vor călca strâmb, vor fi ocupați îngrijind de treburile Împărăției și nu vor avea timp de treburi lumești. Sunt de acord că întâlnirile cu prietenii, stabilirea studiilor de carte și organizarea lor va aduce mai multă plăcere și fericire decât va putea vreun film vreodată.

Sper că te bucuri de multele privilegii ale serviciului și că ajuți oameni de bună credință prin intermediul studiilor de carte.

Îți doresc belșugul binecuvântărilor Domnului și rămân,
Tovarășul tău în serviciul Teocrației,

N.H.Knorr

EXPERIENȚE DE PE TEREN

OPREȘTE FALSELE ACUZAȚII

„Timp de luni de zile am fost acuzat în permanență că sunt nazist de către persoanele catolice și metodiste din localitate. Într-o zi ,o doamnă m-a înfruntat cu înflăcărare fără încetare. Când s-a oprit să-și tragă sufletul i-am zis: De ce ești atât de neloială patriei? Uimită, m-a întrebat: Ce vrei să spui? Atunci i-am zis: Dacă crezi ce spui, de ce nu m-ai denunțat oficialităților demult? Gândește-te, ai deveni erou peste noapte că ai prins un nazist. Gândește-te la toate onorurile care le-ai primi. Nu vreau să am probleme s-a bâlbâit ea. I-am spus că nu trebuie să-și facă grija problemelor (și o știa și ea) și că guvernul cere tuturor care au informații de acest gen să le raporteze imediat. La urmă i-am spus: Nu știi că scribii religioși și Fariseii l-au acuzat pe Isus de răzvrătire? Și uite ce răsplată au primit. Isus a spus că generația asta, a noastră care trăiește la sfârșitul lumii lui Satan are să fie la fel cu cea din zilele Lui și că sfârșitul lor va fi și mai rău ca începutul și știi doar că au venit pe lume zbierând, dar ce-or să mai urle când or să plece. „€ “

Pionier.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 APRILIE 1944

Nr. 8

PUTEREA SPERANȚEI ÎN ÎNVIERE

„Așa este și învierea morților... De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.” - 1 Corinteni 15:42, 58.

¹ Iehova a speriat și surprins întreaga armată inamică în momentul când și-a exprimat intenția de a învia morții. Iehova este Dumnezeuul învierii. El a dăruit unicului Său Fiu privilegiul de a coopera cu El în învierea morților, dar abia după ce L-a înviat pe însuși Fiul Său iubit dintre cei morți. „Isus i-a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. ” - Ioan 11:25, 26

² Inamicul este Dumnezeuul morții. Acesta nu poate învia morți și nici nu poate favoriza cu acest miracol pe alții. Scopul său pervers este acela de a ascunde adevărul și posibilitatea învierii omenirii, pe care a orbit-o. Potrivit învățăturilor sale false pe care le folosește pentru a ascunde adevărul, nu este necesară învierea morților pentru că, spune inamicul, nu există morți, deoarece morții sunt mai vii și mai inteligenți ca oricine sub formă de suflete nemuritoare într-o lume invizibilă. Pentru persoanele orbite de o astfel de doctrină, este greu de crezut că Dumnezeu va învia pe cei care sunt cu adevărat morți, adică inexistenți, cu excepția amintirii exacte a lui Dumnezeu despre ei. Ei cred că *învierea* se aplică doar corpului fizic, dar că trebuie să existe o parte din ei care este nemuritoare și supraviețuiește morții trupului și că această parte esențială din ei continuă să existe undeva, până când corpul învie, pentru ca atunci să reîntre în el și să îl reîntregească. Marele inamic, care este Satan Diavolul, dar și demonii săi invizibili, știu că omul însuși este sufletul uman și că nu există o parte esențială din om care să supraviețuiască și să intre pe tărâmul spiritelor la moarte. Din acest motiv, unul dintre trucurile preferate ale demonilor este să intre în rolul morților și, în această formă, să comunice prin mediumuri spiritiste cu rudele și prietenii vii și să îi păcălească, făcându-i să creadă în sufletele fără de corp ale morților. Un val de asemenea păcăleli diavolești se abate peste pământ în timp de război, când avem de - a face cu o mortalitate ridicată, ca la finalul primului război mondial sau acum, în timpul acestui război global.

³ Religia face perfect jocul demonilor, prin lipsa de învățătură pe care o oferă referitor la învierea morților, spunând oamenilor că, imediat după moarte, sunt aruncați într-o eternitate de nemurire, scăpând sufletul nemuritor de trupul mort. Religia pretinde că astfel oferă mângâiere muribunzilor și celor ce supraviețuiesc și că dă curaj pentru îndeplinirea datoriilor umane, să înfrunte pericole ce le amenință viața sau care îi duc către moarte sigură. Sub sloganul “Nu veți muri sigur”, prima femeie a pășit direct în moarte. Satan, inamicul, i-a arătat această posibilitate de nemurire, nu prin speranța învierii, ci sfidând cuvântul și porunca lui Iehova Dumnezeu. Când soțul ei Adam a ales să i se alăture în moarte, a făcut asta fără speranța învierii după moarte. Un astfel de lucru a fost atunci necunoscut. Nici Judecătorul Suprem nu a arătat speranța învierii perechii umane după ce aceștia comiseseră păcatul cu bună știință – Genesa 3:15.

¹ Iehova este Dumnezeuul cărui mare miracol și cui a acordat El privilegiul să colaboreze la acesta cu El?

² (a) Inamicul este Dumnezeuul cui și prin ce doctrine a ascuns el adevărul și posibilitatea reînvierii oamenilor? (b) La ce truc favorit fac demonii un complex nou, pentru a susține asemenea doctrine?

³ (a) Cum face religia jocul demonilor? (b) Ce rol a jucat speranța în înviere în acțiunile lui Adam și ale Evei din Eden?

⁴ În argumentația de necontestat a apostolului lui Isus Hristos, în prima sa scrisoare către Corinteni, capitolul cincisprezece, credința în „nemurirea sufletului uman” nu își găsește expresie. Mult diferită este speranța pe care apostolul Pavel o prezintă ca fiind ceea ce susține un creștin în a înfrunța greutăți extreme și îl ajută să înfrunte moartea violentă cu încredere și fără frică, în timp ce continuă ca un martor în serviciul lui Iehova Dumnezeu. În loc de nemurire, acest apostol militează pentru învierea morților ca fiind adevărata speranță creștină pentru viața viitoare. Acesta este argumentul pe care îl aduce, în versetul 29, spunând: „Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?”

⁵ Din această ciudată declarație a apostolului, religioșii sunt induși în a crede, în mod greșit că, în acea vreme, creștinii erau botezați, în numele prietenilor lor morți care nu fuseseră botezați, cu credința că le face bine. O asemenea credință nu este conform scripturii, deoarece apostolul nu sugerează beneficiile botezului pentru cei ca Adam și Eva. Este imposibil ca cineva să fie botezat pentru un altul și acest gest să conteze în fața lui Dumnezeu pentru cel nebotezat. Atunci, cine sunt acești morți și cum este posibil să fii botezat în acest sens? Cei morți și cei botezați sunt aceiași indivizi. De asemenea, botezul la care se face referire aici nu este cel cu apă, ci un botez pe care l-a experimentat chiar și Isus Hristos, acela în moarte de sacrificiu.

⁶ Rețineți că în acest al cincisprezecelea capitol, apostolul aduce în discuție speranța și viitorul creștinilor și nu a omenirii în general (1 Corintieni 1:2-9). Asemenea creștini au fost într-adevăr botezați cu apă (1 Corintieni 1:13-16). De aceea, ei depun mărturie publică simbolică a dedicării lor lui Iehova prin Isus Hristos, că vor face voia lui Dumnezeu după exemplul Fiului Său. Acceptându-le dedicarea și iertându-i de păcate prin sacrificiul lui Isus Hristos, îi acceptă pentru sacrificiu alături de Conducătorul lor. Așa cum Isus a murit în credință în numele și pentru justificarea lui Iehova, la fel, aceștia trebuie să fie “credincioși până la moarte”. În acest sens, Iehova Dumnezeu i-a botezat în „trupul lui Hristos”, pentru a fi membrele trupului Său și să Îl urmeze pe El, Conducătorul lor, în integritate și slujindu-L pe Dumnezeu chiar până la moarte, indiferent în ce formă venea aceasta. Acești creștini nu erau botezați pentru orice fel de sfârșit lumesc, ci pentru o eventuală moarte în credință, pentru a fi „cei morți”. Astfel, au fost „botezați pentru cei morți”, bineînțeles nu pentru a rămâne morți pentru eternitate, dar în speranța de a fi înviați la momentul ales de Dumnezeu, așa cum Isus Hristos fusese înviat.

⁷ Aceasta este înțelegerea corectă a spuselor apostolului, cuvintele lui în Romani 6:3-11 fiind: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.”

⁸ Un astfel de final pământesc le-a prezentat Domnul Isus discipolilor când a discutat cu ei cerințele necesare pentru a i se alătura Lui în Împărăția lui Dumnezeu. „Puteți voi să beți paharul pe care-l beau Eu sau să fiți botezați cu botezul cu care sunt botezat Eu? Ei i-au spus: Putem! Atunci Isus le-a spus: Paharul pe care-l beau Eu îl veți bea și voi și cu botezul cu care sunt botezat Eu veți fi botezați și voi.” (Matei 20:22, 23; Marcu 10:38, 39; Luca 12:50). De Rusalii, după învierea și ridicarea la cer a lui Isus, acei discipoli au fost „botezați pentru cei morți” în Cristos, spiritul sfânt al lui Dumnezeu fiind turnat peste ei și ungându-i ca membre ale corpului Său. (Fapte 2:1-18) Creștinii din Corint și de la Roma, precum și alți creștini au fost unși cu spiritul ceresc al lui Dumnezeu, fiind astfel „botezați pentru cei morți”. Dacă nu ar fi existat

⁴ În 1 Corinteni 15, ce credință și speranță sunt exprimate pentru viața viitoare?

⁵ Pe baza celor scrise în 1 Corintieni 15:29, ce practică nescripturală a fost aplicată de unii religioși? Și cine sunt „morții” la care se face referire aici și ce este botezul?

⁶ A cui speranță și viitor este cea discutată aici de apostol? Și în ce fel au fost ei “botezați pentru cei morți”?

⁷ În epistola sa către Romani, cum confirmă același apostol acel înțeles al botezului?

⁸ Cum le-a prezentat aceasta Isus discipolilor Săi atunci când au fost întâi „botezați pentru cei morți” și ce avantaj reprezintă această speranță a învierii?

învierea creștinilor la momentul în care a apărut ideea de Împărăția lui Dumnezeu, care ar fi fost sensul acestui botez? Un creștin ar fi sincer în a spune: „Chiar dacă nu există nimic mai mult decât această viață pământească, privilegiul și bucuria de a-L servi pe Dumnezeu este atât de mare și binecuvântată, încât aș fi mulțumit doar cu atât”. Dar apostolul Pavel spune fraților săi creștini: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!” (1 Corinteni 15:19). Aceasta demonstrează că cuvântul lui Dumnezeu este scris special ca noi să luăm ideea de înviere ca o putere reconfortantă în această viață.

⁹ Încercând să arate că „botezul pentru cei morți” înseamnă un botez pentru un anumit curs și final al vieții, apostolul ilustrează noțiunea referindu-se la el însuși, spunând: „Și de ce suntem noi în primejdie în orice clipă? În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte”. (1 Corinteni 15:30,31). Dușmanii creștinilor care sunt membre ale „trupului lui Isus” sunt peste tot. Satan Diavolul și demonii săi își folosesc agenții religioși și alte instrumente lumești pentru a distruge pe fiecare dintre acești creștini și, dacă se poate, să îi împiedice de a acționa ca martori ai lui Iehova și să propovăduiască Evanghelia Împărăției în public și din ușă în ușă. Satan crede că poate intimidă rămășița, amenințând-o cu moartea; dar aceasta este dispusă să îndure pericole și să își riște viața, înfruntând chiar zilnic moartea, continuând să facă lucrarea pe care Satan o urăște. De ce? Pentru că știu că Dumnezeu îi poate învia din moarte dacă permit Diavolului și acoliților săi să leucidă trupurile. Diavolul nu le poate distruge sufletele, adică viața pe care o vor avea prin învierea în Noua Lume. Ei știu că numai Dumnezeu le poate distruge sufletele sau privilegiile vieții în Gheenă, simbolul distrugerii eterne. (Matei 10: 28; Luca 12: 4, 5). Coborând în final în botezul lor în moarte, integri și fără de vină în fața lui Dumnezeu, ei își păstrează dreptul condițional de a trăi în Lumea Nouă. Dreptul la viață veșnică devine permanent la învierea din morți în Împărăția cerească.

PERICOLELE TOVĂRĂȘILOR RELE

¹⁰ Nu există siguranța credinței în Dumnezeu și în scopul Lui care să însoțească creștinii pentru a fi în compania religioșilor care nu cred că morții învie, ci care sunt motivați de glorie lumească, faimă și onoarea obținută din săvârșirea de fapte mari, lipsite de frica de moarte. Să înfrunți moartea cu asemenea motive ca ale religioșilor nu ar avea niciun avantaj și ar duce la pierderea credinței. Așa că apostolul îi previne, spunând: „Dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu fiarele în Efes, care-mi este folosul? Dacă nu înviază morții, atunci „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”. Nu vă înșelați: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”. Veniți-vă în fire, cum se cuvine și nu păcătuți! Căci sunt între voi unii, care nu cunosc pe Dumnezeu; spre rușinea voastră o spun.” (1 Corinteni 15: 32-34). Nu există niciun motiv să nu credem că, în timpul petrecut de apostolul Pavel în Efes, acesta a fost luat de dușmanii săi și aruncat în arenă să se lupte cu fiare sălbatice și că a fost salvat de Dumnezeu în mod miraculos, la fel cum Daniel a fost salvat dintre lei. Dar dacă ar fi înfruntat asemenea pericole și s-ar fi expus astfel în fața morții doar din motivele unui om normal, fără dragoste pentru Dumnezeu și credință în înviere, ce l-ar fi așteptat?

¹¹ Traducerile moderne aduc mai bine la iveală în zilele noastre spusele apostolului: „Dar dacă m-am luptat cu fiarele în Efes doar pentru o motivație umană, ce profit este pentru mine? Dacă morții nu mai învie, să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri. Nu vă înșelați: tovarășiile rele strică bunele moravuri. Întoarceți-vă la o minte cu adevărat cumpătată și încetați a mai

⁹ Cum și de ce suntem în pericol în fiecare oră și murim în fiecare zi și ce speranță și așteptare ne ajută să procedăm astfel?

¹⁰ Ce se poate întâmpla dacă se stă în compania religioșilor care exploatează periculos motivele umane și cum ilustrează Pavel asta făcând referire la el însuși?

¹¹ Cum aduce traducerea modernă un înțeles mai bun al cuvintelor apostolului?

păcătui, pentru că unii nu îl cunosc pe Dumnezeu. Vă spun acestea spre rușinea voastră.” – *Weymouth*; de asemenea *Emphatic Diaglott*.

¹² În declarația de mai sus, apostolul a citat din Isaia 22: 13, potrivit versiunii Grecești Septuaginta, care descrie comportamentul religioșilor din Israel, în ciuda apelului lui Iehova la pocăință: „Dar iată, în schimb, veselie și bucurie! Se junghie boi și se taie oi, se mănâncă la carne și se bea la vin: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!” Astfel de religioși au dovedit că nu aveau cunoștință de Iehova și adevărul Său. Religioșii „creștinismului” modern, dedându-se mâncatului, băuturii, căsătoriilor și scopurilor materiale și comerciale, se trădează a fi la fel de ignoranți în ceea ce îl privește pe Dumnezeu precum erau religioșii din zilele lui Noe înainte ca potopul să vină și să îi distrugă pe toți. (Matei: 24: 37-39; Luca 17: 26, 27). Amestecul cu asemenea oameni în scopuri de amuzament și divertisment va corupe cu siguranță credința și parcursul unui creștin. Îl va face să lase garda jos, astfel încât ziua judecării finale a Domnului cu această lume să fie pentru el doar un zumzet. (Luca 21: 34-36) Niciun creștin să nu fie înșelat în a căuta compania unor asemenea oameni - Proverbe 6: 27, 28.

¹³ Omul natural nu crede în învierea morților în ziua judecării și de aici rezultă cursul indulgenței pentru propria persoană în această viață, ca fiind cel mai rezonabil pentru mintea lui naturală. El nu are cunoștință asupra scopului divin și de aceea este insensibil către Iehova Dumnezeu și nu simte că are responsabilitate în fața Lui. În Corint existau anumiți oameni care se amestecau cu grupuri de creștini și care căzuseră înapoi în această gândire naturală și erau sceptici, spunând că nu există învierea morților. Apostolul Pavel și-a asumat să le răspundă și a scris aceste lucruri dure pentru a-i rușina. Era timpul ca ei, așa cum este timpul astăzi pentru oricine ca ei, să se trezească către o viziune sănătoasă, rezonabilă și creștină. Este timpul să înceteze păcatul compromisului cu această lume și de prietenie cu cei necredincioși și de aliniere a cursului vieții cu mâncatul, băutul și alte indulgențe egoiste. Viața eternă stă în cunoașterea adevăratului Dumnezeu și a lui Hristos și în a trăi potrivit acestor cunoștințe (Ioan 17: 3). Compania acestei lumi nu ajută asemenea cunoaștere.

CARE TRUP?

¹⁴ Continuând argumentația privind învierea, Pavel spune: „Dar va zice cineva: „Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?”(1 Corinteni 15: 35). Interlocutorul era un creștin sau un asociat al fraților corinteni. El nu întreba despre învierea omenirii în general, deoarece este evident că cei care participă în învierea la viața pe pământ vor ieși din morminte în corp uman. Preocuparea lui era legată de moartea creștinilor, la care Pavel se referea, spunând: „Unii au adormit.” (1 Corinteni 15: 6). De aceea, în acest capitol și în ceea ce urmează să spună, apostolul nu discută și nu descrie speranța în înviere a omenirii, ci a acelor pe care Iehova Dumnezeu i-a ales dintre popoare să fie „poporul pentru numele Lui”. Este scris: „Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.” (Fapte 15: 14; Apocalipsa 14: 4). De aceea, aceștia au parte de o înviere separată și diferită de cei care nu își au locul în Împărăția lui Dumnezeu alături de Isus Hristos. La venirea Domnului și stabilirea supremației Noii Lumi, învierea lor o precede pe cea a restului umanității, iar cei care fac parte dintre cei aleși sunt binecuvântați. „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalipsa 20: 5, 6). Deșteptarea lor din moarte fiind pentru viață în Împărăția cerească, alături de Hristos, întrebarea sugerează unei minți iscoditoare condiția celor care învie.

¹² Ce citează aici apostolul Pavel și unde duce compania cu astfel de „creștinism” modern?

¹³ De ce cursul vieții auto-indulgent pare mai normal unei persoane normale și care este cursul pe care ar trebui să îl aleagă creștinii aflați în îndoială?

¹⁴ Cu referire la cine pune interlocutorul întrebarea cu privire la reînvierea trupului, și de ce cu privire la acestea?

¹⁵ Pare că cel care adresează întrebarea încearcă să înfiripe îndoială asupra întregului subiect și crede că este o întrebare pentru care nu există un răspuns rezonabil. Așa că astăzi, oamenii spun: „Unde este Hristos, dacă este prezent? Unde sunt acei discipoli ai Săi care au murit, dacă i-a înviat? Nu vedem nimic dintre acestea cu ochii noștri naturali.” Celor cu o asemenea gândire, apostolul le replică: „Nebun ce ești! Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.” (1 Corinteni 15: 36-38). Este prostesc să credem că creștinii nu ar trebui să moară, ci că trupurile lor ar trebui să se transforme și să se rafineze din carne într-o substanță invizibilă și fină și că astfel se vor alătura lui Isus Hristos în cer fără să moară. Este, de asemenea, nerezonabil să credem că ei ar trebui să aibă o calitate sau un germen de imortalitate în ei pentru a se alătura lui Isus în ceruri și că sufletul uman este nemuritor, aruncând la final trupul lumesc, pentru ca apoi să se întoarcă pentru a se alătura aceluiași trup. Apostolul argumentează spunând că ceea ce este înșămânțat nu este ce va fi. Dacă trupul lumesc avea să fie ridicat la înviere și să se reunească cu sufletul plecat, este puțin probabil ca întrebarea să fi fost pusă referitor la cum sunt înviați morții creștini și cu ce trup vor fi aduși la viață.

¹⁶ Isus Hristos a spus, cu câteva zile înaintea morții Sale: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.” (Ioan 12: 23, 24). Isus Hristos se afla într-un legământ de sacrificiu cu Tatăl Său ceresc și doar după ce a finalizat cursul vieții Sale pământești, cu credință, a putut să fie ridicat din morți către viață în spirit de Iehova Dumnezeu. Dacă nu murea, nu ar fi furnizat sacrificiul necesar omenirii, iar discipolii Săi erau lăsați fără mântuire și astfel ar muri și ar rămâne morți. Dar, murind, iar apoi fiind ridicat din morți, Isus Hristos a oferit mântuire și le-a deschis calea pentru ca ei să i se alătore în Împărăția cerească, pentru ca El să nu fie singur în Împărăție. „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.” Pentru a le arăta discipolilor că trebuie să îl urmeze în viață și în moarte, Isus spune: „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică”. (Ioan 12: 25; 26). Pentru a primi viață veșnică, „membrii corpului lui Cristos” trebuie să cunoască „părția la suferințele Lui, supunându-se unei morți ca a Lui”. Ei Îl vor „cunoaște pe El și puterea învierii Lui” și „vor ajunge la învierea din morți.” - Filipeni. 3: 10, 11.

¹⁷ Discuția apostolului tratează clase și clasificări. Cerealele sunt o clasă din viața plantelor. Există de asemenea mai multe clasificări ale cerealelor, apostolul menționând grâul ca un exemplu, pe lângă care mai există orz, ovăz, orez, etc. În cadrul fiecărei categorii de cereale, sămânța care este sădită nu este același lucru cu corpul care apare la timpul lui deasupra pământului și care crește până este gata de cules. Dumnezeu a aranjat dezvoltarea plantei din stadiul de sămânță și este mulțumit când nu există nici o variație în categoria de cereale produse după plantarea semințelor. Dacă se seamănă grâu, atunci cerealele din aceeași categorie vor fi culese. De aici, se spune „pentru fiecare sămânță, propriul trup”. Același lucru este valabil și pentru membrele trupului lui Hristos. Au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu pentru a fi copiii Săi spirituali, pe care îi cheamă cu chemare cerească. Apoi trebuie să urmeze aceasta „când această categorie sau trup de creștini este adus la viață în „prima înviere”, va fi un trup care întruchipează speranța pentru care a fost creat și desăvârșit de Dumnezeu, adică viața cerească în

¹⁵ (a) Cu ce motiv a fost pusă atunci acea întrebare și se mai pun astăzi astfel de întrebări? (b) Din moment ce ceea ce este înșămânțat nu este corpul ce urmează să iasă, ce gânduri legate de înviere și uniunea cu Hristos sunt false?

¹⁶ (a) Cum a ilustrat Isus necesitatea morții Sale în numele discipolilor Săi? (b) De ce trebuie discipolii Săi să îi urmeze cursul și să ajungă la moarte?

¹⁷ (a) Prin referire la ce din lumea plantelor face apostolul precizarea că nu se referă la trupuri individuale când vine vorba de înviere? (b) Din punctul de vedere al creștinilor, de ce nu poate „trupul” înviat al lor să fie pământean?

spirit. Nu ar fi un trup pământesc și ar fi nerezonabil să credem că acea carne care s-a fărâmițat în moarte ar putea fi recreată și reunită cu un suflet nemuritor și apoi să fie născut în ceruri. Dumnezeu nu a dorit să facă asemenea lucru, potrivit Cuvântului Său.

¹⁸ Discuția despre înviere continuă: „Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor.” (1 Corinteni 15: 39). Alte clasificări apar aici, de data aceasta fiind vorba de creaturi carnale. Omul se găsește într-o clasă superioară pe care o ocupă singur, fiind deci făcut din altă carne decât orice altă creatură de pe pământ. Dar chiar și carnea fiecăreia dintre numeroasele specii inferioare de animale create diferă unele de celelalte, fiind împărțite în cele trei clasificări generale de fiare, pești și păsări. În fiecare dintre aceste trei generalizări, există multe alte subtipuri, multe fiind varietăți de fiare, de pești și de păsări. De aceea, când sunt mâncate, carnea fiecărei varietăți are alt gust, spre plăcerea gustativă a omului. Dar fiecare tip păstrează trăsăturile caracteristice și se reproduce în cadrul speciei sale, pentru că așa a dorit Dumnezeu.

¹⁹ „Tot așa, sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești și alta a trupurilor pământești.” (1 Cor. 15: 40). Aici apostolul discută clasificări la o scară mai înaltă, care include cerul și pământul. Prin *trupuri cerești* nu vrea să spună corpuri neînsuflețite de pe cer, cum sunt stelele și planetele pe care le putem vedea. Acestea sunt toate corpuri materiale, cum este și globul nostru pământesc, conținând elemente care se găsesc și pe pământul nostru. Apostolul face referire, mai degrabă, la numeroasele clase cerești de creaturi spirituale, precum heruvimii, serafimii și îngerii. Aceste grupuri au fiecare o glorie dată de Dumnezeu, care distinge propriul grup sau trup de creaturi. Această glorie cerească îi face diferiți și de creaturile vizibile, materiale. Îngerul care a coborât din ceruri și a dat la o parte piatra de mormânt la momentul învierii lui Isus avea o consistență de fulger, iar veșmântul său era de un alb ca al zăpezii. Îngerii care s-au arătat la mormânt femeilor credincioase „stătea lângă el în haine strălucitoare.” (Matei 28: 2, 3; Luca 24: 4). Gloria serafimului este descrisă pentru noi de Isaia, în capitolul șase, iar numele lor înseamnă *de foc* sau *cei ce ard*. În Ezechiel, în capitolul 28, versetele 12-15, gloria heruvimului Lucifer este prezentată în mod simbolic, iar alți heruvimi sunt prezentați în capitolele 1 și 10. (Ezechiel. 43: 2-4; Evrei 9: 5) Gloria preamăritului Cap al „bisericii, care este corpul Său” i-a părut lui Saul din Tars incredibil de amețitoare, precum o „lumină din ceruri, mai strălucitoare decât lumina soarelui la miezul zilei”, care l-a orbit, lăsându-l fără vedere pentru trei zile. (Fapte 9: 3; 26: 13-15) Aceasta este varietatea gloriei trupurilor cerești sau a tipurilor de creaturi.

²⁰ "Dar gloria celor cerești este, într-adevăr, una; iar cea a celor lumești, alta." 1 Cor. 15:40. (*Emphatic Diaglott*). Membrele „trupului lui Isus”, cât timp se află pe pământ, sunt făcute din materia elementelor care se găsesc aici. Atâta vreme cât membrele sunt în această condiție, „trupul lui Hristos”, care este biserica Sa, este pământesc. Are gloria Lui, chiar și așa. Nu se glorifică singură, ci Dumnezeu o glorifică, conferindu-i onoarea și privilegiul de a deține Evanghelia Împărăției Sale și să Îi fie ambasadori care să propovăduiască Evanghelia acestei Împărății către toate popoarele. (1 Timotei 1:11; 2 Corinteni 5: 18-20; Romani 8: 30). Trupul sau adunarea evreilor credincioși care trăiau înaintea lui Hristos a fost de asemenea marcat de gloria relației cu Iehova Dumnezeu și prin cunoașterea și păstrarea legilor, promisiunilor și aranjamentelor Sale, ceva de care nu se bucura niciun alt popor la acea vreme. Astăzi, Bunul Păstor, Isus Hristos adună oameni din toate națiunile, popoarele și limbile, numindu-le „alte oi”. Gloria acestui corp organizat de „oameni de bună credință” consacrat poate fi de asemenea înțeleasă, deoarece primesc lumina adevărului și o lasă să strălucească asupra altora, depunând

¹⁸ Ce alte clasificări pământești menționează apostolul și ce fapte esențiale arată el în legătură cu ele?

¹⁹ La ce se referă apostolul prin expresia “trupuri cerești” și care sunt fragmentele din Scriptură care le descriu?

²⁰ Care sunt câteva dintre “trupurile terestre” și care sunt gloriile lor?

mărturie alături rămășița trupului lui Hristos. Astfel este gloria „trupurilor lumești” sau „trupuri pământene”, foarte diferită, într-adevăr, de gloria „trupurilor cerești”.

²¹ Apoi, pentru a ilustra, apostolul se referă la corpurile materiale din cer, pe care le vedem, spunând: „Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea.” (1 Corinteni 15: 41). Există și sori în afară de al nostru, în jurul cărora orbitează planete. Există alte luni, în afară de cea care orbitează pământul nostru, cum sunt cele unsprezece luni ale lui Jupiter și cele nouă ale lui Saturn. Există de asemenea aglomerări de stele care, din cauza distanței, par ochiului uman a fi un singur corp luminos. Chiar și aceste corpuri lipsite de viață au propria lor glorie. În cazul corpului lui Hristos, acesta are o glorie care depășește orice astfel de corp din spațiu.

RIDICAREA TRUPULUI LUI HRISTOS

²² „Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în ocară și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere. Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc.” (1 Corinteni 15: 42-44). În afară de discuția precedentă, descrierea făcută de apostol acestei învieri vine ca dovadă că expresia „ asemenea este și învierea morților” nu se referă la învierea omenirii în general. Nu include alți oameni care „au făcut bine” și care „vor ieși în față pentru a învia” pe pământ. Se referă strict la „prima înviere”, acea înviere care este din aceeași categorie cu învierea lui Isus și care, deci, are „asemănarea învierii Lui”. Deci apostolul nu discută subiectul învierii în ansamblu, precum în Fapte 24: 15, unde spune: „Și va fi o înviere a morților, atât a celor drepecți, cât și a celor nedrepecți.” Învierea detaliată în 1 Corinteni 15 nu îi include pe cei nedrepecți. Nici nu îi cuprinde pe cei care sunt destinați unei vieți veșnice pe un pământ paradisiac. Îi include doar pe cei care fac parte din „trupul lui Hristos” și care sunt „părtași ai chemării cerești”. - Evrei. 3: 1.

²³ Examinat minuțios, episodul învierii nu este o descriere individuală a membrilor sau a corpurilor lor în timpul trezirii lor la viață. Apostolul nu discută indivizi, ci o categorie, luată ca o unitate, deoarece toți împart același fel de înviere. Primele paisprezece capitole din epistola lui Pavel tratează „trupul lui Hristos”, spunând mai multe aici despre acest „trup” decât în oricare altă epistolă de-a sa. El duce discuția într-un punct culminant, spunând creștinilor cărora se adresează: „Voi deci sunteți corpul lui Cristos și fiecare în parte, mădularele lui.” (Vezi 1 Corinteni 6:13, 19, 20; 10:16, 17; 11: 24, 27, 29; 12:12-27.) Învierea „trupului” este descrisă în capitolul 15 și, de acea înviere, toată rămășița de pe pământ, credincioasă „trupului” sau bisericii se va bucura de aceasta, la momentul ales de Dumnezeu. Pentru că apostolul tratează superioritatea unei anumite categorii, biserica, el nu spune “*Ei sunt însămânțați, ei se ridică, ei sunt însămânțați ca trupuri naturale, ei sunt ridicați ca trupuri spirituale.*” El tratează toate membrele acestui trup împreună, ca o singură unitate sub Isus Hristos, Capul.

²⁴ Fiind chemați dintre descendenții lui Adam, care sunt oameni păcătoși, sub blestemul morții și în nevoie de mântuire, „trupul lui Hristos” de aici, de pe pământ, este carnea care corupe. De aceea acesta, „trupul lui Hristos”, când moare, poartă sămânța coruperii. În prima înviere, acesta se ridică liber de păcatul moștenit și fără să fie „rănit de a doua moarte”. Aceasta este răsplata celor care, „caută glorie, onoare și neputrezire prin perseverența într-o lucrare bună.” (Apocalipsa 2:11; Romani 2:7, *Diaglott*). Membrele trupului de pe pământ sunt slabe în ele însele

²¹ Care sunt câteva dintre corpurile vizibile în cer și cum se compară ele cu „trupul lui Hristos”?

²² Cui i se aplică expresia “la fel este și învierea morților” și care “morți” sunt excluși?

²³ Ce discuții preliminare arată care este corpul descris de apostol pentru înviere și cum textul său arată de asemenea descrierea?

²⁴ Cum sau în ce condiții este creat corpul și cum se înalță el?

și slabe din punctul de vedere al puterii politice și al altor influențe în această lume; dar au încredere că binecuvântarea lui Dumnezeu este suficientă pentru ei. Ei sunt înviați prin puterea Împărăției, o putere ce depășește pe cea a „puternicilor îngeri” ai lui Dumnezeu (2 Tesalonicieni. 1:7). Cât timp sunt din carne, sunt lipsiți de onoare în această lume și suferă rușini pentru numele lui Hristos. (2 Corinteni 6:8; Fapte 5:41). Dar fiind treziți la viața veșnică, ei intră în gloria pe care Dumnezeu le-a pregătit-o celor care Îl iubesc și apar alături de Fiul lui Dumnezeu în glorie. (Coloseni 3:3, 4). Terminându-și cursul vieții pământești, membrilor li se dau „trupuri spirituale” și, fiind ridicați la viața în spirit, aceștia se ridică precum un „trup spiritual”. La venirea lui Hristos la templu în 1918, toți cei care muriseră până atunci s-au ridicat împreună, ca un singur trup.

²⁵ Acest lucru împlinește pentru membrele trupului lui Hristos ceea ce s-a spus în Filipeni 3: 20, 21: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.” – *A.S.V.*

²⁶ De ce are loc o transformare dintr-un corp natural într-un corp spiritual? Apostolul răspunde, spunând: „Chiar așa este scris: „Primul om Adam a devenit un suflet viu.” Ultimul om Adam a devenit un suflet dătător de viață. Totuși, nu cel spiritual este primul, ci cel fizic, apoi este cel spiritual. Primul om este din pământ și este făcut din țărână, al doilea om este din cer. Așa cum este cel făcut din țărână, așa sunt și cei făcuți din țărână; și așa cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și așa cum am purtat chipul celui făcut din țărână, așa vom purta și chipul Celui ceresc.” (1 Corinteni 15:45-49). Transformarea are loc deoarece „trupul lui Hristos” trebuie să se conformeze Capului, Isus Hristos, în glorie divină, de la învierea sa din morți.

²⁷ Primul Adam, din Grădina Edenului, nu avea un suflet nemuritor, separat și detașabil de trupul Său. El a *fost făcut* sau a *devenit* un suflet viu (Geneza 2:7). El era un suflet. Toți descendenții săi s-au născut suflete umane, inclusiv cei care au devenit membre ale „trupului lui Hristos”. Pentru a deveni Mântuitorul tuturor credincioșilor, era necesar ca Isus să coboare din ceruri și să devină El însuși un suflet uman. El a pus natura Sa umană ca răscumpărare pe Golgota și după învierea și ridicarea Sa la ceruri, a prezentat meritul acestei jertfe în prezența lui Dumnezeu, în primul rând, în numele celor care urmau să devină membrele trupului Său. Apoi El extinde beneficiile sacrificiului Său celor care vor să obțină viață veșnică pe pământ, sub Împărăția Sa. Astfel, în trupuri carnale, membrele trupului lui Hristos formează un „trup natural”. Aceasta este prima etapă.

²⁸ Apoi, în înviere, „trupul lui Hristos” devine unul spiritual. Acest fapt contrazice categoric ideea că trupul lumesc care a fost pironit de lemn este același trup care s-a ridicat la învierea lui Isus și că acesta are trupul uman în cer, păstrând rănilor care nu se vindecă niciodată. Din moment ce biserica, „trupul” Său, este ridicat „după asemănarea învierii Sale”, și din moment ce „se ridică în trup spiritual”, atunci și Isus s-a ridicat din moarte ca o persoană spirituală, „nemuritoare”, „în glorie”, și „în putere”. De aceea a fost zămislit din Duhul lui Dumnezeu și recunoscut ca fiind Fiul spiritual al lui Dumnezeu, după botezul Său din râul Iordan. (Matei 3:16, 17) De aceea, Isus Hristos, „ultimul Adam”, a fost transformat într-un „spirit dătător de viață”. (1 Corinteni 15:45, *Diaglott.*, 1 Petru 3:18, *A.S.V.*) Cei care nu au fost niciodată atinși de spiritul lui Dumnezeu în speranță de viață divină nu vor cunoaște o asemenea transformare la înviere. Ei vor fi ridicați dintre morți ca și creaturi naturale. Ei nu au fost niciodată transferați de la Adam către „trupul lui Hristos”.

²⁵ Cum împlinește aceasta ceea ce este scris în Filipeni 3: 20, 21?

²⁶ De ce există sau ar trebui să existe o transformare dintr-un corp natural într-unul spiritual?

²⁷ De ce ceea ce este natural este mai întâi, în referire la acest trup?

²⁸ Ce dovedește expresia “și apoi ceea ce este spiritual” în legătură cu învierea lui Isus și acelor care nu au fost atinși de spiritul lui Isus?

²⁹ „Primul om a fost din țărână, pământean, al doilea om este din ceruri.” (*Diaglott*) Adam din Eden a fost făcut din țărâna de pe pământ și, la moarte, s-a întors în țărâna de unde fusese luat. Isus Hristos, cât timp a fost pe pământ, era cunoscut și se referea la El însuși ca fiind „fiul omului” și, născându-se un om perfect prin puterea miraculoasă a lui Dumnezeu Tatăl, era echivalentul perfect al lui Adam în grădina Edenului, înainte de păcat. În 1 Corinteni 15:27, 28, apostolul Pavel citează din Psalmi 8:4-6 și aplică cele scrise Domnului Isus Hristos, astfel: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?... I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui”. Domnul Isus, răscumpărând prin sacrificiul Său ceea ce Adam stricase prin neascultare în Eden, dovedește că „al doilea om este din cer”. Deci membrele trupului lui Hristos, care erau odată pământeni ca Adam și care deci duceau cu ei această imagine, vor deveni spirituali când vor fi înviați, precum al doilea Adam, „al doilea om”, și vor avea înfățișare cerească.

DE CE NU SUNT OAMENI ÎN CER?

³⁰ Era necesar ca Isus să moară și este la fel necesar ca membrele trupului Său să moară și să se despartă de carnea trupurilor lor. Apostolul subliniază motivul pentru care acest lucru trebuie să se întâmple, spunând: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” (1 Corinteni 15:50). Este de o inspirație pur diavolească ideea că învierea morților înseamnă reunirea trupului uman și unirea sufletului nemuritor cu acesta și că sufletul se întoarce în cer cu un corp făcut din carne și sânge, un trup despre care se spune că devine spiritual, rafinat sau eterizat. Carnea nu poate ajunge în cer, spune Pavel, iar trupul carnal corupt nu poate fi eterizat sau spiritualizat pentru a moșteni nemurirea. Este deci un fals religios să pretinzi că descendentul lui Dumnezeu din cer, la a doua Sa venire, va face asta într-un trup material, trupul de pe lemn, și că ochii naturali ai omului chiar Îl vor vedea. Doar cu ochii înțelegerii cei ce vor trăi atunci vor vedea, înțelege sau percepe prezența Sa invizibilă și doar prin intermediul semnelor vizibile care anunța întoarcerea Sa și a doua Sa prezență în spirit. - Apocalipsa 1:7; Matei 24:30; Ioan 14:19.

³¹ Luând în considerare că trupul material din carne și sânge nu poate moșteni Împărăția cerurilor, astfel trebuie înțeleasă taina sfântă pe care Domnul o prezintă prin intermediul apostolului Său: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.” (1 Corinteni 15:51, 52). Apostolul prezenta taina semenilor săi creștini și deci expresia „noi” nu poate fi extinsă de religioși pentru a include întreaga omenire. El se referă doar la membrele „trupului lui Hristos”, din care făcea și el parte. În versetul 20, el arată că toți morții din morminte dorm, iar în versetul 6 el anunța că unele dintre membrele „trupului lui Hristos” au „adormit” deja în moarte. Somnul lor există deoarece ei trebuie să aștepte chemarea „ultimei trâmbițe” în ziua învierii, după ce Împărăția lui Dumnezeu este pregătită prin Domnul Isus Hristos.

³² O asemenea „ultimă chemare” nu este propriu-zisă, ci simbolică, și denotă o mare proclamație care va avea loc la finalul acestei lumi. Proclamația este aceea că Satan este deposedat de putere, că domnia sa neîntreruptă a luat sfârșit și că Împărăția lui Dumnezeu prin Hristos a fost stabilită. Această proclamație a început să apară în 1914, printre îngerii din cer, dar a fost auzită cu un volum și o hotărâre specială după ce Satan și demonii săi au fost învinși în „războiul din ceruri” și aruncați pe pământ. Apoi Domnul Isus a venit la templu pentru judecată,

²⁹ De ce este adevărat că “al doilea om este din cer”? și de ce “imagine” vor avea parte discipolii lui Isus la înviere?

³⁰ Atunci de ce este necesar slujitorilor lui Isus să moară în carne și ce dovedește asta în legătură cu întoarcerea acestuia?

³¹ Care este „taina” pe care ni-o prezintă apostolul și la cine se referă când spune „noi” și „somn”?

³² Ce este “ultima trâmbiță”, ce are loc în timpul sunării ei și ce spun acum toți membrii trupului lui Hristos?

sub sunetul de trâmbițe al îngerilor. Astfel, începând cu venirea Lui din 1918, cei adormiți, „morți în Hristos”, au fost întâi ridicați, „nemuritori”. (vezi Apocalipsa 12:1-11; Maleahi 3:1-4; 1 Petru 4:17; 1 Tesalonicieni 4:14-16.) Cei ridicați invizibil din morți către viață spirituală și cei încă în trupuri naturale din rămășiță, toți membrii ai „trupului lui Hristos”, Îl slăvesc pe Dumnezeu și spun: „Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari” - Apocalipsa 11:16-18.

³³ Atunci, cine sunt cei care nu dorm și sunt transformați instantaneu, și cum? Sunt membrele „trupului lui Hristos”, rămășița în viață, în calitate de „trupul Său natural” pe pământ, când a venit la templul Lui în 1918, pentru judecată la „casa Domnului”. Din nou, religia cade în ridicol, interpretând Scriptura astfel încât să explice că membrii cultelor religioase vor fi ajunși din urmă de către trupurile lor din carne și sânge, pentru a-l întâlni pe Isus în atmosfera pământului și vor deveni dintr-o dată invizibili, trupurile lor umane devenind spiritualizate. Din contră, adevărul din Scriptură este acesta: La fel cum carnea și sângele nu pot fi spiritualizate pentru a moșteni Împărăția lui Dumnezeu și nici carnea coruptibilă nu poate moșteni existență spirituală nemuritoare, este necesar ca rămășița să moară, fie prin violență, din cauza lui Satan, fie pe căi naturale; pentru că „ceea ce semeni tu nu dă rod dacă nu moare mai întâi.” Ei trebuie să fie credincioși chiar și în moarte. (1 Corinteni 15:36; Apocalipsa 2:10) Trebuie îngropați după asemănarea morții lui Hristos, îndeplinind legământul cu Iehova Dumnezeu pentru sacrificiu, până la final. (Psalmi 50:5) Dar la moarte, în timp ce „ultima trâmbiță” își cântă mesajul glorios, acești credincioși care se află la finalul cursului vieții lor nu vor dormi în morminte așa cum fuseseră obligați să facă predecesorii lor. Când Domnul Isus a venit la templu i-a judecat pe cei credincioși care au murit, și El i-a ridicat la viață într-o clipită. Astfel, ei sunt schimbați instantaneu, fără nici o secundă de somn al morții, la viață spirituală nemuritoare, glorie și putere.

³⁴ Din moment ce corupții nu pot moșteni nemurirea, este clar că următoarele cuvinte ale apostolului nu se pot aplica trupurilor individuale ale creștinilor. El vorbește despre „trupul lui Hristos”, biserica, atunci când dezvăluie mai departe glorioasa taină, spunând: „Fiindcă ceea ce este supus putrezirii trebuie să se îmbrace în neputrezire, și ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace în nemurire.” (1 Corinteni 15:53) Aici apare unul dintre cele mai puternice argumente ale apostolului împotriva doctrinei religioase a nemuririi înăscute a sufletului uman. Cum? Pentru că, în somnul morții, membrele trupului lui Hristos nu erau nemuritoare. Nemurirea nu este înăscută, ci „construită”, întâi prin înviere, doar de către cei glorificați ca membre ale „trupului lui Hristos”. Incoruptibilitatea este însoțitoarea nemuririi, așa cum este scris și în 2 Timotei 1:10: „Isus Cristos care într-adevăr a învins moartea și a aruncat lumină asupra vieții și neputrezirii printr-un mesaj de bucurie.” (*Rotherham*) (Romani 2:7) Prin acest miracol al puterii lui Dumnezeu, membrele trupului lui Hristos devin, asemenea Lui, „singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nimeni dintre oameni nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea.” - 1 Timotei 6:15, 16.

³⁵ Aici, acum, este ceea ce dorea să spună Isus Hristos, Capul membrelor trupului Său: „pe această piatră îmi voi construi biserica, iar porțile iadului (Hades, mormânt) nu o vor birui.” (Matei 16:18). Învierea bisericii Sale reprezintă o victorie glorioasă a Celui care deține „cheile morții și ale iadului” asupra încăpățânatelor porți ale iadului (mormântul). Reprezintă de asemenea o înfrângere decisivă, o cauză de tristețe pentru Satan Diavolul, care s-a opus chiar

³³ Cine sunt cei care nu “dorm” și cum sunt ei transformați instantaneu?

³⁴ Ce lucru corupt și mortal mimează nemurirea și incoruptibilitatea și ce dovedește asta în legătură cu doctrina religioasă ce tratează imortalitatea umană?

³⁵ Cum dovedește o asemenea înviere ceea ce a spus Isus în legătură cu biserica Sa în Matei 16:18 și ce cuvinte mărețe spune apostolul cu privire la acestea?

învierii lui Isus. Entuziasmul triumfător l-a inspirat pe apostol să scrie aceste următoare cuvinte: „Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” - 1 Cor. 15: 54-57.

³⁶ Într-o expresie de sublimă bucurie pentru Domnul Dumnezeu, apostolul reia cuvintele lui Isaia 25:7, 8, care vin în momentul în care „muntele”, Împărăția lui Iehova Dumnezeu se ridică mai sus decât toate guvernele și puterea lui învinge toate organizațiile inamice. Stă scris: „Și, pe muntele acesta, înlătură mahrama care acopere toate popoarele și învelitoarea care înfășură toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său”. Citând din această profecie, apostolul o unește cu cuvintele din Osea 13:14, în care se spunea, potrivit versiunii grecești Septuaginta, pe care o folosea Pavel: „Îl voi elibera din mâna Șeolului, îl voi scăpa din moarte. Unde îți sunt ghimpii, Moarte? Unde îți este puterea de distrugere, Șeolule? Va fi îndurarea ascunsă ochilor Mei?” – *Pells*.

³⁷ Cele mai vechi și mai categorice manuscrise grecești susțin spusele apostolului prin aceste cuvinte: „O, moarte, unde îți este victoria? O, moarte, unde îți este ghimpele?” (1 Corinteni 15:55, *A.S.V.*). Moartea fusese ca un monstru care chinuia întreaga umanitate cu suflarea ei aducătoare de moarte. Acea suflare de moarte este păcatul; pentru că „plata păcatului este moartea.” (Romani 6: 23). Puterea păcatului a fost legea lui Dumnezeu care condamna păcătoșii la moarte și cerea execuția celor contaminați cu păcat, astfel realizând un tribut a plății păcatului. Dar acum, unde se regăsește acea suflare și acea victorie a morții în legătură cu „trupul lui Hristos” și cu învierea lui? Acestea sunt complet anulate, contraatacate! Și unde este orice motiv ca moartea să intervină în cadrul învierii „trupului lui Hristos”, care a început deja? În ceea ce privește rămășița „trupului” Său care este încă în viață pe pământ și se implică puternic în a-L servi pe Iehova ca Martori ai Săi, moartea care poate interveni în lagăre de concentrare, temnițe, camera de tortură sau cauze naturale, poate doar să îi oprească momentan, deoarece la moarte ei sunt transformați instantaneu: „și faptele lor îi urmează” în glorie, în Împărăția cerurilor! - Apocalipsa 14:13.

³⁸ Învierea trupului lui Hristos nu interesează doar pe cei vii care vor lua parte la ea, dar și pe toți cei de bună-credință care le devin tovarăși în serviciul lui Dumnezeu. De ce? Deoarece schimbarea rămășiței este o parte doar din „prima” înviere. Este dovada clară că Împărăția este aici și că învierea altor morți, care încă dorm în morminte, va veni la momentul decis de Dumnezeu, prin exercitarea puterii Regelui, cu „cheile iadului și ale morții”. (Apocalipsa 1:18). Este de asemenea dovada că se apropie cuvântul Regelui pentru a fi îndeplinit de către supraviețuitorii pământeni ai Armagedonului: „Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.” - Ioan 11:26.

³⁹ Ce putere ar trebui să aibă asupra noastră speranța în înviere! „De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.” (1 Corinteni 15: 58). Chiar dacă o persoană de bună credință moare înaintea Armagedonului, asta nu înseamnă că serviciul lui ca martor al lui Iehova a fost în zadar. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, o „înviere pentru viață” pământească pentru „cei care au făcut bine” îi așteaptă cu siguranță pe asemenea credincioși (Ioan 5:28, 29). Speranța în înviere nu a

³⁶ Din ce profecții citează apostolul aici și la ce moment se vor împlini?

³⁷ (a) Care este durerea morții și puterea păcatului și cum a fost contraatacată moartea? (b) Până unde poate afecta moartea activitatea rămășiței încă în viață pe pământ?

³⁸ De ce este de interes învierea trupului lui Hristos și pentru cunoștințele celor din rămășiță pe pământ?

³⁹ De ce nu este nici un serviciu față de Domnul în zadar? Și ce putere are speranța în înviere asupra noastră?

fost dată accidental, astfel încât să poată fi tratată cu indiferență. Este un aspect important al scopului atotcuprinzător al lui Dumnezeu. Descrie un miracol extraordinar a puterii Sale, un triumf asupra marelui său inamic, Satan, și asupra morții și o justificare a numelui sfânt al lui Dumnezeu și a Cuvântului Său infailibil. Încercând moartea așa cum o facem, de dragul Evangheliei, arătăm că „suntem alături unul de altul cu aceste cuvinte” în ceea ce privește speranța în înviere. (1 Tesalonicieni 4:13, 18). Folosirea morții de către dușman împotriva noastră va fi anihilată, de către puterea lui Iehova în înviere!

⁴⁰ Avem deci toate motivele să stăm drepti și să ne apărăm în numele Împărăției lui Dumnezeu ca singură speranță a omenirii. Ancorați ferm în această speranță în înviere, putem deveni de neșămutat, astfel încât nimic să nu ne poată atrage de lângă Guvernul Teocratic, pentru care am luptat. Și în loc să cedăm și să renunțăm la serviciul pentru Iehova de frica acțiunilor dușmanului, deoarece ne amenință cu moartea dacă nu ne oprim, suntem motivați să „sporim în serviciul Domnului”. Asta înseamnă să ne intensificăm eforturile și să nu fim mulțumiți cu măsura serviciului nostru făcut în trecut, ci să ne auto-depășim. (Fapte 16:5; 1 Tesalonicieni 4:10). Și așa vom face, deoarece puterea invizibilă a lui Dumnezeu ne asigură victoria totală asupra celor mai rele lucruri pe care le pot face dușmanii celor credincioși, care sunt conduși de integritate de netăgăduit și zel interminabil.

„Iehova este drept în toate căile Sale și credincios în toate cărările Sale. Iehova este aproape de toți cei ce-L cheamă, de toți cei ce-L cheamă cu credincioșie. Iehova îi păzește pe toți cei ce-L iubesc, dar îi va nimici pe toți cei răi.” – Psalmi 145:17, 18, 20, A.S.V.

ORIGINEA DUȘMANILOR NOȘTRI

Existența creaturilor implică existența unui Creator. Creatorul este Cel Nemuritor, care este „din veșnicie în veșnicie”, iar acesta este DUMNEZEU. (Vezi Psalmi 90:2 și 1 Timotei 6:15, 16) „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” (Geneza 1:1). Aici *Dumnezeu* înseamnă Cel Atotputernic. Se prezintă ca fiind „Atotputernicul Dumnezeu”, ceea ce înseamnă Creatorul al cărui putere este nelimitată; și ca „Domn”, ceea ce înseamnă Conducătorul Suprem; și ca „Iehova”, ceea ce îi dezvăluie scopul destinat creaturilor Sale; și ca „Tată”, ceea ce înseamnă Dătătorul de viață; și ca „Cel Prea Înalt”, ceea ce înseamnă Cel care este mai presus de toate.

Potrivit celor scrise în Apocalipsa 4:11, Dumnezeu a creat toate lucrurile pentru plăcerea Sa. Începutul creației Sale a fost Cel adorat, singurul Său Fiu, Cuvântul sau Logosul. Apoi, Dumnezeu a folosit Cuvântul ca agentul Său activ în crearea tuturor lucrurilor care au fost create (în legătura cu aceasta, vezi Ioan 1:1-3; Proverbe 8:22-24; Apocalipsa 3:14; Coloseni 1:15-17). Dumnezeu Atotputernic este acel mare Spirit pe care nu L-a văzut vreodată un om și pe care ochiul uman nu îl poate zări. (1 Timotei 6:16) El este singura Ființă, adică singura capabilă de auto-existență și este de aceea numit, pe bună dreptate, „Ființa Spirituală”.

Dumnezeu a creat multe creaturi spirituale. O creatură spirituală este aceea care este invizibilă ochiului uman. O creatură spirituală are un corp sau organism spiritual. Dumnezeu „face din îngerii Săi spirite și din slujitorii Săi un foc aprins.” (Psalmi 104:4) Toți cei din cer sunt creaturi spirituale și sunt invizibili pentru ochiul uman. Asemenea creaturi sunt cunoscute sub numele de *heruvimi*, *serafimi* și *îngeri*. Printre spiritele cerești create se numără și cel pe care Dumnezeu l-a numit Lucifer. Organizația universală de la începutul creației a lui Iehova

⁴⁰ Către ce curs al acțiunilor avem cele mai bune motive să ne îndreptăm? Și ce înseamnă a spori, în legătură cu lucrul Domnului?

Dumnezeu a constat din creaturi spirituale, deasupra cărora Iehova Dumnezeu este Domn și Conducător Suprem.

La momentul potrivit, Dumnezeu a dorit să creeze pământul, pe care l-a creat pentru creatura sa, omul. Apoi, omul a fost creat pe pământ. „Căci așa vorbește DOMNUL, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: „Eu sunt DOMNUL și nu este altul!” Eu am făcut pământul și l-am creat pe om pe el. Eu am făcut pământul și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile și am așezat toată oștirea lor.” - Isaia 45:18, 12.

Dumnezeu a creat omul, la momentul ales de El, și l-a numit pe acest om Adam, punându-l în Eden. „DOMNUL Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu. DOMNUL Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.” (Geneza 2:7, 15) Dumnezeu a creat femeia și i-a dat-o lui Adam pentru a-i fi soție. Adam și soția sa, Eva, au fost creați pentru a face parte din organizația lui Dumnezeu, iar omul a fost făcut stăpân peste toate creaturile pământului care erau din clase inferioare lui. Creatura spirituală Lucifer era supraveghetorul omului și a unei anumite părți a creației spirituale și avea acest rol dat de către Dumnezeu. Era un oficial în organizația lui Iehova, această organizație universală a lui Iehova Dumnezeu este simbolizată de expresia „muntele”. Despre Lucifer stă scris în Biblie: „ Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu...Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te puseam pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.” - Ezechiel 28:13, 14.

Atunci când a fost numit supraveghetorul omului, Lucifer a fost numit, a primit autoritate asupra omului; și era obligația lui Lucifer să se asigure că omul își îndeplinește obligația față de Dumnezeu, potrivit legilor Lui. Organizația universală a lui Iehova Dumnezeu era alcătuită atunci din singurul Său Fiu, din toate creaturile spirituale, din oamenii de pe pământ; și toată această organizație era în armonie cu Dumnezeu și se supunea Lui, Creatorului. Întregul univers era în perfectă armonie.

Dumnezeu Iehova, Cel Atotputernic, este Cel Neegoist. De aceea, așa cum este scris în 1 Ioan 4:16, „Dumnezeu este iubire.” Asta înseamnă că Dumnezeu nu face nimic din egoism, ci pentru binele creaturilor Sale. Dumnezeu este drept și sfânt. „Pentru că Iehova este drept, El iubește faptele neprihănite, iar cei neprihăniți îi vor vedea fața.” „O Iehova! În ceruri este bunătatea Ta, și credincioșia Ta este până la nori! dreptatea Ta este ca munții puternici, judecățile Tale sunt ca adâncul cel mare, om și fiară tu îi sprijinești, O Iehova! Cât de prețioasă este bunătatea Ta, O Dumnezeule. Prin urmare, fiii oamenilor sub umbra aripilor Tale caută refugiu.” (Psalmi 11:7 și 36: 5-7, traducerea Rotherham). „Tu ești drept, DOAMNE și judecățile Tale sunt fără prihană.” „DOMNUL este drept în toate căile Lui și milostiv în toate faptele Lui”. Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu și judecățile Tale sunt ca Adâncul cel mare. DOAMNE, Tu sprijinești pe oameni și pe dobitoace!” „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și legea Ta este adevărul.” (Psalmi 119:137; 145:17; 36:6; 119:142). „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric.” (1 Ioan 1:5). Văzut din aceste scripturi, Dumnezeu nu poate și nu vrea să aprobe ceva ce nu este drept. Pentru că erau create de El, toate componentele organizației lui Iehova erau neapărat în armonie cu El și orice creatură care ieșea din această armonie era expulzată din această organizație, o asemenea creatură devenind adversara lui Dumnezeu.

Orice creatură incorectă sau vicleană este adversarul sau inamicul lui Dumnezeu. Înainte să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, Lucifer se îngrijea ca fiecare creatură din univers să Îl onoreze și să Îl preaslăvească pe Atotputernicul Dumnezeu. Lucifer a început să râvnească acea onoare și preaslăvire pentru el însuși. *A pofti* înseamnă a dori și a căuta ceva ce nu ai dreptul să ai. „Să nu poftesti”. (Romani 13:9). Lucifer a îndrăznit să se vadă ca pe egalul Atotputernicului Dumnezeu. În legătură cu aceasta, stă scris: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al

zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.” (Isaia 14: 12-14). În traducerea Rotherham, acest text sună astfel: „Cum ai căzut din ceruri tu, cel strălucitor, fiu al dimineții! Ai fost aruncat pe pământ tu, cel ce zdrobea națiunile! Căci tu ai zis în inima ta: Voi urca la ceruri, deasupra stelelor lui Dumnezeu îmi voi ridica tronul, ca să pot sta pe Muntele Adunării. În regiunile cele mai nordice; voi urca pe dealurile norilor, voi fi asemenea Celui Preaînalt” .

Lucifer s-a gândit, adică aceasta a fost motivația sa, să obțină pentru el onoarea și slăvirea care nu i se cuveneau. Pentru a-și îndeplini planul, Lucifer a făcut următoarele: S-a apropiat de femeia Eva și i-a vorbit înșelător. Este deci asimilat cu șarpele, o fiară ce trăia în Grădina Edenului. Orice încălcare a legii lui Dumnezeu este păcat, iar Dumnezeu a decis ca pedeapsa pentru comiterea de păcat cu bună știință în Grădina Edenului să fie moartea. Așa spusese Domnul lui Adam și Evei, că păcatul le va aduce moartea. (Geneza 2:17; Romani 6:23). Lucifer trebuia să fi cunoscut această lege a lui Dumnezeu și pedeapsa pentru încălcarea ei. Era de datoria lui să știe, dar, după promulgarea ei, a încetat aparent să mai creadă în ea, iar această lipsă de credință se datora tocmai condiției sale sufletești inadecvate. Ar fi trebuit să fie condus de Cuvântul Domnului, dar, privindu-se ca un egal al Celui Prea Înalt și considerând că ar putea foarte ușor să facă pe om să încalce legea lui Dumnezeu, el a început să o facă. Evei i-a spus astfel în esență: „De ce nu mănânci acest fruct ce se află în mijlocul Grădinii Edenului?” iar Eva a răspuns că Dumnezeu le permisesese să mănânce din fructele oricăruia dintre pomi, cu excepția aceluia fruct, cel al conștiinței binelui și răului, și că Dumnezeu le spusese: „Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” - Geneza 3:1-3.

Eva a cedat influenței seducătoare a Diavolului viclean și a mușcat și i-a dat lui Adam, care a mușcat și el. Deci, au încălcat amândoi legea. Mâncarea fructului interzis poate părea un lucru prea mărunț pentru a merita pedeapsa cu moartea; dar trebuie amintit că păcatul a constat în încălcarea legii lui Dumnezeu și comiterea acestei încălcări după ce fuseseră informați în legătură cu consecințele care aduc după sine moartea. Adam însuși nu a fost păcălit pe acest subiect. (1 Timotei 2: 14). Pentru această violare a legii lui Dumnezeu, omul a fost pedepsit cu moartea și alungat din Eden. (Geneza 3:6-24) Toate acestea au marcat începutul activității adversarului sau inamicului lui Dumnezeu.

Lucifer a fost condamnat la moarte. Dintr-un motiv bine întemeiat, Iehova Dumnezeu i-a dat o sentință cu suspendare, sau, mai degrabă, a amânat execuția pedepsei cu moartea până la momentul în care numele lui Iehova va fi justificat. Lucifer devenise acum inamicul declarat al lui Dumnezeu. De atunci și până în prezent, fiecare creatură care a trecut de partea lui Lucifer și s-a angajat de bună voie în încălcarea legii lui Dumnezeu este dușmanul lui Dumnezeu. La momentul când a început judecata dușmanului său, Iehova i-a schimbat numele lui Lucifer și i-a dat patru nume diferite, câte unul pentru fiecare parte distinctă a răutății sale. De atunci, Lucifer este cunoscut sub denumirile de *Satan*, care înseamnă adversarul sau opozantul lui Dumnezeu; și de *Diavol*, care înseamnă cel care batjocorește pe Dumnezeu, aducând cu bună știință rușine numelui lui Dumnezeu; și de *Șarpe*, ceea ce înseamnă că este cel care înșală orice creatură; și de *Balaur*, ceea ce înseamnă că este cel care devorează pe cei credincioși. Astfel, el este prezentat în Scripturi ca „balaurul, bătrânul șarpe, care este Diavolul și Satan”. (Apocalipsa 20:2). Este adversarul și opozantul asumat al lui Dumnezeu, și deci cel mai mare inamic sau dușman al lui Dumnezeu și al omului. Dacă Satan este marele inamic, există mulți alți dușmani ai lui Dumnezeu și ai omului.

Tot ce are legătură cu Dumnezeu și tot ce pornește de la El este lumină și adevăr. Dumnezeu este dătătorul de viață veșnică. Tot ce are legătură cu Satan și tot ce pornește de la el este întuneric și deci moarte. La judecata finală se va vedea că fiecare creatură care primește viață

veșnică în fericire este și trebuie să fie și să rămână de partea Atotputernicului Dumnezeu; iar fiecare creatură care rămâne de partea lui Satan va fi complet distrusă în neființă.

Acest mare adevăr trebuie păstrat mereu în minte, și anume că scopul lui Satan Diavolul este să atace și să batjocorească pe Iehova Dumnezeu și să întoarcă orice creație împotriva Lui, ducând în final toată creația în distrugere. Dacă reușește să facă asta, va fi învingător. Aceasta este ambiția lui. Satan Diavolul este marele viclean și toți cei care sunt cu el și continuă alături de el sunt vicleni; iar hotărârea Marelui Creator este ca toți cei vicleni să fie distruși. „DOMNUL păzește pe toți cei ce-L iubesc și nimicește pe toți cei răi.” (Psalmi 145:20). Acest adevăr ajungând la fiecare creatură, o alegere trebuie făcută între Atotputernicul Dumnezeu și Satan și, deci, orice creatură trebuie să își hotărască propriul destin.

De la începutul drumului său viclean se pare că scopul lui Satan a fost și este săucidă pe toți cei care sunt de partea lui Dumnezeu, Atotputernicul. Adam și soția sa, din porunca lui Dumnezeu, au început să facă copii, iar primul lor fiu a primit numele Cain. Apoi au avut un fiu pe care l-au numit Abel. Geneza 4:1-8 descrie cum Cain a căzut sub influența Diavolului și l-a ucis pe fratele său, Abel. Dar Satan este cel mai mare criminal. El a spus prima minciună, care l-a adus moartea lui Adam și a Evei. Încă de la început, Satan a fost un mincinos și un ucigaș și acest lucru este menționat și de Biblie, în Ioan 8:44. Fiecare crimă comisă de atunci se datorează influenței și puterii exercitate de Satan asupra altor creaturi; și fiecare criminal este agentul sau instrumentul lui Satan Diavolul. Stă scris că niciun criminal nu va primi viață veșnică. - 1 Ioan 3:15.

Lucifer, acum cunoscut ca Satan, mai este numit „marele rebel”. Dumnezeu l-a numit într-un nivel înalt al organizației lui și i-a dat autoritate asupra anumitor îngeri, deoarece avea autoritate și asupra omului. Era datoria obligatorie a lui Lucifer să fie complet loial și credincios lui Dumnezeu și să își exercite autoritatea către îngeri și oameni în armonie cu legea lui Dumnezeu. Adresându-se lui Lucifer cel de demult, Iehova spunea: „Tu erai un heruvim uns, ocrotitor, Eu te-am pus astfel. Tu erai pe muntele sfânt (organizația universală) al lui Dumnezeu.” (Ezechiel 28:14). *Uns* înseamnă că Lucifer a fost numit și trimis de Atotputernicul Dumnezeu să ocupe un rol foarte important în organizația Lui. *Heruvim uns* se referă la Lucifer, în măsura în care el era trimis să păzească interesele încredințate lui. (A se vedea Geneza 3:24.). De aceea Lucifer a fost numit „heruvimul ocrotitor”, ceea ce înseamnă că el veghea asupra altor creaturi ale căror interese trebuiau păstrate în armonie cu legea lui Dumnezeu. El s-a pus din proprie inițiativă împotriva legii lui Dumnezeu și deci a devenit rebel și adversar permanent al lui Dumnezeu. Una dintre metodele lui de înșelare este să facă anumite creaturi să creadă că Diavolul nu există. Dar asta înseamnă că le înșeală și le ascunde adevărul, în timp ce alte creaturi umane lucrează alături de el cu bună știință și de bună voie.

Orice creatură și organizație angajată de Satan pentru a-i face munca de nesupunere și vicleană este dușmanul sau inamicul lui Dumnezeu și este dușmanul oricărei creaturi care ascultă și servește pe Dumnezeu. Satan Diavolul este marele inamic al omului și toate creaturile, instrumentele sau organizațiile angajate de Satan sunt dușmanele omului. Pentru a-și dezvolta planul viclean, Satan angajează atât îngeri cât și oameni vicleni, grupați în organizații, care lucrează în nedreptate. Satan este o creatură spirituală, deci invizibilă pentru ochiul uman. La fel și îngerii sunt creaturi spirituale și sunt invizibile ochiului uman. Îngerii și oamenii vicleni, organizați și neorganizați, comit nedreptăți sub comanda lui Satan.

Elementele pământești sau vizibile care sunt în primul rând folosite de Satan pentru a-și duce la bun sfârșit planul fraudulos, mincinos și viclean, sunt religia, politica și comerțul. Organizațiile religioase, politice și comerciale au fost folosite de secole de către Satan Diavolul pentru a defăima și dojeni numele Atotputernicului Dumnezeu și pe al iubitului Său Fiu, Isus Hristos, să amăgească oamenii, să îi jefuiască și să îi aducă pe calea nedreptății și distrugerii.

Ținând cont de elementele inamice ale lui Dumnezeu și ale omului și fiind capabili să identificăm asemenea inamici, ni se va arăta calea siguranței și securității, calea dată de Dumnezeu.

SISERA, LUPTĂTOR PEA ÎNCREZĂTOR ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

„Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!” (Psalmi 14:1). Psalmul continuă și arată că aceste negări naive ale lui Dumnezeu sunt manifestul unei lucrări dezgustătoare. Una dintre acțiunile prin care ei exprimă această blasfemie este că ei „mănâncă pe poporul Meu cum mănâncă pâinea și nu-L cheamă pe DOMNUL.” (Vs. 4). Sisera era unul dintre cei vinovați de această transformare și a spus în sine sa: „Nu există Dumnezeu”. La momentul potrivit, a cules răsplata celor proști. La închiderea episodului vieții și morții lui Sisera, se poate trage concluzia „așa că lasă să piară toți dușmanii tăi, o DOAMNE”. (Judecători. 5:31). Asemenea vor pieri toți inamicii lui Iehova, de aceea moartea lui Sisera și evenimentele care au dus la ea sunt profetice. Aceste fapte sunt dovedite de Psalmi 83: 2, 9, 10, 15, 17, 18: „Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă... Fă-le ca lui Madian, ca lui Sisera, ca lui Iabin la pârâul Chison, care au fost nimiciți la En-Dor și au ajuns un gunoi pentru îngărășarea pământului.. Urmărește-i astfel cu furtuna Ta și bagă groaza în ei cu vijelia Ta! ... Să fie rușinați și îngroziți pe vecie, să le roșească obrazul de rușine și să piară! Ca să știe că numai Tu, al cărui Nume este IEHOVA, Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul.”

După moartea judecătorului Ehud, Sisera apare în relatarea Biblică. Izraeliții căzuseră din serviciul lui Dumnezeu și deveniseră prieteni cu religia. Pierzând protecția lui Iehova, Dumnezeu celor liberi, ei s-au alăturat lui Iabin, un rege din Canaan. Sisera era căpetenia armatei lui Iabin. Sub comanda lui se aflau nouă sute de care din fier, o forță de luat în seamă la acea vreme. Era folosită pentru a ține izraeliții sub robie și pentru a descuraja chiar și gândul de rebeliune din mințile lor. Timp de douăzeci de ani, dictatura dură, anti – teocratică, a lui Iabin a prosperat. Prin intermediul căpitanului armatei sale, Sisera, „el îi asuprise foarte tare pe fiii lui Israel.” (Judecători. 4:2, 3). El și Sisera „i-au mâncat ca pe pâine”.

Sisera, operând la comanda conducătorului și stăpânului său, Iabin, reprezintă religia (în mod special Ierarhia romano - catolică) în combinație cu forțele militare, politice și comerciale, așa cum se manifestă ele specific în dictaturile totalitare ale timpurilor moderne. Acestea sunt forțele care conduc lupta vizibilă împotriva Teocrației, iar comandantul lor este dumnezeul acestei lumi, Satan Diavolul (2 Corinteni 4: 4). Orașul natal al lui Sisera, Haroșet-Goim, era un centru industrial, având afaceri cu națiunile învecinate. El exemplifică puterea Ierarhiei din Cetatea Vaticanului, care pretinde a fi universală, fiind comercială și, în numele religiei, face comerț cu toate națiunile. - Apocalipsa 17:2; 18:3; Ezechiel cap. 27.

Când izraeliții s-au rugat la Dumnezeu pentru mângâiere, acesta le-a auzit strigătul. Barac a primit comanda să adune zece mii de războinici izraeliți pe culmile muntelui Tabor. Promisiunea divină a fost: „Îi voi trage spre tine, la pârâul Chison, pe Sisera, căpetenia oștirii lui Iabin, împreună cu carele și oștile lui, și-l voi da în mâinile tale”. (Judecători 4:7). Aparent, Iehova urma să manevreze forțele inamice de sub comanda lui Sisera. Evenimentele ce au urmat tratează acest fapt. Soldații lui Sisera, grăbiți să intre în grațiile căpitanului lor, s-au grăbit să îl anunțe în legătură cu adunarea armatei rebele. „Sisera a adunat prin strigăt sau proclamație” forțele sale și s-a grăbit către muntele Tabor, sperând să obțină o victorie ușoară, un măcel și mai multă onoare militară pentru el însuși. (Judecători 4:12, 13, *margin*). Dar Barac avea de partea lui o „armă secretă”, una despre care nesăbuitul Sisera nu credea că există.

„Religia organizată" se aruncă la fel de nepăsătoare către pierzanie. Sunt atrași către măcel la fel cum au fost oamenii lui Sisera. După primul război mondial, religia era puternică și întărită; Martorii lui Iehova „zăceau morți în stradă". (Apocalipsa 11:1-10). Totuși, după aceasta, ei au fost adunați și trimiși la luptă împotriva minciunilor religiei. Deschis și public, și-au luat locul în Împărăția cerurilor ca martori ai lui Iehova. Religia și-a adunat forțele pentru a lupta împotriva vestitorilor adevărului. Sisera a chemat „toți oamenii care erau cu el", adunând pe oricine „de la Haroșetul națiunilor până la valea Chison", să se alăture lui în lupta împotriva poporului lui Dumnezeu. La fel și religia se agită împotriva izraeliților spirituali. Acțiunile catolice, comerțul, politica, grupările armate, presa aservită, toate răspund apelului religiei. Ei se îmbracă astfel în veșminte ce îi identifică ca inamici ai Teocrației și se dovedesc demni de distrugerea care se găsește la finalul acestui curs. Religia îi trage în dezastruoasă și imposibilă poziție de luptă împotriva lui Dumnezeu. Evident, religia nu este salvarea omenirii, ci este un inamic de moarte. Iehova își scoate inamicii la iveală. – Ioel 3:9-14; Apocalipsa 16:13-16.

Privind marea forță condusă de Sisera, care timp de douăzeci de ani sfărâmasese întreaga opoziție, armata israelită de pe muntele Tabor a fost probabil lovită de contrastul imaginii. Toți fără cai, fără arme bune, fără pregătire, depășiți numeric, păreau învinși în această înfruntare iminentă. Sisera se simțea absolut sigur de victorie împotriva acestei mici trupe. Dar dacă puterea lui de a-i nimici pe izraeliți părea mreață, puterea nemărginită a Celui care a promis „îl voi aduce pe mâna ta" era mai mare. Dar Sisera era un religios necredincios. Nu și-a imaginat niciodată că puterea supra-umană se va amesteca în această luptă. Nu însământase frica peste izraeliți timp de douăzeci de ani, fără a fi întrerupt? Până în acel punct, în ceea ce îl privea, Iehova Dumnezeu izraeliților nu exista. Lupta lui împotriva poporului lui Dumnezeu a fost strigată prin cuvintele: „Nu există Dumnezeu Iehova!" El s-a dovedit a fi un soldat prost. - Proverbe 14: 16.

Legiunile lui Sisera ce traversau albia uscată a râului Chison și intrau în formație de luptă în valea de sub culmile muntelui Tabor amintesc de însemnătatea numelui acestuia, și anume „forță militară". Dar când armata anti - Dumnezeu se pregătea de atac, când părea că se întrevede un măreț triumf, scena s-a schimbat cu o rapiditate electrizantă. Ferestrele cerului păreau să se deschidă prin eliberarea unui val greoi de ploaie, fulgere și vânt. Apele torențiale au năvălit din munți, umplând albia râului și adunându-se în capătul văii. Prinsă de primul val al furtunii, armata lui Sisera fusese anihilată. Devenise o masă amestecată de cai și care răsturnate și oameni cuprinși de panică. Prin vuietul furtunii se auzeau urletele și blestemele oamenilor, strigătele cailor care zburau și ruperea carelor acum inutile. Valul de apă a trecut prin forțele lui Sisera, lăsând în urmă scena unui dezastru. Soldații temuți ai lui Sisera nu mai erau. Suferiseră o spălare completă. - Judecători 4:15, 16; 5:19-22.

Aceasta fusese o furtuna deloc specifică sezonului. Era partea uscată a anului. Albia râului era uscată în această parte a anului. Sisera credea că terenul va avantaja trupele sale mecanizate. Carele sale operau bine în valea dreaptă și uscată; totuși, nu erau capabile de acțiuni amfibii. Inundațiile ar fi fost foarte ciudate în timpul sezonului uscat. Dar iată că au venit. La fel ca atunci, „acțiunea ciudată" a lui Iehova, Armagedonul va prinde uneltele religiei nepregătite, într-un moment când vor fi convinși că vor stârpi pe martorii Săi; și în acel moment, propria lor distrugere va veni. Cum a fost la râul Chison, la fel și la Armagedon, atât forțele neînsuflețite, cât și cetele îngerești, vor aduce salvare poporului lui Dumnezeu și justificarea numelui Său. - Judecători 5: 20; Apocalipsa 22:16; Psalmi 148:3, 8; Ezechiel. 38:21-23.

Dar ce s-a întâmplat cu mândrul căpitan de armată? A murit alături de oamenii săi în inundație sau luptând cu cei zece mii ai lui Barac? Nu; nu a stat alături de cei pe care îi adunase lângă el și pe care îi condusesese la moarte. Și-a abandonat oamenii, fugind pe jos, lipsit de orice urmă de curaj. La un anumit moment, acest mândru comandant îi făcuse pe izraeliți să fugă de frica tiraniei sale. (Judecători 5:6). Acum situația era alta. Murdar și rănit, obosit și bătut, Sisera a

abandonat drumurile principale și a încercat să găsească drumul de întoarcere pe căi mai puțin umblate. Umblând pe drumuri lateralnice, s-a găsit în fața cortului lui Heber chenitul. Soția lui Heber, Iaela, era singura prezentă, dar principiile și delicatețea, dacă avusese vreodată, dispăruseră din comportamentul lui Sisera. S-a refugiat în cortul unei femei. După ce și-a satisfăcut confortul personal, trupesc, i-a ordonat Iaelei să îl păzească: „Stai la ușa cortului și dacă vine cineva și te întreabă: „Este cineva aici?” să răspunzi: „Nu”.” - Judecători 4:17-20.

Asemenea liderilor religioși, Sisera s-a refugiat în minciună și s-a ascuns în spatele fustei unei femei. (Isaia 28:15, Ieremia. 51:30). Crezând că a pus lucrurile la punct și simțindu-se în „pace și siguranță”, el a adormit. Sfârșitul îi era aproape. „Iaela, nevasta lui Heber, a luat un țărșuș de al cortului, a pus mâna pe ciocan, s-a apropiat încet de el și i-a bătut țărșușul în tâmplă, așa că a răspuns adânc în pământ. El adormise adânc și era rupt de oboseală; și a murit.” Judecători 4:21.

În privința căderii, sunt prezentate reacțiile mamei lui Sisera. Ea se îngrijorează deoarece carul său nu se mai întoarce; doamnele sale o liniștesc; ea încearcă să se mângâie singură pentru a-și ridica moralul. Se gândește că fiul ei probabil împarte prada de război. (Judecători 5:28-30) Mama lui Sisera întrușipează „femeia” lui Satan, organizația demonică care este mama religiei și a celor care se înscriu în „forța armată” care luptă împotriva servilor lui Dumnezeu. Partea vizibilă, în mod special religia, este supărată deoarece martorii lui Iehova nu sunt reduși la tăcere completă. Au nevoie de liniștire în modul femeiesc pe care îl furnizează aripa politică și comercială a organizației. Sunt nervoși și tensionați de posibilul rezultat al acestei probleme și sunt nerăbdători să culeagă roadele în mod egoist. Singura lor răsplată va fi moartea și distrugerea. - Judecători 5:19; Osea. 8:7.

Ultimele cuvinte din această relatare sunt: „Țara a avut odihnă patruzeci de ani.” (Judecători 5:31) Patruzeci înseamnă aici de patru ori zece, numărul simbolizând întreaga domnie a lui Hristos care va urma Armagedonului care va curăța lumea de făcătorii de rău. Victoria asupra religiei este sigură. Deși câmpul de luptă cu totalitarismul ierarhic și aliații săi este plin de arme și deși martorii lui Iehova nu au și nici nu vor arme literale pentru a lupta împotriva religiei, victoria va fi cu siguranță de partea lui Iehova. (Psalmi 20:7, 8; Isaia 31:1; 54:17; 2 Corinteni 10:4, 5). Este la fel de sigură ca învingerea profetică a lui Sisera la râul Chison, iar această întâmplare a avut loc în urmă cu trei mii de ani.

EXPERIENȚE DE TEREN

Lucrând în blocuri de apartamente (New York)

„La câteva zile după ce fusese arestat pentru că „enervase chiriașii” dintr-o clădire de șase etaje, cu vestea despre noua lume a lui Dumnezeu (acuză care a fost respinsă de magistrații din Flushing deoarece administratorul nu adusese cu el pe femeile care făcuseră plângerea, pe care magistrații doreau să le chestioneze), noi, vestitorul care ține terenul și care a avut destule de a face cu diferiți administratori în blocuri cu apartamente mari, și cu mine, am intrat în altul a doua zi. La etajul al cincilea, administratorul ne-a văzut și a spus: „Nu puteți face asta aici.” I-am spus că propovăduim Evanghelia Împărăției. El a replicat: „Dacă vreți să se întâmple ca la Winston House, continuați”. La Winston, vestitorul fusese aruncat afară la propriu, căzând pe trotuar și stricându-i-se fonograful și discul. La etajul patru, administratorul a trecut pe lângă mine când vorbeam unei doamne, aruncându-i acesteia o privire lungă. Ea s-a speriat și a refuzat orice material. Din nou la etajul trei, discutăm cu un domn, administratorul a trecut din nou, zâmbind omului. Așteptând răspuns de la cineva de la etajul doi, un tânăr a ieșit din lift și m-a strigat, spunând: „Vino aici un moment”. Eu am replicat: „Așteaptă o secundă!” în timp ce notam „Nimeni acasă” în registrul meu. După ce am terminat, am mers către el. El a spus: „Parcurgeți

clădirea?” „Da, vizităm oamenii de aici”. El a spus: „Unde țiineți întâlnirile? Au trecut două luni de când nu am mai fost la studii și de când nu am mai fost în serviciu; mă întrebam dacă trebuie să merg la întâlniri în Manhattan.” L-am informat de Sala Împărăției, și ne-a anunțat că bărbatul care ne urmărea era administrator, dar că mai avea de stat până joi, deoarece își neglijase datoriile în legătură cu clădirea, și că acum *el* era administrator. Ce surpriză, acolo unde ne așteptam la intervenție demonică!”

În contrast cu delicvența juvenilă (Philadelphia)

„Suntem patru tineri vestitori; unul are 12 ani, altul 14, unul 16, iar eu am aproape 18 ani, și avem fiecare alt teritoriu, dar lucrăm ca un grup, atât ca martori din casă în casă, cât și în plasarea literaturii și vizite ulterioare. Unele dintre cele mai interesante experiențe ale noastre apar, ni se pare, la vizitele ulterioare, ceea ce dovedește că nu este important doar să plasezi literatura, ci și să revii asupra acestui lucru, ceea ce poate duce la mai mult studiu. Deoarece teritoriul nostru fusese acoperit minuțios înainte de convenție [Adunarea Teocratică 'Națiunile Libere', 20-22 august], ne-am decis să revizităm unii oameni în această dimineață. După ce am făcut câteva vizite și am găsit câteva „oi” și „capre”, ne-am decis să vizităm o femeie a cărei abonament la „*Turnul de Veghere*” expirase. Această persoană fusese vizitată în urmă cu o lună. Negăsind pe nimeni acasă, ne-am decis să mai încercăm o dată. Am sunat la sonerie și ușa s-a deschis și iată, alt vestitor și soția lui vizitaseră deja această persoană și acum plecau. Celălalt vestitor decisese să vină deoarece cunoștea pe această femeie de ceva vreme și, știind că este interesată, o vizita des. Vă puteți imagina surpriza pe care am avut-o. Când acest vestitor și soția sa au plecat, femeia ne-a invitat amabilă înăuntru. Am vorbit cu ea o vreme despre mesajul Împărăției, iar ea a replicat: „Fie ca Domnul să vă binecuvânteze pe voi tinerii pentru zelul cu care faceți această lucrare splendidă. Tocmai i-am spus Dlui. R... și soției lui că mi-a expirat abonamentul la „*Turnul de Veghere*” și că data viitoare când vin îl voi reînnoi. Pentru că sunteți aici, îl voi reînnoi acum.” Rezultatul: Un dublu martor, o dublă vizită, un abonament, un timp petrecut în mod plăcut de toată lumea, și toate în slava Celui Prea Înalt.”

Rezultatele unui studiu de carte acasă (Alabama)

„Dragă domnule C...: Este ceva ce vreau să te întreb de ceva vreme; dar când ești aici mă simt atât de bine încât uit; și se pare că discuția cu tine este mai valoroasă pentru mine decât orice altceva. Așa că, prin grația lui Dumnezeu, vă pot scrie pentru a obține acea informație și să păstrez timpul vizitei pentru a asculta mesajul. Am menționat faptul că am lansat un studiu în cartier și vreau să știu dacă este în regulă. M-am gândit că probabil ar fi trebuit să vin la dvs. înainte să fac asta, dar membrii familiei erau foarte nerăbdători și interesați așa că am lansat studiul în același mod în care am început noi aici. Menționez asta deoarece vreau să fiu în perfectă armonie cu servii lui Dumnezeu în orice fac. Am avut a doua întâlnire în această seară, de la 7:20 la 8:30, și am observat că interesul oamenilor din casă a crescut considerabil. Erau alți cinci vizitatori, iar doi dintre ei lucrează deja cu noi. Unul dintre ei a luat o carte *Lumea Nouă*. Și bărbatul casei a luat o copie. Cred că există speranța pentru o grupă permanentă aici. Am nevoie de alte câteva copii din *Lumea Nouă*, deoarece mai am o singură copie în plus la acest moment. Bineînțeles, le puteți aduce oricând veniți. Fratele meu m-a rugat să vă informez că este încă interesat și că studiază. Vreau să trimit câteva cuvinte de mărturie. Mintea mea este complet hotărâtă să îl urmeze pe Domnul oriunde m-ar duce El, indiferent de ce obstacole va pune Satan în calea mea. Este scopul meu să dau tot ce posed Domnului, să îmi pun încrederea în El, să nu las nici o dorință lumească să strice vreun gând spiritual pe care El mi l-a dat, să nu cedez, chiar

și sub amenințarea morții, oricărei tentații care va fi planificată pentru a deruta această determinare. - W. H. C."

„Vestea Împărăției” a deschis calea

SAN DIEGO, CALIFORNIA: „La început am lucrat teritoriul meu cu *Veștile Împărăției!* „Oamenii au dreptul la vești bune acum”. Următoarea săptămână am luat-o de la capăt cu *Lumea Nouă* și ultima broșură. Doamna a citit cu atenție și a întrebat dacă nu îi dădusem literatură și cu o săptămână în urmă. Am replicat: „Da, *Veștile Împărăției* No. 11.” „Oh da”, spuse ea, „asta este, și vreau și *Lumea Nouă* și mai pot lua?” A luat trei cărți *Copii*, și vrea și celelalte cărți. Trimite cărțile acasă părinților ei. Sper să pot lansa un studiu cu această doamnă dornică.”

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

1 MAI 1944

NR. 9

EXTRAORDINARA COMOARĂ A SERVICIULUI

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” – 2 Corinteni 4:7

¹Iehova este sursa inepuizabilă de comori. El se află în Împărăția cerurilor, iar comorile pe care ni le oferă au origine divină. (Romani 11:33; Prov. 2: 4-9). Ele sunt veșnice și cu mult mai prețioase decât toate avuțiile materiale pe care oamenii le strâng de-a lungul vieții și pe care le oferă celor care îi servesc și le fac pe plac. Cea mai prețioasă comoară de care se pot bucura oamenii este aceea de a fi în slujba Creatorului lor, de a avea de îndeplinit porunca acestuia. Nu toți oamenii prețuiesc această comoară și nu toți o caută.

²Religioșii așa zisului „creștinism” adună comori lumești pentru ei și pentru organizația lor, și pretind în același timp că sunt bogați cu sufletul. Pentru a evita să apară așa cum sunt în realitate : „nenorocit, vrednic de plâns, sărac, orb și gol,” în fața lui Dumnezeu, se folosesc de împrejurările războiului mondial pentru a-și spori invidia și răutatea față de adevărații servi ai Domnului Dumnezeu, „singurul al cărui nume este IEHOVA.” (Apocalipsa 3:17; Psalmi 83: 18) O publicație recentă, apărută sub *autoritatea* unui arhiepiscop aparținând numeroasei, bogatei și puternicei secte a „creștinismului”, se laudă cu vechimea religiei sale și cu respectabilitatea ei lumească și apoi face următoarea afirmație legată de martorii lui Iehova: „Nu au nici o dovadă că Iehova le-a cerut să Îi fie martori”. Vorbește despre aceștia ca despre „o religie ciudată”, care s-a născut în acest secol și citează cuvintele lui Isus: „Îi veți cunoaște după roadele lor”.

³ Aceeași religie sectantă, totalitară, a „creștinismului” îi numește pe martorii lui Iehova impostori, mincinoși, înșelători. Ridicând împotriva lor falsa acuzație a „comunismului” care a fost argumentul tuturor dictatorilor Europei, această organizație religioasă continuă să promoveze un program global, comun, de persecutare și suprimare îndreptat împotriva martorilor lui Iehova. În îndeplinirea acestei acțiuni, această sectă religioasă este sprijinită de alte organizații religioase care i s-au alăturat și care nu au curajul să o înfrunte și pentru care cauzele lor rezistă sau se prăbușesc împreună și de aceea toate organizațiile religioase trebuie să fie unite și să se ajute între ele, ca buni vecini.

⁴ Vechimea acestei secte datează din vremea lui Constantin, împărat al Romei păgâne în secolul al patrulea. Afirmațiile și acțiunile îndreptate asupra martorilor lui Iehova arată clar că liderii acestei secte nu văd că adevărata ungere a martorilor lui Iehova nu vine de la om și nu este făcută prin om, ci vine de la Dumnezeu. Așadar, chiar dacă această ungere nu vine de la un sistem religios și nu se face prin el, totuși ea este valabilă, definitivă și nici o organizație religioasă nu are dreptul să o anuleze. Este adevărat că Iehova nu le-a cerut niciodată martorilor Săi să-i fie

¹ Care este cea mai de prețuit comoară de care se poate bucura o creatură umană și de ce ? Care este sursa acestei bucurii ?

² Ce comori strâng cei ce fac parte din sistemele religioase ? Ce spun aceștia despre martorii lui Iehova pentru a-i discredita și de ce ?

³ Ce acțiuni întreprinde acea sectă religioasă împotriva martorilor lui Iehova ? Cine se alătură acestei acțiuni și de ce ?

⁴ (a) În ciuda vechimii acestei secte, ce nu înțelege conducătorii ei referitor la misiunea față de Dumnezeu ? (b) Ce argument susține faptul că Iehova nu i-a rugat pe martorii Săi să intre în serviciul Lui ?

martori; El le *poruncește* să fie martorii Săi. De ce? Pentru că martorii lui Iehova sunt bărbați și femei care acceptă Biblia ca fiind Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu și care iau Cuvântul lui Dumnezeu ca atare. Prin acest Cuvânt ei nu aud chemarea de a se alătura vreunei secte religioase, fie ea una de anvergură sau una neînsemnată, dar aud chemarea lui Iehova de a se dăruia Lui cu toată ființa prin Salvatorul lor, Isus Hristos care este „calea, adevărul și viața”. Cei care sunt cu adevărat martori ai lui Iehova au acceptat această invitație. Ei s-au dăruit Preaînaltului Dumnezeu prin Isus Hristos și astfel au făcut un legământ de supunere față de Acesta. Astfel, ei va trebui să facă voia lui Dumnezeu care le poruncește aceasta.

⁵Consacrarea acceptată nu este făcută vreunei organizații religioase sau completă prin ea, ci este făcută direct lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos. Legământul de consacrare este obligatoriu, iar cel care îl face se consacrează pe sine lui Dumnezeu pentru tot restul zilelor, și este veșnic dacă el rămâne credincios. Atunci când trăia pe pământ cu trup de om, Isus a făcut un astfel de legământ lui Iehova. El a spus „Iată-mă că vin! în sulul cărții este scris despre mine: vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii Mele. Vestesc îndurarea Ta, în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Iehova!” (Psalmi 40: 7-9, *A.S.V.*; Evrei 10: 7-9). Petru, unul dintre apostolii Săi, ne reamintește că : „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” (1 Petru 2: 21). Isus Hristos însuși a spus în folosul tuturor celor care au urechi să audă: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea (grecește – *stauros*) și să Mă urmeze” „Cine nu-și ia crucea (*stauros*) lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 16: 24; 10: 38) Martorii lui Iehova sunt creștinii care au făcut acest lucru. Faptul că ei îndură ocări și suferințe, așa cum Isus însuși a îndurat din partea preoților, judecătorilor, fariseilor și a celor de altă credință, reiese clar din persecuțiile și opresiunea la care sunt supuși martorii lui Iehova.

⁶Pentru cei care se dăruiesc Domnului, problema nu se pune dacă sunt chemați sau nu spre a-i servi Lui. Și pentru că martorii lui Iehova au dăruit totul fără rezerve Preamăritului Dumnezeu și trebuie să urmeze exemplul Conducătorului lor, „Adevăratul și Credinciosul Martor”, este obligația lor să fie martori ai Lui asemenea lui Hristos, și nu pot să scape de această obligație. Este o dovadă de ignoranță religioasă să spui că martorii lui Iehova nu au o îndeajuns de îndelungată existență pentru ca profețiile Cuvântului lui Dumnezeu să se împlinescă prin ei. Cu mai bine de șapte secole înaintea lui Hristos, cuvântul lui Dumnezeu a fost rostit de profetul Isaia care a spus: „Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul (Iehova), voi și Robul Meu pe care L-am ales” ; ceea ce arată că martorii lui Iehova existau și atunci, chiar înainte de întemeierea orașului Roma, care a avut loc în anul 753 Î.Hr. (Isaia 43: 10, 12; 44: 8). Apostolul Pavel spune că „mulțimea martorilor” lui Iehova au dominat istoria omenirii încă din vremea lui Abel, primul martir. (Evrei 11: 1-40; 12: 1,2) Mai mult, Apocalipsa, descoperită apostolului Ioan de către Isus Hristos, a prezis că la sfârșitul lumii, atunci când Hristos va aduce Împărăția lui Dumnezeu, martorii lui Iehova vor fi încă pe pământ și își vor îndeplini misiunea sub povara persecuțiilor. Apocalipsa 12:17 spune: „Și balaurul s-a mâniat pe sămânța femeii și s-a dus să poarte război cu rămășița din sămânța ei, care respectă poruncile lui Dumnezeu și au lucrarea de depunere a mărturiei despre Isus.” *Rotherham*.

⁷Apocalipsa prezice că Psalmii și alte profeții minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu se împlinesc la sfârșitul acestei lumi. Astfel că profețiile descoperite trebuie să se împlinescă prin

⁵ Care este consacrarea acceptată de Dumnezeu ? Care este dovada faptului că martorii lui Iehova au luat asupra lor responsabilitatea de a-l urma pe Isus Hristos ?

⁶ (a) De ce nu se pune problema ca Dumnezeu să le fi cerut martorilor Lui să îl servească ? (b) De ce este un neadevăr că martorii lui Iehova ar avea o existență prea recentă pentru ca profețiile să se împlinescă prin ei ?

⁷ Cum se face că profețiile trebuie să se împlinescă asupra martorilor lui Iehova? Ce semnificație aparte poartă persecuțiile la care sunt supuși aceștia ?

adevărații servi ai Preamăritului Dumnezeu, adică prin martorii Săi. Persecuțiile profețite să se întâmple în această perioadă împotriva acestora includ și falsă interpretare publică a datoriei lor față de Dumnezeu și minimalizarea misiunii lor față de Acesta. Reprezentanții sistemelor religioase nu îi consideră pe aceștia slujitori consacrați ai Domnului.

⁸Cu toate acestea, ei nu pot nega faptele, indiferent de cât de departe merg cu interpretarea greșită și cu atacarea lor. Ei citează cuvintele lui Isus: „Îi veți cunoaște după roadele lor”. Foarte bine atunci, să lăsăm faptele să arate identitatea adevăraților servi ai lui Dumnezeu. Cine poate nega faptul că sectele au lăsat întreaga lume în ignoranță și falsă închipuire a adevăratului Dumnezeu, „al cărui nume este Iehova”, Tatăl lui Isus Hristos. Contrar a ceea ce se spune, numele Preamăritului Dumnezeu a fost răspândit pe întreg cuprinsul pământului de chiar disprețuiții martori ai lui Iehova. Ce pot arăta toate acestea, decât că ei sunt adevărații martori ai lui Iehova. Mărturisirea curajoasă a lui Iehova și a puterii Lui divine în fața tuturor națiunilor, sfidând larga opoziție a sectanților, nu ar fi putut fi niciodată dusă la bun sfârșit fără ajutorul Preaînaltului Dumnezeu. Dacă ar fi fost lucrarea omului, de mult și-ar fi văzut sfârșitul, însă, pentru că este voia Domnului și lucrurile sunt făcute prin porunca Lui, misiunea mărturisirii încă face progrese și prosperă. Extinderea sa este o certitudine, înainte ca Dumnezeu însuși să o aducă în punctul ei culminant prin faptele Sale de netăgăduit, printr-o copleșitoare demonstrație de putere divină în bătălia Armagedonului. Blasfemiile și împotrivirea sectanților vor fi duse la tăcere pentru totdeauna; dar Iehova își va răzbuna glorios martorii. În această privință toți „oamenii de bună credință” care vor fi primit mesajul dătător de viață prin martorii lui Iehova se vor bucura și Îl vor slăvi pentru totdeauna.

MIREASMA ADEVĂRATEI CUNOAȘTERI

⁹ Cu mult timp în urmă, Pavel, care fusese „ales propovăduitor și apostol, ... un învățător al neamurilor în credință și adevăr”, a prezentat foarte bine rolul martorilor lui Iehova în secolul al XX-lea. El însuși făcea parte din lungul șir al martorilor începând cu Abel. Din 1918 d.Hr., mărturia care a fost oferită de această urâtă și persecutată minoritate a rezultat în împărțirea oamenilor în două tabere, pentru și împotriva. Pentru elogioșii religioniști a fost ca mirosul putrezimii ce le strică aerul. Deși aceștia își concentrează vastele puteri împotriva activității martorilor lui Iehova care le pare atât de ofensatoare, aceasta continuă încă. Preaputernicul Dumnezeu, care trimite această dovadă, vestea cea minunată pentru toți cei de bună credință, își poartă martorii pe brațele Sale și le oferă gloria împotriva jugului religionismului și a demonismului. Urmându-l pe Pavel, așa cum acesta din urmă l-a urmat pe Hristos, aceștia pot în 1944 să citeze cuvintele înfocatului apostol: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.” – 2 Corinteni 2:14.

¹⁰ Cuvintele apostolului sunt mai bine exprimate de traducători în engleza modernă, după cum urmează: „Slavă aceluși Dumnezeu care întotdeauna ne duce spre glorie, în numele Celui uns [Hristos] și care împrăștie asupra noastră mireasma cunoștinței Lui, pretutindeni.” (*Emphatic Diaglott*, n.t. traducere a Noului Testament de Benjamin Wilson). „Slavă fie Dumnezeului ce spre Hristos ne îndreaptă pașii în alaiul Său triumfător, dându-ne pretutindeni dulceața cunoașterii Lui.” (*Weymouth*) Aceste cuvinte par a face referire la o veche practică în care, atunci când un luptător victorios trecea în procesiune pe străzile orașului în carul lui, alături de membrii familiei

⁸ (a) Spre deosebire de sectanți, ce comoară au descoperit martorii lui Iehova ? (b) De ce prosperă activitatea martorilor și cum se va sfârși aceasta ?

⁹ Ce au cauzat propovăduirile făcute după 1918 printre oameni ? De ce pot martorii în 1944 să urmeze cuvintele lui Pavel din 2 Corinteni 2: 14 ?

¹⁰ În ce sens este 2 Corinteni 2: 14 mai bine redat în engleza modernă ? La ce practică veche se referă aceste cuvinte ?

sale, oamenii ardeau tămâie de-a lungului drumului pe unde acesta trecea. Obiceiul poate fi comparat cu felul în care s-au comportat oamenii de bună credință la intrarea triumfătoare a lui Isus în Ierusalim, când mulțimile și-au scos hainele și le-au așezat pe cale alături de ramuri tinere de copac, în timp ce fluturau frunze de palmier și strigau osana lui Dumnezeu și binecuvântare Împăratului Său.

¹¹ În 1914, Iehova l-a ridicat pe tron pe Fiul Său și l-a încoronat Împărat. În ciuda împotrivirii dușmanilor Săi, Împăratul domnește în mijlocul lor și continuă să biruiască, îndreptându-se glorios către victoria finală, la Armaghedon. Cei care îi urmează pașii, martorii lui Iehova și apropiații Lui de bună credință, „îl urmează pe Miel peste tot.” și văd că Isus îi îndreaptă împotriva religiilor, care înseamnă demonism. (Apocalipsa 6:2; 14:4) Adevărul Bibliei este dușmanul neînfrânt al acestora. Răspândind peste tot adevărul Bibliei privind numele lui Iehova și Împărăția Sa sub stăpânirea lui Hristos, martorii lui Iehova fac cunoscută dulceața miresei cunoașterii lui Dumnezeu, al cărui adevăr ne eliberează de sistemele religioase și de jugul lor. Acestor învățători în adevăr și dreptate nu le pasă de părerea „caprelor” care li se opun și care condamnă acțiunea lor educațională. Martorii lui Iehova își îndeplinesc glorios misiunea față de Domnul, anunțând alaiul triumfător al victoriosului lor Împărat. Pentru Dumnezeu, mărturisirea existenței Sale și a Fiului Lui sunt ca înmiresmatul parfum al tămâii. Putem așadar să înțelegem semnificația cuvintelor apostolului „În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” – 2 Corinteni 2:15, 16

¹² Persoanele oneste și de bună credință față de Dumnezeu și de puterea Lui divină simt dulceața cunoașterii împărtășită de martorii Săi care se duc din casă în casă făcând cunoscută Biblia, vizitându-i pe cei ce caută adevărul și organizând cu aceștia sesiuni de studiere a Bibliei fără a cere bani pentru astfel de servicii. Pentru aceste persoane, lucrarea martorilor lui Iehova are mirosul sănătății și al vieții și al adevărului. Ei aduc laudă lui Dumnezeu și Împăratului Lui, alăturându-se cu bucurie alaiului triumfător al acestuia, strigând din toate puterile: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!” (Apocalipsa 7:9, 10) Ei respiră adevărul Împărăției lui Dumnezeu, care este mireasma vieții care duce spre viață. Cei care rămân alături de sistemele religioase se țin de nas și refuză adevărul cu dispreț, pentru că pentru ei, adevărul și cei care îl fac cunoscut cu credință emană duhoarea morții ce duce spre moarte. Satan cel înșelător și demonii săi le-au denaturat puterea de a înțelege, astfel că aceștia continuă să creadă că religia susține buna morală, viața și mântuirea și că lumea are nevoie de ea.

¹³ „Și cine este de ajuns pentru ca toate acestea să se împlinească ?” întreabă apostolul. Cu alte cuvinte: „Și pentru aceste lucrurile cine este calificat??” (*Diaglott*) „Și pentru un astfel de serviciu ca acest lucru cine este capabil” (*Weymouth*). Scriptura răspunde astfel: Numai cei cu adevărat devotați, sinceri și care nu caută un avantaj personal, neîncercând să pară respectabili, importanți și plăcuți în ochii lumii, ci care grăiesc răspicat adevărul și nu fac compromisuri. Clericii religioși, ce caută să câștige o poziție bună în această lume, să fie în bune relații cu politicienii și comercianții avuți, nu ar putea fi potriviți pentru a îndeplini un serviciu care necesită dăruire și care implică suferință și puterea de a lupta împotriva celor care se opun cu reproșuri, și nici nu sunt. Apostolul continuă astfel: „Căci noi nu stricăm [care se ocupă cu vicleșuguri; marginal.] Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.” (2 Corinteni 2: 17). Din nou, traducerile moderne adâncesc ascuțimea tăișului cuvintelor apostolului: „Căci noi nu suntem ca

¹¹ Cine sunt cei care ard tămâie în calea Regelui victorios al lui Iehova ? Și de ce ? Și pentru cine este aceasta plăcută ca mireasma tămâii ?

¹² Pentru cine este lucrarea martorilor plăcută ca viața și pentru cine este ca moartea ?

¹³ Cine este „îndeajuns pentru ca aceste lucruri să se împlinească” ? Și care este argumentul apostolilor ?

cei mulți, ce fac comerț cu vorbele lui Dumnezeu; ci cu sinceritate, prin Dumnezeu și în prezența Acestuia, îl mărturisim pe Hristos.” (*Diaglott*). „Spre deosebire de majoritatea învățătorilor, nu facem batjocură cu vorbele lui Dumnezeu, ci cu sinceritate, așa cum a fost trimis de Dumnezeu, în prezența lui Dumnezeu, vorbim întru Hristos” – *Weymouth*.

¹⁴ Martorii lui Iehova sunt trimiși de Dumnezeu, iar ei apreciază faptul că El este judecătorul lor și că își îndeplinesc misiunea în „prezența lui Dumnezeu”. Aceștia acceptă mici contribuții oferite fără constrângere de persoanele care acceptă valoroasele cărți, broșuri și reviste care fac cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu; dar acesta nu este comerț sau trafic. Contribuțiile bănești sunt pentru sprijinirea răspândirii învățaturii Bibliei și către alții. În vremurile trecute, cei care aveau taverne și comercianții de vin făceau câștiguri îndoind vinul cu un amestec; legat de aceasta Isaia spune în 1:22 : „cârciumarii tăi amestecă vinul cu apă.” (traducerea *LXX*). Clericii religioși și urmașii lor oficiali sunt cei care trag foloase de pe urma cuvântului lui Dumnezeu. Fac asta pretinzând autoritate, în timp ce denaturează adevărul cu minciunile lor și tradițiile pe care le impun oamenilor, deși ele nu au un fundament în Scriptură, făcându-și produsul mai agreabil și mai ușor de răspândit printre cei care nu doresc adevărul sau calea spre dreptate arătate de Iehova. Astfel, martorii lui Iehova sunt dușmăniți, boicotați, discriminați și suprimați pentru că prezintă adevărul biblic cu toată sinceritatea creștinească și studiază permanent pentru a îndepărta tradițiile religioase din învățăturile biblice. Tot astfel a fost dușmănit și Isus atunci când le-a spus celor care urmau cu încăpățănare tradițiile lumești, ce goleau de sens cuvântul lui Dumnezeu și-i încălcau poruncile: „Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu.” – Ioan 8: 40; Matei 15: 1-9.

URMEAZĂ SFATURILE LUMEȘTI

¹⁵ Servilor care au dovada Cuvântului scris al Stăpânului lor și știu că sunt în serviciul Domnului și îndeplinesc lucrarea consfințită de Acesta, nu le pasă câtuși de puțin de ce spune sau crede această lume despre ei. Pentru că ei nu au nici o diplomă, certificat, autorizație sau scrisoare de recomandare din partea ierarhilor și clericilor, sistemele religioase resping ideea că aceștia sunt aleși să-L mărturisească pe Cel care conduce acest Univers. Cu toate acestea, ei nu trebuie să își facă griji și nici să ezite să meargă să predice „Evanghelia Împărăției” „așa cum a făcut și Pavel, care nu a fost autorizat de Petru sau de vreun alt om. Când vor fi aduși înaintea comisiilor de investigare sau a celor juridice, sau în fața judecătorilor, adevărații servi nu trebuie să se teamă să declare fățiș că sunt slujitori ai Preaînaltului Dumnezeu și martori ai lui Iehova. Nu trebuie să fie mâhniți dacă le este refuzată o audiere deschisă sau dacă mărturia lor, bazată pe argumente valide, Biblia și serviciul întreprins, este considerată nulă și neîntemeiată. „Uitați-vă, deci, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.” (Evrei 12: 3) Activitatea acestui slujitor, precum și adevărul Bibliei vor sta în picioare, iar lucrarea lui va fi exprimată în onoarea lui și va reprezenta dovada faptului că este un serv.

¹⁶ Apostolul lui Isus s-a confruntat cu o situație asemănătoare în zilele lui, prezentând acest argument: „Începem noi iarăși să ne lăudăm singuri? Sau nu cumva avem trebuință, ca unii, de epistole de laudă, către voi sau de la voi? VOI SUNTEȚI EPISTOLA NOASTRĂ; SCRISĂ ÎN INIMILE NOASTRE; CUNOSCUTĂ ȘI CITITĂ DE TOȚI OAMENII. Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul

¹⁴ Cine sunt cei care vând Cuvântul lui Dumnezeu ? Și de ce martorii lui Iehova, care acceptă contribuții doar pentru literatură, nu se numără printre aceștia ?

¹⁵ De ce nu trebuie să îi pese adevăratului serv de faptul că oamenii neagă misiunea lui față de Dumnezeu, sau pentru că îi sunt respinse argumentele și declarațiile ?

¹⁶ Cu ce argumente a întâmpinat apostolul Pavel o situație asemănătoare în vremea sa ?

Dumnezeului celui viu; nu pe niște table din piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne.” (2 Corinteni 3: 1-3) Transpus în engleza modernă, apostolul a spus: „Noi suntem PROPRIA epistolă – ea ne stă scrisă în suflet și este cunoscută și citită de toți oamenii. Iar voi dovediți că sunteți epistola lui Hristos scrisă de noi, dar nu cu cerneală, ci cu spiritul Dumnezeului celui viu, nu pe table de piatră, ci în suflete.” (*Weymouth*) Dacă autoritățile lumesti nu recunosc misiunea noastră ca servi ai lui Dumnezeu, atunci să lăsăm lucrarea martorilor să se pronunțe, realizările noastre în a-i forma și pe alții în Cuvântul lui Dumnezeu. O astfel de lucrare nu poate fi ștearsă, deși oamenii refuză să vadă dovezile misiunii noastre. – Ioan 10: 38.

¹⁷ Acum, Iehova, prin Păstorul lui cel Bun, Isus Hristos, își strânge și „alte oi” care vor moșteni viața fără sfârșit pe pământ sub Împărăția cerească a lui Dumnezeu. Iehova se folosește de martorii Lui credincioși în strângerea acestor „oi” prin răspândirea Cuvântului Său nenedaturat. În contextul puternicelor controverse legate de autoritate, să îi lăsăm pe reprezentanții sistemelor religioase să își prezinte documentele și certificatele de competență oferite de autorități și Ierarhi sau alte organe clericale ce se ocupă de aceste lucruri. Acestea nu sunt decât bucăți de hârtie, cuvintele omului. Martorii lui Iehova, în afară că aduc ca argument Sfânta Scriptură, aduc dovezi în carne și oase. „Oamenii de bună credință”, „alte oi” ale Domnului la care au ajuns cuvântul și vestea Împărăției lui Iehova, și care au fost adunați la dreapta Domnului, toți aceștia sunt scrisoarea noastră de recomandare, o scrisoare pe care o purtăm pretutindeni în inimile și mințile noastre, și pe care o putem deschide cu încredere.

¹⁸ Persoanele care, prin lucrarea noastră educațională fără interese materiale, declară public puterea universală a lui Dumnezeu și Îi mărturisesc numele, luând parte la lucrarea acestuia alături de martorii lui Iehova, sunt un document de recomandare care nu poate rămâne necunoscut lumii. Bineînțeles, aceasta îi face pe clerici furioși și invidioși când citesc această scrisoare. Cu toate acestea, aceste „alte oi” sunt documentul nostru de la Isus Hristos, Păstorul cel Bun care ne folosește în lucrarea Lui. Pentru a scrie această scrisoare, noi suntem stiloul sau instrumentul muzical pe care El îl folosește. Această epistolă nu este scrisă cu cerneală care poată fi ștearsă, ci este imprimată cu spiritul și forța activă a lui Dumnezeu care lucrează în noi. Nu este ca în cazul lui Moise, când cele zece porunci au fost scrise cu degetul divin, pe cele două table de piatră. Epistola noastră este scrisă pe tabla spirituală din sufletele oamenilor, prin schimbarea inimii și a gândului pe care servii noștri o provoacă în „alte oi” ale lui Dumnezeu. Lucrarea noastră despre Cuvântul Domnului a lăsat o impresie puternică asupra lor și a avut rezultate vizibile. Astfel de rezultate fac din ei documentele care ne recomandă. Ele sunt mai grăitoare decât orice alt document scris de mâna noastră sau de vreo organizație care ne-ar da această putere. – Compară Proverbe 3: 3; 7:3; Ieremia 17: 1; 31:33.

¹⁹ „Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Hristos. Nu că noi, prin noi înșine, suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață.” (2 Corinteni 3: 4-6). Faptul că lucrarea noastră a avut efect asupra „altor oi” și că va influența nenumărate multe astfel de „oi” care încă așteaptă să fie adunate laolaltă în „mica turmă” a lui Iehova, ne dă încrederea că prin Hristos ajungem la Dumnezeu. Noi nu ne-am ales singuri și nu facem această lucrare pentru noi, ci studiem Cuvântul Domnului și Îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt. Credem că profețiile Sale privind „lucrarea ciudată” și „alte oi” ale Sale se vor împlini în curând. Astfel, autoritatea prin care săvârșim această lucrare este de la Dumnezeu. „Calificarea noastră este de la Dumnezeu”. (*Diaglott*) „Competența noastră vine de la Dumnezeu”. – *Weymouth*.

¹⁷ Spre deosebire de sectanți, care este scrisoarea de recomandare a martorilor lui Iehova ?

¹⁸ Cum a fost scrisă această scrisoare de recomandare ? De ce vorbește ea cu deschidere ?

¹⁹ De ce nu credem că aceste lucruri își au puterea în noi ? De unde ne vine puterea ?

„SLUJITORI COMPETENȚI”

²⁰ Vechiul legământ sau legea prin care cele Zece Porunci au fost scrise în tablele lui Moise, a fost făcut cu poporul lui Israel și prin Moise ca mediator. Isus Hristos a venit să împlinească toate cele scrise în legământ și le-a șters cu propria Sa viață. Astfel El a devenit puntea de legătură pentru un nou legământ, care a fost stropit cu sângele Său. Servii Lui devin drepti prin credința în El și în sângele vărsat: „Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.” (Romani 10: 4) Astfel a fost abolită preoția și serviciul Leviților care slujeau după vechea lege, iar urmașii lui Hristos nu sunt servi ai acestei vechi legi. Ei servesc noii legi și nu sunt în serviciul codului impus de acele valori care au fost înlăturate, ci sunt conduși de duhul invincibil al Domnului; căci „dacă sunteți conduși de spirit, nu sunteți sub lege.” (Galateni 5: 18, 4) Forța sau spiritul activ al lui Dumnezeu lucrează în noi pentru a-și împlini voia și scopul, dacă suntem binevoitori, plini de încredere și urmăm Cuvântul Său. Codul vechilor legi condamnă la moarte evreii, și astfel „codul scris omoară”. Duhul lui Dumnezeu, această energie care lucrează în interior, ne luminează și ne întărește și ne ghidează pe drumul care duce spre viață, și astfel „duhul dă viață” sau „învie”. – *Weymouth; Diaglott*.

²¹ Folosind aceste cuvinte, apostolul Domnului vorbea despre ceea ce unii oameni consideră „litera legii și spiritul legii”. Prin aceasta expresie ei vor să spună că, deși nu putem respecta cu sfințenie litera legii, putem să păstrăm neîntinat spiritul legii. Cu toate acestea, apostolul nu folosește expresia „spiritul legii”. El vorbește despre spiritul lui Dumnezeu, care este energia nevăzută a Domnului, prin care se face voia Lui. Apostolul spune că trăim nu sub vechea lege, ci într-o nouă realitate care a fost prezisă în acel legământ. Isus Hristos este anti-tipicul nostru Mediator. El este de asemenea anti-tipicul Înalt Preot al lui Dumnezeu. Astfel, la 2 Corinteni 3: 6, apostolul spune despre vechea lege a Israelului ca fiind înlăturată de Hristos și arată diferența dintre ea și spiritul sau forța activă a lui Iehova care lucrează asupra servilor Lui și care le dă acestora dreptul să-L servească în calitate de martori.

²² Pentru a aduce poporul lui Israel în acord cu ceea ce reprezintă Iehova, mielul a fost sacrificat în Egipt, iar sângele lui a fost stropit. „Mielul lui Dumnezeu”, Isus Hristos, a fost sacrificat, iar sângele Lui a fost oferit în prezența lui Dumnezeu „pentru a spăla păcatele lumii”. Astfel, națiunile și evreii pot deveni slujitori competenți ai noii legi. Vechea lege a fost dată izraeliților pe muntele Sinai din Arabia împreună cu codul legii, prin intermediul lui Moise. Când privește noua lege, aceasta a fost validată prin sângele lui Hristos la sărbătoarea Paștelui, în anul 33 d.Hr. și a fost inaugurată la cincizeci de zile după ce acesta s-a ridicat din morți. Ceea ce înseamnă că a fost inaugurată de Rusalii (adică „A Cincizecia Zi”) prin coborârea spiritului lui Dumnezeu asupra celor care erau adepții lui Hristos și care erau credincioși în această misiune. – *Faptele Apostolilor 2*.

²³ Prin coborârea duhului, cei unși au devenit slujitori sau servitori nu al unor legi scrise ca cele de pe Muntele Sinai, ci a spiritului lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu care a coborât asupra lor a confirmat că sunt aleși ai Domnului. Nu numai că le-a dat puterea de a propovădui vestea cea bună în mai multe limbi, dar le-a deschis și Scriptura pentru a-i ajuta să urmeze învățătura lui Iehova, expresie a voinței Sale. Cu toate acestea, deși nu erau sub legea scrisă, ei nu au aruncat Sfintele Scripturi, pentru că înseși aceste legi prevesteau lucruri bune care trebuiau descifrate. (Coloseni 2:17; Evrei 10: 1). Zapisul legilor, în ciuda tuturor îndreptărilor sale, îi arăta pe oameni

²⁰ De ce servesc martorii lui Iehova noii legi a lui Hristos și nu celei vechi ? Și cum se face că „duhul ne dă viață”?

²¹ Se referea apostolul la „spiritul legii” sau făcea trimitere la altceva ? De ce ?

²² Cum a fost adus Israelul sub lege ? Cum au fost noile legi validate și prin cine ?

²³ Cum au ajuns urmașii Lui să devină și să lucreze drept servi ai spiritului ? și care este scopul noului legământ pe care îl servesc?

ca sortiți pieirii, pe când duhul Domnului ,dat prin noile legi le promitea viața și îi pregătea să slujească Evangheliei vieții. Noua lege are ca scop să aleagă dintre popoarele acestei lumi „un popor care să-I poarte Numele.” (Faptele Apostolilor 15:14) Așa cum se cuvenea, Cel care a făcut posibilă aducerea noii legi a fost și cel mai de seamă Martor al numelui lui Iehova. Toți urmașii Săi, care ascultă de noua lege, trebuie de asemenea să fie martorii lui Iehova.

TAINA GLORIEI

²⁴ Privitor la modul în care a fost transmisă vechea lege se spune: „Moise s-a pogorât de pe muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se pogora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu DOMNUL. Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el.... Când a încetat să le vorbească și-a pus o mahramă pe față. Când intra Moise înaintea DOMNULUI, ca să-I vorbească, își scotea mahrama, până ce ieșea” (Exodul 34: 29-34). Modul de a sluji pe Domnul în vechea lege a anunțat venirea noii legi. Astfel, dacă primul a fost un eveniment glorios, cât de mult trebuie să întrecă în glorie aducerea noii legi ,care este „slujirea spiritului”. Și o întrece într-adevăr pentru că gloria noii legi este nepieritoare, iar urmașii lui Isus Hristos contribuie la ea. Rezultă așadar că lucrarea martorilor lui Iehova este una glorioasă. Iar dacă acest lucru nu este evident pentru necredincioșii care ne persecută, este pentru că aceștia au Biblia și o citesc, dar nu au ochi să vadă. Pentru a se desprinde vălul care le acoperă ochii, trebuie să se întorcă către Domnul Dumnezeu cu credință. Atunci când Moise a venit în fața lui Dumnezeu și-a scos vălul care-i ascundea fața de evrei. Izraeliților le-a fost frică să privească de-a dreptul gloria lui Dumnezeu oglindită pe chipul celui care le transmitea legile și au cerut ca fața acestuia să fie acoperită vederii lor. Moise reflecta gloria lui Iehova, dovedind astfel că a stat în fața acestuia, așa cum o substanță fosforescentă, după ce a fost expusă luminii, poartă umbra acelei lumini în întuneric. Moise l-a preumbrit astfel pe marele Profet al lui Dumnezeu, Isus Hristos. Ca și modelul lui din vechime, acest Mare Moise nu se teme să privească gloria lui Dumnezeu drept în față.

²⁵ Astăzi, religioniștii le seamănă acelor evrei și refuză să vadă gloria Marelui Moise, Isus Hristos. Adevărații Lui urmași, care au primit duhul Stăpânului lor, nu se tem să privească imaginea gloriei lui Iehova care se arată pe chipul Celui ce le-a adus noua lege, Isus Hristos. Astfel ei nu sunt înrobiți religiei sau ignoranței, care sunt efectul orbirii. Iehova este Marele Spirit și acolo unde este această forță activă, este libertatea. Spiritul Lui nu este subjugat sistemului religiei, ci declară război acestui sistem. Cei asupra cărora s-a coborât această forță nu sunt nici orbi și nici robii sistemului, ci sunt liberi. O astfel de libertate le permite să folosească un discurs deschis și le dă îndrăzneala de a propovădui gloria lui Dumnezeu. „Fiindcă avem, deci, o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală”. În această privință ei se deosebesc de Moise care și-a acoperit fața, ascunzând imaginea gloriei lui Iehova care i se reflecta pe chip. – 2 Corinteni 3: 12, 13, 17.

²⁶ Unde sunt clericii care spun cu atâta convingere că Iehova nu le-a cerut martorilor Săi să Îl servească ? Din contră, Dumnezeu, prin intermediul apostolului Său spune foarte clar că aleșii Săi, rămășița credincioasă de astăzi *trebuie* să Îi fie martori, să Îi oglindească Gloria, așa cum a făcut-o Hristos când era pe pământ și continuă să o facă în ceruri. Isus a îndepărtat vălul, dând la iveală și mărturisindu-L în fața noastră pe Iehova. (Ioan 1:14, 17, 18) Noi trebuie să strălucim, iar obligația noastră în această direcție este mai mare începând cu anul 1918. De ce ? Pentru că Dumnezeu a adus Împărăția Fiului Lui în 1914 și la venirea Împăratului la templu în 1918,

²⁴ Cum a fost prezis că misiunea noii legi va fi una glorioasă ? Cum va fi posibil ca necredincioșii să poată vedea lumina ?

²⁵ Spre deosebire de sectanți, de ce noi nu suntem în întuneric ? Ce efect are spiritul lui Iehova asupra noastră ?

²⁶ De ce trebuie să luminăm ca martori ai lui Iehova ? De ce este această obligație mai mare începând cu 1918 ?

Dumnezeu a confirmat noua lege dată pe adevăratul „munte” al lui Dumnezeu, Împărăția însăși. Rămășița Lui consacrată s-a apropiat de Împărăția Lui, așa cum vechiul Israel s-a apropiat de Muntele Sinai. (Evrei 12: 22-29). Astfel, gloria lui Dumnezeu este arătată prin Evanghelia venirii Împărăției Sale care îi va justifica numele pentru eternitate. Gloria Lui strălucește prin „Lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”; strălucirea este „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”, Mai Marele Moise. Trebuie să reflectăm această lumină, abținându-ne să ne lăudăm pe noi înșine și vorbind despre slava lui Iehova și despre gloria Împărăției Fiului Său. Făcând astfel devenim martorii Lui. – 2Corinteni 4: 4-6.

²⁷ Ca Moise pe munte în fața lui Iehova, și ca Mai Marele Moise la dreapta Tatălui Său, martorii Săi de pe pământ nu își acoperă chipul de gloria lui Dumnezeu. Ei cer ca nici un vâl să nu stea între ei și admiră slava care se reflectă pe chipul Fiului lui Iehova, Isus Hristos. Aceasta face ca viețile celor care astfel privesc gloria să se schimbe, pentru că ei trebuie să ducă această lumină și altora.

²⁸ Apostolul Pavel le vorbește astfel celor care îi mărturisesc gloria lui Iehova: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3: 18, *Weymouth; Diaglott*) Cu cât primim mai mult din această lumină, cu atât trebuie să dăm mai mult, și astfel devenim tot mai transfigurați. Mințile noastre sunt reînnoite, deși nici o modificare în structura noastră fizică nu este vizibilă și nu are loc nici o schimbare în culoarea pielii sau vreo așa numită „modificare de caracter”. Nu; dar lumina veștii glorioase pe care o împărtășim este cea care produce schimbarea în noi. Viețile noastre se schimbă pentru a semăna celei a lui Hristos, din momentul în care ne-am luat responsabilitatea răspândirii luminii. Toate aceste transformări se datorează duhului sau forței active a Preamăritului Dumnezeu care lucrează prin Isus Hristos. Gloria aceasta nu este a noastră și nu necesită să ne împodobim cu veșminte strălucitoare de mătase, aur și bijuterii. Clericii sistemelor religioase care nu reflectă gloria lui Iehova se văd nevoiți să recurgă la aceste artificii pentru a crea spectacol. Gloria adevărată vine din duhul lui Dumnezeu și implică mărturisirea adevărului legat de „Duhul Domnului”. – 2 Corinteni 3: 18. *margin*.

²⁹ Privim gloria lui Dumnezeu citind Cuvântul Lui scris, pe care duhul Său ni-l prezintă cu claritate pentru a-l înțelege și a descoperi lumina. Privitor la organizația Lui, în special la partea vizibilă de pe pământ, pe care vrășmașii au dărâmat-o în timpul primului război mondial, Psalmul 102: 16, 21 spune: „Da, DOMNUL (Iehova) va zidi iarăși Sionul și Se va arăta în slava Sa. Pentru ca ei să vestească în Sion Numele DOMNULUI și laudele Lui în Ierusalim”. Împlinirea acestui fapt a început în 1918. Astfel le-a fost poruncit martorilor Săi, care aparțin Sionului, în 1918 și după această dată: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului (lui Iehova) răsare peste tine. Căci iată, întunericul acopere pământul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine.” (Isaia 60: 1, 2). Isus Hristos este Căpetenia sau Conducătorul Sionului, iar El oferă gloria lui Iehova asupra servilor Săi pe pământ, pentru care aduce noua lege. După aceasta ei trebuie să servească numelui lui Iehova.

PUȚĂTORII LUMINII

³⁰ Traducerea modernă a cuvântului lui Dumnezeu din 2 Corinteni 4: 1, 2 sună astfel: „Prin urmare, ANGAJAȚI ÎN ACEST SERVICIU, arătându-ni-se milă, nu ne pierdem puterile. Noi am renunțat la lucrurile rușinoase și ascunse, nu lucrăm cu viclenie și nu stricăm cuvântul lui

²⁷ În ce sens trebuie martorii lui Iehova să se asemene cu Moise și cu Mai Marele Moise? De ce se schimbă viețile lor?

²⁸ Cum descrie apostolul Pavel această transformare? Unde anume se aplică această transformare și cum?

²⁹ Cum privim noi gloria lui Iehova? Ce poruncă a fost dată martorilor lui Iehova după 1918 și de ce?

³⁰ De ce nu trebuie să fim descurajați de cei care neagă misiunea noastră față de Dumnezeu? De ce nici o autoritate din lume nu are dreptul să ne spună să ne încheiem activitatea?

Dumnezeu; ci mărturisind adevărul, ne facem vrednici să fim primiți de cugetele omenești care stau în fața Domnului.” (*Weymouth*). Dumnezeu a avut milă de noi și ne-a luat în serviciul Său. Acest fapt trebuie să ne dea curaj și să ne țină tari, ca nu cumva să ne pierdem avântul în fața celor care nu recunosc lucrarea noastră. În acord cu legile Domnului, dacă prin mila Lui ni s-a arătat lumina adevărului Cuvântului Său, suntem obligați să dăm această lumină și altora. Nici o autoritate umană nu are dreptul să ne spună să acoperim cu vălul lumina și să o ascundem vederii altora. – Matei 5: 14-16; 10: 26, 27.

³¹ Lucruri de care oamenii s-ar rușina, cum este fraudă, ei le ascund prin fals, înșelăciune, păcălire și hoție. Noi nu avem motive de rușinare, pentru că mesajul și lucrarea noastră sunt drepte și adevărate. Astfel, putem da frâu liber întregii glorie a luminii, pentru că nu este înșelătoare și nici rușinoasă, ci este o bună călăuză. Noi nu călcăm pe urmele „servului rău”, nici pe urmele „păcătoșilor” al căror scop este înșelarea și prinderea în capcană a celor instabili. Noi nu folosim Cuvântul lui Dumnezeu ca să păcălim; a face asta ar însemna să încerci să tragi foloase personale, avantaje și putere și să scapi de criticile, opoziția, discriminarea și persecuția cu care te-ar putea întâmpina lumea. Cei care nu se tem să vină la Domnul cu fețele descoperite și să privească de-a dreptul lumina glorioasă a adevărului pe care o oferă Cuvântul Său, nu se vor teme nici de responsabilitățile pe care le au. Ei vor lăsa lumina primită să se răsfrângă și asupra altora. Vor prezenta adevărul adevărat celor aflați în întuneric și vor lăsa adevărul să îi reprezinte în conștiința oamenilor, o conștiință bună. De asemenea, își vor îndeplini misiunea în fața Domnului, știind că nimic din ceea ce fac nu rămâne necunoscut acestuia, de-ar fi ca faptele să fie nedrepte sau înșelătoare. Oamenii pot fi înșelați, Dumnezeu însă nu poate fi păcălit. El este Cel care ne judecă. Așadar, noi spunem adevărul cu frică de Dumnezeu, iar adevărul spuselor noastre ne recomandă ca servi ai Lui în mințile celor care însetează după adevărul Cuvântului Său și care Îl recunosc atunci când le este prezentat.

³² În ciuda războiului mondial, martorii lui Iehova își continuă lucrarea pe care știu că au primit-o spre îndeplinire de la Domnul. Nu se dau în lături de la a continua să arate adevărul în fața națiunilor lumii. Cu un curaj care amintește de cel al lui Isus, spunând lucrurilor pe nume, martorii lui Iehova merg din casă în casă, din oraș în oraș și din țară în țară. Eforturile lor constante sunt îndreptate spre a spori interesele Împărăției lui Dumnezeu. Astfel stând lucrurile, devine evident că dacă o persoană este oarbă în fața Evangheliei Împărăției Domnului, nu este vina martorilor lui Iehova, ci este singură responsabilă de aceasta. Vestea cea bună este să nu ne ascundem chipurile în fața „altor oi”, pe care Isus Hristos le caută și încearcă să le salveze în Lumea Nouă. Cei pentru care fețele rămân ascunse sunt cei care se opun adevărului și care au ales să fie distruși. Mânați fiind de demoni, ei înșiși își acoperă ochii cu vălul. În 2 Corinteni 4: 3-5 apostolul spune: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.. (Căci noi nu ne propovăduim *pe noi înșine*, ci pe Domnul Hristos Isus și suntem robii voștri, pentru Isus.)” (*Weymouth*) Cei care au mințile încețoșate nu vor să creadă, iar necredința face ca mințile lor să fie cucerite de demoni. Ei nu pot vedea nici gloria lui Iehova, nici imaginea Lui ce radiază pe chipul lui Isus, care și-a întors fața spre pământ și este cu noi.

³³Noi nu ne propovăduim pe noi. Clericii religioși însă se propovăduiesc pe sine atunci când pretind că sunt vicari sau trimiși ai lui Hristos și succesori apostolici; și că sunt mult mai importanți și mai folositori decât Biblia; și că doar ei pot interpreta Cuvântul lui Dumnezeu și sunt cei care iartă păcatele și sunt în posesia tainelor care duc la salvare. Dacă adevărații servi ai Domnului s-ar ridica pe sine în acest fel, atunci Evanghelia Împărăției lui Hristos ar rămâne

³¹ (a) De ce nu trebuie să ne fie rușine să lăsăm lumina să strălucească ? (b) Ce ne recomandă în conștiințele oamenilor ?

³² (a) În ce sporesc martorii lui Iehova și cum ? (b) Cine este responsabil dacă unii nu pot vedea lumina Evangheliei ?

³³ Cine sunt cei ce se propovăduiesc pe sine înșuși ? De ce martorii lui Iehova nu fac asta, deși poartă acel nume?

ascunsă celor răătăciți. Dar martorii lui Iehova sunt singurii care Îl propovăduiesc pe Isus ca nou Împărat al lui Iehova, ca Cel căruia Îi aparține Împărăția cerurilor și care este adevăratul Conducător al acestei lumi. Purtând numele „martorii lui Iehova”, nu ne propovăduim pe noi înșine, ci ne arătăm misiunea și responsabilitatea către Preamăritul Dumnezeu și dovedim că Îl urmăm pe Cel care este Adevăratul și Credinciosul Martor, Isus Hristos. Este o onoare să purtăm acest nume, dar acest nume nu ne face să devenim infatuați în fața lumii. Aceasta atrage asupra noastră dușmănia celor orbi și face din noi ținta neprietenilor lui Iehova; astfel primim și noi ocările ce cad asupra Lui și a Împăratului Său. – Psalmii 69: 9; Romani 15: 1-3.

³⁴ Stă scris: „DOMNUL este Dumnezeu și ne luminează. Legați cu funii vita pentru jertfă și aduceți-o până la coarnele altarului!” „Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” „Lumina este semănată pentru cel neprihănit” (Psalmii 118: 27; 36: 9; 97: 11) Având lumina în inimă, cei drepti trebuie să o lase să strălucească asupra celorlalți. (Romani 10: 10) Iubim lumina și am venit spre ea. De aceea în lumină va trebui să pășim. Asta înseamnă că trebuie să ne arătăm deschis lumii și nu să mergem timid în întuneric, ci trebuie să acționăm direct și să lăsăm lumina să coboare asupra celor care se împiedică în întunericul acestei lumi. Noi am primit lumina cuvântului în inimi bune și oneste și trebuie să rodim către ceilalți. – Ioan 3: 21; 8: 12; 1 Tesaloniceni 5: 5-8; Romani 13: 12-14.

³⁵ Mai Marele Moise a venit și este în Templu pentru judecată. (Deuteronomul 18: 15-18; Faptele Apostolilor 3: 20-23). De pe Muntele Sionului El reflectă gloria lui Iehova, așa cum o făcea Moise de pe Muntele Sinai. Rămășița urmașilor credincioși iau lumina din Sfânta Scriptură, care a fost scrisă pentru noi și pe care Isus Hristos, Cel ales de Iehova, ne-o face cunoscută. (Iov 33: 23-28; Apocalipsa 18: 1; 10: 1) Fiind aduși de acesta în templu, ca propovăduitori adevărați ai lui Dumnezeu, rămășița privește gloria Domnului: „În locașul Lui totul strigă: „Slavă!” (Psalmi 29: 9). Aceștia Îl văd și pe Mesagerul lui Iehova, Isus Hristos, învăluit în gloria Tatălui Său, și trebuie, de asemenea, să propovăduiască gloria Fiului, așezat pe tronul Său. (Maleahi 3: 1-3; Isaia 6: 1-11). Este vremea luminii, și nu vremea pentru și mai multă religie! Domnul poruncește luminii să strălucească, dar nu doar ca să ajungă la rămășița unsă. Lumina trebuie să se reflecte din ei spre ceilalți, acei oameni de bună credință care trăiesc în întuneric și sunt amenințați de distrugere, „alte oi”. „Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric” ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4: 6). Motivul pentru care martorii lui Iehova își intensifică activitatea este pentru a se supune poruncii divine, astfel încât lumina lor să se răsfrângă și asupra altora, pentru gloria lui Dumnezeu.

PURTĂTORII NEOBIȘNUIȚI AI COMORII

³⁶ Angajați în această misiune deosebit de importantă, este foarte important ca purtătorii luminii să se dovedească demni de lumină, păstrându-și integritatea în fața lui Dumnezeu. Pentru această lucrare nemaipomenită Dumnezeu nu s-a folosit de îngeri, care „vor să privească” aceste lucruri. Pentru a rezolva controversa care a apărut referitor la integritatea omului în fața puterii universale a lui Iehova, acesta a dat misiunea propovăduirii luminii creaturilor umane. A făcut acest lucru pentru a-și spori propria putere printre slăbiciunile creaturilor de pe pământ. „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” (2 Corinteni 4: 7). Sau mai bine zis: „Dar păstrăm această comoară

³⁴ De la cine am primit noi lumina și de ce? Care este responsabilitatea noastră de aici înainte?

³⁵ (a) De ce este vremea pentru lumină și nu pentru și mai multă religie? (b) Care este motivul pentru care activitatea martorilor lui Iehova devine din ce în ce mai intensă?

³⁶ (a) Cum se dovedesc purtătorii luminii demni de această lumină și de ce nu a dat Dumnezeu misiunea răspândirii luminii îngerilor Săi? (b) Ce fel de vase folosim în templul Său spre a-I aduce glorie?

în vase fragile de lut [*ostrakinois*] pentru a se vedea că puterea aceasta nemaipomenită vine de la Dumnezeu și nu de la noi.” (*Weymouth*) În mâinile oamenilor demonizați și distructivi, cât de fragile sunt vasele de lut ! (Plângerile 4: 2) În vremurile vechi, vasele de lut erau folosite pentru a depozita lucrurile de preț. Tot astfel, vasele fragile de lut erau folosite în templul lui Dumnezeu pentru slava acestuia. – Ieremia 32: 14; 2 Timotei 2: 20.

³⁷ În timpul apostolilor, creștinii săraci care nu își permiteau să cumpere pergamente sau papirus, obișnuiau să scrie fragmentele din Scriptură care le plăceau mai mult pe vasele folosite în casele lor. Chiar și bucățile de unelte de lut care fuseseră sparte au fost folosite ca material pentru însemnări din Scriptură de către cei familiarizați cu Textul sfânt. A fost descoperit un caz în care un fragment considerabil din cele patru Evanghelii a fost scris pe un singur set de bucăți de vase sparte. Au fost descoperite douăzeci de astfel de bucăți de vase de lut care prezentau în fragmente numerotate, pasaje din Evangheliile lui Matei, Marcu, Luca și Ioan.

³⁸ Ce este această „comoară” pe care martorii lui Iehova o păstrează în vase fragile de lut, arătând că sunt creaturi slabe făcute din lutul pământului ? Această „comoară” nu este doar lumina care a strălucit în inimile lor. Este slujirea acelei lumini, misiune care trebuie îndeplinită cu puterile lor umane așa cum a spus Dumnezeu. Această misiune este darea mai departe a luminii pe care Domnul le-a arătat-o inimilor lor.

³⁹ Lucrarea aceasta este o comoară de preț și rezultă în aducerea comorilor înțelepciunii și cunoștinței lui Hristos. (Matei 12: 35; Coloseni 2: 3). Este o misiune care va continua, iar rămășița credincioasă se va urca la ceruri. (Apocalipsa 14: 13). Vrând să păstreze bogățiile lumești, pe care oricum nu le putea lua cu el după moarte, tânărul conducător care a venit la Hristos căutând viața a refuzat invitația Acestuia de a aduce comori în ceruri, slujindu-I lui Dumnezeu. (Matei 19: 21, 22). Dacă ar trăi astăzi, ar fi asemenea semenilor noștri bogați care au strâns comori. (Iacob 5: 1-5). Cât de diferit s-a comportat Moise, care fusese crescut în casa regelui, „ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.” – Evrei 11: 23-26.

⁴⁰ Moise și anti-tipul lui sunt un exemplu înțelept pentru noi că trebuie să ne fixăm inimile pe comoara care înseamnă serviciul Domnului; căci Serviciul divin este „această comoară”, căci „unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.” (Luca 12: 33, 34) Moliile, rugina și hoții nu pot strica sau distruge această comoară, atât timp cât ne păstrăm integritatea în fața lui Dumnezeu și desfășurăm cu credință misiunea care ne-a fost dată. Puterea pe care El ne-o dă să reușim în propovăduirea numelui Lui nu ne va părăsi niciodată.

⁴¹ Care este măreția fără seamăn a puterii care vine de la Dumnezeu și nu de la noi ? Niște vase fragile de lut ca noi, cărora le-a fost încredințată misiunea propovăduirii lui Dumnezeu, nu ar putea să ducă această responsabilitate singure. Suntem supuși nenumăratelor presiuni din partea neprietenilor care vor să ne spargă și să curgem, pentru a nu putea să ne îndeplinim misiunea față de Domnul. Astfel, doar puterea care vine de la Acesta ne ajută să ținem piept acestei lumi a totalitarismului și să nu dezertăm de la misiunea pe care am primit-o, dovedindu-ne astfel demni de ea. Nici o organizație înregimentată de după război până la Armagedon nu va reuși să spargă vasul de lut al lui Dumnezeu și să fure comorile acestuia. Stă scris: „Suntem (vase fragile de lut) încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea

³⁷ De ce este vasul de lut purtătorul mesajului lui Dumnezeu ?

³⁸ Ce este „această comoară” depozitată în vase de lut ?

³⁹ (a) De ce este aceasta o comoară bună și nesfârșită ? (b) Care s-a comportat Moise diferit față de tânărul și bogatul conducător care a venit la Isus să caute viața ?

⁴⁰ În ce fel sunt Moise și Marele Moise exemple de urmat pentru noi ? Pentru cât timp este dată această comoară ?

⁴¹ (a) Cum ni se arată faptul că puterea nemaipomenită vine de la Domnul și nu de la noi ? (b) Cum a ilustrat apostolul acest lucru ?

Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața (prin predicarea pe care o facem despre vestea bună a Împărăției)”.- 2 Corinteni 4: 8-12, *Weymouth; Diaglott*. interlinear

⁴² „Moarte în noi, viață în voi !” Cât de bine exprimă această frază relația rămășiței unse, purtătoare a comorii vasului lui Dumnezeu, cu „alte oi”, care au privilegiul să servească adevărului celui dătător de viață, chiar dacă această misiune înseamnă moartea trupului ! Ei știu că în cele din urmă cursul acțiunii lor se va termina în moarte, așa cum s-a întâmplat și cu Isus. Cu toate acestea, rămășița, are pe cineva alături în misiunea lor, care le este de ajutor. Aceștia sunt „alte oi” care au fost aduse de Bunul Păstor alături de ultimii membrii ai „micii turme”. Acești oameni devotați și de bună credință poartă și ei povara, înfruntă pericolele și trebuie să arate integritate în misiunea lor alături de rămășiță, așa cum a făcut Rahav cu iscoadele izraelite; așa cum a făcut Iael în timpul opresiunii asupra Israelului; așa cum l-a iubit Ionatan pe David; așa cum Ebed-Melec etiopianul l-a scos afară din groapă pe profetul Ieremia a cărui moarte era vrută de vrășmașii lui Dumnezeu. Ca și rămășița martorilor lui Iehova, aceste „alte oi” înțeleg că singura comoară care va supraviețui bătăliei nemiloase a Armagedonului și care va continua să existe întregă în Lumea Nouă ce va urma, este „această comoară” a binecuvântatei misiuni, lucrarea făcută în numele lui Iehova și a Împăratului Glorios Isus Hristos. Ei vor ține cu sfințenie această comoară „slujindu-L pe Dumnezeu zi și noapte în templul Său” – Apocalipsa 7: 15.

LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

Cititorii *WATCHTOWER* înțeleg că această CONDUCERE TEOCRATICĂ funcționează pe pământ în ceea ce îi privește pe cei care sunt în serviciul lui Iehova. Atât rămășița unsă, cât și ionadabii au privilegiul, prin slava lui Dumnezeu, să participe la cheltuielile legitime care se impun pentru a duce mai departe lucrarea Împărăției. Contribuțiile trimise direct către Watch Tower Bible & Tract Society, în New York, Brooklyn, Columbia Heights 124 vor fi o asigurare că banii vor fi folosiți așa cum se cuvine, în beneficiul misiunii față de Împărăția lui Dumnezeu.

Această notă nu este o solicitare de bani, ci o intenție de a reaminti celor care vor să sprijine Împărăția lui Iehova că este bine să contribuie la această lucrare din timp și să pună deoparte o sumă de bani în fiecare săptămână din câștigul pe care îl adună prin voia lui Dumnezeu. Misiunea societății Watch Tower Bible & Tract Society este de a folosi aceste contribuții pentru a face cunoscut numele lui Iehova, precum și Împărăția Sa. Informațiile date în prealabil referitor la suma cu care o persoană ar putea să contribuie într-un an ar face posibil să ne programăm activitățile și cheltuielile pe care ni le putem permite. Este așadar recomandat ca primind acest număr din *Watchtower* să adresați și un mesaj poștal Societății și să păstrați o copie a acestui mesaj care să vă amintească de suma pe care ați promis-o. Nu scrieți nimic altceva în adresarea voastră, în afară de următoarele:

Prin voia lui Dumnezeu sper să pot să contribuie la lucrarea propovăduirii Împărăției lui Iehova în anul ce vine cu suma de \$, pe care o voi trimite în tranșele și la data care îmi sunt convenabile, în funcție de voia Domnului.

[Semnătură]

.....
.....

⁴² (a) Cum a exprimat apostolul relația existentă între rămășiță și „alte oi” ? (b) Cine sunt cei care ajută rămășița în serviciul lor și de ce iau foarte în serios acest serviciu ?

Adresează scrisoarea către
Watch Tower Bible & Tract Society
Treasurer's Office
Columbia Heights 124
Brooklyn 2, New York.

Cei care locuiesc în afara Statelor Unite ale Americii și care vor să contribuie cu o sumă de bani, pot adresa o scrisoare la sediul Societății din țara în care locuiesc.

Amintiți-vă nevoia pe care o avem de a primi îndrumarea Domnului și arătați înaintea tronului grației cerești că aceste contribuții bănești pot fi folosite pentru a anunța Împărăția Domnului.

„Comorile câștigate pe nedrept nu folosesc, dar neprihănirea izbăvește de la moarte. Iehova nu lasă pe cel neprihănit să sufere de foame, dar îndepărtează pofta celor răi. Celui rău de ce se teme aceea i se întâmplă, dar celor neprihăniți li se împlinește dorința. Bindecuvântarea lui Iehova îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de nici un necaz.”

Proverbe 10: 2, 3, 24, 22, A.S.V.

OILE SIMBOLICE

„Bunul Păstor” este Mesia, Isus Hristos. El vorbește despre urmașii Săi credincioși, cei care sunt parte din „trupul Său” sau familia oficială, ca despre „oi”. El îndrumă, oferă învățatură, protejează și susține aceste oi simbolice. Oile cunosc vocea păstorului lor și i se supun. Referitor la acele creaturi care sunt numite „oi” și care sunt chemate să facă parte din Împărăția cerească, Isus a spus: „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele.” – Ioan 10: 9-11, 14, 15.

Cei care sunt aleși și făcuți membrii ai acestei Împărății trebuie să se dedice lui Dumnezeu și Împărăției lui Hristos de bună voie și cu bucurie. Pentru ei această Împărăție trebuie să fie de o mare importanță, chiar mai mare decât viața însăși. Așadar Isus le-a spus: „Nu vă mai îngrijorați cu privire la viața voastră” ci mai degrabă dedicați-vă cu totul intereselor Împărăției, și Domnul va avea grijă de toate aceste lucruri. „Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu vă frământați mintea. Căci toate aceste lucruri neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” – Luca 12: 22, 29-32.

Acești urmași credincioși ai lui Isus Hristos nu recunosc nimic mai important decât Împărăția promisă. Ei îi recunosc cu bucurie pe Iehova și pe Isus Hristos ca „Stăpâniri Înalte”, cărora „trebuie să li se supună”. (Romanii 13: 1). Așadar, atunci când legile lumii intră în conflict cu legea Domnului, acești urmași credincioși ai lui Isus Hristos, se comportă asemenea apostolilor, „ascultând mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni.” (Faptele Apostolilor 5: 29). Ei cred fără cârtire în Dumnezeu și în Isus Hristos, Împăratul și Justificatorul Lor. Asemenea credincioși nu se vor teme de ce le pot face oamenii sau demonii, pentru că au încredere deplină în supremația lui Dumnezeu. Numărul aleșilor Împărăției este limitat la 144.000 (Apocalipsa 7: 4-

8; 14: 1-3) Este un număr mic ,comparativ cu numărul celor care populează pământul . De aceea Isus vorbește despre ei ca despre cei puțini, „mica turmă”.

Comparativ cu numărul lor, a fost nevoie de o lungă perioadă de timp pentru a face selecția acestei „mici turme” sau a aleșilor Împărăției. Toți aceștia trebuie mai întâi să Îl caute pe Domnul și să se devoteze de bună voie lui Dumnezeu și lui Hristos. Mai târziu, Domnul a dezvăluit apostolilor că scopul lui Iehova este acela de a selecta din rândul popoarelor lumii un „popor pentru numele Lui” (Faptele Apostolilor 15:14). Cei aleși, care Îl slujesc pe Domnul cu credință și își păstrează integritatea, sunt adevărații creștini, pentru că ei urmează îndeaproape pașii lui Hristos și se supun poruncilor lui Iehova. Scopul lui Dumnezeu în selectarea „unui popor pentru numele Lui” este acela de a-și asigura martorii; martorii lui Iehova prezintă dovada în fața celorlalți, vorbindu-le despre numele și Împărăția lui Dumnezeu. De-a lungul ultimilor 1900 de ani, mulți oameni au pretins că sunt creștini, dar puțini au reușit să treacă testul credinței. Acum a venit vremea ca Isus Hristos, Împăratul, să se ridice la tronul Său și să conducă minunata lume a lui Dumnezeu pe pământ, ceea ce înseamnă că afirmă în fața popoarelor și a oamenilor că sistemele religioase sunt de la Diavol și sunt o minciună și o înșelătorie, și că adevărații creștini sunt cei care sunt devotați în întregime lui Dumnezeu și lui Hristos, cărora li se supun; că scopul lui Dumnezeu este să distrugă organizațiile lui Satan și că voia Lui va fi făcută în bătălia Armagedonului, în ziua cea mare a Atotputernicului Dumnezeu; și că singurul loc în care se găsește salvarea și siguranța este în sânul lui Dumnezeu.

Despre motivul pentru care Diavolului îi va fi permis să continue să existe și să facă răutăți, Iehova a spus: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Exodul 9: 16). Ziua Armagedonului este aproape, când Domnul își va arăta mânia și puterea împotriva lui Satan și a forțelor lui. Așadar, înaintea mării bătălii, martorii lui Iehova sau urmașii credincioși ai lui Isus pe pământ, trebuie să străbată lumea în lung și în lat și să propovăduiască în fața oamenilor numele și Împărăția lui Dumnezeu. Acele persoane care îndeplinesc cu credință porunca lui Dumnezeu sunt numite în Scriptură „rămășița seminței ei”, adică ultimii copii de pe pământ, aparținând organizației lui Dumnezeu sau „femeii”, Sionului (Isaia 54: 5, 13) Ei sunt ultimii din cei chemați care trebuie să mărturisească numele lui Iehova și trebuie să o facă până la marea bătălie. Pentru că aceste persoane din clasa credincioasă numită „rămășiță” își desfășoară lucrarea așa cum le-a fost poruncit, Diavolul, care este numit „balaur” încearcă să îi distrugă. Stă scris: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei (organizația lui Dumnezeu), care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” – Apocalipsa 12: 17, 9.

Acesta este motivul pentru care martorii lui Iehova sunt atât de persecutați pe tot cuprinsul lumii, și motivul pentru care cei mai mari persecutori ai credincioșilor servi ai lui Dumnezeu sunt cei care se supun bisericii romano - catolice. Aceștia fac aceste rele pentru că sunt principalele instrumente ale Diavolului pe pământ. Diavolul și ajutoarele sale vor să distrugă rămășița micii turme a Domnului, numită „martorii lui Iehova”; însă Iehova și Isus Hristos îi va proteja. Așadar, acești creștini credincioși cunoscuți sub numele de „rămășiță”, „mica turmă” continuă să își desfășoare lucrarea cu credință într-o perioadă de mari persecuții și, făcând acest lucru, ei își mențin integritatea față de ceea ce au de săvârșit.

Dar acum, în aceste zile de sfârșit, Domnul le spune acestora din rămășiță că mai este și altă clasă, care sunt „însoțitorii” lor. După aceste cuvinte referitoare la oile Sale credincioase care aud și se supun Lui, și care formează „mica turmă”, Isus adaugă aceste cuvinte: „Și mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul meu și vor fi o singură turmă, cu un singur păstor.” (Ioan 10: 16, *A.S.V.*) Domnul adună în jurul Său „alte oi” ale Sale, pentru că a venit timpul pentru aceasta. Ei sunt denumiți „oi” pentru că sunt persoane de bună credință față de Dumnezeu și față de Împărăția Sa. Aceștia vor să știe și să facă ceea ce este bine și astfel Îl caută pe Domnul, pentru că El are dreptatea. Cei care vor forma

„cealaltă turmă” a Domnului nu sunt limitați ca număr și în final „vor forma o adunare numeroasă” care va veni „din toate națiile, rasele și limbile”; ei vor recunoaște cu bucurie că salvarea vine de la Dumnezeu și că ne este oferită prin intermediul Împăratului nostru Isus Hristos. – Apocalipsa 7: 9, 10.

„Cei mulți” sunt cei iubiți de Iehova care primesc răsplata pentru credința și supunerea lor. Faptul că Isus vorbește despre cei care vor forma acea „mulțime” ca fiind „alte oi” ale Sale este o dovadă a dragostei lui Dumnezeu pentru ei și grija cu care se gândește la ei. Când spune, „Iar ei îmi vor auzi vocea”, înseamnă că aceste oi vor da ascultare vorbelor Lui. Nici o persoană nu este predestinată să facă parte din „cei mulți”, dar Domnul deschide calea, iar cei care Îl caută cu însetare vor găsi drumul spre El.

Aceste „alte oi”, persoane de bună credință față de Dumnezeu, vor cu adevărat să primească învățătura și să fie ghidați spre calea cea bună. Ei se roagă lui Iehova, folosind cuvintele psalmistului: „Arată-mi, Doamne, căile Tale și învață-mă cărările Tale. Povățuiește-mă în adevărul Tău și învață-mă; căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele, Tu ești totdeauna nădejdea mea!” – Psalmul 25: 4, 5.

Iehova, în marea Sa iubire față de oameni, face tot posibilul pentru a răspunde acestor rugăciuni; și astfel stă scris: „DOMNUL este bun și drept: de aceea arată El păcătoșilor calea.” (Psalmul 25: 8). A fi umil înseamnă a vrea să primești învățătura, adică a vrea să înveți de la cei aleși de Dumnezeu. Cine recunoaște Atotputernicia lui Dumnezeu, este nerăbdător să învețe calea acestuia; lor Domnul le spune: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa. Toate cărările Domnului sunt îndurare și credincioșie, pentru cei ce păzesc legământul și poruncile Lui.” (Psalmul 25: 9, 10) Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu care a fost dat spre învățatură celor simpli, spre a ajunge la dreptate și pentru a fi bine echipați în realizarea lucrării lor. (2 Timotei 3: 16, 17). Astfel, omul de bună credință va recunoaște Biblia ca fiind Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu și o va accepta ca îndrumător adevărat. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” – Psalmul 119: 105.

Cuvântul lui Dumnezeu arată că în anul 1914 Isus Hristos a fost ridicat la tron ca Împărat al lumii noi. (Matei 24: 3-14) La trei ani și jumătate după acest eveniment, Isus Hristos a venit la templul lui Iehova și i-a adunat pe urmașii Săi credincioși și i-a trimis să „propovăduiască Evanghelia Împărăției în toată lumea și tuturor popoarelor”. Acest eveniment marchează începutul judecării popoarelor de către Domnul. Matei 25: 32, 33 vorbește despre aceste lucruri: „Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.”

Sunt identificate două categorii de oameni. De o parte oamenii deosebit de egoiști care li se opun și îi persecută pe cei care Îl slujesc pe Domnul, prezentați sub numele de „capre”. De altă parte oamenii care sunt buni cu aleșii lui Dumnezeu, care iubesc dreptatea, prezentați sub numele de „oi”. Aceștia din urmă sunt buni și îi ajută pe martorii lui Iehova. Aceste persoane de bună credință sunt „alte oi” ale Domnului pe care acesta le adună în jurul Său și din care va alcătui organizația „celor mulți”. Profetia lui Hristos legată de aceste două clase face o diferențiere clară între cei egoiști și cruzi și cei de bună credință. Această profetie este în curs de împlinire, iar împlinirea ei a început atunci când Domnul a venit la templul lui Iehova. În acele zile, urmașii credincioși ai lui Isus, rămășița „martorilor lui Iehova” au colindat lumea în lung și în lat ascultând porunca Domnului, spunând oamenilor că Împărăția cerurilor este aici și că singura cale de salvare și mântuire este de a fi găsit de cei care se supun lui Isus Hristos și care Îl propovăduiesc. Totodată, ascultând poruncile lui Dumnezeu, martorii atrag atenția asupra dezastrului iminent care va cădea asupra lumii vechi în bătălia Armagedonului. Așadar timpul ne cere să ne grăbim pentru că această mare bătălie este foarte aproape.

Popoarele și în special conducătorii lor, văd că ceva înfricoșător se va năpusti asupra lumii. Neștiind ce este și neavând credință în Dumnezeu și în Lumea Lui, aceștia se îndreaptă către

biserica romano- catolică, și în special către Papă, pentru a primi sfat, mângâiere și alinare pentru frica ce i-a cuprins. Această situație reiese din pelerinajele pe care mai mulți dictatori ai neamurilor le-au făcut în ultima vreme la Roma sau la Vatican. Biserica romano - catolică este conducătoarea religioasă a lumii și este dușmanul cel mai aprig al martorilor lui Iehova pentru că ei anunță Împărăția lui Hristos. Această Biserică pretinde cu egoism și înșelare că Papalitatea va conduce lumea ca parte spirituală a guvernelor arbitrare. Astfel, acea organizație religioasă este reprezentanta Diavolului pe pământ. Diavolul o folosește pentru a-l persecuta pe Domnul și pentru a scădea prestigiul Împărăției Lui și al servilor Lui. Se știe că biserica romano- catolică și aliații săi îi persecută pe adevărații urmași ai lui Hristos. Aceste organizații religioase și persecutorii lor sunt denumite de Isus Hristos ca fiind „capre”. El spune astfel: „Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau... Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” (Matei 25: 42, 45). Isus spune că orice rău făcut urmașilor Săi reprezintă un rău făcut Lui.

Oamenii de bună credință vor să vadă acum pe pământ că se face dreptate, și toți refuză să aibă de-a face cu acea persecuție a martorilor lui Iehova. Mulți asemenea oameni fac parte din religia romano-catolică, deoarece ei au fost multă vreme asociați cu acea organizație religioasă. Fiind martori la nedreptatea adusă martorilor lui Iehova de către Ierarhie, acele persoane de bună credință față de Domnul își întorc spatele de la acea organizație politico-religioasă și Îl caută pe Iehova și cuvântul Lui. Ei observă cum se fac lucruri rele; și văd că martorii lui Iehova sunt blânzi și fac bine oamenilor, așa cum Dumnezeu a poruncit, și propovăduiesc un mesaj de mângâiere sufletelor flămânde. Persoanele de bunăcredință, fie că sunt catolici, protestanți, evrei sau în afara oricărei organizații religioase, profită de fiecare ocazie de a face bine celor care cu adevărat cred în Isus Hristos, martorii lui Iehova. Când aceia din rămășița credincioasă vin la ei, asemenea persoane de bună credință îi tratează cu bunătate și au grijă de nevoile lor. Domnul identifică asemenea persoane de bunăcredință sub simbolul „oi”, și lor le spune: „Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.” Parabola profetică a lui Isus spune mai departe: „Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?” Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” (Matei, 25:35-40). La bătălia Armagedonului sfârșitul „caprelor” va fi moartea, în timp ce „alte oi” vor primi de la Domnul protejarea și salvarea vieții în veșnica Lume Nouă.

IAELA, O FEMEIE DE ACȚIUNE

Iaela, o femeie de acțiune, într-adevăr; toți cei care cunosc relatarea sfântă despre Iaela vor fi de acord. Și totuși, corectitudinea acțiunilor ei este pusă la mare îndoială. „O criminală cu sânge rece, care s-a abătut de la cele sfinte!” acuză criticii religioși ai creștinătății. „O femeie binecuvântată este Iaela!” cântă compozitorii inspirați ai unui exuberant cântec de victorie. Nu este singura dată când criticii religioși au judecat greșit și au împroșcat cu neadevăr pe slujitorii lui Dumnezeu; ei au ieșit în evidență ca fiind calomniatori și falși acuzatori încă din timpul lui Abel și până astăzi. Cei care cred în Biblie aruncă deoparte răutățile celor care se autoproclamă judecători religioși și susțin cu solemnitate binecuvântarea divină a lui Iaela. Cu gândul acesta, să

ne îndreptăm atenția spre acest personaj din Biblie și să luăm aminte la povăța faptei ei tragice. – 1 Cor. 10: 11.

Numele de Iaela înseamnă „capră sălbatică”, și este astfel tradus în alte texte din Scriptură. (1 Sam. 24: 2; Iov 39: 1; Ps. 104: 18). Soțul ei era Heber Kenitul. El nu era israelit, dar un tovarăș al acestora; strămoșii lui sunt asociați cu evreii încă din timpuri vechi, iar mai târziu a intrat în țara sfântă împreună cu ei. (Numeri 10: 29). Majoritatea kenitilor s-au stabilit aproape de granița de sud a ținutului lui Iuda. Iaela, însă, locuia în partea de nord a țării Israelului, deoarece „Heber, chenitul, se despărțise de cheniți, fiii lui Hobab, socrul lui Moise și își întinsese cortul până la stejarul Țaanaim, lângă Chedeș” . (Judecătorii. 4:11, *A.S.V.*) Așadar, Iaela se afla în ținutul deluros ce înconjură Kedesh, orașul natal al lui Barac, și îl cunoștea, fără niciun dubiu, pe acest faimos israelit. Legăturile de natură strămoșească, și de alte feluri, ale lui Iaela cu poporul lui Dumnezeu erau puternice.

O scurtă povestire istorică, împreună cu niște evenimente care au precedat fapta Iaeliei, trebuie spusă înainte de a o introduce pe Iaela în povestire. Iehova le permisesese celor din Canaan să oprime timp de douăzeci de ani țara pe care el o alesese. Sisera, căpitanul armatei regelui Iabin, instalase o domnie a terorii. Iaela fusese martora cruzimii sale. Nu la multe mile de cortul ei, spre nord, se afla Hazor, rezidența regală a regelui Iabin. Ea se afla în postura de a urmări felul în care el își exercita funcția. Cu toate acestea, între Iabin și casa Heber era pace. Cel puțin în public, ea nu ținea partea nimănui, era neutră. – Judecătorii 4: 1-3, 17.

Dar acum, evenimente importante din ultimele ore inversaseră rolurile cu o iuțime uluitoare. Iehova l-a atras pe Sisera și armata lui să lupte împotriva izraeliților, și apoi, cu o putere supranaturală a înfrânt floarea forțelor lui Sisera. O furtună neașteptată cu fulgere a lăsat puțini supraviețuitori, și aceia erau acum adunați de către Barac și oamenii lui. Probabil că Iaela a văzut norii negri de furtună coborând deasupra muntelui Tabor, la sud de ea, și a auzit tunetele trăsând peste dealuri. De asemenea, este posibil să fi ajuns la urechile ei vești despre gloata lui Sisera. Ea știa că Dumnezeul Iehova își încuraja poporul. Semne vizibile, semne ale vremii, arătau acest lucru. – Judecătorii 4: 4-16; 5: 19-22.

Agitația era doar începutul pentru Iaela. Uitându-se afară din cortul ei, pe cine a văzut venind spre locuința ei? Nu se putea să fie el. Și totuși-da, era! Dar ce privesc! Murdar, împroșcat cu noroi, ud până la piele, un refugiat din fața apelor ieșite din matcă ale râului Chison și un om vânat, odată un militar mândru, acum se împleticea pe cărare. Sisera venise la Iaela. (Judecătorii 4: 17). În timp ce privea și aștepta, Iaela încerca să ia o decizie: Ce ar trebui să facă ? Am fost apropiată izraeliților toată viața, așa cum au fost și înaintașii mei. Legăturile noastre sunt foarte adânci; ne înrudim din timpuri străvechi. Omul care se apropie a abuzat de ei cu cruzime. Este inamicul izraeliților. Mai mult decât atât, este vrășmașul lui Dumnezeu. Evenimentele dovedesc acest lucru fără urmă de îndoială. Nu mai putem privi neutri la toate acestea, nu ne putem izola. Trebuie să hotărâsc de partea cui voi fi !

Gândurile Iaeliei au fost întrerupte de venirea lui Sisera. Aceasta i-a ieșit în cale și i-a spus: „Vino aici, vino la mine, stăpâne, și nu-ți fie teamă.” Amintiți-vă că Iaela era femeie; Sisera era un mare războinic și era mândru. Iaela trebuia să acționeze cu multă inteligență dacă vroia să îl răpună. Sisera intră în cortul femeii fără să ezite și este acoperit cu o manta. Nu a fost însă de ajuns. A cerut apă: „Stai la ușa cortului și dacă vine cineva și te întreabă: „Este cineva aici?” să răspunzi: „Nu”” (Judecătorii 4: 18-20). Ascunzându-se în cortul acesteia și, credea el, mascându-și retragerea cu minciunile femeii, curajosul Sisera se odihnea.

Pentru prima oară se ivise ocazia ca Iaela să lupte împotriva războinicului. Orice amânare ar fi costat scump, ar fi fost fatală pentru Iaela. Imediat a luat o hotărâre și a acționat rapid: „Iaela, nevasta lui Heber, a luat un țaruș de al cortului, a pus mâna pe ciocan, s-a apropiat încet de el și i-a bătut țarușul în tâmplă, așa că a răspuns adânc în pământ. El adormise adânc și era rupt de oboseală; și a murit.” (Judecătorii 4: 21 *A.S.V.*) Decizia lui Iaela nu o scutea de pericol.

Cântecul de laudă ale faptelor sale arată că Sisera s-a ridicat și s-a luptat, apoi a căzut răpus la picioarele femeii. „Binecuvântată să fie între femei Iaela, nevasta lui Heber, chenitul! Binecuvântată să fie ea între femeile care locuiesc în corturi! El a cerut apă și ea i-a dat lapte; în pahar împărătesc i-a adus unt. Cu o mână a luat țărșul și cu dreapta ciocanul lucrătorilor; a lovit pe Sisera, i-a despiciat capul, i-a sfărâmat și străpuns tâmpla. El s-a ghemuit; a căzut și s-a culcat la picioarele ei; s-a ghemuit și a căzut la picioarele ei; acolo unde s-a ghemuit, acolo a căzut, fiind nimic”. (Judecători 5: 24-27, *Young's*). Versetul 27 din *Versiunea Standard Americană* sprijină afirmațiile conform cărora Sisera a opus rezistență, spunând: „acolo a căzut fără viață”.

Iaela a decis să ia partea lui Iehova și a poporului Lui și să lupte împotriva dictatorilor religioși. Ea nu trebuia să ofere niciun fel de sprijin vrășmașilor și nu le putea fi complice. Iehova a dat pe mâinile femeii un tiran nespun de viclan și un hulitor; Iaela a știut care îi este datoria și și-a făcut-o în cel mai potrivit mod. Fără rușine, convinsă fiind că este ghidată de Dumnezeu și are acordul Lui, și-a făcut publică fapta: „Pe când Barac urmărea pe Sisera, Iaela i-a ieșit înainte și i-a zis: „Vino, și-ți voi arăta pe omul pe care-l cauți”. El a intrat la ea și iată că Sisera stătea întins, mort, cu țărșul bătut în tâmplă.” – Judecători 4: 22.

Vă întrebați poate cum ne poate fi de folos nouă această poveste din timpuri străvechi? Sisera preumbrește totalitarismul religios și organizațiile lor, în special biserica romano-catolică și aliații săi, „Săbiile Bisericii”. Iaela prefigurează „alte oi” ale Domnului împrăstiate în istoria creștinismului și care vor fi supraviețuitoarii bătăliei Armagedonului. Apele învolburate ale adevărului înlătură puțina și superficiala sfințenie a celor care aparțin sistemelor religioase și le arată necurățenia. Adevărul Bibliei a înfrânt religiile; ele sunt înlăturate ca doctrină. În zadar încearcă cei ce o practică să găsească un ascunziș pentru a o feri de șocul adevărului. (Isaia 28: 14-21) Mizeria va ieși la suprafață. – Judecători 3: 22; Matei 10: 26; Efeseni 5: 13.

Când ochii înțelepți ai celor curați cu inima sunt deschiși de adevăr, ei văd foarte clar murdăria religiilor în fața lui Dumnezeu, măsurile luate de ele împotriva martorilor lui Iehova, rolul jucat în războaie, complicitatea lor cu dictatorii în actualul conflict internațional, precum și alte lucruri revoltătoare. Pe de altă parte, ei văd credința curată a martorilor lui Iehova, faptul că aceștia au susținere divină și că reprezentanții religiilor nu au puterea să oprească apele adevărului. (Psalmi 41: 11). Ca și în cazul Iaelei, în timp ce îl privea pe Sisera apropiindu-se de cortul ei, l-a văzut în adevărata lui lumină: murdar, dezertând din luptă, incapabil de a rezista apelor adevărului lui Iehova, fără ajutorul demonilor, neputincioși în fața lui Iehova. Niciun fals sentiment de loialitate sau de obligație față de Sisera nu a împiedicat-o pe Iaela să comită dreapta faptă. Pentru că din greșeală s-a arătat prietena lui Sisera în trecut, nu era un motiv care să o determine pe femeie să îi ia partea, acum când ochii ei s-au umplut de adevărul murdăriei războinice. Ea ridică mâna și lovește în numele lui Dumnezeu și al libertății, și asta înainte de venirea lui Barac.

Astfel se întâmplă și cu cei pe care Iaela îi prefigurează. Când sunt agresați de cei supuși religiilor, ei aruncă asupra lor „laptele Cuvântului lui Dumnezeu”; aceste adevăruri simple și directe tulbură, zăpăcesc și paralizază mințile oponentilor. (Judecători 5: 25). Apoi, cu „ciocanul Cuvântului lui Dumnezeu” doboară afirmațiile celor mai strălucite minți ale reprezentanților religiilor, iar loviturile lor țintesc în special capul „religiei organizate”, biserica romano-catolică. (Ieremia 23: 29). Așa cum Iaela l-a lovit în mod repetat pe Sisera, „alte oi” ale lui Iehova lovesc prin cuvintele prin care răsună funebrul sfârșit al religiilor. Pentru ei, acestea încetează să mai existe. (Osea 6: 5). Ei fac public acest fapt înainte de vizita în Armagedon a marelui Barac, Isus Hristos. Atunci, puterea reprezentanților religiilor se va stinge.

Fapta Iaelei împotriva lui Sisera a fost plină de primejdii. Cei care îndepărtează religia din viața lor și declară în fața celorlalți că aceasta trebuie să se sfârșească, vor suferi mari persecuții. Dar nu se tem de aceasta. (Psalmi 118: 6; Matei 5: 11, 12; 10:28; 2 Timotei 3: 12) Ei vor fi distruși, dacă bătălia Armagedonului îi va găsi în alianța cu religiile. Să lăsăm lumea să ceară

mai multă religie; „oile” lui Iehova nu vor religii. Ei le-au condamnat la moarte; nu le vor readuce la viață pentru că văd în ele un corp mort și murdar, care nu poate fi atins. – Numeri 9: 6; Apocalipsa 7:14; 18: 4, 5.

Cum a fost Iaela binecuvântată ? Nu este specificat acest lucru, dar unele binecuvântări care i s-au dat sunt vizibile, altele pot fi presupuse. Mai întâi de toate, Iaela a primit misiunea uciderii vrășmașului lui Iehova. Ea a fost scutită de Executorul lui Iehova despre care se amintește în Cuvântul Său și a servit ca imagine reprezentativă pentru clasa binecuvântată. Mai târziu a avut cu siguranță copii, o binecuvântare de care se bucură „cei mulți”. „Alte oi” au acum privilegiul ca alături de izraeliții spirituali să demaște religiile și, dacă vor fi credincioși până la capăt, vor fi cruțați în vremea Armagedonului și vor fi acceptați în Lumea Nouă a lui Iehova unde vor fi binecuvântați. Este adevărat că vor fi condamnați de cei ce s-au lăsat pradă lucrurilor lumești. Dar și Iaela a fost condamnată de ei ca asasină, care a încălcat poruncile. De fapt, ei se fac vinovați de aceste lucruri, așa cum Isus le-a spus strămoșilor lor. (Ioan 8: 44; Matei 23: 27-38) Sfârșitul lor este moartea. (Romani 1: 31, 32; 1 Ioan 3: 15). Este de înțeles faptul că simpatizează cu predecesorul lor, Sisera, și că o condamnă pe cea care l-a înfrânt. De aceea, cei reprezentați de Iaela nu sunt tulburați de faptul că ar putea la rândul lor să fie condamnați. Ei își amintesc sentința divină, „Binecuvântată este Iaela între femei”, și astfel prind curaj.

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXV

15 MAI 1944

Nr. 10

UNITATE PENTRU LUMEA NOUĂ

„Iată, ce bine și plăcut este să locuiască frații în unitate!” – Ps. 133:1

IEHOVA are drept scop să creeze o lume unită. Timpul ca El să facă aceasta este foarte aproape. Aceasta va fi o singură Lume Nouă. Pentru realizarea acestui lucru, cerul și pământul vor trebui să fie în armonie unul cu celălalt, deoarece este nevoie de ambele pentru a forma o lume. Un om cu discernământ mai profund și viziune mai mare decât ale oricărui politician și arhitect pentru „noua ordine” pământească de după război, a scris aceluia care înțelege scopul lui Iehova, zicând: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” Având în vedere o asemenea perspectivă, ce urmează? Aceasta: „De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.” Prin urmare, este timpul să fim în gardă contra teoriilor favorite și ideilor fanteziste ale celor ce plănuiesc „noua ordine”. Este timpul să fim fermi pentru Lumea Nouă plănuită de Dumnezeu în conformitate cu scopul Lui. „Voi deci, prea iubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea acestor nelegiuți, și să vă pierdeți tăria; ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei.” – Citat din 2Petru 3:13, 14, 17, 18.

² Pentru a exista o Lume Nouă unită, trebuie să fie un singur domnitor peste toată omenirea și el însuși în unitate perfectă cu marele Ziditor al Lumii Noi, Iehova Dumnezeu. Singurul domnitor pe care Creatorul L-a numit și L-a ridicat pentru stăpânirea lumii nedivizate este Fiul Său ascultător și credincios, Isus Cristos, care a ținut tare la unitatea cu Tatăl chiar până la martiriul Său pe stâlp la Calvar. Este de cea mai mare importanță pentru noi să știm aceasta. Astăzi trăim într-o vreme când se apropie de noi timpurile mult așteptate, timpuri hotărâte de Iehova, Dumnezeul scopului. Oamenii și organizațiile lor încearcă să schimbe timpurile și soroacele Sale, însă acestea rămân neschimbate: timpul Său pentru sfârșitul lumii nelegiuite, dezbinată; timpul Său pentru domnia Stăpânitorului Său numit și timpul Său pentru binecuvântarea „oamenilor cu bunăvoință” credincioși cu pace, prosperitate și viață din belșug. Altfel spus, am ajuns la „plinătatea timpurilor”. Prin urmare, a sosit vremea pentru „aducerea la îndeplinire” sau administrarea afacerilor omenirii de către Regele Său al Lumii Noi. Efectul unificator al acestui lucru a fost prezis de scriitorul apostolic la Efeseni 1:9, 10: „Căci a binevoit să ne descopere taina voinței Sale, după planul pe care-l alcătuiască în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-și uni iarăși într-unul, în Cristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ.”

³ Conform declarației de mai sus, strângerea în unitate începe mai întâi cu poporul consacrat al lui Dumnezeu care a urmat pe Cristos din zilele când a fost pe pământ, în carne, până în timpul adevăraților urmași de astăzi, care imită cu adevărat exemplul Său. Majoritatea acestora au murit în timpul celor nouăsprezece secole trecute, însă faptul acesta nu este o piedică în calea scopului lui Dumnezeu. Pentru a uni toate lucrurile în Cristos, inclusiv pe acești morți care aparțin „corpului lui Cristos”, Iehova Și-a îndeplinit promisiunea Sa de a învia mai întâi morții în Cristos. Aceasta deoarece a sosit plinătatea timpului Său pentru un asemenea miracol. Conform

profeției biblice, aceasta are loc de la anul 1918 d.C. „Dacă este un trup firesc, este și un trup spiritual” spune apostolul Pavel la 1Corinteni 15:44; și, întrucât acești morți în Cristos au înviat ca „trup spiritual”, omenirea modernă, înclinată spre materialism, nu a văzut și nici nu a conștientizat această înviere spirituală.

⁴ Întrucât cea mai mare parte a „corpului lui Cristos” a fost deja adunată în unitate cu Domnitorul Lumii Noi în ceruri, pe pământ nu mai rămâne decât doar o rămășiță a acestui „corp”. Și aceștia trebuie adunați în unitate sub Capul lor, Cristos Isus. Ei au fost adunați astfel pe întreg pământul, dar nu fizic, ci în unitate de scop și străduințe, în unitate de organizare, în unitate de acțiune și în unitate de înțelegere a marelui Manual al vieții, Biblia. Din acest motiv ei nu au permis să fie dezbrăcați de divergențele organizațiilor și sectelor religioase. Și nici nu au lăsat ca certurile politice și controversele națiunilor să-i împrăștie departe unul de altul. Ei recunosc și respectă principiul menționat în Biblie cu privire la „corpul lui Cristos”, și anume: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus.” – Gal. 3:28.

⁵ În ce privește legăturile lor carnale sau naturale, membrii „corpului lui Cristos” provin din multe naționalități, însă membrii „corpului” nu trăiesc mai mult după carne. Dacă ar face aceasta, ei nu ar putea fi uniți. Mai ales în acest timp când „un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății”. În ce privește relațiile dintre ei, membrii rămășiței creștinilor adevărați trăiesc conform regulii unificatoare enunțate la 2Corinteni 5:16-18: „Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni după carne; și chiar dacă am cunoscut pe Cristos după carne, totuși acum nu-l mai cunoaștem în felul acesta. Căci, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos.”

⁶ Aici este arătat un principiu de existență pe care nu s-au bizuit proiectanții Cartei Atlanticului pentru era de după război și pe care nu l-au inclus în planul lor pentru „o lume mai bună și mai frumoasă”. Arhitecții mașinării pentru pace internațională, sprijinită de forțe polițienești corespunzătoare, lucrează din greu pentru colaborare internațională, dar nu își propun să depășească diferendele naționale. Suveranitățile naționale trebuie sacrificate cât mai puțin posibil și popoarelor li se propune dreptul la autodeterminare. În acest fel, autorii „noii ordini” lasă loc unei forțe și bariere despărțitoare, și niciodată nu va exista „o lume” care să rămână unită mult timp. Faptele rămân neschimbate, și anume că este imposibil pentru oameni să aducă în existență o lume unită. Numai Dumnezeu Atotputernic poate și va crea o lume unită a dreptății. A-L aștepta pe El să facă aceasta nu va aduce nici o dezamăgire.

⁷ Din fericire, există astăzi pe pământ oameni de multe naționalități, care nu așteaptă ceea ce promet să întemeieze politicienii lumești în perioada de după război, ci au început deja să fie împreună într-o unitate de nezdruccinat. Ei sunt tovarășii „rămășiței” mai sus amintite. Acești oameni nu așteaptă să meargă în cer împreună cu rămășița, pentru a fi asociați cu Domnitorul Cristos Isus în Împărăția lumii noi. Speranțele și așteptările lor sunt să rămână pe acest pământ și să trăiască veșnic sub Împărăția cerească în cooperare și legătură frățască. Cu multe secole în urmă a fost descoperit că în acest timp se va găsi printre toate națiunile această clasă de oameni, în ciuda conflictului global. Descrierea lor este dată în aceste cuvinte: „După aceea [anume, după ce a văzut cei 144.000 de membri ai corpului lui Cristos care vor domni cu El în Împărăție] m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: ‘Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului!’ Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce stă pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete.” – Apoc. 7:9, 10, 15, 16.

⁸ Aceștia recunosc „scaunul de domnie al lui Dumnezeu”, adică Împărăția Sa. Ei servesc în deplină unitate în templul Său, care este o „casă de rugăciune pentru toate națiunile”. Meritul mântuirii îl acordă lui Iehova Dumnezeu și Mielului Său, Prințul Păcii, și nu conducătorilor lumești, nici simbolurilor și stemelor acestora. Este evident, așadar, că ei nu se lasă divizați și în dezacord unul cu altul datorită faptului că au ieșit din „orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă”. Puterea unificatoare în viața lor constă în atașamentul lor față de tronul divin, Împărăția lui Dumnezeu. Ei țin cu tărie la principiile enunțate în regula creștină: „Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici schit, nici rob, nici slobod, ci Cristos este totul în toți...Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” (Col. 3:11-14) Întocmai ca și rămășița, ai cărei tovarăși sunt, aceste persoane cu speranțe pământești caută acum să trăiască pentru lumea nouă a dreptății. Ele își dau seama că, dacă se așteaptă să trăiască în unitate în acea lume nouă dreaptă, atunci ele trebuie să dovedească faptul că pot trăi în unitate acum.

⁹ În „noua ordine” de după război nu va exista viață veșnică, ci aceasta va fi doar în lumea nouă a creației lui Dumnezeu. Este timpul ca toți căutătorii sinceri ai vieții să ajungă la unitate cu aceia care se pregătesc să trăiască în Noua Lume dreaptă. Iehova Dumnezeu nu este în unitate cu această lume nelegiuită și imperfectă din prezent. El este în complet dezacord cu ea și de aceea o va nimici în bătălia Armagedonului, spre care mășăluiesc cu pași repezi toate națiunile. Acesta este un motiv de alarmă, chiar dacă aceasta nu înseamnă că Atotputernicul Dumnezeu va nimici vreodată globul pământesc pe care locuim. Numai aceia care caută acum să se dovedească demni de viață în Lumea Nouă a Sa, au asigurare din cuvântul Său că vor trece vii prin acea bătălie și vor fi primiți în Lumea Nouă a păcii fără sfârșit. „Pământul rămâne veșnic în picioare”. Această declarație din Eclesiastul 1:4 este valabilă în bătălia Armagedonului. De ce Și-ar nimici Creatorul propria creație, planeta noastră Pământ? Aceasta nu este nelegiuită. Creatorul nu este obligat să scape de pământ doar pentru a scăpa de rasa umană coruptă și degenerată de pe el. În timpul pregătirii acestui pământ pentru locuința omului, Creatorul S-a uitat la lucrările mâinilor Sale și „iată că erau foarte bune”. Oamenii, înstrăinați de legea Teocratică a Creatorului, sunt cei care au pângărit pământul. Prin urmare, în loc să nimicească creația Sa terestră foarte bună, scopul lui Iehova este rațional, și anume „să prăpădească pe cei ce prăpădesc pământul”. (Apoc. 11:18) După ce va fi înfăptuit acest lucru la sfârșitul final al lumii vechi în bătălia Armagedonului, globul pământesc va fi transformat pretutindeni într-un paradis, spre a fi căminul plăcut al celor care se dovedesc demni de a trăi în Lumea Nouă, o „lume fără sfârșit”.

¹⁰ Dumnezeu curăță pământul pentru ca acești oameni să ducă o viață curată. Pământul este, pentru oameni, tocmai locul potrivit pe care să locuiască în vastul univers al lui Dumnezeu. În acest scop, Dumnezeu își dă Cuvântul Său, zicând: „Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor. Căci așa vorbește DOMNUL, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: Eu sunt DOMNUL, și nu este altul!” (Isa. 45:12, 18) „Marea mulțime” a supraviețuitorilor Armagedonului nu va include pe nici unul din aceia care acum „prăpădesc pământul” sau care îl corup. Mandatul divin va fi reînnoit, anume „creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l”; iar acest mandat va fi îndeplinit cu bucurie de mulțimea privilegiată, supusă „cerurilor noi” de sus, anume Împărăția Fiului scump al lui Dumnezeu împreună cu „corpul” urmașilor și comoștenitorilor Săi credincioși. Organizația conducătoare vizibilă, care va reprezenta pe Regele ceresc, va fi compusă din oameni credincioși din timpurile din vechime, înainte de Cristos, oameni care au crezut în promisiunea lui Iehova despre o Lume Nouă, așteptând cu nerăbdare întemeierea acesteia, și care s-au considerat străini și călători prin această lume nelegiuită de acum. Acești profeți din vechime

și martori drepti ai lui Iehova Dumnezeu vor constitui „pământul nou”. Acest pământ nou va reprezenta „cerurile noi” cu credință și va fi în unitate desăvârșită cu acestea. Astfel va fi „o singură Lume Nouă”.

¹¹ Nu cu privire la acel timp glorios din viitor, ci cu privire la poporul devotat al lui Dumnezeu, care trăiește în această epocă prezentă, a cântat cântărețul inspirat al lui Iehova, zicând: „Iată, ce bine și plăcut este să locuiască frații în unitate!” (Ps. 133:1) Locuirea lor în acest fel este în contrast evident cu condițiile mondiale prezente și, prin urmare, binele și plăcerea care rezultă din aceasta se evidențiază ca fiind demne de a fi comentate cu uimire și admirație. Cu toate că lucrul acesta a părut bun psalmistului care avea spiritul Domnului Dumnezeu, nu tot așa i se pare și adversarului lui Dumnezeu, Satan Diavolul, și nici acelora care au spiritul Diavolului. Acest nelegiuit este împotriva scopului lui Dumnezeu de a uni toate lucrurile într-unul, atât în cer cât și pe pământ. Ideea sa despre lume este aceea a unei lumi totalitare; iar unificarea poporului lui Iehova Dumnezeu este un obstacol chinuitor în calea planurilor sale pentru o astfel de lume totalitară. El încearcă să distrugă unitatea lor, și astfel să-i facă să devină slabi și ușor de înfrânt. Pentru a realiza acest lucru, el încearcă împotriva lor metoda de atac pe care a folosit-o cu un efect atât de uluitor prin totalitara „coloană a cincina” nazi-fascistă-religioasă, anume „Dezbină și stăpânește”. Cu alte cuvinte, îi dezbină și divizezi pe cei ce ți se opun prin dezacorduri interne, izolând apoi astfel de grupări divizate, după care, prin forță și putere superioare, nimicești sau lichidezi fiecare grupare una după alta.

¹² Dacă rămășița lui Iehova și tovarășii ei ar ceda unei asemenea invazii în dreptul lor de a locui împreună în unitate în mod ordonat și pașnic, aceasta ar însemna că organizația lor Teocratică ar fi distrusă și puterea lor de acțiune unită în serviciul lui Iehova ar fi slăbită. Ei ar lupta unul împotriva celuilalt, în loc să lupte împotriva dușmanului viclean comun, iar mințile și atenția lor ar fi monopolizate de diferende, dezacorduri și controverse personale. Pavel, supraveghetorul credincios, a avertizat împotriva acestui lucru și a pledat pentru unitatea în Cristos, zicând: „Numai să duceți o viață vrednică de evanghelia lui Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi auzi despre voi, fiind departe de voi, să aflu că rămâneți tari în același spirit și în același gând, luptând umăr la umăr pentru credința evangheliei. Nici măcar o clipă să nu vă lăsați înspăimântați de potrivnici. Curajul vostru va fi pentru ei o dovadă sigură a pierzării iminente, dar pentru voi va fi o dovadă sigură a salvării voastre, și aceasta de la Dumnezeu.” – Filip. 1:27, 28, *Weymouth*.

¹³ Când el personal se afla ca prizonier într-o închisoare romană, Pavel a pledat mai departe pentru unitatea de nezdruccinat a fraților săi de afară, zicând: „Eu, deci, cel întemnițat pentru Domnul, vă sfătuiesc să trăiți și să vă purtați așa cum se cuvine celor care au primit chemarea pe care ați primit-o, cu toată umilința minții și blândețea, cu îndelungă răbdare. Îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste, străduindu-vă în mod sincer să păstrați unitatea dată de spirit în legătura unificatoare a păcii. Este un singur trup, un singur spirit, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez și un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care stăpânește peste toți, care lucrează prin toți și care locuiește în toți.” – Efes. 4:1-6, *Weymouth*.

De ce perturbare

¹⁴ Cum este subminată și distrusă unitatea dintre frați? Prin nereușita unora de a arăta spiritul Domnului, spirit care trebuie să fie în armonie cu Cuvântul Său scris. Tulburătorii păcii și unității fraților dinlăuntrul organizației Teocratice sunt urăți de Dumnezeu, iar practicile acestor tulburători Îi sunt odioase. „Șase lucruri urăște Domnul, și chiar șapte Îi sunt urâte: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stărnește

certuri între frați.” (Prov. 6:16-19) Oricine este *trufaș* și crede că este mai bun decât restul grupei, pe unul ca acesta Domnul îl urăște. În mod potrivit, cineva trebuie să fie o persoană obișnuită, normală, una care aparține grupului. Niciodată nu încerca să te faci remarcat și să te ridici (după propria estimare) deasupra fraților tăi și apoi să-i tratezi din punctul tău de vedere îngâmfat. De asemenea, Domnul Dumnezeu urăște o *limbă mincinoasă*, deoarece El este Părintele adevărului. Prin urmare, El urăște minciuna cu toată ființa Sa. Spre deosebire de Satan, tatăl minciunii, „este cu neputință ca Dumnezeu să mintă”; de aceea, Cuvântul Său este neschimbător și demn de încredere. – Evr. 6:18; Tit 1:2.

¹⁵ Marele Dătător al vieții urăște mâinile care varsă sânge nevinovat. El niciodată nu a făcut din aceste mâini executorul judecării sau răzbunării Sale. Asupra unei persoane se poate comite crimă nu numai prinucidere fizică, ci și prin ocară și prezentare falsă, stârnind astfel împotriva ei ura în inima celorlalți. „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.” (1Ioan 3:15) Un alt lucru pe care Dumnezeu îl clasează alături de mâinile pătate cu sânge nevinovat este o *inimă care inventează închipuiri nelegiuite*. Aceasta nu înseamnă doar a urzi comploturi defăimătoare și răutăcioase împotriva cuiva, ci, de asemenea, a-și imagina lucruri închipuite despre cineva. Aceasta nu este doar o pierdere de timp, ci și păgubește pe cel care își imaginează asemenea lucruri. Dacă cel care se dedă la închipuiri nu deține toate detaliile, dacă nu cunoaște clar situația înainte ca el însuși sau alții să o poată cunoaște, atunci de ce să își imagineze că fratele său ar fi implicat în săvârșirea unor fapte nelegiuite? În loc să te ocupi cu închipuiri care nu-ți vor face decât rău, ocupă-te cu lucrurile care sunt esențiale și necesare. Atunci vei fi binecuvântat.

¹⁶ Un alt lucru urât înaintea lui Dumnezeu sunt *picioarele care aleargă repede la rău*. Aici rău nu înseamnă o glumă nevinovată sau a face o farsă cuiva, ci înseamnă un *lucru rău, vătămare, prejudiciu, lezare, și nu doar jignire sau supărare*. O persoană consacrată lui Dumnezeu ar putea crede în mod ușuratic că nu aleargă la rău apucând o anumită cale de acțiune, însă ea ar face bine să analizeze mai întâi dacă picioarele sale aleargă grăbite în acea direcție. Poate că îi face plăcere să meargă singură în anumite locuri, fără a fi văzută de frații săi. Sau poate că preferă să meargă la petreceri și să se lase captivată de „epoca jazz-ului”. Imediat ce termină sau scapă de ceea ce consideră a fi cerințele minime în serviciul lui Dumnezeu, timpul rămas și-l rezervă pentru a trăi în conformitate cu înclinațiile sale egoiste, căutătoare de plăceri. Poate că raportul său lunar ca vestitor al mesajului conține șaiszeci de ore sau poate că nu conține decât în jur de cincisprezece ore. Dar, indiferent de orele pe care le „petrece” de dragul raportului, după aceea simte că trebuie să evadeze și să se distreze împreună cu cei sau asemenea celor ce nu caută viață în lumea nouă. Picioarele sale o conduc spre un rezultat primejdios, chiar dacă ea poate să creadă că, la prima vedere, nu este nimic rău în aceasta pentru ea ca și creștin. Ea uită ce a spus Pavel la 1Corinteni 9:27: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, *după ce am propovădui altora*, eu însumi să fiu lepădat.”

¹⁷ Asemenea picioare nu sunt plăcute lui Iehova Dumnezeu. Nu este posibil să fii plăcut organizației Domnului și să fii în unitate cu frații tăi credincioși și, în același timp, să comiți adulter cu organizația Diavolului sau să apuci pe o cale asemănătoare cu a ei. Cele două lucruri nu pot merge împreună. „Cine aleargă neghiobește înainte, o nimerește rău.” (Prov. 19:2) Dacă picioarele unei persoane sunt înclinate să alerge într-o direcție care cauzează rău în lume, dacă ea permite picioarelor sale să o poarte în acea direcție deoarece „îi place să evadeze și să facă altceva” și dacă își asumă riscuri în împrejurări nesigure, foarte probabil că la un moment dat va descoperi că a mizat pe o cauză pierdută. Dacă noi nu dăm atenție sfatului Domnului, ci imităm mersul rău al acestei lumi, nu putem aștepta ocrotirea iubitoare a Domnului.

¹⁸ Al șaselea lucru enumerat pe care îl urăște Dumnezeu este *martorul mincinos care spune minciuni*. Dacă un frate este judecat într-o instanță judecătorească și apare o persoană ca să depună mărturie, iar aceasta spune minciuni pentru a-i cauza necazuri acuzatului, mai degrabă

decât să spună adevărul despre acuzat, falsificatorul devine urât de Dumnezeu. Poate că el crede că, prin mărturia sa falsă, va obține un avantaj de la cel care îl interoghează, dar, în schimb, își va atrage în mod sigur dezaprobarea Domnului. Cel care îi este plăcut Domnului trebuie să se prezinte cu o mărturie cinstită. Dacă fratele acestuia este sub acuzare și se solicită o declarație categorică, acesta va spune adevărul despre fratele său. Chiar dacă aceasta i-ar aduce o persecuție oarecare sau muștrări din partea celor cu gândire lumească, el va fi totuși cinstit și va spune adevărul. Domnul nu găsește plăcere într-un mincinos a cărui mărturie falsă poate fi cumpărată în schimbul mitei sau al unui avantaj egoist.

¹⁹ Al șaptelea, și cel din urmă, care îi este urât Domnului este *cel ce stârnește certuri între frați*. Aceasta se poate face foarte ușor prin clevetire sau bârfă, prin născocirea de zvonuri sau prin băgare de vină. Cineva poate să dețină o poziție înaltă în organizația Domnului și s-ar putea gândi să-și folosească poziția mai cu seamă pentru a-i face pe alții să aibă o părere bună despre el. În același timp, el încearcă să-i discrediteze pe alții sau să creeze o părere proastă despre ei căutând să bage de vină în orice lucru, cu un singur scop, anume să semene certuri între frați. Un foarte bun exemplu de acest fel se găsește în clasa „servului rău”, despre care Domnul a prezis că se va ivi cu siguranță la sfârșitul lumii, va bate pe tovarășii ei de slujbă și va mânca și va bea cu bețivii acestei lumi. (Mat. 24:48-51) „Omul neastâmpărat [răzvrătit] stârnește certuri, și pârătorul dezbină pe cei mai buni prieteni.” (Prov. 16:28) Zvonurile la adresa unui frate trebuie evitate. Poate crezi că cineva a comis un lucru rău sau o nedreptate, ei bine; dacă ai ceva de spus în această privință, mergi direct la persoana în cauză. Nu începe o campanie de bârfă pe la colțuri. „Cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile: alunecă până în fundul măruntaielor.” (Prov. 18:8) Spus pe înțelesul tuturor, avertismentul dat aici arată că fiecare trebuie să-și vadă de treburile sale, iar treburile sale trebuie să fie în armonie cu Cuvântul Domnului. În acest fel nu vor exista dificultăți sau neazuri cauzate de amestecul în treburile altuia. – 1 Petru 4:15.

²⁰ Indiferent de problema care poate apărea printre cei ce aparțin organizației Domnului, întotdeauna există o ordine potrivită care trebuie urmată, iar această ordine este expusă în Cuvântul sfânt al Domnului. Cât timp vom urma această ordine, unitatea va fi menținută și nu va exista nici o dezbinare. Pe cei care încearcă să cauzeze dezbinare sau ruptură, la timpul hotărât Domnul Dumnezeu, prin îngerii Săi, îi va curăța afară din organizația Sa, aceasta va avea loc după ce vor ieși la lumină cei pe care El îi va găsi buni sau vor fi aprobați în încercare. – 1 Cor. 11:19.

Dezasociere și excludere

²¹ Aceasta ridică întrebările: Există vreo referință biblică referitoare la dezasocierea sau excluderea fraților și la exprimarea unui vot de către adunare pentru a face aceasta? Sau avertismentele din Romani 16:17 și 2 Tesaloniceni 3:14 fixează limitele a ceea ce trebuie făcut, anume, evitarea celor ce cauzează dezbinări precum și a oricărei legături cu ei? Aceste întrebări reclamă luarea în considerare a cuvintelor Capului bisericii, Cristos Isus, adresate ucenicilor Săi: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.” (Mat. 18:15-17) Cuvintele lui Isus, care se armonizează cu acestea, se găsesc la Luca 17:3,4: „Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l! Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: ‘Îmi pare rău!’ - să-l ierți.”

²² Calea de acțiune descrisă mai sus de marele Pacificator are drept scop mai degrabă să mențină pacea și unitatea printre frați decât să stârnească certuri prin clevetire și zvonuri. În

trecut, cuvintele de mai sus ale Domnului au fost interpretate cam în felul acesta: că, atunci când un membru al bisericii păcătuiește împotriva altuia, chestiunea, după ce a trecut prin procedura de rigoare, trebuie adusă înaintea întregii adunări. Acolo ea trebuie discutată și argumentată temeinic în auzul tuturor. Apoi se supune la vot prin ridicarea mâinii de către fiecare membru al adunării într-o manieră de vot democratică. În felul acesta, adunarea trebuie să își exprime hotărârea cu privire la ceea ce trebuie făcut cu cel găsit vinovat.

²³ Darea unui astfel de înțeles cuvintelor Domnului nostru a contribuit, mai mult decât aproape orice altceva, la apariția mai multor controverse și dezbinări printre adunări în trecut. Aceasta a stârnit discuții aprinse inutile, pierzându-se mult timp și atenție care trebuiau acordate lucrării Domnului de predicare a veștii bune despre Împărăție. Este rațional că nu acesta a fost scopul pentru care a dat Domnul aceste instrucțiuni. Când metodele folosite produc rezultate negative, înseamnă că este înțelept și oportun să se examineze metodele folosite până atunci, pentru a determina dacă acestea sunt scripturale sau nu.

²⁴ Întotdeauna trebuie să avem în vedere că organizația poporului lui Dumnezeu este Teocratică, și nu democratică. Legile organizației Sale vin de la El, marele Teocrat, Iehova, Cel Suprem. Puterea și temeiul legilor organizației nu derivă din vocea sau votul adunării și nu sunt aplicate în urma consimțământului dat de cei guvernați. „Căci Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legiuitorul nostru, Iehova este Împăratul nostru: El ne va mântui!” (Isaia 33:22, *Am. Stan. Ver.*) Spus cu alte cuvinte, o organizație Teocratică este condusă de sus în jos (ceea ce înseamnă de la Dumnezeu Cel Prea Înalt în jos) și nu de jos în sus (adică de la membrii adunării în sus). Este adevărat că Isus, Capul bisericii, a spus că acela împotriva căruia s-a păcătuit, dacă nu reușește să câștige pe fratele său, să prezinte în cele din urmă chestiunea înaintea bisericii sau adunării. Totuși, Isus nu a spus că întreaga adunare trebuie să se întrunească întocmai ca un corp de judecători de la Curtea Supremă pentru a li se prezenta în detaliu cazul și apoi să voteze într-un mod democratic, după ce cazul a fost audiat și dezbătut. Cuvintele lui Isus din Matei 18:15-17, oferă detalii în plus față de cuvintele asemănătoare din Luca 17:3, 4, ambele citate anterior. Cuvintele lui Isus din ambele citate scripturale sunt în armonie cu legea din Leviticul 19:17, 18: „Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui. Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt DOMNUL”.

²⁵ La 1Corinteni 6:1-8 apostolul Pavel argumentează împotriva apelării la instanțele de judecată lumești pentru a rezolva neînțelegerile dintre frați și spune că sfinții vor judeca lumea și îngerii, și astfel ar trebui să fie capabili să judece chestiunile dintre ei. Însă aceasta nu vrea să spună că întreaga adunare este numită să se întrunească asemenea unei instanțe în fața căruia vor fi supuse spre rezolvare finală cazurile de păcătuire a unui frate împotriva altuia. Pavel nu a spus că toată adunarea trebuie să-și consume timpul, atenția, nervii și energia pentru a judeca asemenea cazuri, concentrându-se astfel asupra păcatului și asupra pedepsei ce i se cuvine. Adunarea este a Domnului. Prin urmare, când un frate a păcătuit împotriva altui frate și în cele din urmă cel lezat aduce și prezintă chestiunea înaintea adunării, atunci va trebui respectată în adunare regula Teocratică.

²⁶ Chestiunea care necesită îndreptare nu trebuie expusă înaintea întregii adunări pentru a fi judecată, răpindu-se din timpul și atenția fiecăruia. Chestiunea trebuie prezentată discret înaintea membrilor reprezentativi ai adunării sau grupei, aceia care au fost însărcinați să răspundă de bunăstarea spirituală a fraților și de coordonarea serviciului lor pentru Domnul. Cazul consemnat la Deuteronomul 21:18-21 ilustrează această procedură într-o manieră ordonată, Teocratică. Darea de seamă sună: „Dacă un om are un fiu neascultător și îndărătnic, care n-ascultă nici de glasul tatălui său, nici de glasul mamei lui, și nu-i ascultă nici chiar după ce l-au pedepsit, tatăl și mama să-l ia și să-l ducă la *bătrânii cetății* lui și la poarta locului în care locuiește. Să spună *bătrânilor cetății lui*: ‘Iată, fiul nostru este neascultător și îndărătnic, n-ascultă de glasul nostru și

este lacom și bețiv.’ Și toți oamenii din cetatea lui să-l ucidă cu pietre, și să moară. Astfel să curăți răul din mijlocul tău, pentru ca tot Israelul s-audă și să se teamă.” Conform acestei proceduri, audierea cazului și luarea unei hotărâri sunt atribuții ce le revin doar fraților reprezentativi, ilustrați de bătrânii cetății, nu bătrâni aleși ca în organizațiile religioase, ci bătrâni care au devenit astfel datorită cunoștinței, maturității și experienței creștine. Hotărârea lor trebuie să fie în armonie cu legea Teocratică. După ce ei pronunță decizia, adunarea poate fi informată despre chestiune și își poate exprima consimțământul față de hotărâre și punerea ei în aplicare.

Mod ordonat

²⁷ Această cale de acțiune este sprijinită de modul în care au procedat apostolii Ioan și Pavel, dând atenția cuvenită aranjamentului Teocratic al lui Iehova. În 3Ioan 9-11 este scris despre un tulburător care dorea să strălucească și să fie șef și stăpân peste ceilalți: „Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu vrea să știe de noi. De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face, căci ne clevește cu vorbe rele. Nu se mulțumește cu atât; dar nici el nu primește pe frați, și împiedică și pe cei ce voiesc să-i primească, și-i dă afară din biserică. Prea iubitele, nu urma răul, ci binele. Cine face binele este din Dumnezeu”. Luând această măsură, Ioan a acționat ca reprezentant al marelui Teocrat și ca una din cele douăsprezece temelii ale bisericii zidite pe Piatra Cristos Isus. (Apoc. 21:14) Situația de care s-a ocupat Ioan era una în care un individ a păcătuit împotriva fraților săi, tulburând astfel pacea, unitatea și sănătatea spirituală a întregii adunări. Nu a avut loc nici o întrunire a adunării pentru a supune la vot ceea ce trebuia făcut. Situația gravă a fost adusă în atenția unuia dintre cei mai responsabili reprezentanți ai organizației Domnului, poate chiar singurul supraviețuitor dintre cei doisprezece apostoli la acea vreme. El a făcut de cunoscut măsurile pe care le va lua în interesul adunării.

²⁸ Un alt serv responsabil al organizației Teocratice, Iuda, scrie despre dezbinători: „Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au spiritul”. Sau, exprimat mai clar: „Aceștia sunt cei care cauzează dezbinări [fac separări]: ei sunt oameni lumești, lipsiți de spirit. Dar voi, preaiubiților, zidindu-vă pe credința voastră preasfântă și rugându-vă prin spiritul sfânt, păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică. Să arătați milă față de unii care au îndoieli; căutați să salvați pe alții, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne”. (Iuda 19-23, *Weymouth; Am. Stan. Ver.*) Iuda, servul lui Isus Cristos, nu include în epistola sa nici o instrucțiune privitoare la întrunirea adunării pentru a vota în mod democratic.

²⁹ În 1Corinteni 5:1-7 apostolul Pavel dezvăluie cazul unui păcat existent între membrii adunării din Corint, care deveni atât de cunoscut încât ajunse la cunoștința adunării. Cu toate acestea, cazul nu ajunse în atenția adunării în modul trasat de Isus la Matei 18:15-17. Păcatul se săvârșise între o mamă și fiu, iar mama nu aduse chestiunea înaintea adunării. În schimb, păcatul constituia o ofensă adusă întregii grupe atât de părinte cât și de fiu. Darea de seamă spune: „Din toate părțile se spune că între voi este curvie; și încă o curvie de acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său. Și voi v-ați fâlit! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru. Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu spiritul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, voi și spiritul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca spiritul să fie mântuit în ziua Domnului Isus. Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat”. În acest caz, apostolul

Pavel se ocupa cum se cuvine de ceea ce îl apăsa „în fiecare zi”, anume, „grija pentru toate Bisericile”. – 2 Cor. 11:28.

³⁰ Fiind un reprezentant al organizației Teocratice a Domnului, Pavel a dat într-adevăr instrucțiuni să se țină o întrunire a adunării, dar nu cu scopul de a vota prin ridicarea mâinii și a exprima astfel judecata și hotărârea lor privind chestiunea în cauză. Adunării i s-a spus să se întrunească pentru a confirma și a pune în aplicare judecata deja exprimată de către apostolul Domnului. Eliminând din mijlocul lor aluatul cazului de curvie dintre mamă și fiu, aceasta va contribui la păstrarea spiritului Domnului în adunarea creștină și la salvarea acestuia până în ziua Domnului Isus Cristos. Cei care au ales să meargă pe calea lui Satan săvârșind păcatul curviei și să aducă astfel ocară asupra întregii adunări urmau să fie ‘dați pe mâna celui pe care ei aleseră să-l servească, până când carnea lor va fi în final nimicită’. Bunăstarea adunării și a lucrării de mărturie pe care aceasta o înfăptuia cerea ca organizația să asculte de instrucțiunile Teocratice.

³¹ Este evident, așadar, că adunarea nu luase nici o măsură în ce privește cazul. Astfel Pavel, ca reprezentant Teocratic autorizat de Domnul, luă chestiunea în mâinile sale. El sfătui grupă cu privire la măsurile potrivite ce trebuie luate pentru a păstra spiritul Domnului printre membrii ei. El a dat instrucțiuni pentru înlăturarea răufăcătorului din mijlocul adunării lor, zicând: „Ci v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice ‘frate’, totuși este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau defăimător sau bețiv sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați. În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară [din afara adunării]? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. Dați afară, deci, din mijlocul vostru pe răul acela.” (1Cor. 5:11-13) Mai târziu, când căința sinceră a răufăcătorului exclus din adunare deveni cunoscută, nu adunarea sau ecclesia a fost cea care decise reprimirea celui pocăit; apostolul Pavel a fost cel care a dat dispoziții pentru primirea acestuia înapoi în mijlocul lor, așa după cum este arătat la 2Corinteni 2:6-11 și 7:8-12. Toată această procedură adoptată de reprezentantul Teocratic a avut drept scop, după cum scria el, „ca să se arate marea noastră purtare de grijă pentru voi înaintea lui Dumnezeu”. Acționând în conformitate cu musturarea primită, adunarea a dat dovadă de înțelepciune: „O musturare pătrunde mai mult pe omul priceput, decât o sută de lovituri pe cel nebun.” – Prov. 17:10.

³² La 1 Timotei 5:19-21 apostolul scrie: „Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori. Pe cei ce păcătuiesc mustră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică. Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Cristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte, și să nu faci nimic cu părtinire”. Acestea nu sunt instrucțiuni generale pentru toți membrii adunării, împuternicind fiecare membru al ei să își asume dreptul de a asculta acuzații și de a mostra în public, făcându-se astfel un polițist spiritual al adunării. Să se observe că apostolul Pavel a scris unui serv special numit pentru frați și supraveghetor al intereselor lor, anume Timotei. Acest tânăr, în relația sa cu apostolul, preumbrește organizația vizibilă prezentă, „societatea” creștină pe care o folosește Domnul, în relația acesteia cu Cristos Isus, „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre”. (Evr. 3:1) Apostolul a îndrumat pe supraveghetorul adunărilor să primească acuzațiile aduse împotriva bătrânilor, dar numai în prezența unui număr corespunzător de martori; și, de asemenea, să mustre în public păcătoșii datorită efectului benefic pe care aceasta l-ar avea asupra celorlalți din adunare. Asemenea autoritate de acțiune nu a fost nicidecum delegată întregii adunări. În toate cazurile apostolul a recunoscut regula Teocratică dinlăuntru organizației vizibile a lui Dumnezeu și a dat instrucțiuni în conformitate cu aceasta.

³³ Prin urmare, cuvintele lui Isus din Matei 18:15-17 și Luca 17:3 vor să spună că cel lezat trebuie să-l mustre pe fratele său care păcătuiește împotriva lui. Aceasta este în armonie cu Proverbe 25:8-12: „Nu te grăbi să te iei la ceartă, ca nu cumva la urmă să nu știi ce să faci, când te va lua la ocări aproapele tău. Apără-ți pricina împotriva aproapelei tău, dar nu da pe față taina

altuia, ca nu cumva, aflând-o cineva, să te umple de rușine, și să-ți iasă nume rău care să nu se mai șteargă. Un cuvânt spus la vremea potrivită, este ca niște mere din aur într-un coșuleț din argint. Ca o verigă din aur și o podoabă din aur curat, așa este înțeleptul care muștră, pentru o ureche ascultătoare”.

³⁴ Dacă păcătosul este înțelept, atunci va aprecia că fapta sa care l-a lezat pe celălalt i-a fost adusă la cunoștință într-un mod personal, în loc să fie propagată prin șopteli și clevetiri și, astfel, va cere iertare. (Prov. 17:10) Dacă nu răspunde la acest avertisment personal, direct, fratele lezat poate să-i aducă chestiunea din nou în atenție pentru a se ajunge, pe cât posibil, la o împăcare. De data aceasta, însă, va lua cu el doi sau trei martori, nu neapărat servi numiți în adunare. Aceștia vor putea fi martori la eforturile fratelui de a se împăca cu cel ce a păcătuțit împotriva lui și vor întări avertismentul transmis acestuia pentru a se căi și a îndrepta lucrurile, după cum este scris: „Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate”. – Iac. 5:19, 20.

³⁵ Acum, dacă răufăcătorul refuză să dea ascultare și celui de al doilea avertisment, mult mai ferm, de a apuca o cale dreaptă de acțiune, atunci cel lezat poate să spună chestiunea „bisericii”. Conform ordinii Teocratice, aceasta nu înseamnă prezentarea chestiunii înaintea unei adunări a grupei unde toți vor fi prezenți, ci doar înaintea celor însărcinați să poarte de grijă adunării și să o reprezinte în competențe de serviciu speciale. Dacă refuză să asculte de biserică prin servii săi reprezentanți, ce urmează apoi? Spune Domnul că biserica sau adunarea trebuie să-l excomunic pe răufăcător? Nu ; ci capul Bisericii spune celui lezat, ale cărui eforturi de împăcare nu au dat rezultat: „Să fie pentru TINE [nu pentru biserică] ca un păgân și ca un vameș”. Cel lezat poate să refuze să aibă mai mult de a face cu această persoană până când aceasta revine pentru împăcare. Doar atunci când sunt în joc pacea și unitatea întregii adunări și când activitatea ei în lucrarea de mărturie a Domnului este tulburată și împiedicată, organizația Teocratică va interveni și va lua măsuri în interesul adunării, după cum este ilustrat în cuvintele și faptele apostolului Pavel.

³⁶ Instrucțiunile lui Pavel au fost date după ce Domnul Isus a rostit cuvintele din Matei 18:15-17. Prin urmare, cuvintele lui Pavel ilustrează procedura potrivită ce trebuie urmată în chestiuni ce țin de adunare după ce Isus vorbise cu privire la chestiuni personale. Astfel, esența celor exprimate aici este că frații ar trebui să caute să-și rezolve între ei problemele personale, în loc să pună în pericol și să conturbe buna ordine, armonia și activitatea unită a unei adunări ocupate cu ducerea la îndeplinire a lucrării lui Iehova.

³⁷ În toate cazurile din timpul apostolilor, Domnul, prin organizația Sa Teocratică reprezentată de servii săi speciali, a fost Cel care a dat instrucțiuni servilor sau adunărilor despre ceea ce trebuie făcut. Pavel a scris către servul special Tit: „După prima și a doua muștrare să respingi pe omul care este un eretic, știind că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, condamnându-se singur.” Adică: „După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit.” (Tit 3:10, *Weymouth*) Servul care activa ca reprezentant al organizației Teocratice nu a dat nici o numire de serviciu unui astfel de tulburător al unității. Bisericii din Tesalonic Pavel a scris: „Și dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l, și să n-aveți nici un fel de legături cu el, ca să-i fie rușine. Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate.” (2Tes. 3:14, 15) Cel ce refuză să asculte de instrucțiunile de organizare, reprezentate de epistolele apostolului, nu trebuie urmat sau imitat de ceilalți din adunare, ci trebuie ajutat pentru a-și vedea greșeala căii sale. Dacă începe să cauzeze dezbinări în adunare, atunci organizația Teocratică trebuie să intervină prin servii săi autorizați.

Statornicie în serviciul încredințat

³⁸ O persoană care a fost numită într-un serviciu în organizația lui Dumnezeu trebuie să continue în acel serviciu până când Domnul face o schimbare pentru ea. Dacă se bizuiește pe propria sa înțelegere și crede că ar fi bine să facă altceva care o atrage, în afara serviciului încredințat, și atunci face singură schimbarea, atunci, pentru un timp, ea poate cauza dezbinare în adunare. Un exemplu despre aceasta se găsește în cazul lui „Ioan, zis și Marcu”. (Fapte 12:12, 25) El și-a lăsat mama acasă în Ierusalim, fiind trimis în călătorie în țări străine împreună cu apostolul Pavel și Barnaba. Toți activau ca pionieri speciali în serviciul de propovăduire; „aveau de slujitor pe Ioan”. (Fapte 13:1-5) Când grupul celor trei a ajuns în subprovincia romană Pamfília, Ioan Marcu a renunțat la serviciul de pionier special și i-a lăsat pe Pavel și pe Barnaba fără ajutorul serviciului său în misiunea lor din străinătate. Aceasta a avut urmări nefavorabile pentru Ioan Marcu în ce privește privilegiile viitoare de serviciu, și, cu o anumită ocazie, pentru un timp a cauzat și dezbinare în rândurile pionierilor. Darea de seamă despre aceasta de la Fapte 15:36-41 sună după cum urmează:

³⁹ „După câteva zile, Pavel i-a zis lui Barnaba: ‘Să ne întoarcem, și să mergem pe la frații din toate cetățile, în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac’. Barnaba voia să ia cu el și pe [vărul său] Ioan, numit Marcu; dar Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela care îi părăsise din Pamfília, și nu-i însoțise în lucrarea lor. Neînțelegerea aceasta a fost destul de mare, ca să-i facă să se despartă unul de altul. Barnaba a luat cu el pe Marcu, și a plecat cu corabia la Cipru. Pavel și-a ales pe Sila, și a plecat, după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului. El a străbătut Siria și Cilicia, întărind bisericile”. Astfel, Ioan Marcu a pierdut privilegiul de a-l însoți pe Pavel datorită eșecului său din trecut, când și-a părăsit lucrarea în timp ce încă se afla în serviciu. Privilegiul a fost dat credinciosului Sila.

⁴⁰ Abia după ce Marcu își restabili reputația printr-o mărturie continuă a credinței sale, neînțelegerea luă sfârșit, iar Marcu recâștigă încrederea lui Pavel, devenind din nou un asociat al său. În timpul întemnițării sale la Roma, Pavel scrie: „Aristarh, tovarășul meu de temniță, vă trimite sănătate; tot așa și Marcu, vărul lui Barnaba”. (Col. 4:10, *Am. Stan. Ver.*) (Filimon 24) Apoi, după o perioadă de serviciu împreună cu Petru în Babilon, Marcu a fost chemat de Pavel în timpul celei de-a doua detenții a sale la Roma, Pavel spunând „căci el îmi este de folos pentru slujbă”. (1Petru 5:13; 2Tim. 4:11, *Am. Stan. Ver.*) Având în vedere toate acestea, cea mai bună cale de acțiune nu este să ne asumăm riscul unei relații tensionate cu organizația Domnului, după cum a făcut Marcu. De dragul unității și păcii, și pentru ca lucrarea de mărturie să meargă înainte fără întrerupere, servul care își menține credința va rămâne în serviciul pentru care a fost numit.

Comparație

⁴¹ Psalmistul a fost inspirat să descrie efectele benefice ale unității de acum pentru Lumea Nouă a vieții și a dreptății. În versuri minunate, el cântă: „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiești frații împreună! Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui. Este ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului, căci acolo dă [Iehova] binecuvântarea, viața, pentru veșnicie”. (Ps. 133:1-3, *Rotherham*) Această locuire în unitate avea loc în teritoriul Teocratic, în special pe Muntele Sionului în timpul unei sărbători naționale, când toate cele douăsprezece seminții ale Israelului și străinii care locuiau în lăuntru porților lor se adunau la Ierusalim, unde Iehova și-a pus numele și unde se afla templul Său. – Ps. 122:1-9.

⁴² Aaron a fost primul mare preot al Israelului și a fost un tip al lui Cristos Isus. Așa după cum Aaron a devenit un cristos sau un uns prin turnarea uleiului pe capul său, tot așa Domnul Isus a devenit Cristosul lui Dumnezeu fiind uns cu spiritul sfânt de la Tatăl Său ceresc. Isus a

primit spiritul în toată plinătatea lui: „Pentru că Dumnezeu nu-I dă spiritul cu măsură”. (Ioan 3:34) Uleiul ungerii care era turnat pe capul lui Aaron era preparat după o rețetă specială, compus din smirnă pură, scorțișoară mirositoare, trestie aromată, casia și ulei de măsline, având astfel un miros foarte plăcut. Fiind uns din abundență cu acest ulei, Aaron degaja un miros plăcut, cu efect binefăcător, în timp ce-și îndeplinea îndatoririle preoțești, fiind plăcut înaintea lui Dumnezeu și a fraților lui. Cristos Isus, adevăratul Mare Preot, fiind umplut cu spiritul lui Dumnezeu, întotdeauna a degajat o mireasmă de pace și unitate către frații și ucenicii Săi și s-a rugat din tot sufletul ca unitatea lor în El să ajungă la desăvârșire, mai ales acum la sfârșitul lumii. (Ioan 17:20-23) Asemenea acestei ungeri frumos mirositoare, asemănătoare lui Cristos, este și locuirea în unitate de scop, efort și serviciu a fraților Săi și a tovarășilor lor în lăuntrul organizației Teocratice.

⁴³ Asemenea locuire în unitate înmprospătează și redă puterea de viață, întocmai ca roua deasă de pe muntele Hermonului din Palestina, unde anotimpul secetos se întinde pe o durată de șase luni. Roua era atât de deasă, încât suprafața pe care o acoperea se întindea de la muntele Hermonului până în jos spre muntele Sionului, cetatea capitală a „națiunii al cărei Dumnezeu este Iehova”. Sionul, sau Ierusalimul, a fost așadar un simbol al organizației-capitală a lui Iehova, al cărei Rege și Mare Preot este Fiul Său uns, Isus Cristos. Acolo, în adevăratul Sion, capitala, poruncește Dătătorul de viață Cel veșnic să se odihnească binecuvântarea Sa, binecuvântarea „vieții pentru veșnicie”. Această viață, care este un dar al lui Dumnezeu, se găsește la Marele Preot al Său, Regele. Nimeni de pe pământ nu poate câștiga viața veșnică decât prin organizația-capitală și Regele ei, Cristos Isus. Roua de pe muntele Sion din vechime era dătătoare de viață. În această arșiță a „sfârșitului lumii”, binecuvântările vieții în noua lume a dreptății coboară ca roua peste cei care locuiesc împreună în unitate frățească, supunându-se regulii Teocratice a Mai Marelui Sion, glorioasa organizație principală a lui Iehova.

Întrebări pentru studiu

1. Ce are Dumnezeu drept scop să creeze? Și cum trebuie să ne purtăm noi având în vedere această perspectivă?
2. Care este cerința esențială pentru o Lume Nouă unită și de ce este important ca noi, care trăim în aceste timpuri, să știm aceasta?
3. Cu cine începe mai întâi această strângere în unitate și de ce nu a conștientizat aceasta generația prezentă?
4. Care parte a „corpului lui Cristos” rămâne încă pe pământ și cum au fost membrii acesteia adunați în unitate cu Isus Cristos?
5. În ciuda originii lor naționale, cum au putut membrii „corpului” lui Cristos să trăiască unite, mai ales acum?
6. De ce nu va constitui „o lume” ceea ce plănuiesc arhitecții pentru lumea de după război?
7. Cine constituie clasa pământească care a început deja să trăiască în unitate și în ce limbaj profetic a fost ea prezisă?
8. Cui atribuie ei ocrotire și eliberare, care este puterea unificatoare din viața lor și ce principii respectă ei împreună în unitate?
9. Unde va exista viața veșnică? Și cu cine ar trebui să ajungă la unitate căutătorii vieții și de ce?
10. Pentru cine va curăți Dumnezeu acest pământ? Ce vor face supraviețuitorii Armagedonului și din cine se va compune „noul pământ” pentru a-l transforma într-o singură Lume Nouă?
11. De ce își exprimă psalmistul, în Psalmul 133:1, uimirea și admirația? Cum și de ce caută adversarul să nimicească această stare?

12. Ce ar însemna invazia adversarului în dreptul lor de a locui împreună în unitate și ce limbaj a folosit Pavel pentru a-i avertiza pe filipeni despre aceasta?
13. În ce limbaj a pledat Pavel cel întemnițat către creștinii efeseni pentru o astfel de unitate frățescă?
14. a) Cum este subminată unitatea și care este atitudinea lui Dumnezeu față de aceasta? b) Cine sunt trufașii pe care îi urăște Dumnezeu și de ce urăște El limba mincinoasă?
15. a) Ce mâini urăște Dumnezeu și cum poate fi comisă o crimă în afară de uciderea fizică? b) Cum urzește inima planuri nelegiuite și cum poate fi evitată această stare a inimii?
16. Care sunt „picioarele” pe care le urăște Dumnezeu și cum se poate înșela cineva ajungând să umble cu astfel de „picioare”?
17. De ce un creștin nu poate fi în siguranță și să tragă foloase din urmarea unei căi asemănătoare cu cea a lumii?
18. Ce speră să câștige un martor mincinos care spune minciuni și de ce urăște Domnul Dumnezeu pe unul ca acesta?
19. Cum pot fi semănate certurile între frați? Cine este un bun exemplu despre aceasta și cum poate fi evitată această cale de acțiune?
20. Cum poate fi rezolvată orice problemă fără a cauza dezbinare și cum procedează Dumnezeu față de cei care încearcă să cauzeze ruptură?
21. Ce întrebări ridică aceasta acum și ce le-a spus Isus ucenicilor Săi despre rezolvarea păcatului comis de un frate împotriva altuia?
22. Ce scop se urmărește prin cuvintele Domnului și cum au fost ele interpretate în timpurile trecute?
23. Totuși, la ce a contribuit de fapt această interpretare și, prin urmare, ce este înțelept și oportun să facem?
24. a) Ce înseamnă că organizația poporului lui Dumnezeu este Teocratică? b) Ce nu a spus Isus cu privire la calea de acțiune pe care trebuie să o urmeze Biserica în cazul unui păcat adus înaintea Bisericii?
25. Care este argumentul apostolului la 1Corinteni 6:1-8 și de ce nu este acesta un argument în favoarea întrunirii adunării asemenea unei instanțe de judecată?
26. Cum trebuie prezentată în fața adunării și rezolvată chestiunea care necesită îndreptare și cum ilustrează aceasta cazul din Deuteronomul 21:18-21?
27. Care sunt faptele privitoare la conduita lui Diotref în Biserică și cum s-a îngrijit apostolul Ioan de acest caz?
28. Ce scrie Iuda cu privire la cei care cauzează dezbinări sau rupturi, și ce scrie el cu privire la întrunirile adunării în acest scop?
29. Cum a ajuns cazul dezvăluit la 1Corinteni 5:1-7 în atenția adunării și ce a scris apostolul Pavel cu privire la rezolvarea acestuia?
30. A solicitat apostolul să se țină o întrunire a adunării pentru a judeca cazul și pentru a-și exprima votul cu privire la el? De ce era necesar să se pună în aplicare instrucțiunile sale?
31. a) Care era, în primul rând, motivul pentru care Pavel emitea instrucțiuni și, conform instrucțiunilor sale, ce măsuri trebuiau luate cu privire la răufăcător? b) După căința răufăcătorului, la a cui cerere a fost acesta reprim și în ce măsură a intervenit adunarea?
32. a) Care au fost instrucțiunile lui Pavel de la 1 Timotei 5:19-21 și de ce nu erau acestea instrucțiuni generale pentru membrii adunării, atât individual cât și ca grup? b) Pe cine a preumbrat Timotei și ce regulă a respectat Pavel prin instrucțiunile pe care i le-a dat?
33. Cum, atunci, se armonizează cuvintele lui Isus din Matei 18:15-17 și Luca 17:3 cu cele din Proverbe 25:8-12?

34. Ce ar trebui să facă păcătosul dacă este înțelept? Iar dacă nu face astfel, ce ar trebui atunci să facă cel lezat?

35. a) Dacă aceasta nu dă rezultat, ce ar trebui să facă apoi cel lezat și cum? b) Dacă și aceasta eșuează, cum îl va trata pe cel ce a păcătuțit împotriva lui și când intervine și acționează organizația Teocratică?

36. De ce este important faptul că Pavel a dat aceste instrucțiuni după ce vorbise Isus și care este adevărata esență a celor exprimate aici?

37. Cum a fost pusă în aplicare regula Teocratică în timpul apostolilor? Ce a scris Pavel lui Tit și tesalonicenilor cu privire la felul în care trebuie tratați ereticii și, respectiv, cei neascultători?

38, 39. Ce poate să cauzeze înlăuntrul organizației cineva care nu rămâne la postul încredințat și cum este aceasta ilustrat în cazul lui Ioan Marcu?

40. a) În urma cărui fapt s-a întâmplat că Marcu a recâștigat încrederea lui Pavel și în ce măsură? b) În lumina celor expuse mai sus, care este cea mai potrivită cale de acțiune pentru un serv al lui Dumnezeu?

41. Ce temă aveau versurile psalmistului din Psalmul 133 și unde putea fi văzut în desfășurare un astfel de model?

42. Cu cine se aseamănă marele preot Aaron în turnarea peste el a uleiului ungerii? Cum este locuirea în unitate a fraților asemenea acestui ulei?

43. Cum este reprezentată această locuire în unitate de roua Hermonului care coboară pe muntele Sionului? Ce reprezintă faptul că Dumnezeu poruncește ca acolo să fie binecuvântare, viață pentru veșnicie?

VALOAREA ADEVĂRULUI

Sunt nouăsprezece secole de când marele Învățător al adevărului a dat această instrucțiune de despărțire micului Său grup de discipoli: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al [spiritului] sfânt. Și învățați-i să păzească tot ce va-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Mat. 28:18-20). Tot nouăsprezece secole sunt de când guvernatorul roman L-a întrebat pe același Învățător: „Ce este adevărul?” și încă sute de milioane din așa numita „creștinătate”, de toate naționalitățile, continuă să pună întrebarea: „Ce este adevărul?” Religia este responsabilă pentru lipsa de cunoștință despre adevăr a oamenilor obișnuiți. Sutele de sisteme religioase au furat „cheia cunoștinței” învățând religia în locul adevărului, iar ca și consecință, oamenii nu li s-a permis să cunoască nici glasul adevărului, nici valoarea lui salvatoare. De aceea, caracterul urgent al poruncii lui Isus de a merge și a învăța toate națiunile tot ce le-a poruncit El devine mai presant asupra celor care acum sunt cu adevărat urmașii Lui.

Cel care are o înțelegere clară a adevărului posedă cunoștință. A ști înseamnă a pricepe, a pătrunde și a înțelege clar ce este adevărul. Fără adevăr nimeni nu poate fi informat în mod potrivit. Isus, care a vorbit cu o autoritate completă, spune despre Cuvântul lui Iehova, Biblia, „Cuvântul Tău este adevărul”; ceea ce înseamnă că scopul lui Iehova, așa cum este înregistrat în cartea Sa, Biblia, este adevărul (Ioan 17:17). Prin primirea unei cunoștințe despre adevăr și printr-o ascultare completă de el, oamenii pot fi calificați să fie folosiți în serviciul Dumnezeului Cel Prea Înalt și să primească din mâinile Lui mari bogății ce vin din nemărginitul Său tezaur.

Oamenii au constituit organizații religioase și au făcut aceste organizații să promulge declarații, învățături sau crezuri dogmatice, care sunt ținute ca și călăuză pentru oameni, dar prin care au fost înșelate milioane de persoane. De exemplu, există Ierarhia Romano Catolică, care

este alcătuită din relativ puțin oameni, care își asumă autoritatea să conducă și să guverneze; și această Ierarhie conduce și controlează milioane de persoane care se supun acesteia cu o frică oarbă. Aceste persoane nu sunt socotite membrii ai Ierarhiei romano-catolice sau ca făcând parte din „biserica”, ci sunt numite de această organizație „populație catolică”, ceea ce înseamnă că ei sunt cei care susțin, sprijină și furnizează bani pentru această organizație. Ierarhia romano-catolică a pus înaintea oamenilor anumite declarații dogmatice și tradiții și a spus oamenilor că trebuie să le urmeze. Milioane de persoane bune au fost convinse să urmeze Ierarhia și s-o asculte și au fost foarte înșelate prin doctrinele ei. Ei sunt înșelați deoarece aceste declarații dogmatice și tradiții folosite de Ierarhie nu sunt în armonie cu adevărul lui Iehova Dumnezeu.

Ierarhia se silește să-i țină pe oameni departe de Biblie pentru ce aceștia să poată fi ținuți supuși față de Ierarhie. Fiind supuse Ierarhiei, aceste milioane de persoane sincere nu sunt libere, ci se află în robia unei organizații făcute de om. Ei nu pot fi liberi niciodată până când nu scapă de doctrinele oamenilor și nu încetează să le urmeze și apoi să primească și să urmeze adevărul, așa cum este arătat în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Acestor persoane, aflate în robie și care sunt sincere, se aplică aceste cuvinte lui Isus: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi. ... Deci, dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8:31-36). Prin urmare, cunoștința adevărată înseamnă să cunoști adevărul așa cum a fost rostit de Isus și așa cum este arătat în Sfintele Scripturi.

Valoarea adevărului pentru om nu poate fi exagerată. Textele Scripturii care urmează să fie luate în considerare cu atenție de toți care doresc să aibă parte de bogățiile trainice pe care le-a furnizat Dumnezeu pentru omul ascultător: „Frica DOMNULUI [Iehova] este începutul științei, dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura” (Prov. 1:7). „Dacă vei cere înțelepciune și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de DOMNUL [Iehova] și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu. Căci DOMNUL dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere, El dă izbândă celor fără prihană, dă un scut celor ce umblă în nevinovăție. Ocrotește cărările neprihănită și păzește calea credincioșilor Lui. Atunci vei înțelege dreptatea, judecata, neprihănită, toate căile care duc la bine. Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi, ca să te scape de calea cea rea, de omul care ține cuvântări stricate.” – Prov. 2:3-12.

Mai departe, prin Cuvântul Său al inspirației, Iehova Dumnezeu zice: „Primiți mai degrabă învățăturile mele decât argintul și mai degrabă știința decât aurul scump. Căci înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele și nici un lucru de preț nu se poate asemui cu ea” (Prov. 8:10,11). „Înțelepții păstrează știința” (Prov. 10:14). „Prin știință se umplu cămărilor ei de toate bunătățile de preț și plăcute. Un om înțelept este plin de putere și cel priceput își oțelește vlaga” (Prov. 24:4,5). Numai cei înțelepți vor primi vreodată și se vor bucura de adevăratele bogății pe care le-a dat Dumnezeu oamenilor ascultători.

În înțelesul Scripturilor, „omul înțelept” este cel care câștigă cunoștința despre adevărul lui Dumnezeu și apoi o urmează cu sârguință și ascultă de ea. Acela este omul care primește înțelepciune. „Ferice de omul care găsește înțelepciunea și de omul care capătă pricepere! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul; ea este mai de preț decât mărgăritarele și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea” – Prov. 3:13-15.

Bogățiile materiale obținute în mod cinstit și care sunt posedate și folosite în mod potrivit au ca rezultat binele; dar aceste bogății nu se pot compara cu cunoștința adevărului. „Cu cât mai mult face câștigarea înțelepciunii decât a aurului! Cu cât este mai de dorit câștigarea priceperii decât a argintului!” (Prov. 16:16). „Începutul înțelepciunii este frica de DOMNUL și știința sfinților este priceperea.” – Prov. 9:10.

Frica de Domnul, așa cum este amintită mai sus, nu înseamnă o groază teribilă care să frământă mintea, ci înseamnă să te temi de ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu, de ceea ce I-ar displace lui Iehova. „Frica de DOMNUL este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă, iată ce urâsc Eu.” – Prov. 8:13.

O astfel de frică înseamnă să „urâști”, deci să te reții să faci ceva care să producă pagubă altuia; să eviți mândria și aroganța deoarece acestea nu-i plac lui Dumnezeu; să urâști, deci să eviți calea oricui care înlocuiește Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului cu teoriile oamenilor și astfel îi înșală pe alții. Frică înseamnă să eviți și să urâști orice este necinstit. Cel care dorește să placă lui Dumnezeu trebuie să urmeze calea de acțiune așa cum este instruit de Domnul, anume: „Așa dar, cât avem prilej să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință”, și apoi Domnul să judece. (Gal. 6:10; Rom. 14:4). Pe măsură ce câștigi cunoștința adevărului, străduiește-te să urmărești adevărul, să-l prezinți altora pe măsură ce ai ocazia și astfel să le faci bine, și să arăți o apreciere a bunătății lui Dumnezeu față de tine. Cunoștința adevărului lui Dumnezeu trebuie posedată înainte ca cineva să poată primi în vreun mod bogățiile darului lui Dumnezeu. Prin urmare, înseamnă că orice om sau organizație care te-a ținut în ignoranță cu privire la Biblie și te-a determinat să nu citești cărțile și revistele care explică Biblia, acest om sau această organizație au contribuit să te țină în ignoranță despre mijloacele lui Dumnezeu de acordare a binecuvântărilor Lui pentru tine. Sfintele Scripturi au fost scrise ca omul să poată avea ocazia să cunoască adevărul. Nici un om sau grup de oameni nu are dreptul să facă poporul obiect de comerț, arogându-și dreptul de a-i învăța erori religioase în numele Domnului Dumnezeu.

Deoarece Iehova Dumnezeu este iubire, prin urmare este complet neegoist, El s-a îngrijit de salvarea și binecuvântarea omului. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16). Mânat de neegoism, Iehova Dumnezeu a plătit un mare preț deschizând prin Fiul Său calea vieții pentru creaturile umane, ca ele să devină destinatari ale bogățiilor binecuvântării Lui și după aceea să-și demonstreze integritatea față de El. Bogățiile materiale pe care le câștigă oamenii lumii sunt însoțite totdeauna, mai devreme sau mai târziu, de mult necaz. Binecuvântările pe care le acordă Iehova Dumnezeu aduc exact rezultatul contrar: „Binecuvântarea DOMNULUI îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de nici un necaz.” (Prov. 10:22). Fără excepție, binecuvântarea lui Dumnezeu acordată omului este însoțită de pace și bucurie.

Pentru asigurarea și folosul celor care caută cu stăruință adevărul, cunoștința și înțelegerea din Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, este scris: „Legea DOMNULUI este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia DOMNULUI este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduirile DOMNULUI sunt fără prihană și veselesc inima; poruncile DOMNULUI sunt curate și luminează ochii. Frica de DOMNUL este curată și ține pe vecie; judecățile DOMNULUI sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare.” – Ps. 19:7-11.

Omul care urmează legea lui Dumnezeu nu va ajunge niciodată în necaz. Numai când el se depărtează de legea lui Dumnezeu vine peste el necazul. Cunoștința și înțelegerea legii lui Dumnezeu și ascultarea de ea, trebuie să fie dorite mai presus de orice altceva.

Adevăratele bogății vin de la Iehova Dumnezeu și sunt administrate de Isus Cristos creaturii credincioase ascultătoare. Aceste promisiuni prețioase sunt făcute omului care câștigă cunoștință și umblă pe calea Domnului Dumnezeu, anume: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea DOMNULUI și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se vestejesc; tot ce începe duce la bun sfârșit.” (Ps. 1:1-3). Apostolul și servul credincios al lui Isus Cristos, după ce avusese parte de câteva din bogățiile marelui tezaur al lui Iehova, zice fraților săi, care

caută să umble pe calea cea dreaptă: „[Eu] nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui.” – Efes. 1:16-19.

Instruindu-și discipolii, Isus a zis: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Mat. 6:19-21). Cu siguranță, aceste cuvinte se aplică la cei chemați să fie urmași ai lui Isus Cristos și membrii ai trupului Său; dar ele se mai aplică la toți care doresc să facă voința lui Dumnezeu și care vor trăi pentru totdeauna în sănătate și fericire.

Trebuie o persoană să meargă în cer pentru a-și strânge comori acolo? Nu. O persoană își poate strânge comori în cer chiar dacă ea nu are speranța de a merge în cer. Toate bogățiile comorilor durabile vin din cer. Pentru cei care primesc cunoștința despre scopurile lui Dumnezeu și care sunt apoi silitori în eforturile lor să facă voința lui Dumnezeu, rezultă bogății din tezaurul lui Dumnezeu, așa cum este declarat în Cuvântul Său al adevărului. Iehova Dumnezeu din cer este Izvorul bogățiilor și Isus Cristos este Distribuitorul acestora ca servul lui Iehova. Oamenii care se devotează dobândirii bogățiilor materiale pe pământ și ignoră instrucțiunea Domnului, câștigă ceea ce este trecător și pierе. Cei care se devotează să cunoască și să facă voința lui Dumnezeu, își strâng bogății care țin veșnic. Bogățiile pe care le vor primi oamenii ascultători pe pământ vin din cer. Iehova Dumnezeu este Dătătorul oricărui dar bun și perfect. – Iac. 1:17.

Bogăția pe care mulți o strâng pe acest pământ nu le va fi de nici un folos la sfârșit. Egoismul i-a mânat pe oameni să clădească mari bogății materiale și au făcut aceasta cu prețul unei mari suferințe pentru alții. De aceea, bogăția lor nu are valoare trainică pentru ei. Despre aceasta este scris la Iacov 5:2, 3: „Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii, aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră; ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă!” Aceste zile sunt aici.

Cuvintele lui Isus din predica de pe munte arată că bogățiile astfel dobândite nu vor fi folositoare sau de ajutor în timpul necazului lumii, sau al mării nenorociri de acum, imediat înainte de nimicirea lumii în bătălia Armagedonului. Omul cu bunăvoință care dorește să cunoască și să facă ce este plăcut Atotputernicului Dumnezeu cercetează cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu pentru a câștiga o cunoștință despre Dumnezeu și Cristos și pentru a afla calea cea dreaptă. Astfel, el constată cum își poate strânge comori în cer care îi vor fi de folos și îi vor aduce bucurie și mângâiere veșnice peste tot în Lumea Nouă fără sfârșit, a luminii și a adevărului. Cei care își pun inima să facă voința lui Dumnezeu, vor găsi aceste comori de bogății. Aceste bogății vin de la Dumnezeu și sunt binecuvântarea Lui pentru omul ascultător și la această binecuvântare Dumnezeu nu adaugă necaz, ci din contră, adaugă pace și fericire durabile.

GHEDEON ȘI CEI TREI SUTE AI SĂI

Conflictele dintre arabi și evrei, care caută să-și restabilească neamul în patria din vechime, atrag din când în când atenția la torentul palpitant de evenimente din acest secol al XX-lea. Acestea par a fi simple încăierări; totuși, atunci când privim în urmă, prin intermediul relatării Bibliei, ajungem la stările de lucruri de acum treizeci și trei de secole din zilele lui Ghedeon. Privirea retrospectivă a acestor evenimente întâmplute demult va descoperi chestiuni care fac neînsemnate certurile actuale dintre aceste popoare, chestiuni care ridică întrebări de importanță universală. Și aceste chestiuni există astăzi la o scară mult mai mare. Rezolvarea lor

veșnică este iminentă. Totuși, în aceste zile din urmă, nu aceste două neamuri sunt cele care ne interesează; nu, chestiunea se extinde astăzi pentru a cuprinde universul, forțe văzute și nevăzute implicate în aceasta. Izraeliții și nomazii deșertului au fost numai actori într-o mare dramă profetică ce se află acum în curs de împlinire.

În fiecare an, la timpul recoltei, în alianță cu amaleciții și „copiii răsăritului [ismaeliții]”, madianiții străbăteau țara Canaan pentru a prăda și a jefui. Acestea nu erau incursiuni sporadice, ci invazii majore, în care jefuitorii acopereau țara ca lăcustele și pătrundeau chiar în orașul de coastă Gaza, pustiind terenurile poporului lui Dumnezeu, lăsându-l fără alimente (Jud. 6:2-5). Dar de ce n-a acționat Dumnezeu Iehova al Israelului pentru națiunea Sa? vei întreba tu. Religia, este răspunsul. Ei se întorseseră de la închinarea adevărată a lui Iehova și se pângăriseră cu religia lui Baal (Jud. 6:1). Astfel, culegeau roadele neascultării, cum prezisese Iehova: „Sămânța o veți semăna în zadar, căci o vor mânca vrăjmașii voștri” – Lev. 26:13-17.

Când izraeliții asupriți strigau la Domnul, El le trimitea un profet care declara faptele drepte din trecut ale lui Iehova, poruncile Sale și căderea Israelului sub dumnezeii demoni. Printre cei care au strigat cu sinceritate a fost și Ghedeon. Prima noastră întâlnire cu el este la Ofra, când bătea grâul în teasc, și nu în aria de treierat, unde jefuitorii madianiți l-ar fi putut observa. El are un vizitator. Un înger al Domnului i se adresează cu „viteazule”, și zice: „Tu vei elibera Israelul de puterea madianiților”. „Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu”, răspunde Ghedeon. El nu gândea despre sine mai mult decât se cuvenea, ci era smerit și umil cu inima. Fiind asigurat de sprijin divin și primind ca semn de îmbărbătare consumarea jertfei sale prin foc de la Iehova, Ghedeon construiește un altar Domnului și îl numește „Iehova-shalom”, adică „Iehova este pace” – Jud. 6:6-24.

Chiar în noaptea aceea, Ghedeon este pus în acțiune de porunci divine. Împreună cu zece din servii săi, el pornește împotriva închinării la demoni, doborând la pământ altarul lui Baal, pe care îl ridicase tatăl său, și tăind parul din apropiere cu chipul Astarteei. Odată cu lumina dimineții, vin urletele religioșilor, țipând împotriva profanatorilor relicvelor și idoloilor pe care și-i creaseră. Aflând identitatea delincventului, ei cer lui Ioas, tatăl lui Ghedeon, să-și predea fiul pentru execuție. Înțeleptul Ioas răspunde gloatei: „Oare datoria voastră este să apărați pe Baal? ... Dacă Baal este un dumnezeu, să-și apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul”. După aceea, Ghedeon (acel nume însemnând „tăietor de lemne, cioplitor, luptător”) mai este cunoscut și sub numele de Ierubaal, care înseamnă „luptător cu Baal” – Jud. 6:25-32.

Pentru a aprecia semnificația evenimentelor până în acest punct și pentru a ne mări înțelegerea despre ceea ce va urma, este oferită acum o scurtă relatare despre împlinirea profetică. Madianiții și aliații lor ilustrează pe agenții văzuți ai lui Satan, care trăiesc pe spinarea oamenilor. Izraeliții prefigurează pe cei maltratați astfel și care strigă după eliberare. Așa cum izraeliții cedaseră baalismului, oamenii de astăzi s-au întors de la închinarea adevărată și practică „religia creștină”, numită așa în mod greșit; și ei suferă. Cu amărăciune, majoritatea strigă la Domnul, dar atunci când cauza nenorocirilor lor, religia, este criticată, ei îi ocărăsc pe cei care o demască. Ei cer mai mult din lucrul ce acum îi chinuiește. Ghedeon îl ilustrează pe Isus Cristos și uneori îi cuprinde și pe urmașii Lui pământești, și în anumite cazuri preumbrește mai ales pe membrii trupului Său de pe pământ. Mai Marele Ghedeon este însărcinat de Iehova să-i elibereze pe cei care strigă la El cu sinceritate.

La o parte cu toată religia! Jos cu altarul lui Baal! Dumnezeu nu s-ar putea asocia și n-ar putea lucra pentru un popor cufundat în demonism; El nu va împărți ceva cu religia Diavolului (2Cor. 6:16,17). El n-a dorit ca izraeliții să spună că altarul nemișcat al lui Baal era responsabil pentru eliberarea ce urma; El salvează atunci când nu există nici un dumnezeu străin printre poporul Său (Isa. 43:12). Parul, sau Așera, constituia chipul de lemn al zeității feminine Astartea, tovarăsa lui Baal, prin urmare reprezenta pe „femeia” sau organizația lui Satan. Deci

Ghedeon trebuia să fie pentru acest lucru necurat un „tăietor de lemne”, un „cioplitor”, dărâmându-l din temelii. Așadar, Mai Marele Ghedeon, Isus Cristos, declară de la templu judecățile care doboară sistemul Diavolului din mintea urmașilor Săi și El va sfârâma acel lucru hulitor, împreună cu stăpânul lui, în țărână, sub călcâiul Său, atunci când va avea loc executarea acestor judecăți la Armaghedon.

Acum să ne întoarcem la drama din vechime. O armată de cel puțin o sută douăzeci de mii de tirani prădători de la est de Iordan a trecut râul și și-a instalat tabăra în Valea Izreel. Aceste bande hoinare se află sub conducerea a patru șeici: Oreb, Zeeb, Zebah și Ţalmuna; nume care înseamnă, respectiv: „corb” (pasăre necurată care răpește), „lup”, „ucigaș” și „apărarea este refuzată”. Ce bine reprezintă aceste nume neamul de vipere al lui Satan! Spiritul lui Iehova vine cu putere peste Ghedeon. Prin sunetul trâmbiței și mesageri, el adună bărbații de luptă din patru seminții: Așer, Zabulon, Neftali și Manase (Jud. 6:33-35). Treizeci și două de mii de oameni se află cu Ghedeon la izvorul Harod. Deși întrecută ca număr, patru la unu, Iehova zice că armata lui Ghedeon este prea mare. De ce așa? Deoarece ei ar fi putut pretinde că victoria venea din pricina puterii lor. Începe eliminarea: „Cine este fricos și se teme, să se întoarcă și să se depărteze de Muntele Galaadului” (Jud. 7:1-3; Deut. 20:8). Pleacă douăzeci și două de mii; rămân zece mii. Diferența era acum de doisprezece la unu. Dar Domnul zice din nou: „Poporul este încă prea mult”. Oamenii au fost duși la apă. Cei care au lipăit apa precum câinele și au dus-o la gură în căuș, în timp ce priveau înainte și erau în alertă, au fost reținuți; cei care au îngenuncheat pentru a sorbi apă au fost îndepărtați. Numai trei sute au trecut proba de la apă. Diferența era acum de patru sute la unu! Pe acest mic grup îl va folosi Iehova – Jud. 7:4-8.

În tip, celor care erau în plus li s-a spus să se depărteze „de Muntele Galaadului”. Acest munte se afla la câțiva kilometri spre est, pe celălalt mal al Iordanului, față de locul unde erau trupele lui Ghedeon; dar bătălia în fugă ce s-a dezvoltat mai târziu a trecut prin acea regiune și dincolo. Așa că, cei fricoși să se întoarcă dincolo de linia de luptă și să se depărteze de teatrul de război. Dacă cineva nu dorește astăzi să-și poarte sarcina în luptă, care este o „movilă a mărturiei” pentru numele lui Iehova, să se depărteze de zona de luptă unde este îngrămadită mărturia și din grupa celor care pun mărturie. Simplii participanți la adunări, care beau din apele adevărului în mod egoist, fără să le pese de dușman sau de lucrarea ce le stă înaintea, care își îndoie genunchii și ocupă o poziție relaxată de confort și tihnă personală, sunt scoși afară din micul grup de martori credincioși care ia parte la justificarea lui Iehova. Cei „trei sute” antipatici continuă marșul în timp ce beau din apele dătătoare de viață, privind înainte spre bătălie și responsabilitățile lor din ea. Ei își țin picioarele în mișcare, cu ochii fixați pe terenul de acțiune dinainte.

Exact înainte să înceapă bătălia, Iehova i-a dat lui Ghedeon un semn al victoriei. Într-o călătorie de recunoaștere, printre avanposturile din tabăra dușmană, el aude fără să vrea un vis care ilustrează în mod simbolic înfrângerea Madianului. Aceasta, venind după un semn prealabil referitor la o cădere neobișnuită de rouă peste niște lână, împrăstie toată îndoiala (Jud. 6:36-40; 7:9-15). Ghedeon își desfășoară micul grup în întunericul nopții pentru acțiune. Trei grupuri, de câte o sută de oameni fiecare, ocupă poziții pe trei laturi ale taberei dușmane adormite. Erau bine înarmați? Nu, vorbind din punct de vedere militar; ei ar părea chiar ridicoli pentru mândrii militariști. Fiecare avea câte o trâmbiță, un ulcior și o torță; asta era totul. Eliberarea și victoria, dacă urmau, aveau să fie de la Domnul Cel Atotputernic. Și așa a fost. La un semnal dat, linia firavă de izraeliți a sunat din trâmbiță, și-au spart ulcioarele, care ascuseseră până acum torțele și au strigat cu putere: „Pentru Iehova și pentru Ghedeon!” – Jud. 7:16-20.

O scenă de confuzie și groază sălbatică s-a dezlănțuit printre oastea madianită. Liniștea spulberată de sunetul celor trei sute de trâmbițe, întunericul nopții străpuns de flăcările sinistre ale celor trei sute de torțe și, pe lângă acestea, triumfătoare strigăte de luptă, spaima demoralizantă a năvălitorilor este de înțeles. Pe măsură ce ecoul, pe care trâmbițele și strigătele îl provocau pe

dealurile de jur împrejur, se răsfârâgea și se întorcea asupra dușmanilor, aceștia se luptau între ei. Domnul a manevrat acest lucru așa (Jud. 7:21,22). Deruta lor era completă. Ei au fost prinși în fuga lor de efraimiți, care i-au capturat și ucis pe Oreb și Zeeb (Jud. 7:24,25). Capitolul opt din cartea Judecătorii continuă relatarea despre urmărirea ce a continuat mulți kilometri la est de Jordan. Lui Ghedeon și celor trei sute ai săi „obosiți, dar urmărind pe vrăjmaș”, li se refuză ajutorul de oamenii din Sucot și Penuel, care, mai târziu, plătesc cu viața pentru păcatul lor. Rămășița forței dușmane este ajunsă din urmă și nimicită la Carcor, iar cei doi șeci rămași, Zebah și Ţalmuna, sunt uciși mai târziu de propria mână a lui Ghedeon. Toate acestea sunt profetice despre confuzia aruncată în rândurile acestei lumi convertite la religie, prin strălucirea luminii adevărului și ecoul mesajului transmis prin viu grai și prin instrumente de laudă (Ps. 150:3). Uciderea efectivă și nimicirea madianiților prefigurează lucrarea nimicitoare a Armagedonului.

Ghedeon n-a căutat onoare sau înălțare de la oameni. El a fost pentru domnia Teocratică. Izraeliții i-au zis: „Domnește tu peste noi!” Ghedeon a răspuns: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci DOMNUL va domni peste voi”. El a acționat în calitate de judecător. Pentru a comemora victoria, Ghedeon a făcut un efod din prada de război. Motivele lui au fost curate, dar izraeliții s-au închinat mai târziu la acesta ca la un idol; astfel acesta a devenit o cursă pentru ei. Anii rămași din viața lui Ghedeon au fost pașnici. Madianiții nu și-au mai revenit niciodată, suficient, din înfrângere, pentru a tulbura iar Israelul. Prin multele lui soții Ghedeon a avut șaptezeci de fii, plus Abimelec, fiul prin concubina sa din Sihem. El a murit la bătrânețe, credincios lui Iehova. Capitolul unsprezece din Evrei îl amintește alături de alții cu o credință exemplară – Evrei 11:32; 1Sam. 12:11.

Din această dramă inspirată se poate vedea că victoria este sigură pentru Mai Marele Ghedeon și cei aflați de partea Sa; pentru oastea lui Satan, înfrângere sigură. Aceasta dă un mare curaj celor „obosiți, dar urmărind pe vrăjmaș”, celor „trei sute” antitipici. Mișcându-și torțele adevărului dătător de lumină, trâmbițând laudele Dumnezeului lor, micul grup, asociat cu mii de însoțitori, continuă să strige: „Pentru Iehova și pentru Mai Marele Ghedeon!”

EXPERIENȚE DE TEREN

LA TAHLEQUAH, CAPITALA NAȚIUNII CHEROKEE

Cu aproximativ două săptămâni după ce am început să ne lucrăm noul teritoriu, Tahlequah, Oklahoma, în timp ce predicam evanghelia din ușă în ușă, un automobil mare de culoare gri a intrat în curba de lângă noi și s-a oprit brusc cu scârțâit de cauciucuri. ‘Cum te cheamă, băiete?’ a mormăit șoferul. Am întrebat: ‘Sunteți polițist?’ ‘Da’, a venit răspunsul său rece, ‘sunt șeful poliției’. Când i-am spus numele mi-a cerut cartea de identitate, pe care i-am înmănat-o. Apoi i-am oferit niște literatură a Turnului de Veghere și i-am explicat misiunea noastră ca servi ordinați ai evangheliei. ‘Legiunea americană’, a zis el în timp ce răsfoia nervos Lupta pentru libertate pe frontul intern, ‘a pus în circulație un ordin împotriva emiterii acestei literaturi. Așa că trebuie să vă opriți sau să mergeți la închisoare’. Ei bine, am mers la închisoare. Aici, Iehova Dumnezeu mi-a deschis calea să pun mărturie în onoarea numelui Său. Înarmat cu ‘sabia spiritului’, Cuvântul lui Dumnezeu, și în prezența oficialilor orașului, am povestit despre câțiva dintre cei mai curajoși luptători pentru libertate care au trăit vreodată pe pământ. ‘Știu’, a recunoscut șeful poliției, ‘că martorii lui Iehova fac o lucrare bună. Am ceva din literatura lor aici în biroul meu. Este o literatură bună’. Toți au fost de acord cu aceasta. ‘Nu ești arestat’, a continuat șeful. ‘Vrei să te conduc eu înapoi unde lucrezi?’ Până în ziua de astăzi n-am mai avut piedici din partea departamentului de poliție.

Fără succes în încercarea de a produce pagube prin lege, Legiunea Americană a pus la cale alte modalități pentru a lupta împotriva lui Dumnezeu și a împărăției Sale. De data aceasta ținta atacului au fost oamenii cu bunăvoință față de Dumnezeu. Domnul D. Este paralizat și nu poate să lucreze; de aceea doamna D., trecută de cincizeci de ani, trebuie să câștige pâinea lucrând la o spălătorie. Pentru a ajuta la acoperirea cheltuielilor și a costurilor pentru casă, ei au camere de închiriat. Când am venit noi și ne-am explicat lucrarea, ea ne-a primit cu bucurie înăuntru și ne-a dat o cameră. Imediat a fost aranjat un studiu din Biblie. După primul studiu aceste „alte oi” ale Domnului i-au respins pe adventiștii de Ziua a Șaptea, care îi vizitau, cu aceste cuvinte: „nu mai avem nevoie de serviciul vostru, deoarece ne țineți în întuneric despre lumea nouă a lui Iehova. Acum slavă Domnului posedăm adevărul”. „N-am comis nici o crimă”, a venit replica curajoasă a doamnei D., „dar mai degrabă m-aș duce la închisoare decât să fac rău servilor lui Dumnezeu”. Apoi chiriașii ei s-au alăturat în această luptă împotriva libertății: „Ori pleacă martorii lui Iehova, ori o să plecăm noi și o să vă lăsăm camerele goale”. Ei bine, eu am plecat dar martorii lui Iehova au rămas. Acum acești oameni cu bunăvoință își au casa plină de persoane binevoitoare față de adevăr. Dacă cineva ar păși în casa doamnei D. În orice seară de joi, la ora 8, ar vedea încăpătorul living plin de fețe fericite și emoționate, care cercetează cu zel Scripturile pentru mai multe adevăruri în ce privește libera Lume Nouă.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 Iunie 1944

Nr. 11

„NEBUNIA PROPOVĂDUIRII CRUCII”

„Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.” – *1Cor. 1:21*

¹ Căile și mijloacele lui Iehova sunt diferite de cele ale acestei lumi. Oare „noua ordine” postbelică îi va da dreptate acestei lumi, încununând principiile și căile sale cu coroana succesului? Sau Iehova Dumnezeu va arăta că a avut dreptate în modul în care a folosit căile și metodele Sale? Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundă fiecare, înainte de a face o alegere înțeleaptă.

² Scopul lui Iehova este scris în Cuvântul Lui, în fraze simple și este ușor de înțeles, cel puțin acum. Scopul Lui este să își justifice numele ca Dumnezeu și ca Suveran Suprem al universului. El va face aceasta prin instaurarea unui Guvern drept, corect, care chiar va aduce o viață în liniște, fericire și prosperitate omenirii pe pământ. Lumea, prin vocea celor care au rolurile cele mai importante în problemele ei de natură politică, comercială și religioasă, afirmă că scopul ei este să civilizeze toate popoarele și să le ofere pace permanentă, prosperitate economică, siguranță socială și o guvernare bună, pe scară locală și internațională. La suprafață, s-ar părea că scopurile acestei lumi și ale lui Iehova Dumnezeu merg în paralel sau că, de fapt, sunt un singur lucru, și că această lume de fapt împlinește scopul lui Iehova și deci ar trebui să aibă acordul și binecuvântarea Lui. Totuși, scopurile lor nu sunt un singur lucru, și Iehova Dumnezeu nu are nimic în comun cu această lume. De aceea căile și metodele Lui diferă de cele ale lumii.

³ Guvernul pe care lumea ar vrea să-l instaureze este un guvern omenească, o guvernare de către oameni imperfecti, pătați de păcate și pe moarte. În consecință, ea este și va fi mereu o guvernare imperfectă, care face multe greșeli și nu reușește să ofere pe deplin satisfacție oamenilor. Totuși, Guvernul prin care Iehova Dumnezeu plănuiește să își justifice numele nu este doar o guvernare a oamenilor, de către oameni, sau de la oameni sau diavoli, ci o guvernare cerească, de către creaturi desăvârșite, cu mult mai mult decât puterea, eficacitatea și înțelepciunea omenească. Guvernarea omenească pe care poate să o ofere această lume este sortită să fie nu doar supusă slăbiciunii omenești și pericolului mereu prezent al răului făcut cu bună-știință și al capacității de a se răscula, dar și supusă puterilor supraomenești ale răului, creaturi spirituale diabolice, Satan și diavolii săi, care nu pun preț pe binele omului. Guvernarea supraomenească pe care o instaurează Iehova trebuie să fie supusă și responsabilă Lui, Dumnezeului cel Atotputernic al dreptății absolute, care pune preț pe binele cel mai mare al omenirii în veci. Această lume afirmă că rostul ei este să aibă grijă de treburile și guvernarea oamenilor în *această* viață, și că Dumnezeu poate să se ocupe de problemele oamenilor în „*următoarea* viață”. Și astfel, această lume se încumetă să își ia singură dreptul și autoritatea de a guverna toate popoarele și de a le conduce treburile în felul în care vrea. Ea este ofensată și obiectează la orice amestec al lui Iehova Dumnezeu în această sferă a treburilor omenești.

¹ Cum este Iehova diferit de această lume, și ce problemă trebuie să rezolve fiecare înainte de a alege între cele două opțiuni?

² Care este scopul lui Iehova, și care acela al lumii? Și de ce nu sunt ele unul și același lucru?

³ a) Ce fel de guvernări vizează să instaureze această lume, și ce intenționează Iehova să instaureze? b) Ce se încumetă această lume să își asume singură, în ceea ce îl privește pe om, și de ce?

⁴ Lumea aceasta pretinde că este foarte înțeleaptă și că devine din ce în ce mai înțeleaptă. Pretinde că posedă minte și inteligență, mai ales în această „eră modernă”, odată cu întregul progres al traiului uman și al descoperirilor științifice. Ea pretinde că are capacitatea de a merge înainte, în artă, în știința guvernării înțelepte, și să fie în stare să le ofere oamenilor o ordine stabilă și satisfăcătoare de guvernare mondială. Are filozofia ei pompoasă și mii de instituții de învățământ superior. Se laudă cu metoda gratuită de educație, menită să ridice nivelul de inteligență al oamenilor obișnuiți, și îi educă pe studenții săi să guverneze această lume independent de Dumnezeu. În bibliotecile sale se află acumulată înțelepciunea a mai multor secole de experiență a oamenilor. Ea nu crede că acea cunoaștere este cu totul degeaba, ci că prin ea omul a căpătat înțelepciune practică. Astfel este înțelepciunea acestei lumi. Urmând acea înțelepciune, lumea se luptă, sângerează și se torturează singură cu scopul de a se conduce singură și de a se guverna fără ajutor divin, și fără a lua seama la voința divină. Astfel se face că lumea – prin înțelepciunea sa proprie – nu l-a găsit pe Dumnezeu, ci l-a lăsat pe Iehova în afara tuturor calculelor sale, și se bazează pe propria sa abilitate și pe propriile planuri.

⁵ Azi, după vreo șase mii de ani în care s-a văzut înțelepciunea acestei lumi, neamurile și națiunile sunt scufundate într-un vârtej de sânge, lacrimi, trudă și autodistrugere. De ce? Înțelepciunea acestei lumi pretinde că este în interesul unei „noi ordini”, astfel încât din acest cuptor al durerii să iasă un amestec al tuturor neamurilor și națiunilor, împreună sub o guvernare globală care va aduce pacea permanentă, ordine și siguranță întregii omeniri. Lumea încearcă să se mângâie, gândindu-se cu înțelepciune căci costul uriaș al acestui conflict global nu va fi fost irosit, că cei morți nu vor fi murit degeaba, și că toate generațiile viitoare vor profita din aceasta. La momentul de față lumea este una puternic divizată. Fiecare tabără din conflictul pentru dominație mondială își educă poporul său bine înregimentat, cu privire la înțelepciunea de a sprijini respectiva teorie de guvernare a lumii, și de a lupta pentru asta. Toți aceia uimiți de strălucirea înțelepciunii acestei lumi și care nu știu nimic despre înțelepciunea lui Dumnezeu se avântă, așadar, într-o luptă titanică pentru dominație mondială. Fără îndoială că mulți fac asta sincer convingși. A se abține de la aceasta lor li se pare ca o culme a nebuniei.

⁶ În mijlocul acestei tulburări mondiale, mai sunt aceia care fac dovada de un alt fel de înțelepciune, înțelepciunea lui Dumnezeu, și care aleg să fie ghidați de ea, indiferent de costul care trebuie plătit în această lume. Dacă acești oameni sunt înțelepți, ce fac ei pentru a îmbunătăți starea lumii? Nimic; adică, nimic pentru această lume, deoarece este o lume sortită pieirii, care nu poate fi îmbunătățită sau salvată. Dar în ceea ce îi privește pe ei care suferă, cei care sunt călăuziți de înțelepciunea lui Dumnezeu fac ceea ce rezultă într-o adevărată îmbunătățire a creaturilor omenesti, pregătindu-le pentru o viață veșnică într-o nouă lume a dreptății și păcii. Dar acesta nu este un răspuns direct la întrebare. Ce fac ei, deci? Ei predică, servind ca predicatori și slujitori ai evangheliei.

⁷ Acești oameni nu trebuie confundați cu preoții religiei organizate, clerul numeroaselor formațiuni religioase contradictorii. În Germania și ținuturile dominate de Axă, preoții romano-catolici și clerul altor religii îl sprijină pe dictatorul totalitar și clica lui nazistă, împotriva puterilor democratice ale lumii. În alte ținuturi, fie ele în război sau neutre, membrii clerului de toate felurile sunt implicați în politică, reforme sociale, și alte lucruri lumești, cu scopul de a salva lumea. Ei se dovedesc a fi o parte integrantă a acestei lumi. Ei își mângâie conștiința asigurându-se că fac aceste eforturi pentru „o lume mai bună și mai frumoasă” creată de mâna omului. Pretinzând că cerurile sunt singurul loc perfect, ei se declară realiști, oameni practici, care întreprind ceva pe pământ acum pentru folosul material al omului astfel încât să-i îmbunătățească

⁴ De ce pretinde această lume că posedă înțelepciune? Și din acest motiv pe cine nu a găsit ea?

⁵ Care este rezultatul prezent a șase mii de ani de înțelepciune lumească, cum încearcă lumea să se încurajeze, și ce fac cei înțelepți într-ale lumii acum?

⁶ Ce altfel de înțelepți sunt pe pământ, și ce fac ei acum?

⁷ Cu cine nu trebuie confundați acești predicatori? Și ce fac și ce pretind acești oameni dedicați lumii?

condiția socială. Ei se așteaptă ca astfel să asigure omului confort pe cât posibil atâta timp cât el este pe acest „câmp de încercare de pe pământ” înainte să se îndrepte spre „ceruri, unde se așteaptă ca totul să fie maiestuos și poleit cu aur”.

⁸ Acea cale a preoților religiei și a clerului nu este calea adevăraților predicatori ai evangheliei, și nici nu descopere înțelepciunea lui Dumnezeu. O persoană dovedește care este înțelepciunea care îl conduce și ghidează – a lui Dumnezeu sau a acestei lumi – prin fapte și comportament. Punând în contrast cele două feluri de înțelepciune, autorul inspirat de harul divin spune: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.. De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?” (Iacov 3:13-18; 4:1). Pizma, duhul de ceartă, minciuna, tulburarea și faptele rele, poftele, războaiele și bătăliile dovedesc că această lume și clericii care urmează calea ei nu au sau nu folosesc înțelepciunea care vine de sus, ci au și folosesc înțelepciunea care este drăcească, firească și pământească. Și atâta timp cât oamenii – din politică, comerț și religie – acționează din punctul de vedere al înțelepciunii acestei lumi, omenirea este sortită să sufere consecințele dezastruoase ale acestei înțelepciuni.

⁹ Aceia călăuziți de înțelepciunea care vine de sus nu pot urma aceeași cale ca și clerul religios. Ei nu iau parte în menținerea sau dezvoltarea acestei lumi, ci o lasă să meargă în direcția sa, înspre distrugere în bătălia care se apropie, la Armagedon. Cu înțelepciune cerească ei se dedică propovăduirii – nu propovăduirii religiei sau filozofilor pământești sau a viselor la o lume transformată de mâna omului – ci propovăduirii evangheliei guvernului drept al lui Dumnezeu instaurat prin mâinile Fiului Său, Isus Hristos. Cu înțelepciune, ei au rupt legăturile cu religia și organizațiile egoiste ale acestei lumi, și s-au dedicat Domnului Dumnezeu prin credință în Isus Hristos, Mântuitorul. Din perspectiva jurămintelor lor către Dumnezeu ei sunt obligați să facă voia Lui. Și care anume este acea voie? Este să predice scopurile cele bune ale lui Iehova Dumnezeu, și să facă aceasta în felul dat ca exemplu de Fiul Său. Astfel ei își dau seama că au o misiune încredințată de Dumnezeu Cel Prea Înalt să fie predicatori ai evangheliei. De aceea ei nu lasă propaganda lumească și sloganurile și chemările acestei lumi să îi atragă sau să îi abată de la menirea sau chemarea lor. Ei fac acel singur lucru cu sârg, și anume să propovăduiască.

LA CE BUN?

¹⁰ Cei înțelepți în ale lumii obiectează: La ce bun poate fi propovăduirea, mai ales *acum*, când pământul este sfâșiat de ceartă și milioane de oameni mor și suferința omenească este la apogeu, și este nevoie de ceva mai practic decât simpla vorbă? Pentru astfel de oameni înțelepți în ale lumii, propovăduirea pare nebunie pură și predicatorii evangheliei niște neghiobi fără rost. Cei înțelepți în ale lumii îi privesc ca pe niște paraziti ai societății umane, scoici care atârnă de corabia statului și îi încetinesc călătoria spre o guvernare politică ideală, și lipitori care sug sângele și vigoarea omenirii și nu oferă în schimb nimic practic și de folos material. Cum rămâne atunci cu Isus? În mijlocul neamului muribund al omenirii, s-a gândit El că a propovădui este o nebunie? Unul din cei care i-a auzit chemarea lui Isus de a-l urma i-a spus: „Doamne” i-a răspuns el: lasă-mă să mă duc întâi să îngrop pe tatăl meu.” Ce i-a spus Isus? „Lasă morții să-și îngroape

⁸ Cum arată o persoană înțelepciunea după care se ghidează? Și ce dovedește acum că această lume și partizanii religiei nu folosesc credința care vine din ceruri?

⁹ Ce variantă de a acționa aleg cei care sunt călăuziți de înțelepciunea care vine de sus?

¹⁰ Ce argumente aduc cei înțelepți în ale lumii împotriva propovăduirii? Și ce poruncă a lui Isus se aplică acum, în această vreme de mare piere, și de ce este înțelept să o urmăm?

morții și tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 9:59,60). Acea poruncă a lui Isus Hristos rămâne valabilă și azi. Deși prezentul este o vreme când moartea se propagă la scară largă, cei care arată înțelepciunea de a asculta de Hristos nu se pot abate de la împlinirea misiunii lor de a predica. Cu siguranță, indiferent ce altceva ar putea ei face – ceva practic, din punctul de vedere al lumii – nu ar însemna că oamenii nu ar mai muri sau nu ar mai fi omorâți înainte de vreme, și împotriva voinței lor. Ce așa-zis „lucru practic” îi poate readuce la viață pe cei care mor astfel? Deci, deși propovăduirea evangheliei nu pare să aducă un folos practic omenirii, aceasta nu înseamnă că nu este dovadă de cea mai mare înțelepciune să predici, și să predici acum, în mijlocul unor tulburări mondiale.

¹¹ Nu toate lucrurile de care are nevoie omenirea sunt de natură materială. Mai importante sunt acelea care au de-a face cu mintea și inima. Dacă omului i s-ar fi dat și el ar fi ascultat aceea ce este cel mai potrivit pentru minte și inimă, neamurile nu ar mai fi în acest teribil necaz internațional acum. Și în plus, nu toate lucrurile de care are nevoie omul țin de viața din prezent în mijlocul acestei lumi. Viața acum este nesigură și scurtă. Cel mai important lucru este acela care are de-a face cu noua lume a dreptății unde viața va fi veșnică, în mijlocul bucuriei, belșugului și al păcii, și asta nu în ceruri, atenție, ci aici pe pământ. „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16: 26). Nu există întrebare mai practică decât aceea. Dacă cineva pierde sau se dovedește nedemn de dreptul la viață în noua lume, ce ar conta cât câștigă materialicește de la această organizație mondială egoistă din prezent? Bucuria lui la lucrurile materiale, practice, va fi fost inutilă și zadarnică, în veci. Viața în noua lume a dreptății va fi petrecută sub Guvernarea Teocratică, pe care Iehova Dumnezeu a instaurat-o pentru guvernarea veșnică a acestui pământ. Pentru a se dovedi demn de viața veșnică în lumea teocratică este nevoie ca și căutătorii de viață să ajungă în armonie cu Guvernarea Dreaptă.

¹² Înțelepciunea acestei lumi nu crede sau nu vrea acea Guvernare. Clerul bisericii și alții care sunt înțelepți în lucrurile lumii nu spun poporului nimic în favoarea acelei noi lumi și a Guvernării sale Teocratice. De aceea, dacă se vrea ca oamenii acestei generații să dobândească viață și ca ei să se pregătească să trăiască în acea lume dreaptă teocratică, ei mai întâi trebuie să afle despre ea, și astfel cineva trebuie să le predice adevărata evanghelie.

¹³ Ca argument pentru cele de mai sus, este scris: „Fiindcă `oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.` Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?” Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” —Rom. 10:13-17.

¹⁴ Acțiunea de a face lucruri practice în concordanță cu înțelepciunea acestei lumi, doar pentru a obține aprobarea superficială a lumii, are doar scopul de a salva această organizare a lumii. Dar această organizare a lumii nu poate fi salvată de nici un lucru întreprins acum sau în „noua ordine” după război. Pe de altă parte, propovăduirea evangheliei are scopul de a mântui, nu de a mântui această lume, ci a mântui toate persoanele care cred și acționează conform evangheliei pe care o aud. Evanghelia nu are rostul de a transforma sau converti această lume și organizațiile ei, sau să le salveze de la nimicire la Armagedon.

¹⁵ Publicația religioasă care anunța, pe 15 martie acest an, cele de mai jos, este în deplină

¹¹ Ce este acel lucru de cea mai mare importanță pentru cei care caută să dobândească viața, și de ce?

¹² De aceea, ce este nevoie să audă oamenii, și de ce?

¹³ Ca argument pentru cele de mai sus, ce le scrie apostolul creștinilor, în capitolul 10 din Romani?

¹⁴ În ce sens sunt practice lucrurile făcute conform înțelepciunii lumii, și ce rezultat au? Și ce scop are propovăduirea evangheliei?

¹⁵ Ce a spus recent o publicație religioasă, referitor la credința creștină și la „fiecare centru colectiv de putere”? și ce spune despre aceasta mesajul evangheliei Cuvântului lui Iehova?

contradicție cu mesajul evanghelic al Cuvântului lui Iehova:

„Ci creștinii nu pot accepta că legea lui Hristos nu se poate aplica ordinii seculare. Credința creștină nu se poate mulțumi cu a fi aruncată într-un colț „supra-natural” al lumii. Legea lui Hristos trebuie să se proclame ca singura și adevărata *lege naturală* după care să trăiască și după care sunt judecați oamenii și națiunile. Împărățiile lumii—adică, toate centrele colective de putere, ca și fiecare centru individual de putere—trebuie să devină Împărăția Domnului nostru și a lui Hristos al Său.”—*The C. C.*

Dimpotrivă, „fiecare centru colectiv de putere” al acestei lumi va fi distrus în timpul bătăliei de la Armagedon. Împărăția Noii Lumi a Dreptății este cea care va deveni Împărăția Domnului nostru Iehova și a lui Hristos al Său, așa cum se spune în Apocalipsa 11:15, *Varianta Revizuită*. Această împărăție a noii lumi a dreptății este tema centrală pe care o propovăduiesc predicatorii evangheliei.

¹⁶ Este oare ceva mai practic și mai înțelept decât propovăduirea evangheliei acum? Nu! Și invers, ce este mai nebunesc decât să alergi după lucrurile pământești într-o încercare de a le salva de la distrugere la Armagedon? Care a fost alegerea mai practică și mai înțeleaptă în timpul secolului dinaintea marelui potop? Acea a oamenilor care pur și simplu au mâncat, băut, s-au căsătorit, au cumpărat și vândut? Sau aceea a lui Noe? Ce a făcut Noe? Majoritatea clericilor îl văd pe Noe ca un simplu constructor de corăbii, dar apostolul Petru spune referitor la el că Dumnezeu „n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuiți”. (2 Petru 2:5). Prin predicile lui Noe, șapte alte persoane i s-au alăturat în arcă. Aceștia au fost singurii oameni care au fost salvați în timpul catastrofei mondiale. Și totuși, întreaga lume a celor nelegiuiți de pe atunci a spus că Noe este un nebun, nerealist și nepractic, și și-a bătut joc de predicile lui. Propovăduirea evangheliei constă în *mai mult* decât doar vorbe.

¹⁷ Saul din Tars, care a devenit apostolul Pavel, apostolul lui Hristos, era un om învățat al vremii lui. El a spus: „Eu sunt iudeu, născut în Tarsul Ciliciei; dar am fost crescut în cetatea aceasta, am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu de amănuntul legea părinților noștri” (Faptele 22:3, *Moffatt*; și *Goodspeed*). Când Isus Hristos l-a convertit pe Saul, făcându-l să meargă *cu* El, în loc să meargă *după* el, ca un prigonitor, oare l-a învățat Isus pe Saul să se ocupe cu o activitate nebunească? Da, în ochii celor învățați în căile acestei lumi! Ce a făcut Saul (sau apostolul Pavel) de la acel punct încolo ne spune chiar el, când le vorbește fraților mai mari din Efes. Pavel spune că a mers să predice din casă în casă: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și ÎN CASE, și să vestesc Iudeilor și Grecilor: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.” (Faptele 20:20, 21) Comportarea lui Pavel poate o fi părut chiar și mai nebunească, deoarece el a fost alungat, bătut cu pietre, bătut, aruncat în închisoare și prigonit în toate felurile din cauza zelului în lucrarea lui de predicator al evangheliei din casă în casă. Dar Pavel era un înțelept.

¹⁸ Pe vremea lui Pavel grecii alcătuiau cel mai intelectual popor din lume și se mândreau cu marii lor savanți, filozofi și înțelepți. Pavel știa greacă, dar nu a urmat învățăturile filozofiei și gândirii grecești, deoarece aceea era parte din înțelepciunea acestei lumi. Pavel a ales varianta, aparent nebunească, de a predica din casă în casă, deoarece cel mai mare Propovăduitor al tuturor timpurilor, Isus Hristos, îi dăduse un model și îl învățase să facă asta.

¹⁹ Pavel descrie misiunea pe care i-a încredințat-o Hristos, să predice, spunând: „De fapt,

¹⁶ De ce nu este nimic mai practic sau înțelept decât propovăduirea evangheliei acum, și cum a fost acest lucru dovedit în zilele lui Noe?

¹⁷ De ce era improbabil ca un om precum Saul din Tars să se comporte nebunește în mod deliberat, și cum de a devenit el înțelept și a acționat cu înțelepciune?

¹⁸ Ce limbă mai vorbea Pavel în afară de greacă, și de ce nu a urmat el filozofia și învățăturile scrise în acea limbă?

¹⁹ Cine l-a trimis pe Pavel să predice, și ce a predicat el, și cum au răspuns sau reacționat la aceasta înțelepții în ale lumii, atât evrei cât și greci?

Hristos m-a trimis.... să propovăduiesc Evanghelia: nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică. Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării(cei condamnați): dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți.” Unde este înțeleptul(filozoful)? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul(criticul, intelectualul) veacului acestuia? N-a prosti Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire și pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci nebunia lui Dumnezeu, este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii. De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.” —1 Cor. 1:17-27.

²⁰ Astfel de oameni, pe care lumea îi consideră nebuni, slabi, josnici, disprețuiți, și buni de nimic, sunt aceia pe care Iehova îi cheamă să îi fie predicatori, ca astfel „să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii”. El astfel face ca predicatorul să nu se slăvească pe sine și ca nimeni altcineva să nu se slăvească prin predicatorul de la care aude evanghelia propovăduită. (1Cor. 1:29-31). Nu predicatorul este important. Mesajul care i s-a încredințat să îl propovăduiască este important și este ceea ce va aduce mântuirea, dacă i se dă crezare. Cei care doresc să ajungă la înțelepciunea care vine de sus nu îl vor disprețui pe predicator deoarece pare nebun, slab, umil, disprețuit, persecutat, și neimportant dintr-un punct de vedere lumesc, și deoarece merge să predice din casă în casă sau pentru că distribuie publicații la colț de stradă. În schimb, cei blânzi îl vor respecta pe Iehova, care i-a încredințat misiunea acelui predicator, și în al cărui nume vine predicatorul, și vor ține seama de mesajul pe care predicatorul îl transmite prin cuvinte rostite și tipărite.

²¹ Aceia înțelepți în ale lumii se vor uita la omul care predică, și apoi nu vor mai asculta ce predică. Clericii, ca acei evrei care i-au cerut lui Isus să le arate un semn, vor cere să li se arate un semn. Vor cere să li se arate vreo adeverință sau diplomă sau titlu precum *D.D.* sau *P.P.* (*pater patrum*) sau o vestă cu guler, care se încheie la spate, și o manta neagră, ca dovadă a faptului că martorii lui Iehova sunt slujitori ai evangheliei. Dar Isus a refuzat să le arate vreun semn. La fel, și martorii lui Iehova nu arată vreun semn spectaculos pe dinafară, ci arată că misiunea lor să predice este înscrisă în paginile Bibliei, în Isaia 61:1, 2; 43:10-12; Matei 24:14; Apocalipsa 22:17; și în alte părți.—Luca 11:16; Matei. 12:38, 39; 16:1.

²² Erudiții politicieni și comercianți, care strigă se fie „mai multă religie”, se comportă precum vechii greci, și „caută înțelepciunea”, marea învățătură în lucrurile acestei lumi. Ei și aliații lor, clerul, îi acoperă cu dispreț pe martorii lui Iehova, deoarece aceștia nu demonstrează înțelepciune lumească, ci sunt în schimb grupul de creștini pe care, spune Pavel, Dumnezeu i-a ales ca să îi facă lucrarea Lui. Martorii lui Iehova sunt, în mare parte, precum Petru și Ioan, care cu îndrăzneală au predicat în fața erudiților judecători supremi ai evreilor: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând(oameni needucați, *Goodspeed*; oameni fără cultură și simpli mojici, *Moffatt*); și au priceput că fuseseră cu Isus.”(Faptele 4:13). Apostolul Pavel nu era un om fără învățătură, și totuși a

²⁰ a) Ce anume îi cheamă Dumnezeu pe aceștia să facă, și de ce anume pe ei? b) Cum se vor purta cei blânzi cu aceștia în serviciul lor, și de ce?

²¹ Cum le vor răspunde cei înțelepți în ale lumii, la fel ca evreii din vechime, acestora? Și cum trebuie să reacționeze aceștia?

²² Cum se poartă înțelepții în ale lumii cu martorii lui Iehova, și ce surpriză vor avea ei? Și cum a refuzat Pavel să le facă pe plac grecilor din acest punct de vedere?

refuzat să le facă voia grecilor și să își dovedească înțelepciunea lumească. În loc să vorbească în greaca clasică, el a vorbit și scris în greaca de zi cu zi a oamenilor obișnuiți. Pavel spune: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită.... Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.” —1 Cor. 2:1-5.

²³ Pavel ne-a pus în gardă împotriva clerului religios și a altor oameni învățați în ale lumii, spunând: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos.” (Col. 2:8) În bătălia de la Armagedon, nu prea îndepărtată în timp, Iehova Dumnezeu va distruge întreaga „înțelepciune a celor înțelepți” pe care ei o vor fi dovedit în „noua ordine” de după război. El va nimici întreaga „pricepere a celor pricepuți” care au emis păreri referitoare la ce anume politica, comerțul și religia ar putea face pentru a crea o lume mai bună și mai frumoasă pentru omul obișnuit. Nici un fel de înțelepciune a lumii de acest fel nu îi va salva atunci când vine „bătălia din ziua cea mare a Dumnezeului Atotputernic”. Singurul lucru care se face acum, care va duce la mântuire și supraviețuire după acea bătălie și la viață în noua lume a dreptății, este lucrul căruia lumea îi spune „nebulia propovăduirii”. Aceasta este ceea ce fac martorii lui Iehova, deoarece ei sunt conștienți de sarcina încredințată de El și de ceea ce le cere această sarcină.

²⁴ Martorii lui Iehova nu se rușinează cu lucrarea de propovăduire, doar pentru că lumea o consideră „nebulie”. În loc să fie înțelepți în ale lumii, ei au devenit „nebuni” când s-au apucat de propovăduit, pentru ca astfel să devină înțelepți. „Căci înțelepciunea acestei lumi este o nebunie înaintea lui Dumnezeu, fiindcă este scris: El îi prinde pe înțelepți în viclenia lor. Și din nou: Domnul știe că gândurile înțelepților sunt deșarte.” (1 Cor. 3:18-20). Predicatorii lui Iehova sunt conștienți de valoarea lucrării lor, și ei vor continua să propovăduiască evanghelia, neîntrerupt, până la venirea sfârșitului de pe urmă al acestei lumi și al înțelepciunii ei, în bătălia de la Armagedon. (Matei 24:14). Ei se bucură, deoarece sunt acum privilegiați să propovăduiască, nu doar pe „Isus Hristos și pe El răstignit”, așa cum făcea Pavel, ci acum pe HRISTOS ȘI PE EL ÎNTRONAT, ca Împăratul lui Iehova al noii lumi.

AL DOISPREZECELEA APOSTOL

„Apostol” înseamnă literalmente „trimis” sau „mesager”. În noaptea când a fost trădat de unul din apostolii Săi, Isus Hristos a spus: „Adevărat, adevărat, vă spun vouă. Robul nu este mai mare decât stăpânul lui, nici *cel care este trimis* nu este mai mare decât cel ce l-a trimis.” Aceste cuvinte ale lui Isus, din Ioan 13:16, sunt redată de traducerea *The Emphatic Diaglott* astfel: „Adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici *apostolul* mai mare decât cel ce l-a trimis.” În textul în original al Bibliei cuvântul care este tradus ca „cel care este trimis” este *apostolos*, însemnând *apostol*.

Cuvântul apare din nou în Filipeni 2: 25, unde este scris: „Am socotit de trebuință să vă trimit pe Epafrodit, fratele și tovarășul meu de lucru și de luptă, *mesagerul* și slujitorul vostru pentru nevoile mele.” În loc de „mesagerul tău”, *The Emphatic Diaglott* îl traduce prin „apostolul tău”. În Faptele Apostolilor 14:4, 14 titlul de „apostol” îi este dat însoțitorului lui Pavel, Barnaba;

²³ a) Ce avertisment împotriva clerului religios și a înțelepților în ale lumii a lăsat scris apostolul Pavel? b) De ce înțelepciunea și priceperea celor înțelepți în ale lumii nu vor reuși să îi salveze la Armagedon? Și care este lucrul care se face acum, și de către cine, care va asigura supraviețuirea atunci?

²⁴ a) Cum de martorii lui Iehova au devenit „nebuni” și totuși au arătat înțelepciune? b) Până când vor continua ei pe această cale, și de ce se bucură ei în lucrarea lor mai ales acum?

așa cum se arată: „Mulțimea din cetate s-a dezbinat: unii erau cu iudeii, alții cu apostolii. „Apostolii Barnaba și Pavel, când au auzit lucrul acesta, și-au rupt hainele, au sărit în mijlocul norodului”. Barnaba și Pavel erau pe atunci apostoli cu legături cu biserica din Antiohia din Siria, biserica care, conform instrucțiunilor spiritului sfânt al lui Dumnezeu, îi trimisese să facă lucrarea de misionariat în lume. Ei erau „cei trimiși” ai acelei biserici și erau chemați să trimită rapoarte acelei adunări.—Faptele Apostolilor 13:1-4.

Folosirea termenului de *apostol* cu referire la Barnaba și Epafrodit nu trebuie să inducă ideea că ei erau dintre cei doisprezece apostoli ai lui Isus Hristos. Aceasta nu înseamnă nici că erau mai mult de doisprezece apostoli aleși special de El și care aveau o relație specială cu El. Expresia „doisprezece apostoli” apare doar de trei ori în toate Scripturile, și anume, în Matei 10:2; Luca 22:14, și Apocalipsa 21:14. Expresia „doisprezece discipoli” apare în Matei 10:1; 11:1; 20:17; și Luca 9:1. „Discipol” înseamnă „ucenic”; și dintre marea mulțime de discipoli ai lui Isus acești „doisprezece ucenici” anume corespund cu cei doisprezece apostoli. După moartea și învierea lui Isus, și înainte de înălțarea Lui la cer, se vorbește despre „unsprezece apostoli” și „unsprezece discipoli”, în Matei 28:16 și Faptele Apostolilor 1:26. Aceasta s-a întâmplat deoarece unul din cei doisprezece s-a dovedit a fi necredincios și și-a trădat Învățătorul, și anume Iuda Iscarioteanul. În lista cu numele celor doisprezece discipoli sau apostoli acest Iuda este numit al doisprezecelea sau ultimul. (Mat. 10:1-4; Luca 6:13-16; Marcu 3:14-19) Se ridică deci întrebarea: Cine i-a luat locul lui Iuda Iscarioteanul și a devenit cel de-al doisprezecelea apostol?

În încercarea de a răspunde la această întrebare nu putem să îl ignorăm pe Pavel, mai înainte numit Saul din Tars. Cine a fost un slujitor mai mare al lui Isus Hristos decât el? Chiar la începutul serviciului său de misionar, imediat după miraculoasa lui convertire la creștinism, fără ca mai întâi să călătorească la Ierusalim ca să se întâlnească cu cei unsprezece apostoli confirmați este arătat: „Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.... și uneltirea lor a ajuns la cunoștința lui Saul. Porțile erau păzite zi și noapte, ca să-l omoare.”, și le-a scăpat din mână. (Faptele 9:20-25). În dificilul serviciu pe care l-a urmat, aceea de a fi un martor al lui Iehova, apostolul Pavel a suferit multe necazuri și persecuții. Aceste lucruri i s-au întâmplat mai ales din cauza clericilor evrei, deși, așa cum mărturisea Pavel: „Nu m-au găsit nici în Templu, nici în sinagogi, nici în cetate, stând de vorbă cu cineva sau făcând răscoală de norod.” (Faptele 24:12) Și totuși, întreat ce credea despre serviciul la care fusese orânduit și care aducea atâta ocară și persecuții asupra lui, apostolul a răspuns că aceasta este o comoară, „comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut.”

De aceea Pavel a continuat fără încetare să facă lucrarea de misionar. Lui nu i-a păsat că aceasta implica: „În osteneli și mai mult; în temnițe și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; odată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în vegheri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcămintă! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile.” —2 Cor. 4:7; 11:23-28.

APOSTOLATUL, SUBIECT DE DISPUTĂ

Nu este nici un fel de dubiu că Pavel a fost numit sau „hirotonisit” să fie un apostol al lui Isus. În noaptea când a fost trădat și arestat, Isus le-a spus celor unsprezece apostoli care i-au rămas credincioși: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă” (Ioan 15:16) Ce se poate spune despre Pavel? Referitor la el, tot Isus i-a spus credinciosului Anania: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu

înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.” (Faptele Apostolilor 9:15, 16) Așadar Pavel, de asemenea, a fost ales sau hirotonisit direct de Isus Hristos.

În Apocalipsa, care i-a fost dată de gloriosul Isus apostolului Ioan, Domnul i-a arătat cele douăsprezece temelii ale organizației de căpătâi ale lui Dumnezeu, „Noul Ierusalim,” și Ioan spune: „Zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți și la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.” (Apocalipsa 21:14, 12) Cele douăsprezece temelii apostolice au servit ca fundații ale celor douăsprezece seminții de izraeliți spirituali, „Israelul lui Dumnezeu.” Fără nici o urmă de îndoială, numele lui Pavel era printre numele celor „doisprezece apostoli ai Mielului”, Mielul fiind Isus Hristos, „Mielul lui Dumnezeu, care ispășește păcatele lumii.” Numele lui Pavel a luat locul pe care posibil îl ocupase numele lui Iuda Iscarioteanul. Dar clericii care pretind că Petru a fost primul papă și conducătorul apostolilor vor întreba: Cum rămâne cu Matia, care a fost ales prin tragere la sorți, la îndemnul apostolului Petru?

Scripturile infailibile au un răspuns la această întrebare: Isus nu i-a ales pe cei doisprezece apostoli ai lui prin tragere la sorți, ci i-a ales în mod direct, după ce s-a rugat, și cu îndrumarea lui Iehova Dumnezeu. Marcu, însoțitorul lui Petru, spune despre Isus: „A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască.” (Marcu 3:14-19; Luca 6:12-16) În cazul lui Matia, lucrurile nu au stat la fel. Acestea se petreceau înainte de Rusalii, înainte ca spiritul sfânt să pogoare asupra discipolilor credincioși, și deci atunci când cei 120 de frați l-au ales prin tragere la sorți pe Matia, la Ierusalim, ei nu aveau îndrumarea spiritului sfânt cel mângâietor. Făcând aceasta, ei au acționat înaintea Domnului Isus Hristos, și fără vreo poruncă de la el. De aceea, nu apare nici o mențiune a lui Matia în Sfintele Scripturi ca fiind unul dintre cei „doisprezece apostoli ai Mielului”. Expresia „doisprezece apostoli” nu se găsește în cartea Faptele Apostolilor. Într-adevăr, se scrie în Faptele 1: 26: „Au tras la sorți și sorțul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli” ; dar nu se spune că Matia ar fi fost socotit ca un apostol al lui Isus Hristos. Și în plus, Faptele 6:2 arată: „Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese.” dar textul aceluia verset nu menționează „doisprezece apostoli”.

Și atunci, ce înseamnă când se folosește fraza „cei doisprezece”, dacă nu înseamnă „doisprezece apostoli”? Înseamnă aceasta: Matia, care era apropiat de cei „unsprezece apostoli”, era un membru al comitetului de doisprezece slujitori speciali ai adunării din Ierusalim, dar nu era unul din cei „doisprezece apostoli ai Mielului”. „Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci ... Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători?” —1 Cor. 12:28-30.

Cum rămâne cu propriile cuvinte ale lui Pavel din 1 Corinteni 15:3-9? Acolo scrie: „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că s-a arătat lui Chifa(Petru), apoi celor doisprezece. După aceea s-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În cele din urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.” Dar din nou se observă că însuși Pavel nu folosește la un loc numărul „doisprezece” și termenul „apostoli”. Felul atent în care Pavel își alege cuvintele când este inspirat de spirit servește la a arăta că dintre cei doisprezece apostoli care au slujit împreună în primele zile ale bisericii la Ierusalim, doar unsprezece alcătuiau „toți apostolii” de acolo, și mai apoi Isus Hristos însuși l-a ales direct pe Pavel, arătându-i-se și chemându-l să îl slujească. Și după aceea Pavel a devenit al doisprezecelea sau „cel mai neînsemnat dintre apostoli”.

Ar fi contrar Apocalipsei 21:14 să spunem că erau treisprezece apostoli ai Mielului. Ar fi

contrar modelului original al celor doisprezece fii ai lui Iacob care erau membrii fondatori ai celor douăsprezece seminții ale Israelului pământesc. Cele douăsprezece seminții ale Israelului ceresc sunt echivalentul acelor douăsprezece grupări de seminții ale lui „Israel după trup”. De aceea se cuvine să fie doar douăsprezece temelii ale Israelului ceresc, cei doisprezece apostoli la temelia cărora este Marea Temelie Isus Hristos. Pe când, după alegerea lui Matia prin tragere la sorți nu se mai face referire la el personal în primele zile ale bisericii, Pavel a fost neîntrecut în lucrarea de adunare a primilor creștini și de slujire ca un instrument al lui Dumnezeu pentru a pune temelia adevărului credinței în Hristos—Faptele 7:8; 1 Cor. 10:18; 1 Pet. 2:9; Gal. 6:15, 16; Rom. 2:29; Apoc. 7:4-8; 21:12-14; Efes. 2:20.

Probabil că din cauză că Pavel a fost cel de-al doisprezecelea apostol, ales anume de Hristos, el putea să scrie despre sine astfel: „Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu” și „Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl” și „Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu” și „Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin porunca lui Dumnezeu, mântuitorul nostru și a Domnului Isus Hristos, nădejdea noastră” și „Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos” —1 Cor. 1:1; 2 Cor. 1:1; Rom. 1:1; Gal. 1:1; Efes. 1:1; Col. 1:1; 1 Tim. 1:1; 2 Tim. 1:1, 11; Tit 1:1; 1 Tim. 2:7.

Și totuși, apostolatul lui Pavel a fost contestat de unii. A fost nevoie de multe ori ca Pavel să anunțe numirea sa de către Domnul și să arate obligațiile care decurgeau din sarcina care îi fusese dată. Pavel le-a răspuns celor care îl contestau, spunând: „Nu sunt eu slobod? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu în Domnul? Dacă nu sunt apostol pentru alții, sunt măcar pentru voi; căci voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul.” (1 Cor. 9:1, 2) Este evident că una din dovezile faptului de a fi un apostol al Mielului era să îl fi văzut pe Domnul Isus Hristos după învierea sa. De aceea în aceeași epistolă Pavel repetă: „După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigunit Biserica lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine.” —1 Cor. 15:8-10.

Într-o a doua epistolă către Corinteni Pavel scrie: „Dar eu cred că nu m-am dovedit inferior în niciun lucru celorlalți apostoli aleși. Și, chiar dacă sunt nepriceput în vorbire, cu siguranță că nu sunt așa în cunoștință, ci noi v-am dezvăluit-o în toate felurile și în toate lucrurile. „Dar voi trebuia să mă lăudați; căci, cu toate că nu sunt nimic, totuși cu nimic n-am fost mai pe jos de acești apostoli așa de minunați. Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi.” (2 Cor. 11:5, 6; 12:11, 12) Și Pavel a mai scris și bisericii din Roma: „V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea, și caut, ca, dacă este cu puțință, să stărnesc gelozia celor din neamul meu și să mântuiesc pe unii din ei.” (Rom. 11:13) Ne-evreii care credeau în Isus Hristos și care I s-au închinat lui Dumnezeu și au fost primiți de El au devenit membri ale celor douăsprezece seminții ale Israelului spiritual.

Nimeni nu ar putea pretinde că Matia era unul dintre „apostolii nespuse de aleși”. Și deci dacă Pavel nu era cu nimic mai prejos decât cei nespuse de aleși, aceasta ar însemna că Matia nu ar mai fi socotit unul dintre cei doisprezece apostoli ai Mielului. Acest fapt nu ar însemna, totuși, că Matia nu ar fi fost un credincios ucenic al lui Isus Hristos și un devotat și zelos servitor al Lui. Nu este nici un indiciu care să ne arate că Petru ar fi aplicat fără greșală citatul lui din Psalm 109:8, „Sarcina lui s-o ia altul”, referitor la Matia. (Faptele 1:20) Era corect să se citeze scriptura ca să se arate că Psalmul 109 se va adevăra, dar aceasta nu se aplica corect la vreun individ anume decât după ce se adevăra. Toate faptele ne arată că Pavel a preluat locul lăsat liber de Iuda Iscarioteanul. Atât Iuda, cât și Saul din Tars l-au persecutat pe Isus, dar Iuda a murit ca un proscris necredincios, pe când Saul a fost abătut de la calea pe care o urma și a devenit apostolul

Pavel.

Situația din primul secol de după Hristos prezenta clar o mare dificultate. Ea își găsește o paralelă interesantă în secolul douăzeci. Faptele de necontestat arată că clerul evreiesc – preoți, leviți, scribi, farisei și saducei – nu au recunoscut hirotonisirea sau apostolatul lui Pavel și al celorlalți apostoli. La vremea când Petru călătorea în locuri îndepărtate, cum era Babilonul, care se afla pe atunci în Parția, în afara imperiului roman, apostolul Pavel se ocupa cu sarcinile ocupației sale de creștin în provinciile imperiului roman. Dar nu numai clericii evrei, ci și oficialii romani au refuzat să recunoască hirotonisirea creștină a lui Pavel sau cea a însoțitorilor lui; nici măcar nu puteau să înțeleagă ce era aceasta. (Faptele 26:24-28). De asemenea, Pavel a trebuit să se lupte din greu pentru privilegiile și responsabilitățile slujbei sale pe când era printre cei care se declarau creștini. În calitate sa de apostol al lui Isus Hristos, Pavel era un martor al lui Iehova Dumnezeu, așa cum a mărturisit chiar el în fața tribunalului roman: „Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu (Iehova), am rămas în viață până în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus prorocii și Moise că are să se întâmple; și anume, că Hristosul trebuie să pătimească și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și neamurilor.” La auzul acestei mărturii guvernatorul Festus a declarat că Pavel este nebun.—Faptele 26:22-24; Luca 4:22, 28, 29.

Isus i-a avertizat pe discipolii Săi că ei vor fi alungați din sinagogi și s-ar putea chiar să fie omorâți. Avertismentul Său era menit să acopere întreaga perioadă de timp a „erei creștine”, inclusiv „sfârșitul lumii”. Alungarea nu urma să se limiteze la sinagogile evreiești, ci și la organizațiile religioase ale tuturor celor care cred că îl slujesc pe Dumnezeu. (Ioan 16:1-4; Marcu 13:8-10). Cuvântul „sinagogă” înseamnă o „adunare” sau „loc de întâlnire”. El se aplică la adunările altor adepți ai religiei în afară de evrei. Referitor la aceasta proorocul Isaia a spus: „Ascultați Cuvântul lui Iehova, voi, care vă temeți de Cuvântul Lui. Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina Numelui Meu: „Să-Și arate Iehova slava, ca să vă vedem bucuria!” Dar ei vor rămâne de rușine!” —Isa. 66:5, *Am. Stan. Ver.*

Astfel de preziceri dovedesc că clerul organizațiilor religioase tinde să conteste hirotonisirea divină a martorilor lui Iehova din zilele noastre. „Martorul Credincios și Adevărat” al lui Iehova Dumnezeu este Isus Hristos, fiul lui Dumnezeu, și clericii i-au contestat hirotonisirea și lui. „Isus s-a dus în Templu; și, pe când învăța norodul, au venit la El preoții cei mai de seamă și bătrânii norodului și I-au zis: „Cu ce putere faci Tu lucrurile acestea și cine Ți-a dat puterea aceasta?” (Apoc. 3:14; Mat. 21: 23). Nu este de mirare, așadar, că clericii de azi defăimează împuternicirea de la Dumnezeu a tuturor adevăraților adepți ai lui Isus Hristos, deoarece robul nu este mai presus de Domnul său. (Mat. 10:25). Autoritatea și capacitățile lui Pavel au fost contestate la vremea lui. În același fel, la această vreme a sfârșitului lumii, nu putea fi altfel decât că autoritatea martorilor lui Iehova, deși pe deplin conformă cu Scriptura și cu voia lui Dumnezeu, să fie batjocorită și contestată de toți clericii evreimii și „creștinătății”. Așa se face că clericii le ignoră și neagă calitatea lor de a fi slujitori ai evangheliei împărăției lui Dumnezeu, mijlocită de Isus Hristos.

Cea mai puternică organizație religioasă a „creștinătății” neagă hirotonisirea martorilor lui Iehova din zilele noastre și în același timp pretinde cu toată puterea că episcopii săi sunt urmașii apostolilor, și că episcopul de la Roma este urmașul lui însuși Petru. De aceea, ea pretinde că este biserica *apostolică*. Capitolul VII din cartea *Credința Părinților Noștri*, de Cardinalul Gibbons, afirmă: „Nici un creștin nu neagă că Biserica era infailibilă în Vremea Apostolică. Nimeni nu pune vreodată la îndoială adevărul cuvintelor Apostolului, de fapt, ele erau singura autoritate în Biserică în primul secol... Nu există vreun motiv temeinic pentru a le refuza propovăduitorilor Apostolici din secolul al nouăsprezecelea în care trăim un privilegiu clar deținut de cei din secolul întâi, mai ales deoarece Cuvântul Lui Dumnezeu nu arată nicăieri că această îndrumare fără de greș ar fi urmat să moară odată cu Apostolii. Dimpotrivă, așa cum *Apostolii* le-au transmis urmașilor lor puterea de a predica, boteza, hirotonisi, confirma, etc., tot așa ei trebuie să le fi

transmis darul la fel de prețios al infailibilității.”

O examinare îndeaproape a Scripturilor inspirate și infailibile arată cum cardinalul se face vinovat de un raționament greșit. De asemenea istoria sistemului său religios și învățăturile și verdictele conducătorilor săi religioși dezminț iluziile cardinalului. Sfintele Scripturi nu menționează nicăieri vreun urmaș al apostolilor, nici măcar nu fac aluzie la așa ceva. Cartea Faptelor Apostolilor arată că atunci când apostolul Iacov a fost omorât de Regele Irod, ceilalți apostoli nu s-au reunit ca să aleagă un urmaș al lui Iacov, deoarece Iacov nu renunțase la apostolatul său, ci îl dusese până la capăt cu credință. (Faptele 12:1-5). Cu siguranță, așa-ziișii „urmași” nu sunt infailibili atunci când își atribuie titlul de „tată”, deoarece Isus le spusese clar adevăraților Lui apostoli: „Și „Tată” să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri.” (Mat. 23:9). Nu există menționat în Biblie cum că credincioșii apostolici i s-ar fi adresat lui Isus Hristos cu „tată”, și nici nu au încălcat porunca lui Isus referitor la ei spunându-și „părinți” sau adresându-se altor membri ai bisericii cu acel titlu. În 2 Petru 3:15, apostolul Petru vorbește despre „iubitul nostru frate Pavel”, dar nu despre „părintele Pavel”. Apostolii lui Isus li se adresau mai tinerilor lor frați în credință cu termeni de afecțiune cum ar fi *fiu* sau *copiii*, dar nu cereau să fie numiți ca „părinte”. Nici o scriptură nu arată cum că creștinii s-ar fi adresat apostolilor sau altor membri ai bisericii ca „părinți”. —1 Cor. 4:14, 15; 1 Tim. 1:1; Tit 1:4; 1 Ioan 2:1, 12, 18, 28; 5:21; Ioan 21:5.

Mergând mai departe, fanaticul religios care pretinde a fi urmașul apostolului Petru își asumă el însuși titlul de „tată al taților”, adică, *papa*, un termen pe care clericii de la Roma îl explică ca însemnând *pater patrum*. Pe lângă aceasta, așa cum au făcut predecesorii lui, el își asumă și titlurile: „Sfânt Părinte, Sfințenia Sa, Cel mai de seamă dintre Apostoli, adevăratul vicar al lui Hristos, Conducătorul întregii biserici, Părintele și Doctorul tuturor creștinilor.” Pavel, un adevărat apostol, scrie: „Așadar, frați sfinți, părtași la chemarea cerească, luați aminte la apostolul și marele preot (Apostolus et Pontifex, Latina Vulgata) pe care îl mărturisim, Isus Cristos” (Evrei 3:1). Dar autointitulatul „vicar al lui Hristos” se ridică chiar deasupra lui Isus, și își ia titlul de *Pontifex Maximus*. Această titulatură latină este de origine de-a dreptul diavolească. Conform tradiției romane, pontifii păgâni au fost prima dată instaurați de Numa, al doilea rege al Romei (715-672 î. Chr.), și lui i se atribuie originile aproape ale tuturor instituțiilor religioase ale Romei păgâne. *Pontifex* înseamnă *constructor de poduri* sau *deschizător de drum*, și are un sens diferit de cel al lui *sacerdos*, cuvânt latin care înseamnă *preot*. În timpul imperiului roman, îndatoririle de *Pontifex Maximus* erau îndeplinite de împărații romani păgâni. În anul 325 d.Chr., împăratul Constantin și-a asumat acest titlu. Grațian, împărat din 373 până în 383, a fost ultimul care a purtat acel titlu. El a refuzat să poarte însemnele de *Pontifex Maximus* deoarece nu i se potriveau unui creștin. Dar papa a pus prompt mâna pe acest titlu de origine păgână.

Termenul de *Pontifex Maximus* nu este de găsit nici măcar în Versiunea Latină Vulgata. Atunci când a tradus Biblia din ebraică și greacă în latină, Ieronim a tradus „mare preot” prin *summus sacerdos* sau *princeps sacerdotum*, singura excepție fiind traducerea scrisorii lui Pavel către evrei. În acea carte, atunci când „mare preot” se referea la evrei, Ieronim a tradus prin alt termen latin, nu prin *pontifex maximus*, ci simplu prin *pontifex*. În Evrei 4:14, acolo unde textul în greacă spune „înalt mare preot”, referindu-se la Isus, Ieronim a tradus simplu prin *pontifex magnus*. *Maximus* este superlativul lui *magnus*. Totuși, nu exista vreun motiv pentru ca Ieronim să folosească *pontifex* în loc de *summus sacerdos*, deoarece textul originar în greacă nu folosea decât același cuvânt pentru „preot”. Oricum, în aceeași măsură în care ucenicul nu este deasupra Învățătorului lui, cu siguranță că nu este apostolic și infailibil pentru un declarat ucenic al Învățătorului să asume titlul de „Pontifex Maximus”, pe când Învățătorul este numit doar *magnus*.

La vremea lui, Pavel a trebuit să se lupte pentru dreptul lui la poziția și responsabilitățile unui apostol al lui Isus Hristos. Nu din supărare pentru acest lucru, ci ca un avertisment pentru creștinii, el a scris, referindu-se la cei ce amăgesc: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar

Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihăririi. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.” —2 Cor. 11:13-15.

UN MODEL PENTRU „OAMENII DE BUNĂ-CREDINȚĂ”

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, pe care El ni l-a oferit pentru instruirea celor umili în calea credinței, și Dumnezeu face aceasta pentru ca omul închinat lui Dumnezeu să fie pe deplin pregătit pentru a face lucrarea Lui. De aceea omul de bună-credință recunoaște Biblia ca și Cuvântul Dumnezeului Atotputernic, și o primește ca pe o învățătură adevărată și dreaptă. (2 Tim. 3:16, 17) „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” —Psalmi. 119:105.

În vremurile vechi, Dumnezeu a folosit oameni și lucruri pentru a alcătui pilde, tipuri, exemple și reprezentări prin care să îi învețe pe cei umili și să îi îndrepte pe calea de urmat. Sfintele Scripturi ofereau astfel de modele anume pentru a-i ajuta pe cei care vor să învețe. Pentru mai mult de o mie șase sute de ani, Dumnezeu a avut de a face cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel, și el a făcut să se întâmple cu acel popor lucruri care să alcătuiască tipuri sau pilde pentru a servi de model celor care trăiesc acum pe pământ. Este scris: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” —1 Cor. 10:11.

Este clar deci că astfel de „învățăături”, mai numite și „tipuri” (lectură marginală), trebuie să fie înțelese de oamenii de pe pământ la vremea sfârșitului lumii. Acea vreme a venit, și cei care vor să știe vor învăța. Nu ar fi existat nici un scop în a crea aceste tipuri dacă ele nu urmau să fie înțelese la un moment dat, și acel moment este acum. Un tip este o ilustrație sau o reprezentare a ceva care urmează să se întâmple cândva în viitor. Un anti-tip este lucrul concret a cărui reprezentare este tipul. Tipul ar putea fi descris corect ca „umbră”; iar anti-tipul ca „realitatea”.

Tipul este de asemenea un model care servește ca un reper după care alții să se ia în serviciul lor. De exemplu, este scris, referitor la oamenii care serveau în preoțimea izraeliților: „Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: „Ia seama” i s-a zis „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte”. (Evrei 8:5; Exodul 25:40). Un alt exemplu este atunci când lui Isus i se spune „Mielul lui Dumnezeu, care ispășește păcatele lumii”. Mielul de paște sacrificat de preoți la Ierusalim era un tip al Domnului Isus.—Exodul 12:1-29; 2 Cron. 30:15-17.

Cuvântul *model* poate fi aplicat corect la orice lucru menit să servească ca o călăuză care să îi învețe pe oameni să urmeze calea cea dreaptă. Tabernacolul a fost construit de Moise în pustiu, conform modelului pe care Dumnezeu i l-a arătat pe când era pe munte. Dumnezeu a spus: „Să-Mi facă un locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor. Să faceți cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta.” —Exodul 25:8, 9.

În vremurile trecute, Dumnezeu folosea lucruri însuflețite și neînsuflețite cu care alcătuiă ilustrații sau scene profetice. El astfel dezvăluia prin simboluri căile prin care să adune „celelalte oi” de bună credință care vor primi mântuirea care le dă viață veșnică pe pământ în slujba lui Dumnezeu și a Împăratului Lui. Multe persoane privesc acea parte a Bibliei care a fost numită mult timp „Vechiul Testament” ca pe o simplă înșiruire istorică a evenimentelor care s-au petrecut cu mult timp în urmă. Ei fac astfel o mare greșală. Toate lucrurile care au fost înscrise în Sfintele Scripturi sunt pentru a-i ajuta pe cei care sunt devotați lui Iehova Dumnezeu, astfel ca ei să pot afla calea cea dreaptă, și astfel să fie alinați și să fie pe deplin asigurați de scopul lui Dumnezeu, acela de a le oferi mântuirea, însoțită de un belșug de binecuvântări. (Rom. 15:4) Biblia este o mare comoară, o casă a adevărului, și fericite de acela care dobândește cunoașterea și înțelegerea Bibliei. Pentru a ajuta oamenii de bună-credință să se îndrepte spre Dumnezeu, ne

vom îndrepta acum atenția spre un model, scenă sau ilustrație profetică păstrată în Biblie cu mult timp în urmă, și anume cea a lui Ionadab.

Dumnezeu a creat pământul pentru om, și a creat omul ca să trăiască pe pământ, și ca să se bucure de pământ și de bogăția lui. Cu permisiunea Dumnezeului Atotputernic, la vremea cuvenită, omul desăvârșit se va bucura de acea mare binecuvântare și favoare. (Isa. 45:12, 18; Ps. 24:1). Aceia care vor scăpa după marele necaz și distrugere de la Armaghedon și care după aceea vor avea binecuvântarea Domnului pe pământ, vor alcătui „marea mulțime” descrisă în Apocalipsa 7:9-17, și ei constituie „celelalte oi” ale Domnului.

Biblia menționează un bărbat al cărui nume era Ionadab, mai cunoscut și ca Ionadab; și uneori se vorbește despre „celelalte oi” ale Domnului ca „Ionadabi”. În vremurile de demult, izraeliții sau evreii, erau poporul de legământ al lui Dumnezeu, și El s-a purtat cu ei în această calitate, fără a avea de a face cu alte popoare, și aceasta timp de șaisprezece secole. (Amos 3:2). Ionadab era unul din fiii lui Recab, chenitul, urmașul patriarhului Avraam prin țiitoarea lui, Chetura. (1 Cron. 1:32, 33; 2: 55). Numele de Ionadab înseamnă „Iehova este darnic”, referindu-se evident la faptul că Iehova i-a arătat mare cinste lui Ionadab, deoarece acesta a crezut în Dumnezeu și nu s-a lăsat atras în capcana Diavolului. Pe când numeroasele neamuri de pe pământ practicau religia diavolească, descendenții lui Recab, inclusiv Ionadab, au refuzat cu totul să aibă de-a face cu religia. (Ex. 3:1; Judec. 1:16; 4:11; 5:24). Ei se opuneau cu hotărâre și neclintire cultului lui Baal sau slujirii diavolului, religia practică de neamurile ne-evreiești, și care era o mare capcană sau laț al religiei în care au căzut izraeliții.

Urmașii lui Ionadab erau cunoscuți sub numele de „neamul recabiților”. Ei erau un popor sincer și cinstit, care erau întotdeauna de partea dreptății și refuzau să facă vreun compromis cu făcătorii de rele. Atunci când cădeau la o înțelegere, o respectau cu sfințenie. Își respectau cuvântul dat. Dumnezeu i-a vorbit proorocului Său, Ieremia, lăudând „neamul recabiților” pentru sinceritatea lor, cinstea lor și credința în ținerea promisiunilor făcute. „Și Ieremia a zis casei Recabiților: „Așa vorbește DOMNUL oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați păzit toate orânduirile lui și ați făcut tot ce v-a poruncit el; pentru aceasta, așa vorbește DOMNUL oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași care să stea înaintea Mea!” —Ier. 35:18, 19.

Recabiții erau oameni de bună-credință către Iehova Dumnezeu, și iubeau dreptatea, și de aceea Dumnezeu i-a folosit ca pe un tip sau model al oamenilor de bună-credință care acum află despre cum se îngrijește Iehova de omenire, și care iubesc dreptatea, și care își arată dragostea pentru Dumnezeu atunci când ajung să Îl cunoască.

Dumnezeu i-a poruncit proorocului Ilie să îl ungă pe Iehu ca să lucreze printre izraeliți, anume ca să justifice numele lui Iehova. Iehu era un căpitan în armata israelită în timpul domniei lui Ahab, rege al celor zece seminții ale lui Israel, și a nevestei lui cea crudă, Izabela, care practicau religia diavolească cunoscută ca baalism, religie care era tipul religiei moderne și al orânduirilor religioase cunoscute de toți ca și „creștinătate” sau „religia creștină”. Prin îndeplinirea sarcinii și misiunii lui, Iehu era un tip al lui Isus Hristos, marele Executor și Justificator al numelui lui Iehova. Ca tip, Iehu îi cuprindea și pe cei care îl urmează cu credință pe Isus Hristos, și mai ales clasa rămășiței după anul 1919 d. Chr.

Întâlnirea lui Iehu cu Ionadab, și ce s-a întâmplat în timpul acelei întâlniri, formează o ilustrație sau scenă profetică, tip sau model al relației pe care o au oamenii de bună-credință, care trăiesc acum pe pământ, cu Isus Hristos și membrii trupului Său sau a bisericii Sale. Deci, acea ilustrație profetică a fost organizată și păstrată special pentru folosul aceluia care sunt acum pe pământ. Iehu, în exercițiul funcției lui, tocmai executase un număr de clerici ai diavolului care îl sprijineau pe regele Ahab și care se împotriveau lui Iehova și regelui uns al acestuia, și era pe cale să mai execute și pe alții din același grup de necredincioși. El l-a văzut pe Ionadab care nu era, desigur, un israelit, venind în întâmpinarea lui. Această parte a scenei ni-i arată pe oamenii de bună-credință, dar care nu sunt din rămășiță, din „turma mică” a lui Hristos, căutându-L pe

Domnul, ca astfel să găsească un loc de adăpost și mântuire. Iehu a oprit carul său și a vorbit către Ionadab și referitor la aceasta, Scripturile păstrează următoarele: „Plecând de acolo, a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea înaintea lui. L-a întrebat de sănătate și i-a zis: „Inima ta este tot așa de curată, cum este inima mea față de a ta?” Și Ionadab a răspuns: „Este.” „Dacă este” a zis Iehu „dă-mi mâna.” Ionadab i-a dat mâna. Și Iehu l-a suit la el în car, și a zis: „Vino cu mine și vei vedea râvna mea pentru DOMNUL.” L-a luat astfel în carul său.” —2 Regi 10:15, 16.

Inima este sălașul afecțiunii și al motivării, și ea stabilește cum va acționa cineva. Dacă un om are inima bună, înclinată pe făcut lucruri bune, atunci faptele lui vor fi în armonie cu inima sau motivul acela. Dacă un om crede în Dumnezeu și în Isus Hristos și dorește să știe ce este bine, atunci se poate spune cu dreptate că este un om de bună-credință înspre Dumnezeu. Atunci când Iehu i-a vorbit lui Ionadab, zicând: „Este inima ta precum inima mea?” este clar că ceea ce vroia Iehu să spună era: „Ești de acord cu faptele mele, care se împotrivesc diavolului și urzirilor religiei lui înșelătoare, și inima ta este credincioasă către Iehova Dumnezeu?” Când Ionadab a răspuns că în inima lui avea aceeași convingere ca cea care îl mâna pe Iehu la lupta cea dreaptă împotriva clericilor, Iehu i-a întins mâna lui Ionadab și l-a luat în car, arătând astfel că Domnul Isus le oferă protecție Ionadabilor și îi invită să caute acea protecție în sau sub organizația Lui, căci carul lui Iehu este o ilustrație a organizației Domnului. Ionadab a fost luat în car alături de regele Iehu și a mers cu el, și aceasta arată că Ionadabii devin tovarăși ai urmașilor unși ai lui Isus Hristos, și merg alături de cei din rămășiță. Martorii lui Iehova, care sunt acum pe pământ, sunt rămășița.

Când l-a invitat pe Ionadab să meargă cu el, Iehu i-a spus: „Vino cu mine și vei vedea râvna mea pentru DOMNUL [Iehova].” Aceasta însemna că Iehu era energic și entuziast în a îndeplini porunca lui Iehova, și l-a invitat pe Ionadab să dovedească o râvnă asemănătoare. Aceasta mai arată și că Ionadabii de azi trebuie să aibă și să dovedească energie și entuziasm în credința lor și în slujirea lui Dumnezeu și a Împăratului și a Împărăției lui Dumnezeu. În ceea ce privește zelul, este scrisă profeția, referitoare la Domnul Isus Hristos: „Căci râvna Casei Tale mă mănâncă și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea.” —Ps. 69:9; Ioan 2:17; Rom. 15:3.

Așa cum regele Iehu, în râvna lui, îl reprezenta pe Împăratul lui Dumnezeu, așa putem și noi observa că Domnul Isus era permanent plin de râvnă în îndeplinirea sarcinii care îi fusese dată de către Iehova. Diavolul, și mai ales servitorii lui religioși, au aruncat permanent ocări asupra numelui lui Iehova Dumnezeu. Atunci când Isus Hristos a venit pe pământ, ocările aruncate asupra lui Iehova Dumnezeu au căzut asupra Fiului Său Isus, și de aceea Isus a suferit mari rușini de la servitorii religioși ai diavolului. Toți urmașii adevărați ai lui Isus Hristos au suferit ocări asemănătoare de-a lungul timpului, până în prezent.—1 Pet. 4:14.

Cei care se asociază astfel cu rămășița aleasă trebuie și ei să sufere ocări. Aceasta înseamnă că cei care vor alcătui „marea mulțime” sau „celelalte oi” sunt criticați de clerici, și această împotrivire le oferă Ionadabilor prilejul de a - și dovedi devotamentul față de Domnul și de a - și păstra integritatea față de Iehova Dumnezeu. Trebuie ca ei să fie supuși la încercare și să se devoteze, ei și tot ce au ei, lui Dumnezeu și împărăției Lui, și nu vreunui om sau guvernări create de om.

Ionadabii trebuie să aibă și să folosească aceeași credință și ascultare ca aceea cerută de la și arătată de poporul „ales” al „servului”, „turma cea mică” a lui Isus Hristos. (Isa. 42:1). Din acest motiv, este clar acum că rămășița aleasă, adică cei din turma cea mică aici pe pământ, care sunt martori ai lui Iehova, și aceia care formează grupul cunoscut ca „Ionadabii” trebuie să devină și chiar au devenit deja, camarazi în serviciu; alăturați în pace și armonie, ei merg mai departe, slujindu-L pe Dumnezeu și împărăția Lui, așa cum descrie Psalmul 122 atât de frumos. Oriunde în Scripturi unde apare numele de Ionadab sau Ionadab, referindu-se la fiul lui Recab, poate fi interpretat ca referindu-se figurativ la acei bărbați și femei azi pe pământ care sunt de bună credință înspre Dumnezeu și care caută calea de a-L sluji pe Dumnezeu și Împărăția Lui și pe

Împăratul Lui, Domnul nostru Isus Hristos.

„Ionadabii”, sau „celelalte oi”, s-au declarat în favoarea lui Iehova și a împărăției Lui. De aceea, este privilegiul și obligația lor să ofere împărăției lui Iehova sprijinul lor deplin. Aceasta înseamnă timpul lor, energia, banii, și toate celelalte lucruri, pentru a ajuta scopurile Împărăției. Cu siguranță, Domnul nu are nevoie de ajutorul vreunei creaturi, dar cei care se oferă să sprijine împărăția Lui, își arată devotamentul față de El. După ce a obținut lucrurile lumești necesare sieși și celor care depind de cineva anume, atunci, dacă cineva este într-un legământ cu Iehova Dumnezeu, este privilegiul și datoria acelei persoane să își folosească avuția pentru a încuraja interesele slăvitei împărății a Domnului. Este privilegiul și datoria Ionadabilor să exploateze orice ocazie de a fi martori pentru alții, pentru și în ceea ce privește Împărăția prin care Iehova Dumnezeu își justifică sfântul Său nume.

ABIMELEC, UN POLITICIAN AMBIȚIOS

Domnia omului sau domnia lui Dumnezeu—care dintre ele? Această problemă este la baza tuturor tulburărilor și conflictelor din zilele noastre, deși acest lucru nu este recunoscut de majoritatea de milioane de oameni. Politicienii înnebuniți după putere perseverează cu planurile de a unifica omenirea sub o singură conducere centrală, o mare mașinărie politică. „O singură lume” înregimentată, așa cum o vor ei, nu va rezista atunci când domnia Împărăției lui Iehova își va exercita puterea la Armagedon. Acea cercetare finală a mâniei divine va descoperi că „lumea nouă”, inaugurată de colaborarea dintre oameni și demoni, se va fi dovedit deja un eșec, plină de conflicte, o casă dezbinată. Iehova a prezis aceasta cu mult timp în urmă. După moartea judecătorului Ghedeon, Israelul s-a confruntat cu o problemă care o imită – la scară mică – pe cea a cărei rezolvare se prefigurează acum. În centrul ei se afla Abimelec.

În Biblie sunt mai multe personaje denumite Abimelec. Acela la care ne vom referi este fiul lui Ghedeon și al țitoarei lui din Sihem. (Judecători 8:30, 31). Abimelec, fiul nelegitim, era pe jumătate efraimit și pe jumătate manasit. Primele lui acțiuni păstrate de înregistrarea biblică ne arată perfidia și viclenia lui: „Abimelec, fiul lui Ierubaal(Ghedeon), s-a dus la Sihem, la frații mamei lui și iată cum le-a vorbit, atât lor cât și la toată familia casei tatălui mamei sale: „Spuneți, vă rog, în auzul tuturor locuitorilor din Sihem: „Este mai bine pentru voi ca șaptezeci de oameni, toți fii ai lui Ierubaal, să stăpânească peste voi sau un singur om să stăpânească peste voi?” Și aduceți-vă aminte că eu sunt os din oasele voastre și carne din carnea voastră.” —Judecători. 9:1, 2.

Astfel Abimelec s-a pornit într-o campanie de strângere de voturi. Numele său înseamnă „tatăl regelui”, și el a lansat ideea unei coroane regale pentru el. Slăvirea lui și câștigul pentru sine, fără a ține seama de sacrificiile celorlalți, erau în centrul atenției lui. Cât de departe de firea tatălui său, care refuzase din start coroana, pentru el sau pentru fiii săi. (Judec. 8:22, 23). Nu există nici o indicație că vreunul din cei șaptezeci de fii legitimi ai lui Ghedeon ar fi avut de gând să aibă cariere politice. Fără îndoială că ei au susținut principiul tatălui lor, și anume, „DOMNUL va fi conducătorul vostru.” Abimelec era anti-teocratic. Pentru a câștiga sprijin, el a folosit metode care să instaureze frica, prezentându-le oamenilor amenințarea instaurării haosului sub o conducere alcătuită din mai mulți sau unitatea sub un guvern centralizat. În plus, platforma lui se folosea de patriotismul egoist al seminișilor, spunând, „eu sunt os din oasele voastre și carne din carnea voastră.” Aceasta era un indiciu că domnia sa nu ar fi una imparțială, că nu ar spori unitatea în poporul lui Israel, că ar satisface interesele egoiste ale unui mic grup favorizat. Această abordare a găsit răspuns în inimile oamenilor din Sihem; și această promisiune electorală i-a câștigat de partea lui.—Judec. 9: 3.

„I-au dat șaptezeci de sicli din argint pe care i-au ridicat din casa lui Baal-Berit. Abimelec a cumpărat cu ei pe niște oameni fără căpătâi și neastâmpărați, care au mers după el.” (Judec.

9:4). Cine mai exact erau acești „locuitori din Sihem”? Traducerile lui Rotherham și Young redau mai cu exactitate fraza ca „bogații din Sihem” și „stăpânii din Sihem”. Erau cetățenii de vază, cei care conduceau orașul. Aduceți-vă aminte că Sihem era unul din orașele de adăpost ale leviților și că clasa preoțească coordona treburile de acolo; de aceea „locuitorii din Sihem” trebuie să fi fost reprezentanții clerului. Ei renunțaseră să îl venereze pe Iehova, și trecuseră la cultul lui Baal-Berit, și scrierile arată că leviții apostatați, care fără îndoială că serveau ca preoți ai lui Baal, l-au sprijinit cu bani pe pretendentul la domnie. Alegerea clerului a influențat mulțimea, și cu toții s-au repezit să îl aclame pe Abimelec - dictatorul.

Abimelec se temea că fiii legitimi ai lui Ghedeon se vor opune acaparării puterii prin acest act de sfidare a lui Dumnezeu. Contribuția religiei a deschis calea către îndepărtarea lor. Înconjurat de un grup de soldați de elită, mercenari tocmiți, Abimelec a făcut primul pas spre a asigura reușita loviturii de stat: „A venit în casa tatălui său la Ofra și a ucis pe frații săi, fiii lui Ierubaal, șaptezeci de oameni, pe aceeași piatră. N-a scăpat decât Iotam, cel mai tânăr fiu al lui Ierubaal, căci se ascunsese.” (Judec. 9:5). Dar ce putea face un singur om împotriva mașinăriei politice pe care o crease ambițiosul Abimelec? Înainte spre încoronare!

Înalții preoți din Sihem l-au încoronat pe acest „povățuitor al turmei” rege. Fără îndoială că i-au și conferit „dreptul divin”. Dar era „o muscă în mâncare” care a stricat momentul ceremoniei. Iotam era și el acolo. De pe vârful muntelui Garizim, el le-a strigat cu glas tare parabola copacilor, ca un avertisment. Pe scurt, aceasta era după cum urmează: Copacii vroiau un rege. Ei l-au invitat pe măslin să le fie rege; măslinul a refuzat să părăsească untdelemnul lui, care îi aducea laudă lui Dumnezeu. Apoi copacii au încercat să îl convingă pe smochin să accepte funcția politică; smochinul nu a vrut să renunțe la dulceața și fructul lui în schimbul numirii. Au fost refuzați la fel de direct și de vița de vie. Și așa falnicii copaci s-au dus la umilul spin. Spinul a acceptat: „Dacă într-adevăr vreți să mă ungeți ca împărat al vostru, veniți și adăpostiți-vă sub umbra mea; altfel, să iasă un foc din spin și să mistuie cedrii Libanului.” —Judec. 9: 6-15.

Copacii sunt folosiți ca să reprezinte creaturile vii. (Ps. 1: 2, 3; Isa. 61:3; Ezec. 31:7-9) Pe vremea lui Iotam, „copacii” din parabola reprezentau poporul, și mai exact conducătorii din Sihem. Cei trei copaci care au refuzat coroana îl reprezentau pe Ghedeon și pe cei șaptezeci de fii, care nu au vrut să renunțe la bunătatea domniei teocratice și să fie promovați, într-o conspirație de trădători împotriva ordinii lui Iehova. Abimelec era „spinul”.

Concluzia discursului neplanificat al lui Iotam din timpul încoronării a luat forma unei alternative. El le-a reamintit răul cu care ei răsplătiseră binele făcut de Ghedeon. Ghedeon luptase pentru ei, îi scosese din mâna lui Madian, și ei la rândul lor îi ucisera fiii. Așadar, „Dacă într-adevăr și cu toată curăția v-ați purtat voi astăzi față de Ierubaal și casa lui, bine! Abimelec să fie bucuria voastră și voi să fiți bucuria lui! Dacă nu, să iasă un foc din Abimelec și să mistuie pe locuitorii din Sihem și casa lui Milo; și un foc să iasă din locuitorii Sihemului și din casa lui Milo și să mistuie pe Abimelec!” (Judec. 9:16-21). Domnia lui Abimelec nu va aduce deci unitatea promisă, ci conflict civil și discordie internă, și domnia lui va sfârși prin a se autodistrage.

Trecură trei ani; apoi, „Dumnezeu a trimis un duh rău între Abimelec și locuitorii Sihemului.” Sihemiții s-au revoltat, întinzând capcane pentru fostul lor conducător Abimelec, și jefuindu-i pe toți cei care le cădeau în mâini. Abimelec a pornit împotriva orașului și i-a provocat o înfrângere amară. Într-o a doua bătălie, regele a luat cu asalt orașul, l-a cucerit și a presărat sare peste ruine. (Judec. 9:22-45). Ce au făcut stăpânii din Sihem? Au luat ei oare armele ca să își apere orașul? Nu! Ci acești religioși mânâți de demoni s-au ascuns în templul lui Baal-Berit și au lăsat poporul de rând, căruia ei îi furaseră mințile, să cadă în prăpastia nimicirii. (Ier. 51:30; Mat. 15:14). Dar nici ei nu mai aveau mult. Abimelec și trupele lui de asalt au adunat lemne în jurul fortăreței și le-au dat foc, transformând ascunzătoarea preoților în rugul lor funerar. Astfel s-a adevărat parabola, „să iasă un foc din Abimelec și să mistuie pe locuitorii din Sihem” —Judec. 9: 20, 46-49.

Și sfârșitul ambițiosului rege a fost totuși la fel de lipsit de glorie. El a murit în timpul

atacului împotriva orașului Tebeș. El cucerise orașul, dar locuitorii se refugiaseră într-un turn. În timpul ultimelor operațiuni de a distruge acest ultim punct de rezistență: „Atunci o femeie a aruncat o piatră de râșniță pe capul lui Abimelec și i-a sfărâmat țeasta capului.” (Judec. 9:53, *Roth*.) Pentru a nu îndura rușinea de a se spune despre el că a fost ucis de o femeie, Abimelec i-a poruncit celui ce îi purta armele să îl străpungă cu sabia. Totul a fost în zadar. A rămas în istorie ca cel ucis în mod rușinos de o femeie. (2 Sam. 11: 21) Astfel s-a sfârșit împărăția pe care o construisese pe o temelie de sânge.—Judec. 9:55-57; Mic. 3:10-12; Hab. 2:12.

Paralela modernă a multora din aceste evenimente pilduitoare este evidentă, dar o scurtă remarcă va îmbunătăți modul în care percepem aceasta, și ne va permite să aruncăm o privire în viitorul apropiat. Ghedeon îl reprezenta pe Hristos; fiii Săi legitimi, casa sau „trupul” lui Hristos, și serviciul lor. Țiitoarea care l-a născut pe Abimelec se potrivește bine cu „religia organizată”, care pretinde că este cununată cu Noul Ghedeon, și totuși „povățuitorii politici ai turmei” pe care ea ni-i oferă sunt creștini nelegitimi. Mai mulți dictatori moderni, precum Abimelec, finanțați din cuferele prea-înălților duhovnicești sau ale puternicilor „creștinătății”, au luat cu asalt casa servilor lui Hristos de pe pământ, în timpul primului război mondial și au distrus lucrarea lui Ilie. Dar o mică parte, precum Iotam, au scăpat. Și în timp ce conducătorii lumii făureaua ligi ale națiunilor și alte planuri pentru un guvern mondial centralizat, și pe când clerul acoperea aceste improvizații cu nume hulitoare, cum ar fi „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu”, poporul „Iotam” a pronunțat verdictele date de Dumnezeu. Până în prezent, aceste picioare ale trupului lui Hristos rămân în siguranță, departe de atingerea dușmanului, pe munții Împărăției, în ascunzătoarea Atotputernicului. Iehova păstrează liber drumul către libertate pentru cei care îi poartă mărturia.—Judec. 9:21; Ps. 91:1; Isa. 52:7; Apoc. 12:17.

„Liban” înseamnă „alb”, și cedrii Libanului din această parabolă prefigurează marea mulțime fățarnică, precum niște morminte vărute a „creștinătății”. Da, Hristos să domnească peste ei, dar conform condițiilor lor: Hristos să domnească în ceruri, ei și complicitii lor în ale politicii să domnească pe pământ. Ei se consideră stăpânii Sihemului modern. Isus Hristos a refuzat o astfel de ofertă, odinioară; el o refuză și acum. (Mat. 4:1-11). La fel, discipolii Săi refuză să renunțe la bunătatea serviciului pentru Iehova, în schimbul câștigului sau faimei oferite de planurile anti-teocratice de dominație mondială. Dar trufașii „copaci” ai „creștinătății”, o dată ce au respins domnia lui Dumnezeu – care se află peste „măslinul”, „smochinul”, și „vița de vie” – se îndreaptă către „spinul” cel scund. Închipuți-vă tufa de mărăcine dând umbră falnicilor cedri! Și totuși conducătorii cei josnici se preamăresc mai sus de popoarele pământului. Și dacă mulțimile de oameni nu se înclină sub umbra planurilor lor, ce se întâmplă? Precum dumnezeul lor Satan, decretul politicianilor religioși este: Condu sau distruge! În ciuda promisiunilor amăgitoare de acum, cum că „singura lume” grandioasă care va veni va elimina conflictele și războiul din sfera pământească pentru totdeauna, politicienii fățarnici, cu citatele lor din Biblie, nu vor oferi nimic vreodată, în afară de spini și ciulini cu care să împingă popoarele sub umbra lor.—Mat. 7:15-20; Isa. 30:1-3; Ezech. 31:6, 17.

Ce mai urmează să se întâmple în această istorie proorocită? Abimelec i-a distrus pe stăpânii din Sihem; conducătorii lumii se vor întoarce împotriva religiei și o vor lovi cu foc. Iehova va pune îndemnul să facă aceasta în inimile lor, la fel cum a trimis duhul rău între Abimelec și sihemiți. (Judec. 9: 23; Apoc. 17:16, 17). Sihemul modern sau „creștinătatea” va fi presărat cu sare; nici un „copac” nu va mai crește vreodată pe câmpurile religiei. În ceea ce îi privește pe abimelecii moderni, răutățile lor sfidătoare față de Dumnezeu vor fi curmate la Armagedon. Violența și agresiunile lor le vor provoca propria distrugere.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

ȘCOALA DE SERVICIU TEOCRATIC (ANGLIA)

CHICHESTER: „Am mers în a doua vizită la o familie romano-catolică, ca de obicei, și am sugerat o sesiune de studiu de carte, și am convenit asupra acestui lucru. La început, mi-a fost imposibil să îl fac și pe fiu să ia parte: mama sa a spus că el era cununoscut cu „biserica”. Am convenit cu mama să ținem ședința într-o seară când și el urma să fie acasă. El a luat parte și a fost entuziasmat de felul cum au fost explicate Scripturile. L-am invitat, pe el și pe întreaga familie, la sediu, pentru o ședință de studiu a *Turnului de Veghere*. La puțin timp după aceea „tatăl”(preotul) a venit să vadă unde era fiul. Fiul i-a spus atunci exact ce se întâmplase, spre marea supărare a preotului! 'Asta faci când eu te trimit să iei cărbune?' a spus preotul. Furios, s-a întors să plece, zicând: 'La revedere.' La aceasta tânărul a răspuns: 'La revedere, domnule....' 'Tu să îmi spui „părinte”,' a spus preotul, la care a primit răspuns imediat: 'Nu îi voi spune nici unui om părinte; contravine scripturii.' Ca să scurtăm povestea, tânărul este acum înscris la Școala de serviciu teocratic a filialei și duminică va susține primul său discurs, de șase minute, având ca subiect 'Noe'. Întreaga familie a abandonat 'biserica' și iau acum parte la serviciul de martori.”

BIRMINGHAM: „În timp ce făceam lucrarea de martor pe stradă în centrul orașului B., un domn elegant și educat a venit la mine și mi-a cerut un exemplar din broșura *Salvare*, zicând că primise deja o invitație la o prelegere publică la locul de adunare local. Duminică după-masa, după prelegere, m-am dus întâmplător la ieșirea principală a sălii de conferințe, lângă standul de cărți, când cine vine să se uite la publicații – chiar același domn. M-a recunoscut imediat și m-a însoțit în salon, unde am stat de vorbă mai mult de o oră. El era foarte impresionat de adunare și de martorii lui Iehova în general. Înainte să plece a luat câte un exemplar din aproape toate publicațiile expuse, inclusiv broșura *Cursul de serviciu Teocratic*, și m-a invitat să vin să îl vizitez la Colegiul Tehnic Central, unde lucrează ca instructor. Nu a vrut să îmi lase adresa de acasă; dar am promis că o să vin să îl vizitez la colegiu. Au trecut câteva săptămâni și am avut prilejul să trec pe la colegiu. Când l-am găsit, am avut parte de o primire foarte cordială. El a deschis imediat un sertar al biroului și a scos broșura *Serviciul*. Se pare că din toate publicațiile, o studiasse pe aceasta cel mai mult. A comentat: 'Este cea mai remarcabilă lucrare din câte am văzut, ... atât ca metodă, cât și ca felul detaliat al conținutului. Este cu mult înaintea de procedurile educaționale prezente. Cursul dumneavoastră conține chintesenta unui raft întreg de cărți și, prin urmare, este evident că este cu mult mai valoros. El a arătat un interes viu în mesajul Împărăției și un mare interes în serviciul nostru, și am stabilit detalii pentru o vizită acasă.”

TURMA DE OI DESCOPERĂ FALSUL PĂSTOR (ANGLIA)

„Eram pe punctul de a începe studiul biblic cu o doamnă interesată, ca de obicei, când parohul [din Cirencester] a sosit. 'Oh, domnule...., ai venit tocmai la fix,' a spus ea, 'suntem pe punctul de a începe studiul Bibliei.' El a răspuns că nu vrea să rămână și că, oricum, Biblia se contrazice singură. I-am cerut un exemplu din scripturi care să-i sprijine teoria, și la aceasta a devenit foarte stânjenit și, dând din mâini, a spus: 'Ah, retrag tot ce am spus.' El venise să o vadă pe doamnă referitor la o sărbătoare și era preocupat doar de asta. Cunoștința mea a spus: 'Puteți să vi-l închipuiți pe Isus luând parte la așa o sărbătoare, și la tombole? Isus a făcut un singur lucru, și în profesia dvs. și *dvs.* ar trebui să faceți la fel.' Iar el a zis: 'Doar nu sugerezi că ar trebui să merg să predic, cu o Biblie sub braț, tot timpul. Chiar nu aș putea să fac una ca asta, și mă îndoiesc că oamenii m-ar asculta.' Oh, ba da, v-ar asculta, a spus cunoștința mea, deoarece tânjesc să înțeleagă Biblia, la fel ca și mine.' Ea i-a spus preotului că dacă nu era pregătit să discute Biblia în timpul vizitelor lui, nu mai era nevoie să o viziteze, deoarece ea nu avea timp pentru subiecte lumești. Înainte să plec de la această 'altă oaie' a Domnului, ea mi-a sugerat să fac o vizită specială la toți cei interesați din sat și din împrejurimi și să îi aduc acasă la ea pentru studiul Bibliei. Ea și-a exprimat de asemenea o dorință puternică să mi se alăture în lucrarea de martor. Sunt câțiva oameni interesați în acel sat și mă întrebam mai înainte cum să fac să îi adun la un loc. Activitatea de studiere a cărții este cu siguranță felul în care Domnul hrănește 'celelalte oi' ale Lui.”

COPIII DE VÂRSTA ȘCOLII AU ALES PRIN VOT „COPIII”

„Am ajuns la altă casă, care s-a dovedit de asemenea că era goală. Chiar vizavi era o școală de țară, și învățătoarea și elevii ei, doisprezece cu totul, se jucau cu mingea. M-am îndreptat către învățătoare și i-am explicat că sunt un slujitor al Celui Prea Înalt, cu sarcina de a depune mărturie despre evanghelia împărăției lui Iehova. Ea mi-a spus că era deja cineva care ținea ore de școală de duminică la școală. Am explicat că, pe lângă acel lucru, era foarte important ca ea și copiii să asculte informația pe care o aveam pe fonograf. La aceasta, ea le-a spus copiilor să se oprească din joacă și să intre în clasă, spunând că un tânăr domn are un mesaj referitor la Biblie pentru ei. Era o școală foarte încăpătoare. Învățătoarea mi-a oferit catedra ei ca să pun fonograful. Am explicat tinerilor spectatori că înregistrarea se numește 'Lumea Nouă', că aceasta conținea informații concludente despre planul lui Dumnezeu de a crea o nouă lume a Lui pe pământ, și cum ei ar putea să fie o parte din aceasta. Cât a durat înregistrarea, ei au fost foarte tăcuți. După ce s-a terminat înregistrarea, le-am prezentat apoi cartea *Lumea Nouă*, dar aceasta nu a stârnit foarte mult entuziasm. După ce am ezitat un moment, am scos cartea *Copii* din geantă și le-am explicat ce era. Am văzut cum li se luminează ochii la vederea frumoasei cărți. Încheindu-mi mărturia, am explicat cum învățătoarea putea să facă rost de un exemplar. Ea nu putea să se hotărască pe care anume să o aleagă. I-am zis să îi lase pe copii să aleagă. Făcând aceasta, votul a fost unanim în favoarea cărții *Copii*. Am explicat după aceea dosarele ilustrate, cu întrebări, care însoțesc cartea *Copii*, și cum trebuiau folosite. Învățătoarea putea folosi *Copii* ca un manual pentru elevi. Ea a fost imediat de acord, și a ales să folosească și cele trei dosare. Le-am mai lăsat și exemplare din broșura *Pacea—Poate Rezista?* și *Turnul de Veghere* și *Mângâiere*, și le-am spus că voi reveni în viitorul apropiat pentru a discuta din nou informația cu ei. În viitor nu o să mai trec pe lângă școli fără să le vizitez.”—Pionier, New York.

„PE CÂND REVENIAM ÎN VIZITE [ARKANSAS]

acolo unde lăsasem exemplare din *Lumea Nouă*, am ajuns la o casă unde erau venite în vizită trei doamne din vecini. După ce am bătut la ușă și am fost invitat înăuntru, am întrebat dacă cea căreia îi lăsasem cartea o citise. 'O parte din ea,' m-a informat ea cu prietenie. Am declarat că doream să le arăt tuturor ce comoară primise ea, ca să deslușească Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, făcând Biblia ușor de înțeles și o adevărată bucurie la citit. Am început prin a citi prefața din broșura *Întrebări de Studiu*, și apoi am sugerat să ținem o ședință de studiu de probă; și toți au fost de acord. După o rugăciune către Tatăl nostru, am început, și toți au luat parte, timp de vreo douăzeci de minute. Apoi o persoană a plecat așa de brusc încât am suspectat că pleca deoarece era un fanatic religios care vroia să stârnească o ceartă, etc. Ea a revenit după puțin timp cu un pamflet; dar eram așa de absorbiți încât nici nu am observat-o. Descurajată, ea a plecat la puțin timp după aceea. Locul ei a fost luat aproape imediat de o altă persoană care era interesată, înainte ca ea să se întoarcă. Ca să aflui dacă le plăcea ședința și dacă să revin periodic, am întrebat cam pe la jumătatea ședinței dacă este cazul să continuăm până la capăt. Răspunsul a fost o aprobare unanimă, și concluzia a fost cu adevărat bună, și anume că am fost invitat să revin și am avut prilejul să răspund întrebări bine puse, care au dovedit că participanții au beneficiat și s-au bucurat de perspectiva de a învăța despre binecuvântările împărăției lui Iehova. Această metodă a fost folosită cu rezultate bune de mai multe ori; optsprezece ședințe de studiu au fost începute luna trecută, și două azi, prima zi din această lună.”

„Am descoperit că este bine ca atunci când revin, după ce am lăsat *Lumea Nouă*, să las numărul 628 din *Mângâiere*, „Cartea Nouă—O Evaluare,” referitoare la cartea '*Adevărul Te Va Face Liber*'. Atunci când revin, primele cuvinte cu care sunt întâmpinat sunt: 'Apropo, vreau cartea aceea nouă, aceea care a fost recenzată.' Atunci le atrag atenția asupra paginilor 375-376 și le menționez numărul mare de ședințe de studiu ținute acasă la oameni. Și atunci și se cere să mai

vii.”—Un pionier din Connecticut.

CORESPONDENȚĂ

DEVIZES, Wilts., Anglia: „Stimați domni: Am avut plăcerea să o întâlnesc pe domnișoara..... , pe care o admir nespun de mult. Când a venit în vizită la mine acasă, am fost foarte impresionat de politețea și amabilitatea ei, și sunt convins că este cu adevărat sinceră și că lucrează cu zel pentru Societatea Turnul de Veghere. Citesc acum *Noua Lume*, o carte de o calitate extraordinară. Domnișoara..... nu știe că am scris această scrisoare. Răbdarea și bunăvoința ei ies în evidență mai ales atunci când stă în Piața Centrală, pe orice vreme. Am o mare admirație pentru dânsa, și Dumnezeu să vă binecuvânteze.”

STRATHFIELD, Australia: După ce ne împărtășește planurile de a tipări 20.000 de exemplare din „*Adevărul Te Va Face Liber*” în „ținuturile sudice”, autorul ne spune: „*'Adevărul Te Va Face Liber'* este într-adevăr un cadou perfect din mâinile Celui Îndurător. Biblia 'Sabia Spiritului Sfânt' și această carte sunt cu siguranță cele mai importante ajutoare pe care Domnul le-a dat vreodată servilor lui pe pământ pentru lucrarea lor de instruire. Felul în care este prezentată istoria omenirii și abordarea problemelor de învățătură care răsar pe parcursul mării istorii este extrem de convingător și însuflețitor. Citind-o, nu poți să nu simți o dorință de a împărtăși mesajul cu ceilalți. Lumina din ce în ce mai puternică care coboară peste Cuvântul lui Dumnezeu este fascinantă de privit. Noi, cei de aici, dorim să ne exprimăm adâncă recunoștință către Iehova și Societatea care Îl 'slujește' pentru aceste binecuvântări dătătoare de viață.”

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 IUNIE 1944

No. 12

„TATĂL DUHURILOR”

„Să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim” —*Evrei 12:9.*

¹ IEHOVA Dumnezeu înseamnă pentru noi mai mult decât părinții pe care îi avem după trup. Părinții omenești au zămislit rasa noastră nedesăvârșită, slabă și înclinată către păcat și facerea de rele. Existența omenească lăsată de ei este foarte scurtă, și plină de durere, necaz și dezamăgire. Chiar și ei, după ce ne-au zămislit, au murit și ne-au lăsat în urmă, și noi, ca urmașii lor, nu ne putem ridica mai sus decât ajunseseră ei pe scara vieții doar prin mijloace omenești. Partea bună este că Iehova este marele Primul Tată, căci El este singurul Necreat, și numele Lui înseamnă „El care face”, cu un scop anume, desigur. El este Izvorul a toate care trăiesc în întreaga întindere a universului. Existența fiecărei creaturi vii din ceruri și de pe pământ depinde de acest unic Dătător de viață. El este Tatăl duhurilor. Așa cum corpul omenesc fără duh este mort, așa și creatura care refuză să fie supusă Tatălui duhurilor va fi lipsită de viață, mai devreme sau mai târziu. El este Dumnezeu din veșnicie în veșnicie, și El este Singurul Care Este. (Ps. 90:1, 2) Toate celelalte sunt creaturi făcute, a căror existență începe mai devreme sau mai târziu. Doar El poate spune cu adevărat despre sine însuși, „EU SUNT CEL CE SUNT” (Ex. 3:14). Singurul Fiu zămislit al Lui „este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi-născut din toată zidirea”, și îl are pe Iehova ca Tatăl Său.—Col. 1:15.

² Ce este Dumnezeu? Singurul Fiu zămislit, care a fost primul care să se bucure de viață cu marele Tată Iehova, oferă un răspuns ferm și clar: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4: 24). Este de remarcat că Fiul lui Dumnezeu nu a spus că Dumnezeu este „în trei persoane”, și anume, „Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh”; care este expresia repetată papagalicește de fanaticii religioși, fără de înțelegere și fără dovezi din Biblie. Referitor la Iehova, singurul Fiu zămislit a spus: „Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața”. (Ioan 5:37). Chiar și faptul că Iehova Dumnezeu este un Duh, arată că El nu poate fi văzut de ochii omului, și de asemenea îi este imposibil și interzis omului să facă vreo imagine care să Îl reprezinte pe Dumnezeu și prin care să Îl venereze. A crea o astfel de imagine este înjositor și denigrator către Dumnezeul Cel Prea Înalt, Cel de nevăzut, chiar și cu motivul de a-L venera astfel, deoarece El nu poate fi comparat. O astfel de imagine se dovedește a fi o capcană a idolatriei, așa cum arată istoria religiei omenești. „și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare..... căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci!” —Rom. 1: 22, 23, 25; Deut. 7:16, 25.

³ Iehova Dumnezeu are în El rezerve imposibil de măsurat de putere creativă și de putere de a împlini lucruri. Puterea Lui este irezistibilă, și, atunci când este exercitată sau aplicată,

¹ a) De ce Iehova Dumnezeu înseamnă mai mult pentru noi decât părinții noștri pământești? b) De ce este el Ființa Unică?

² a) Ce este Dumnezeu, conform lui Isus și conform religiei? b) De ce este interzis a pretinde să îl venerezi pe Dumnezeu folosind imagini?

³ Care sunt limitele puterii lui Dumnezeu, de ce oamenii nedesăvârșiți îi neagă efectele, și de ce este ea o putere sfântă?

reuşeşte întotdeauna să împlinească scopul Celui Atotputernic. Puterea este invizibilă, dar poate fi folosită pentru a face sau crea lucruri care pot fi văzute de om. De asemenea, efectul folosirii de către Dumnezeu a acestei puteri poate fi observat și studiat de către om. Deoarece omul nu poate vedea puterea sau pe Cel care o mănuieste, omul nedesăvârșit tinde în general să nu îi dea credit lui Dumnezeu pentru efectele vizibile ale puterii divine folosite. Marele Izvor de putere este sfânt, cu alte cuvinte este curat, pur, de neschimbat în dreptatea Lui, și nu poate face altceva decât lucrurile bune. Conform Scripturilor grecești ale Bibliei, *sfânt* înseamnă *nepământesc*; și Iehova Dumnezeu nu are nici o legătură cu orânduirea pământească coruptă a omenirii, și nici cu faptele înjositoare și crude făcute de oamenii religioși ai acestei orânduiri vizibile, pământești. Fără excepție, puterea lui Iehova este folosită pentru o cauză sfântă și lucrează de partea dreptății. Ea este o putere sfântă și niciodată altceva.

⁴ Înainte ca omul să fi călcat vreodată pe pământ și să fi văzut lucrările miraculoase ale Creatorului, puterea lui Dumnezeu a fost pusă în mișcare ca o forță activă pentru a face pământul locuibil pentru om și animale. Sfera originară a pământului a încetat să mai strălucească precum o stea atunci când elementele care se puteau evapora au fost împinse către cer de dogoarea extraordinară a masei topite a pământului, și au format mari cercuri concentrice care mai apoi s-au întins și au acoperit pământul precum o boltă. Ele erau precum niște scutece, înainte să cadă din nou pe pământ într-un mare potop. Dumnezeu vorbește despre facerea pământului ca fiind la vremea „Când i-am făcut haina din nori și scutece din întuneric” (Iov 38:9) Inelele și bolțile cele mari atenuau strălucirea pământului incandescent. Pe măsură ce pământul dinăuntru se răcea, era învelit într-un întuneric ca de smoală, și cercurile și bolțile nu emiteau nici un fel de lumină a lor. Ele alcătuiau un mare „adânc”, suspendat la mare distanță de suprafața pământului, învelindu-l cu umbra lor neagră. Deși oameni înțelepți în închipuirile lor ar putea spune că condițiile de atunci erau haotice, forța activă a Creatorului pământului lucra conform planului Lui și toate erau supuse controlului său dirigitor și îndrumărilor bine organizate. Singura relatare exactă povestește despre această etapă a lucrării să se pregătească pământul pentru a fi locuit de omenire, în aceste cuvinte: „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.” — Gen. 1:2.

⁵ Duhul care plutea deasupra marelui adânc care înconjură pământul în curs de răcire era forța activă dirijată a lui Dumnezeu, Creatorul. Deși nevăzută, acel duh sau forță activă a lui Dumnezeu cauza schimbări vizibile în pământ și pe pământ, conform vocii supreme. A durat mii de ani ca aceste schimbări să se împlinească, și duhul plutea deasupra pământului așa cum plutește un vultur, dând din aripi, deasupra cuibului cu puii de vultur. (Deut. 32:11). El nu era vreo așa-numită „a treia parte” a lui Dumnezeu, cea numită prin urmare „sfântul duh”. Iehova Dumnezeu este unul singur; și duhul care plutea deasupra pământului neformat era forța Lui activă, duhul Lui, duhul Lui sfânt, și nu vreo persoană din treime.

⁶ Evenimentul care s-a petrecut după aceea a marcat prima din cele șase zile sau perioade de creație ale globului pământesc. „Și Dumnezeu a spus: Să se facă lumină; și a fost lumină.” Această lumină de deasupra adâncului nu era destinată să ajungă la masa pământească care se rotea în mijlocul inelelor și bolților ei, până în cea de-a patra zi, ziua în care lumina radiată de soare și alte corpuri cerești a ajuns pentru prima dată la pământ, prin bolțile care la acel moment deveniseră transparente. (Gen. 1: 3-5, 14-19). În a doua zi a creației, Dumnezeul ordinii a creat atmosfera, o atmosferă pe care, atunci când se limpezișe suficient, la vremea orânduită, omul și celelalte creaturi vii de pe pământ au putut s-o respire, și astfel să trăiască. Această atmosferă sau acest firmament era înăuntrul și dedesubtul bolții marelui abis care se rotea la mare distanță de pământ. „Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape.” Și Dumnezeu a făcut întinderea și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care

⁴ Ce a fost pus în mișcare pentru a face acest pământ locuibil, și de ce nu erau condițiile de atunci haotice?

⁵ Ce era duhul care se mișca pe deasupra apelor, și de ce făcea aceasta?

⁶ a) Ce a marcat prima zi a creației? b) Ce a marcat a doua zi, și de ce era aceasta de o importanță vitală pentru om?

sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.” —Gen. 1:6-8.

⁷ Spre sfârșitul celei de-a șasea zi a facerii a venit momentul când pentru prima dată omul a tras în plămâni atmosfera, și omul s-a trezit la viață. Forța activă a lui Iehova a fost aceea care l-a făcut pe om să inspire aerul pe nări și procesele corpului omenesc să pornească. „DOMNUL Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Gen. 2: 7). Mai târziu, când același Dumnezeu a creat femeia, El a trimis în același fel aerul vieții în nările ei, și femeia a devenit un suflet viu, de asemenea. (Gen. 2:18-22). Dumnezeu a pus în bărbat și femeie forța vieții, și aceasta era susținută de respirație. Acestei forțe a vieții omul i-a dat numele de *duh* sau *ruach* (în ebraică). Referitor la aceasta este scris: „Așa vorbește DOMNUL Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc și suflet (*ruach*) celor ce merg pe el.” (Isa. 42:5). Deoarece Creatorul îi dă omului puterea să respire și aceasta susține forța vitală a trupului omului, proorocul Iov nu greșea când a spus: „Că atâta vreme cât voi avea suflet și suflarea (*ruach*) lui Dumnezeu va fi în nările mele, buzele mele nu vor rosti nimic nedrept, limba mea nu va spune nimic neadevărat.” (Iov 27:3, 4). Ar fi doar un exemplu de prostie religioasă să credem că aceasta însemna că o „a treia persoană a treimii”, „sfântul duh”, ar fi fost prezent în nările lui Iov, cel care răbda în suferință, pe care trei fanatici religioși îl acuzau pe nedrept că este un păcătos ipocrit.

⁸ Forța activă a vieții de care se bucură toate creaturile vine de la Izvorul de viață. (Apoc. 11:11). Dacă Iehova Dumnezeu ar opri-o, deoarece oamenii, în inimile lor, s-ar întoarce împotriva Lui, omenirea ar muri. Aceasta vroia să spună tânărul prooroc Elihu când i-a zis lui Iov: „Dacă nu s-ar gândi decât la El, dacă Și-ar lua (Dumnezeu) înapoi duhul (*ruach*) și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată și omul s-ar întoarce în țărână. —Iov 34: 14, 15.

⁹ Pe când Iov trăgea să moară, el simțea de parcă Dumnezeu era pe punctul de a-i lua duhul sau forța vitală. Iov, îndurerat, a spus: „El, care mă izbește ca într-o furtună, care îmi înmulțește fără pricină rănilor, care nu mă lasă să răsuflu (*ruach*), mă satură de amărăciune”. (Iov 9:17, 18) Iov știa că viața depinde de Dumnezeu, și a zis: „Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna DOMNULUI a făcut asemenea lucruri? El ține în mână sufletul a tot ce trăiește, suflarea(*ruach*) oricărui trup omenesc”. (Iov 12:9, 10). Cât de greșit este, deci, să te încrezi în conducătorii lumești care promet să pună un sfârșit tuturor problemelor oamenilor! „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea (*ruach*) lor trece, se întorc în pământ și în aceeași zi le pier și planurile lor.” (Ps. 146: 3, 4) Puterea lui Dumnezeu de a da viața și de a o lua ar trebui să fie un motiv ca să ne încredem în El și să fim în permanență în legătură cu El. Ce s-ar petrece dacă El și-ar întoarce fața de la noi? „Îți ascunzi Tu Fața, ele tremură; le iei Tu suflarea (*ruach*), ele mor și se întorc în țărâna lor. Îți trimiți Tu suflarea (*ruach*), ele sunt zidite și înnoiești astfel fața pământului. —Ps. 104: 29, 30; Ezech. 37: 5-10.

¹⁰ Cei care laudă pe Dumnezeu și care depun mărturie în numele Lui fac aceste lucruri care le aduce promisiunea vieții veșnice din mâinile Lui. Aceia care ridică vocea împotriva lui Dumnezeu și a orânduirii Lui drepte pe pământ, vor suferi o întrerupere în perpetuarea forței vitale sau duhului lor. „Limba dulce este un pom de viață, dar limba stricată zdrobește sufletul (*ruach*),” —Prov. 15: 4.

¹¹ În timpul bătăliei de la Armagedon, „bătălia din marea zi a Dumnezeului Atotputernic,” Iehova îi va osândi la moarte pe toți conducătorii lumești care se opun orânduirii Guvernării

⁷ Cum a fost făcut omul să respire pentru prima dată, și de ce este corect să spui "duhul lui Dumnezeu este în nările mele"?

⁸ Ce a spus Elihu că s-ar întâmpla dacă Dumnezeu ar strânge la el duhul și răsuflarea, și de ce?

⁹ Conform lui Iov și autorului psalmilor, de ce greșeste cineva când se încrede în om mai degrabă decât în Dumnezeu?

¹⁰ Cum de este limba dulce un pom de viață, și cum de limba stricată zdrobește sufletul?

¹¹ Ce lucru anume teribil va face Dumnezeu cu regii și domnii pământești la Armagedon, și ce li va putea întâmpla în viitor după aceea?

Teocratice a lui Isus Hristos. „El frânge mândria domnitorilor, El este înfricoșat pentru împărații pământului.” (Ps. 76: 12). La vremea învierii, sub domnia lui Isus Hristos, Dumnezeu nu va trimite duhul Său sau forța vitală să îi readucă la viață pe vreunul din cei plini de răutate, care au luptat împotriva Împăratului Lui în timpul bătăliei de la Armagedon. În acea bătălie, Dumnezeu Atotputernic le va cere moartea, iar Împăratul care va conduce oștile Sale îi va executa. „Omul nu este stăpân pe suflarea (*ruach*) lui ca s-o poată opri și n-are nici o putere peste ziua morții; în lupta aceasta nu este izbăvire și răutatea nu poate scăpa pe cei răi.” „Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost și până nu se întoarce duhul (*ruach*) la Dumnezeu, care l-a dat.” (Ecl. 8:8; 12:7) Nici unul din cei care luptă împotriva lui Dumnezeu nu va ajunge în ceruri.

DUHUL VIEȚII

¹² Religia i-a împins pe cei creduli să creadă că duhul vieții sau forța vitală a omului ar fi diferită de cea a fiarelor câmpului; dar religia contrazice Scripturile inspirate de Dumnezeu asupra acestui subiect vital. Trebuie să înțelegem că adevărul despre acest subiect este că : „Așa vorbește DOMNUL, care a întins cerurile și a întemeiat pământul și a întocmit duhul(*ruach*) omului din el”. (Zah. 12:1). El l-a făcut pe înțelept să scrie acest adevăr revelator: „Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână. Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus și dacă suflarea dobitocului se pogoară în jos în pământ?” (Ecl. 3:19-21, *Am. Stan. Ver.*, margin.). Când a trimis potopul din vremea lui Noe, marele Dătător de viață a întărit acel adevăr, zicând: „Și, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, care are suflare de viață (*ruach*) ; tot ce este pe pământ va pieri.” „Au intrat în corabie la Noe, două câte două, din orice făptură care are suflare(*ruach*) de viață.” În afara arcei, „Tot ce răsuflă, tot ce avea suflare de duh(*ruach*) de viață în nări, tot ce era pe pământul uscat, a murit.” —Gen. 6:17; 7:15, 22, margin.

¹³ Atunci, dacă este în zadar și dezamăgitor ca omenirea să se încreadă în oameni păcătoși care pentru un timp limitat posedă *ruach*, duh sau *energie vitală*, cât de și mai prostesc poate fi să se teamă, să se roage și să slujească la imagini, icoane și simboluri religioase! De ce? „Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucrare făcută de mâinile oamenilor. Au gură și nu vorbesc, au ochi și nu văd, au urechi și totuși n-aud, da, n-au suflare(*ruach*) în gură. Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.” —Ps. 135:15-18; Hab. 2:18, 19; Ier. 51:17.

¹⁴ Dacă înțelegem acum ce este *duhul* care este în om, așa cum ne explică Cuvântul Creatorului, putem să înțelegem ce spunea autorul psalmului când scria: „ În mâinile Tale îmi încredințez duhul(*ruach*): Tu mă vei izbăvi, DOAMNE, Dumnezeule adevărate!” (Ps. 31: 5). Împlinirea acestui verset profetic s-a petrecut la momentul când Isus a fost ținut pe stâlpul de lemn; moment despre care textul din Luca 23:46 spune: „Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul(*ruach*)!” Și când a zis aceste vorbe Și-a dat duhul.” Fanaticii religioși confundă duhul despre care este vorba aici cu sufletul, și afirmă căci cuvintele lui Isus sunt o dovadă a imaterialității sufletului și a existenței lui separate după ce trupul a murit. Ei uită că Adam *a devenit* un suflet viu, un suflet omenesc în carne și oase, atunci când Dumnezeu i-a dat viață, răsuflându-i aer în nări. Trinitarienii ar putea crede de asemenea că Luca 23: 46 dovedește că „cea de a treia parte a treimii” lor, așa-zisul „sfânt duh”, era în Isus și că atunci când Isus a murit s-a despărțit de acea parte, și că duhul pe care El l-a încredințat lui Dumnezeu și „duhul” de care s-a despărțit sunt unul și același lucru.

¹² Este forța vitală din om diferită de cea din animale? Și cum arată clar aceasta potopul din vremea lui Noe și Ecleeziastul?

¹³ Ce este încă și mai prostesc decât să te încrezi în om, o făptură care respiră, și de ce?

¹⁴ a) Când s-a împlinit Psalmul 31:5, 'În mâinile tale îmi încredințez duhul'? b) Ce pretind fanaticii religioși că înseamnă aceasta, și de ce părerea lor contravine scripturii?

¹⁵ Devine evident cât de prostești sunt aceste interpretări zăpăcitoare ale religiei atunci când Luca 23:46 este citit în limba de azi, după cum urmează: „Isus a strigat cu glas tare: ‘Tată, în mâinile tale îmi încredințez duhul!’ Și, când a zis aceste vorbe, și-a dat duhul.” (*Goodspeed*; de asemenea traducerea modernă Catolică Vulgată) „Și strigând cu voce tare Isus a spus, Tată! În mâinile tale îmi încredințez duhul. Și zicând aceasta, el a încetat să mai respire.” (*Rotherham*) Pe când Isus și-a încredințat duhul Dumnezeuului și Tatălui Lui, sufletul lui Isus sau existența Lui ca faptură s-a dus în *iad*, adică în mormânt. A rămas acolo doar până în a treia zi, ziua în care s-au împlinit cuvintele din Psalm 16:10, care spune: „Căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.” (Faptele 2:24-32). În a treia zi Isus Hristos a revenit la existență ca un suflet viu, deoarece Dumnezeu L-a înviat pe Fiul Său din morți. Scripturile fac distincție astfel între *suflet* și *duh*.—Vezi 1 Tesaloniceni 5: 23; Evrei 4:12.

¹⁶ Duhul Lui, pe care Isus îl încredințase lui Dumnezeu, era forța Lui vitală, sau puterea vieții. Acea putere s-a întors la Dumnezeu, care i-o dăduse lui Isus; și doar Dumnezeu putea să o trimită înapoi la Fiul Său mort. Dumnezeu a făcut aceasta când L-a ridicat din starea de moarte și L-a readus la viață ca un suflet viu. Iehova, marele Dăător de viață, a păstrat intact ceea ce îi încredințase Isus, deoarece Isus a murit pe când era pe deplin nepătat în fața lui Dumnezeu, și nu a renunțat la dreptul Lui la viață veșnică. Cu voia lui Dumnezeu, dușmanii au putut să ucidă trupul, dar ei nu au putut să distrugă dreptul lui Isus la viață ca suflet viu și nu au putut opri puterea lui Dumnezeu de a -L învia pe Isus Hristos la viață ca suflet viu în a treia zi.—Mat. 10: 28.

„DUHURILE ORICĂRUI TRUP”

¹⁷ Acum devine clar ce anume vroiau să spună Moise și Aaron la vremea răzvrătirii lui Core Levitul și al tovarășilor lui. Dumnezeu le-a spus lui Moise și lui Aaron: „Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă.” Ei au căzut cu fețele la pământ și au zis: „Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup! Un singur om a păcătuit și să Te mânie împotriva întregii adunări?” (Num. 16:21, 22) Moise a mai vorbit iarăși despre „duhurile oricărui trup” atunci când Dumnezeu l-a vestit că i se apropia ceasul morții și când era nevoie de un om care să preia sarcinile lui Moise. „Moise a vorbit DOMNULUI și a zis: „DOMNUL, Dumnezeul duhurilor oricărui trup, să rânduiască peste adunare un om” (Num. 27:15, 16) Iehova este „Dumnezeul duhurilor oricărui trup” în sensul că El este izvorul forței vitale sau a puterii vieții de care se bucură orice trup ,atâta timp cât are existență conștientă. „Duhurile oricărui trup” nu sunt personalități inteligente, și nici nu sunt parte din vreun „sfânt duh” sau „a treia parte din treime” locuind în orice trup. Viața tuturor făpturilor depinde de Iehova, și El le poate nimici pentru nesupunere. (Faptele 17:25, 28) Când un slujitor moare, Dumnezeu poate crea un altul care să slujească în organizația Lui.

¹⁸ În Evrei 12:9 apostolul le scrie creștinilor: „Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim?” Această frază se poate referi la Iehova în același fel în care Moise a folosit o frază asemănătoare, „Dumnezeu al duhurilor tuturor viețuitoarelor.” Și totuși, apostolul se poate referi la Dumnezeu ca Tatăl spiritual al creștinilor în contrast cu părinții trupești pe care ei i-au avut. Este posibilul ca apostolul să fi vrut să spună că Iehova Dumnezeu este Tatăl făpturilor din duh, considerând că și creștinii sunt înzestrați cu duh și au speranța vieții spirituale în ceruri, alături de celelalte făpturi duhuri de acolo.

¹⁵ Cum arată traducerea modernă necugetarea unei astfel de interpretări religioase, și cum face aici Biblia o distincție între duh și suflet?

¹⁶ Ce anume i-a încredințat Isus lui Dumnezeu, și de ce Tatăl Lui i-a înapoiat acel lucru în a treia zi?

¹⁷ La răzvrătirea lui Core și când i s-a spus că va muri, cum i s-a adresat Moise lui Dumnezeu, și cum este Iehova Dumnezeul acestor lucruri?

¹⁸ La cine se referă cuvintele apostolului din Evrei 12:9, și cum?

FĂPTURILE DE DUH

¹⁹ Scripturile folosesc cu regularitate cuvântul „duh” ca să se refere la făpturile invizibile din ceruri care sunt deasupra omului, și mai presus de el. În Psalmul 104:1, 4 este scris: „Binecuvântează, suflete, pe DOMNUL! Doamne, Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!... Din vânturi Îți faci soli și din flăcări de foc, slujitori.” Apostolul Pavel redă acest text în greacă astfel ca să aibă același înțeles, în Evrei 1: 7, scriind: „Și despre îngeri zice: „Din vânturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui” Proorocul Mica a folosit termenul de *duh* ca să se refere la o făptură atunci când le-a descris o viziune regilor Ahab și Iosafat și a spus: „Am văzut pe DOMNUL stând pe scaunul Lui de domnie și toată oștirea cerurilor stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui. Și DOMNUL a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, ca să se suie la Ramot din Galaad și să piară acolo?” Și au răspuns unul într-un fel, altul într-altul. Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea DOMNULUI și a zis: „Eu îl voi amăgi.” DOMNUL i-a zis: „Cum?” „Voi ieși” a răspuns el „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.” DOMNUL a zis: „Îl vei amăgi, și-ți vei ajunge ținta; ieși și fă așa!” — 1 Regi 22:19-22; 2 Cron. 18:18-21.

²⁰ Acuzatorul lui Iov, Elifaz, vorbește despre un duh rău care a vorbit împotriva lui Dumnezeu. Elifaz a spus: „Un duh a trecut pe lângă mine,... Tot părul mi s-a zbârlit... Un chip cu o înfățișare necunoscută era înaintea ochilor mei. Și am auzit un glas care șoptea încetșor: „Fi-va omul fără vină înaintea lui Dumnezeu?” (Iov 4:15-17). Arătând diferența dintre creaturile din carne și oase de pe pământ și creaturile duhuri din cerurile invizibile, Iehova Dumnezeu a spus, în Isaia 31:3 acelora care se bazează pe oștiri, care de luptă și cai pentru ajutor, și nu pe Dumnezeu: „Căci egipteanul este om, nu Dumnezeu și caii lui sunt carne, nu duh(*ruach*). Doar mâna să-Și întindă DOMNUL și ocrotitorul se va clătina, iar cel ocrotit va cădea și vor pieri cu toții.” În Zaharia 6:5 proorocul se referă la oștile de făpturi, duhuri supranaturale, pe care le comandă Dumnezeu și pe care El le folosește acum în a face „ciudata lucrare” a lui pe pământ, până la viitoarea bătălie de la Armagedon. Zaharia spune: „Aceștia sunt cele patru vânturi(*ruach*) ale cerurilor, care ies din locul în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ.”

²¹ În scripturile inspirate de Dumnezeu scrise în greacă, după Hristos, scriitorii folosesc cuvântul *pneuma* pentru a traduce cuvântul *ruach* folosit în vechile Scripturi Ebraice. Ca și *ruach*, ei folosesc *pneuma* pentru a desemna făpturile de duh. În Matei 8:16 se spune despre Isus: „Seara, au adus la Isus pe mulți îndrăciți. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate și a tămăduit pe toți bolnavii” Acești *diavoli* sau demoni mai sunt numiți în altă parte „duhuri necurate” și „duhuri rele”; și despre faptele lor se spune așa: „duhurile răutății care sunt în locurile cerești”. (Vezi Marcu 1:23, 26, 27; 3:11, 30; 9:25; Luca 7:21; 8:2, 29; Faptele 16:16, 18; 19:12-16; Efeseni 6:12.) Hristos înviat a arătat că El este de acord cu Isaia 31:3, citat mai sus, care susține că duhurile sunt de nevăzut pentru ochii omului. Când ucenicilor Săi li s-a părut că văd un duh, El le-a spus: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.” Isus fusese înviat din morți ca o făptură de duh, care putea să intre prin peretele camerei încuiate unde se adunaseră ei. Pentru ca să li se arate vederii ucenicilor, El a venit printre ei ca duh și apoi s-a întrupat într-un trup din carne și oase pe care ei puteau să îl vadă și să îl atingă. (Luca 24:33-43) În acea formă întrupată, Isus a putut să mănânce din peștele și mierea lor, la fel cum cei trei îngeri au putut mânca din mâncarea pe care le-a așternut-o Avraam atunci când eu i-au apărut lui, cu puțin timp înainte de distrugerea

¹⁹ La ce altceva se mai referă termenul de "duh", așa cum arată autorul psalmilor, Pavel și proorocul Mica?

²⁰ Cum a folosit Elifaz termenul într-un asemănător, cum a arătat Dumnezeu diferența dintre astfel de făpturi și cele din carne și oase, și cum a prezis Zaharia partea lor din lucrarea lui Dumnezeu?

²¹ a) Ce cuvânt grecesc este folosit în Scriptură pentru a traduce cuvântul ebraic *ruach*, și cum este și el folosit? b) Cum a arătat Isus diferența dintre carne și duh, în concordanță cu Isaia 31:3?

celor două cetăți păcătoase, Sodoma și Gomora.—Gen. 18:1-8; 19:13.

²² Petru era printre aceia cărora li s-a arătat Isus înviat. El mărturisește că Isus nu mai era om, ci era o persoană a duhului, zicând: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare,” (1Pet. 3:18, 19, traducerea modernă Catolică Vulgată; de asemenea *Varianta Douay*; *varianta Am. Stan.Ver.*) În Apocalipsa, sau Cartea Descoperirii, Isus Hristos înviat le face promisiuni de fericire celor care Îl urmează și sunt victorioși, și de șapte ori vorbește despre sine ca fiind un duh, spunând: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul (*pneuma*)” (Apoc. 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22) Descriind serviciul Lui de acum, cel în care grupul de urmași credincioși ai Lui, poporul de „mirese”, i se alătură în a chema toate persoanele de bună-credință să se împărtășească din adevărul dătător de viață care vine de la tronul lui Dumnezeu, Isus Hristos spune: „Și Duhul (*pneuma*) și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” —Apoc. 22:17.

LUCRĂRILE DUHULUI

²³ Unii ar putea ridica problema: De ce același termen, *ruach* în ebraică și *pneuma* în greacă, este folosit cu referire la Dumnezeu, la Isus înviat, la îngeri, și de asemenea la forța vitală care pune în mișcare orice trup și care este menținută de respirație! Aceasta se întâmplă deoarece toate acestea au ceva în comun. De aceea termenul li se potrivește tuturor.

²⁴ Trebuie remarcat că în Scripturile Ebraice de dinainte de Hristos *ruach* este tradus *duh* de 232 de ori; *mânie* o dată; *curaj* o dată; *mintea* de 5 ori; *răcoare* o dată; *rafală de vânt* de 4 ori; *furtună* o dată; *aer* o dată; *bătut de vânt* o dată; *vânt* de 90 de ori; și *suflare* de 28 de ori; pe lângă alte feluri. Cuvântul corespunzător în Scripturile Grecești de după Hristos, *pneuma*, este tradus *fantomă* de 91 de ori; *viață* o dată; *dar duhovnicesc* o dată; *duhovnicește* o dată; *duh* de 288 de ori; și *vânt* o dată. Cele mai simple sau de bază înțelesuri ale *ruach* și *pneuma* sunt *suflare*, și *vânt*, deoarece atât *ruach* cât și *pneuma* sunt derivate din rădăcina unor verbe care înseamnă „a respira” sau „a sufla”. De exemplu, în Iov 32:20, Elihu spune, după ce se abținuse să vorbească pe parcursul unei întregi lungi discuții: „Voi vorbi deci, ca să *răsuflu în voie*, îmi voi deschide buzele și voi răspunde.” O interpretare a sensului textului ar fi aceasta: „Voi vorbi deci ca să *respir*, îmi voi deschide buzele și voi răspunde.” Isus Hristos arată ce este un element comun între vânt și un duh, atunci când a spus: „Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul (*pneuma*) suflă (*pnei*) încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul (*pneuma*)”. (Ioan 3:7, 8) În versetul 6 „El pune în opoziție carnea și duhul, spunând: „Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh, este duh.”

²⁵ Și atunci unde este asemănarea dintre respirație sau vânt și Dumnezeu, Isus înviat, și duhurile îngeri, în așa fel încât un singur termen să poată fi aplicat tuturor la fel? Anume în aceea că toate acestea sunt forțe active, laolaltă, și că ele toate sunt de nevăzut doar cu ochiul omenesc, fără vreun ajutor. Și totuși, toate pot produce efecte care pot fi văzute cu ochiul. Când respirația invizibilă este inspirată, plămâni se măresc și se vede cum pieptul se ridică. Când bate vântul nevăzut sau rafala de vânt a furtunii, umflă pânzele corăbiei și o duce pe aceasta pe ape. Astfel aceste forțe nevăzute produc rezultate văzute. La fel fac și Dumnezeu și Isus în slavă și celelalte duhuri. De aceea este scris, referitor la Satan Diavolul, prințul demonilor: „În care trăiați

²² Ce a mărturisit apostolul Petru că este Isus acum, și cum a arătat Isus însuși în Apocalipsa că este așa ceva?

²³ De ce este folosit același termen, *ruach* sau *pneuma*, pentru a desemna astfel de lucruri, atât însuflețite cât și neînsuflețite?

²⁴ a) În ce feluri sunt traduse cuvintele *ruach* și *pneuma* în varianta autorizată a Bibliei în engleză, și care este sensul de bază al cuvintelor? b) Cum arată atât Elihu cât și Isus acest lucru?

²⁵ Unde este asemănarea, în așa fel încât un singur termen poate fi aplicat tuturor acestor lucruri la fel? Și care ar fi unele ilustrări?

odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului (*ruach*), a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.” Lucrarea acestui prinț al duhurilor necurate este invizibilă în sine, dar ea produce rezultate vizibile în faptele de nesupunere ale oamenilor, ce se dau pe mâna lui Satan Diavolul.—Efes. 2:2, 3.

²⁶ Iehova Dumnezeu se referă la Sine Însuși, ca fiind un Duh. Cu mai mult de un secol înainte de potop, când lucrarea prințului puterii văzduhului a făcut să se înmulțească răutatea și violența printre oameni, spre marea oară a lui Dumnezeu printre ei, „Atunci DOMNUL a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.” (Gen. 6:3) Prin expresia „Duhul Meu” Iehova Dumnezeu vroia să spună: „Eu Duhul,” cu toată puterea și forța irezistibilă pe care o implica acesta, ca în contrast cu micimea oamenilor în carne și oase, a căror forță vitală urma să fie distrusă peste 120 de ani. Puterea și existența Duhului Atotputernic s-au arătat omenirii prin marele potop, ca o reafirmare a numelui, cuvântului și supremației lui Iehova Dumnezeu. Marele Duh era dincolo de văzul lor, și totuși puterea de distrugere care a măturat globul pământesc, în ciuda împotrivirii lui Satan, nu putea veni din altă parte decât de la Atotputernicul Dumnezeu al dreptății. Prin aceasta el a demonstrat că există un Duh preainalt: „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.” —Rom. 1:20.

²⁷ Apele potopului au acoperit pământul timp de cinci luni. Apoi „Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe, de toate viețuitoarele și de toate vitele care erau cu el în corabie; și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt (*ruach*) pe pământ și apele s-au potolit.” (Gen. 8:1). Aceasta este a doua oară când „vântul” este menționat în Biblie, prima dată fiind cu referire la Eden, după ce bărbatul păcătuiuse, și nevasta lui. „Atunci au auzit glasul DOMNULUI Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei[margin., vânt (*ruach*): și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața DOMNULUI Dumnezeu printre pomii din grădină.” (Gen. 3:8) Observând natura nevăzută a vântului sau adierii, și văzând cu ochiul efectele acțiunii sau mișcării lui, omul cu frica lui Dumnezeu a știut cu ce termen potrivit să numească aceea ce este Dumnezeu, și anume, Duh, *ruach, pneuma*.—Ioan 4: 24.

FORȚA ACTIVĂ

²⁸ În afară de situațiile unde este folosit cu referire la fapte invizibile, cerești, și la forța vieții dată oamenilor de Dumnezeu, termenul *duh* mai este folosit cu un alt sens, acela care apare în Geneza 1:2: „peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul (*ruach*) lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.” Și de asemenea Geneza 41:38: „Și Faraon a zis slujitorilor săi: „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?” Logica ne arată că Faraonul nu vroia să spună că o „a treia parte a treimii” ca un fel de sfânt duh era în Iosif. Cu siguranță el vroia să spună că forța activă a Dumnezeului Atotputernic lucra în Iosif, o forță activă sau duh care lucra cu un rezultat perceptibil sau vizibil, în sensul că i-a permis lui Iosif să tălmăcească cele două vise ale lui Faraon cu acuratețe. Iosif a mărturisit sincer că nu se născuse cu talentul de a tălmăci vise, ci că aceasta era datorită duhului care vine de la Dumnezeu. Iosif a spus: „Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!... Ce a visat Faraon înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă.” (Gen. 41:16, 25). Cu siguranță că Dumnezeul Atotputernic nu a trebuit să coboare de pe tronul universului și să vină aproape de pământ sau alături de Iosif ca să își folosească forța activă

²⁶ Când și cum a folosit Iehova Dumnezeu expresia "Duhul meu" referindu-se la El însuși, și cum a demonstrat El apoi că așa ceva există deși este invizibil?

²⁷ Care sunt primele două mențiuni de “vânt” în Biblie, și de ce omul cu frica lui Dumnezeu s-a referit la Dumnezeu cu termenul care de asemenea înseamnă “vânt”?

²⁸ Ce altceva mai este redat prin termenul de "duh", așa cum se arată la facerea lumii și la înfățișarea lui Iosif înaintea lui Faraon?

asupra slujitorului Lui și să îi trimită ideile potrivite în minte ca să tălmăcească. Iehova Dumnezeu și-a trimis duhul sau energia invizibilă de acolo unde El stă în slavă, și l-a dirijat direct asupra credinciosului Iosif. Este scris: „Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui.” —2 Cron. 16:9.

²⁹ Manifestările acestui duh sau energie activă invizibilă a Dumnezeului Atotputernic sunt multe și de o mare varietate. Biblia menționează multe de acest fel. Tălmăcirea lui Iosif a visului profetic a Faraonului a fost un caz de inspirație divină. Dumnezeu a lucrat de la distanță, prin energia invizibilă, asupra minții slujitorului Lui, ca să vorbească deslușit despre lucruri care îi erau imposibil de înțeles lui Iosif de unul singur. Și totuși, aceea nu era prima dată când duhul lui Iehova Dumnezeu lucra asupra unui om. Enoh a fost cu siguranță unul din primele cazuri de oameni inspirați, căci apostolul Petru scrie: „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Sfântul Duh” (*varianta autorizată*); „mânați de sfântul duh” (*varianta Am. Stan.*); „mânați de duh sfânt” („*traducerea The Emphatic Diaglott*”).

³⁰ Trinitarienii, care au tradus varianta autorizată a Bibliei sau varianta Regelui Iacob, și care credeau că „sfântul duh” este a treia persoană dintr-o treime, au fost foarte mirați, deoarece în textul original în greacă al lui Petru nu era folosit articolul hotărât înainte de „sfânt duh”. Traducerea *Emphatic Diaglott* a 2 Petru 1: 20, 21 arată acest lucru. Sunt 51 de cazuri unde expresia „duh sfânt” din textul original în greacă nu este însoțită de articolul hotărât; mai sunt alte 54 cazuri unde cuvântul „duh” din textul original în greacă nu are articol hotărât sau vreun alt cuvânt însoțitor. Din aceste 105 cazuri unde textul omite articolul hotărât, de fiecare dată traducătorii trinitarieni au crezut că versetul se referă la acea „a treia persoană a treimii” din închipuirea lor, și au inserat cu meticulozitate articolul hotărât în traducerea lor în engleză și au și folosit litere mari pentru cuvintele „Sfânt” și „Duh”. Aceasta te-ar putea face să te întrebi dacă Iehova Dumnezeu a fost neglijent sau a greșit când i-a inspirat pe primii autori ai textului original al Bibliei să aștearnă pe hârtie frazele, referindu-se la El sau la forța Lui activă sau la duh. Libertatea de sub domnia greșelii religioase ne face să răspundem :„Nu”!

³¹ Duhul sau forța vieții care vine de la Dumnezeu și care este în toate fapturnile vii ,este diferit de duhul sau forța activă, sau energia invizibilă pe care Iehova Dumnezeu o trimite ca să împlinească voia Lui și să lucreze prin diversele fapturni pământești asupra cărora coboară. Aceasta se vede clar mai ales în situația când Balaam, proorocul iubitor de bani, plecase să se ducă să blesteme poporul ales al lui Dumnezeu, și s-a trezit dintr-odată că are probleme cu animalul pe care călărea. Aceasta s-a petrecut deoarece Dumnezeu a deschis ochii măgăriței și animalul a văzut „pe îngerul DOMNULUI stând în drum, cu sabia scoasă din teacă, în mână”. Balaam a lovit bietul animal. În cele din urmă, deoarece îi era imposibil să se dea la o parte din calea îngerului, măgărița „s-a culcat sub Balaam. Balaam s-a aprins de mânie și a bătut măgărița cu un băț. DOMNUL a deschis gura măgăriței, și ea a zis lui Balaam: „Ce ți-am făcut, de m-ai bătut de trei ori?”. După răspunsul lui Balaam, măgărița a spus: „Nu sunt eu oare măgărița ta pe care ai călărit în tot timpul până în ziua de azi? Am eu oare obicei să-ți fac așa?” Când Balaam a răspuns că „Nu”, atunci Domnul a deschis ochii lui Balaam să vadă ce vedea măgărița. (Num. 22: 22-33)./ Duhul sau forța invizibilă a lui Dumnezeu era lucrul care coborâse asupra măgăriței și o făcuse să facă lucruri nemaivăzute, să vorbească și să discute cu Balaam. Acest lucru era distinct și diferit de forța vieții sau duhul oricărui trup care a rămas în animal ,după ce a pierdut darul vorbirii atunci când duhul lui Dumnezeu a plecat.

²⁹ Din ce anume era un exemplu tălmăcirea de către Iosif a visului lui Faraon? Și cum arată apostolul Petru dacă acesta era primul astfel de caz?

³⁰ De ce erau traducătorii trinitarieni ai Bibliei mistificați de textele originale referitoare la "duh" sau "duh sfânt", și cum s-au încumetat ei să rezolve problema?

³¹ Termenul de "duh" desemnează același lucru când se referă la forța vitală și la forța activă trimisă de sus? Și cum arată acest lucru episodul cu Balaam și măgărița?

³² Forța energiei lui Dumnezeu de a îi face pe aceia care au duhul vieții să spună sau să facă lucruri dincolo de puterile lor firești, și lucruri pe care ei nu le înțeleg, este descrisă încă o dată de apostolul Petru. În 1 Petru 1:10-12 el scrie: „Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul (pneuma) lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin *Duhul Sfânt* trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.” (*Emph. Diag.*) Dacă acei proroci dinainte de Hristos au prezis lucruri pe care ei nu le înțelegeau și au făcut aceasta prin sfânta forță activă a lui Dumnezeu, atunci este logic că înțelegerea sau explicarea acestor lucruri de către adepții lui Isus Hristos este datorată aceleiași forțe, și anume sfântul duh; și așa afirmă și Petru. —Vezi 1 Corinteni 2:10.

³³ Biblia, deși a fost scrisă de oameni nedesăvârșiți, a fost în totalitate scrisă de puterea inspiratoare a lui Dumnezeu asupra unor oameni complet devotați Lui, și de aceea Cuvântul inspirat scris sau Biblia este Cuvântul sau Cartea lui Dumnezeu. Duhul inspirației lui Dumnezeu a luat seama ca acel Cuvânt să nu conțină erori, doctrine false și false profeții, deși credincioșii scriitori nu înțelegeau, pe deplin sau parțial, sensul a ceea ce scriau. Asta nu a influențat acuratețea a ceea ce au scris ei, la fel cum un copist care alcătuiește o copie exactă, fără să o înțeleagă, nu schimbă sensul textului.

³⁴ În acest fel, proorocirea care este scrisă în Iuda 14, 15 și care este proorocirea lui Enoh, a șaptea generație numărată de la Adam, a venit de la sfântul duh sau forța activă care s-a coborât asupra lui Enoh de la Dumnezeu. Aceasta se petrecea cu aproape 1.700 de ani înainte ca Iosif să se înfățișeze lui Faraon. (Gen. 5:18-24) Nu ni se spune exact dacă faptul că Abel a oferit felul de jertfă potrivită și plăcută lui Dumnezeu a fost prin mijlocirea lucrării anume a sfântului duh al lui Dumnezeu asupra acestui om credincios; dar avem motive să credem că așa a fost. (Gen. 4:2-4; Evrei 11:4-6) Este evident că tot datorită duhului lui Dumnezeu Lameh și-a botezat fiul *Noe* și a spus: „Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, care vin din acest pământ pe care l-a blestemat DOMNUL.” Acest nume și cuvintele explicației lui Lameh s-au dovedit a fi profetice, deoarece numele de *Noe* înseamnă „odihnă”. —Gen. 5: 28, 29.

³⁵ Proorocirea lui Balaam a fost un exemplu de situație unde duhul lui Dumnezeu a triumfat irezistibil asupra a ceea ce vroia să spună un prooroc necredincios și a transformat blestemul plănuț într-o binecuvântare. Deși Balaam a fost plătit să încerce să blesteme poporul lui Iehova, Israel, și deși a fost tocmit de regele păgân Balac pentru acest scop, totuși Balaam l-a avertizat pe rege, spunând: „Iată că acum am venit la tine. Voi putea oare să spun ceva? Cuvântul pe care Dumnezeu îl va pune în gura mea, pe acela îl voi spune.” „Și Balaam și-a ridicat ochii și a văzut Israelul așezându-și tabăra, fiecare după semințiile lor; și spiritul (ruach) lui Dumnezeu a venit asupra lui. Și el a primit cuvântul de la Acesta și a spus” —Num. 22:38; 23:8, 12, 20, 26; 24:1-3, 12,13; Neem. 13:2; 2 Pet. 2:15, 16; Iuda 11.

³⁶ Un alt exemplu de situație când duhul inspirației a coborât asupra dușmanilor oamenilor plăcuți de Dumnezeu, pentru a distruge planurile celor răi, este cel al Regelui Saul. Când Saul a aflat locul unde se ascundea David, după ce fusese izgonit, Saul a trimis pe rând trei grupuri de mesageri să îl prindă pe David. Dar fiecare dintre cele trei grupuri, când au ajuns „ au văzut o adunare de proroci care proceau, cu Samuel în frunte. Duhul lui Dumnezeu a venit peste trimeșii lui Saul și au început și ei să procească. Au spus lui Saul lucrul acesta; el a trimis alți oameni și au prorocit și ei. A mai trimis alții a treia oară și au prorocit și ei. Atunci Saul s-a dus el

³² Cum se referă Petru la proorocii și apostolii pentru a demonstra lucrarea duhului lui Dumnezeu să facă lucruri miraculoase?

³³ De ce, atunci, este Biblia Cuvântul sau Cartea lui Dumnezeu, în ciuda imperfecțiunilor oamenilor care au scris-o?

³⁴ A lucrat duhul lui Dumnezeu cu Abel, Enoh și Lameh, și dacă da, cum?

³⁵ În ce fel sunt cuvintele lui Balaam către regele Balac un exemplu din lucrarea duhului lui Dumnezeu?

³⁶ Ce caz asemănător de înfrângere a dușmanului de duhul lui Dumnezeu avem în experiența Regelui Saul?

însuși la Rama. Ajungând la fântâna cea mare fără apă, care este la Secu, a întrebat: „Unde este Samuel și David?” I s-a răspuns: „Sunt în Naiot, lângă Rama.” Și s-a îndreptat spre Naiot, lângă Rama. Duhul lui Dumnezeu a venit și peste el; și Saul și-a văzut de drum prorocind până la sosirea lui în Naiot, lângă Rama. S-a dezbrăcat de haine și a prorocit și el înaintea lui Samuel; și s-a aruncat dezbrăcat la pământ toată ziua aceea și toată noaptea. De aceea se zice: „Oare și Saul este între proroci?” —1 Samuel 19:18-24.

³⁷ Duhul inspirator al lui Iehova coborâse asupra credincioșilor prooroci de demult, ca ei să trimită avertismente poporului lui Dumnezeu care încălcaseră legământul. Referitor la aceasta, Neemia a spus: „Dar tu ai fost îngăduitor cu ei mulți ani și ai depus mărturie împotriva lor prin spiritul Tău, prin intermediul profeților Tăi, însă ei nu și-au plecat urechea. În cele din urmă i-ai dat în mâna popoarelor acelor țări.” (Neem. 9: 30) Referitor la același lucru Zaharia spune: „Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor, prin Duhul Său, prin prorocii de mai înainte. Din pricina aceasta DOMNUL oștirilor s-a aprins de o mare mânie.” (Zah. 7:12) Când tânărul Elihu a fost inspirat să îi certe pe cei trei falși prieteni care încercau să îi compromită integritatea lui Iov, Elihu a rupt tăcerea și a spus: „Dar, de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea. Căci sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înăuntrul meu”. (Iov 32: 8, 18). Referitor la duhul inspirației, care a coborât asupra lui Daniel ca să tălmăcească visul lui Nebucadnețar și scrisul de pe peretele palatului lui Belșatar, acei monarhi păgâni au vorbit despre Daniel : „tu însă poți, căci ai în tine duhul (ruach) dumnezeilor sfinți.”.—Dan. 4:8, 9, 18; 5:11, 12, 14.

³⁸ David, Regele uns al Domnului și dulcele cântăreț de psalmi al lui Israel, a scris și a cântat datorită inspirației de la Dumnezeu; și referitor la aceasta el spune: „Duhul Domnului vorbește prin mine și cuvântul Lui este pe limba mea. Dumnezeu lui Israel a vorbit. Stânca lui Israel mi-a zis: „Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu” (2 Sam. 23:1-3). David a făcut mari pregătiri pentru ca să se construiască templul lui Iehova la Ierusalim. Modelul lucrării pe care i-a lăsat-o fiului și urmașului lui la tron să o continue era inspirat de duh. „David a dat fiului său Solomon, chipul prispei și clădirilor... I-a dat planul a tot ce avea în minte cu privire la curțile Casei DOMNULUI... „Toate acestea” a zis David „toate lucrările izvodului acestuia, mi le-a făcut cunoscut DOMNUL, însemnându-le în scris cu mâna Lui.” (1 Cron. 28:11, 12, 19) Isus Hristos oferă o mărturie referitoare la duhul care l-a inspirat pe David, în Matei 22:43 și Marcu 12: 36.

³⁹ Duhul lui Dumnezeu, care a coborât asupra slujitorilor Lui, le-a permis acestora să facă fapte demne de povestit. Când a fost poruncit să se construiască tabernacolul pentru slujba lui Iehova, în pustiu de pe Muntele Sinai, Dumnezeu l-a chemat pe bărbatul numit Bețaleel, pentru acest serviciu și a spus: „L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări, i-am dat putere să născocască tot felul de lucrări meșteșugite, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre și să le lege, să lucreze în lemn și să facă tot felul de lucrări.” Dumnezeu i-a dat lui Bețaleel un ajutor, care să lucreze cu el, Oholiab, și acestora doi și tuturor ajutoarelor lor Dumnezeu Atotputernic le-a dat înțelepciune și ingeniozitate, ca ei să pregătească toate lucrurile pentru tabernacol, conform modelului pe care Iehova Dumnezeu i-l dăduse lui Moise pe munte. Mai cu seamă acei doi oameni au căpătat darul, prin duhul lui Dumnezeu, să îi învețe pe alții, care s-au apucat cu râvnă să lucreze pentru Dumnezeu. —Ex. 31:1-11; 35:30-35.

ALTE MANIFESTĂRI

³⁷ a) Cum au depus mărturie Neemia și Zaharia în ceea ce privește puterea de inspirație a duhului lui Dumnezeu? b) Ce a spus Elihu referitor la acest subiect, și cum au atras atenția Nebucadnețar și Belșatar asupra acestui lucru?

³⁸ Cum a fost evident duhul inspirației în cazul lui David?

³⁹ Ce fapte a făcut duhul lui Dumnezeu în ceea ce îi privește pe Bețaleel, Oholiab, și cei care munceau alături de ei?

⁴⁰ La sfârșitul celor șapte ani de asupra de către madianiții cei păgâni și de aliații lor, Iehova Dumnezeu a ridicat un om de credință și devotament, pe nume Ghedeon, să slujească ca judecător și ca izbăvitor al poporului Său, al lui Israel. Textul ne spune că duhul lui Dumnezeu l-a îmbrăcat sau l-a acoperit pe el, ca să pornească la luptă împotriva dușmanului. „Ghedeon a fost îmbrăcat cu Duhul DOMNULUI; a sunat din trâmbiță și Abiezer a fost chemat ca să meargă după el.” Invadatorii madianiți au fost puși pe fugă dezordonată la puțin timp după aceea. (Judec. 6:34) O frază asemănătoare este folosită și despre Amasai, care a condus un grup de credincioși la ascunzătoarea lui David din pustiu. Când David i-a întrebat dacă veniseră în pace, „Amasai, unul din căpitani de seamă, a fost apucat de Duhul și a zis: „Suntem cu tine, Davide și cu tine, fiul lui Isai! Pace, pace ție și pace celor ce te ajută, căci Dumnezeul tău ți-a ajutat!” (1 Cron. 12:18) Se mai spune despre cum și preotul Zaharia a fost și el îmbrăcat sau învăluit de duh, în 2 Cronici 24: 20, *margin*.

⁴¹ Când Iehova Dumnezeu l-a lepădat pe Regele Saul ,pentru încăpățânarea și nesupunerea lui, a fost căutat un om după dorința lui Dumnezeu. Acel om s-a dovedit a fi păstorul David, și Dumnezeu l-a trimis pe proorocul Samuel să îi arate lui David semnul că Dumnezeu îl alesese să fie viitorul rege. „Samuel a luat cornul cu untdelemn și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare” În același timp, „Duhul DOMNULUI s-a depărtat de la Saul; și a fost muncit de un duh rău care venea de la DOMNUL.” (1 Sam. 16:13, 14) Cu siguranță, plecarea duhului lui Dumnezeu de la Saul a lăsat loc doar unui altfel de duh care să îl ghideze. Dumnezeu a trimis un duh rău la Saul indirect, în sensul că nu i-a mai oferit nici o povață, și treburile Lui cu David cel uns au stârnit în Saul duhul geloziei, amărăciunii, deznădejdiei, și al îngrijorării pentru tronul lui și pentru spița regală. De aceea Dumnezeu nu a fost responsabil pentru încercările josnice ale lui Saul de a îl ucide pe David. În ceea ce îl privește pe David, el a fost un om schimbat din ziua în care duhul lui Dumnezeu a coborât asupra lui după ce el a fost uns. (1 Sam. 10:1, 6) Însoțit de acel duh ceresc, David s-a dus de unul singur să accepte provocarea uriașului Goliat, care îl sfida pe Dumnezeu. Doar cu ajutorul duhului lui Iehova a putut David să îl doboare pe greoiul uriaș în țărână. „Biruința este a Domnului,” a strigat David.—1 Sam. 17: 40-54.

⁴² Nicăieri, în toate Scripturile, nu se arată că cei credincioși din vremurile de demult, fie bărbați sau femei, asupra căror s-a pogorât duhul, până la Ioan Botezătorul, ar fi primit vreo promisiune cerească ,ca urmare a lucrării speciale a sfintei forțe active a lui Dumnezeu asupra lor, ca slujitorii Lui. Lor nu li s-a acordat prin aceasta dreptul la viață în ceruri. Lor nu li s-au oferit speranțe cerești spre înțelegere, și nici nu au fost îndrumați pe calea care duce spre viață în ceruri. Cea mai bună șansă oferită lor este aceea de a se bucura de o „înviere mai bună” la viață veșnică pe pământul desăvârșit, sub domnia lui Isus Hristos. (Evrei 11: 35-40) Aceasta nu pentru că ei nu ar fi împlinit condițiile necesare, dacă li s-ar fi oferit prilejul, ci deoarece nu venise încă vremea orânduită de Dumnezeu ca duhul Lui să lucreze cu fapăturile omenești pentru moștenirea cerească.

⁴³ Mai mult de nouăsprezece secole au trecut de atunci, dar același „Tatăl duhurilor” trăiește. El care era în stare să se servească de bărbați și femei prin lucrarea sfântului Său duh, cu atât de mult timp în urmă, bărbați și femei care nu aveau vreo speranță de viață în ceruri, ci ale căror așteptări constau într-o viață veșnică în Noua Lume pe pământ; același mare Izvor de duh sfânt este astăzi în stare să îl folosească în legătură cu credincioasele persoane de bună-credință care trăiesc azi aici. Cum lucrează spiritul lui cu aceștia, și cum a lucrat el în secolele trecute cu cei care au primit mesajul ceresc, este un subiect păstrat pentru discuție în articole viitoare. Asigurați-vă de deplina înțelegere a materialului preliminar de mai sus, pentru a înțelege, cum se

⁴⁰ Cum este descris că a lucrat duhul asupra lui Ghedeon, și Amasai, și asupra preotului Zaharia?

⁴¹ Ce s-a întâmplat cu David după ce Samuel l-a uns ? Și simultan, cum a fost afectat regele Saul?

⁴² Prin astfel de lucrări ale sfântului duh asupra lor, au fost îndreptați bărbații și femeile de demult pe calea spre ceruri, și care este cea mai mare speranță de viață a lor, și de ce?

⁴³ De ce este materialul de mai sus referitor la “Tatăl duhurilor” de interes pentru noi cei de azi, și de ce trebuie să fim siguri că înțelegem materialul de mai sus?

cuvine ,ce va urma.

DIAVOLII, AGENȚII VIOLENȚEI

LA VREMEA când Domnul Dumnezeu l-a chemat la judecată pe Adam păcătosul, El a rostit aceste cuvinte către Diavol: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Gen. 3:15) Șarpele, căruia se pare că i se adresa Dumnezeu, a devenit un simbol al diavolului sau ispititorului, care este unul din numele dușmanului lui Dumnezeu, Satan. Sămânța șarpelui servește ca să simbolizeze toate fapăturile care devin parte a organizației lui Satan. Cuvântul *femeie* se referă în mod simbolic la organizația lui Dumnezeu; și „sămânța ei” se referă în mod simbolic la acele fapte care se dedică pe deplin lui Dumnezeu și devin parte din organizația Lui sfântă și dreaptă, pe care El o folosește împotriva lui Satan și a organizației lui. Fiecare faptură din univers trebuie să devină ori parte din organizația lui Dumnezeu, ori parte din organizația aflată sub controlul lui Satan. Satan și sămânța lui sunt dușmanii lui Dumnezeu și dușmanii seminței *femeii* lui Dumnezeu. Dușmănia dintre cele două este puternică; și la vremea potrivită una din ele va învinge. Toate fapăturile sincere ar trebui să vrea să știe cum va triumfa organizația lui Dumnezeu.

Satan era odinioară Lucifer, o faptură plină de frumusețe. El a ajuns la concluzia că merita să fie adorat de alte fapte; și astfel s-a abătut de la calea cea înțeleaptă. Prin această alegere imprudentă, el s-a corupt, și Dumnezeul Atotputernic i-a spus: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau privesc împăraților.” —Ezech. 28: 17.

Din acea vreme și până acum un mare număr de îngeri ai răului au lucrat alături de Satan, și acești diavoli sunt cu toții incluși în judecata lui Dumnezeu împotriva lui Satan. (Mat. 25:41) Principalul ajutor al lui Satan în guvernarea lui diabolică, acum, se numește "Gog"; iar locul unde stau mulțimea de îngeri ai răului este „ținutul lui Magog”. (Ezech. 38: 2-6) Toți din acea mulțime haină de diavoli sunt dușmanii Dumnezeului Atotputernic, și sunt dușmani ai fiecărei fapte care Îl slujește pe Dumnezeu. Pe când era pe pământ, Isus a depus mărturie în fața oamenilor și a spus că Satan este prințul demonilor, stăpânitorul nevăzut al acestei lumi rele. (Ioan 14: 30) Lui Satan i se mai zice de asemenea *Beelzebub* în calitatea sa de conducător al demonilor sau al duhurilor rele; și de aceea este adevărat că mai sunt mulți alți demonii sau duhuri rele în afară de Satan, care batjocoresc pe Dumnezeul Atotputernic, înșală omenirea și încearcă să îi distrugă pe toți care Îl slujesc pe Dumnezeu. (Mat. 10:25; 12:24; Luca 11:15, 18, 19) Toți aceia răi sunt fapte ale întunericului, adică ale răului, și ei sunt cei mai puternici dușmani ai celor care Îl slujesc pe Dumnezeul Atotputernic, și care luptă împotriva slujitorilor lui Dumnezeu, așa cum este scris în Efeseni 6:12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” Întreaga organizație a lui Satan este pornită împotriva dreptății de pretutindeni, dar în cele din urmă ei sunt sortiți unei distrugerii sigure. Motivul pentru care Dumnezeu le-a îngăduit să existe pentru așa de mult timp este ca astfel să arate puterea Lui extraordinară de a înfrânge eforturile lor de a se opune scopurilor Sale.

În vremurile trecute, diavolii, ca și îngerii sfinți, aveau puterea să se întrupeze, adică să apară sub formă omenească sau în trup. Așa a fost cazul cu îngerii care i-au apărut lui Avraam, lui Lot și altora. (Gen. 18:1-15; 19:1, 15) Acei îngeri buni și credincioși au fost trimiși de Dumnezeul Atotputernic ca să anunțe mesajul Lui oamenilor de pe pământ. (Judec. 2:1; 6:12-16; 13:1-20) Înainte de potopul din vremea lui Noe, demonii care lucrau din vremea răzvrătirii lui Satan aveau și ei puterea să se întrupeze, și făceau asta. Acei îngeri ai răului lucrau împotriva voii lui Dumnezeu, deoarece se împotriveau lui Dumnezeu și erau de partea Diavolului. Ei au apărut

pe pământ ca uriași, și în Scripturile Ebraice ei sunt numiți *Nephilimi*. Acest fel de îngeri mai sunt numiți și *cei căzuți* sau *îngeri căzuți*, deoarece ei au căzut departe de calea cea dreaptă și lucrările lor erau pe deplin în rău sau păcat. (Ps. 36:12). Din același motiv, despre Lucifer cel răzvrătit s-a spus: „Cum ai căzut!” (Isa. 14:12) Timp de multe secole, acea oaste de îngeri ai răului s-au dedat la atacuri asupra altora, și din acel motiv ei sunt numiți „căzători”; adică cei care se prăvălesc asupra altora și le fac rău. Cuvântul *Nephilim* înseamnă „cei care doboară”, adică, „aceia care se prăvălesc asupra altora și îi fac să cadă.” (*Strong's Bible Concordance*) Este clar că Gog este unul din acei îngeri căzuți. Oștile de duhuri rele de sub îndrumarea lui Satan sunt pe deplin decăzute și complet lipsite de dreptate.

De la vremea izgonirii lui Adam din Eden și timp de vreo 1.500 de ani, rasa umană s-a înmulțit și a crescut pe pământ. Deoarece toți erau urmașii direcți ai lui Adam, care era desăvârșit la început, femeile erau cu siguranță foarte frumoase; și așa este scris, că ele erau frumoase și plăcute la privit. „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.” —Gen. 6:1, 2.

Cine erau aceste creaturi, „fiii lui Dumnezeu”? Este clar că erau făpturi create de Dumnezeu, pe care El le crease ca îngeri, și care aveau puterea să se materializeze și care chiar se materializau și luau chip omenesc. Toți îngerii credincioși sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu”, deoarece ei au primit cu toții viață prin Dumnezeul Cel Atotputernic. (Iov 38:7) Acei fii ai lui Dumnezeu care s-au întrupat astfel nu erau parte din mulțimea lui Satan la acea vreme, deoarece nu i se alăturaseră lui Satan în răzvrătirea lui.

Scopul permanent al lui Satan, ca dușman al lui Dumnezeu, este să întoarcă toate făpturile, atât oameni cât și îngeri, împotriva lui Dumnezeu, și să îi facă să Îl blesteme pe Dumnezeu și să Îi ocărăscă numele. (Iov 2:1-5). Îngerii răului lucrează cu Satan și sunt înșelători ca și el. Înșelăciunea și amăgirea, mijloace folosite pentru a o atrage pe Eva în capcană, au fost folosite dintotdeauna pentru a atrage și pe alții; și astfel mulțimea lui de demoni s-au folosit de înșelăciune și amăgire pentru a-i conduce pe calea greșită pe îngerii numiți mai sus ca „fiii lui Dumnezeu”. Acesta era un prilej pentru Satan să îi atragă în capcană pe acei fii ai lui Dumnezeu, care se întrupaseră și umblau printre oameni. Este foarte probabil că Satan a început lucrarea de amăgire chiar înainte ca acei fii ai lui Dumnezeu să apară sub chip omenesc. Așa cum se arată mai sus, „fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase,” plăcute ochiului, și totuși nedesăvârșite. Așa cum Satan o folosise pe Eva să îl atragă în capcană pe Adam, la fel și Satan a ales metode asemănătoare, folosind alte femei să îi înșele și să îi amăgească pe „fiii lui Dumnezeu „.

Este clar că acei îngeri întrupați, care la rândul lor urmaseră calea cea dreaptă până atunci, apăreau ca bărbați foarte chipeși și atrăgători, și că arătau bine în ochii acestor femei frumoase. Satan, cu Gog și alții dintre demonii lui, pretinzând că are o atitudine plăcută, deși de fapt de o mare ipocrizie, le-a apărut și le-a explicat acestor bărbați chipeși că ei puteau să facă o mare faptă bună luând de neveste pe acele femei ale oamenilor, și dând naștere la o rasă de oameni chipeși, care ar putea să ajungă la desăvârșire. *Nephilimii* sau uriașii, lucrând sub Satan, au folosit un argument asemănător cu acele „fiice” sau femei frumoase, pentru a le convinge să accepte împreunarea lor.

Un alt scop al lui Satan și al aliaților lui în perpetuarea acestei înșelătorii era să ducă la nașterea și dezvoltarea unei rase de făpturi care ar apărea superioare urmașilor firești ai lui Adam, și care în sine ar fi o batjocură și ocară la adresa Dumnezeului Atotputernic. Este un lucru sigur că *Nephilimii* sau uriașii erau prezenți pe pământ la acea vreme, când s-au făcut căsătorii între fiii lui Dumnezeu și acele femei. Geneza 6: 4 arată: „Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii, care au fost în vechime oameni cu nume”

Aici Scripturile ne arată ilustrația clară, și anume: erau pe pământ femei chipeșe, urmașele

directe ale lui Adam; Satan a văzut că avea prilejul să continue cu înșelăciunea și amăgirea lui, și să mai acopere o dată de ocară numele Dumnezeului Atotputernic; el i-a amăgit pe „fiii lui Dumnezeu”, adică i-a întors de pe calea supunerii, și prin înșelăciune și amăgire i-a făcut să creadă că ei puteau face un mare bine rasei omenești, luând în căsătorie acele femei chipeșe. Probabil că nu le-a fost greu, lui Satan și celorlalți conspiratori ai lui, *Nephilimii* sau „uriași”, să îi convingă pe acei bărbați chipeși să ia de neveste pe acele femei frumoase; și rezultatul acelor măritșuri a fost că li s-au născut copii, care au devenit „viteji”, „oameni cu nume” datorită forței și aspectului lor.

Până la acea vreme, cam la 1.500 de ani după izgonirea omului din Eden, se pare că fuseseră doar trei oameni de mare credință care rămăseseră constanți și credincioși Dumnezeului Atotputernic; și că acei oameni erau, anume, Abel, Enoh, și Noe. (Evrei 11: 4-7) Adam, Cain, și ceilalți care erau urmașii lor, erau oameni nelegiuiți, și rezultatul măritșului dintre făpturile duhuri întrupate și femeile frumoase a fost că toți urmașii au fost răi și au ocărât numele lui Dumnezeu. Aparent, deci, Satan și mulțimea lui reușiseră să îi întoarcă pe oameni departe de Dumnezeu. Doar trei oameni de partea lui Dumnezeu până la acel moment, și toți ceilalți de partea Diavolului, era o generație nelegiuită și groaznic de nesupusă, și chiar și în mintea lor era doar răutate. De ce să fi lăsat Dumnezeu Atotputernic să mai trăiască acea mulțime netrebnică pe pământ? „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” —Gen. 6: 5.

Făpturile de pe pământ sunt din carne păcătoasă, dar Iehova Dumnezeu este acel Mare Duh. „Orice făptură este ca iarba” (Isa. 31:3; 40:6) Făpturile depind de deplin de Dumnezeu să le dea viață, și doar cele care rămân în armonie cu El vor căpăta vreodată viață veșnică. „Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul DOMNULUI peste ea.” În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” —Isa. 40: 7, 8.

Generația care trăia pe pământ pe vremea lui Noe nu merita altceva decât să fie nimicită. De aceea Dumnezeu a spus, referindu-se la acea generație nemernică: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.” (Gen. 6:3) De ce Dumnezeu, Marele Duh, Cel Sfânt și Cel Drept, să continue să rămână în om, și să îl lase să ocărăscă numele Său sfânt? El putea în orice moment să nimicească omenirea complet, și să creeze o altă rasă. Dar Dumnezeu a anunțat apoi scopul Său de a amâna nimicirea mulțimii netrebnice care locuia pe atunci pe pământ, pentru o perioadă de 120 de ani. Răutatea de pe pământ umplea cu mâhnire inima lui Iehova Dumnezeu. „I-a părut rău DOMNULUI că l-a făcut pe om pe pământ și s-a mâhnit în inima Lui” . (Gen. 6:6) Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu făcuse o mare greșală. *I-a părut rău* indică o schimbare în cursul acțiunilor Lui, față de făpturile Sale. De aceea Dumnezeu a hotărât că „va cere socoteală potrivnicilor lui”, nimicindu-i. (Isa. 1: 24). Planul anunțat de El, totuși, era să amâne împlinirea acelei judecăți timp de 120 de ani. „Și DOMNUL a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.” Dar Noe a căpătat milă înaintea DOMNULUI.” (Gen. 6: 7, 8) Cuvintele „am făcut” și „am să șterg de pe fața pământului” sunt în deplin contrast unul cu celălalt, și dezvăluie sensul cuvintelor lui Dumnezeu „îmi pare rău.” Dumnezeu, Creatorul, le arătase iubire și bunătate făpturilor Sale, și avusese răbdare cu ele, și acum urma să le nimicească din cauza răutății lor.

Care era scopul de a amâna vremea distrugerii pentru încă 120 de ani „în loc de a nimici popoarele de pe pământ la acea vreme? În acei 120 de ani Iehova Dumnezeu făcut să fie trimisă o mărturie popoarelor de pe pământ, avertizându-le pe deplin despre scopul Lui de a-i distruge pe cei răi. Dumnezeu niciodată nu judecă înainte pe nimeni, ci prezintă pe larg și pe deplin scopul Lui. Credinciosul Lui slujitor Noe, prin faptele lui și prin cuvintele cu care a predicat printre oameni, i-a avertizat pe toți despre scopul lui Dumnezeu de a distruge făpturile vii de pe pământ, care se abătuseră toate pe căile răului. (1 Pet. 3:20, 2 Pet. 2:5) Faptele lui Iehova Dumnezeu de

atunci au prefigurat un alt mare eveniment, care este acum în curs de împlinire „prin martorii Săi.

Dumnezeu i-a spus lui Noe despre scopul Lui de a distruge pământul, și i-a poruncit lui Noe să construiască o arcă în care el, și familia lui, și anumite animale, să fie luate, ținute și salvate de la potop. „Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu s-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ. Atunci Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul. Fă-ți o corabie din lemn de gofer; corabia aceasta s-o împarți în cămăruțe și s-o tencuiești cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară.” —Gen. 6:11-14.

În timp ce construia arca, Noe a continuat să îi avertizeze pe oameni despre sentința judecării lui Iehova Dumnezeu care se apropia, dar oamenii nu au luat în seamă acel avertisment. Sub îndrumarea celui rău, ei au continuat să ocărăscă numele lui Dumnezeu. Faptele lui Noe de a construi arca era o mărturie pentru oamenii de pe pământ și o mărturie deplină a credinței lui Noe în Dumnezeu, și de aceea faptele lui însemnau o înfierare a răului „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau(cele care au venit odată cu potopul, cum ar fi ploaia, revărsările de apă, furtunile și vânturile) , și, plin de o teamă Sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.” —Evrei 11:7, *Am. Stan. Ver.*

Faptele, ca și cuvintele lui Noe, au fost o mărturie pentru oameni și îngeri, și el astfel le predica ambelor grupuri, la fel cum au făcut adevărații credincioși ai lui Hristos de atunci încoace. (1 Cor. 4:9) Pe lângă avertismentele date, clare și din vreme, acelor făpturi muritoare care erau pe pământ atunci, Dumnezeul Atotputernic alcătuia o ilustrație profetică arătând distrugerea organizației lui Satan, adică toți dușmanii lui Dumnezeu, la vremea sfârșitului acestei lumi. Aceasta este arătat de cuvintele lui Isus, în Matei 24:37-39: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.”

Așa cum Noe a dat avertismente la porunca lui Dumnezeu, așa și Iehova Dumnezeu le poruncește credincioșilor Săi martori de pe pământ, acum, la a doua venire a lui Isus Hristos, să dea avertismente clare, predicând „această evanghelie a împărăției” ca o mărturie pentru omenire, și să facă asta chiar înainte de vremea distrugerii totale a lumii la Armagedon. (Mat. 24:14, 21) În timpul potopului de acum 45 de secole, demonii nu au fost nimiciți de apă, deși au fost forțați să renunțe la trupurile omenești. Așa cum acei demoni sau *Nephilimi* se îndeletniceau cu răspândirea violenței pe pământ, ceea ce a justificat venirea potopului, la fel, în aceste zile de acum, când Fiul omului este prezent pentru a doua oară în spirit, aceiași demoni se îndeletnicesc la fel cu răspândirea violenței, sfidându-L pe Dumnezeu și înjosind numele Lui. Satan și toți demonii Lui sunt forțele ascunse din spatele violenței și a suferinței oamenilor care acoperă acum pământul și care vor sfârși când vor fi nimicite în timpul bătăliei de la Armagedon, care se apropie.—Apoc. 12:12, 13, 17.

IEFTA, LUPTĂTORUL PENTRU LUMEA NOUĂ

Omul nu este un creator. Dacă lucrurile ar depinde de el, într-adevăr nu ar fi „nimic nou sub soare”. (Ecl. 1:9, 10) În ciuda celor care pretind contrariul, omul nu va reuși să construiască o lume, o lume mai bună, nouă și diferită de cea care există de șase mii de ani. Deși oamenii se luptă și mor în această încercare, ei nu pot decât în cel mai bun caz să miște din loc în loc mulțimile de oameni prin schimbări de orânduiri, care nu reușesc să ajungă la rădăcina problemei,

cerurile diavolilor. Partea mai puternică a „acestei lumi diavolești de acum” este dincolo de puterile omului de a o schimba. Dar Iehova Dumnezeu spune: „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte... Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie.” (Isa. 65:17, 18) Iată, deci, speranța omului se află acolo, în NOUA lume promisă de El. În plus, El le oferă oamenilor privilegiul de a lupta pentru această lume nouă și dreaptă. Iefta, acum multe sute de ani, a fost un astfel de luptător pentru lumea nouă. Faptele sale profetice vor fi o sursă de învățătură acum, la momentul culminant al bătăliei.

Deși Iefta nu apare în înșiruirea evenimentelor până la capitolul al unsprezecelea din Judecători, este necesar să aruncăm o privire la unele din versetele din capitolul al zecelea al acelei cărți a Bibliei pentru a stabili contextul istoric. Versetul șase arată că izraeliții renunțaseră la a-L sluji pe Iehova și trecuseră la religia diavolească. Baal și însoțitoarea lui, Astarteea, așa-numita „regină a cerurilor”, împreună cu Milcom și Chemoș, erau dumnezeii pe care îi slujeau ei. Milcom era „urâciunea amoniților”, numele însemnând „regele lor”. (1 Regi 11:5, 33) Aceasta înseamnă că amoniții erau un popor de mari patrioți, devotați în a sluji statul. Izraeliții, care se lepădaseră de credință, căzuseră în capcana religiei lor politice și, ca urmare, Iehova i-a dat pe mâna amoniților, care i-au asuprit. Aceasta a durat optsprezece ani.

În timpul acelei perioade de încercări, izraeliții s-au căit și și-au înălțat vocile către Iehova. Strigătul lor de ajutor nu a primit un răspuns imediat, dar, pentru a le pune sinceritatea la încercare și pentru a-i lăsa să dovedească cum că strigătul lor nu era doar izvorât din egoism, ca să fie eliberați din necazul personal al situației de moment, Iehova le-a amintit de numeroasele dați când îi mântuise și apoi ei se lepădaseră de credință, și a adăugat: „Duceți-vă și chemați pe dumnezeii pe care i-ați ales; ei să vă izbăvească în vremea strâmtorării voastre!” (Judec. 10:7-14) El vroia ca ei să își dea seama că El nu este cineva cu care să se glumească, că de data asta căința lor trebuie să fie profundă, din inimă. Și așa a fost: „Și au scos dumnezeii străini din mijlocul lor și au slujit DOMNULUI. El s-a îndurat de suferințele lui Israel.” După aceea evenimentele din Israel au ajuns la un moment de criză. Amoniții, înfuriați de căința izraeliților și de faptul că dumnezeii lor au fost dați la o parte, s-au adunat pentru a porni la război, în Galaad. Izraeliții s-au adunat și ei, și au făcut tabără la Mițpa. Dar ei aveau o problemă. La vremea aceea nu era un judecător peste Israel; așa încât, după multe discuții serioase, ei au întreat: „Cine este omul care va începe lupta împotriva fiilor lui Amon? El va fi căpetenia tuturor locuitorilor Galaadului.” (Judec. 10: 15-18) Pentru a îi înfrunța pe agresorii înregimentați ai statului totalitar, ei aveau nevoie și au căutat o conducere centrală, unificată.

Răspunsul la problema lor a fost Iefta. Pornind de la baza lui din ținutul Tob, el se lupta de mult timp împotriva expansiunii amoniților. El nu acceptase niciodată ideologia statului total, ci rămăsese la a sluji pe Iehova. Ca dovadă a calităților lui de războinic, cartea sfântă îl descrie ca pe „un om viteaz”. El era fiul celei de-a doua neveste a lui Galaad, care, înainte de căsătoria ei cu Galaad, fusese o curvă. Din acest motiv, când a murit Galaad, frații vitregi cei încrezuți ai lui Iefta l-au izgonit. De acolo el a plecat la Tob, și cu el s-au adunat „oameni fără căpătâi”, sau „oameni fără stare”, oameni care fără îndoială că își pierduseră bunurile și mijloacele de a-și câștiga traiul deoarece refuzaseră să se închine statului amonit și să îi recunoască pe conducătorii lui ca fiind „stăpânirile înalte”. Ei au rămas liberi să Îl slujească pe Iehova Dumnezeu.—Judec. 11:1-3, *Roth*.

Acum, toți oamenii din Galaad și-au dat seama că acea cale a lui Iefta, de rezistență constantă împotriva amoniților, era calea cea bună, calea cea dreaptă, calea pe care o aproba Iehova Dumnezeu. Plini de umilință, bătrânii din Galaad s-au dus să îl aducă pe Iefta din Tob să le fie căpetenie. Era doar pentru situația de moment? Nu; dialogul care a urmat între Iefta și bătrâni a arătat că în veci după aceea, cât va trăi Iefta, fie pace sau război, locuitorii din Galaad vor asculta de judecata lui. Iefta a pus la încercare sinceritatea cererii lor și evidenta schimbare de atitudine a lor față de el, la fel cum Iehova cercetase sinceritatea căinței lor și strigătul lor către

El. (De comparat povestirea din Judecători 10:10-16 cu Judecători 11: 6-11.) Iefta s-a întors cu bătrânii din Galaad și s-a stabilit în Mițpa, cu singurul său copil, o fiică de vârsta măritişului.

Înainte ca bătălia să înceapă cu adevărat, Iefta și oștile amonite au făcut schimb de mesageri. Noul judecător al lui Israel puna vina pentru sângele care urma să fie vărsat acolo, pe seama amoniților. Când li s-a cerut să explice motivul pentru care invadau Israelul, amoniții au pretins că poporul lui Iehova le luase pământurile atunci când Israel a venit din Egipt. Răspunsul detaliat al lui Iefta a respins în mod concludent pretextul invaziei formulat de păgânii cei totalitari. El le-a arătat că ținutul lui Galaad, motivul disputei, aparținuse inițial moabiților, de la care fusese cucerit de amoriți, și că Israel îl luase de la aceștia după o bătălie pornită de amoriții cei puși pe gâlceavă și încheiată cu victoria oferită de Iehova Dumnezeu poporului Său ales. Cu atenție și conștiincios, Iefta a arătat că în pelerinajul lor izraeliții evitaseră pământurile moabiților și edomiților, deși aceste popoare le fuseseră ostile atunci când le ceruseră drept de trecere prin ținuturile lor, și că nu avuseseră nimic de-a face cu amoniții. Dacă ar fi făcut asta, ar fi fost o încălcare a poruncilor lui Iehova. (Deut. 2:19). În cuvântarea sa, Iefta a demontat argumentele amoniților, zicând: „Și acum, când DOMNUL, Dumnezeul lui Israel, a izgonit pe amoriți dinaintea poporului Său Israel, tu să le stăpânești țara? Oare ce-ți dă în stăpânire dumnezeul tău Chemoș, nu vei stăpâni? Și tot ce ne-a dat în stăpânire DOMNUL, Dumnezeul nostru, înaintea noastră, noi să nu stăpânim!” Acesta era un argument pe care acei agresori totalitari îl puteau înțelege. Iefta nu se aștepta să se facă înțeleș, și a concluzionat: „Iehova să judece lucrul acesta. El să fie astăzi judecător între fiii lui Israel și fiii lui Amon.”—Judec. 11:12-28; *A.S.V.*

Ghidat și inspirat de duhul Domnului, Iefta a pornit la fapte. El a organizat o campanie rapidă să recruteze luptători pentru lumea nouă, care s-ar bucura să aibă ocazia de a înfrunța dușmanul opresor și să lupte pentru o guvernare teocratică. Mulți au răspuns chemării. Într-un marș victorios, forțele teocrației au cucerit rapid oraș după oraș de la dușman. Dușmanul a fost zdrobit, iar mulți au fost nimiciți.

Dumnezeul păgân Chemoș nu a putut să își salveze credincioșii. Numele său înseamnă „cuceritor”; de aceea, este ironic cum credincioșii săi fideli au fost ei înșiși „cuceriti de fiii lui Israel”. Chiar înainte de această nimicire măreață, triumfătoare, a totalitarismului religios, și în timp ce duhul Domnului îl însoțea pe Iefta, el a făcut un jurământ. Fanaticii religioși pretind că a fost un „jurământ pripit”, și mulți pretind că împlinirea lui a însemnat sacrificarea cu cruzime a unei creaturi umane. Niciunul din aceste lucruri nu este adevărat. Iefta a jurat că dacă Iehova le va oferi victoria, primul lucru care îi va veni în întâmpinare, când va reveni acasă, va fi oferit Domnului. Iubita lui fiică i-a ieșit înainte, și ea a fost oferită pe deplin să slujească la altarul lui Iehova, ca împlinire a jurământului tatălui ei. (Judec. 11:29-40) Jurământul dovedea dorința sinceră și ardentă a lui Iefta pentru o victorie care să Îl cinstească pe Dumnezeu, indiferent de prețul plătit de el personal. În plus, toate aceste evenimente au fost organizate de Iehova pentru a evidenția semnificația lor profetică, care va fi discutată într-un articol despre fiica lui Iefta.

Într-o întoarcere bruscă după distrugerea dominației amoniților, al doisprezecelea capitol din Judecătorii dezvăluie conflictele interne din Israel. Pe malul de vest al Iordanului se aflau ținuturile lui Efraim, o seminție înrudită îndeaproape cu manasiții, seminție de care aparținea Iefta. Deși amoniții se extinseseră așa de mult încât ajunseseră până la ținutul lui Efraim și ocupaseră părți din el, cea mai mare dintre cele douăsprezece seminții nu trimisese pe nimeni să ia parte la luptă. Efraimiții îi lăsaseră pe manasiți, ca seminția de la frontieră, să servească ca un stat tampon și să îi țină pe invadatori la distanță. (Judec. 10:9) Acum, după ce victoria fusese asigurată și lupta se încheiase, efraimiții cei gâlcevitori au năvălit peste Iordan, căutând gâlceavă cu frații lor, strigând „Pentru ce te-ai dus să bați pe fiii lui Amon, fără să ne fi chemat și pe noi să mergem cu tine? Vrem să-ți dăm foc casei și să te ardem împreună cu ea.” Iefta le-a răspuns: „când v-am chemat, nu m-ați scăpat din mâinile lor. [ale amoniților].” Invitația să slujească fusese trimisă, și ignorată.— Judec. 12:1-3.

În bătălia care a urmat, efraimiții au suferit o înfrângere răsunătoare, și patruzeci și două de

mii au fost uciși. Celor care fugeau le-a fost tăiată retragerea la vadurile Iordanului. Când cei suspectați de a fi dușmani erau capturați la vaduri, și aceia negau că sunt efraimiți, se folosea o încercare infailibilă: „Atunci îi ziceau: „Ei bine, zi Șibolet.” Și el zicea: „Șibolet” căci nu putea să-l spună bine. Atunci bărbații Galaadului îl apucau, și-l junghiau lângă vadurile Iordanului” (Judec. 12:5, 6) După ce a pus capăt oricărei împotriviri față de guvernarea teocratică, se pare că Iefta s-a bucurat de pace în timpul celor șase ani cât a mai fost judecător. (Judec. 12:7) Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu este mărturie cum Iehova a aprobat faptele lui Iefta, și la vremea potrivită el va deține o poziție înaltă în noua lume dreaptă a Creatorului.—Ps. 45:16; Isa. 32:1; Evrei 11:32.

Ca și izraeliții înainte de faptele lui Iefta, creștinii îndoielnici din timpul periodului Ilie al bisericii și câțiva ani din timpul periodului Elisei, au fost corupți de religie. Ei tindeau să privească conducătorii lumești ca pe „stăpânirile înalte”; și adunările lor erau organizate după orânduirea democratică. Cu trecerea timpului aceste greșeli au fost îndreptate; s-a văzut că Iehova și Hristos sunt „Stăpânirile cele mai Înalte”, și guvernarea teocratică a fost pusă în aplicare prin organizația vizibilă a „Societății”.

Astfel s-a întors din exil „Iefta”, al cărui nume înseamnă „Deschizător”, sau „eliberare”, și martorii lui Iehova au fost eliberați de sub conducerea pe căi greșite a bisericii și de sub cea a conducătorilor lumești pe care greșit îi consideraseră „stăpânirile înalte”.

Amoniții politici moderni au pretins că aceasta era o invazie a pământului lor, că ei sunt „stăpânirile înalte” cărora trebuie să li se supună poporul lui Iehova și toate celelalte popoare. Ei sunt niște coloniști fără drept pe un pământ sfânt. „Noua lume” pe care ei încearcă acum să o construiască va sta în acel loc sfânt, până la distrugerea ei. (Mat. 24:15) Nebunia orânduirilor statelor totalitare se întinde acum pe întreg globul, și se extinde peste tot în dauna libertății, dar organizația teocratică a lui Iehova este fermă în apărarea libertății date de la Dumnezeu. Ei au fost fericiți cu multe victorii; vor mai fi și alte victorii în viitor pentru iubitorii libertății, momentul culminant va fi distrugerea „acestei lumi crude”, devenită totalitară, la Armagedon. În căderea ei îi va antrena și pe închipuiții creștini, mai ales clasa „servului rău”, care, ca și efraimiții, nu vor să se lupte cu forțele răului, ci îi calomniază pe adevărații creștini. Ei sunt eficienți în folosirea Scripturii, dar amestecă interpretările personale cu religia. Ei nu sunt în stare să rostească adevărurile Bibliei în forma lor clară, nealterată. Ca și alți dușmani, ei sunt sortiți să moară luptând împotriva, și nu pentru noua lume a lui Iehova.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

LA CE A DUS SERVICIUL DE MARTOR ÎN PUBLIC (ANGLIA)

„Eram pe trotuar în Piața Centrală când un bărbat a venit la mine să mă întrebe ce înseamnă cuvântul 'Teocratic' de pe pachetul de reviste. I-am explicat. Mi-a spus că era fondatorul 'Clubului Piraților' și că el și comitetul lui se întrebaseră de multe ori de ce noi stăm și acceptăm glumele trecătorilor; și că credeau că trebuie să fii cu adevărat curajos să faci acest lucru. El m-a întrebat apoi dacă aș vrea să vin la o dezbatere la club și să le spun tuturor de ce continuăm cu acest serviciu, în ce credem, și să răspundem la întrebări.

„Desigur că am acceptat, și dezbateră s-a ținut duminică seara trecută. Erau prezenți un ofițer de grad înalt din Comanda De Sud a Armatei, un avocat cunoscut, un ateu binecunoscut, un adept al teozofiei, un agnostic, și două fete de la Serviciul Auxiliar Teritorial, pe lângă alte câteva persoane. Dezbateră era despre 'Religie și Viață', și noi, ca martori ai lui Iehova, am fost invitați să vorbim primii. Eram trei, și ne pregătisem discursul cu atenție, și a fost primit foarte bine și am

depus o mărturie foarte frumoasă fără să fim întreruși. La încheiere, opoziția a început să se exprime, și au fost încercări să ne anihileze argumentele, dar, prin mila Domnului, am fost în stare să dăm răspunsuri Scripturale la fiecare întrebare pusă, și, oricât de mult au încercat, nu au reușit să ne încurce. Le-am oferit o frumoasă mărturie acestor persoane care se învârt în 'cercurile înalte' din S— și pe care cu greu le-am fi putut întâlni în situații obișnuite. După dezbateri ofițerul ne-a mărturisit că nu poate să înțeleagă de ce suntem un grup așa de huliți.”

INFLUENȚA ÎN CREȘTERE A STUDIULUI DE CĂRȚI (TENNESSEE)

„Am trecut pe la una din persoanele cu care studiez, cu cartea *Lumea Nouă*. Tânăra doamnă mi-a spus cum s-a întâlnit cu o prietenă de-a ei în oraș. A întrebat-o pe această doamnă E. A. dacă citise vreuna din cărțile noastre. Dna. E. A., desigur, i-a spus că nu; deoarece nu putea să le înțeleagă. Tânăra doamnă a atacat-o imediat, spunându-i că este 'doar o ipocrită', etc., și vorbindu-i într-un fel în care eu nu aș fi îndrăznit. În mod ciudat, în seara aceea, pe când mă duceam spre casă, am mers dincolo de strada mea și, aflându-mă pe strada unde stă dna. E. A., m-am gândit să trec să o văd. De fiecare dată refuzase orice fel de materiale de la mine. Când am intrat în magazinul ei a zâmbit, și ne-am dus în spatele magazinului ca să stăm de vorbă câteva momente. Clienții veneau într-una, așa încât a trebuit să termin repede, dar ea mi-a spus: 'O să iau cartea cu o condiție: să vii și să studiem împreună în fiecare săptămână.' Atunci mi-am dat seama că ședințele de studiu o ajutaseră pe cealaltă doamnă și că probabil îi spusese dnei. E. A. despre ele. Domnul îi binecuvântează pe cei ce studiază, oriunde sunt ei. Am adus 15 persoane la Sala Împărăției ca rezultat al studiilor. Ar fi venit mai mulți, dar unii au plecat în alte părți ale țării.”

CĂUTÂND CALEA (CONNECTICUT)

„Tocmai mă întorsesem de la ședința de studiu din Zona noastră, într-o noapte ploioasă. Cineva a bătut la ușă. Deschizând, am auzit cuvintele: 'Aici locuiesc martori ai lui Iehova?' Era vocea unui tânăr, care mi-a spus după aceea că obținuse un exemplar din cartea '*Adevărul Te Va Face Liber*' și că vroia una din cărțile cu întrebări și o Biblie ca să studieze cartea mai pe deplin. L-am invitat înăuntru și i-am arătat broșura cu întrebări 'Sabia Duhului' [Biblia], și *Turnul de Veghere*; a contribuit cu bani pentru toate acestea și a primit cartea *Copiii* ca bonus pentru abonamentul la *Turnul de Veghere*. A spus: 'Va fi prima dată pentru mine când citesc Biblia.' I-am arătat cum să găsească cartea, capitolul și versetul, și i-am spus că studiem cartea împreună acasă la oameni. Am stabilit să începem studiul cărții cu el luni, la 5 după amiaza. Adevărat a spus Domnul: 'Turma mea îmi știe vocea'; și organizația Domnului ne-a sfătuit cu înțelepciune, 'Faceți o a doua vizită acolo unde ați lăsat o carte.'„

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul împărăției lui Iehova

VOL. LXV

1 IULIE 1944

Nr. 13

„ADUNÂND MULȚI FII ÎN GLORIE”

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor”. – Evrei 2:10.

¹ Iehova a educat o familie de fii pentru a-L acompania în cer, departe de cunoașterea și vederea omului. Deoarece educația dată de El este necesară pentru ca aceste creaturi de pe pământ să poată intra în cer, acest lucru contrazice ideea că miliardele de păgâni, care au practicat religia lor cu credință, dar care au murit în ignoranță față de adevărul lui Dumnezeu, vor fi salvați în cer datorită sincerității și ignoranței lor. Cunoașterea este moartea ignoranței și are un rol important în legătură cu chemarea la Tatăl. De aceea, când prezintă mijloacele salvării, apostolul Pavel citează Ioel 2: 32, și anume: „Atunci oricine va chema Numele lui Iehova va fi mântuit.” (*Am. Stan. Ver*). Apoi continuă cu întrebările: „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” – Romani 10: 13-15.

² Educarea acelor mulți fii ai lui Iehova pentru glorie cerească nu putea începe până ce Iehova nu a trimis pe Cel Ales să propovăduiască și să dea vestea bună în legătură cu această ocazie glorioasă. Primul om pe care El l-a trimis să predice această informație și să deschidă calea era singurul Său Fiu, coborât din ceruri. (Evrei 2: 3, 4). Acest lucru arată că nu toți, ci de fapt un număr mic dintre cei care se vor dovedi demni de viață veșnică în lumea nouă, vor merge în cer. Marea majoritate a celor care vor câștiga viața vor fi cei care vor ocupa acest pământ pentru totdeauna; deoarece Creatorul a făcut acest pământ să existe veșnic și să fie locuit de o omenire perfectă. – Eclesiastul 1: 4; Isaia 45: 12, 18.

³ Evident, acei oameni care și-au dovedit integritatea, prin credință în Dumnezeu, înainte ca El să înceapă adunarea fiilor Săi în glorie, nu au speranța cerului. Dumnezeu nu le-a dat această speranță și nici nu a trezit-o în ei, deși ei au căutat o conducere cerească care să distrugă dominația Diavolului și a demonilor săi și care să domnească din cer peste oamenii de bună credință din lume. Niciunul dintre oamenii care au eșuat în a fi chemați de Iehova Dumnezeu în glorie nu se vor ridica mai sus de viața pe pământ. În Geneza 6: 2-4 este menționat că „fiii lui Dumnezeu” au fost atrași de frumoasele fiice ale omului și s-au însurat cu ele, dar acei fii nu erau oameni. Erau îngeri neascultători sau duhuri dintre acei „fii ai lui Dumnezeu” care au asistat la lucrarea lui Dumnezeu în crearea lumii: „atunci când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” (Iov 38: 7). Pentru faptele de

¹ a) Ce a educat Iehova și ce credințe religioase contrazic acest fapt? b) Ce importanță are cunoașterea în acest context?

² a) Când a putut începe această educație prima dată și de ce? b) Ce demonstrează acest lucru despre cei care vor câștiga viața veșnică?

³ a) Ce speranțe de viață au cei care au fost credincioși lui Dumnezeu înainte ca educarea să înceapă? b) Menționarea „fiilor lui Dumnezeu” în Geneza 6: 2-4 dovedește că educarea începuse încă de atunci? Și cine erau acești fii?

neascultare din vremea lui Noe, Dumnezeu a permis ca acele spirite să fie întemnițate. – 1 Petru 3: 19, 20.

⁴ Când primul om, Adam, a ignorat legea Dumnezeului Creator, a încetat să mai fie fiu al lui Dumnezeu sau membru al familiei universale a lui Dumnezeu. De aceea, niciunul dintre descendenții lui Adam, născut din sânge și carne, nu este fiu al lui Dumnezeu. La mai mult de patru mii de ani de când Adam a fost dezmoștenit ca fiu al Domnului, un scriitor al Bibliei inspirat a spus pentru prima dată: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea (și fiii ei) nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3: 1-3). Dacă toți oamenii ar fi fiii ai lui Dumnezeu, doar pentru că toate creaturile au fost făcute de Dumnezeu și pentru că Dumnezeu l-a creat pe primul părinte, Adam, atunci necredinciosul Lucifer, acum Satan Diavol, ar fi de asemenea fiul lui Dumnezeu și demonii săi ar fi la fel.

⁵ Duhul lui Dumnezeu, prin care Creatorul își duce la îndeplinire voința, este forța Sa activă, energia Sa invizibilă, care funcționează potrivit scopului și voinței Domnului. Este duhul sfânt al lui Dumnezeu. Acei bărbați și acele femei din vremurile din vechime, asupra cărora s-a coborât duhul sfânt, inspirându-i să vorbească și să scrie, sau animându-i să acționeze, nu au devenit astfel copii ai lui Dumnezeu. Spiritul activ al forței lui Dumnezeu s-a coborât asupra lui Moise și asupra celor șaptezeci de bătrâni cu care a fost asociat Moise în judecată, toate acestea fiind profetite. Cu toate acestea, aceștia nu au devenit de aici fiii ai Dumnezeului Cel Prea Înalt. Nu era momentul ca duhul Lui să funcționeze astfel. Dumnezeu se referea la Moise fiind doar „servitorul Meu”. Despre Moise este scris: „Dar Cel ce a zidit toate lucrurile, este Dumnezeu. cât despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu” ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile, care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu.” (Evrei 3: 4-6; Numeri 12: 7). Cântecul cântat de Moise poartă numele de „cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 15: 3). În afară de Moise, duhul sfânt a coborât asupra judecătorului Otniel și a judecătorului Iefta; a coborât asupra judecătorului Samson și l-a îndemnat la acțiune viguroasă; s-a coborât asupra lui Saul, după ce fusese uns de profetul Samuel pentru a fi regele lui Israel. Totuși, niciuna dintre aceste acțiuni ale duhului sfânt nu i-a făcut pe acei oameni să se ridice printre fiii lui Dumnezeu. – Judecători 3: 10; 11: 29; 13: 25; 14: 6, 19; 15: 14; 1 Samuel 10: 6, 10; 11: 6.

⁶ După ce Samuel l-a uns pe succesorul regal al lui Saul, duhul lui Iehova Dumnezeu s-a coborât asupra lui David. Dar, peste unsprezece secole, de Rusalii, apostolul Petru a spus, inspirat de duhul sfânt: „Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Căci David nu s-a suit în ceruri” - (Fapte 2: 29, 34). Duhul sfânt al lui Dumnezeu s-a coborât, de asemenea, și asupra profetului Ilie, și o putere dublă din acel duh s-a coborât asupra succesorei săi Elisei. Totuși, cu nouă sute de ani mai târziu, singurul Fiu al lui Dumnezeu coborât din ceruri, a spus: „Nimeni nu s-a suit în cer, în afară de Cel ce s-a pogorât din cer” – 1 Regi 19: 12; 2 Regi 2: 9, 15, 16; Ioan 3: 13.

⁴ De ce nu sunt toți oamenii fii ai lui Dumnezeu doar pentru că sunt creaturi zămislite de El? Și cine sunt cei care sunt identificați în 1 Ioan 3 : 1-3 ca fii?

⁵ a) Ce este duhul sfânt al lui Dumnezeu? b) De ce nu erau bărbații și femeile de demult, asupra cărora duhul sfânt acționase, făcuți fii ai lui Dumnezeu prin aceasta?

⁶ Care este dovada Scripturală care arată dacă David, Ilie și Elisei au fost fii ai lui Dumnezeu ,deoarece duhul lui Dumnezeu s-a coborât asupra lor?

⁷ Isaac ar putea fi luat drept exemplu pentru a dovedi că, înainte de venirea singurului Fiu al lui Dumnezeu din Ceruri, existau slujitori pe pământ care erau fiii ai lui Dumnezeu. Se poate pune problema că Isaac s-a născut prin puterea duhului sfânt; în Galateni 4: 22, 23, 29, Pavel spunea: „Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse *prin Duhul* tot așa se întâmplă și acum.” . Cum anume a fost născut Isaac în duh? Apostolul Pavel spune în legătură cu vârsta de 99 de ani a lui Avraam și cu vârstnica sa soție Sara: „Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit, avea aproape o sută de ani, nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu” „Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.” (Romani 4: 19, 20; Evrei 11: 11). De aceea, Isaac nu era unul dintre fiii lui Dumnezeu, ci duhul lui Dumnezeu a revitalizat puterile procreative ale lui Avraam și ale Sarei, și de aceea Isaac s-a născut „din duh”. De aceea, el era complet fiul tatălui său direct, Avraam; ceea ce arată că există o diferență între a fi născut *în* duh și a fi zămislit *de* sau *prin* duh pentru a deveni fiu al lui Dumnezeu.

⁸ Un caz asemănător cu cel al lui Isaac este cel al lui Ioan Botezătorul. Așa că apare întrebarea: A fost Ioan un fiu al lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât el era ante-mergătorul lui Isus, precum și un prieten apropiat și rudă a acestuia? La fel ca și în cazul părinților lui Isaac, tatăl și mama lui Ioan erau amândoi bătrâni: „erau amândoi de vârstă înaintată”. Când îngerul Gabriel a dezvăluit scopul lui Dumnezeu cum că Zaharia va avea un fiu pe care îl va boteza „Ioan”, preotul a fost atât de marcat de dificultățile naturale aparente, încât a fost cuprins de o muțenie care nu a sfârșit până la nașterea și botezul copilului. De aceea și nașterea lui Ioan trebuie *să fi fost* din duh. Mai mult, în legătură cu nașterea copilului, Gabriel i-a spus lui Zaharia: „Căci el va fi mare înaintea Domnului; și nu va avea voie să bea nici vin, nici băuturi tari și va fi plin de spirit sfânt chiar din pântecul mamei lui. El îi va întoarce pe mulți dintre fiii lui Israel la Iehova, Dumnezeul lor. El va merge înaintea lui (Dumnezeu) cu spiritul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile taților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celor drepecți, ca să-i pregătească lui Iehova un popor.” După aceea, în ocazii separate, Elisabeta și Zaharia au fost fiecare „plini de duhul sfânt” pentru a inspira procrearea. – Luca 1: 7-17, 41, 67, *The Emphatic Diaglott*.

⁹ Cu toate acestea, duhul lui Dumnezeu nu a acționat pentru a-l face pe Ioan Botezătorul un fiu al lui Dumnezeu, care să fie adus în gloria împărăției; și Isus a spus: „Dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea. Căci până la Ioan au prorocit toți prorocii și Legea.” (Matei 11: 11-13). Cuvintele lui Isus spun clar că nici Ioan, nici un altul dintre profeții credincioși dinaintea lui nu au fost făcuți fii ai lui Dumnezeu care să moștenească împărăția cerească. Viitorul lor serviciu va fi pe pământ, ca reprezentanți princieri ai Teocrației cerești. Vor fi în slujba împărăției, într-adevăr, dar nu ca membri ai familiei cerești sau ai corpului conducător. – Isaia 32: 1; Psalmi 45: 16; Evrei 11: 35-40.

⁷ În ce fel s-a născut fiul lui Avraam, Isaac, „în duh”? Și ce înseamnă aceasta în legătură cu faptul că Isaac ar fi fiu al lui Dumnezeu?

⁸ În ce fel similar a fost născut în duh Ioan Botezătorul și cum a acționat duhul asupra părinților săi?

⁹ Ce spun cuvintele lui Isus cu privire la întrebarea dacă Ioan Botezătorul și profeții care l-au precedat au fost fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Împărăției?

PRIMUL FIU ÎN GLORIE

¹⁰ Toți slujitorii precedenți ai lui Dumnezeu dinaintea lui Isus Hristos au fost la vremea timpului lor. Apostolul Pavel spune că era normal ca Dumnezeu să arate: „Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul(Dumnezeu). De aceea, Lui(Isus) nu-I este rușine să-i numească „frați” (Evrei 2: 10, 11). În ierarhia dreaptă a lucrurilor, „Căpetenia salvării” trebuie să fie primul dintre acești frați ai Săi, potrivit legii lui Dumnezeu cu privire la singurul Său Fiu: „Pentru ca El să fie înaintea de toate.” De aceea, înainte de Isus Hristos nu au existat fii ai lui Dumnezeu care să fie ridicați dintre oameni în glorie divină. Fiindu-le Conducător și Comandant, El trebuia să fie primul și ei trebuie să devină fii ai lui Dumnezeu după El și urmându-i pașii și exemplul lăsat în urmă. Ei trebuiau să învețe de la El cum să sufere în credință și integritate față de Iehova Dumnezeu, pentru a merita răsplata cerească. Apoi ei vor fi demni să împartă gloria divină, în care Căpetenia lor fusese întâi adus de către Iehova Dumnezeu. – Coloseni 1: 18; 1 Petru 2: 21.

¹¹ Era un motiv anume pentru care Isus a fost primul Fiu al lui Dumnezeu pe pământ printre oameni, de la vremea omului perfect, Adam în Eden. În această calitate de Fiu al lui Dumnezeu, Isus Îl avea pe Cel Mai Înalt Dumnezeu drept Tată, și nu pe un om. Iosif a devenit soțul Mariei abia după ce aceasta îl concepuse pe Isus. Îngerul Gabriel a venit la această evreică virgină cu trei luni sau chiar mai mult, înainte ca Iosif să o ia: „Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.” (Luca 1: 26-35, *Emph. Diag*). Deși Isus s-a născut în carne, niciun tată uman nu a contribuit la nașterea Lui. În existența Sa pre-umană, era numit „Cuvântul Domnului”: „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Apocalipsa 19:13; Ioan 1:14). Lăsând viața Sa cerească de până atunci și devenind om perfect și fără de păcat, Isus a fost pus mai jos decât îngerii. De aceea, faptul că s-a născut Fiul uman al lui Dumnezeu ,nu era pentru glorie lumească. De ce, atunci? Despre acesta s-a scris în Evrei 2: 9: „Dar pe Acela care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii” adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste” din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” – *Emph. Diag*.

¹² Isus a fost făcut în carne, în primul rând pentru a suferi din această cauză prin intermediul lui Satan și a slujitorilor săi vicleni. De ce? Pentru a dovedi că integritatea Sa pentru Iehova Dumnezeu era de nepătruns, în ciuda celei mai diabolice persecuții și deci, dovedind că Satan Diavolul este un mincinos și astfel justificând numele și dominația universală a lui Dumnezeu. Moartea Sa umană ca martir a servit de asemenea ca un sacrificiu în numele fiecărui bărbat și al fiecărei femei care Îl acceptă ca și Salvator și Îl urmează. – Evrei 5: 8.

¹³ Faptul că Isus era o creatură umană din carne, era doar ceva temporar; deoarece suferințele cărnii trebuie să fie calea către gloria cerească. Acest lucru implică un comportament special din partea lui Dumnezeu pentru Isus, pentru a-L aduce pe acesta primul în glorie. Și aceasta urma să se înfăptuiască prin intermediul Spiritului sau a forței active a lui Dumnezeu, la

¹⁰ Potrivit apostolului în Evrei cap. 2, cine ar trebui să fie de drept primul Fiu adus în glorie și cum trebuie cei ce Îl urmează să se dovedească demni de glorie?

¹¹ Din ce motiv anume a fost Isus primul Fiu al lui Dumnezeu pe pământ după Adam și a fost El din acest motiv născut pentru glorie lumească?

¹² a) De ce a fost El, în primul rând făcut din carne, pentru a suferi? b) Cărui scop a mai servit moartea Sa umană?

¹³ a) În ce fel special și prin ce mijloace trebuia să Îl ridice Dumnezeu pe Isus ca un Fiu în glorie? b) Care erau împrejurările acestei întâmplări?

fel ca în cazul nașterii lui Isus. Totuși, în aducerea Lui către glorie, procedura era opusul celei de a se naște ca om. Pentru că gloria ce urma să vină era cerească și a venit după ce acesta a murit ca om. Dumnezeu s-a purtat cu Isus astfel încât să Îl poată readuce în față ca Fiul Său ceresc, capabil să se bucure de gloria divină. Din nou, niciun tată sau părinte uman nu a fost implicat în aducerea în față a lui Isus ca și Fiu, în glorie cerească, ca și Căpetenie a salvării celor care îi erau frați spirituali. Din nou, duhul lui Dumnezeu a intrat în acțiune, iar acest lucru s-a întâmplat când Ioan l-a botezat pe Isus. Traducerea *Emphatic Diaglott* a lui Matei 3: 16, 17 spune: „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea.”

¹⁴ Recunoașterea lui Isus ca Fiul Său iubit este dovada că Isus a fost creat atunci din Tatăl Său ceresc și că acea creație s-a realizat în duh sau prin forța activă a lui Dumnezeu. Nu era un copil zămislit în pântec de către orice virgină umană: această zămislire fusese deja realizată pentru Isus și și-a servit scopul. Timp de ani de zile, Isus a fost Fiul uman al lui Dumnezeu și, acum că El își întorcea spatele lucrurilor lumești, El luat cursul de a muri din punct de vedere uman, Dumnezeu l-a adus pe Isus în duh, pentru a deveni Fiu spiritual al lui Dumnezeu, cu acces la gloria cerească. Deci pentru Isus, în calitate de Fiu spiritual și nu de Fiu uman, Dumnezeu a mărturisit cu voce din ceruri. Botezul lui Isus în apă a simbolizat consacrarea Sa față de Dumnezeu pentru a face voia Tatălui Său, iar dorința lui Dumnezeu era ca Isus să sufere până la moarte, pentru a dovedi credința Sa în Dumnezeu și ca, după aceea, să trăiască în chip de creatură spirituală, în glorie cerească. De aceea Isus, cu voința lui Dumnezeu clar definită și cu chemare cerească și speranță de viață, avea acum duhul sfânt asupra Lui și speranța de viață, avea acum spiritul lui Dumnezeu alături și era o nouă creatură, un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Aceasta a fost prima dată când s-a întâmplat asemenea lucru pe pământ. Demonstrează că cei care Îl urmează pe Isus, care sunt, așa cum a fost și El, umani la începutul vieții, pot deveni fii ai lui Dumnezeu, pe care Tatăl ceresc îi aduce la glorie cerească. Nu fii în sensul de carne, ci fii spirituali, aceasta devin ei, deoarece niciun părinte uman nu are de a face cu această problemă. – 2 Corinteni 5: 16, 17.

¹⁵ Este scris la Ioan 1:11-13, că Isus, prin acest mod de acțiune, le-a dat o oportunitate urmașilor Săi. „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul (autoritatea) să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.”

„CREAT” ȘI „NĂSCUT”

¹⁶ Cei ce sunt creați de Dumnezeu sunt numiți “născuți din Dumnezeu” chiar și cât timp sunt în viață și nu au luat încă contact cu gloria divină. De fapt, cele două expresii, „zămislit de Dumnezeu” și „născut din Dumnezeu” sunt folosite alternativ. În 1 Ioan 5: 18 stă scris: „Știm că cine *s-a născut din Dumnezeu* nu practică păcatul, ci pe cel născut din Dumnezeu, Acesta veghează asupra lui, iar cel rău nu pune stăpânire pe el.” Cele două expresii au același sens pentru că traduc aceleași cuvinte grecești din textul original al Bibliei. De asemenea, în 1 Ioan 5: 1 scrie: „Oricine crede că Isus este Hristosul, este *născut din Dumnezeu*; și oricine iubește pe Cel

¹⁴ a) Ce demonstrează aceste împrejurări în legătură cu relația lui Isus cu Tatăl? b) Ce ilustrează acest lucru în legătură cu cei care îl urmează pe Isus?

¹⁵ Prin calea lui, ce oportunitate a creat Isus, așa cum a fost scris în Ioan 1 : 11–13?

¹⁶ a) Ce altă expresie este folosită în Biblia Regelui Iacob cu privire la cei născuți de Dumnezeu și de ce? b) la ce fapt se referă „crearea”?

ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El.” Din nou, aici, “creat” și “născut” au același sens, ca și cuvânt în grecește. A crea se traduce prin a aduce în existență (un copil, ca părinte); pentru a obține (un copil). În Biblie poartă semnificația nu a conceperii, ci a aducerii la viață a unui copil. În acest sens, Matei 1: 2 spune: „Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui;” În Luca 1: 57 stă scris: „Elisabetei i s-a împlinit vremea să nască; și a născut un fiu.” Crearea și nașterea poartă același sens în textul grecesc original.

¹⁷ Așadar, din punct de vedere Biblic, a crea nu se referă la conceperea unui copil în pântec. În Matei 1 :20 se arată cuvintele îngerului către logodnicul Mariei: „Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei la tine pe Maria, soția ta, fiindcă ce s-a conceput în ea este prin spiritul sfânt.” (Goodspeed). Așadar, un om „creat de Dumnezeu” nu poate fi văzut ca o creatură umană încă nenăscută, ci „născut din Dumnezeu” și răspunde direct în fața lui Dumnezeu pentru faptele sale. Prin calea sa în viață, ca fiu născut din Dumnezeu, acesta trebuie să aleagă între viață veșnică sau moarte veșnică. În acest sens, 1 Ioan 5:4 scrie: „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.” (Emph. Diag.) De menționat este faptul că, în timp ce în *Versiunea Autorizată* sau în *Versiunea Regele Iacob* se folosește termenul *născut*, în multe traduceri moderne se folosește termenul *creat*, pentru că traduc același cuvânt din limba greacă. (1 Ioan 5:1, 4, 18, *Am. Stan. Ver.*). Ar trebui să ne așteptăm ca, la fel ca în cazul lui Isus, când un fiu al lui Dumnezeu este creat sau născut, Iehova Dumnezeu, Tatăl, recunoaște acest fiu în fața Sa și a celorlalți. Chiar dacă te gândești că ajungi în cer sau nu, este relevant să examinăm cum, din zilele lui Isus, creaturile umane au avut privilegiul de a deveni fii ai lui Dumnezeu în glorie sublimă, în ceruri.

¹⁸ Cei ce au fost învățați de religie că la moarte sunt destinați să ajungă în cer, trebuie să examineze dacă sunt creați de Dumnezeu și, prin urmare, fii ai lui Dumnezeu. Cuvintele lui Isus în discuțiile Sale cu conducătorul evreu Nicodim reprezintă autoritatea pe acest subiect : „Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” – Ioan 3: 3-8

¹⁹ Ar fi absurd să înțelegem, din cuvintele lui Isus, că o creatură ce s-a născut din Dumnezeu este ca un vânt nesigur, venind și plecând, nestatornic, fără direcție și deci fiind imprezvizibil și nesigur în general. Unii religioși interpretează astfel cuvintele lui Isus. Numai în lumina altor scripturi pot fi cuvintele înțelese corect și complet. Vântul este aer în mișcare, are un punct de start și un punct când dispăre. Ieremia 51: 16 spune cu privire la Iehova Dumnezeu: „De glasul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naștere la fulgere și ploaie și scoate vântul din cămărilor lui.” (*Am. Stan. Vers.*) Psalmul 135: 7 repetă ideea: „El scoate vântul din cămărilor lui.” Psalmul 148: 7, 8 poruncește: „Lăudați pe DOMNUL de jos de pe pământ, balauri de mare și adâncuri toate; foc și grindină, zăpadă și ceață, vânturi năpraznice, care împliniți poruncile Lui.” Geneza 8: 1 spune: „Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ.”

¹⁷ a) Cum este folosit cuvântul grecesc „creat” în legătură cu Maria și cât de mult este responsabil cel ce este creat de Dumnezeu? b) La ce ar trebui să ne așteptăm atunci când cineva este creat de Dumnezeu?

¹⁸ Care au fost cuvintele lui Isus către Nicodim pe acest subiect și ce valoare au ele?

¹⁹ a) Cum au explicat unii clerici că făpturile create de Dumnezeu sunt precum vântul? b) Ce spun Scripturile despre „vânt” pentru a explica corect sensul acestuia?

²⁰ Așa cum vântul este creat dintre comorile lui Dumnezeu, după cuvântul Lui, așa cel ce se naște din Dumnezeu, ce intră în Împărăție, este ca vântul, avându-L pe Dumnezeu ca sursă. Dar originea în Dumnezeu a unui fiu astfel creat nu poate fi distinsă de om, ai cărui ochi nu pot vedea vântul care suflă pe acest pământ, ci asemenea origini sunt de nevăzut pentru ochii lui. Cum omul normal aude vântul trecând, la fel poate să observe efectele vizibile ale acțiunilor lui Dumnezeu, dar nu poate distinge cauza lor, nici nu poate distinge care este destinația acestui fiu. Isus a atras atenția asupra acestui fapt inamicilor religioși, spunând: „Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, totuși mărturia Mea este adevărată; căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc, dar voi nu știți nici de unde vin, nici unde Mă duc. (De ce?) judecați după înfățișare; Eu nu judec pe nimeni.... Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis.” (Ioan 8: 14, 15, 42; de asemenea, Ioan 9: 29-33; 13: 3; 16: 27, 28). Prin urmare, noua viață a aceluia fiu nu se referea la vizibila reintrare în pântecul mamei și apoi la a fi cunoscut ca născându-se din nou din acesta și urmând aceeași cale ca și restul umanității. Doar dacă un fiu este născut din Dumnezeu în organizația Sa spirituală, care este mai presus decât cea a omului, poate eventual să vadă și să intre în împărăția cerească. – Luca 24; Ioan 20; Fapte 1: 1-11.

²¹ Revenim acum la cuvintele lui Isus care explică ce înseamnă a fi născut din Dumnezeu sau renăscut și cum se realizează: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3: 3, 5, *Emph.Diag.*.) Este de la sine înțeles că cel care primește voie să intre în împărăție trebuie să se nască din nou, pentru că „Dumnezeu este Duh” și împărăția este cerească. Mai mult decât atât, pentru început, astfel de fapte se aplică unui asemenea renăscut, și anume: „Cel ce este născut din carne, este carne”. Astfel de creatură a fost, inițial, născută sau creată de dedesubt și este necesar ca, acum, creatura să se nască „de sus”, adică, din cer sau de la Dumnezeu, care este deasupra tuturor. Numai Dumnezeu, care este Duh, poate face creaturi duh să fie create: „cel ce este născut din spirit este spirit”. Numai Dumnezeu poate face o creatură de pe pământ să devină creatură spirituală în împărăția crească invizibilă.

„NASCUT DIN APĂ ȘI SPIRIT”

²² Atunci, este îndeplinită cerința, și anume „născut din apă și spirit”? Clericii spun că aceasta înseamnă că trebuie să existe un botez cu apă, așa cum a făcut Ioan, precum și o primire a așa-numitului „duh sfânt”, pentru naștere. Din nou, trebuie să lăsăm scripturile să explice mai degrabă, decât tradițiile religioase. Trebuie să fie, bineînțeles, o scufundare în apă. Chiar marele Exemplu, Isus Hristos, a fost scufundat în apă și chiar înainte de a urca la ceruri, a spus discipolilor: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” – Matei 28: 19, 20, *A.m. Stan. Ver.*

²³ Cel scufundat nu este botezat pentru numele celui care face botezul cu apă. De reținut acest fapt despre discipolii lui Isus: „După aceea Isus și ucenicii Lui, au venit în ținutul Iudeii; și stătea acolo cu ei și boteza... Domnul a aflat că Fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan. Însă Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui. Atunci a părăsit Iudeea....” (Ioan 3: 22; 4: 1-3). Pavel a explicat problemele anumitor credincioși: „Când au auzit ei aceste

²⁰ Cum, deci, este cel născut în duh ca vântul și de ce este necesară nașterea în spirit?

²¹ În mod primordial, de ce este necesar pentru cineva care dobândește accesul în Împărăție să fie renăscut și născut de sus?

²² Se referă „nașterea din apă și duh” la botezul cu apă? Și de ce se face scufundarea în apă?

²³ Ce alte fapte arată că trebuie să existe scufundarea în apă? Și în numele cui este scufundat sau botezat aspirantul?

vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus.” (Fapte 19: 4, 5). Pavel scrie: „Pentru ca nimeni să nu poată spune că ați fost botezați în numele meu. Da, am mai botezat și casa lui Ștefana; încolo, nu știu să mai fi botezat pe altcineva. De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia”. Deși este posibil ca după aceasta Pavel să nu mai fi botezat alte persoane în apă, ci să-i fi lăsat pe alții s-o facă, el s-a concentrat cu credință asupra predicării veștii bune și și-a îndeplinit sarcina care i-a fost dată. – 1 Corinteni 1: 13-17.

²⁴ Referirea lui Isus la apă, în legătură cu spiritul, nu se referea la botezul în apă ca fiind preliminar nașterii în Împărăția lui Dumnezeu. Acest lucru este demonstrat de tratamentul aplicat de către Dumnezeu lui Corneliu și fraților săi credincioși ne-evrei. Un înger i-a apărut acestui prim ne-evreu, care a fost convertit la creștinism, și i-a spus să îl cheme pe Simon Petru: „Acela îți va spune ce trebuie să faci...” „când va veni, îți va vorbi”... „care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta.” (Fapte 10: 1-6, 30-32; 11: 13, 14). Apoi Petru a predicat cuvântul adevărului pentru toți cei adunați în casa lui Corneliu: „El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor. (acesta este Domnul tuturor celorlalți)... Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți. Toți prorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.” (Fapte 10: 34-43). Așadar, Corneliu și cei adunați la el acasă au fost primii care au primit adevărul de la cel trimis cu cuvântul lui Dumnezeu.

²⁵ Auzind adevărul cu privire la Iehova Dumnezeu și scopul Său în Isus Hristos, așa cum le-a fost predicat de către cel trimis de Dumnezeu, Corneliu și ascultătorii prezenți au fost capabili să accepte și să creadă adevărul. Aceștia nu ar fi putut primi credința adevărată și bine fondată, fără bazele acestui adevăr. Acel adevăr le-a deschis ușa către cunoștință și oportunitatea de a intra în Împărăția Domnului; și la acest moment, Petru folosea a doua dintre „cheile împărăției cerurilor”. (Matei 16: 19). După ce au fost, pe bună dreptate, atinși de adevăr și după ce au răspuns acestuia într-un fel acceptat de Dumnezeu, ce li s-a întâmplat lor? „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu.” (Fapte 10: 44-46). Cine poate nega că Corneliu și frații săi credincioși ne-evrei au fost atunci și acolo născuți din Dumnezeu și au fost născuți de sus? Niciun necredincios privitor nu ar fi putut spune de unde și încotro a fost nașterea, dar a existat dovada de la Dumnezeu cu privire la nașterea lor, și anume prin faptul că aceștia au început să vorbească în limbi străine, pentru a-L preamări pe Dumnezeu. Chiar și circumcișii evrei, inclusiv Petru, care până atunci nu gândiseră un astfel de scop al lui Dumnezeu, au fost nevoiți să recunoască că acei credincioși fuseseră „născuți în spirit”, la fel cum fuseseră și ei.

²⁶ După această naștere a credincioșilor ne-evrei, a apărut pentru prima dată în discuție chestiunea botezului literal prin apă. “Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos.” (Fapte 10: 46-48, *Am. Stan. Ver*). Din aceasta este evident că, deși botezul cu apă nu fusese și nu ar trebui să fie omis, ci este poruncit, el nu precede în mod necesar „nașterea din apă și spirit” a creaturilor credincioase. Este în continuare evident că termenul *apă*, în conjuncție cu duh, nu înseamnă apă, în sensul propriu, pentru botez. În schimb, „apă” simbolizează ceea ce

²⁴ a) Cuvintele lui Isus „născut din apă și duh” au însemnat că botezul cu apă trebuie să se întâmple înainte de nașterea în duh? Și al cui caz clarifică această chestiune? b) Ce le-a prezentat lor prima dată el și tovarășii lui?

²⁵ a) Ce a deschis în ei auzirea adevărului și ce unealtă a folosit Petru? b) Ce s-a întâmplat și ce a dovedit acest lucru?

²⁶ a) Ce le-a fost apoi prima dată poruncit acestor ne-evrei născuți în spirit? b) Având în vedere acestea, ce înseamnă deci „a fi născut din apă” și cum folosește Petru „apă” în acest sens?

trebuia rostit lui Corneliu și tovarășilor săi înainte de a fi născuți în duh, și anume adevărul despre Iehova Dumnezeu și scopul Său prin Hristos Isus. În altă frază, Isus spune că: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3: 5). Această asemănare a adevărului cu apa nu este neobișnuită în Scriptură. Petru a spus mai târziu: „Deci, ca unii care, prin ascultarea de *adevăr*, v-ați *curățit* sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu *căldură* unii pe alții, din toată inima”. Apoi, pentru a arăta că adevărul are un rol în crearea unui nou închinător prin Cristos, Petru adaugă: „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.” – 1 Petru. 1: 22-25.

²⁷ Comparând în continuare adevărul cu apa care purifică, apostolul Pavel vorbește despre o și mai mare taină: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci Sfântă și fără prihană.” (Efeseni 5: 25-27). Credincioșilor consacrați, care sunt membri ai bisericii sau „trupului lui Hristos”, Pavel le scrie: „să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.” (Evrei 10: 22, 23, *Emph. Diag.*). Același apostol folosește cuvântul „*regenerare*” în sensul de „*renaștere*” sau „*o naștere din nou*” ceea ce este necesar pentru ca o creatură să vadă și să intre în împărăția lui Dumnezeu; și ca să arate puterea adevărului purificator până la capăt, Pavel scrie: „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui (sau *Roterham*, botezul care ne-a adus la viață și prin înnoirea noastră prin spiritul sfânt), prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice”. – Tit 3: 4-7, *Emph. Diag.*

²⁸ Păgânii efectuau multe spălări rituale sau cufundări în apă, cum ar fi de exemplu, în rezervoarele de apă atașate templelor egiptene din antichitate. Dar numai spălarea cu adevărul și curățirea cu el poate pregăti creatura pentru naștere în spirit în împărăția lui Dumnezeu. Iacob spune fraților săi creștini: „Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc? El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui. Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie”. (Iacob 2: 5; 1: 18, 19). Această legătură strânsă a apei cuvântului adevărului cu nașterea în duh ne ajută să ne dăm seama de ce nici un om, de la primul martir Abel, până la Ioan Botezătorul, nu a fost și nici nu a putut fi născut în duh în împărăția lui Dumnezeu. Motivul a fost că adevărul care explica marea taină a Împărăției și arătarea privilegiilor intrării împreună cu Mesia sau Hristos, nu fuseseră predicate. Dumnezeu trebuia, mai întâi, să trimită Pionierul.

²⁹ Isus Hristos a fost primul care a predicat asemenea adevăr și să cheme oameni în Împărăție, astfel semănând speranță în inimile lor. Așa o măreață salvare, despre care a vorbit însuși Domnul, ne-a fost confirmată de aceia care l-au auzit; Dumnezeu le-a demonstrat pe

²⁷ Cum folosește apostolul Pavel „apa” într-un mod similar, atunci când le scrie efesenilor, evreilor și lui Tit?

²⁸ a) Ce spălare pregătește așadar creatura pentru nașterea în duh și cum prezintă Iacob acest lucru? b) Ce ne ajută să înțelegem această legătură între apa adevărului și naștere cu privire la credincioșii de dinaintea lui Isus?

²⁹ Cine a fost primul care a expus această speranță conform textelor Scripturii și de ce era nevoie de această speranță?

amândouă prin semne și minuni și lucrări de putere, și spirit sfânt, potrivit voinței Sale. (Evrei 2: 3, 4, *Emph. Diag*). „Căci toți am primit din plinătatea Sa, da, favoare peste favoare. Căci legea a fost dată prin Moise, iar bunătatea nemeritată și adevărul au venit prin Isus Cristos (Ioan 1: 16, 17, *Diag*). Omul este născut pentru ceea ce poate spera; fără a cunoaște mai întâi adevărul, acest lucru nu este posibil.

LA NAȘTERE

³⁰ Isus Hristos a fost născut din apă și spirit, după botezul Său și când cerurile s-au deschis și harul a descins asupra Lui. După aceea, când s-au născut deci apropiații sau discipolii Săi? Spre deosebire de orice altceva din Scripturile Ebraice, de la Geneza până la Maleahi, Isus vorbește cu discipolii Săi încontinuu despre Tatăl: „Tatăl nostru care este în ceruri”. (Matei 5: 16, 45, 48; Marcu 11: 25, 26; Luca 6: 36). În mod diferit față de cum Ioan i-a învățat pe discipolii săi să se roage, Isus i-a învățat pe discipolii Săi să se roage, spunând: „Atunci când vă rugați, să spuneți așa: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău.” (Luca 11: 1, 2). În ziua de înviere a Sa din morți, Isus i-a spus Mariei Magdalena: „Nu mă ținea” i-a zis Isus „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.” (Ioan 20: 17, *Rotherham*, margin.). Însemna toată această instruire și aceste referiri la Tatăl ceresc că discipolii lui Isus se născuseră deja și erau copii ai lui Dumnezeu? Din punct de vedere Scriptural, răspunsul trebuie să fie un Nu! De ce?

³¹ Nu există nici o îndoială că discipolii se dedicaseră împlinirii voii lui Dumnezeu întocmai, așa cum i-a învățat și le-a dat exemplul Isus. Petru i-a spus lui Isus, în numele lui și al apostolilor: „Iată că noi am lăsat totul și te-am urmat. Ce va fi cu noi?” (Matei 19: 27). De asemenea, la cina cea de taină, cu apostolii Săi credincioși, Isus spune: „Voi sunteți aceia, care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie” (Luca 22: 28, 29). Acei discipoli erau dedicați și devotați pe deplin lui Dumnezeu; aici nu încapă îndoială. Isus simbolizase sau mărturisise credința în Dumnezeu prin scufundarea în apă și așa au făcut și ei. Totuși, dedicația lor în fața lui Dumnezeu nu a atras asupra lor o naștere imediată de către Iehova Dumnezeu.

³² Atâta timp cât au fost cu Isus, inclusiv în cele patruzeci de zile de după învierea Sa și până la ridicarea Sa la cer, Isus i-a învățat pe discipoli despre împărăția lui Dumnezeu. Dar chiar și cu consacrarea și cunoștințele lor despre Împărăție și adevăr, tot lipsea un lucru. Ei trebuiau născuți, nu doar din apa adevărului, dar și din spirit, pentru a se naște din nou, de sus, și pentru a deveni fii spirituali ai lui Dumnezeu. Până atunci, ei fuseseră simpli fii în devenire ai lui Dumnezeu, dedicați în sensul de a deveni fiii lui Dumnezeu. Harul sau forța activă a lui Dumnezeu trebuia încă să arate că ei erau fii ai lui Dumnezeu. Isus a mărturisit cu privire la acel har: „Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui.” La fel ca altora, Isus le-a spus: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.” – Ioan 3: 34, 35 și 7: 37-39, *Am. Stan. Ver.*, margin.

³⁰ Cu privire la cine le-a vorbit și i-a învățat să se roage Isus pe discipolii Săi? Însemna acest lucru că ei fuseseră născuți?

³¹ Ce pas făcuseră ei către Dumnezeu? Cum simbolizaseră acest lucru și le-a adus acest lucru naștere în spirit imediată?

³² Până în ziua înălțării Sale, despre ce lucru de căpătâi le vorbise Isus? Și ce le lipsea totuși lor?

³³ Într-adevăr, în ziua învierii Sale, Isus s-a materializat în fața discipolilor Lui în camera închisă și apoi a respirat asupra lor. „După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!” (Ioan 20: 22, *Rotherham*). Totuși, aceasta a fost doar o acțiune simbolică, o notificare în avans a ceea ce urma să se întâmple. Astfel, în ziua ridicării spre cer, a spus discipolilor Săi credincioși, înainte de plecare: „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.... Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1: 5,8, *Roth*). Discipolii nu au putut fi născuți de Dumnezeu înainte de acea revărsare a spiritului Său sfânt asupra lor. Acel moment a fost în ziua Rusaliilor, la zece zile după ce Isus s-a ridicat la cer. În călătoriile de predicare în care au fost trimiși de Isus, sfântul duh a fost asupra celor doisprezece apostoli și, de asemenea, asupra celor 70 de evangheliști, pentru a le da voie să facă acele miracole pe care Isus i-a însărcinat să le facă. (Matei. 10: 1-20; Marcu 6: 7-13; Luca 9: 1-6; 10: 1-20). Chiar și așa, acesta nu a fost botezul spiritului despre care Ioan Botezătorul prevestea. Era la fel de puțin un semn de dovadă a faptului că sunt fii născuți de deasupra de către Tatăl, ca și faptul că harul lui Dumnezeu s-a pogorât deasupra lui Ioan Botezătorul. (Luca 1: 13-17; 3: 16). Isus Hristos, Fiul și reprezentantul Tatălui ceresc a fost Cel care „le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință.” – Matei 10: 1, *Emph. Diag*.

³⁴ În a 50-a zi de la învierea lui Isus, a avut loc botezul așteptat cu sfântul duh, pentru care discipolii au zăbovit la Ierusalim sau Sion, după cum li s-a spus de către Isus. (Luca 11: 13). „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” (Fapte 2: 1-4, *Emph. Diag*). O mulțime de evrei și prozeliți s-au adunat afară pentru a afla ce se întâmpla. Petru le-a spus că aceasta era o împlinire a profeției lui Ioel (2: 28-32) în legătură cu revărsarea spiritului lui Dumnezeu asupra tuturor servitorilor Săi în carne, în zilele de mai târziu.

PROFEȚIA

³⁵ Coborârea sfântului duh, însoțit de dovezi vizibile și auzibile, a fost semnul că drumul spre Împărăție fusese deschis pentru cei cu Isus Hristos. Apoi Petru a folosit prima dintre „cheile împărăției cerurilor” vorbind mulțimii adunate că Isus, Cel pe care l-au omorât pe lemn, a fost Regele, după ordinul lui Melhisedec și a fost adus la viață la dreapta lui Iehova Dumnezeu. „...Și acum, odată ce s-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat (aceasta) ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „DOMNUL a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” Să știe bine, deci, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care l-ați răstignit voi.” După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și i-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocățiți-vă” le-a zis Petru „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și

³³ a) Ce fapte arată dacă au fost născuți în spirit atunci când Isus a suflat asupra lor în ziua învierii Sale? b) În călătoriile lor misionare, ce acționa asupra acelor discipoli și ce semnificație are acest lucru în a decide dacă ei erau născuți de spirit?

³⁴ a) Când și în ce împrejurări a venit așteptatul botez prin har? b) Despre ce profeție a vorbit Petru?

³⁵(a) Ce a dovedit această revărsare și ce unealtă a folosit Petru? b) Despre ce iertare a păcatelor a predicat apoi Petru și ce făgăduință le-a făcut el?

pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.” Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.” – Fapte 2: 33-40

³⁶ Petru a spus că Isus, primind sfântul duh, „îl revărsase” asupra celor ce au fost acceptați de Dumnezeu să devină fiii Săi. Aceasta este dovada că Isus se alăturase Tatălui Său și că pledase pentru meritul sacrificiului Său uman. Această pledoarie a făcut posibil ca păcatele celor ce Îl urmau să fie iertate și ca ei să devină astfel drepti în ochii lui Dumnezeu. Acesta, la rândul Său, a făcut posibil ca ei să aibă o relație directă cu Dumnezeu, care să îi adopte ca fii, prin nașterea lor prin spirit. – Evrei 9: 22-26.

³⁷ Prin predica lui Petru în acea zi, sub puterea Duhului Sfânt, evreii adunați acolo au primit adevărul. Prin acceptarea lui și apoi prin dedicarea lor lui Iehova Dumnezeu, prin Mântuitorul Isus Hristos și ei porneau pe calea de a fi născuți din spirit în împărăția lui Dumnezeu. Mii au făcut la fel și au fost născuți „din apă [adevăr] și duh”. Stă scris: „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați (în apă, cum poruncise Petru) și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni... Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”. Trebuie să înțelegem că făcând astfel, toți aceștia au primit spiritul sfânt, ca un semn al faptului că erau fii ai lui Dumnezeu, așa cum spusese Petru. – Fapte 2: 38, 41-47.

³⁸ Momentul pogorării sfântului duh asupra lui Isus a fost momentul în care Iehova Dumnezeu a mărturisit că Isus este Fiul Său prea iubit, de care El este mulțumit. (Matei 3: 16, 17; Luca 3: 21, 22). Revărsarea din ziua Rusaliilor a duhului sfânt peste adepții lui Hristos a fost semnul de sus că ei au renăscut, născuți din apă și duh, născuți din Dumnezeu și porniseră pe calea spre Împărăție și gloria sa, ca fii ai lui Dumnezeu. Și alte fapte Scripturale adevăresc acestea. După ceva timp, când evanghelistul Filip a fost obligat să meargă în Samaria, samaritenii „l-au crezut pe Filip predicând despre faptele în legătură cu împărăția lui Dumnezeu și numele lui Isus Hristos și au fost „botezați, și bărbați și femei”. Totuși, ei nu au primit dovada faptului că Dumnezeu i-ar fi acceptat și adoptat ca fii. Apoi „apostolii Petru și Ioan au mers la acei credincioși samariteni, și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus.” Dovada că samaritenii fuseseră adoptați ca fii ai lui Dumnezeu a venit prin mijlocirea apostolilor: „Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei și aceia au primit Duhul Sfânt.” – Fapte 8:4-17. *Roth*.

³⁹ Dovedind și mai mult că dăruirea harului a coincis cu renașterea, Petru a spus cu privire la vizita sa la Corneliu, primul ne-evreu convertit: „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință.” (Fapte 15: 7-9, *Emph. Diag*). Ani mai târziu, Pavel s-a întâlnit cu niște credincioși la Corint, Grecia. Când acesta i-a întrebat dacă fuseseră botezați cu duhul sfânt, aceștia au replicat „Nici n-am auzit că a fost dat un Duh Sfânt.” Ei au explicat că fuseseră botezați cu „botezul lui Ioan.” În aceste împrejurări, cum puteau ei să fie „născuți din apa (adevărului) și spirit”? Apoi Pavel i-a învățat adevărurile necesare. „Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului

³⁶ a) Cine a revărsat harul și ce a dovedit acest lucru? b) Ce a făcut posibil pentru discipolii săi acel fapt dovedit?

³⁷ Ce au auzit cei ce ascultau în acea zi? Și cum au ajuns mulți dintre ei să fie „născuți din apă și spirit”?

³⁸ a) Ce a semnat revărsarea harului în ceea ce îi privește pe discipoli? b) Cum adevăresc acest lucru întâmplarea samaritenilor cu Filip și apostolii?

³⁹ a) Ce a spus Petru adunării de la Ierusalim pentru a arăta că dăruirea harului coincide cu nașterea? b) Ce întâmplare a lui Pavel cu noi adepți din Corint au adevărit acest fapt?

Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei și vorbeau în alte limbi și prooroceau.” – Fapte 19: 1-6, *Rotherham*”.

⁴⁰ Faptul că duhul sfânt s-a pogorât, este dovada pe care trebuie să o aibă un fiu al lui Dumnezeu ce așteaptă gloria divină și faptul că primirea harului mărturisește nașterea este arătat în numeroase scripturi. Pavel le-a scris credincioșilor din Efes: „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.....care ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.... Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.” – Efeseni 1: 2,5,13,14.

⁴¹ Trăsăturile ce îi disting pe acești fii născuți de cei ce vor deveni fii pământești ai lui Dumnezeu, în urma domniei de 1000 de ani a lui Isus Hristos vor fi discutate într-un număr viitor.

Credincioși sub legământ

Până la sfârșitul lumii vor exista închisori. Până la final, vor exista creștini nevinovați în multe dintre aceste închisori. În legătură cu felul în care se vor alege oamenii cu privire la problema Împărăției la sfârșitul lumii, Isus spune: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre” Atât „oilor” cât și „caprelor” El le prezintă subiectul închisorii, spunând: „Am fost în închisoare și voi ați venit la mine”, respectiv „voi nu m-ați vizitat”. Când „atât oile, cât și caprele, au întrebat când L-au văzut în închisoare, Regele a răspuns de pe tronul Său: „Dacă i-ați făcut lucrul acesta unuia dintre cei mai mici dintre acești frați ai mei, Mie Mi l-ați făcut.” Sau „ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” (Matei 25: 31-45). Acestea explică și prevăd simplu că, la momentul adunării tuturor neamurilor, la sfârșitul lumii, unii creștini trebuie să se aștepte să fie trimiși în lagăre de concentrare, închisori sau alte locuri de detenție, deoarece i-au urmat cu credință învățăturile și exemplul Său.

De fapt, Isus a vorbit simplu și direct când a spus asta discipolilor Săi. Din 1914 a început o eră în care națiuni s-au ridicat împotriva altor națiuni și împărății împotriva altor împărății, o vreme a marilor cutremure, a foametei, a bolilor, a dezastrelor și a marilor semne din ceruri. Iar după ce a prezis acestea, Isus a adăugat: „vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni: vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în TEMNIȚE, vă vor târî înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina Numelui Meu.” (Luca 21: 10-13). Mai mult de atât, în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, care vorbește despre evenimentele de la sfârșitul acestei lumi, același Isus a apărut întemnițatului Ioan și i-a poruncit să transmită acest mesaj creștinilor credincioși: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile(simbolizând toate zilele până la sfârșitul lumii). Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Cine are urechi, să asculte ce zice

⁴⁰ a) Ce dovadă trebuie să aibă cineva care aspiră la Împărăție și ce mărturisește primirea acelei dovezi? b) Cum au susținut acest lucru cuvintele lui Pavel din Efeseni cap 1 ?

⁴¹ Ce trăsături de interes vor fi discutate într-un număr viitor al *Turnului de Veghere*?

Bisericilor (adunărilor creștine) Duhul: „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.” – Apocalipsa 2: 10, 11.

Aruncând în închisoare oameni cu frică de Dumnezeu și iubitori față de Cristos, deoarece insistă să asculte Cuvântul și Legea Domnului, cei care fac acest lucru nu Îl servesc pe Dumnezeu și nu Îi sunt pe plac. În textul citat mai sus, Isus spune că Diavolul este în spatele acestei acțiuni. Potrivit poruncii Domnului, prezentată în Romani 6: 16, cei care întemnițează pe servitorii credincioși ai lui Dumnezeu se dovedesc a fi servitori ai Diavolului. Aceasta este învățătura dreaptă a scripturii, indiferent de cât de mult le displace gloatei de clerici.

Întemnițând creștini credincioși, care sunt în această lume, dar nu aparțin ei, Diavolul îi aruncă într-o invenție de-a lui. Prima închisoare este menționată în Sfânta Scriptură ca făcând parte din modelul de organizare al Diavolului, adică Egiptul adulator de demoni. (Genesa 40:15; 41:14; Psalmi 105:17, 18). Pentru creștinii pentru care profețiile Domnului nostru legate de experiențele în temniță se adevăresc, este reconfortant să știe că, din timpul primei mari puteri din istoria omenirii, servitori credincioși ai lui Iehova Dumnezeu au suferit de privare de libertate cauzată de Diavol și de agenții lui vizibili. De asemenea, este foarte interesant și instructiv de văzut cum servii lui Iehova, inclusiv Isus Hristos însuși, s-au comportat în temniță și și-au păstrat integritatea față de Dumnezeu.

În Evrei 11:35, 36, apostolul face referire la toți prizonierii credincioși din vremea dinaintea lui Hristos, spunând: „Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereștrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniiți, munciți.” Apoi el vorbește despre „toate acestea” ca „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor” și arată că la timpul stabilit al lui Dumnezeu ei vor fi „făcuți perfecți”. (Versetele 39, 40). Faptul că nu au acceptat mântuirea de la torturile îndurate din mâna vrăjmașilor, înseamnă că au refuzat să facă o înțelegere cu dușmanul în condițiile impuse de acesta și să compromită cauza Atotputernicului Dumnezeu. Au așteptat mântuirea Atotputernicului Dumnezeu și erau dispuși să sufere pentru a-și demonstra devotamentul față de El, până la sosirea iertării Lui. Nu ar trebui să treacă neobservat faptul că toți acei oameni de dinainte de Hristos nu au primit promisiunea Împărăției cerești și deci nu fuseseră născuți prin spiritul lui Dumnezeu, pentru a deveni copiii Săi cerești. Speranțele lor erau complet pământești, omenești, speranțe de viață veșnică fericită pe pământ, sub împărăția cerească. Și totuși, spiritul lui Iehova era alături de acei bărbați și femei de demult, pentru a-i face capabili să îndure toate încercările inamicului și să îi învingă acestuia încercările viclene de a le distruge integritatea față de Dumnezeu.

Iosif, cel pe care Dumnezeu l-a binecuvântat cu vise de glorie, a fost primul menționat de Scripturi ca trecând printr-o experiență de injustă întemnițare. A fost acuzat în mod fals de chiar fapta pe care a refuzat să o comită și a fost aruncat în închisoarea Egiptului militarizat. La început, el fusese vândut ca sclav și, în cel mai înalt punct al ascensiunii sale, a ocupat postul de sclav al unui oficial al statului. Nu refuza să facă munca pe care o putea face cu conștiinciozitate pentru stăpânul său. Nu a insistat să i se acorde libertate, că altfel ar fi adoptat metoda grevei. Munca lui credincioasă și conștiincioasă în casa lui Potifar l-a determinat pe stăpânul său să îl facă responsabil de casă. Pentru că a refuzat să facă ceea ce nu putea face cu conștiința curată, deoarece încălca legea lui Dumnezeu, Iosif a fost aruncat în închisoare. Fără îndoială, acesta a insistat că este nevinovat. Deoarece această nevinovăție nu a fost recunoscută și pentru că nu i s-a acordat libertate, oare Iosif a refuzat să muncească în închisoare? Geneza 39 : 21 răspunde acestei întrebări, astfel:

„Și mai marele temniței a pus sub supravegherea lui pe toți întemnițații care erau în temniță. Și nimic nu se făcea acolo decât prin el. Mai marele temniței nu se mai îngrijea de nimic

din ce avea Iosif pe mână, pentru că DOMNUL era cu el. Și DOMNUL îi dădea izbândă în tot ce făcea.” Lucrarea pe care a făcut-o Iosif nu era un compromis care să îi afecteze integritatea. Altfel, Iehova Dumnezeu nu l-ar fi ajutat pe Iosif. Nu i-ar fi dat acestuia darul de a interpreta visele a doi colegi prizonieri, paharnicul și pitarul faraonului. După încă doi ani de închisoare, nu l-ar fi ajutat pe Iosif să interpreteze visele faraonului și să devină primul său ministru. – Genesa 40, 41; vezi Psalmi 105: 14-22.

„Puneți pe omul acesta la închisoare și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării, până când mă voi întoarce în pace.” Acest lucru le-a fost ordonat de către regele Ahab al Israelului subordonaților, cu privire la Mica, profetul lui Iehova..... Așa suna ordinul regelui Ahab al Israelului către reprezentanții săi în legătură cu Mica, profetul lui Iehova. (1 Regi 22: 27). Ahab a fost cel mai rău rege al lui Israel de până atunci. Practica divinizarea Diavolului sau *baalismul* și, bineînțeles, organiza instituția Diavolului printre oameni, inclusiv în ceea ce privește închisorile, pe când legea lui Iehova către Moise nu menționa nimic de închisori. Legea lui furniza alte variante în locul închisorii pentru pedepsirea celor care încalcă legea și legămintele.

La insistențele regelui Iudeii, Regele Ahab îl chemase pe Mica înaintea lor să spună ce prorocise Iehova Dumnezeu cu privire la acțiunea lor militară împotriva Ramotului din Galaad. Mica a vorbit cu credință, în spiritul lui Dumnezeu. A refuzat să îndulcească și să compromită Cuvântul lui Iehova. Drept urmare, a atras asupra sa furia regelui războinic. Da, Mica a fost întemnițat și pedepsit. Încăpățânatul rege Ahab a pornit în aventura sa militară către pedeapsă, aceea de a vărsa propriul sânge pentru a fi lins de câini, îndeplinind cuvântul lui Iehova, așa cum prorocise profetul Ilie. De aceea, din moment ce Mica trebuia să rămână în închisoare până la momentul în care Regele Ahab avea să se întoarcă „în pace”, el nu a mai văzut lumina zilei, ci a pierit în închisoare. Dar Mica știa de ce ajunsese în închisoare și era dispus să rămână acolo din același motiv, chiar dacă eliberarea avea să vină doar prin moarte. –1 Regi. 21: 17-19; 22: 28-38.

Samson, marele judecător și ucigătorul a o mie de filistenii cu maxilarul unui asin, trebuie și el luat în considerare. Iată-l măcinând grâne în moara închisorii ,ca o femeie slabă, pregătind mâncare pentru filistenii necircumciși. Acest împlânzitor de lei a ajuns în această împrejurare tristă din cauza unui compromis cu unealta lor feminină. Filistenii căutau răzbunare împotriva lui Samson, și, mai mult decât orice, umilindu-l, au căutat să îl batjocorească pe Dumnezeul Iehova al lui Samson. Orbul Samson era dispus să macine la moara filistenilor, dar în sufletul său el nu făcea un compromis cu dușmanul în legătură cu principala chestiune, aceea de recunoaștere a supremației lui Iehova și a dominației Sale în toate. Samson s-a rugat tot timpul ca Dumnezeu lui să îi dea putere prin duhul Său și să poată să aibă un ultim rol în justificarea numelui și statutului lui Iehova Dumnezeu. Adus în haine de temniță pentru a desfăta mulțimea, în semn de bătaie de joc la adresa lui Iehova, Samson a ales să moară, având șansa de a fi folosit de Dumnezeu pentru răzbunare divină asupra acelor care îi batjocoreau numele. Ultimele cuvinte ale lui Samson au fost nu rugăminți de milă în fața filistenilor, ci astfel: „Doamne, Dumnezeule! Adu-ți aminte de mine, Te rog; Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta și cu o singură lovitură să-mi răzbun pe filistenii pentru cei doi ochi ai mei! Să mor împreună cu filistenii!” La moartea sa, prin prăbușirea templului lui Dagon, Samson a ucis mai mult decât a ucis în toată viața sa. – Judecători 16, *Am. Stan. Ver.*

Peste sute de ani, a fost nevoie de înlăturarea întregii națiuni evreiești și de incredibila cădere a Ierusalimului religios pentru ca profetul Ieremia să fie eliberat din închisoare. El fusese aruncat în temniță pentru trădare, deoarece profețise acest dezastru național. „Preoții și profeții și toți oamenii i-au spus: vei muri cu siguranță”. Anumiți prinți ai acestei națiuni, totuși, au considerat că Ieremia avea dreptul să spună acestea, drept pentru care a fost eliberat. Fără să îi fie frică, Ieremia a continuat să propovăduiască răzbunarea lui Iehova și a refuzat să compromită

angajamentul său de a propovădui, deși asta a atras toată națiunea împotriva sa. (Ieremia 1: 4-9). Pentru asta, Ieremia a fost numit necredincios. Când se ocupa de serviciul Domnului, a fost reținut în calitate de simpatizator inamic, de către căpitanul regelui. „Și l-a luat pe profetul Ieremia și i-a spus: tu vrei să treci la caldeeni! Dar Ieremia a zis: Nu este adevărat! Nu vreau să trec la caldeeni.” O celulă în închisoarea cetății nu era destul de rea pentru acest martor al lui Iehova, de aceea dușmanii săi naționaliști l-au dus de acolo în carceră, unde „nu era apă, ci doar noroi”. Totuși Ieremia nu a cerut îndurare persecutorilor săi. Știa că este un martor al lui Iehova și că ceea ce profetise el venea de la Iehova și era adevărul și urma să se adevărească în curând. Nu prin vreo târguire cu inamicul a fost Ieremia scos din temnița plină de noroi, ci prin intervenția unui om de bună credință. De atunci, Ieremia fost reținut în curtea închisorii și i s-au dat rații de pâine și apă, până la căderea Ierusalimului.

Ebed-Melech a fost cel care l-a ajutat pe Ieremia, asemenea unei oi care vizita pe unul dintre ultimii frați ai lui Hristos în închisoare. Acest servitor etiopian al regelui Zedechia scăpase cu viață, ca o răsplată din partea lui Iehova. Regele, care disprețuia să audă mesajul lipsit de compromis al lui Ieremia și sfaturile acestuia, a fost capturat, lăsat fără ochi și fără fii în viață, apoi întemnițat în Babilon. Acolo a murit în dizgrație. – Ieremia 37 și 38; 52: 4-11; 39: 15-18.

Regele Asa al Iudeii era reprezentantul lui Iehova pe tronul unei împărății și era sub legământul legii lui Dumnezeu. Cu dreptate și credință, văzătorul Hanani, respectând instrucțiunile Domnului, i-a atras atenția lui Asa cu privire la faptul că se abătuse de la legământul cu Dumnezeu pe care promisese să îl slăvească. Deoarece Asa a ajuns la un compromis cu păgânii, Hanani a prezis că nu va fi pace, ci a spus: „Ai lucrat ca un nebun în privința aceasta, căci de acum vei avea războaie.” Pentru că Hanani a refuzat să aprobe alegerea regelui „Asa s-a mâniat pe văzător și l-a pus la închisoare, pentru că era înfuriat împotriva lui. Tot în același timp Asa a apăsă și pe unii din popor.” Asuprirea martorilor lui Iehova a fost urmată și de asuprirea altor părți ale populației. – 2 Cronici 16: 1-10.

Unul dintre profeții cunoscuți pentru faptul că a murit în închisoare pentru credința sa este Ioan Botezătorul. Irod Antipa, guvernator al Galileei, s-a prefăcut a-L diviniza pe Iehova. Astfel, comportamentul său se putea măsura de legea lui Dumnezeu, iar martorii lui Iehova l-au dezvăluit a fi lacom și adulterin. De aceea, în al doilea an de misionariat, prorocind despre venirea lui Hristos, Ioan a fost aruncat în temniță de către Irod. (Luca 3: 19, 20). Cam în același timp, Isus Hristos vizita Nazaretul, orașul Său natal. În sinagogă, acesta a citit aceste cuvinte, făcând referire la El însuși: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia ... să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită” (Luca 4: 14-21). A încercat atunci Isus să îl elibereze pe Ioan din închisoare printr-un protest la adresa lui Irod sau prin alte mijloace miraculoase? Nu. Isus s-a dovedit supus voii Tatălui Său ceresc în ceea ce îl privea pe Ioan Botezătorul.

Ioan Botezătorul a trimis două mesaje către Isus, fără a pleda pentru eliberarea din temniță și alinarea suferinței. Ceea ce întreba Ioan prin aceste mesaje era: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” A încercat Isus să dovedească faptul că El era acela, poruncind îngerilor să deschidă porțile închisorii, pentru ca Ioan să fie liber? Se temea Isus că mărturisirea Cărmuirii Drepte a lui Iehova avea de suferit din cauza întemnițării lui Ioan? Cauzase întemnițarea lui Ioan o încetare sau o scădere a eforturilor de mărturisire? Trebuie luată în seamă propria declarație a lui Isus către cei doi mesageri ai lui Ioan, după ce vindecase mulți bolnavi în prezența lor: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și SĂRACILOR LI SE PROPOVĂDUIEȘTE EVANGHELIA. Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire.” – Luca 7: 19-23; Matei. 11: 1-12.

Ioan nu s-a supărat pe Isus pentru că acesta nu a făcut nimic să îl scoată din închisoarea lui Irod, ci a fost satisfăcut să rămână acolo atâta timp cât interesele Împărăției din afara închisorii nu sufereau, iar lucrarea de mărturisire nu încetinea, ci se întetea. În timp ce alții din afară erau, din grația lui Dumnezeu, liberi să propovăduiască, Ioan lăsa lumina sa să strălucească în închisoare prin neclintirea sa neabătută și păstrând integritatea față de Iehova Dumnezeu. Ce lucrare îi fusese însărcinată lui Ioan în închisoare pentru a i se ocupa timpul, nu se specifică. La final, cu conștiința curată, el și-a plecat capul în fața spadei. Niciun profet dinaintea lui nu a fost mai mare decât el în rang. – Matei 11:11; 14: 1-12.

Chiar și timpul petrecut de Isus Hristos în închisoare a fost scurt. Când a fost luat din temniță, aceasta nu s-a datorat vreunei înțelegeri cu inamicul. Cu El, profeția s-a împlinit (Isaia 53: 8): „N-a deschis gura.... prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?” Nu s-a plâns de paharul suferinței turnat de Tatăl Său, ci a spus: „Facă-se voia Ta, nu a Mea”.

Apostolii lui Isus, inclusiv Petru, au fost întemnițați pentru că propovăduiau Evanghelia, dar îngerul Domnului i-a eliberat, nu pentru a trăi vieți egoiste de atunci încolo, mulțumindu-l pe dușman, ci pentru a continua propovăduirea. Iacov, fratele apostolului Ioan, a fost ucis de sabie, fără îndoială în închisoare. (Fapte 4: 1-30; 5: 17-40; 12: 1-19). Dintre toți apostolii, Pavel a fost, fără îndoială, cel mai mult întemnițat. El spune că „era mai mult în temniță”. (2 Corinteni 11 : 23) Fiind creștin și preot al evangheliei, acestea nu îl privau de cetățenia romană. El folosea drepturile cetățeniei pentru a opri clericii evrei și oficialii romani din a se comporta nepotrivit față de el. El invoca propriile lor legi împotriva lor pentru a le aduce aminte că nu aveau niciun drept să se poarte injust cu el. Și-a folosit cetățenia pentru a apela la cea mai mare autoritate din imperiu, Cezar însuși. (Fapte 22 : 25-30; 23: 10, 11, 31-35 ; 24: 23-27; 25: 10-14, 27) La Filipi, în Grecia, Pavel și Sila au fost acuzați în mod nedrept că ar fi fost separatiști anti-romani și au fost bătuți, aruncați în închisoare și puși în lanțuri. În temniță, s-au folosit de privilegiile lor spirituale de rugăciune și slavă către Dumnezeu. Când un cutremur miraculos a lărgit toate legăturile prizonierilor și a deschis ușile închisorii, Pavel și Sila nu au încurajat evadarea din închisoare. Pavel a anulat aceasta posibilitate, strigând paznicului neatent: „Nu îți fă niciun rău! Căci toți suntem aici.” Apoi a mărturisit paznicului, convertindu-l la creștinism. Dacă ar fi încercat să scape către libertate, acest lucru ar fi lăsat stigma de criminali pe Pavel și Sila.

Martorii lui Iehova au refuzat să părăsească închisoarea, până ce magistrații orașului nu au venit ei înșiși și i-au eliberat. Magistrații erau îngroziți ,deoarece încălcaseră legea romană ,când îi bătuseră pe cei doi „necondamnați, romani fiind” și îi întemnițaseră. I-au instruit pe Pavel și Sila să părăsească închisoarea în liniște, fără știința publicului. Pavel nu a încercat să îi elibereze de consecințele injustiției lor, doar pentru a-i scoate din *încurcătură*. El a cerut: „Să vină ei să ne scoată.”. Doar atunci au ieșit Pavel și Sila din închisoare, după ce le-a fost demonstrată nevinovăția. – Fapte 16.

Împotriva riscurilor evadării, sfatul lui Petru și Pavel către discipoli se aplică creștinilor întemnițați în mod nedrept. Servii credincioși ai lui Iehova, care au fost întemnițați fără voia lor de către oamenii legii și ai guvernului și aruncați în lagăre de concentrare sau în spatele pereților și gratiilor închisorilor, au ajuns în stadiul de servitorii legali sau sclavi pentru cei care i-au capturat. Mai degrabă el a refuzat să facă orice lucru ca să insiste pentru eliberarea completă de sub supraveghere. Pavel a scris: „Robilor (*douloi*: sclavi), ascultați de stăpânii voștri pământești, cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Hristos. Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu.” (Efeseni. 6: 5, 6; Coloseni 3: 22-25)” „Numele lui Dumnezeu și legile Sale să

nu fie blasfemiate.” (1 Timotei 6: 1) „Ca să facă în totul cinste învățării lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.” – Tit 2: 9, 10

Acest lucru nu înseamnă că creștinii nu trebuie să își exerseze conștiința în închisoare. Martorii drepecți ai lui Iehova, aflați cu miile în lagărele de concentrare naziste din Germania, au refuzat să zică *heil Hitler*, deoarece ei știau că Biblia spune că doar Isus Hristos este Conducătorul lor „sub Iehova Dumnezeu. Pentru această împotrivire conștientă ei au avut de suferit, dar apostolul Petru scrie servitorilor care respectă alți stăpâni, spunând: „Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare și suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți pălmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu”– 1 Petru 2: 18-20; 3; 16, 17.”

În închisoare, Pavel a procedat potrivit legii pământului de atunci. El a propovăduit lui Onisim, un sclav (*doulos*) care fugise la Roma. Când Onisim a acceptat adevărul și a devenit creștin, Pavel nu l-a proclamat om liber de legăturile cu fostul său stăpân. Mai degrabă, Pavel l-a trimis pe Onisim înapoi la Filimon, stăpânul său din Colosse, cu această cerere scrisă: „Bătrânul Pavel; iar acum întemnițat pentru Hristos Isus. Te rog pentru copilul meu(în adevăr) pe care l-am născut în lanțurile mele (într-o închisoare romană): pentru Onisim, care altă dată ți-a fost nefolositor, dar care acum îți va fi folositor și ție și mie. Ți-l trimit înapoi, pe el, inima mea.... Aș fi dorit să-l țin la mine....Dar n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bună voie....Tocmai ca să-l ai pentru veșnicie, dar nu ca pe un rob, ci mult mai pe sus decât pe un rob: ca pe un frate preaiubit”. (Filimon 9-16; Coloseni 4:9) Pavel nu i-a cerut lui Filimon, deoarece era creștin, să îl elibereze pe sclavul său, Onisim, care devenise acum și el creștin. Pavel nu l-a obligat nimic pe Filimon, ci a lăsat acest lucru la judecata sa.

Autoritățile din închisoarea din Roma nu l-au privat pe Pavel de privilegiul de a propovădui altora în temniță, neavând teamă că va converti pe alții. I-au dat camere separate și ocazia de a primi și de a mărturisi vizitatorilor. „Lui Pavel i s-a îngăduit să rămână într-un loc deosebit cu un ostaș care-l păzea.... Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă, propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos.” (Fapte 28: 16-31) La curtea lui Cezar, el a devenit un subiect controversat de discuție, datorită neclintitei lui mărturii „pentru propovăduirea Evangheliei” (Filipeni 1: 12-18). Pavel a fost de asemenea lăsat să scrie scrisori fraților săi creștini de afară, căci din închisoare acesta a scris epistolele către efeseni, filipeni, coloseni, către Filimon și către Timotei. În acestea, el s-a numit „prizonierul lui Isus Hristos” și „prizonierul Domnului”. (Efeseni 3:1; 4:1; Coloseni 4:10; 2 Timotei 1:8) A umplut scrisorile și epistolele cu scripturi. De fapt, scrisorile lui erau în întregime Scriptura.

Apostolul Ioan a fost de asemenea întemnițat și izolat pe groaznică insulă Patmos. Domnul a avut grijă de bunăstarea spirituală a lui Ioan și miraculoasele viziuni ale Apocalipsei sau Descoperirea i-au fost date acolo (Apocalipsa 1: 1-9). Fără îndoială, conform instrucțiunilor Domnului, Ioan a scris scrisori de pe insula închisoare către cele șapte biserici din Asia Mică, pentru a le transmite mesajele primite pentru ei. În mesajul către biserica din Smirna, el a atenționat în legătură cu experiențele din închisoare „prin care vor trece creștinii în aceste ultime zile și a povățuit în credință până la momentul în care Domnul îi va elibera, prin moarte chiar, dacă așa va fi voia Sa. (Apocalipsa 2: 10) Prin credința în timpul încercărilor închisorii sau al altor tulburări pe parcursul vieții lor, aceștia păstrează integritatea și sunt de partea lui Iehova Dumnezeu în ceea ce privește dominația universală. Aceștia sunt alături de Isus Hristos pentru justificarea numelui lui Iehova.

EXPERIENȚE DE TEREN

Clerul se opune studiului Bibliei acasă (Londra, Anglia)

„În ultimele câteva săptămâni am întreprins un studiu de carte în casa unei doamne și mulți vecini s-au alăturat studiului. Acum două săptămâni, preotul local a vizitat-o pentru a-i pune întrebări cu privire la acest lucru și, în timpul conversației, a fost invitat să participe. A apărut în seara următoare. Eram unsprezece la număr și am început să studiem partea despre ‘nemurire’ a cărții *Copii*. Preotul a început prin a spune că venise pentru că auzise că unele oi din turma *sa* îi păraseau biserica *sa* pentru a participa la acest studiu al Bibliei; la aceasta, conducătorul studiului a răspuns că oamenii de bună-credință nu sunt oile *sale*, ci ale Domnului. În timpul studiului, preotul a refuzat să accepte afirmația că omul este muritor și supus morții, dar a fost redus total la tăcere de răspunsurile din Scripturi. La încheierea studiului, preotul a spus că avea niște întrebări la care dorea răspuns. Fiind foarte interesați, toți oamenii de bună-credință au rămas să asculte. Cel mai remarcat lucru a fost că, în timp ce preotul se înfierbânta și se irita, conducătorul studiului a fost foarte calm, amabil și a dat răspunsuri din Scripturi. Toți cei prezenți au remarcat aceste lucruri și au spus că preotul era în eroare și că doctrina lui era falsă. Am auzit mai târziu că încercase să o intimideze pe stăpâna casei, spunându-i că Dumnezeu o va judeca pentru că găzduiește studii ale Bibliei în casa sa. Totuși, acest lucru nu a speriat-o. Studiul Bibliei pustiește pășunile păstorilor necredincioși și reprezintă o încurajare pentru noi să continuăm această activitate foarte importantă”.

„AM STUDIAT...

împreună cu o doamnă la următoarele materii: citire, scris, aritmetică, gramatică și *Lumea Nouă*. După un timp destul de lung, am rugat-o să mă însoțească în lucrarea de propovăduire. Răspunsul ei a fost: „Nu știu suficiente lucruri; va trebui să aștept până când învăț mai multe”. Martor: „Dacă aștepti asta, nu vei fi pregătită niciodată”. Georgia: „Trebuie să mai aștept, pentru că nu știu ce să spun”. M: „Nu trebuie să spui nimic; le dai biletul și, după ce îl citesc, le arăți cartea”. G: „Trebuie să am grijă de găinile mele și să îmi fac treburile prin casă, nu pot merge”. M: „Atunci, însoțește-mă pe străzi și te poți întoarce la timp pentru a-ți hrăni găinile”. G: „Oamenii vor zice că sunt nebună”. M: „Atunci vino cu mine în Columbia (Carolina de Sud) ca să împărțim revista *Mângâiere*”. G: „Da, te voi însoți acolo”. M: „Din moment ce te-ai descurcat atât de bine în Columbia, de ce nu mă însoțești și aici pe străzi?”. G: „Bine, te voi însoți sâmbătă seara”. M: „Acum, din moment ce te-ai descurcat atât de bine pe stradă, de ce nu mă însoțești în lucrarea de mărturisire din ușă în ușă, să faci abonamente la *Turnul de Veghere*?” G: „Bine, voi merge cu tine mâine”. M: „Acum, Georgia, tu mergi la casa aceea și eu merg la aceea”. Proprietara: „Georgia, tu ești?” G: „Da, eu sunt”. Proprietara: „Georgia, dar niciodată nu te văd ieșind din casă. Nici măcar nu te-am văzut pe străzi”. G: „Dacă ieșiți pe străzi sâmbătă seara, mă veți vedea.” P: „Georgia, tu ești implicată în treaba asta?” G: „Da, sunt martor”. P: „Dar, Georgia, ei nu cred în Iad”. G: „Nu, nu cred în Iad; ei cred în Împărăție. Nu vrem Iadul; dorim Împărăția. Voi toți cei care credeți în Iad și doriți Iadul, veți primi iadul pe care îl căutați”. P: „Păi, Georgia, uite un dolar; Trimite-mi *Turnul de Veghere*”. Din acel moment, Georgia investește cât de mult timp poate în serviciul de misionariat. În februarie, a avut 80 de ore și 3 abonamente. Acum găinile așteaptă mult și bine să

fie hrănite până când Georgia vine acasă între 5 și 6 seara. Nici treburilor casnice nu le mai acordă așa de multă atenție; se străduiește să ajungă la 100 de ore pe lună.”

ÎN MATANZAS, CUBA,

Revizităm un bărbat căruia îi lăsasem cartea *Copii*. Când eu și soțul meu am intrat în curte, am văzut un bărbat vorbind cu el, ținând în mână o carte. Omul nostru de bună-credință ni l-a prezentat, Dr....., și a arătat către cartea din mâna lui, spunându-ne că tocmai i-a împrumutat-o. Doctorul ne-a spus că auzise despre noi și a zis că ar vrea să știe: „De ce nu salutați drapelul?”. I-am explicat. A fost mulțumit și a început să ne pună și alte întrebări. L-am vizitat în săptămâna următoare și am observat că avea câteva pagini din *Copii* îndoite, așteptându-ne. Toate întrebările lui au primit răspunsuri spre mulțumirea lui și i-am dat alte câteva cărți. Până când l-am revizitat, terminase de citit *Profeție* și începea să citească *Lumina*, Volumul I. I-am dat Biblia și cartea *Creștie*. La următoarea noastră vizită ne-a întâmpinat bucuros: „Credeți că există un loc în Împărăție și pentru mine?” Am răspuns „Da!” și i-am explicat despre importanța de a studia și despre lucrarea de mărturisire. A exclamat: „Da, cred că merită să faci ceea ce faceți voi”.

„Cât am lipsit din Matanzas, în timp ce făceam serviciul de pionierat în orașul vecin, soțul meu s-a rănit la picior și s-a decis să meargă la același doctor pentru consult și în același timp să vadă ce progrese mai făcuse. Când am ajuns noi, nu era acasă; dar a venit la scurt timp și ne-a spus că era foarte bucuros să ne vadă. Apoi ne-a povestit câteva experiențe ce i se întâmplaseră cu unii clienți și ne-a spus că începuse să facă lucrarea de mărturisire. A scos o broșură din servieta sa și ne-a întrebat dacă era bună pentru catolici, întrebându-ne dacă aveam o broșură și pentru adventiști. I-am spus că da și el a zis că vrea să îi dăm câteva. Ne-a dat niște bani ca să îi trimitem broșurile. În timp ce plecam, am chicotit fericiți, amintindu-ne de ziua în care am vorbit în glumă să transformăm cazul lui într-un testimonial. Acum vedeam această speranță frumoasă împlinindu-se.”

REVIZITĂRI, (GRAYS, ESSEX, ANGLIA)

„O broșură a fost plasată unei femei și mi s-a oferit oportunitatea de a o revizita. Am făcut acest lucru de mai multe ori, aparent fără succes, până când, într-un final, l-a trimis pe soțul ei ca ‚să scape de mine’. Fără a mă lăsa să prezint mesajul Împărăției, a început să îmi spună că religia este cauza tuturor nenorocirilor din lume și că el este socialist și că el crede că acestea sunt învățăturile lui Hristos. Imediat ce a terminat, i-am explicat simplu care este diferența dintre religie și creștinism, precum și poziția adoptată de către martorii lui Iehova. M-a ascultat timp de o oră și jumătate; apoi, a trebuit să plec pentru că aveam un studiu de carte programat. M-a făcut să promit că mă voi întoarce peste două zile, ceea ce am și făcut. Am început un studiu. A fost încântat de mesaj și a venit la ‚Adunarea Teocratică a Națiunii Libere’ la Royal Albert Hall din Londra. De atunci, participă în mod regulat la studiile *Turnului de Veghere* de la Sala Împărăției și contribuie la răspunsurile la întrebări, pe lângă lucrarea de mărturisire. Soția lui (au pierdut doi fii în atacurile inamicilor) este și ea încântată acum de mesajul Împărăției și participă la un studiu. O așteptăm cu nerăbdare la adunările noastre. Toate astea în doar două luni.”

O VIZITĂ FĂCUTĂ LA TIMP (ILLINOIS)

„Am vizitat o casă și l-am găsit pe soț îngenunchiat, rugându-se cu voce tare. Am așteptat la ușă până a terminat. Nu știa că eram acolo. Când m-a văzut a zis: ‚Bănuiesc că m-ai auzit rugându-mă la Dumnezeu.’ El nu aparținea de vreo ‚biserică’ și se ruga la Dumnezeu ca să îi arate calea cea dreaptă. Știa că ne apropiem de sfârșitul lumii și vroia ca neapărat să fie de partea cea bună. Încă nu știa cine sunt. Primele mele cuvinte către el au fost: ‚Probabil că Iehova ți-a auzit rugăciunile, pentru ca am un mesaj de la Dumnezeu, prin care îți arată calea cea dreaptă pe care să o urmezi pentru a fi în siguranță și distrugerea ce vine asupra celor răi.’ Am scos cartea ‚*Adevărul te va face liber*’ și broșura *Libertate în Noua Lume* și i le-am dat. Le-a luat imediat ce le-a văzut și am programat o revizitare. Ne-am bucurat amândoi.”

REVELAȚIE PENTRU TINERI

New York: „Am mers să mărturisim în L..... Un bărbat s-a uitat la cartea mea de Mărturie și apoi s-a uitat la mine. ‚Deci ești preot hirotonisit?’, a spus el. ‚Da’, am răspuns eu. El a adăugat: ‚Nu ești cam tânăr? Ai experiență ca preot?’ ‚Acum o dobândesc’, i-am spus eu. Am zece ani. A luat o carte.”

Pennsylvania: „O fetiță de șapte ani a văzut-o pe mama ei citind Biblia și a comentat: ‚Mamă, de ce nu te alături martorilor lui Iehova, știi că toată lumea se duce la ei.’ O tovarășă de joacă de aceeași vârstă îi povestise despre Împărăție.”

Michigan: „În ceea ce îi privește pe cei ce fac lucrarea stradală, un tânăr preot ce păstora prima sa parohie a fost atras de credința acestor lucrători stradali, ce stăteau acolo indiferent de vreme. A vrut să afle despre ce era vorba și a cumpărat *Turnul de Veghere*. A aflat. A renunțat la parohie, a părăsit biserica și a mers să facă lucrarea de mărturisire. Acum este un foarte bun membru al organizației. Familia sa, mai ales mama sa, s-a opus cu înverșunare. Convenția noastră de la Grand Rapids a fost încântătoare.”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 IULIE 1944

No. 14

„CEI CHEMAȚI, CEI ALEȘI, ȘI CEI CREDINCIOȘI”

„Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui. — Apocalipsa 17:14.

¹ Iehova l-a transformat pe Acela ,care mai înainte a fost ,ca un miel pe care-l duci la măcelărie, n-a deschis gura deloc, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund”. (Isaia 53:7), într-un Războinic. Iehova știa foarte bine că blândețea Acestuia nu era un semn de slăbiciune și frică, ci dovada celui mai mare curaj și a celei mai mari integrități, chiar și în fața pericolului de a fi ucis de dușman. De aceea Iehova l-a chemat pe Acela să conducă cea mai mare bătălie din istoria universală, „bătălia din marea zi a Dumnezeului Cel Atotputernic.” Sub chipul de om desăvârșit, neîntinat și nevătămător, Acela a murit precum un miel pe pământ. A făcut aceasta pentru a putea îndeplini rolul de „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”. Datorită acestei jertfe a vieții Sale omenești, Dumnezeu a ridicat Mielul din morți și l-a dat o nouă viață în împărăția spirituală. Dumnezeu l-a înălțat în cea mai înaltă poziție acordată vreodată vreunei făpturi, la dreapta lui Iehova pe tron. Cu această nouă viață, și din această înaltă poziție, Mielul va purta războiul final, care va pune capăt tuturor războaielor oamenilor și va justifica numele și Dumnezeirea lui Iehova. — Ioan 1: 29, 36.

² Ca acela care s-a oferit singur pentru jertfă ca „Mielul lui Dumnezeu”, El a fost prefigurat cu mult înainte de primul mare preot al poporului lui Israel, și anume Aaron, fratele proorocului Moise. Dar ca acel Rege care va porni împotriva tuturor celor ce se opun suveranității universale a lui Iehova și îi va învinge în bătălia de la Armaghedon, acesta a fost prefigurat de acel preot așezat pe un tron regesc, Melhisedec, împăratul din Salem. Cuvântul lui Dumnezeu arată că El nu și-a asumat trufaș aceste poziții singur, ci a așteptat chemarea lui Dumnezeu și a răspuns la ea: „În adevăr, orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate..... Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa și Hristos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.” Și, cum zice iarăși într-alt loc: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, cu toate că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. „Și după ce a fost făcut desăvârșit (prin ascultare), s-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot „după rânduiala lui Melhisedec.” — Evrei 5:1-10.

³ Când Isus, omul desăvârșit, a fost botezat și Spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra Lui, El a

¹ Pe cine a adus Iehova să conducă bătălia de la Armaghedon, și de ce?

² a) Ca Slujitor al lui Iehova, în ce fel a fost El prefigurat de Aaron și de Melhisedec? b) Cum a ajuns El în acea poziție?

³ a) Când a venit chemarea asupra lui Isus? b) Ce scripturi arată că El era alesul lui Dumnezeu, așa cum se profetise?

fost zămislit din spirit și vocea lui Dumnezeu din ceruri a anunțat că Acesta zămislit de spirit era Fiul Său: „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea.” În acel moment, la zămislirea Lui de către spirit pentru a fi un Fiu spiritual al lui Dumnezeu, Isus a primit chemarea de a fi Marele Preot al lui Dumnezeu, și El a fost ales pentru acel serviciu. Și în acel moment, de asemenea, s-a împlinit profeția lui Dumnezeu referitoare la Isus: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu (*Am. Stan. Ver.*), în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.” (Isaia 42:1) Că această scriptură profetică se referea la Isus și s-a împlinit în El, este dovedit de cuvintele citatului apostolului, în Matei 12:15-21, ca potrivindu-se lui Isus: „Iată Robul Meu pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El.....” Dușmanii Lui au contestat faptul că El ar fi fost „alesul lui Dumnezeu”. (Luca 23:35). Și totuși, El este Acela pe care Iehova, Constructorul organizației Lui principale, Sion, L-a ales și L-a pus la temelia acelei organizații, spunând: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine.” Aceia care vor să fie uniți cu El în organizația principală Sion trebuie să vină la Isus Hristos: „Venind la El ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă și prețioasă înaintea lui Dumnezeu.” –1 Petru 2: 4, 6; Isaia 28:16.

⁴ Alegerea făcută de Dumnezeu s-a dovedit a fi cea corectă și bună. Isus Hristos, trecând prin cea mai mare încercare a credinței, consacrării și cinstei față de Dumnezeu, a rămas credincios, vrednic de crezare și credincios serviciului sau sarcinii date de Dumnezeu. La capătul încercărilor, Dumnezeu a crezut de cuviință să Îl ridice din morți și să Îl înalțe pe Cel Ales la cel mai înalt loc din univers, locul principal, chiar lângă Dumnezeul Cel Prea Înalt. Despre El este scris, ca într-o Cronică pentru vecii vecilor: „Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus, care a fost credincios Celui ce L-a rânduit, cum și Moise a fost „credincios în toată casa lui (Dumnezeu).” (Evrei 2:17; 3:1, 2). „Isus Hristos, Martorul credincios, Cel întâi-născut din morți, Domnul împăraților pământului!” (Apocalipsa 1:5). La Armaghedon, El va porni în bătălia cea dreaptă, ca și când ar fi pe un cal de luptă: „Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat” și El judecă și Se luptă cu dreptate. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” Apocalipsa 19:11, 16.

⁵ Acest Războinic, care este Cuvântul lui Dumnezeu și care Îl reprezintă pe Iehova Dumnezeu, este arătat zdrobind dușmanul, și spunând: „Eu singur am călcat în teasc și nici un om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el. Căci în inima Mea era o zi de răzbunare și venise anul celor răscumpărați ai Mei.” (Isaia 63:1-4). Popoarele acestei lumi nu sunt alături de El sau de partea Lui, în bătălia pentru onoarea și stăpânirea lui Dumnezeu. Ei sunt aceia pe care El îi calcă în picioare, în timpul răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizației lui Satan. Totuși, mai sunt și aceia care sunt alături de El sau care lucrează de partea Lui în luptă, și aceștia sunt cei mântuiți, despre care El vorbește ca fiind „cei răscumpărați”. Mai există de asemenea o mulțime de oameni de bună-credință care li se vor alătura celor „răscumpărați”. Pe aceștia îi va aduna Războinicul lui Iehova la dreapta Lui, pentru a-i apăra și a-i păstra alături de cei „răscumpărați”. Cei răscumpărați sunt cei despre care se vorbește în Apocalipsa 17:14 și care I se alătură Lui în victoria asupra planurilor cele rele ale conducătorilor lumesci. Acest verset, în diferite

⁴ Cum s-a dovedit că alegerea făcută de Dumnezeu a fost cea corectă și bună? Și de aceea ce titlu de onoare îi este dat aceluia ales?

⁵ a) Cum este arătată zdrobirea dușmanului, și cine sunt „popoarele” dintre care nici unul nu este alături de El? b) Cine sunt aceia „răscumpărați” a căror vreme a venit, și ce legătură au ei cu bătălia?

traduceri moderne, sună astfel: „Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul, împreună cu slujitorii Lui desemnați, aleși și credincioși, îi vor birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților.” (*Goodspeed*) „Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților – Mielul și cei desemnați, cei aleși și cei credincioși care sunt cu El.” (*Moffatt*) „Ei se vor război cu Mielul; și Mielul va triumfa asupra lor; deoarece El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei care sunt cu El chemați, și aleși și credincioși, vor lua parte la victorie.”—*Weymouth*.

⁶ Aceia care sunt „cei chemați” sunt, desigur, aceia care Îl urmează pe Isus Hristos, și anume aceia care, ca și El, au fost zămisliti de spirit și au fost „născuți din Dumnezeu”, așa cum s-a explicat în numărul precedent al acestei publicații. Ei sunt fiii spirituali ai lui Dumnezeu. Când sunt chemați aceștia? Aceasta nu se poate întâmpla cât ei sunt încă făpturi omenești, morți în greșală și păcat, și doar aud mesajul evangheliei lui Dumnezeu și al Guvernului lui Teocratic. Aceasta este o „chemare cerească” și făpturile omenești nu pot intra în ceruri. „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” (1 Corinteni 15:50). Aaron cel din vechime a fost „chemat de Dumnezeu” să fie mare preot, dar nu a fost chemat la „premiul chemării cerești al lui Dumnezeu, în Isus Hristos”. El doar l-a prefigurat pe Conducătorul chemat astfel. (Filipeni 3:14). De asemenea vestea Guvernului Teocratic al lui Iehova, în mâinile lui Hristos, a fost răspândită de martorii lui Iehova din anul 1919 încoace, prin sute de milioane de cărți, broșuri, tratate distribuite gratis, și prelegeri la radio și în public; dar faptul că sute de milioane de oameni au auzit acest mesaj nu înseamnă că ei sunt chemați să stea alături de Hristos pe tronul Său ceresc.

⁷ În ceea ce privește mulțimea din ce în ce mai mare de persoane de bună-credință care se vor alătura de partea Războinicului pentru numele lui Iehova, Bunul lor Păstor Isus Hristos a spus: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor.” (Ioan 10:16, *Am. Stan. Ver.*). Faptul că ei doar aud vocea Bunului Păstor nu înseamnă că ei sunt chemați pentru cer, deoarece viața pe care astfel de „alte oi” o vor moșteni și pe care ei o doresc va fi aceea de făpturi omenești desăvârșite pe pământ. Ca o dovadă în plus în acest sens, în Apocalipsa 22:17 este scris, referitor la Isus Hristos, Spiritul, și poporul „mireasă” al celor chemați: „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” Aceasta nu poate fi interpretat scriptural ca însemnând că oricine vrea să își potolească setea și să vină să ia apa vieții fără plată este chemat cu chemarea cerească. De ce nu? Deoarece marea majoritate a celor care acum ascultă această chemare să ia apa vieții nu vor dobândi niciodată viață ca făpturi spirituale în ceruri, ci se vor dovedi a fi dintre „celelalte oi”, al căror destin și a căror dorință este viața veșnică pe pământ sub domnia lui Hristos. De aceea, în cazul lor, invitația de a lua apa vieții nu poate fi „chemarea cerească”, și bând apa, ei nu „se împărtășesc din chemarea cerească”.

⁸ Isus Hristos nu s-a preamărit singur, și nu a căutat să se înalțe singur, ci a fost chemat în poziția Lui înaltă așa cum Aaron a fost chemat în preoție. Iehova Dumnezeu este Cel care cheamă. El face acest lucru conform scopurilor Lui. Nici unul din cei care aud vestea bună de la El nu s-ar putea încumeta să stabilească singur dacă va ajunge în organizația principală din ceruri, alături de Isus Hristos. Apostolul Pavel, el însuși zămislit în spirit, le scrie celor zămisliti în spirit și consacrați: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și

⁶ a) Cine sunt „cei chemați”? b) De ce simpla auzire a mesajului Evangheliei nu poate fi chemarea?

⁷ a) De ce vocea Păstorului pe care o aud „celelalte oi” nu este chemarea? b) De ce auzirea invitației de a bea din apa vieții nu este chemarea?

⁸ a) De ce nu este sarcina celui care lucrează conform Evangheliei să judece el singur asupra chemării cerești? b) În ce lumină pune aceasta problema consacrării?

anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8: 28). Nu este rostul celui care aude vestea cea bună să deslușească această chemare singur, ci Dumnezeu trebuie să aleagă dintre multele milioane care ascultă. „Așa dar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.” (Romani 9:16). Din acest motiv, toți cei care se consacră sau se dedică pe de-a întregul lui Dumnezeu nu fac acest lucru cu condiția de a primi premiul ceresc în Sion. Ei fac aceasta doar pentru a face voia lui Dumnezeu și a se supune locului pe care Dumnezeu îl rezervă lor în scopul final al lui Dumnezeu, referitor la toate fapăturile care trăiesc în veci.

CHEMAREA

⁹ Cu siguranță, cei consacrați, pe care Dumnezeu îi face membri ai Sionului ceresc, trebuie să știe despre acest lucru și să sere la aceasta. Această nevoie de a ști adevărul evangheliei înainte de a fi chemat este ceea ce ne arată apostolul Pavel prin cuvintele lui către frații spirituali ai lui : „Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.” —2 Tes. 2:13, 14.

¹⁰ Și atunci, cum îl cheamă Dumnezeu pe unul din cei consacrați la „chemarea cea înaltă”? Scripturile ne arată că prin zămislirea acestora ca copiii Săi spirituali. În cuvintele lui Isus, aceștia trebuie să fie „născuți din apă [adevăr] și spirit”. Faptul că Iehova Dumnezeu îi zămislește pe aceștia, constituie chemarea. Deoarece este imposibil ca fapături precum oamenii să ajungă la slava cerească alături de Isus Hristos, cei care sunt chemați la lucruri cerești trebuie să fie aceia care sunt „născuți din Dumnezeu” sau zămisliți de spiritul Lui ca fii spirituali, căci doar aceștia s-ar putea ridica la condițiile cerești. Aceștia au fost salvați de la condamnarea la păcat și moarte prin căderea lui Adam și au fost salvați prin credința în Dumnezeu și în jertfa de izbăvire a Fiului Lui, Isus Hristos; și lor le este scris: „Să nu-ți fie rușine, deci, de mărturisirea Domnului nostru. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2 Tim. 1:8-10). Datorită acestei Evanghelii ei știu spre ce poziție de seamă au fost chemați.

¹¹ Este de remarcat cum apostolul Petru asociază zămislirea cu chemarea, atunci când le scrie celor consacrați și zămisliți de spirit: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestrăicătoasă și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.” „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii.” (1 Petru 1:3, 4; 5:10) „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume, prin poftă.” (2 Petru 1:3, 4). Chemarea lui Dumnezeu trebuie, deci, să coincidă, să funcționeze armonios sau să se petreacă în același timp cu zămislirea celui consacrat de către spiritul Său, deoarece doar fiii spirituali pot ajunge la slava cerească.

¹² Firește, cei binecuvântați cu chemarea cerească trebuie să-și jertfească viața de pe pământ,

⁹ Ce trebuie să știe cineva înainte de a fi chemat, așa cum arată apostolul în 2 Tesaloniceni 2:13, 14?

¹⁰ Cum îi cheamă Dumnezeu pe cei sfințiți, și de ce astfel?

¹¹ Cum face legătura, în epistolele sale, Petru, între zămislire și chemare? Și deci, cu ce coincide chemarea?

¹² Ce trebuie să fi jertfit mai întâi cei chemați? Și de ce le este imposibil să facă acest lucru singuri?

ceea ce înseamnă că ei trebuie să renunțe la speranțele la o viață veșnică pe pământ, sub domnia lui Hristos. Nimeni nu poate avea astfel de speranțe la o viață pământească, nici măcar prin propriile eforturi de a ajunge la dreptate și de a apărea drept și nepătat și astfel să merite viața veșnică ca om desăvârșit. Întreaga omenire a moștenit păcatul și judecata de la părintele ei dintâi, Adam. (Romani 5:12). Așadar, nimeni nu se poate dezvinovăți în ochii lui Dumnezeu prin intermediul unor lucruri ca „modelarea caracterului” sau „moralitate respectabilă” sau „lucrări de caritate” și alte eforturi spre auto-neprihănire.

¹³ Raționamentul Cuvântului lui Dumnezeu în această problemă este clar și ușor de înțeles, acolo unde spune: „Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat... Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar.... Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.... pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.... Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului. (conștiința judecării proprii). Dar acum s-a arătat o neprihănire (grecește: dreptate) pe care o dă Dumnezeu, fără lege, despre ea mărturisesc legea și prorocii și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. (de rasă). Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire,.. ..să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.”

—Romani 3:9-26.

NEPRIHĂNIREA

¹⁴ Legea dumnezeiască spune că „nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii,” dar a fi găsit neprihănit se realizează prin credință în sângele lui Hristos, pe care El l-a vărsat prin jertfă, la îndemnul lui Dumnezeu. De aceea neprihănirea care vine prin credință trebuie să fie neprihănire trupească. Făptura care crede nu este de la început, decât o făptură din carne și oase, fără dreptul la viață veșnică în carne și oase. Deoarece se născuse ca o făptură umană desăvârșită, Isus Hristos avea dreptul la viață veșnică pe pământ. Rămânând nepătat până la moartea Sa, ca martir al acestei lumi păcătoase, El și-a păstrat acel drept. Dar El și-a jertfit de bună voie această viață, conform voii lui Dumnezeu. Când Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din morți ca spirit, înveșmântat în nemurire și integritate morală, Isus Hristos nu mai avea nevoie de acel drept la viață omenească veșnică. De aceea, când s-a ridicat la ceruri în prezența lui Dumnezeu, El i-a oferit acest drept Tatălui Său, pentru a fi folosit spre folosul celor nevoiași. Cum?

¹⁵ Astfel: Mai întâi a trecut meritul jertfei Sale omenești în numele acelora pentru care este voia lui Dumnezeu să moștenească slava cerească, împreună cu Fiul Său învingător, Isus Hristos. (Evrei 9: 23-26). În timpul domniei de 1000 de ani a lui Hristos, El le va oferi merit tuturor celor care se dovedesc demni de viața veșnică în Paradisul pământesc. Nu toate făpturile omenești se vor bucura automat de meritul jertfei Sale, ci doar aceia care dovedesc credință în promisiunea lui Dumnezeu, prin mijlocirea lui Hristos. Folosul pe care îl trag cei cărora li se oferă meritul Său este găsirea lor ca neprihăniți prin credință, credință care este dovedită prin sfințire. Din moment ce meritul vine de la jertfa omenească a lui Isus, îndreptățirea lor prin credință privește trupul lor, căci ei din naștere sunt păcătoși trupește.

¹³ Cum explică Cuvântul lui Dumnezeu, în Romani 3, această problemă a neputinței firești a omului, și a ajutorului dumnezeiesc?

¹⁴ Referitor la ce anume se aplică această neprihănire a credinciosului, și de ce astfel?

¹⁵ a) Cu ce scop își transferă Isus Hristos meritul jertfei Sale asupra celor nevoiași? b) Acest transfer al meritului asupra făpturii se petrece automat sau ca rezultat a ce anume?

¹⁶ O astfel de dezvinovățire este doar un mijloc de a ajunge la un rezultat. Credinciosul își exprimă credința în Dumnezeu și în al Său Isus Hristos, care duce la înțelegerea că trebuie să se consacreze pe de-a întregul lui Iehova Dumnezeu, prin Hristos. Toate eforturile lui spre auto-neprihănire sunt precum niște „zdrențe murdare”, și deci, doar pe baza serviciului lui, cel care se consacrează lui Dumnezeu nu ar fi niciodată acceptabil pentru Dumnezeu. (Isaia 64:6). Dar prin folosirea roadelor dreptății lui Hristos, așa cum a fost ea cuprinsă în jertfa Sa omenească, cel care se consacrează lui Dumnezeu poate împlini condițiile să fie primit de Dumnezeu, ca să devină slujitorul Lui pentru totdeauna.

¹⁷ Acelora care s-au consacrat lui Dumnezeu și pe care El i-a găsit drepti prin credință și prin puterea sângelui lui Hristos, lor le este scris: „Credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire.”... ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru....care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți. Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.... Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui”. „Acum, deci, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.” „Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.” --Romani 4:22-25; 5:1, 9; 8:1; 12:1.

¹⁸ Cuvintele de mai sus ne arată clar că sunt găsiți neprihăniți cei care sunt acum privilegiați să devină fiii lui Dumnezeu, prin zămislirea de către spiritul Său. Aceștia sunt găsiți neprihăniți prin mijlocirea lui Hristos, astfel ca trupurile lor să fie oferite ca jertfe vii în justificarea numelui lui Iehova. Atunci când își oferă trupurile, ei renunță și la oricare pretenție la viața omenească viitoare, care le revenise după ce fuseseră găsiți neprihăniți. Trebuie remarcat că apostolul le scrie acest îndemn de a-și „aduce trupurile ca o jertfă vie” acelor sfințiți, care poartă mărturia, și știu că au fost zămisliți de spiritul lui Dumnezeu și că ei sunt moștenitori ai cerurilor, alături de Fiul lui Dumnezeu Isus Hristos. În versetele de mai dinainte, el le scrie: „ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!” Însuși Duhul adeverește, împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” —Romani 8:15-18.

¹⁹ Cei consacrați au fost zămisliți de Dumnezeu pentru viața spirituală, deoarece toate șansele de viață OMENEASCĂ în Noua Lume a dreptății au fost jertfite. Faptul că ei vor rămâne consacrați până la moartea trupezască va fi răsplătit prin învierea la viață spirituală în ceruri. Ei au fost găsiți neprihăniți prin meritul sângelui lui Hristos transferat asupra lor, astfel ca viețile lor să fie pe placul lui Dumnezeu și acceptate ca jertfe. Viețile lor sunt jertfite astfel, și nu pentru a câștiga merit pentru alte fapte omenești. Acest lucru este imposibil, deoarece ei sunt găsiți neprihăniți prin credință, și întregul merit se află în jertfa desăvârșită a lui Isus, ca Mare Preot. Dar viețile lor sunt jertfite neegoist în slujba lui Dumnezeu, în interesul Guvernului lui Teocratic și pentru justificarea numelui Lui. În schimb, lor li se oferă speranțe cerești.

²⁰ Iehova Dumnezeu este Cel care trimite chemarea. El este Acela care hotărăște dacă cei care

¹⁶ Care este scopul pentru care a fi găsit neprihănit este doar o cale, și pentru cine?

¹⁷ Ce este scris în Romani 4 și 5 către cei consacrați, în ceea ce privește găsirea cuiva neprihănit? Și cum se arată jertfa ca fiind scopul avut în vedere?

¹⁸ a) La ce drept renunță ei, și de unde se trage aceasta? b) Ce mărturie și cunoaștere au aceia consacrați și găsiți neprihăniți?

¹⁹ a) De ce erau aceștia zămisliți de spirit, și cu ce va fi răsplătit serviciul consacrării lor? (b) De ce jertfa lor nu aduce merit, și de ce de aceea viețile lor sunt jertfite?

²⁰ De ce nu au primit cei credincioși din vechime astfel de chemare cerească? Și de ce au unii dintre cei de acum acea speranță a

I s-au consacrat vor fi astfel jertfiți, prin mijlocirea Înaltului Său Preot, Isus Hristos. Din acest motiv, oamenii credincioși, de la Abel la Ioan Botezătorul, nu au primit chemarea cerească, deși ei erau pe deplin dedicați lui Iehova Dumnezeu, deoarece ei au trăit înainte de Isus Hristos și nu venise vremea hotărâtă de Dumnezeu să înceapă a chema pe cineva în serviciul ceresc. Chemarea nu putea veni înainte de Isus Hristos, deoarece El este „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre” și descoperirea neprihănirii care vine prin credință în jertfa acestui Mare Preot nu se putea întâmpla în cazul lor. Nimeni nu o putea lua înaintea lui Isus Hristos, ca să ajungă la acea moștenire cerească. Doar cei care Îl urmează cu credință au speranța acestei moșteniri: „Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca ÎNAINTE MERGĂTOR, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec” —Evrei 11:32-40; 6:19, 20.

²¹ Începând cu anul 1918, și mai ales din 1931, mii dintre „alte oi” din marea turmă s-au consacrat lui Dumnezeu, închinându-i-se pe deplin. Dintr-un motiv asemănător, și anume că Dumnezeu este Cel care trimite chemarea, nici unul dintre ei nu poate presupune că doar pentru că ei se consacrează lui Dumnezeu, și simbolizează această consacrare prin botezul în apă, se bucură de chemarea cerească. Nu este cazul, așa cum nici credincioșii din vremurile vechi nu au primit chemarea cerească. Închinarea către Dumnezeu se face fără a-I pune vreo condiție. Mesajul închinării sincere către Dumnezeu este: „Facă-se voia TA.” Acela care se închină poate spera la o moștenire cerească doar dacă este voia lui Dumnezeu să îl cheme pe acela, și Dumnezeu își arată acea voie zămisindu-l pe cel care se închină. Aceasta înseamnă că acela îndeplinește condițiile pentru a fi zămislit prin aceea că este îndreptățit prin credință în sângele lui Hristos și apoi, prin a fi oferit ca jertfă de Marele Preot. Apostolul Petru le mai scrie apoi acelor consacrați, îndreptății și zămisliți, care își oferă trupurile ca jertfă vie în slujba lui Dumnezeu: „fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi (sămânța de generare), prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat într-adevăr că bun este Domnul. Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos..” —1 Petru 1: 23; 2: 2-5.

FĂPTURĂ NOUĂ

²² Aceasta înseamnă că cel astfel zămislit este o nouă făptură în Hristos. El este un fiu spiritual zămislit de Dumnezeu. Fiilor de acest fel li se scrie în 2 Corinteni 5:16-18: „Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta. Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării”. Acela astfel născut de la Dumnezeu este o nouă făptură (Galateni 6:15, 16); și totuși, atât timp cât este aici pe pământ, are încă nevoie de meritul curățitor al jertfei lui Hristos, deoarece este încă în trupul care tinde spre păcat. Deși are dreptul condiționat la viață în ceruri datorită speranțelor permise de Scripturi, el are

moștenirii?

²¹ a) De ce nu pot „celelalte oi”, care s-au consacrat de la 1918 încoace, să creadă că chemarea cerească este pentru ei? b) Când sau pe ce bază poate spera cineva consacrat la moștenirea cerească, așa cum arată cuvintele lui Petru?

²² a) Ce este de fapt cel consacrat care este zămislit astfel, și totuși de ce anume mai are el nevoie? b) Ce i se cere lui să facă, și ce anume nu va face dacă va îndeplini acea cerință?

încă trupul omenesc de carne și oase și lui i se cere să fie credincios până la moartea aceluia organism omenesc. (Apocalipsa 2:10). Acela care va rămâne un fiu spiritual până la moarte nu va comite păcate de moarte, și moartea sa va fi pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. „Există un păcat care duce la moarte... Știm că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, ci pe cel născut din Dumnezeu, Acesta îl păzește și cel rău nu se atinge de el.” (1 Ioan 5:16-18). Păcatele pe care le va comite vor fi datorate doar cărnii păcatoase, în care încă sălășluiește. —Romani 7:18-25.

²³ Pentru astfel de păcate meritul îndreptățitor al jertfei lui Hristos încă are putere; așa cum este scris pentru fiii zămisliti de la Dumnezeu: „și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos și Cuvântul Lui nu este în noi. Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor : pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” —1 Ioan 1: 7-10; 2:1, 2.

²⁴ Fiii zămisliti de la Dumnezeu devin membri ai organizației universale a lui Iehova, o organizație a fapturilor spirituale despre care se spune că este una, și care este simbolizată ca *soția* lui Dumnezeu, numită *Sion*. Scripturile ne arată ,de asemenea, că chemarea la moștenirea cerească vine la vremea zămislirii de către spiritul dătător de viață al lui Dumnezeu, în Isaia 49:1-5: „Domnul (Iehova) M-a chemat din sânul mamei și M-a numit de la ieșirea din pântecele mamei.... și Mi-a zis: „Israele, Tu ești Robul Meu, în care Mă voi slăvi.... Și acum, Domnul vorbește, El, care M-a întocmit din pântecele mamei ca să fiu Robul Lui, ca să aduc înapoi la El pe Iacov (națiunea sfântă a lui Iehova).” Aceste cuvinte s-au aplicat prima dată și în primul rând lui Isus Hristos; ele se mai aplică de asemenea membrilor corpului Lui de urmași zămisliti de spirit. Aceștia sunt chemați încă din pântece sau de la vremea zămislirii, ca membri ai sfintei organizații a lui Dumnezeu, Sion, ca să fie copiii ei.—Galateni 4:26-31.

²⁵ Cu siguranță, la vremea zămislirii de către sfântul duh, fătura închinată lui Dumnezeu primește chemarea către ceruri. Orice persoană care acum se închină, care nu trece prin zămisirea 'din apă [adevăr] și spirit' nu poate fi chemată și nu va intra în împărăția lui Dumnezeu. (Ioan 3:5) Zămisirea este de la Dumnezeu și se petrece prin mijlocirea forței Lui active, și după aceea cel zămislit știe că este chemat, deoarece forța activă a lui Dumnezeu continuă să lucreze asupra lui și astfel acționează ca o garanție (sau primă parte) a viitoarei moșteniri cerești. Apostolul arată că această zămislire de fii nu putea începe înainte de vremea hotărâtă de Dumnezeu, atunci când spune: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.... Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.” (Galateni 4:4-7; 3:26) „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale... am nădăjduit în Hristos. Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiti cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună (sau prima plată) a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați (dobândiți; *Rotherham*) de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.” — Efeseni 1: 5-14.

²³ Ce are încă putere și este de ajutor celor zămisliti dacă ei păcătuiesc?

²⁴ A ce anume devin membri fiii zămisliti, și cum arată Isaia 49:1-5 că chemarea vine odată cu zămisirea?

²⁵ a) De la cine și prin ce se face zămisirea, și cum știe cel zămislit că este chemat? b) Înainte de ce moment în timp nu putea începe zămisirea, așa cum le arată apostolul galatenilor și efesenilor?

²⁶ „Bunul câștigat” îi cuprinde pe aceia care au fost până acum cumpărați cu prețul jertfei lui Hristos, fiind găsiți neprihăniți prin meritul ei, și care de aceea sunt „un neam ales” pentru Dumnezeu, adică un popor *câștigat* pentru El, „un popor care să fie al Lui”. (1 Petru 2:9; *Am. Stan. Ver.*) Ei sunt „răscumpărați”, sau, mai bine spus, „eliberați,” după ce Iehova Dumnezeu întemeiază Împărăția și Îl trimite pe Fiul Său mult iubit să judece toată casa lui Dumnezeu. El apoi îi primește pe cei acceptați lângă El, pe scaun, pe tronul din ceruri. Aceia care au pecetea sau garanția împuternicirii de la Dumnezeu că au fost chemați la această moștenire de sus, au fost zămisliți de spiritul Lui, și spiritul Lui lucrează asupra lor și astfel depune mărturie că sunt moștenitorii speranțelor cerești. Acest spirit lucrează în mod activ asupra lor cu o dovadă de necontestat; este ca o primă parte sau „arvună” sau avans din ceea ce li se rezervă în viitor, în ceruri. De aceea ei știu că au fost chemați, și continuă să își „aducă trupurile lor ca o jertfă vie”. Dar cum fac aceasta? „În sânge, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruțiți în rugăciune.” —Romani 12:1, 11, 12.

²⁷ Realizarea zămislirii lor, și acea parte prezentă a spiritului sfânt sau forței active a lui Dumnezeu care lucrează în folosul lor spiritual, i-a umplut pe fiii lui Dumnezeu care se îndreaptă spre ceruri cu „speranța slavei” alături de Hristos. Pe bună dreptate ei se bucură „chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” (Romani 5:2-5, *The Emphatic Diaglott*) Acel spirit sfânt nu numai că le umple inimile de dragoste pentru Iehova Dumnezeu și pentru slujba Lui ca urmași ai Fiului Său supus, Isus Hristos; de asemenea îi face pe cei zămisliți să vadă speranța care se află înaintea lor, și să își dea seama că le este destinată lor, și că trebuie să umble demni de ea. Pentru acest scop, spiritul sfânt deschide Scripturile înțelegerii și prețuirii lor. Conducătorii acestei lumi, și anume clerul bisericii, cei ce se ocupă cu comerțul pentru interesul propriu, și politicienii, care îi persecută și îi oprimă pe cei care merg pe drumul deschis de Isus, nu se bucură de astfel de cunoaștere sau dezvăluire în ale Cuvântului lui Dumnezeu. „.....și pe care n-a cunoscut-o nici unul din fruntașii veacului acestuia... Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” —1 Corinteni 2: 8-10.

²⁸ Nici un om nu poate afla lucrurile lăuntrice sau gândurile altui om, ci doar spiritul sau puterea de discernământ dinăuntrul lui a aceluși om poate ști, și doar el singur poate face cunoscut ce este în mintea lui. „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, în afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu în afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească (limbajul filosofic, formal al lumii), ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebunțând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. (pe care le folosește Biblia ca și cuvânt inspirat al lui Dumnezeu).” O persoană care are mentalitatea sau modul de gândire al acestei lumi, adică o persoană din lume care are spiritul ei și o susține, nu are nici o dorință de a descoperi aceste lucruri relevate de spiritul lui Dumnezeu, și nu poate sub nici o formă să le înțeleagă. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o

²⁶ a) Care este “bunul câștigat”, și când se petrece “răscumpărarea” lui? b) Cum lucrează spiritul ca o “arvună”, și cum își oferă cei chemați “trupurile ca niște jertfe vii”?

²⁷ a) Ce factori îi umplu pe fiii lui Dumnezeu cu “speranța de slavă” și cum? b) De ce nu au conducătorii lumești cunoașterea spirituală?

²⁸ a) Cine poate ști lucrurile lăuntrice ale unui om, și cine poate ști lucrurile pe care ni le-a dat spiritul lui Dumnezeu?

nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece (să discearnă, să perceapă) toate lucrurile (spiritului), și el însuși nu poate fi judecat (deslușit, evaluat) de nimeni (din lume). Căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?” Noi însă avem gândul lui Hristos (deci gândurile lui).” —1 Corinteni 2:11-16.

²⁹ Cei care au fost zămisliți de spirit și care au dovada că sunt fiii lui Dumnezeu, pentru că s-au împărtășit din spiritul lui Dumnezeu în formele sale, așa cum s-a descris mai sus, trebuie să fie atenți să rămână și să crească în acel spirit al Domnului. Explicația apostolului Pavel de mai sus referitoare la spiritul lui Dumnezeu și cum lucrează el spre deosebire de spiritul acestei lumi, a fost formulată deoarece unii creștini, cărora el le scrie, începuseră să fie influențați de căile acestei lumi și să le imite. De aceea, apostolul mai zice după aceea: „cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteați suferi, Pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni? Când unul zice: „Eu sunt al lui Pavel!” Și altul: „Eu sunt al lui Apolo”: nu sunteți voi oameni de lume? Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:1-4, 16) Putem primi din ce în ce mai mult din spiritul sau forța vie a lui Dumnezeu pe măsură ce ne sporim cunoașterea Cuvântului Lui și pe măsură ce ne străduim, cu credință și supunere, să folosim acel Cuvânt în viețile noastre, în loc de a imita această lume, cu filozofiile și căile sale. „Cuvântul adevărului” lui Dumnezeu este „sabia spiritului” cu care luptăm împotriva demonilor și a influenței lor în această lume.—Efes. 6:12, 17.

³⁰ Arătând legătura importantă între spiritul lui Dumnezeu și Cuvântul Lui, Isus, care este Cuvântul sau Purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, a spus: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.” (Ioan 6:63, *Am. Stan. Ver.*). Doar aflând Cuvântul adevărului lui Dumnezeu, și apoi folosind acel adevăr în viețile noastre, devenim din ce în ce mai pătrunși de spiritul lui Dumnezeu. De aceea Isus i-a spus „spiritul adevărului”. (Ioan 14:17; 15:26; 16:13). Petru spune că cei zămisliți de spirit trebuie să „asculte de adevăr prin Spirit” pentru a-și curăța viețile și să aibă o dragoste neprefăcută. (1 Petru 1:22.). Aceasta este în acord cu faptul că, chiar înainte ca omul să fie zămislit și să primească spiritul lui Dumnezeu, el trebuie să asculte și să creadă adevărul. Isus a adus adevărul, și de asemenea El a zis că: „este Calea, Adevărul, și Viața”. Din moment ce apa este folosită ca un simbol al adevărului, datorită puterii ei de a curăța, este scris despre Isus: „Este Cel ce a venit cu apă (adevărului) și cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt și acești trei una sunt.” (Ioan 14: 6; 1 Ioan 5:6-8, *Am. Stan. Ver.*) Deci spiritul, forța vie a lui Iehova, nu este oferit separat de Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu.

³¹ Mergând împotriva Cuvântului și căii adevărului, lucrăm în mod cumplit împotriva spiritului adevărului. Și suntem muștrați să nu facem aceasta. „Și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.... Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumpărării (eliberării).” (Efeseni 4:24-30, *Emph. Diag.*) „Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți

²⁹ Cum rămân și cresc în spiritul Domnului cei zămisliți de spirit?

³⁰ Ce legătură importantă între adevăr și spirit au arătat sau au descris Isus, Petru și Ioan? Și ce anume mai arată aceasta cu privire la ce oferă spiritul?

³¹ Ce anume, deci, nu ar trebui cei zămisliți să nu întristeze și să nu stingă, și cum?

prorociile (ale adevărului)! Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău. Dumnezeuul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru (ca o adunare a lui Dumnezeu) să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.” —1 Tesalonicieni 5: 19-24, *The Emphatic Diaglott*.

SELECTAT, ALES

³² Cuvintele *selectat* și *ales* redau același cuvânt din greacă, și sunt folosite putându-se schimba. Creștinii zămislighi de spirit care sunt alături de Isus Hristos în momentul victoriei de la Armagedon nu sunt doar chemați, ci și aleși sau selectați. Când sunt ei aleși, adică când devin selectați? Acest lucru se petrece evident la vremea când ei sunt zămislighi de Dumnezeu sau când se nasc din nou și sunt astfel chemați. Apostolul Pavel scrie: „De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul.” (1 Corinteni 1:26-31) Creștinii ar trebui să țină seama de aceste lucruri în faptele lor și în felul cum se poartă unul cu altul. „Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?” — Iacov 2: 5.

³³ Înainte să se pună temelia Noii Lumi a dreptății, Dumnezeu a ales și a rânduit mai dinainte să aibă un astfel de grup de fii, zămislighi de spiritul Lui pentru slava cerească. Este scris, pentru aceia care, „născuți din Dumnezeu”, sunt aduși printre aceia care urmează să fie aleși: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a bindecuvântat cu tot felul de bindecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. (Isus Cristos).” (Efeseni 1:3-6). Că Iehova Dumnezeu a voit să predestineze și să aleagă acești tovarăși în Hristos este dovedit de faptul că Dumnezeu a prefigurat acest grup prin neamul lui Israel, și i-a spus acelui neam: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam Sfânt.” „Căci tu ești un popor Sfânt pentru DOMNUL, Dumnezeul tău; DOMNUL Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare s-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că DOMNUL vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos DOMNUL cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului.” — Exodul 19: 5, 6; Deuteronomul 7:6-8.

³⁴ Ca dovadă a faptului că cel care se consacră lui Dumnezeu prin Isus Hristos devine ales sau

³² a) Când devin ei aleși, și dintre cine a luat Dumnezeu pe cei aleși? b) De ce a fost făcut pentru ei Isus Hristos înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare?

³³ a) Când a ales și predestinat Dumnezeu să aibă un astfel de grup de fii? b) Prin ce prefigurare a dovedit Dumnezeu acel lucru?

³⁴ Ce argumente pline de inspirație ale lui Petru dovedesc că cel care se consacră devine unul dintre cei aleși atunci când se naște

devine un membru al grupului de aleși sau selectați la vremea când acela este zămislit și chemat de Dumnezeu, luați seamă la cuvintele inspirate ale lui Petru. În prima lui epistolă către cei pe care Dumnezeu i-a zămislit cu speranța vieții, el scrie: „Iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Lepădați, deci, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire.” (1 Petru 1:3, 22, 23; 2:1, 2). Luați seamă că chiar și celor cărora li se adresează ca „născuți din nou” și ca „niște prunci născuți de curând” care trebuie să se hrănească cu laptele Cuvântului lui Dumnezeu ca să crească, Petru le scrie următoarele: „ALEȘI după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos... Voi însă sunteți o seminție ALEASĂ (un neam ales; *Rotherham*), o preoție împărătească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui (un popor cumpărat; margin.), ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu, pe voi care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.” „Biserica ALEASĂ cu voi, care este în Babilon, vă trimite sănătate.” — 1 Petru 1:2; 2:9, 10; 5:13; vezi și 1 Corinteni 1:27, 28; 3:1-4.

CREDESCIOȘII

³⁵ A fi fost zămislit în grupul ales al aleșilor lui Dumnezeu nu înseamnă încheierea alegerii cuiva, căci cel închinat lui Dumnezeu trebuie să rămână în acea seminție sau neam, continuând să se consacreze lui Dumnezeu. Pentru a face aceasta, el trebuie să fie credincios lui Dumnezeu până la moartea trupului său de carne. Isus Hristos, care învinge popoarele unite ale lumii la Armagedon, a spus: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2:10). Apostolul Petru accentuează nevoia de a fi credincios, pentru a păstra bunăvoința lui Dumnezeu și a rămâne în biserică celor chemați și aleși de El, arătând cum se poate face aceasta, și apoi zicând: „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. De aceea voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, cu toate că le știți și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți.” — 2 Petru 1: 5-12.

³⁶ În lumina acestei cerințe de a fi constant în a face serviciul consacrării lui Dumnezeu cu cinste de neînfrânt, chiar până la moarte, putem înțelege cât de oportun și de potrivit este avertismentul lui Isus: „Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” (Matei 22:13, 14). (Aceleași cuvinte, în Biblia în varianta *King James*, în Matei 20:16, nu se regăsesc în cele mai bune și cele mai vechi manuscrise ale Bibliei.). Doar pentru că mulți sunt chemați, nu trebuie să ne temem că mult prea mulți vor ajunge printre membrii bisericii celei din urmă. Conform cuvintelor lui Isus, *mulți* s-au consacrat și au fost zămisliți de spiritul lui Dumnezeu și au fost chemați la premiul ceresc, dar mai devreme sau mai târziu mulți dintre ei nu au mai fost în stare să rămână în seminția aleasă sau grupul ales și astfel nu au reușit să își asigure chemarea și alegerea. De aceea doar *cei câțiva* aleși, hotărâți dinainte, se regăsesc la sfârșit în sfântul popor ales. Faptul că așa de mulți sunt chemați se datorează nu faptului că numărul predeterminat hotărât de Dumnezeu este așa de mare, ci faptului că după ce au fost chemați, mulți nu reușesc să își păstreze

un astfel de om?

³⁵ De ce a fi zămislit în grupul ales nu este sfârșitul alegerii cuiva? și cum arată apostolul Petru aceasta?

³⁶ Cum se face că, pe când mulți sunt chemați, doar câțiva sunt aleși, și asta fără ca scopul lui Dumnezeu să nu fie atins?

locul și deci alții trebuie să fie chemați să ia locul acelor necredincioși. Deci, deși atât de mulți sunt chemați la vremea potrivită, totuși în cele din urmă Iehova Dumnezeu îi va avea doar pe acei câțiva vrednici de asta, pe care El hotărâse dinainte să îi aibă, și astfel scopul Său nu dă greș, ca urmare a lipsei de credință a atât de multora.

³⁷ Așa cum în vremurile apostolilor doar o mică parte dintre evrei au ajuns printre aleșii lui Dumnezeu sau în grupul ales, „alegerea” este la fel și azi ;doar o rămășiță din grupul ales mai poate fi găsită pe pământ. (Romani 11: 5, 7, 28) Acea rămășiță a trecut prin probele de la acest sfârșit al lumii doar pentru că s-a supus poruncilor Teocratice ale lui Iehova și a rămas credincioasă Lui și Guvernului lui Teocratic. Aceia care nu au reușit să îndeplinească cerințele grupului celor chemați și aleși, deoarece au căzut pradă vicleniilor și momelilor egoiste ale lui Satan Diavolul, au fost alungați din acel grup de Isus Hristos, Judecătorul din templul lui Dumnezeu. De dragul rămășiței alese cea credincioasă, zilele de necaz de la vremea sfârșitului acestei lumi au fost scurtate, ca ei astfel să poată vesti planul evangheliei lui Dumnezeu către „oamenii de bună-credință”. Acestei rămășițe Isus Hristos îi adresează avertismentul: „Și dacă n-ar fi scurtat Domnul zilele acelea, nimeni n-ar scăpa; dar le-a scurtat din pricina celor aleși. Dacă vă va zice cineva atunci: „Iată, Hristosul este aici”, sau: „Iată-L acolo”, să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă ar fi cu puțință și pe cei aleși. Păziți-vă, iată că vi le-am spus toate dinainte.” „Atunci va trimite pe îngerii Săi și va aduna pe cei aleși din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.” —Marcu 13:19-23, 27; Matei 24:22, 24, 31.

³⁸ Rămășița aleasă, pe care Dumnezeu a adunat-o la un loc, pentru înțelegere și serviciu, de la 1918, a fost împrăștiată în timpul primului război mondial, și la acea vreme s-a lăsat pradă fricii și inactivității. Dar acum El a găsit-o neprihănită în spirit, printr-o sentință în favoarea ei la judecata din templu și El a înălțat-o prin slăvita cinste de a sluji ca martorii și ambasadorii Lui în zilele noastre. Falsele acuzații pe care lumea le aduce împotriva ei în tribunalele lumesti nu au importanță în ochii lui Dumnezeu; pentru că El o găsește nepătată pe această rămășiță aleasă, pentru credința ei. Totuși, ea trebuie să se asemene cu Cel Dintâi din grupul celor chemați și aleși, Isus Hristos, rămânând credincioasă lui Dumnezeu până la sfârșit, chiar și în timpul marii bătălii de la Armagedon. (Romani 8: 28-39; 1 Timotei 3:16; Evrei 12:23) Aceasta înseamnă multă suferință pentru ea, care o va face să își ridice vocile către Dumnezeu zi și noapte; dar Dumnezeu o va răzbuna repede la Armagedon. (Luca 18:7, 8) Marea mulțime a „celorlalte oi”, oamenii de bună-credință pe care Bunul Păstor îi adună acum, trebuie și ei, pentru a rămâne tovarășii celor credincioși, ai rămășiței alese, să rămână la fel, credincioși de partea Bunului Păstor, „care este Cel Credincios și Cel Adevărat”. Aceasta înseamnă multă suferință pentru ei; dar, ca apostolul Pavel, ei vor „răbda totul pentru cei aleși”, pentru ca să poată rămâne în tabăra victorioasă a Servului Ales al lui Dumnezeu, Isus Hristos.—2 Tim. 2:10.

ADUNAREA TEOCRATICĂ A VESTITORILOR UNIȚI

Într-un an când s-au ținut sau urmează să se țină multe întruniri politice, religioase sau de alte feluri, este voia lui Iehova Dumnezeu ca cei care Îl slujesc să se întâlnească în adunări Teocratice. La începutul acestui an El și-a dat binecuvântarea pentru a se face cele necesare pentru această adunare plănuită; și după cum s-au desfășurat lucrurile pe parcursul anului, suntem convinși că este scopul

³⁷ a) Cine constituie aleșii lui Dumnezeu de pe pământ din zilele noastre? b) Ce a făcut Dumnezeu de la 1914 încoace de dragul lor, și ce avertisment a emis Isus de dragul lor?

³⁸ a) De ce nu poate aduce lumea acuzații împotriva acestei rămășițe alese, și ce altceva li se cere acestora? b) Cine sunt tovarășii lor, și cum rămân aceștia de partea celor aleși?

Lui de neoprit ca această sfântă adunare să se țină, indiferent de condițiile lumești.

Recent, așa cum dovedesc ziarele și buletinele de știri radio, am observat cum oamenii arată o apropiere de Dumnezeu prin cuvintele lor, și aceasta în mod concertat, la o scară internațională fără precedent; dar purtarea lor de mai apoi arată că făceau aceasta în timp ce inimile și intențiile lor erau la mare depărtare de voia lui Dumnezeu. Aceia care I se adresează trebuie să facă aceasta cu spiritul, și cu adevărul, dacă vor să fie auziți. Și totuși, neluând în seamă lipsa de sinceritate și lipsa de temelie a strigătelor lor de ajutor către Puterea de Sus, valul de rugăciuni a arătat importanța esențială pe care oamenii îngrijorați și sperați, chiar și cei din poziții înalte, o acordă lui Dumnezeu și celor spirituale în mijlocul nenorocirilor de pe pământ din zilele noastre. Cu siguranță, atunci, toți trebuie să recunoască că nimic nu poate fi mai important și oportun decât ca adevăratul popor închinat lui Dumnezeu să se adune, să îi ridice numele în slavă și uniți să anunțe scopurile Lui, care sunt spre folosul veșnic al omenirii nefericite.

Cu recunoștință către Dumnezeul Atotputernic, care face acest lucru posibil, anunțăm aici datele adunării din 1944 a poporului Său, ADUNAREA TEOCRATICĂ A VESTITORILOR UNIȚI, și anume de miercuri, 9 august, până duminică 13 august, inclusiv. Servitorii lui Iehova nu se vor aduna pentru cinci zile fără vreun scop sau doar pentru a petrece în mod egoist, sau ca o vacanță. Domnul Dumnezeu nu își adună niciodată poporul degeaba. El a binecuvântat în mod deosebit adunarea credincioșilor în acești ani plini de războaie, și putem să spunem cu încredere că această Adunare din anul 1944 se va potrivi pe deplin cu scopul Lui ferm. Este foarte clar că a păstrat binecuvântări aparte pentru poporul Său la această Adunare, esențiale pentru purtarea și serviciul adevăraților creștini în timpul acestei crize a popoarelor. De aceea, acela care dinadins sau din indiferență nu va participa la această adunare va dovedi o lipsă de credință, interes și prețuire a binecuvântărilor dumnezeiești, de care toți cei în căutarea vieții veșnice au atâta nevoie acum.

Oferim prin aceasta o invitație din inimă tuturor cititorilor *Turnului de Veghere* și altor persoane de sinceră bună-credință să ia parte la ceea ce le este oferit astfel de Iehova Dumnezeu. Acționați față de această invitație așa cum acționați față de Dumnezeu, și nu luați seama la ce or putea gândi oamenii preocupați cu cele lumești. Încuviințarea lui Dumnezeu este atât de importantă. Asigurați-vă că veți asculta cuvântarea „Împărăția lui Dumnezeu se apropie,” care va fi anunțată pe larg în toate orașele unde se vor ține convenții. Dacă nu puteți ajunge la toate evenimentele, prezentați-vă duminică, 13 august, și ascultați acest discurs, la 4 p.m., Eastern War Time.

Luând seama la condițiile de călătorie de acum, s-a convenit ca Adunarea din 1944 să aibă o întindere națională, permițând astfel unui număr cât mai mare de oameni să participe, călătorind și cheltuind cât mai puțin. Cu alte cuvinte, în America, Adunarea va acoperi șaptesprezece orașe. Buffalo, New York, se bucură de alegerea ca oraș central, locul unde președintele Societății de Biblii și Tratat Turnul de Veghere va veni și va ține mai multe discursuri. Celelalte șaisprezece orașe vor fi legate de Buffalo prin legături telefonice timp de șapte ore pe parcursul celor cinci zile, astfel că toate discursurile importante vor fi difuzate adunărilor din acele orașe. (Legăturile se vor face timp de două ore miercuri, o oră joi, trei ore sâmbătă și o oră duminică.) Evenimentele și activitățile programate vor fi aceleași în cazul tuturor acestor adunări, luând desigur în calcul diferența de fus orar de-a latul continentului. De asemenea, adunările asemănătoare din străinătate se vor conforma pe cât posibil programului care se va desfășura la Buffalo. Acest lucru va fi într-adevăr în cel mai bun spirit de a respecta numele convenției, și anume ADUNAREA TEOCRATICĂ A VESTITORILOR UNIȚI.

Pentru a vă ajuta în a alege orașul cu Adunare care se potrivește cel mai bine cu situația voastră, publicăm mai jos lista de orașe din America și adresa fiecărui Comitet de Convenție Turnul de Veghere. Aceste comitete vor răspunde mesajelor voastre referitoare la cazare și diverse alte aspecte.

ORAȘELE UNDE SE VOR ȚINE CONVENȚII, ADRESELE COMITETELOR CONVENȚIILOR, ȘI SĂLILE DE CONFERINȚĂ

În toate cazurile adresați-vă Comitetului Convenției Turnului de Veghere. Adresa comitetului apare pe primul rând de sub numele orașului. Sala de conferințe a Convenției și adresa ei sunt menționate în continuare.

Buffalo, New York,

Key City, 1441 Main St. Buffalo 8,
Tel ELmwood 0107,
Memorial Auditorium. Main and Terrace

Los Angeles, California,

1015 N Rampart Blvd. Los Angeles 28,
Tel Exposition 2779,
Shrine Ballroom, 700 W. 32nd St.

San Francisco, California

2230 Union St. San Francisco 23
Tel. WEst 5064
Civic Auditorium, 55 Grove St.

Denver, Colorado

F. B Wilkinson, 2572 Chase St, Denver 14
Tel GR 5375
Denver Municipal Auditorium
14th and Curtis Sts.

Atlanta, Georgia

c/o Powell. 203 Spring St. NW., Atlanta 3
Tel JAcKson 1152
Municipal Auditorium, 30 Courtland St

Boston, Massachusetts

c/o Talarico
65 St Botolph St, Boston 18
Tel. KEnmore 7076
Symphony Hall
Huntington and Massachusetts Aves.

St. Louis, Missouri

3505 North Grand Blvd., St. Louis 7
Jeffla Halls, 2354 Lafayette Ave.

Omaha, Nebraska

c/o Kingdom Hall
2901 N 30th St.. Omaha 10
Tel. WE 0184
Nebraska State Guard Armory
15th and Howard Sts.

Cincinnati, Ohio

Route 10, Box 100. Cincinnati 27
Tel SYcamore 7220 W

Emery Auditorium, 1116 Walnut St
Oklahoma City, Oklahoma
217 West Washington St, Oklahoma City
Tel. 2-2910

Shrine Auditorium
Sixth and Robinson Sts.

Portland, Oregon

c/o Thornton
432 S E 70th Ave, Portland 16
Tel. Tabor 3739 Norse Hall, 111 N. E. 11th Ave.

Philadelphia, Pennsylvania

c/o Francis Jones
6855 Oxford Ave. Philadelphia 11
Tel Pilgrim 1528 Town Hall. Broad and Race Sts.

Dallas, Texas

4815 Bryan St., Dallas 17
Tel. Taylor-8438
Dallas Ice Arena, Fair Park

Richmond, Virginia

c/o Kingdom Hall
809 East Franklin St., Richmond 19
Mosque Auditorium, Main and Laurel Sts.

Seattle, Washington

600 Broadway, Seattle 22
Tel. EAst 0800
Finnish Hall, 1239 Washington

Spokane, Washington

1508 N. Monroe, Spokane 12
Tel. BRoadway 5715 Ice Arena, 1407 N. Elm St.

Milwaukee, Wisconsin

c/o Kingdom Hall
2804 W. North Ave, Milwaukee 8
Tel. Kilbourn 2760
Milwaukee Auditorium
W. Kilbourn Ave.& N Fifth St

CEL MAI BUN ÎNVĂȚĂTOR—EXPERIENȚA SAU ADEVĂRUL?

Zicala „Experiența este cel mai bun învățător” a devenit un proverb și în general se consideră a fi adevărată. Dorim să arătăm acele cazuri unde această zicală nu este adevărată, și unde experiența nu este cel mai bun învățător. Cel mai bun învățător este acela care îi permite celui care învață să învețe cele mai valoroase lucruri. „Experiența” este definită ca „a trăi concret unul sau mai multe evenimente; a participa – prin simțuri sau trăiri – la ceva; viața concretă, prin opoziție cu domeniul mintal sau imaginar; a te bucura concret de ceva sau a suferi”.

Timp de șase mii de ani, neamurile de pe pământ au trăit cu adevărat în mijlocul păcatului și au avut personal de a face cu păcatul sau cu facerea de rău. Cel mai mare din aceste păcate a fost

îndepărtarea de Iehova Dumnezeu, prezentându-L pe El într-o lumină falsă și ocărându-L. Din această experiență lumea nu a învățat nimic bun. La capătul a nouăsprezece secole de lucrare a orânduirilor și popoarelor care își spun „creștine” omenirea vede cum conducătorii religiei organizate, în exercițiul funcției lor, neagă numele și Cuvântul lui Dumnezeu, și pe Fiul Său mult iubit. Aceste popoare așa-zis „creștine” se luptă pentru dominația lumii, prin mijlocirea anumitor ideologii politice și organizații internaționale, care nu rezervă nici un loc împărăției lui Iehova condusă de Hristos. Astăzi, mai multe ocări sunt aruncate asupra numelui lui Iehova în ținuturile așa-zise „creștine” decât în oricare altă parte a lumii. Faptele rele ale oamenilor nu i-au îndemnat pe oameni să se îndepărteze de fărădelege. Este imposibil ca cineva să își umple mintea cu lucruri rele și ca rezultat să învețe ce este binele.

În 1 Corinteni 4:9 apostolul Pavel le scrie creștinilor și spune: „Am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.” Oare nu dovedește aceasta că omul a trecut prin întâmplări rele și a pățimit răul ca o lecție pentru lume și pentru îngeri și pentru oameni, ca astfel și ei să învețe că păcatul este un păcat extraordinar în fața lui Dumnezeu? Oare nu este aceasta dovadă a faptului că omul a experimentat răul ca o lecție de învățătură pentru ceilalți? Dimpotrivă, învățătura lui Pavel este aceasta: că el și ceilalți urmași ai lui Hristos sunt persecutați până la moarte, așa cum a fost și Isus; că viața veșnică a acestor oameni depinde de credința față de Dumnezeu și de neabaterea de la integritatea lor; că Satan și supușii lui îi atacă în mod permanent pe acești servi ai lui Hristos, încercând să îi abată de pe calea către Dumnezeu și să le provoace distrugerea, astfel umplându-L de ocară pe Iehova; că în ochii lumii, care este sub conducerea lui Satan, servii lui Hristos sunt niște fanatici nesăbuiți, și cei mai de jos dintre oameni; și că în ochii îngerilor căzuți și ai oamenilor obișnuiți ei sunt niște neghiobi. Ca dovadă a acestor lucruri, Pavel adaugă: „Noi suntem nebuni pentru Hristos.” Ce vrea să spună este că, deoarece Îl îmbrățișăm pe Hristos ca Mântuitorul, Domnul și Stăpânul nostru, suntem niște nebuni în ochii lumii și ai îngerilor răi și al oamenilor care nu cred în Dumnezeu.

Acești urmași credincioși ai lui Hristos ies în evidență ca un grup de neghiobi și sunt o priveliște demnă de dispreț pentru necredincioși. Această situație este descrisă mai pe larg în Evrei 10: 32, 33: „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor și pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi.”

În loc să învețe vreo lecție folositoare, lumea, îngerii căzuți și oamenii, au adus din ce în ce mai multe ocări asupra numelui lui Iehova. Lumea este organizația lui Satan. Acea organizație continuă să îi persecute pe cei credincioși; și îngerii cei răi îi atacă și încearcă să îi abată de pe calea lor pe creștini și însoțitorii lor care nu urmează organizația lumească, și îi acoperă de batjocură și ocară. Astfel, perseverând în facerea de fapte rele, nimeni nu a învățat nimic folositor în ceea ce privește greșeala păcatului, și doar adevărații creștini, în ciuda păcatului și a faptelor rele, și-au dovedit devotamentul față de Dumnezeu. Astfel, prin lucrurile pe care le îndură, creștinii învață să fie supuși, la fel cum Isus a învățat să fie supus. (Evrei 5:8). Cu siguranță Isus nu a învățat nimic bun din îndeletnicirile rele ale oamenilor, și totuși El a învățat supunerea din lucrurile pe care le-a pățimit. Din Cuvântul lui Dumnezeu creștinul știe că păcatul este încălcarea legii dumnezeiești și, prin urmare, este un lucru rău; și că atunci când suferă nedreptăți din partea altora, această suferință nu are rostul de a-l învăța groaznica păcătoșenie a păcatului, ci de a îi oferi ocazia de a-și dovedi credința, statornicia și devotamentul față de Dumnezeu în mijlocul persecuțiilor. Prin aceasta el învață să se supună cu bucurie voii lui Dumnezeu în timpul încercărilor.

Dar nu este oare adevărat că Domnul îi mustră pe fiii Săi, pe care îi iubește, și că le oferă această experiență cu scopul de a-i învăța groaznica păcătoșenie a păcatului? În Evrei 12:5-7 apostolul răspunde: „Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa

Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește.” Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?” —*Emph. Diag.*

Ca pedeapsă, Domnul a trimis răul asupra poporului ales al lui Israel. La fel, el trimite pedeapsa asupra fiilor Săi în Hristos, atunci când ei sunt delăsători și uită prevederile legământului lor cu El. Dumnezeu nu este responsabil pentru delăsarea lor. Așa cum El a văzut Israelul căzând în greșală și i-a pedepsit, la fel El tolerează ca fiii Săi să fie pedepsiți, ca astfel să învețe să îi fie supuși și să învețe avantajul de a-I fi credincioși. Ce îi învață El nu este păcătoșenia păcatului, ci folosul credinței, care nu atrage pedepse de la El. De aceea apostolul spune: „Și cel neprihănit va trăi prin credință” —Evrei 10:38.

Dar oare nu spune cu autoritate apostolul Pavel că creștinii învață din experiență? Citind varianta *Autorizată* sau *King James* a Bibliei, cineva așa ar putea crede, acolo unde este scris: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” —Romani 5: 3-5.

Și totuși, cuvântul din greacă tradus prin *experiență* nu înseamnă de fapt ceea ce este el definit că înseamnă în primul nostru paragraf. Cuvântul original în greacă înseamnă „încuviințare” sau „aprobare”. Traducerea *Emphatic Diaglott* a acestui text sună astfel: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce *aprobare* în încercare, iar *aprobarea* aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Spiritul Sfânt care ne-a fost dat.”

Sensul clar al acestei scripturi este acesta: că creștinii, atunci când sunt persecutați sau chinuți, ies victorioși prin aceste rele ,deoarece ei sunt în Hristos și rămân statornici și credincioși lui Iehova Dumnezeu și termenilor legământului lor; știind că astfel de necaz aduce răbdare (sau constanță în îndeplinirea datoriilor și perseverență în a face aceasta cu bucurie, știind că faci un lucru bun și care îi place lui Dumnezeu); și astfel de răbdare este dovada sau semnul nu al „experienței” așa cum este ea definită mai sus, ci al încuviințării Domnului; și această încuviințare sporește speranțele pentru o victorie completă; și acea speranță îl face pe creștin nu să se rușineze, ci să fie îndrăzneț în numele Domnului Iehova Dumnezeu și când proclamă Cuvântul și numele Lui.

Simplul fapt că cineva trece printr-o întâmplare sau mai multe care produc suferință ,nu ar spori speranța creștină. Dacă, totuși, cel care Îl slujește pe Dumnezeu suferă necazuri din cauza credinței, și în timp ce se petrece aceasta el rămâne credincios lui Dumnezeu și legământului său cu El, această constanță (răbdare) și statornicie aduc o bucurie interioară. Toate acestea sunt o dovadă că el are încuviințarea lui Dumnezeu, și aceasta îi sporește speranța de a triumfa și de a dobândi viața veșnică.

Și atunci, prin ce căi a fost educat adevăratul creștin, și care este cel mai bun învățător al lui? Cuvântul scris al lui Dumnezeu și felul în care se poartă Dumnezeu cu el. Prin acestea el dobândește învățătură valoroasă. Este posibil ca el să trăiască prin multe întâmplări și să nu învețe nimic din ele; dar prin cunoașterea care o dobândește din Cuvântul lui Dumnezeu și prin încuviințarea faptelor lui de către Dumnezeu, el este învățat. Cel mai bun Învățător viu este Iehova Dumnezeu. Pe aceia care sunt doritori de învățătură el îi învață prin Cuvântul Său și prin manifestarea încuviințării Sale pline de iubire către ei în timp ce ei Îl slujesc. Cunoașterea de Dumnezeu și supunerea cu iubire față de El sunt lucrurile care aduc real folos.

Mai sunt aceia care au făcut un legământ cu Dumnezeu să îi facă voia și care cunosc o frântură din ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se mulțumesc cu a crede că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul omului și că scopul lui Dumnezeu este să salveze omenirea cu

ajutorul și prin mijlocirea lui Hristos. Scopul lor principal este să ajungă în ceruri, ca astfel să capete un loc de tihnă și cinste. Ei sunt foarte săraci în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și sunt delăsători în a se supune la poruncile pe care le știu. Ei au avut de-a face cu lucruri rele, intrând în contact cu răul și cu cei făcători de rele, dar nu au învățat nimic din acele lucruri care să le fie de folos. Acestor oameni le sunt adresate cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 15: 33, 34, unde el spune: „Nu vă înșelați: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”. Veniți-vă în fire, cum se cuvine și nu păcătuiți! Căci sunt între voi unii, care nu cunosc pe Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.”

Este imposibil să descoperim voința lui Dumnezeu fără să studiem Cuvântul Lui. De aceea, este scris, în Romani 12:2 : „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” Toți cei din zilele noastre care și-au reînnoit sau îmbogățit mintea studiind atent Cuvântul lui Dumnezeu și urmându-l cu credincioșie, știu acum că voia lui Dumnezeu în ceea ce îi privește, la acest moment, este ca ei să fie martorii Lui și să aducă laude numelui Lui, și să facă aceasta cu îndrăzneală. Aceia fără cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu se conformează căilor lumii, urmând o cale asemănătoare cu cea pe care cei creștini cu numele au urmat-o dintotdeauna. Nici experiențele lor „nici experiențele altora care au fost înaintea lor nu i-au învățat nimic cu privire la Iehova Dumnezeu. Mulți dintre aceștia au încercat să dezvolte ceea ce ei numesc o personalitate blândă și frumoasă, așteptându-se ca așa ceva să îi ducă în ceruri. Dar Domnul nu a spus sau poruncit niciodată așa ceva. Supunere către Cuvântul Lui, izvorând din devotament neegoist față de el este lucrul principal. Un om poate fi necioplit în vorbire și poate fi iertat pentru aceasta datorită imperfecțiunii lui. Dar nu există scuză pentru un adevărat creștin ca să fie sărac în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu în ziua de azi.

Apostolul Pavel a fost sânguinos în a dobândi cunoașterea Cuvântului și voii lui Dumnezeu și apoi în a îndeplini acea voie. El a scris: „Chiar dacă sunt un om simplu (de rând) în vorbire, nu sunt însă și în cunoștință” . (2 Corinteni 11:6). Probabil că cineva trebuie să îl fi acuzat de a fi necioplit în vorbire, altfel nu ar fi avut motiv să scrie aceasta. Mulți au insistat că creștinii ar trebui să fie diplomați, pentru o bună impresie în afară. Dar să ne amintim că diplomația a fost inventată și este practică de Diavol, și nu de Domnul. În mod înțelept, Pavel a recomandat sinceritatea mai degrabă decât diplomația, spunând: „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos” —Filipeni 1:9, 10, *Emph. Diag.*

Diplomația nu este sinceră. Adevărul, spus în mod dezinteresat, cu bunătate și sinceritate și cu îndrăzneală, are încuviințarea Domnului. Pavel a căutat încuviințarea lui Dumnezeu, și nu aprobarea oamenilor, și el a subliniat importanța faptului de a fi învățat de cunoașterea lui Dumnezeu și a Cuvântului Lui. El accentua importanța cunoașterii atunci când a scris: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” —Col. 1: 9, 10, *Emph. Diag.*

Ca dovadă că nu este scopul lui Dumnezeu să educe prin experiența sau observația păcatului, ticăloșiei sau răului, este scris către oamenii aflați în legământul lor cu Dumnezeu, prin mijlocirea lui Hristos: „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” (1 Tim. 2:3, 4, *Emph. Diag.*) Toate faptele care primesc vreodată vreo învățătură valoroasă, vor face aceasta datorită cunoașterii lui Dumnezeu și a Cuvântului Lui, Cuvânt care este adevărul. Când Isus s-a rugat la Tatăl Lui să îi sfințească pe ucenicii Săi, nu s-a referit deloc la experiența lor, dar a zis în schimb: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17). Că anume, adevărul

Cuvântului lui Dumnezeu este învățătorul, este încă o dată subliniat de ce le-a spus Isus evreilor: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan 8:31, 32). Evreii intraseră în contact cu păcatul în repetate rânduri, și nu trăsese nici o învățătură folositoare. Ei fuseseră atrași departe de legământul lor de către influența și organizația lui Satan și erau deci în sclavia dușmanului.

Se întâmplă, în zilele noastre, că mulți care se declară a fi copiii lui Dumnezeu sunt în sclavia lui Satan și a organizației lui. Toată experiența pe care ar putea ei avea nu îi va învăța nimic de valoare veșnică, pe când cunoașterea și supunerea la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu i-ar învăța mult.

Așa cum dovedesc Scripturile și faptele, „zilele de pe urmă” au sosit. Mai sunt dintre aceia care mult timp au pretins că sunt parte din legământul cu Dumnezeu prin mijlocirea lui Hristos și care totuși nu caută să cunoască mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. (Evrei 5:12). Ei continuă să mediteze la ceea ce le este dat prima dată pruncilor nou născuți în Hristos. Și totuși, ei pretind că învață, și repetă, iar și iar, ceea ce ar fi trebuit să știe de ani de zile; „care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoaștere a adevărului.” —2 Tim. 3: 7.

Astfel, ei nu au învățat nimic din experiențele lor. Dar ei ar putea învăța ajungând la o mai bună cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu și apoi supunându-i-se în mod dezinteresat. Importanța cunoașterii lui Dumnezeu ca Cel Dintâi Învățător a fost subliniată de apostolul Petru, atunci când a scris: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeuiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.” (2 Petru 1:2, 3) Cuvintele lui Isus dovedesc cu temeinicie că nu experiența este importantă, ci cunoașterea lui Dumnezeu este importantă pentru toți cei care vor să trăiască: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” —Ioan 17:3.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

ASISTENTA ȘI AGENTUL FBI (GEORGIA)

„Recent am avut grijă de un agent FBI într-un spital de aici, pentru ceva timp. Pe ascuns, cineva l-a informat că asistenta lui era unul dintre martorii lui Iehova. El apoi m-a întrebat dacă acest lucru este adevărat. Eu am răspuns că sunt recunoscătoare Celui de Sus că sunt un martor, și că am aflat scopul Lui minunat și slăvit; dar că regulile sunt ca acest subiect să fie discutat în afara spitalului. Detectivul mi-a comunicat că el plătește pentru camera lui, și că el și asistenta lui pot vorbi despre ce vrea el. A început apoi prin a mă întreba despre Guvernul și Noua Lume a martorilor lui Iehova, spunând că suntem naziști și că plănuim să ne alăturăm lui Hitler și administrației lui, după ce conflictul prezent se va fi încheiat. 'Doar nu crezi asta,' am spus. I-am spus pacientului: 'Tu m-ai obligat să discut acest subiect într-o cameră de spital. Acum o să apar numele lui Dumnezeu cu orice preț.' Am citat Isaia 9: 6, 7 și i-am comunicat că luptăm pentru libertate în Noua Lume și că Guvernarea despre care îi instrui pe oameni este Guvernarea despre care au scris proorocii și care este menționată în Biblie; și că de-a lungul secolelor, Ierarhia romano - catolică și alte religii, acum unite, au orbit mințile oamenilor cu învățăturile lui Satan. I-am spus cum perechea desăvârșită și-a pierdut dreptul la viață în grădina Edenului și cum porunca dumnezeiască de a se înmulți și umple pământul va fi îndeplinită după Armagedon de cei care acum își găsesc adăpost sub 'cetatea de refugiu', Sion, organizația lui Dumnezeu. I-am spus cum această organizație, care este de mult pe

moarte, se va prăbuși în curând. Această discuție a durat o săptămână. El și-a chemat prietenii să adune informație despre 'ce anume este Guvernarea Teocratică cu adevărat'. I-am spus cum și de ce era bolnav, în spital, pregătit pentru o operație serioasă, cu doctorii și asistentele luptându-se să îl repună pe picioare, doar pentru un timp, și cum ar putea să obțină sănătate și desăvârșire sub administrația noii Guvernări Teocratice menționată în Biblie. Când timpul se terminase, detectivul a spus că 'discuția noastră i-a plăcut foarte mult' și că trebuise să se îmbolnăvească cronic și să ajungă la spital ca să găsească timpul necesar ca să audă adevărul despre martorii lui Iehova. El a mai spus că își va aduce cu siguranță aminte de mine dacă vreodată va fi martor acolo unde 'martorii' vor fi implicați, și că plănuiește ca îndată ce va fi în stare să se deplaseze, să participe la întâlnirile de la Sălile Împărăției și să afle mai mult despre Guvernarea Teocratică."

RECUNOSCUȚ CU BUCURIE ÎN QUEENSLAND, AUSTRALIA

„În timp ce puneam mărturie, cu o geantă de reviste *Turnul de Veghere - Mângâiere*, s-a apropiat de mine un bărbat care a spus: 'Ia uite, ce bine că văd din nou *Mângâiere!*' Mi-a spus că este un negustor de vite din Teritoriul puțin populat de Nord, și că oamenii cu care lucrase înainte de război fuseseră permanent nerăbdători să se întâlnească cu martori ai lui Iehova și să primească revista și alte publicații. În ultimii câțiva ani trebuiseră să se descurce fără aceste materiale, dar datorită genții de reviste, această persoană de bună-credință a fost din nou călăuzită spre mesajul Teocratic. Altă dată, s-a apropiat de mine un soldat american. „Cât de mult mă face asta să-mi fie dor de casă!” a exclamat. Mi-a spus că ai lui erau martori ai lui Iehova. De când izbucnise războiul, se gândise foarte serios și de-abia aștepta vremea când va putea să se întoarcă acasă și să se alăture alor lui, de partea Teocrației. A luat aproape toate materialele pe care le aveam la mine. Luase parte la Convenția Teocratică din St. Louis, Missouri, în 1941, și fusese prezent în uriașa sală atunci când Judecătorul Rutherford a prezentat cartea *Copii* celor 15.000 de copii. Am fost foarte fericit să aud o relatare de la cineva care fusese de față la acel moment.”

PREDICATOR CHINEZ APARTE ÎN SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

„Anul trecut, în timp ce făceam lucrarea de martor în vecinătatea cartierului Chinatown, o dată la câteva luni întâlneam pe stradă o 'capră' care era de asemenea ocupată cu a predica în aceeași zonă, și de fiecare dată când o întâlneam era pornită împotriva noastră. Cu puțin timp în urmă, luna trecută, pe când mergeam să depun mărturie din casă în casă, am sunat la soneria unei case și am urcat pe scări și am dat peste o femeie de vârstă mijlocie. Și am început să pun mărturie despre mesajul Împărăției, și ea m-a întrebat: 'Nu ești unul din martorii lui Iehova?' Am răspuns: 'Da, doamnă. Vă aduc acest mesaj plin de bucurie despre împărăția lui Iehova, singura speranță a omenirii.' Și apoi ea s-a înfuriat brusc și a început să vorbească cu aceleași cuvinte pe care le mai auzisem mai înainte; și așa mi-a trecut prin minte că era aceeași persoană pe care o întâlneam pe străzi anul trecut. Am continuat să fiu atent la ea în timp ce ocăra, și în cele din urmă a spus: 'Ai stricat! Acuma ai stricat tot Chinatownul!' Este oare posibil ca evanghelia împărăției lui Iehova sau mustrea Domnului să îi strice pe chinezii din Chinatown? Cu siguranță că nu! Ea vroia să spună că pajiștea lor bisericească a fost stricată! Asta da veste bună!”

DUPĂ ÎNCHEIEREA ADUNĂRII DE LA CHICAGO, 15-16 APRILIE

„Un bărbat de culoare a venit la mine în timp ce distribuim reviste în centrul orașului Chicago, și m-a întrebat: 'Aveți cartea aia cu coperti tari?' I-am arătat *'Adevărul Te Va Elibera'*. Mi-a

spus că este o carte grozavă și că era foarte dezamăgit că trebuia să lucreze duminică și că pierduse prelegerea. După-masă, un marinar în uniformă a venit la mine, trăgând după el alt bărbat, și mi-a spus: 'Uite, întreabă-l pe omul acesta'; și apoi mi-a zis mie: 'Tocmai îi spuneam acestui om că religia este o prostie, că este cea mai mare păcăleală din istorie. Am ascultat prelegerea de la Coliseum de ieri. Vorbitorul chiar a spus lucrurilor pe nume. A fost cel mai grozav lucru care l-am auzit vreodată. Aveți cea mai recentă carte?' Încă o dată, '*Adevărul Te Va Elibera*' era cartea dorită. Mi-a spus căci 'cu siguranță o să studieze cartea asta' și mai vroia de asemenea 'să facă rost de cartea galbenă [*Lumea Nouă*]'. Întâmplător aveam o broșură cu întrebări pentru '*Adevărul*', și i-am dat-o și pe aceea. Mi-a spus că fusese crescut catolic și că era cea mai mare păcăleală dintre toate: 'Îmi este milă de ai mei, săracii, că nu își dau seama cât de mult se lasă orbiți.' După puțin timp, bărbatul mai scund care era cu marinarul s-a întors. Mi-a spus: 'Ar trebui să știi că religia este o păcăleală. Am fost crescut într-un orfelinat luteran, unde tot ce primeam să mâncăm seara erau câteva felii de pâine uscată și un pahar de apă. În cele din urmă m-au dus la o fermă unde eram forțat să lucrez de la 4 dimineața până la 9 seara. Din cauza asta sunt așa de scund; părinții mei erau amândoi înalți.' Pe drumul spre casă, în tren, chiar în fața mea, stătea alt marinar. Pe când ne apropiam de destinație, s-a întors spre mine și a intrat în vorbă. Ne-a povestit câteva din experiențele lui de pe front și din alte țări. La prima ocazie, i-am spus că suntem martori ai lui Iehova. 'Știu,' a spus; 'v-am auzit vorbind.' Citisem cu rândul câteva paragrafe din broșura *Religia Culege Furtună* care arătau cum se folosește coerența într-un discurs public. Desigur, i-am oferit o mărturie pe cât am putut noi de bună. Pe când ne pregăteam să coborâm din tren mi-a șoptit: 'Țineți-o tot așa; nici nu ai idee cât de mulți dintre noi sunt în favoarea voastră.' Toți cei din grupul Fort Dodge care au fost privilegiați să participe la Adunarea de la Chicago au fost entuziasmați peste măsură. Așa cum a spus tânărul marinar, fratele Knorr „le-a spus lucrurilor pe nume.”

HRĂNIND PĂSTORII (BLACKFOOT, IDAHO)

„Cum reușesc să distribui așa de multe reviste fără să petrec mai mult timp făcând asta: Noi locuim pe cărarea păstorilor. În fiecare primăvară ei trec cu turmele de oi pe aici, pe drumul spre pajiștile unde vor petrece vara, și toamna trec înapoi, spre locurile de iernat. Se opresc de fiecare dată ca să ia apă pentru băut și gătit, și de asemenea ca să își adape animalele, de la fântâna noastră. De fiecare dată sunt foarte grăbiți, așa încât nu pot să le vorbesc foarte mult, dar nu refuză niciodată numerele vechi ale revistelor. De fiecare dată par să fie nerăbdători să le primească. Este felul în care eu Îl slujesc pe Iehova, deoarece de-abia pot să merg, pentru că mi-am rupt ambele picioare acum câțiva ani, și sufăr din ce în ce mai tare din cauza lor. Nu sunt chiar așa de în vârstă, data viitoare fac 67 de ani, dar mă lasă puterile, și trăim departe de oraș, și benzina este puțină. Societatea îmi trimite numerele vechi ale revistelor, și eu pot să le distribui la alții.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL LXV

1 AUGUST 1944

Nr. 15

CEI UNȘI ȘI „OAMENII DE BUNĂ CREDINȚĂ”

”Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” – Apocalipsa 22:17

1. Iehova are mare bucurie în a da o „mireasă” unicului Său Fiu născut. Ea nu este o persoană, ci este grupul sau clasa miresei celor credincioși ai Fiului Său. Aceștia sunt aleși dintre oameni, a căror natură însuși Fiul a luat-o asupra Sa odată, printr-un miracol al lui Iehova, Tatăl. Fiul a jertfit natura umană prin moarte; și, de când Dumnezeu L-a ridicat din morți, Fiul a fost făcut o măreață creatură spirituală: „El care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui”. (Evr. 2:14, 1:3). El este „chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi-născut din toată zidirea”. (Col. 1:15). Iar pentru ca acei urmași iubitori, aleși dintre oameni, să fie înfățișați ca o fecioară neprihănită Fiului Său glorios, Iehova Dumnezeu le-a dat naștere din ceruri, prin spiritul Său dătător de viață și ei au devenit copiii Săi spirituali, chemați să fie „mireasa” Fiului Său preaiubit. (2 Corinteni 11:2). Clasa „miresei”, își dovedește dragostea pentru Fiul lui Dumnezeu, urmând exemplul care El l-a lăsat și a serviciului Său credincios față de Dumnezeu. – 1Pet. 2:21.

2. Vor merge în cer numai acele fapte care sunt născute de Dumnezeu prin spiritul Său și care se dovedesc credincioase în înfățișarea lor în fața Fiului ceresc al lui Dumnezeu, prin evitarea păcatului trupesc sau a murdăriei cu această lume rea. Niciun altul dintre oameni nu va putea face aceasta, pentru că cerul este împărăția fapturilor spirituale, iar pământul este locul creaturilor din carne și oase. Acestea două se opun una celeilalte: „Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh, este duh.” (Ioan 3:6). La fel cum a făcut soțul lor înfățișat, cei aleși de Dumnezeu să fie parte din clasa miresei, trebuie să lase la o parte natura lor umană, ca să se poată naște în înviere la viață în spirit, cu Mirele lor preaiubit. Așa cum a spus unul dintre clasa miresei: „Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta să vă țin treji, aducându-vă aminte; căci știu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos. Îmi voi da osteneala, deci, ca și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri.” (2 Pet. 1:13-15). „Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți; nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață. Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului.” – 2 Corinteni 5:1-5, *Versiunea Standard Americană*.

3. De-a lungul ultimelor 19 secole, Iehova Dumnezeu Tatăl a ales dintre oameni, membri pentru clasa miresei. Născându-i pe ei și, astfel, făcându-i fiii Săi în spirit, i-a înfățișat Fiului Său preaiubit, ca să împartă cu El viața și privilegiile Lui cerești. Ei sunt cei aleși sau pecetluiți de Dumnezeu. „Mireasa” este o clasă limitată, cu 144.000 de membri (Apocalipsa 7:4-8, 14:1-3). Astfel că, la sfârșitul lumii, care vine asupra noastră, numai o rămășiță va rămâne, suficient cât să completeze clasa miresei, care este încă pe pământ.

4. Când Isus Hristos era pe pământ, ca făptură în carne și oase, prietenul Său, Ioan Botezătorul, L-a prezentat primilor Săi adepți. Ioan a spus: „Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-L ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.” (Ioan 3:28-30). Discipolii lui Ioan au scăzut la număr, iar toți care au devenit urmași ai Mirelui au crescut de-a lungul secolelor, iar rămășița aflată astăzi pe pământ este suficientă ca să completeze partea încă lipsă din clasa miresei. Logodna dintre Mire și clasa miresei Lui va începe după ce Tatăl Iehova Îl va pune pe tron să domnească. Mirele, Fiul, stă pe scaunul de domnie la dreapta lui Dumnezeu și conduce, ca să măsoare chinurile la care vor fi supuși cei care se opun Împărăției divine și să acorde viață veșnică și binecuvântare celor care arată bună-credință față de Dumnezeu și al Său Hristos și care sunt supuși poruncilor și cuvântului lui Dumnezeu. Adevărul despre Împărăția dătătoare de viață este înfățișat ca o apă curgătoare care curge din tronul lui Dumnezeu și din cel al Fiului Său jertfit în vremurile de demult. Aparent, de mici dimensiuni la început, acesta crește în lățime și adâncime, până ajunge cât un râu mareț. „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului, În mijlocul străzii [cetății].” – Apocalipsa 22:1,2, *Versiunea Standard Americană*.

5. Așa cum s-a arătat în repetate rânduri în paginile acestei reviste, Iehova L-a pus pe tron pe Fiul Său, Mielul, în anul 1914 e.n. și L-a trimis la templul sfânt de judecată în 1918. De la acest ultim eveniment din 1918 a început logodna Mirelui cu membrii credincioși și are loc prin învierea tuturor credincioșilor din clasa miresei, care erau adormiți în moarte. Profetia lui Ezechiel 47:1-5 este de acord cu Apocalipsa 22 când spune că, începând din 1918, râul de adevăr dătător de viață curge din tronul aflat în templu sau casa lui Dumnezeu. Profetia lui Ioel 3:18 vorbește despre ziua Domnului Iehova, zi care a început în 1914: „În vremea aceea, va picura must din munți și va curge lapte din dealuri, toate pâraiele lui Iuda vor fi pline de apă. Un izvor va ieși, de asemenea, din Casa DOMNULUI și va uda valea Sitim. (o vale uscată și neroditoare)”.

6. Toate aceste simboluri minunate din profetii arată cum adevărul trebuie să curgă peste lume din ce în ce mai mult, ca să aducă omenirii aflate la pieire cuvântul care duce la viața veșnică. Iehova Dumnezeu pe tronul Său este Izvorul vieții veșnice. Fiul Său credincios, care a fost jertfit ca Mielul lui Dumnezeu, pentru ca viața veșnică să fie adusă omenirii supuse, este Unicul prin care viața este oferită oamenilor care cred și o primesc. „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său.” (1 Ioan 5:11) – Vezi și Romani 6:23.

7. Fiul lui Dumnezeu îi cheamă pe cei care caută viața să vină la râul cu apa adevărului. Fiul lui Dumnezeu este acum un Spirit puternic; ceea ce înseamnă că este invizibil pentru omenire. Atunci, cum ajunge la „oamenii de bună-credință” chemarea Lui pentru viața veșnică? Viziunea simbolică din Apocalipsa 22:17 arată că „mireasa” se alătură Spiritului pentru chemarea îndurătoare a celor secătuiți de setea pentru adevărul dătător de viață. „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Deoarece doar o mică parte dintre cei născuți din spirit, înfățișați Spiritului Mire, rămân pe pământ, în contact direct cu omenirea din această lume aflată pe moarte, această mică parte primește cuvântul de la Mire. Apoi, ei îl transmit mai departe celor care au urechi, adică să asculte în credință cuvântul și să vină. Cum primesc cei din rămășiță mesajul ca să-l propovăduiască celorlalți? Prin spiritul sau forța activă pe care Dumnezeu o exercită prin Fiul Său, Mirele.

8. Cuvântul este de la Dumnezeu și trebuie transmis prin Fiul Său, supușilor Săi de pe pământ. Cei din rămășiță nu pot, cu de la sine putere, să interpreteze mesajul; „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” (2 Pet. 1:20,21). Cei din rămășiță au putut primi cuvântul, pentru că Dumnezeu lasă profetiile să se

împlinescă spre binele împărăției Fiului Său preaiubit și spre binecuvântarea pe care această împărăție o aduce pentru toți „oamenii de bună-credință”. Apoi Dumnezeu, prin forța Sa activă sau spiritul sfânt, deschide mintea rămășiței născute de spirit ca să înțeleagă îndeplinirea acestor profeții. Astfel, Iehova Dumnezeu interpretează chiar Cuvântul Său către supușii Săi credincioși de pe pământ. „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” – 1 Corinteni 2:10, *Godspeed; Moffatt*

9. Această acțiune divină, în numele rămășiței, poate fi mai bine înțeleasă din acțiunile lui Dumnezeu față de primii membri ai clasei miresei. Chiar și în ziua plecării Mirelui de lângă adepții Săi și a urcării Lui la ceruri, ei nu au înțeles împărăția lui Dumnezeu. Ei credeau că aceasta va fi una pământescă și urma să fie dată înapoi națiunii de pe pământ a Israelului. „Doamne, a venit vremea să înapoiezi împărăția lui Israel?” întrebau. Mirele i-a asigurat că vor înțelege aceasta și alte lucruri despre Guvernul Teocratic la timpul potrivit, când spiritul sfânt se va pogorî asupra lor. După aceasta, ei vor propovădui cuvântul ca martori până la capătul pământului”. (Fapte 1:1-9). Zece zile mai târziu erau Rusaliile, pe care evreii le sărbătoreau la 50 de zile după învierea lui Isus. Apoi spiritul sfânt s-a pogorât asupra discipolilor credincioși adunați la Ierusalim. A adus limbi de foc pe care le-a împărțit deasupra capetelor lor și, pe neașteptate, discipolii au putut să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu în limbi străine de ei, pe care nu le învățaseră. Marea mulțime de evrei vorbitori de alte limbi a fost atrasă în locul acela de către vânturile puternice și de alte fenomene ciudate care s-au petrecut atunci și au auzit cuvântul propovăduit în limbile lor. A fost atât de neobișnuit, că mulți dintre ei erau hotărâți să pună asta pe seama intoxicării cu băutură. Fapte 2:1-13.

UNGHEREA

10. Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat a fost ceea ce Isus profetise discipolilor Săi, spunând: „ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui „pe care” le-a zis El „ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” (Fapte 1:4,5, *The Emphatic Diaglott; Luca 24:49*). Acela a fost începutul umplerii de spirit sfânt a membrilor clasei miresei. Aceasta a fost pecetea care a confirmat că au fost născuți din Dumnezeu sau renăscuți, născuți din apă și spirit, și că au fost copiii spirituali ai lui Dumnezeu, cei chemați sau aleși. Mai mult decât atât: a fost dovada că fuseseră unși cu spiritul lui Dumnezeu și acum erau unșii Domnului. Acest eveniment a fost în acord cu armonia directă a lui Dumnezeu cu Mirele la râul Iordan. Când Isus Hristos a fost scufundat în apă de Ioan Botezătorul, a avut loc o manifestare vizibilă a spiritului sau a forței active a lui Dumnezeu care a coborât deasupra Lui, iar vocea lui Dumnezeu s-a auzit din cer și L-a declarat pe Isus Fiul Său, spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 3:16, 17). Aceasta a însemnat nu doar că Isus fusese acceptat să se jertfească ca „Mielul lui Dumnezeu, care ia asupra Sa păcatele lumii”; a însemnat și faptul că Dumnezeu L-a născut pe Isus din spirit și L-a adus în fața lumii ca Fiul Său spiritual și că L-a uns cu spiritul Său sfânt. Prin această ungere, Isus a devenit *Hristos*, nume care înseamnă „Unsul”. Din acel moment, și Ioan a mărturisit că Isus este Fiul lui Dumnezeu. – Ioan 1:33,34.

11. Ani de zile după Rusalii, apostolul Petru a mărturisit ungerea lui Isus. Chiar înainte ca spiritul sfânt al lui Dumnezeu să se pogoare asupra primilor neevrei convertiți, care nu erau din națiunea evreiască, el a spus: „în urma botezului propovăduit de Ioan; cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El.... Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă,... Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți”. – Fapte 10:37-42

12. În sprijinul nașterii lui Isus și ungerii Sale ca Fiu spiritual al lui Dumnezeu, el a citit din Isaia 61:1,2 în sinagoga evreiască din Nazaret și le-a spus celor care trăiau în cetate cu El: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.... Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.” (Luca 4:18,19,21). În cazul lui Isus, ungera Sa, prin care a fost însărcinat să predice cuvântul Domnului, a avut loc imediat ce Isus s-a născut din spirit; aceasta s-a întâmplat după ce sfințirea Lui pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu a fost acceptată de Tatăl Său, sfințire simbolizată de acesta prin botezul în apă. Tatăl Său L-a botezat cu spiritul sfânt și, din acest moment, Isus n-a mai lucrat ca dulgher în Nazaret, ci a răspândit cuvântul evanghelic așa cum a fost însărcinat și cum se arată la Isaia 61:1,2.

13. Au fost ungeri și înainte de Isus Hristos, dar acestea au ținut de alte servicii. În strânsă legătură cu adorarea prin jertfe a lui Iehova Dumnezeu, Aaron, primul mare preot al poporului lui Israel, și, din acel moment toți urmașii săi de pe această poziție, au fost unși cu uleiul sfânt. Astfel, ei au fost însărcinați să fie mari preoți ai lui Dumnezeu pentru acel popor. (Lev. 8:1-13; Exod. 30:22-33). Izraeliții s-au rugat la Dumnezeu pentru stabilirea împărăției lor și, în acord cu aceasta, conducătorii au fost unși pe scaunul de rege de un reprezentant al lui Dumnezeu, fie de un profet sau de marele preot al poporului Israel. În cazul lui Saul sau în cel al lui David, ei fuseseră unși anterior de către profetul Samuel. Mai târziu, regii erau unși cu ulei doar când erau instalați în scaunul de domnie. (1 Sam. 10:1, 17-25; 16:12, 13; 2 Sam. 2:1-4; 1 Reg. 1:32-39) Totuși, ungera lui Isus a fost prima ungere cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu și i s-a dat însărcinarea să fie un preot mai înalt decât Aaron și să fie un rege mai măreț decât David sau Solomon.

14. Din acel moment, ungera clasei miresei lui Isus a venit nu numai de la Dumnezeu, ci prin Isus Hristos. Așa a fost profețit de Ioan Botezătorul, care a spus: „Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.” (Ioan 1:33, *Emph. Diag.*). În ziua de Rusalii, Petru le-a explicat oamenilor mirați de la fața locului că ceea ce vedeau este botezul prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu asupra urmașilor credincioși ai lui Hristos. Cuvintele lui Petru au fost: „Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ... Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” Apoi, Petru a spus că Cel pe care Domnul Dumnezeu Iehova L-a făcut Dumnezeu și Hristos era acel Isus pe care evreii L-au răstignit. „Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce s-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.” Prin aceasta, Petru a recunoscut că spiritul lui Dumnezeu sau forța Sa activă lucrează prin Isus Hristos. – Fapte 2:14-36.

15. Pe mulți i-a muștră conștiința, iar Petru le-a spus lor: „Pocăiți-vă” le-a zis Petru „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Fapte 2:37-40). Toate aceste fapte din Biblie stau mărturie că adepții lui Isus au fost unși când au fost născuți de Dumnezeu. Când spiritul s-a pogorât asupra tuturor celor consacrați ai lui Dumnezeu, care erau nimic altceva decât creaturi din carne, spiritul lui Dumnezeu sau forța activă a fost revărsat, botezându-i. Clasa miresei lui Hristos trebuie să fie spirituală, cerească, iar spiritul se revărsă asupra membrilor ei, fiind născuți de Dumnezeu drept copiii Lui spirituali. Bineînțeles, prin faptul că încă trăiesc pe pământ, când sunt născuți din spirit, botezul lor sau revărsarea spiritului asupra lor se face cât ei sunt în carne și oase; iar spiritul sfânt

sau forța activă a lui Dumnezeu lucrează prin trupurile lor de carne și oase. Prin urmare, ungerea cu spirit a trebuit să aștepte până când cei care s-au consacrat lui Dumnezeu prin Hristos au fost „născuți din nou” sau „născuți din ceruri” și, astfel, au devenit copiii spirituali ai Tatălui ceresc. Abia apoi, ei au fost unși cu spiritul sfânt, așa cum a fost Isus.

16. Alte împrejurări arată că, atunci când cei cărora Dumnezeu le acceptă consacrarea și sunt născuți prin El, aceștia sunt unși atunci cu spiritul Său. De exemplu: În casa lui Corneliu, centurionul din Cezarea, primul grup de neevrei convertiți a auzit adevărul evanghelic de pe buzele lui Petru, și ei l-au crezut și l-au primit. Apoi, spiritul sfânt s-a pogorât asupra tuturor acestor credincioși neevrei. Dovada acestui fapt, auzită de toată lumea, a fost repetarea minunii întâmplante la Rusalii, când au început să vorbească în limbi străine, necunoscute lor până atunci. În mod sigur, ei au fost născuți din spirit în același timp, pentru că urmașii lui Hristos sunt unși drept copii născuți de Dumnezeu. De asemenea, când samaritenii au crezut și au fost botezați în apă în timpul predicii evanghelistului Filip, nu există nici o dovadă că au fost născuți în spirit până la venirea lui Ioan și Petru. Aceștia s-au rugat ca samaritenii consacrați să primească Spiritul Sfânt; iar când apostolii și-au pus mâinile asupra lor, samaritenii credincioși au primit spiritul sfânt în mod vizibil. Dovada că fuseseră și născuți, și unși cu spiritul lui Dumnezeu s-a văzut apoi. – Fapte 8:1-17

17. Mai mult, când Pavel a ajuns în Efes și a găsit anumiți credincioși botezați, a descoperit că aceștia nu aveau nici o dovadă că fuseseră „născuți din nou”, pentru că nu aveau cunoștință de un anumit adevăr fundamental. Ei au spus: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” Dar ce s-a întâmplat când ei au primit adevărul cel nou descoperit lor de cuvintele lui Pavel și au fost botezați iarăși, de data aceasta „în numele Domnului Isus”? „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei și vorbeau în alte limbi și proceau. Erau cam doisprezece bărbați de toți.” (Fapte 19:1-7, *Emph. Diag.*) Acum, cu certitudine se poate spune că ei au fost, într-adevăr, „născuți din apă [adevăr] și spirit”; și faptul că vorbeau în limbi străine și profeteau a fost dovada desăvârșită pentru ungerea lor cu spiritul sfânt. Ulterior, Pavel a scris celor consacrați sau „sfinților din Efes” și a vorbit despre încrederea lor în Isus Hristos „după ce ați auzit cuvântul adevărului, evanghelia mântuirii voastre și după ce ați crezut întru acesta, ați fost pecetluiți cu acel duh sfânt al speranței, cea mai bună garanție [sau făgăduială] pentru moștenirea noastră” în ceruri. – Efeseni 1:13-14.

18. În Corint, Grecia, primii convertiți în urma predicii lui Pavel au fost, fără îndoială, cuplul de evrei Aquila și Priscilla, cu care a locuit Pavel. (Fapte 18:1-11, 18) Ani mai târziu, Pavel a scris adunării din Corint, spunând: „Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului.” (2 Corinteni 1:21,22). Aceștia au fost confirmați sau încredințați în Hristos ca fiind membri ai „corpului” sau bisericii Sale prin ungerea lor cu spiritul lui Dumnezeu. „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, cu toate că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Acum, deci, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui.” – 1 Corinteni 12:12, 13, 20, 18, 27.

19. Fiind născuți și unși cu spiritul lui Dumnezeu sau forța activă, cel sfânt este botezat ca „făptură nouă” în trupul lui Hristos și devine unul dintre aceia logodiți cu El ca mare Mire. Un astfel de botez al spiritului este întâlnit la membrii clasei miresei și împărțit de toți aceștia, fără legătură cu poziția pe care o ocupă în acest corp. Prin urmare, există doar „un botez”, așa cum există o credință comună și un singur Cap deasupra întregului trup, și anume Isus Hristos. Pentru că Dumnezeu, împarte spiritul sfânt, „spre a fi peste toate lucrurile bisericii, care este corpul Lui.....” – Efes. 4:3-7, 1:22, 23.

20. Dacă unul dintre ceibotezați se dovedește necredincios în fața lui Dumnezeu prin aceea că nu-și îndeplinește îndatoririle, acesta devine necredincios ungerii sale și este îndepărtat de la „trupul lui Hristos”. El pierde spiritul lui Dumnezeu și puterea lui prin care a fost luminat și pus în mișcare, și renunță la privilegiul de a sluji în „trup”. Totuși, până în ziua morții sale, acesta va da socoteală pentru neputința de a-și fi îndeplinit îndatoririle, ca unul care a fost uns. Aceasta a fost arătată în cazul regelui Saul. Când s-a dovedit necredincios, spiritul lui Dumnezeu s-a îndepărtat de el, iar alt om, și anume David, a fost uns să ia locul lui Saul la conducere. Fiindcă au rupt jurământul sfânt și fiind, astfel, sortiți morții, necredincioșii care au fost unși, primesc pedeapsa distrugerii. Aceasta pentru că ei au fost „luminați odată și au gustat darul ceresc [Fiul lui Dumnezeu a fost jertfit pentru mântuirea lor], și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor” și apoi au decăzut și au refuzat să îndeplinească jurământul lor de sfințenie sau să facă acele lucruri cu care au fost însărcinați prin ungera lor. – Evr. 6:4-6, *Emph. Diag.*

21. Apostolul Ioan a fost unul dintre cei prezenți de Rusalii, la revărsarea spiritului sfânt de la Dumnezeu și de la Isus Hristos. Spre sfârșitul secolului întâi, când era bătrân, posibil chiar ultimul supraviețuitor dintre apostoli, a scris după cum urmează: „Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină anticrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă. Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri. Dar voi ați primit ungera din partea Celui Sfânt și știți orice lucru. (sau, toți aveți cunoștință, adică cunoștința adevărului). V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr. Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.... V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească. Cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.” – 1 Ioan 2:18-27, *Emph. Diag.; Godspeed; Rotherham.*

22. Prin urmare, Ioan scria unei comunități de unși. Din cine era formată această comunitate? Numai din primii convertiți? Nu, conform formei de adresare folosită de apostol: „Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui. Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl. (care v-a născut prin spirit). V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău.” (1 Ioan 2:12-14). Numindu-i pe toți la fel, „copii”, „tați” și „tineri”, în ce privește ungera în Cel Sfânt și sălășluirea lui, apostolul Ioan arată că, la momentul nașterii din spiritul lui Dumnezeu, servul consacrat al lui Dumnezeu este uns cu spirit șibotezat în trupul lui Hristos, pentru ca acesta să fie copilul spiritual al lui Dumnezeu. Cu ajutorul spiritului sau al forței active a lui Dumnezeu, acesta trebuie să crească în cunoașterea adevărului, să prețuiască tot mai mult ungera sa și să înfăptuiască tot mai bine lucrurile cu care a fost însărcinat prin ungera sa.

23. Dacă unul dintre cei unși se dovedește necredincios și calcă în afara comunității sale, acesta devine un anticrist. Abaterea lui de la drumul adunării nu dovedește că acesta are dreptate și că cei pe care îi lasă în urmă se înșeală și nu dețin adevărul. Spiritul lui Dumnezeu, care s-a pogorât asupra lor la ungera și care sălășluiește în ei, îi luminează și îi asigură că ei dețin adevărul. Pe de altă parte, unșul cel necredincios este îndepărtat de la „trup” sau organizația teocratică de către Capul Isus Hristos. Spiritul lui Dumnezeu nu sălășluiește în cel necredincios și acesta nu mai trăiește în Hristos, ci cade în întunericul greșelii și al neadevărului. Prin urmare, cel necredincios este un anticrist. Cei credincioși, de care el este izolat, nu sunt anticriști, ci

sălășluiesc în Hristos. Isus a profețit că, în „vremea din urmă”, la sfârșitul acestei lumi, unde ne aflăm acum, clasa „servului rău” va fi un asemenea anticrist. – Matei 24:48-51; Luca 12:45-48.

ÎNDATORIREA CURENTĂ

24. În vremurile de demult, păstorul David a fost uns cu ulei de către profetul Domnului ca să se arate lumii că este rege peste teocrația care conducea națiunea lui Israel. Isus Hristos, când a fost născut din spirit la râul Iordan, a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu Rege al Guvernării Teocratice adevărate. Dar cât a trăit pe pământ, El nu a exercitat acest serviciu, nu i-a nimic pe dușmani și nu a restabilit Paradisul pe pământ, și nici atunci când s-a ridicat la ceruri în prezența lui Dumnezeu.

25. Atunci, care a fost rostul ungerii lui Isus, pe pământ fiind? Aceasta s-a făcut pentru ca Isus să fie însărcinat ca Purtătorul de Cuvânt al lui Dumnezeu și să propovăduiască evanghelia Domniei Drepte ce are să vină. Profeția lui Isaia 61 : 1, 2, care s-a îndeplinit pentru El, înainte de toate, spunea despre acesta: „Duhul lui Iehova este peste Mine, căci Iehova M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al lui Iehova și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați”. (*Ver. Stan. Amer.*). Rostul acestora a fost că Isus cel uns trebuia să fie un propovăduitor al faptelor bune; El trebuia să fie un adevărat și credincios martor al lui Iehova Dumnezeu. Urmașii unși ai lui Isus vor fi moștenitori, împreună cu acesta, ai Împărăției cerești. Dar cât umblă în carne și oase, ungera lor cu spiritul lui Dumnezeu îi obligă să fie martori ai lui Iehova, să propovăduiască și să fie martori ai Guvernării Sale Teocratice.

26. Cât a stat pe pământ, Isus a fost credincios lucrurilor pentru care a fost uns. De aceea, ultima carte din Biblie vorbește despre El ca despre: „din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel întâi-născut din morți, Domnul împăraților pământului!... Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu”. (*Apocalipsa 1:5, 3:14, Ver. Stan. Amer.*) Toți apostolii credincioși, inclusiv Pavel, au fost martori creștini ai lui Iehova. Pavel a fost foarte precis referitor la îndeplinirea sarcinii pentru care a fost uns, spunând: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case, și să vestesc Iudeilor și Grecilor: pocăința față de Dumnezeu (Iehova) și credința în Domnul nostru Isus Hristos.” (*Fapte 20:20, 21*). Toți membrii clasei miresei sunt obligați, prin ungera lor, să fie martori ai lui Iehova, în vederea Guvernării Drepte în care vor împărăți cu Isus, Mirele, pentru justificarea numelui lui Iehova. (*1 Corinteni 9:16*). Această datorie cade asupra celor din rămășița care mai sunt pe pământ și fac la un loc „mireasa”. Din acest motiv, cei din rămășița unsă au luat asupra lor cu bucurie numele biblic „martorii lui Iehova” și au acționat în virtutea lui. (*Isa. 43:10, 12; 44:8*) Prin urmare, ei trebuie să le spună „Veniți” tuturor „oamenilor de bună-credință” de pe pământ.

POGORÂREA DEPLINĂ

27. Din cuvintele lui Petru din ziua de Rusalii, când a vorbit despre profeția lui Ioel 2:28-32, se înțelege că profeția nu s-a împlinit cu desăvârșire în acele vremuri, pentru că „minunile” și „semnele” pe care profeția spunea că le va face Dumnezeu nu s-au arătat atunci. Și atunci, când s-a îndeplinit cu desăvârșire profeția lui Ioel 2:28-32? Conform faptelor înregistrate și dovedite, care sunt în acord cu profeția, aceasta se petrece începând cu anul 1919 d. Chr., până astăzi.

28. Așa cum s-a menționat anterior, în 1918 d.Chr., Mirele a venit la templul spiritual al Domnului ca judecător și a fost pusă ca Prima Piatră de Temelie a templului. Toți membrii urmașilor lui Hristos care, ca „pietre vii”, s-au dovedit credincioși până la moarte, au fost ridicați

dintre morți și primiți în templul vieții. Prin această reunire a membrilor ridicați din morți ai miresei Mielului, cu Mirele, căsătoria a început. (Apocalipsa 19:7-9, 21:2, 9, 10). Prin urmare, atunci a venit timpul ca Duhul și mireasa să spună „Veniți”, iar râul cu apa vieții să înceapă să curgă de la templu, de la tronul lui Dumnezeu și Hristos, conducerea divină instituită.

29. Totuși, anul întunecat 1918 a fost martor la durerea suferită de națiuni și împărății, odată cu „începutul necazurilor” din cauza primului război mondial. În același timp, cei consacrați pentru Iehova, născuți și unși cu spiritul Său, erau „urâți de toate națiunile” pentru că susțineau numele Mirelui lor. Persecuțiile de care au avut parte în timpul războiului mondial au atins culmea lor în 1918 când, pe lângă violențele în masă și intoleranța suferite, sediul central al conducerii „organizației” lor a fost atacat de către dușmani ai lor și de către tovarășii lor în conspirații politice și judecătorești. Ca rezultat, cei mai înalți oficiali ai organizației au fost aruncați în închisori federale, cu pedepse grele de ispășit. În același timp, clasa „servului rău” s-a dezlănțuit, și a început acțiunea anti-cristă împotriva foștilor lor frați, care au rămas credincioși. Publicațiile despre Guvernul drept a lui Dumnezeu a Mirelui-Fiu au fost interzise de către puterile politice din această lume. Sub această presiune, mulți au abandonat, arătând că nu fac parte din rămășița credincioasă.

30. Cei din rămășiță au rezistat în credință acestei probe de foc permisă de Judecătorul-Mire aflat în templu în 1918. Totuși, aceștia erau uimiți, nesiguri pe misiunea lor și sub imperiul fricii față de mărețele puteri lumești. Prin urmare, misiunea lor de martori în care au fost unși a fost încălcată, iar flacăra vieții spiritului lui Dumnezeu a pălit sau a fost ascunsă sub un obroc. Spiritul ungerii, duhul care poartă mărturia prin cuvântul evangheliei, era slab printre ei. De fapt, Apocalipsa 11:7-10 înfățișează lucrarea martorilor, pentru care au fost unși, ca fiind moartă, ucisă de dușmanii cărora Dumnezeu le-a dat drumul pentru aceasta. Dar să se țină minte că, atunci când discipolii lui Isus au fost împrăștiați și reduși la tăcere de către clerul evreiesc în anul 33 d.Chr., o reunire a avut loc imediat după ridicarea din morți a lui Isus și profeția lui Ioel 2:28-32 s-a îndeplinit. Înfățișând o ordine similară a evenimentelor, Apocalipsa 11:11-12 scrie referitor la cei din rămășiță oprimați în 1918: „Dar după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut. Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiți-vă aici!” Și s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut.”

31. Cei din rămășiță, credincioși în inima lor și dornici să continue lucrarea de mărturisire, au fost mâhniți și plini de jale în 1918, văzând lucrarea lui Dumnezeu Iehova și a unicului Său Fiu atacată până la moarte de dușmanii Săi. Ceea ce dușmanii i-au făcut lucrării de mărturisire, i-au făcut lui Dumnezeu și lui Isus Hristos, care dau socoteală pentru această lucrare. Aceasta a fost o experiență foarte amară pentru cei din rămășiță. Dar ei și-au amintit de Iehova Dumnezeu și de Cuvântul Lui de nădejde și au început să-L roage să-i elibereze și să renască lucrarea Sa de mărturisire. Apoi s-a împlinit profeția lui Zaharia 12:10-14 și 13:1 asupra rămășiței credincioase a Izraeliților spirituali, și anume: „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile (dușmanii) spre Mine pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi-născut. În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim, (cei unși cu spiritul lui Dumnezeu de pe pământ)... În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție.” – *Ver. Stan. Amer.*

32. Cei din rămășiță s-au rugat să fie curățați de păcatul lipsei de acțiune în virtutea ungerii lor și de murdăria fricii față de armatele dușmanilor. Domnul Dumnezeu a răspuns rugăciunilor lor fierbinți prin Isus Hristos din templu. În primăvara lui 1919, el a făcut ca oficialii încarcerați să fie eliberați de orice interdicție și să fie reabilitați complet la scurtă vreme după aceasta. Numai decât au fost făcute pregătiri pentru reînvierea lucrării Sale de mărturisire. Cea mai mare adunare de creștini unși și născuți din spirit a fost organizată pentru vara lui 1919. Chiar înainte

de aceasta, Domnul Dumnezeu, prin Spiritul Său, a îndepărtat de la cei din rămășiță spiritul lor necurat al fricii, prin adevărurile publicate în articolul în două părți „Binecuvântați sunt cei Fără Frică” din *Turnul de Veghere*. Mai mult, discursul de deschidere ținut la adunare de către președintele vestitorilor *Turnului de Veghere* a avut chiar această temă: „Binecuvântați sunt cei Fără Frică.”

33. Ca rezultat al acestor adevăruri și al acestei adunări spirituale pentru reînnoirea lucrării în serviciul lui Dumnezeu, spiritul pentru serviciul fără teamă al lui Dumnezeu a fost pogorât asupra celor din rămășiță, credincioși în Iehova, prin desăvârșirea profeției lui Ioel 2:28-32, care spune: „După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proci, bătrânii voștri (clasa servului rău) vor avea vise; tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea. Voi face să se vadă semne... Atunci oricine va chema Numele DOMNULUI va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit DOMNUL și între cei rămași, pe care-i va chema DOMNUL.” – Vezi și Ezechiel 11:19; 18:31; 36:26, 27; 39:29.

34. Aceasta nu a însemnat că membrii celor credincioși în spirit nu fuseseră unși la vremea nașterii lor din spirit înainte de 1919. Botezul în spirit a tuturor celor care au primit adevărul din Cuvântul Său și care s-au consacrat în întregime Lui, prin Hristos, și care au fost, prin urmare, „născuți din apă și spirit” a avut loc de-a lungul secolelor, începând cu Rusaliile din anul 33 d.Chr. Astfel, întâmplarea din 1919 a avut următorul înțeles: Spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu, cea dătătoare de viață și putere a fost pogorâtă asupra celor din rămășița unsă ca să-i readucă la viață pentru serviciul față de El. Privilegiile și îndatoririle căzute asupra lor prin ungere au fost reînnoite. De altminteri, acesta nu a fost punctul culminant al pogorării spiritului. De ce nu? Pentru că, odată cu venirea Mirelui la templu, judecata a început în casa lui Dumnezeu. (1 Pet. 4:17). Prin scoaterea afară a clasei „servului rău”, nedemni de a lucra împreună cu „servul credincios și înțelept”, au fost create locuri libere în rândurile celor ce vor alcătui „mireasa” glorioasă a lui Hristos. Aceste locuri trebuiau umplute, pentru ca numărul membrilor miresei să ajungă la totalul necesar de 144.000. Prin urmare, mulți dintre aceia care au primit adevărul și care, începând cu 1919, s-au consacrat lui Dumnezeu și serviciului Său, au fost acceptați în Hristos și au fost născuți din spiritul Său, iar spiritul sfânt s-a pogorât asupra lor, ungându-i și botezându-i în trupul lui Hristos. Apoi a venit anul 1922 d.Chr.

35. O altă mare adunare, care a avut loc spre sfârșitul verii, a introdus anul 1922 în istorie. Și această adunare a fost una internațională și s-a desfășurat în același loc, precum cea organizată cu trei ani și jumătate înainte. La această adunare a celor din rămășiță, inclusiv a celor recent alăturați lor, entuziasmul pentru serviciul lui Iehova și aprecierea pentru adevărul acestuia au crescut zi după zi, până la data de 8 septembrie, cunoscută ca „Ziua”. În această zi a adunării, a patra, președintele Societății a ținut cel mai important discurs, cu tema „Împărăția”. Mesajul lui punea accent pe faptul că Regele este aici; iar Scripturile și istoria prezentă au adus pentru prima dată dovada că Regele Isus Hristos a venit la templu în 1918 și a început judecata și că a venit timpul ca poporul consacrat al lui Iehova să „se ridice și să strălucească” prin propovăduirea mesajului Său de pe buzele lor curate. (Isaia 6:1-11, 60:1-2) Apoi, vorbitorul a ajuns la punctul culminant, spunând:

„Credeți că Domnul este acum la templu și judecă națiunile pământului? Credeți că Regele gloriei a început să stăpânească? [„Da’ a strigat ca tunetul publicul la unison.”] Apoi, din nou către mulțime: O, voi, fii ai Celui mai înalt Dumnezeu! Începeți-vă armurile! Fiți cumpătați, fiți vigilenți, fiți activi, fiți curajoși! Fiți credincioși și martori adevărați pentru Domnul! Mergeți și luptați până ce ultimele rămășițe ale Babilonului vor fi nimicite! Vestiți și răspândiți cuvântul cât mai departe. Lumea trebuie să știe că Iehova este Dumnezeu și că Isus Christos este Regele regilor și Domnul domnilor! Aceasta este ziua tuturor zilelor! Iată, Regele stăpânește! Voi sunteți propovăduitorii Săi! Prin urmare, Vestiți, vestiți, vestiți, pe Rege și împărăția Sa.

36. Acest apel răsunător pentru acțiune și slujire a fost măreț, iar poporul Său s-a umplut de spiritul slujirii Domnului înainte ca acesta să se manifeste în diferite domenii, în zilele și anii ce au urmat. În aceeași zi, un alt vorbitor a ținut un discurs mulțimii despre textul : „Aceasta este ziua pe care a făcut-o DOMNUL: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!”(Psalmul 118:24). El a arătat că suntem acum în ziua Domnului, „Ziua lui Iehova” cea care a fost profețită, și că a venit vremea pentru ultima mărturie pentru „creștinătate” și pentru Hristos, Mesia. Două zile mai târziu, la adunarea publică, președintele Societății a vorbit în fața a 18.000-20.000 de oameni prezenți pe tema „Milioanele de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată”. De asemenea, el a prezentat o Rezoluție numită „Provocare pentru Conducătorii Mondiali”, care a fost primită cu entuziasm de către public. Astfel, cea mai mare dintre adunările poporului lui Dumnezeu ținută până atunci a fost prima dintr-o serie de șapte întâlniri generale anuale, în cadrul cărora au fost prezentate și adoptate Rezoluții de asemenea importantă pentru cei din rămășița unsă, cât și pentru persoanele de bună - credință din toate țările.

37. Nimeni n-ar trebui să creadă că pogorârea spiritului pentru a-l unge, a-l însufleți și a-l lumina pe poporul lui Dumnezeu asupra adevărului a încetat sau a fost încheiată în 1922. Nicidecum! „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși”, au fost cuvintele Stăpânului nostru. Și din cauză că unii nu au rezistat până la final și au renunțat, a fost nevoie ca Domnul să umple locurile goale cu alții credincioși din rămășiță. Astfel că membri noi au fost aduși, mai ales înainte de 1931, iar Iehova Dumnezeu a născut din spirit aceste persoane consacrate și le-a uns cu spiritul pogorât asupra lor. Prin aceasta, lor le-a revenit, până la moarte, responsabilitatea de a fi martori ai lui Iehova Dumnezeu și propovăduitori ai împărăției Sale sub domnia lui Hristos. Numărul membrilor clasei miresei trebuie completat, și oricând apar locuri goale din cauza necredinței, spiritul sfânt va fi pogorât asupra celor aduși să umple aceste locuri.

38. Astfel că, din paragrafele anterioare reiese că profeția lui Ioel 2:28,29 se împlinesc numai asupra membrilor „trupului lui Hristos”, inclusive a celor primiți acum dintre rămășiță.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. a) Cine este mireasa pe care Iehova o dă unicului Său Fiu născut? b) Cum i-a înfățișat Iehova pe aceștia Fiului Său?

2. a) Care sunt aceia care merg în cer și de ce nu și ceilalți? b) Prin urmare, ce trebuie să facă aceia, așa cum au spus Petru și Pavel?

3. De când a ales Iehova membri pentru clasa miresei dintre oameni și câți vor fi atunci când se va completa?

4. a) Ce rol a jucat Ioan Botezătorul față de Mire și clasa miresei , și cu ce rezultat pentru discipolii săi? b) Când începe logodna și ce curge din scaunul de domnie al Mirelui?

5. Începând cu ce eveniment are loc logodna, și care dintre profețiile lui Ezechiel și Ioel se împlinesc începând cu același eveniment?

6. Ce ilustrează toate aceste simboluri minunate ale profețiilor? și care este Sursa și Canalul adevărului dător de viață?

7. Ce este Fiul lui Dumnezeu acum? și, prin urmare, cum ajunge la „oamenii de bună-credință” de pe pământ chemarea de a bea?

8. Al cui este cuvântul? Și cum este el făcut cunoscut celor din rămășiță?

9. a) Ce au înțeles ei despre Împărăție în ziua ridicării lui Isus la ceruri și începând cu ce moment a fost aceasta lămurită? b) Ce fenomen s-a petrecut când această promisiune a fost îndeplinită?

10. a) Începutul scufundării în ce a reprezentat acel lucru, și ce a confirmat ca pecete și dovadă? b) Cum s-a împăcat aceasta cu armonia lui Dumnezeu cu Isus și ce a devenit El din acel moment?

11. Cu ce vorbe a mărturisit Petru despre aceasta lui Corneliu?
12. Prin urmare, ce le-a spus Isus celor din cetatea Sa? Și când a căzut această însărcinare asupra Sa?
13. a) Ce ungeri au mai fost făcute înaintea lui Isus și asupra cui? b) În ce privință a fost ungerea lui Isus prima de felul său?
14. Prin cine s-au făcut, din acel moment, ungerile asupra creștinilor, așa cum a fost înfățișat de Ioan Botezătorul și de Petru în ziua de Rusalii?
15. a) Care fapte din Biblie dovedesc ungerea creștinilor și ca ce sunt aceștia unși? b) Atunci, de ce spiritul se revarsă „asupra tuturor făpturilor din carne”?
16. Ce alte exemple, având legătură cu Petru sau evanghelistul Filip, arată că ungerea se petrece odată cu nașterea în spirit?
17. a) Ce exemplu arată același lucru în cazul lui Pavel? b) Ani mai târziu, ce le-a scris Pavel efesenilor despre aceasta?
18. Cine i-a uns pe creștini și cum au fost ei confirmați în Hristos?
19. Drept ce au fost botezați în trupul lui Hristos cei consacrați și cum adică există doar „un botez”?
20. Ce pedeapsă îl așteaptă pe cel ce se dovedește necredincios ca membru al trupului și pentru cât timp va da acesta socoteală? Cum este această situație înfățișată de cazul lui Saul și ce pedeapsă îl paște pe un asemenea necredincios și de ce?
21. Ce a scris apostolul Ioan în scrisoarea sa referitor la ungere?
22. a) Cărui fel de comunitate i-a scris Ioan astfel și cine făcea parte din această comunitate? b) Ce se arată prin felul lui Ioan de a se adresa tuturor la un loc și ce a trebuie aceștia să facă de azi înainte?
23. a) Ce devine acela care calcă în afara adunării și cum se hotărăște cine are dreptate și cine deține adevărul? b) Cine va deveni anticrist la sfârșitul acestei lumi, așa cum spun profețiile?
24. Cu ce au fost David și, respectiv, Isus unși? și ce se spune despre exercitarea serviciului de conducere?
25. Atunci, care a fost scopul ungerii lui Isus cât timp acesta era pe pământ? b) Prin urmare, ce datorie cade asupra urmașilor Săi cât timp aceștia sunt pe pământ?
26. a) Ce nume a primit Isus datorită faptelor Sale pentru aceea că fusese uns? b) Ce îndatorire au cei unși, așa cum arată propria istorie a lui Pavel și, prin urmare, ce nume au primit de curând cei din rămășița unsă?
27. De ce profeția lui Ioel 2:28-32 nu s-a îndeplinit complet la acele Rusalii? și când începe îndeplinirea ei completă?
28. Când a fost sorocul pentru rostirea chemării pentru a bea din apa dătătoare de viață?
29. Totuși, până la venirea Domnului la templu, ce s-a întâmplat cu națiunile și cu cei consacrați pentru Iehova?
30. a) Care era, prin urmare, starea de spirit a lucrării ungerii printre cei consacrați și cum înfățișează Apocalipsa această întâmplare? b) Totuși, ce a urmat unei situații asemănătoare petrecute în anul 33 d. Chr. și cum înfățișează Apocalipsa 11 evenimentul similar în care au fost implicați cei din rămășiță?
31. Cum s-a îndeplinit profeția lui Zaharia 12:10-14 asupra celor din rămășiță?
32. a) Pentru ce s-au rugat cei din rămășiță și cum le-a răspuns Iehova? b) Cum a început atunci curățarea?
33. Ce a început atunci să se pogoare asupra celor din rămășiță, în acord cu ce profeție?
34. a) Aceasta înseamnă că membrii rămășiței nu fuseseră unși înainte de 1919? b) Atunci, ce însemnătate au avut evenimentele din 1919 și de ce nu au fost acestea punctul culminant al situației? 35. Care au fost evenimentele de mare însemnătate din 1922 și către ce punct culminant au mers acestea?

36. a) De ce s-a umplut atunci poporul consacrat al Domnului? b) Ce alte trăsături au făcut din această adunare una de mare importanță?

37. a) În 1922 a fost încheiată pogorârea spiritului și de ce? b) În ce scop acționează acesta și ce responsabilități cad asupra celor unși?

38. Deci asupra cui se împlineste profeția lui Ioel 2:28, 29?

SPIRITUL PESTE „OAMENII DE BUNĂ CREDINȚĂ”

1. Trecem prin tranziția între lumea cea veche și lumea cea nouă și dreaptă a lui Dumnezeu. Datorită răspândirii spiritului sfânt de la venirea Mirelui la templu, cei din rămășița unsă, din clasa miresei spun „Veniți!” „oamenilor de bună-credință” care așteaptă viață veșnică în lumea cea nouă, și viață pe pământ. Chemarea de a bea din râul cu apa vieții veșnice a tot crescut, ca un râu din ce în ce mai mare și mai adânc, cu un curent irezistibil, pe care toți dușmanii politici, religioși și judecătorești ai „creștinătății” la un loc nu au reușit să-l stăvilească, să-i schimbe cursul sau să-l sece. Fluxul măreț al adevărului dătător de viață s-a propagat de-a lungul anilor, ca mânat de spiritul Domnului Dumnezeu. Din 1919, fluxul de publicații a înghițit peste 450 de milioane de cărți și broșuri care explică Biblia, pe lângă sute de milioane de reviste, tratate distribuite gratis și nenumărate alte înștiințări tipărite; în afară de milioane de lecturi gratis de pe platformele publice prin instalațiile de sonorizare ale posturilor radio luate individual sau în rețele, și prin drumuri din ușă-n ușă, cu vizite fructuoase, și studii biblice stabilite; și prin punerea de mărturie în tribunale, în fața comitetelor și a comisiilor legislative, în închisori și în lagărele de concentrare. Și toate acestea în mai multe limbi decât s-au auzit la Rusalii în anul 33 d.Chr.; de fapt, în 1939 erau 88 de limbi. Această mărturie înspăimântătoare a plantat frică în sufletele dușmanilor adevărului Teocrației lui Dumnezeu. Comparând opoziția totalitaristă crudă și numărul mic al servilor consacrați implicați în „lucrarea Sa ciudată” de propovăduire a Teocrației, lucrarea Sa a fost îndeplinită „nu prin măreție, sau putere, ci prin spiritul Meu, a spus Domnul oștirilor.” – Zaharia 4:6.

2. Cui spun „Veniți!” Duhul și mireasa? „Oamenilor de bună-credință”, adică celor care au urechi să audă și care sunt însetați de dreptate și viață și care vor veni la Dumnezeu prin Hristos și care-și vor potoli setea cu adevărata evanghelie dătătoare de viață. (Apocalipsa 22:17) Să se observe, totuși, că aceștia nu sunt doar chemați să bea, ci li s-a poruncit să și transmită mai departe chemarea „Spiritului și a miresei”, altfel, aceștia vor pieri în ziua judecății națiunilor. Porunca divină adresată lor este: „Acela care aude să spună: Veniți!” Aceștia nu trebuie să fie neapărat unși ca să primească această poruncă. Dacă ascultă și beau, îndemnul Spiritului cade asupra lor. Și, mai ales începând cu 1931 d.Chr., aceste persoane de bună-credință care beau din apa vieții au spus „Veniți!” În acel an, Iehova, prin spiritul Său ori prin energia nevăzută a luminării, a arătat clar că profeția din cartea lui Ezechiel, capitoul 9, se aplică la toate persoanele de bună-credință. Prin facerea publică a chemării Domnului prin cei din rămășiță, dintre membrii clasei miresei, acești oameni de bună-credință sunt însemnați în frunte, sălașul inteligenței, cu aflarea adevărului. Aceasta îi îndeamnă să se consacreze lui Iehova Dumnezeu și să se declare deschis ca adepți ai Guvernării regale a Fiului Său. Când va veni Armagedonul, executorii lui Iehova nu îi vor străpunge pe cei însemnați.

3. Odată cu trecerea anilor, pe măsură ce moartea face ravagii între rândurile lor, numărul celor din rămășița credincioasă scade. Deja numărul persoanelor de bună-credință cu frunțile însemnate îl depășește de multe ori pe cel al celor din rămășiță, așa cum se vede din participările la Cina Memorabila anuală. Ei fac acum cea mai mare parte a lucrării pe teren, prin propovăduirea din ușă-n ușă și prin studiul Bibliei la domiciliu. Și prin grația și binecuvântarea lui Dumnezeu, lucrarea realizată continuă să crească și din ce în ce mai mulți ascultă chemarea și

vin să bea din apa purtătoare de viață. Acesta este un miracol ce se petrece în mijlocul războiului mondial, aflat la cea mai mare intensitate a sa; și ce va fi în perioada de după război, când lucrarea va fi terminată cu succes, înainte de sfârșitul acestei lumi la Armagedon! Exact invers față de cazul lui Ioan Botezătorul și al lui Isus, numărul celor din rămășiță va trebui să scadă continuu, în timp ce mulți dintre ei își termină traiul pământesc în credință, în timp ce numărul oamenilor de bună-credință care-i însoțesc pe cei din rămășiță trebuie să crească neîncetat cu miile. – Mica 4:1-5.

4. Dar măreția lucrării lor nu se datorează, an după an, numărului lor aflat în creștere. Isprăvile lor în serviciul lui Dumnezeu sunt în aceeași măsură realizate de către spirit sau forța activă a lui Dumnezeu prin Hristos și nu sunt numai isprăvile celor din rămășiță, „care vor cunoaște pe Dumnezeul lor” (Dan. 11:32). Spiritul Dumnezeului cel Atotputernic s-a abătut cu putere asupra însoțitorilor devotați ai celor din rămășiță. Aceasta nu înseamnă că aceștia au fost născuți din spiritul lui Dumnezeu și că vor trebui să moară ca să ajungă în cer. Nu înseamnă că au fost unși cu spirit și făcuți membri ai miresei. Ioan Botezătorul și Isus Hristos au lucrat în același domeniu timp de câteva luni, iar spiritul lui Dumnezeu s-a oprit asupra amândurora. Totuși, Ioan Botezătorul nu a fost născut din spirit, dar la ridicarea din morți, el va fi unul dintre „prinții de pe întreg pământul” și, prin urmare, va fi mai mic decât cel mai puțin important om din împărăția lui Dumnezeu. Contrar acestuia, Isus a fost născut și uns cu spiritul lui Dumnezeu. Cei din rămășiță astăzi sunt născuți din Dumnezeu și sunt fiii Săi direcți, „născuți din apă și spirit.” În domnia de 1000 de ani a lui Hristos, El, Mirele, va deveni „Tatăl Veșnic” al tuturor acelor care vor câștiga viață veșnică pe pământ.

5. Isus Hristos nu a început încă să dea naștere la copii. Prin urmare, oamenii de bună-credință consacrați, care beau din râul cu apa vieții, nu sunt încă născuți din El. Nici spiritul descoperitor al lui Dumnezeu nu mărturisește inimilor și minților lor că ei sunt fiii Săi spirituali adoptați. Nici spiritul sfânt nu le promite o răsplată cerească și nici nu le arată prin Cuvântul lui Dumnezeu speranța unei moșteniri spirituale cerești. Totuși, ei trebuie să rămână credincioși, alături de cei născuți din rămășiță unsă în lucrarea de propovăduire a cuvântului evangheliei lui Iehova Dumnezeu. Ei trebuie să rămână constanți și integri în serviciul Lui, sub imperiul prigonirilor, persecuțiilor și opoziției diavolești, până ce lucrarea este înfăptuită. În acel moment, „Tatăl Veșnic”, Mirele, le va îngădui viața veșnică în timpul domniei Sale milenare, prin beneficiile ce decurg din jertfa Sa de răscumpărare.

6. Așa cum spiritul lui Dumnezeu s-a revărsat asupra lui Bețaleel, Otniel, Ghedeon, Samson, Iefta, David, Ilie și Elisei din vechime, fără ca ei să fie unși cu spiritul între membrii „trupului lui Hristos”, într-o manieră asemănătoare acum, spiritul lui Dumnezeu s-a pogorât cu cea mai mare putere asupra persoanelor devotate de bună-credință, care se supun poruncii Sale de a rosti „Veniți!” Ei nu urmează cursul acestei lumi, ci îl urmează pe Spiritul lui Isus Hristos, neatingându-se de murdăria acestei lumi. Cât timp vor face aceasta cu credință, spiritul nu se va îndepărta de ei și nici nu li se va interzice propovăduirea cuvântului pe care el l-a pus în gura lor. După cum i-a fost profețit Mirelui, care este mai mare decât profetul Isaia și care va deveni „Tatăl Veșnic” pentru ei: „Duhul Meu, care Se odihnește peste tine și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până-n veac, zice Iehova.” (Isa. 59:21, *Ver. Stan. Amer.*) Acești servi de bună-credință care primesc viață de la Fiul lui Dumnezeu în timpul domniei Sale de 1000 de ani sunt, în mod clar, cei numiți „copii copiilor tăi”, pentru că primesc viață veșnică pe pământ după ce mireasa primește nemurirea în ceruri, în Hristos.

7. Mulțimea în creștere a însoțitorilor de bună-credință sau „alte oi” ale Domnului îi ascultă pe cei din rămășiță unsă cântând noul cântec pe care Mielul, Mirele, îl transmite miresei Sale, cei 144.000 răscumpărați de pe pământ. Ei ascultă cu atenție și încep să cânte la unison cu cei din rămășiță. (Apocalipsa 14:1-4). Ei nu încearcă să ia locul celor din rămășiță în „trupul lui

Hristos”. Orice misiuni de serviciu ar primi de la Mire prin cei din rămășiță, din clasa miresei, aceste persoane de bună-credință le primesc cu bucurie, ca însoțitori curați ai miresei, și duc totul la împlinire în numele Domnului și nu al creaturilor Sale. Prin spiritul Domnului, ei se reunesc cu cei din rămășiță în ridicarea stindardului de adevăr al Domnului, împotriva religiei și a tuturor dușmanilor uzurpatori. (Isa. 59:19). An după an, vocea unită a „altor oi” se aude tot mai tare și mai puternic, în timp ce ei Îl servesc pe Dumnezeu zi și noapte în templul Său, întâmpinând Împărăția Sa de glorie cu „frunze de finic” și strigând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!” Printr-o asemenea mărturisire fără teamă, menținută cu credință în numele Domnului până la bătălia victorioasă a Armagedonului, ei își îndeplinesc în totalitate menirea în justificarea numelui Său.

8. Să rezumăm imaginea generală obținută până acum din studierea comparativă a utilizărilor cuvântului „spirit” în Scripturile Sfinte: Din aceste articole și din cele care au apărut în cele trei numere precedente ale „*Turnului de Veghere*”, Iehova iese în evidență ca marea Ființă Spirit, care este „Tatăl spiritelor” față de „toate creaturile”. El este Marele Creator al nenumăratelor creaturi spirituale care locuiesc în împărăția crească nevăzută și al căror Cap este singurul Său Fiu născut, Isus Hristos. Mai mult, pentru că forța activă pe care Iehova o folosește să îndeplinească voința Sa perfectă este invizibilă și totuși are efecte vizibile și perceptibile de către om, și acea forță este numită tot „spirit”; și, fiind întotdeauna folosită într-un scop sfânt și drept, este numită „spiritul Său sfânt”. Deși El o exercită în tot universul și manifestările sale sunt multe și diverse, în timpuri diferite, există totuși numai un singur spirit sfânt. Acel spirit al lui Dumnezeu a fost trimis prin spațiu să pregătească pământul să fie casă a omului. Când a apărut omul, forța-vieții sau spiritul care emana din Iehova Dumnezeu a dat viață creaturii umane, iar această forță a vieții este susținută prin respirația omului.

9. Înainte de botezul singurului Fiu născut al lui Iehova, în timp ce acesta trăia pe pământ ca om, acel spirit sau forța activă a lui Dumnezeu acționa asupra creaturilor pământești, făcându-le să vorbească, să facă, să vadă și să se miște după voința divină; și puterii sale nu-i puteau rezista nici măcar dușmanii lui Dumnezeu. Începând cu Isus, același spirit sau forță activă a Dumnezeului cel Atotputernic a fost folosită pentru nașterea tuturor celor consacrați, bărbați și femei, pentru moștenirea cerurilor; și aceștia au fost unși cu spiritul Său și au fost însărcinați cu serviciul Lui și luminați ca să înțeleagă adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu. Acel spirit i-a ajutat să împlinească voința lui Dumnezeu în „această lume a diavolului” și, astfel, i-a ajutat să înțeleagă bine chemarea celorlalți și alegerea lor.

10. La sfârșitul acesta al lumii, doar o rămășiță dintre cei născuți de Dumnezeu ca fii în gloria cerească vor mai fi pe pământ, iar același spirit sau forță activă a lui Iehova cel Sfânt va acționa asupra oamenilor de bună-credință, pe care Bunul Păstor Isus Hristos îi adună de partea împărăției lui Dumnezeu. Cum spiritul lui Dumnezeu a lucrat asupra credincioșilor bărbați și femei din vremurile dinaintea lui Isus Hristos, același spirit lucrează la fel acum asupra „altor oi” ale Bunului Păstor. Deși acestea nu sunt născute sau unse cu spiritul Său, totuși forța activă a lui Dumnezeu lucrează cu măreție pentru acești credincioși și consacrați. Prin ei, care îi însoțesc pe cei din rămășiță, spiritul Său săvârșește o mărturie în toată lumea, spre marea consternare a dușmanilor lui Dumnezeu, dar spre binecuvântarea tuturor celor care ascultă cuvântul Împărăției și spre gloria și justificarea numelui și Cuvântului lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. a) Ce au spus cei din rămășița de la revărsarea spiritului încoace, și cui? b) Cum a crescut lucrarea chemării până acum și cum a fost dusă la îndeplinire?
2. a) Ce li se poruncește acelor care acceptă chemarea? b) Trebuie ca ei să fie unși pentru a face aceasta și începând cu care moment de la descoperirea adevărului au făcut aceasta?

3. a) Cine face astăzi cea mai mare parte a muncii de teren? b) Ce întrebare se pune referitor la perioada post-belică și de ce?

4. a) Prin ce este justificată imensitatea lucrării Domnului? b) Aceasta înseamnă că însoțitorii celor din rămășiță sunt născuți și unși? cum ilustrează relația dintre Isus și Ioan această situație?

5. a) Ce fapte dovedesc punctele de mai sus? b) Totuși, ce trebuie să facă însoțitorii celor din rămășiță ca să le fie îngăduită viața?

6. a) Cum a fost ilustrată în vremurile de demult acțiunea actuală a spiritului lui Dumnezeu? b) Care este condiția ca spiritul și privilegiile care decurg din propovăduire să nu le fie luate, așa cum se arată la Isaia 59:21?

7. a) Cum colaborează aceștia cu cei din rămășiță, fără să uzurpe privilegiile acestora? b) Ce rol vor avea ei în justificarea numelui lui Dumnezeu?

8. Prin rezumare, care sunt utilizările comparative ale termenului „spirit” în Scripturile Sfinte?

9. Cum a acționat spiritul lui Dumnezeu asupra fapturilor de pe pământ înainte de Hristos și după aceea?

10. În zilele celor din rămășiță, asupra cui mai lucrează acel spirit și ce obține prin aceasta?

CAMPANIE EDUCAȚIONALĂ, APOI DISTRUGERE

Profetul Ezechiel a avut o viziune miraculoasă a unui templu pângărit de fapte religioase respingătoare. Dumnezeu Iehova i-a vorbit. „Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: „Apropiati-vă voi care trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!” (Ezechiel 9:1) Acea poruncă răsunătoare nu era pentru Ezechiel, ci pentru aceia care au atacat „cetatea” (înfățișând „creștinătatea”), ca să-i pedepsească și să-i distrugă. Această lucrare de distrugere a „creștinătății” nu va fi făcută de rămășița lui Iehova de pe pământ, cei pe care Ezechiel i-a profetisit, ci va fi făcută de Regele lui Iehova, Isus Hristos, și de către sfinții îngeri de sub comanda Sa.

„Strigătul” sau porunca îndrumă organizația nevăzută a Domnului să se pregătească pentru atacul final asupra organizației lui Satan. Acestora li se spune să se apropie, dar nu cu armele în teacă, ci cu armele distrugerii scoase și gata de atac. Armele care vor fi folosite pentru distrugerea prin violență sunt ținute de către Domnul Isus Hristos și de membrii spirituali ai organizației supuse Lui. Partea vizibilă a organizației Lui de pe pământ nu va lua parte la această distrugere. Clasele sale pământești au misiunea de a slăvi mai departe numele lui Iehova, înainte de bătălia de la Armagedon și în timpul acesteia.

„Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre mieznoapte (a templului cetății), fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in și cu o călimară la brâu. Au venit și s-au așezat lângă altarul din aramă. (al templului).” – Ezechiel 9:2

Șase este numărul simbolic pentru lucrurile incomplete, în timp ce numărul șapte simbolizează sau denotă deplinătate. Șase bărbați erau înarmați, iar unul era îmbrăcat în haine de in. Totalul de șapte oameni reprezenta, în mod evident, organizația completă a lui Iehova, și partea nevăzută de om, și cea vizibilă, aflată pe pământ. Cei șase oameni reprezintă organizația nevăzută a lui Isus Hristos, inclusiv sfinții înviați din morți, heruvimii, serafimii și îngerii. „Omul cu călimara” reprezintă pe rămășița servilor lui Iehova de pe pământ, singura parte a organizației Sale vizibilă ochilor omenești. Împărțirea aceasta de șase la unu ar putea să însemne că cea mai mare și mai importantă parte din lucrarea cu care întreaga organizație este însărcinată trebuie să

fie făcută de către clasa nevăzută; în timp ce sarcinile mai mici sunt repartizate și îndeplinite de clasa pământească sub forma „omului cu călimara”.

Cei șase oameni s-au apropiat dinspre nord, direcția potrivită din care ar trebui să vină și chiar vine judecata divină. Prin urmare, nu este nici o îndoială că cei șase oameni reprezintă „oștirile care sunt în ceruri” sub comanda lui Isus Hristos și, în consecință, acea parte a organizației lui Dumnezeu nevăzută de către om. În concluzie, aceasta este sprijinită de către faptul că cei șase pleacă din nord, scaunul autorității și judecății, și că au atacat „creștinătatea” pentru a o distruge și că sunt echipați cu arme de distrugere.

Pe cine reprezintă în organizația lui Dumnezeu „omul cu călimara” îmbrăcat în in și care are lângă sine o călimară făcută dintr-un corn? În mod evident, nu pe oricine în carne și oase. În afară de Domnul Isus Hristos, Dumnezeu nu a încredințat niciodată vreunui om de pe pământ o lucrare deosebită. Chiar de la începutul domniei(activității) Sale, Isus Hristos a avut o organizație văzută de om, iar apostolii Săi au acționat unitar, sub comanda Sa și au format partea vizibilă a acesteia. Acțiunile apostolilor credincioși au fost unitare. Prin moartea lor, unitatea a dispărut din biserică până la venirea Domnului la templul spiritual al lui Iehova în 1918. La venirea Sa la templu, El a găsit o clasă de „servi” credincioși, iar acești credincioși au fost păzitori ai intereselor Împărăției. (Matei 24:45-47) Aceștia sunt aduși la templu, cu condiția să manifeste unitate în acțiune cu El, și sunt făcuți parte a „servului ales”, pentru că sunt parte din Hristos și sălășluiesc în Hristos. Pe tot parcursul profeției lui Ezechiel, Iehova a vorbit despre „Fiul omului”, în mod evident pentru că Ezechiel înfățișează acea clasă luată în considerare și făcută parte a lui Hristos, al cărei Cap a fost numit „Fiul omului”. Omul cu călimara la brâu reprezintă, în mod clar, clasa unșilor „servului credincios și înțelept” de pe pământ, clasa care este parte din organizația lui Dumnezeu.

Acest om este descris în continuare ca „îmbrăcat în in”. În ceea ce îi privește pe cei consacrați, logodiți să alcătuiască „mireasa” lui Isus Hristos a fost scris: „Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat; pentru că inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților” (Apocalipsa 19:8, *Ver. Stan. Amer*). „Inul” reprezintă aprobarea primită de la Iehova de către rămășiță sau de clasa „servului”, pentru că trăiesc în Hristos și ei au fost însărcinați să-L „mărturisească pe Isus Hristos”; ei nu se abat de la poruncile lui Dumnezeu și cu credință răspândesc mărturia Lui. Prin urmare, acest veșmânt subțire este încuviințarea „servului” și a lucrării sale credincioase.

Oricare dintre aceștia șapte din viziune sunt cu siguranță în organizația lui Iehova și sunt în totalitate devotați Lui. Când porunca a fost dată, fiecare membru al organizației a răspuns și s-a arătat în fața Domnului ca să-L slujească: „ei au intrat și au stat drepti în fața altarului de aramă.” Niciunul nu s-a așezat, nu a meditat și nici nu i-a mângâiat pe ceilalți. Toți au fost foarte atenți, pregătiți să asculte și să se supună poruncilor viitoare. Fiecare membru din clasa pământească a organizației Teocratice trebuie „să aducă trupurile lor ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”, pe care fiecare trebuie să o îndeplinească cu bucurie. (Rom. 12:1). Oricine nu este gata pentru acest serviciu și nu o face cu bucurie, nu poate fi reprezentat printre cei veniți în fața „altarului”.

Faptul că clasa pământească este înfățișată ca un „om cu unelte de scris alături” arată că sarcina atribuită servilor Săi este să consemneze voia Domnului, așa cum a fost ea descoperită, să publice și să răspândească adevărul printre oamenii care au urechi să audă. Aceasta înseamnă că clasa „servului” nu șade și nici nu se închide în casă sau într-un loc de adorare ca să vorbească între ei, ci merg printre oameni, ca reprezentanți ai organizației lui Iehova, ca să ducă la îndeplinire sarcina atribuită lor. Lucrarea lor trebuie să fie una de mărturisire, așa cum se spune în continuare în versul al patrulea.

În profeția lui Ezechiel, Iehova Dumnezeu este înfățișat în fruntea heruvimilor din organizația Sa. El judecă în templul religiei. „Iar gloria Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe

heruvimii deasupra cărora era și s-a îndreptat spre pragul casei. Apoi el a strigat către bărbatul îmbrăcat în pânză de in, care avea călimara la brâu. Și DOMNUL i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, (condamnate), prin mijlocul Ierusalimului (necredincios), și fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârșesc acolo.” (Ezechiel 9:3,4). Viziunea dă la iveală scopul lui Dumnezeu de a distruge „creștinătatea” cu oștirile Sale distrugătoare, care este pregătită pentru Armagedon. Dar înainte să înceapă atacul, scopul Său este să îi avertizeze pe conducători și pe popoarele „creștinătății”. În timpul acesta, oamenii de bună-credință și cei cu inima curată au șansa să scape sau să fie feriți de distrugerea care se va abate în curând asupra „creștinătății”.

Reprezentată drept omul cu călimara la brâu, clasa „servului” lui Iehova trebuie să meargă prin mijlocul „creștinătății” și să însemneze pe frunte (sălașul inteligenței) o anume clasă, care va fi ferită de armele ucigașe ale celor „șase bărbați”. Aceste însemne arată că cei marcați trebuie, prin acțiuni sau mărturisiri publice, să-și ia locul lângă Domnul, înainte ca distrugerile să înceapă. Această lucrare trebuie făcută de clasa „servului” din organizația lui Dumnezeu de pe pământ. Când aceasta s-a încheiat, trebuie să înceapă nimicirea făcută de cei reprezentați de cei șase bărbați cu arme tăioase. Așa cum a fost spus: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” – Matei 24:14.

Aceste cuvinte ale lui Isus ajută la identificarea „omului cu călimara la brâu” ca reprezentând clasa „servului”, în timp ce aceia care nimicesc sunt partea nevăzută din oștirea Domnului. Prin urmare, întreaga organizație a lui Iehova este în acțiune împotriva dușmanului (a) pentru declararea judecăților lui Iehova, anterior scrise și (b) pentru punerea lor în acțiune împotriva dușmanului. Astfel, se arată că organizația lui Dumnezeu lucrează în armonie desăvârșită, așa cum trebuie, într-adevăr, să lucreze și cum o și face. Astăzi, în „adevărul prezent”, nimeni nu ar putea avea nici cea mai mică îndoială asupra lucrării pe care trebuie să o facă servii unși în supunerea față de poruncile lui Dumnezeu. Pentru că oricine ar spune că serviciul activ în acest domeniu este nelalocul lui, acela arată singur că nu există în adevăr și nu este parte din organizația lui Dumnezeu.

Porunca dată este „și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârșesc acolo.”. Există o singură clasă de oameni pe pământ pentru care această poruncă nu se aplică. În ținuturile "creștinătății" există o clasă de oameni care sunt sub organizația Diavolului, dar care nu sunt o parte din ea și nu simpatizează cu ea. Aceste persoane observă marea degenerare din „creștinătate” și ipocrizia practică de conducătorii săi, dar nu au puterea să îmbunătățească situația. Ei oftează și gem din cauza nelegiuirilor comise de conducători, care îi numesc pe nedrept „creștini”, dar aceștia resping numele sfânt al lui Iehova. Aceste persoane corecte trăiesc în mare ignoranță față de Cuvântul Domnului și față de scopurile Lui în privința Guvernării Teocratice a lumii noi. Aceștia au mare apreciere pentru cei săraci și oprimați și își doresc foarte mult să îi vadă pe aceștia eliberați.

Aceasta este clasa de bărbați și femei care primesc „semnul pe frunte”, adică li se arată o parte din scopul lui Dumnezeu de a distruge organizația neleguită și de a justifica numele Său prin propria Sa Guvernare îndreptătită și prin el să binecuvânteze întreaga omenire supusă. Persoanele din această clasă au încercat să facă bine în măsura cunoașterii pe care o dețineau, dar acum, chiar înainte de marea zi a mâniei lui Dumnezeu asupra „creștinătății”, lor trebuie să li se dea șansa să obțină mai multă cunoaștere, de care să se folosească în continuare. Și aceștia trebuie să asculte porunca lui Iehova, așa cum este scris la Țefania 2:1-3: „Veniți-vă în fire și cercetați-vă, neam fără rușine; până nu se împlinește hotărârea-ca pleava trece vremea-până nu vine peste voi mânia aprinsă a DOMNULUI, până nu vine peste voi ziua mâniei DOMNULUI! Căutați pe DOMNUL, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei DOMNULUI.”. Ei nu pot să-L caute pe Domnul

fără cunoaștere. Clasa „servului” trebuie să le aducă adevărurile valoroase ale Împărăției, astfel ca ei să poată vedea calea și ceea ce este de făcut acum, înainte de bătălia de la Armagedon.

Imediat ce această campanie educațională despre Guvernul Teocratic al lui Iehova este încheiată în ceea ce îi privește pe acești „oameni de bună-credință”, ordinul de execuție dat de Iehova trebuie să fie dus la îndeplinire. „Iar celorlalți le-a zis(Iehova), în auzul meu: Treceți după el (omul îmbrăcat în pânză de in) în cetate și loviți; ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurați! Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel Sfânt!” Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului. Și El le-a zis: „Spurcați casa și umpleți curțile cu morți! Ieșiți” Ei au ieșit și au început să ucidă în cetate.” – Ezechiel 9:5-7

Cei care sunt de partea Domnului sunt însemnați și nu vor fi uciși. Nimicirea începe de la „oamenii din trecut”, adică de la clerul religios și de la conducătorii turmelor lor. Această nimicire are loc fără să țină seama de vârstă sau sex. „Religia organizată” și întreaga organizație a lui Satan trebuie să fie distruse. Văzând că nimicirea făcută de cei șase începe cu clerul și că nimeni nu este cruțat, atunci cu siguranță că „omul îmbrăcat în in”, clasa „servului credincios”, nu trebuie să cruțe clerul ,din milă sau din diplomație ,atunci când declară ziua răzbunării Dumnezeului nostru. Datoria și obligația care cad asupra clasei „servului” este să declare cu tărie adevărul judecății lui Dumnezeu împotriva organizației ipocrite numite „religie organizată”. Aceștia nu pot fi credincioși în lucrarea lor decât dacă adevărul este spus clar și răspicat. Prin urmare, cei care se opun proclamării răspicată a adevărului arată că nu fac parte din organizația lui Iehova.

Ezechiel 9:8 arată cu tărie că, după ce această campania educațională se încheie, cei din rămășiță vor sta și vor privi cum Domnul distruge organizația nelegiuită. Ezechiel s-a închinat în fața lui Iehova și a pus o întrebare, nu pentru a arăta că clasa „servului” strigă de groază în fața măcelului la Armagedon și pentru îndurare față de cei nelegiuiți; ci, mai degrabă pentru a arăta că „servul” îi vorbește Domnului Dumnezeu și-i cere acestuia să-i arate în vorbe că măcelul este justificat în întregime. „Pe când ucideau ei astfel și eu stăteam încă singur acolo, am căzut cu fața la pământ și am strigat: „Ah! Doamne Dumnezeule, vrei să nimicești oare tot ce a mai rămas din Israel, vărsându-Ți urgia asupra Ierusalimului?” Răspunsul pe care Ezechiel l-a primit dovedește că în bătălia de la Armagedon va pieri întreaga „creștinătate” și aceasta fără urmă de cruțare sau milă din partea Domnului Dumnezeu. „El mi-a răspuns: „Nelegiuirea casei lui Israel și Iuda este mare, peste măsură de mare! Țara este plină de omoruri și cetatea este plină de nedreptate; căci ei zic: „DOMNUL a părăsit țara și DOMNUL nu vede nimic!” De aceea și Eu voi fi fără milă și nu Mă voi îndura, ci voi face să cadă asupra capului lor faptele lor.” – Ezechiel 9:8, 10.

Dumnezeu nu va arăta cruțare la Armagedon, dar va face să se întoarcă împotriva lor pe deplin nelegiuirea celor care resping Împărăția Lui și se opun acesteia. Va curăța întreaga organizație religioasă, astfel încât toți cei însemnați care supraviețuiesc să știe că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. Profetul Ieremia aduce mărturie că măcelul de la Armagedon va fi foarte întins. – Ieremia 25:33-37.

Fiecărei clase din organizația lui Dumnezeu îi este atribuită o parte a lucrării de curățare a pământului de organizația lui Satan și fiecare clasă trebuie să aibă credință în acțiunea sa pentru aceasta. La Ezechiel 9:11 scrie: „Și iată că omul cel îmbrăcat în haina de in și care avea călimara la brâu, a adus următorul răspuns: „Am făcut ce mi-ai poruncit!” Aceasta arată că clasa servului îndeplinește cu credință lucrarea ce i s-a încredințat și, când aceasta s-a încheiat, îl anunță pe Dumnezeu într-un anume fel. Aceasta înseamnă că lucrarea de mărturisire trebuie să fie făcută și va fi făcută. Oricine speră să aibă încuviințarea lui Dumnezeu ca să fie, în cele din urmă, parte a celor din rămășiță, va participa cu bucurie la lucrarea de mărturisire sau „însemnarea frunților”. Rămășița credincioasă se va supune cu totul poruncilor Domnului și va primi aprobarea Lui.

Ezechiel 9:11 mai arată și că o parte din cei din rămășiță vor fi pe pământ când lucrarea se va fi încheiat și vor fi martori la Armagedon din locul lor ferit, aflat sub protecția Domnului. Aceștia își vor păstra integritatea față de Iehova Dumnezeu și, prin credința lor, vor fi mărturie pentru supremația Celui Mai Înalt Dumnezeu și pentru onoarea numelui Său și pentru slăvirea Regelui Său Isus Hristos.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

„AM PROFITAT (ALBANY, NEW YORK)

de vacanța de Memorial Day, în serviciul de vestitor, pentru că oamenii au fost liberi de la munca lor zilnică. Dat fiind că, în această zi, multă lume vizitează cimitirele, s-au făcut aranjamente să îi întâmpinăm acolo cu mesajul Împărăției. Cinci mașini încărcate cu 28 de vestitori au fost amplasate la intrările în cele mai mari cimitire din împrejurimi, fiecare dintre acestea echipată cu o mare cantitate de broșuri *Speranța* (pentru cei morți și pentru supraviețuitori). Acestea au fost împărțite vizitatorilor și au fost primite cu bunățate, strângându-se numeroase contribuții. Acești vestitori au petrecut în total 127 de ore ca să împartă 900 de broșuri. Toți s-au bucurat de această lucrare și, în plus, de șansa de a fi martori. În afară de aceasta, două pachete de broșuri *Speranța* au fost luate de pe rafturi și puse în mâinile oamenilor, unde Domnul le va înmulți. La un cimitir catolic, îngrijitorul a amenințat că îl va suna pe preot și așa a și făcut. Totuși, a rămas în spatele porților, patrulând înainte și-napoi, în timp ce mesteca din țigară, arătând cu degetul spre vestitori și ordonându-le să se îndepărteze de porți. Nimeni nu i-a dat atenție, pentru că noi eram în afara porților, pe spațiu public, distribuind broșurile în stânga și-n dreapta celor care intrau sau plecau. „Papa” a renunțat apoi, aparent neputincios în fața situației; așa că ne-am terminat misiunea fără alte întreruperi.”

ÎN YORKSHIRE ȘI CORNWALL, ANGLIA

„Ne terminaserăm peregrinările din ușă-n ușă pentru acea zi și ne mâncam sandvișurile pe chei (Witney), înainte să ne facem a doua rundă de vizite. Pe lângă noi a trecut un tânăr și ne-a întrebat dacă ne luam ceaiul. Răspunsul nostru s-a soldat cu o invitație din partea lui să mergem să bem ceva. Ne-a dus la Depoul Serviciului Național de Pompieri, unde ne-am alăturat altor trei bărbați care beau ceai împreună. În curând, discuția a început să se învârtă în jurul lucrării noastre și le-am făcut o mărturisire timp de o oră și jumătate. Am folosit cărțile *Lumea Nouă* și *Copii*, împreună cu broșurile cu întrebări și cu Biblia. Am răspuns multor întrebări și, în decursul discuției, s-a auzit remarca: „Am învățat ceva în seara aceasta, pentru că am crezut dintotdeauna că religia și creștinătatea sunt același lucru.” Le-a lăsat cartea *Copii* și o broșură cu întrebări, și am hotărât să mai facem o nouă vizită pentru studiu mai aprofundat. Am fost invitați să trecem pe la Depou oricând pentru o ceașcă de ceai.”

„Acum câteva luni am cunoscut o doamnă la prima rundă de vizite la domiciliu și această doamnă spunea că nu vrea nici o carte, pentru că avea Biblia ei și era profesoară la școala de duminică. I-am arătat că referințele menționate în Biblia ei nu proveneau din Cuvântul însuflețit, și totuși se ajuta de acestea, lucru pe care l-a recunoscut. Am putut să-i arăt în paralel publicațiile TURNULUI DE VEGHERE. Atunci, ea a luat cartea *Copii* și broșura cu întrebări și, începând cu acea dată, le-am studiat împreună săptămânal. Adesea, ea își exprimă aprecierea pentru bucuria și cunoașterea primite prin acest studiu. Săptămâna trecută mi-a spus că a reținut atenția elevilor ei cu întrebări din *Copii* (cinci fete peste 14 ani). Elevii săi i-au spus că nu știau că în Biblie se găsesc astfel de lucruri.”

GRAMOFON CU BUNĂ ÎNTREBUINȚARE (MARYLAND)

„Duminică am vizitat o casă unde am pus discul „Valoarea Cunoașterii” și apoi am prezentat „*Adevărul vă va face liberi*”. Femeia a spus: „Mi-ar plăcea să am cartea, dar nu cumpăr nimic duminică.” Fetița în vârstă de opt ani a spus: „Mamă, ne-ai cumpărat nouă înghețată duminică; atunci, de ce nu poți lua cartea?” Mama a spus: „Se pare că o voi lua; aduceți-mi un ban din poșetă.” Fetița era toată numai zâmbet. La plecare, femeia mi-a spus: „Sper să ne mai vizitați în curând.” Am fost marți seară, am pus două discuri și am început studiul cărții împreună cu tatăl, mama și două fiice, în vârstă de 16, respectiv 18 ani. Când eram pe punctul de a pleca, mama a spus: „Acum vrem să ne vizitezi foarte curând.” Joi seară am fost la ei cu încă două discuri. Apoi am vorbit despre serviciul de pe teren și le-am lăsat niște broșuri să le dea prietenilor. Când am plecat, femeia a spus: „Încep să înțeleg puțin despre mesajul Împărăției și sper că într-o zi voi putea fi un martor al lui Iehova. Vino iar să ne vezi cât mai curând.” Duminică seară i-am vizitat din nou, cu alte două discuri și apoi am studiat *Turnul de Veghere* împreună. Fata de 16 ani a întrebat: „Ce le spuneți oamenilor?” Am spus: „Ei bine, oameni buni, vouă ce v-am spus când am venit?” Ea a spus: „Totul despre Împărăția lui Dumnezeu și despre bătălia Lui.” Spusei: „Ei bine, acesta este tocmai lucrul despre care vrei să le spui oamenilor.” Cu siguranță vreau să profit de fiecare ocazie când ei spun: „Să ne vizitezi curând.”

ÎN QUEENSLAND, AUSTRALIA

MARYBOROUGH: „La cea de-a opta vizită într-o casă la care nu răspundea nimeni, s-a nimerit ca familia să fie acasă. Ei erau romano-catolici, dar erau interesați să afle despre ce vorbește Biblia. Am putut să le las un exemplar din Biblie. La următoarea vizită, am condus un studiu asupra binecuvântărilor Teocrației și am făcut aranjamente pentru un studiu pe cartea *Copii*. Mama și copiii au luat parte la acest studiu în mod regulat și cu mare interes și întotdeauna ne-am preocupat să ne pregătim pentru lecția de săptămâna viitoare. După câteva săptămâni, am fost înștiințat că copiii părăsiseră mănăstirea din proprie inițiativă. Când „sora” de la școală s-a interesat de motivul acestui fapt, ei i-au spus: „Papa este de partea cui nu trebuie.” Ei evoluează foarte rapid spre punctul în care pot deveni vestitori foarte eficienți ai Teocrației.”

ROCKHAMPTON: „În timp ce mergeam cu bicicleta prin sectorul meu, am întâlnit în cale un tinerel care căzuse de pe bicicletă. Se îndrepta spre școală, iar cărțile sale se împrăstiaseră pe drum. Prin ele zăcea un exemplar din broșura *Refugiații*. L-am ajutat pe băiat să se ridice și l-am întrebat dacă citise broșura. Mi-a spus că cineva i-a lăsat-o mamei sale cu câteva zile în urmă. El începuse să o citească și îi plăcuse atât de mult, încât o luase cu el în speranța că va găsi un moment de răgaz să o citească. A început să pună întrebări despre înțelesul biblic al cuvântului refugiat, așa că ne-am așezat pe marginea drumului și am petrecut o oră foarte plăcută cu studiul Scripturilor. Deși tinerelul avea doar opt ani, dădea dovadă de un interes și apreciere remarcabile. Am făcut aranjamente pentru o nouă vizită și abia aștept să țin un studiu cu băiatul acesta și părinții lui.”

ADUNAREA TEOCRATICĂ A VESTITORILOR UNIȚI

Miercuri, 9 august și duminică, 13 august inclusiv, sunt datele adunării generale din 1944 a martorilor lui Iehova, așa cum au fost numiți mai sus. Din cauza problemelor cu transportul și a altor neplăceri, această Adunare va fi răspândită în 17 orașe din America. Buffalo, N.Y., este orașul central, unde președintele Societății Turnul de Veghere va participa la adunare și își va ține

discursurile. Adunările simultane din alte 16 orașe de la o coastă la cealaltă vor fi conectate prin telegraf cu Buffalo și toate acestea împreună vor recepționa șapte ore din principalele evenimente pe parcursul a cinci zile. Discursul public al președintelui de la ora 4 după-amiaza duminică, 13 august, va avea ca subiect „Împărăția lui Dumnezeu este Aproape”. Vezi numărul din 15 iulie al *Turnului de Veghere* pentru informații mai detaliate.

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL LXV

15 August 1944

Nr. 16

SPIRITUL ÎN VREMEA DE PE URMĂ

„Când izbucnește împotriva ta mânia celui ce stăpânește, nu-ți părăsi locul, căci sângele rece te păzește de mari păcate”. – Eclesiastul 10:4.

1. Iehova este Cel Prea Înalt, și toate cerurile și tot pământul sunt Împărăția Sa. Conducătorii oamenilor sunt limitați pe pământ și se află cu foarte mult sub Împăratul Ceresc. Guvernarea înseamnă răspundere; și cei ce mânuiesc puterea asupra oamenilor afectează foarte mult destinele acestor creaturi și, ca urmare, trebuie ca ei cel mai mult să dea seama în fața Creatorului. El nu are plăcere în moartea celor nemernici și ar vrea mai degrabă ca omenirea să își ducă viața în gloria Domnului. De aceea, conducătorii care își îndrumă oamenii spre distrugere și care dinadins abat pe cei ce caută viață eternă, acționează împotriva plăcerii Atotputernicului. Ei fac ca spiritul lui Iehova să se ridice împotriva lor. În loc să se supună Cuvântului Lui și să dea dovadă de umilință, blândețe și supunere, astfel căutând să obțină un loc favorabil în ochii Lui, conducătorii se îndârjesc în înclinațiile totalitare și își continuă asupra servitorilor Dumnezeului Iehova. Ei nu acționează spre încetarea ofenselor. Astfel spiritul Celui Prea Înalt continuă să le fie potrivnic.

2. Din 1914 d. Chr. suntem în „ziua lui Iehova” deci în „vremea de pe urmă”. Judecata națiunilor și a conducătorilor a început, mai ales din 1918. Ofensele neîntrerupte împotriva Marelui Judecător și Ziditor al pământului a dus la mânia spiritului Său, care a trecut la distrugerea lor. Aceasta va veni în curând, odată cu bătălia din Ziua cea Mare a Atotputernicului.

3. O rămășiță din populația pământului a dat dovadă de un spirit opus celui al națiunilor. Ei au ascultat de sfatul înțelept al Cuvântului lui Iehova: „Când izbucnește împotriva ta mânia celui ce stăpânește, nu-ți părăsi locul, căci sângele rece te păzește de mari păcate.” (Ecl. 10:4, *Leseer*). Această rămășiță din populație este compusă de cei din serviciul Celui Prea Înalt, aceștia dedicându-se în întregime serviciului sfânt. Aceștia s-au consacrat intereselor Împărăției Lui, prin măreția și faptele Fiului Conducătorului, Isus Cristos, Prințul Păcii. Ca urmare, Conducătorul i-a primit și le-a dat un loc în serviciul Său. Sarcina lor este mărturisirea numelui Atotputernicului și vestirea Împărăției Lui și a cărmuirii Fiului, Isus Cristos. Smerenia acestei rămășițe din populație în îndeplinirea sarcinii face pe Conducător să le fie prielnic.

4. De curând rămășița s-a aflat sub nemulțumirea Conducătorului și menirea lor eternă a fost în cumpănă. Acest lucru s-a întâmplat în 1918, când conducătorii pământești au săvârșit mari necazuri împotriva acestor robi consacrați ai Dumnezeului Iehova. Prin mari nedreptăți și asupra ei au fost constrânși să eșueze în serviciul Conducătorului Suprem, anume în vestirea Împărăției Lui. Datorită acestei evitări a însărcinării, de teama conducătorilor pământești, cei consacrați au simțit ridicarea spiritului Domnului împotriva lor. Abia după ce spiritul Lui s-a întors în favoarea lor, rămășița a spus, așa cum este scris în Isaia 12:1-4: „În ziua aceea vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!” ...Și veți zice în ziua aceea: „Lăudați pe DOMNUL [Iehova], chemați Numele Lui, vestiți lucrurile Lui printre popoare, pomeniți mărima Numelui Lui!”

5. Dar cum s-a ajuns aici? Prin faptul că, deși îndurau mânia divină îndreptată împotriva slăbiciunilor lor, ei nu au fost supărați pe Iehova Dumnezeu. Ei nu s-au împiedicat de încercările prin care au trecut, nici de muștrarea Cuvântului Lui. Nu și-au părăsit locul în serviciul Lui, părăsind organizația într-un spirit de obiecție, ofensă și auto-justificare. Dorința din inima lor a fost să reia serviciul Lui, pentru că dacă ei părăseau locul și renunțau la misiunea lor, ar fi fost o ofensă mai mare, așa cum acum reiese în cazul clasei „servului rău” care a urmat tocmai acest drum al rebeliunii și necredinței. Din contră, rămășița a arătat umilință și s-a supus muștrării Cuvântului Domnului, știind că „îndemnul și muștrarea sunt calea vieții” (Proverbe 6:23). Ei au văzut organizația Domnului și nu au vrut să o părăsească sau să fie înlăturați din cadrul ei. Ei și-au apărat locul în mila cerească, îndurând mânia Lui. Ei și-au admis vina, s-au căit și au răspuns ușii deschise pentru reînnoirea sarcinilor pe care El le-a așezat înaintea lor. Supunându-se cu bucurie voinței divine și preluând misiunea de martor, rămășița a fost păzită de la „fărădelegi mari”, deoarece acum Marele Păstor Iehova „îi povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său”. – Psalmii 23:3; 125:3-5.

DISPOZIȚIA MENTALĂ

6. Din textul de mai sus este clar că se dă cuvântului „spirit” un nou înțeles, pe lângă cele definite în ultimele 4 numere ale *Turnului de Veghere*. Astfel s-a statornicit că „spirit”, în afară de înțelesul clasic, înseamnă în unele locuri suflul vieții care animă creaturile vii și în alte locuri reprezintă forța activă a lui Iehova Dumnezeu, prin care El își înfăptuiește voința, fie inspirând creaturile să vorbească, să scrie sau să se miște, fie dându-le spiritul vieții și să-l slăvească în serviciu Lui. El fiind sfânt, forța activă sau energizantă pe care o emană este în scopuri sfinte. Prin urmare, este Spiritul Sfânt sau Duhul Sfânt. Însă în acest număr al *Turnului de Veghere* cuvântul „spirit” folosit ades în Biblie, se dovedește a avea altă semnificație, care se încadrează în trăsătura spiritului de a fi invizibil, dar în același timp manifestându-se în acțiuni sau rezultate vizibile. Spirit în sensul textelor biblice de mai jos reprezintă dispoziția sau starea care conferă motivație unei persoane sau care acționează ca o forță care dă direcție, linie de acțiune sau sens. Vezi următoarele exemple:

7. Proverbe 25:28 spun: „Omul care nu este stăpân pe spiritul său, este ca o cetate surpată și fără ziduri.” Adică, nu are control asupra minții sale. Fiecare circumstanță trecătoare îi influențează gândirea și nu își poate direcționa acțiunile potrivit legilor fixe ale Cuvântului Domnului. El este supus tentației, presiunii, stimulentei unui comportament egoist și facerii de fapte josnice, care îl acaparează în diverse contexte. El este iritant și este ușor stârnit către o mânie nesăbuită, cu izbucniri de vorbe și de acțiuni care nu pot avea un efect pozitiv. Astfel el este dezarmat și neprotejat împotriva invaziei demonilor sau spiritelor acestei lumi, și este ușor făcut prizonierul unor forțe și puteri care pornesc din alte surse decât de la Dumnezeu. El este nesigur, nu este de încredere și renunță repede la calea cea dreaptă. Cum este scris: „cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo.... este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale.” – Iacov 1:6,8.

8. Cuvântul evreiesc (*ruach*), tradus prin spirit în proverbul de mai sus, se traduce prin *minte* în Proverbele 29:11 unde spune: „Cel fără □ minte spune tot ce gândește, dar înțeleptul tace până □ mai târziu.” Din acest motiv *American Standard Version* redă □ acest citat astfel: „Un om fără □ minte își iese cu totul din fire, dar cel înțelept își păstrează □ spiritul calm până □ la capăt.” Și versiunea *Rotherham* spune: „Nesăbuitul lasă □ să □ se reverse toată □ mânia lui, dar omul înțelept se stăpânește și o controlează □.”

9. Nebunul nu are control asupra spiritului său. Furia sau gândurile mânioase pe care le simte ridicându-se înăuntrul lui le lasă să explodeze, fără să considere consecințele. De aceea el reacționează prosteste, și rezultatele sunt rezultatele prostiei. Spiritul dinăuntrul său este invizibil

privitorilor. Totuși este forța motrice din interiorul lui. Ca urmare îi poate da nebunului o privire mânioasă, sângele scurgându-i-se din față, buzele devenindu-i pale. Apoi, pe deasupra acestui efect vizibil al spiritului, se exprimă printr-un limbaj violent și acțiuni cu efecte prostești.

10. Înțeleptul deține controlul asupra spiritului, inclusiv asupra gradului de mânie. Știe că acțiunile nesăbuite nu sunt bune și îl pot supăra pe Domnul Dumnezeu lui. Se gândește la consecințe și cântărește atent ce se va întâmpla dacă dă frâu liber mâniei. Simte mânie pentru că motivația ei există; dar își dă seama că o acțiune imediată, pe când se află într-o stare de spirit tulburată □ sau indignată, poate face mai mult rău decât bine. În consecință el dă dovadă de auto-control, cunoscând voința Domnului și cu rezistență la evenimentele și factorii perturbatori creatori de mânie, și se abține de la o exprimare neatentă și neîngrădită a ei. Păstrând-o în sufletul lui, îi este conferită o mare putere, mai ales dacă privește spre Marele Protector Iehova Dumnezeu. În final el poate să își potolească mânia și să judece limpede și pe urmă să acționeze potrivit cu voința Domnului și având în vedere rezultate benefice pentru toți cei implicați. El vede că nu este bine să adăpostești mânia peste perioade îndelungate, deoarece mânia îți poate bătători calea spre acțiuni lipsite de înțelepciune, care îndeamnă la păcat. Efeseni 4:25 - 27 pune stavilă la aceasta, spunând membrilor bisericii lui Cristos sau „corpului”.:„De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul”, pentru că suntem mădulare unii altora. „Mânați-vă și nu păcătuți”. Să n-apună soarele peste mânia voastră, și să nu dați prilej diavolului.” Servul înțelept al Domnului va căuta să-și astâmpere supărarea cât mai repede și să meargă înainte, cu mintea limpede și fără patimă.

11. În armonie cu cele de mai sus sunt Proverbele 17:27,28: „Cine își înfrânează vorbele, cunoaște știința, și cine are duhul potolit este un om priceput.” Sau, după cum spun notele marginale :„are sânge rece” „Chiar și un prost ar trece de înțelept dacă □ ar tăcea, și de priceput dacă □ și-ar ținea gura. (A se vedea *Versiunea Americană Standard*). Omul ce cunoaște Cuvântul Domnului nu va lăsa vorbele să zboare fără rost sau să curgă șuvoi, când este tulburat. Dacă, având știință, el are înțelegerea relației sale cu Dumnezeu și a locului ce i se cuvine în organizația Teocratică, el nu se va lăsa stăpânit de fierbințeala supărării sau a insatisfacției. El se va strădui să rămână calm și echilibrat în gândire. Cu asemenea stare de spirit, dispoziție sau gândire, el poate învinge sau stăpâni acele condiții, care pe un nebun l-ar duce la păcat.

12. Este bine spus: „Cine este încet la mânie are multă pricepere, dar cine se aprinde iute, face multe prostii”. (Prov.14:29). Aplecarea spre fapte pripite sau necugetate la supărare, duce la fapte prostești, care fac rău chiar celui ce le înfăptuiește. Dacă el nu se controlează niciodată, negândindu-se la ce ar putea să fie în viitor rezultatul unei vorbiri sau purtări nesăbuite, el se poartă după propriile porniri, în condițiile cele grele și continuă să facă ceea ce nu este înțelept să facă. Astfel el preamărește sau continuă nebunia și cu siguranță va încălca regulile de multe ori. „Un om mânios stârnește certuri, și un infuriat face multe păcate.” (Prov.29:22). Cel mai bun leac pentru o astfel de purtare este disciplina și sfatul măritului Domn și Stăpân. De aceea, părinții sunt îndrumați astfel: „Voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri (sau nu-i iritați pe copiii voștri), ci creșteți-i în disciplina și în modul de gândire al Domnului.” - Efeseni. 6:4; *Emplatic Diaglott*.

13. Mai departe, despre purtarea supărăcioasă este scris: „Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bine cel bun la suflet, decât cel îngâmfat. Nu te grăbi săf te mâni în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor.” (Eclesiastul 7:8,9). Nu este mai bine să-ți pregătești inima și mintea spre răbdare și slujirea Domnului, decât să te dedai mândriei asupra propriei tale puteri, poziție și bogății? Atunci sfârșitul problemei va fi mai bun decât începutul și nu va fi dezastruos. Cei mândri sunt dezgustători în ochii Domnului și se îndreaptă cu siguranță către prăbușire. „Mândria unui om îl coboarăf , dar cine este smerit cu duhul capătă □ cinste.” (Prov. 29:23). Potrivit acestei reguli, care nu se schimbă, clerul cel mândru și îngâmfat din „creștinătate”, fețele bisericesti care se preamăresc pe ei înșiși și apoi folosesc autoritatea și

puterea pe care ei înșiși și le-au acordat pentru a menține poporul orbit în ignoranță, departe de Conducerea Teocratică a lui Iehova, sunt sortiți căderii și distrugerii în bătălia Armagedonului, cu care acest timp se va încheia. Ceea ce acești religioniști consideră onoare, onoare pe care ei o primesc de la aliații lor politici și comerciali și de la turmele lor religioase, nu este onoare adevărată, pentru că ea nu vine de la Dumnezeu. Această onoare va da greș. Ea nu poate fi o garanție împotriva unei căderi și distrugerii timpurii.

14. Cei ce primesc comoara neprețuită a serviciului de la Conducătorul Universal și care folosesc privilegiul servirii pentru lauda Lui și spre binele oamenilor, câștigă mare cinste. Aceasta duce la o și mai mare cinste de la Dumnezeu, care spune: „Căci voi cinsti pe cine Măf cinstește, dar cei ce măf disprețuiesc, vor fi disprețuiți.” (1Sam. 2:30). Cel astfel cinstit, dacă continuă cu umilință, nu va deveni încăpățânat, autoritar, îngâmfat și nu va încerca să-i domine pe ceilalți.

15. Dacă, în timpul uceniciei pentru a-L servi mai mult pe Iehova, cel modest urmează și absolvă un colegiu Biblic Teocratic, el nu se va simți înălțat deasupra colegilor săi ce-L servesc pe Dumnezeu și nu se va umfla în pene pentru avantajul său egoist și nu va atrage atenția în mod intenționat asupra sa, pentru a câștiga admirație și laude, care să-i facă plăcere la auz. Dacă prin străduință el obține o diplomă ca recunoaștere a calificativelor meritorii primite în timpul studiilor de colegiu, el nu se va îngâmfa în sinea lui față de colegii săi, care s-au străduit tot atât de mult și de conștiincios pentru a face bine, dar care nu au reușit să se ridice la nivelul normelor, pentru a obține o diplomă. Înșuși faptul că, pe lângă studiile Biblice superioare sau obținerea unor poziții de răspundere în serviciul unei companii sau unei societăți, lui i s-a dat adevărul, fiind astfel onorat de Domnul cu privilegiul de a fi un martor al Conducătorului Suprem, este fundamental o mare onoare pentru el, și-l susține pe calea serviciului Domnului. Religioniștii și aliații lor pot îngrămădi ocările și minciunile pe capul unui asemenea serv umil al lui Dumnezeu și pot astfel să-l înjosească în ochii publicului înșelat și ai super-patrioților; dar aceasta nu-l va putea lipsi de lucrul său ca martor al lui Iehova Dumnezeu. În ciuda rapoartelor defăimătoare false, a opiniei publice nefavorabile și a opoziției urâte, onoarea de a fi un simplu serv al adevăratului Dumnezeu și un ambasador al Regelui Său întronat, îi dă putere celui cu sufletul umil. Îl ferește de ieșirea din rândurile celor ce Îl urmează pe Cristos și care merg mărșăluind spre Lumea Nouă a căii drepte.

16. Acum, în timpul de pe urmă, dictatori totalitariști sau aspiranți la dictatură se ridică să capete putere, bani și să împartă onorurile cu alți îngâmfați ca ei. Ierarhiile religioase și clerul caută aprecierea maselor. Își fac scop să se plaseze deasupra creaturilor postbelice, care caută pace, prosperitate comercială și siguranță sigură a „noii ordini”; și speră că și ei vor împărți sau vor căpăta împreună cu oamenii mândri o bucată din prada acestui conflict, merit să stabilească cine va domina pământul. Dar cei ce privesc către înțelepciunea Domnului își amintesc proverbul lui: „Mândria merge înaintea distrugerii și trufia merge înainte căderii. Mai bine să fii smerit cu cei smeriți, decât să împărți prada cu cei mândri. Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.” (Proverbe 16:18,19,32). Înțeleptul preferă tovărășia celui umil, cei ce se văd mărunți, pentru că ei recunosc pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos ca pe „Stăpânirile Înalte”. Numai astfel cei înțelepți câștigă favorurile sau grația Domnului Dumnezeu, dacă ei se opun celor mândri. În bătălia Armagedonului, El îi va pierde pe cei ce au prăpădit pe nedrept popoarele pământului și au năpăstuit pe martorii Lui și îi va ridica pe oropsiți și pe robii jefuiți și îi va face fericiți, dându-le un loc binecuvântat în dreapta „lume fără sfârșit”.

PĂZEȘTE-ȚI SPIRITUL

17. În aceste „zile de ispitire”, cu bătălia Armagedonului ca sfârșitul acestei lumi conduse de mândrie, este imperios necesar ca toți cei ce tind spre viață în Lumea Nouă de după Armagedon să fie călăuziți de spirit. Așa cum ne învață Regele Său Isus Cristos, Domnul Dumnezeu este în biserică și cântărește atent cine I se închină în spirit și în adevăr. Ca să treacă cu bine de verificare este nevoie ca cei ce tind spre viață să evite legături necurate cu această lume fără Dumnezeu, adică adulterul spiritual. Trebuie să rămână credincios organizației Teocratice, care organizație este universală și este legată de Dumnezeul Sfânt, asemenea sfintei căsnicii.

18. Deși scrisă cu două mii de ani în urmă, totuși, în prezent, următoarea avertizare rămâne valabilă pentru cei ce caută o judecată favorabilă din partea lui Dumnezeu: „Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viață și ne-a păstrat-o? și ce cere acel Unul singur? Sămânța dumnezeiască! Luați seamă dar în mintea voastră, și nici unul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui!” (Mal. 2:15). Spiritul sau dispoziția mentală pot fi tănuite ochilor oamenilor, dar forța spiritului sau starea acestuia cu siguranță va împinge omul într-o direcție care produce rezultate vizibile, dând la iveală sau trădând ce este ascuns în el sau ce este el cu adevărat sau ce îl motivează. Oamenii trebuie să se bazeze pe manifestările vizibile ale spiritului altuia. Adesea ei pot fi deviați de la concluzii corecte de o mască □ abilă □ și ipocrizie; dar nu Dumnezeu, care vede nu aparența exterioară, ci ce este în inimă. Nici măcar declarațiile vehemente și manifestările credincioase ale unei persoane nu îl pot justifica înaintea Domnului, care îi privește în inimă. „Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar cel ce cercetează duhurile este DOMNUL.” (Proverbe 16:2). Judecând oamenii după dispoziția minții și intenție, direcția aleasă pentru eforturile lor, Iehova Dumnezeu nu se înșală niciodată. Fiind înțelepți, spune Scriptura, cei ce se tem de Dumnezeu ca Judecător și Conducător acum își ascultă spiritul cu multă grijă. Ei își doresc o inimă curată.

19. Cu Satan Diavolul și demonii lui confruntându-se cu distrugerea la începutul Armagedonului și hotărâți fiind să tragă cât mai mult din omenire după ei în distrugere, acum este vremea unor mari tentații. Proba integrității față de Dumnezeu este astăzi răscolitoare și pătrunzătoare pentru cei ce vor să Îl mulțumească. Pe puterea noastră omenească nu ne putem baza. Isus, în ziua celui mai mare test al integrității Sale, a spus discipolilor Săi: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă. Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.” (Matei 26:41, Marcu 14:38). Poate să fie gata mintea să pornească pe calea cea dreaptă și să indice credința lui Dumnezeu; dar posesorul unei dispoziții mentale propice sau spirit este totuși o bucată de carne, care este supusă slăbiciunilor omenești și este înclinată dorinței de a se autoapăra și de a se feri. De asemenea gândul servului Domnului nu apreciază pe deplin, în avans, stilul atacului inamic sau tăria presiunii exercitate de inamic împotriva lui. De aici apare nevoia de a privi și de a te sprijini în întregime pe Dumnezeu, cerând în rugăciune puterea Lui să rezisti tentației și să rămâi fără prihană față de El, fără să cazi.

20. Pentru a se întări împotriva căderii înapoi în obiceiurile acestei lumi vechi, sortită pieirii și pentru a continua „serviciul acceptabil” al lui Dumnezeu, încercatul Pavel și-a îndemnat prietenii: „Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiți în rugăciune.” (Romani 12:1,2,11,12). Numai prin învățarea și aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu, mintea sfințită se reînnoiește sau se îmbogățește și este adusă la noua lume a dreptății. Acest fapt la rândul său schimbă starea de spirit sau gândirea, care nu trebuie să fie una călduță, lipsită de tragere de inimă, lipsită de atenție sau neglijență, ci una

plină de entuziasm, aplecată cu toată inima spre îndeplinirea jurămintelor către Dumnezeu. Numai astfel omul Îl poate servi pe Conducătorul Suprem cu înflăcărare. Bucuria cauzată de speranța cu care suntem însuflețiți ne ajută și mai mult să ne călăuzim mintea și impulsurile sale. În plus, pe lângă toate acestea, ar trebui să existe o tendința neîncetată către rugăciune, astfel ca omul să se afle imediat în rugăciune și ori de câte ori se ivește un mare pericol, să se dedice rugăciunii către Dumnezeu.

21. Apostolul ne previne asupra abaterii minții la cei care cu adevărat doresc să dea întreaga măsură a serviciului deplin față de Împărăția lui Dumnezeu. Arătând care este calea mai bună în această privință, apostolul vorbește despre cel care se ține departe de poverile lumești și spune: „Tot așa, între femeia măritată și fecioară este o deosebire: cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei.” (1 Cor. 7:34) Pe când el însuși făcea serviciul de pionierat, ca misionar pentru Împărăție, mergând dintr-o țară în alta, apostolul Pavel, propovăduia, fără ca atenția să-i fie abătută de problemele de familie, fără a exercita „puterea de a călăuzi o soră, o soție, precum și pe alți apostoli.” Cât despre starea de spirit în care se afla propovăduind evanghelia Domnului, Pavel a scris fraților săi creștini din Roma: „Dumnezeu, căruia Îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele”. (1Cor. 9:5; Rom.1:9). El dorea ca Dumnezeu Iehova, prin Isus Cristos, să aprobe și să fie favorabil sau îngăduitor față de spiritul cu care frații săi creștini Îl adorau și Îl slujeau pe Dumnezeu; și înălța rugăciuni pentru aceasta.

22. Celor din Galatia, Pavel le-a scris aceste cuvinte de încheiere: „Fraților, harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.” (Gal.6:18). Lui Timotei, credinciosul său tovarăș de slujbă, i-a scris: „Domnul Isus Hristos să fie cu duhul tău! Harul să fie cu voi! Amin.” (2 Tim. 4: 22). Altui tovarăș de lucru, Filimon, i-a scris o epistolă ce se încheia astfel: „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.” (Filimon 25). În scrisoarea sa către creștinii din Tesalonic, în care atrage atenția asupra credinței și devotamentului cu care acei creștini l-au slujit și adorat pe Dumnezeu, el a scris această rugăciune: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” – 1Tesaloniceni. 5:23.

MÂNGĂIETOR, PARACLET

23. Adunarea din Tesalonic, pentru care apostolul se ruga astfel, era numai o parte din întreg. Cu toate acestea, în această remarcabilă rugăciune pentru Tesaloniceni, Pavel se ruga în realitate pentru întreaga biserică, pentru ca ea să se păstreze până la sfârșitul lumii, când Isus Cristos va veni la împărăția Sa. Că această rugăciune avea să primească cu siguranță un răspuns favorabil, pentru că era în armonie cu voința Domnului, se vede din cuvintele Capului bisericii către discipolii Săi. La scurtă vreme după ce s-a despărțit de acești dintâi membrii ai bisericii și s-a ridicat la cer, Cristos cel înviat le-a spus: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” – Mat. 28:20.

24. Cum ar putea El să fie cu ei în tot acest timp, când corpul Lui nu este cu ei și se află la dreapta Tatălui? El va fi veșnic cu ei într-un sens mai deplin, decât prin simpla direcționare sau fixare a minții Lui. Ar însemna mai mult decât ceea ce a vrut apostolul să spună cu privire la el însuși, când a scris bisericii din Corint, spunându-le: „Cât despre mine, cu toate că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul [dispunerea și direcția minții mele], am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus”. (1Cor. 5:3,4). Referindu-se din nou la aceeași stare de spirit, a scris bisericii din Colose: „Căci măcar că sunt departe cu trupul,

totuși cu duhul [direcția dată în mintea mea] sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos.” (Col. 2:5). Domnul Isus Cristos putea fi cu biserica Lui, cuprinzând toate adunările Sale, de pe tot pământul, într-un mod pe care apostolul Pavel nu-l putea realiza. Pavel putea fi alături de frații săi în credință care se aflau departe de el, numai cu gândul și prin rugăciuni înălțate spre Dumnezeu pentru ei, fiind astfel alături de ei cu spiritul. Cristos Isus a promis să fie alături de întreaga Sa biserică peste secole, până la sfârșitul lumii, prin ceea ce El numea „mângâietorul”, (grecește -„paraclet”).

25. Christos Isus a identificat „paracletul”, pe care traducătorii îl numesc „cel ce ajută”, „apărătorul” sau „mângâietorul” ca fiind „spiritul”, dar *nu ca spirit* în sensul din textele de mai sus. Prin „Mângâietor” Isus se referă la spirit ca la forța activă a lui Iehova Dumnezeu, care este invizibil ochiului omului, dar care înfăptuiește voia lui Dumnezeu și se arată în manifestări vizibile ochiului servilor lui Dumnezeu. Isus a spus celor unsprezece apostoli credincioși, în noaptea trădării Lui, imediat după ce le-a spus că Îl va părăsi ca să plece la Tatăl ceresc: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt mângâietor (Grecește: Paraclet, apărător, ajutor), care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” Ioan 14:16,17. Deoarece trinitarienii religioși susțin cu fanatism că Spiritul Sfânt și mângâietorul este o entitate, al treilea reprezentant al trinității, redăm aici din Evanghelia după Ioan 14:16, 17, potrivit traducerii precise din „*Diaglottul Emfatic*”: „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt ajutor, și el va fi cu voi pentru totdeauna: Spiritul adevărului, CARE [nu *cine*, dar *care*] lumea nu-l poate primi, pentru că *f* nu ÎL vede și nu ÎL cunoaște, dar voi ÎL cunoașteți pentru că *f* rămâne cu voi și va fi în voi.” Și în Ioan 14:25,26, această *f* traducere continuă □ astfel: „Cât am fost cu voi, v-am spus aceste lucruri. Dar ajutorul, Spiritul Sfânt pe care Tatăl îl va trimite în numele Meu, *văf* va învăța toate lucrurile și *văf* va reaminti tot ce v-am spus.” „Acestea lucruri am vorbit cu voi. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, CARE Părintele îl va trimite în Numele Meu, *vă* va învăța toate lucrurile, și *vă* va aminti de toate lucrurile pe care le-am spus.”

26. Spiritul, Mângâietorul sau Ajutorul nu este o persoană spirit, este forța activă a lui Dumnezeu, pe care îl trimite în numele și prin Fiul Său. Deoarece Isus a conferit acestui spirit sau forțe active a lui Dumnezeu funcția de ajutor, mângâietor sau avocat și deoarece aceste cuvinte în limba greacă sunt la genul masculin, Isus folosește câteodată pronumele: el, lui, al lui, atunci când se referă la Spiritul Sfânt în postură de ajutor, mângâietor sau avocat. Traducerea Diaglottului reliefează acest lucru, în cuvintele lui Isus referitoare la mângâietorul, spiritul, și anume: „Când va veni mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcedea de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început.” (Ioan 15:26,27). „Totuși, *vă* spun adevărul: *Vă* este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, *vi-L* voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat. Mai am să *vă* spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni mângâietorul, Duhul adevărului, are să *vă* călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și *vă* va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și *vă* va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și *vă* va descoperi.” - Ioan 16:7-15.

27. După înălțare, Isus Cristos nu mai era prezent printre ei, ca să-i învețe și să explice adevărul discipolilor Săi. De aceea Tatăl Ceresc urma să trimită forța Sa activă și invizibilă, prin Isus Cristos; și acest spirit sau forță călăuzitoare divină *f*, va lucra și va opera prin servii Săi consacrați de pe pământ. Astfel Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, va direcționa, lumina și informa biserica pământească de la distanță și voia și scopul Său Teocratic se va înfăptui prin ei

la fel de bine. Această forță înfăptuită și ghidată divin, le-ar fi într-adevăr un ajutor și o mare mângâiere pentru ei și le-ar da încredere. Le-ar veni în ajutor și i-ar susține și sprijini în cazuri de urgență, și așa că le-ar fi un avocat. De asemenea, așa cum spiritul sau forța activă invizibilă a lui Dumnezeu s-a manifestat în vremuri străvechi, înainte de Cristos, așa s-a manifestat și în cazul urmașilor lui Christos, ca să inspire servii aleși ai Domnului să vorbească și să scrie pentru biserica lui Iehova Dumnezeu acele lucruri care sunt hrană spirituală, atunci când au avut prilej. Prin aceasta biserica a primit adevărul, și această forță energetică face acest lucru posibil, fiind sugestiv denumită „spiritul adevărului”. Rolul lui era să răscolească mințile celor care fuseseră asociații apostolici ai lui Isus să își amintească adevărurile pe care El îi învățase și faptele Lui consistente cu acestea.

28. Prin intermediul aceleași energii invizibile, sub control și operare divină, Scriptura care a fost scrisă în ebraică de oamenii din vechime, a fost făcută de înțeles potrivit adevărului, și astfel spiritul mângâietor, i-a ghidat pe oameni spre adevăr și le-a dat de știre asupra lucrurilor ce urmau să vină, dezvăluind profețiile legate de lucrurile care vor veni. Hristos Isus le-a spus discipolilor căci ce era scris în Lege, Profeții și Psalmi era legat de El și că, prin dezvăluirea Scripturilor, spiritul mângâietor avea să fie martorul lui Isus Cristos și avea să-L glorifice. Acest spirit sau forță activă nu avea să fie o forță oarbă, fără țintă precisă, ci avea să fie șlefuită să redea bisericii mesajul marelui Mesager Iehova Dumnezeu și, în consecință, ce auzea, și de asemenea să țină la curent creștinii credincioși cu ce a spus Tatăl ceresc și ce auzise din cuvântul Lui și de la servii Săi inspirați.

29. Nu prin vreun personaj ceresc, care să apară în văzduh sau chiar pe pământ, și să țină predici popoarelor lumii. O examinare cu o minte limpede a Scripturii și a faptelor descrise arată că reușita a fost rodul energiei invizibile a lui Iehova care și-a ajutat, ghidat și luminat martorii, în carne și oase, ai lui Dumnezeu de pe pământ. Prin mesajul apărut în urma înțelegerii spiritului lui Dumnezeu și prin puterea spiritului lui Dumnezeu care acționează asupra lor, cei ce Îl servesc au vestit acest mesaj legat de căința față de păcat; de asemenea legat de atribuirea neprihănirii sau îndreptăririi prin credința în sângele lui Cristos și prin grația divină; și legat de judecată, deoarece în marea controversă asupra dominării universale de către Iehova, Isus a demonstrat credincioșie de neclintit suveranității lui Iehova și a dovedit că Satan este un mincinos și deci, sortit în cele din urmă înfrângerii și eșecului. Acest fapt prevestește și pieirea lumii în care Satan Diavolul este prințul și dumnezeul invizibil și care trebuie să se încheie odată cu acțiunea judecării lui Dumnezeu contra lui la bătălia Armagedonului.

30. Când a trimis Iehova Dumnezeu mângâietorul sau spiritul adevărului în împlinirea promisiunii Fiului Său, Isus Cristos? A fost în ziua pogorării Spiritului Sfânt, la zece zile după ce Isus Cristos a fost dus din vecinătatea discipolilor Săi, pentru a apărea în numele lor în fața lui Dumnezeu, cu valoarea sau meritul sacrificiului uman realizat. Isus Cristos a trebuit să plece, deoarece această înfățișare trebuia făcută înainte ca discipolii să fie validați prin credință și înainte ca mângâietorul să le poată fi trimis. În ziua pogorării Spiritului Sfânt, Spiritul Sfânt s-a revărsat asupra micului grup de discipoli credincioși, rămași la Ierusalim. Așa cum se spune în Faptele Apostolilor 2:4 (*Diaglott*): „Și toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, cum le-a dat Duhul să vorbească”. Mulți evrei și prozeliți din Ierusalim s-au strâns în locul acestui eveniment straniu. Atunci lui Petru, umplut de spiritul sau forța activă al lui Dumnezeu, i s-au arătat „lucrurile ce aveau să vină”, prin înțelegerea de către el a profeției lui Ioel 2:28-32 cu privire la revărsarea spiritului Domnului în „zilele de pe urmă”. Petru a declarat evreilor împlinirea profeției inițiale. Apoi Petru, mânat de spirit, i-a condamnat pe evrei pentru păcat și i-a îndemnat spre căință, ca să poată primi neprihănirea lui Dumnezeu; și datorită judecării de apoi i-a povățuit: „Salvați-vă din această generație perversă”. Prin spirit, el a depus mărturie pentru Isus Cristos.

31. Aceasta a fost vizitarea sau pogorârea mângâietorului pe care Isus promisese că îl va trimite și pe care l-a trimis din locul Său ,din dreapta Tatălui. Atunci Petru a zis: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori. După ce a fost, prin urmare, înălțat la dreapta lui Dumnezeu, a primit de la Tatăl făgăduința, sfântul spirit, CARE El l-a turnat [nu *vine*, dar *care*], ceea ce vedeți și auziți.” Faptele Apostolilor 2, versetele 32,33. *Emphatic Diaglott* și *Rotherham*.

FAPTELE MÂNGÂIETORULUI

32. Cum a acționat Spiritul Sfânt ca mângâietor sau ajutor față de biserică este consemnat cu oarecare detalii în cartea Faptele Apostolilor. Umplut nu cu un personaj spirit, ci cu forța activă a lui Dumnezeu ,Petru a depus la Sinedriul evreiesc de la Ierusalim mărturie legată de păcat, neprihănire, judecată și Isus Cristos. (Faptele Apostolilor 4:8-12, 19, 20). Deși acest spirit opera prin Petru ca să-i dea viziune în cele nevăzute, așa zișii credincioși Anania și Safira au vorbit și au acționat mincinos și astfel s-a testat dacă forța activă, invizibilă a lui Dumnezeu este un bun detector de minciuni. Petru le-a spus la fiecare în parte: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?... Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului?.” (Faptele Apostolilor 5:3,9, *Diaglott*). Nu mulțumită lui Petru sau apostolilor, ci datorită spiritului lui Dumnezeu care se pogorâse asupra lor, la puțin timp după aceea, au spus Sinedriului, pe când admonestau această instituție lumească legală de păcat: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!.... Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt CARE L-a dat Dumnezeu, pentru cei ce ascultă de El.”- Faptele Apostolilor 5:27-32, *Rotherham*.

33. Credinciosul martir Ștefan, în boxa martorilor, înaintea acelorași judecători a spus: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.” (Faptele Apostolilor 7:51, 55, *Diaglott*) Mai târziu, legat de Filip evanghelistul, s-a scris: „Un înger al Domnului a vorbit lui Filip, și i-a zis: Scoală-te, și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu.... Duhul a zis lui Filip: "Du-te, și ajunge carul acesta!.... A poruncit săf stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen. „Când au ieșit din apăf , spiritul lui Iehova l-a luat pe Filip și l-a dus de acolo... Dar Filip a ajuns la Asdod și a străbătut ținutul, anunțând vestea bună□ tuturor orașelor, pânăf a ajuns la Cezarea.” (Faptele Apostolilor 8:26,29,38-40, *Diaglott*). Legat de activitatea forței active sau spiritul lui Dumnezeu ca ajutor și mângâietor se scrie despre biserică imediat după persecuții cumplite "Biserică se bucura de pace în toată□ Iudea, Galilea și Samaria, se întărea sufletește, și umblă în frica Domnului; și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea." – Faptele Apostolilor 9:31

34. După aceea Petru, prin lucrarea forței active a lui Dumnezeu a avut o viziune pe acoperișul casei în Iope. „Și pe când se gândea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: Iată□ că□ te cautăf trei oameni; scoală-te, pogoară-te, și du-te cu ei, fără□ șovăire, căci Eu i-am trimis.” Petru a ascultat de acest mesaj de la distanță dat de Dumnezeu și a mers cu bărbații aceia și a fost martor la revărsarea spiritului asupra credinciosului Cornelius și peste cei din casa lui. A văzut manifestările vizibile în faptul că ei vorbeau în limbi străine, așa cum făcuse și el la Pentecosta. Mai târziu ,când își explica plecarea, Petru a zis : „Duhul mi-a spus săf plec cu ei, fără□ săf fac vreo deosebire.” - Faptele Apostolilor 10: 19-48; 11:12

35. Și mai târziu, în adunarea din Antiohia, din Siria: „ Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Astfel bărbații aceștia, trimiși de Spiritul Sfânt, au coborât la Seleucia.” - Faptele Apostolilor 13:1-4, *Diaglott*). În ce privește activitățile misionare ale lui Pavel și Sila se spune:

„Fiindcă □ au fost opriți de Duhul Sfânt să □ vestească □ Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să □ între în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie.” Apoi, cu ajutorul Spiritului Sfânt sau forței active a lui Dumnezeu, Pavel a avut o viziune în timpul nopții. „De îndată □ ce a avut viziunea, am încercat să □ plecăm în Macedonia, înțelegând că □ Dumnezeu ne chemase să □ le anunțăm vestea bună □ oamenilor de acolo.” - Faptele Apostolilor 16:6-10 *Diaglott*.

36. Pe când înfăptuia ultima lui călătorie la Ierusalim, Pavel a spus bătrânilor înțelepți din Efes: „Și acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai, Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri.... Luați seama, deci, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (sau: priveghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.” (Faptele Apostolilor 20: 22-28 *Diaglott*). Cum a vorbit Spiritul Sfânt sau forța activă a lui Dumnezeu în toate ocaziile menționate mai sus nu se explică, dar se poate să fi fost prin intermediul slujitorilor lui Dumnezeu atinși de spirit. Așa cum se scrie în Faptele Apostolilor 21:4,11: „Acolo am găsit pe ucenici, și am rămas șapte zile. Ucenicii, prin Duhul, ziceau lui Pavel să □ nu se suie la Ierusalim.” „Iată ce zice Duhul Sfânt: „Așa vor lega iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta, și-l vor da în mâinile neamurilor.” (*Diaglott*). A fost tot o operațiune a spiritului sau a forței active a lui Dumnezeu, indiferent dacă se manifestă prin intermediul unui om sau a unui înger sau prin alt mijloc.

ÎNGERII ȘI MÂNGÂIETORUL

37. Nu ar trebui să se creadă că deoarece Dumnezeu prin și în numele lui Isus Cristos a trimis Spiritul Sfânt mângâietor sau ajutor să instruiască, să asiste și să ghideze biserica, El a încetat să-și trimită îngerii, adevărate creaturi spirit, să transmită bisericii comenzi și direcții. Din contra, îngerii au continuat să slujească concomitent cu spiritul mângâietor. Fără îndoială Spiritul Sfânt, mângâietorul s-a manifestat prin îngeri în numeroase ocazii, deși nevăzut de către discipoli. Un înger al Domnului a deschis noaptea ușa închisorii și a eliberat pe Petru și pe ceilalți apostoli spunând: „Duceți-vă, stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.” (Faptele Apostolilor 5:19,20, *Diaglott*). Un înger i-a apărut păgânului Corneliu și l-a îndrumat să trimită după Petru pentru mesajul salvării; iar a doua zi Spiritul Sfânt l-a instruit pe Petru să meargă cu mesagerii lui Corneliu. (Faptele Apostolilor 10: 1-7; 30-32). Petru, mai târziu, i-a spus lui Corneliu că văzuse un înger în casa lui. (Faptele Apostolilor 11:13). Într-o noapte, pe când Petru dormea în închisoare așteptând execuția, un înger al Domnului a venit și l-a eliberat din lanțuri și din celulă și l-a dus la ieșirea închisorii: „Au ieșit, și au trecut într-o uliță; îndată îngerul a plecat de lângă el.” Petru, mai târziu, a recunoscut acest act nobil de izbăvire. - Faptele Apostolilor 12:6-11.

38. Mai mult, un înger a fost cel care l-a îndrumat în deșert pe Filip, ca să întâlnească eunucul etiopian. (Faptele Apostolilor 8:26.). De asemenea, în timp ce naviga spre Roma, Pavel a fost vizitat de îngerul Domnului. Pavel a spus: „Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu și căruia Îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte, și mi-a zis: „Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine.” (Faptele Apostolilor 27:23,24). Mai târziu, Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, și-a trimis îngerul la Ioan în insula Patmos, pentru a semnifica evenimentele ce aveau să vină, așa cum au fost simbolic prezentate în Apocalipsa. (Apocalipsa 1:1,2). Deci nu trebuie să pară ciudat și greșit, că se manifestă împreună acțiunea îngerilor și spiritului lui Dumnezeu în acest timp al sfârșitului.

39. Hristos Isus, ca Rege al lui Iehova încoronat și instalat, a venit la marele templu spiritual al lui Dumnezeu în anul 1918, cum s-a arătat în repetate rânduri în numerele din urmă

ale *Turnului de Veghere*. Vestind judecata pe care a început-o în templu, Hristos Isus a prorocit: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre;” (Matei 25:31,32). Așa cum s-a arătat în ultimul număr al revistei, în 1919 Regele Hristos Isus a reînviat la templu lucrul de martor al Împărăției, care fusese distrus în 1918 de cooperarea vicelană a unor conspiratori politici și religioși și de violența persecuției. Așa cum la Pentecosta Hristos Isus, de la dreapta Tatălui, a revărsat spiritul peste discipolii aflați în așteptare, așa la reînvierea lucrării de mărturie în 1919 Regele Hristos Isus aflat la templu a revărsat același spirit sau forță activă asupra rămășiței credincioase a Martorilor lui Iehova. Această revărsare a fost manifestată vizibil de mărturia activă a Împărăției care a fost stabilită atunci.

40. Ca și în anul 36 d. Chr., când același Domn Isus, de la mâna dreaptă a lui Dumnezeu, a realizat revărsarea spiritului peste păgâni, astfel lărgind mărturia Împărăției peste toate națiunile, același lucru s-a întâmplat în 1922. Atunci a fost o nouă manifestare memorabilă a revărsării Spiritului Domnului asupra servilor credincioși pentru a face martori pe tot pământul locuit și a fi martori pentru toate națiunile. În trecut, în anul 33d.Chr. și 36d.Chr. „împlinirea în miniatură a profeției lui Ioel 2:28,29 a fost venirea Mângâietorului la biserică. Este același spirit care s-a revărsat, în împlinirea finală a profeției, din și după anul 1919, asupra rămășiței martorilor lui Iehova. Aceasta a fost o mare mângâiere, luminare și putere de întărire pentru ei. De ce? Pentru că, deși erau adunați pentru uniunea cu Regele Isus Cristos în templu, ei erau totuși din carne și oase și El era invizibil ochilor lor de muritori. – 2 Tesaloniceni 2:1; 1 Tesaloniceni 4:17.

41. Aceasta nu înseamnă că Spiritul Sfânt, mângâietorul, nu fusese scos din calea „omului păcatului”, permițând descoperirea acestei clase de religioniști, „fii ai pierzării”. Pavel a vorbit despre căderea spre apostazie și descoperirea acestei clase ticăloase: „Și acum știți bine ce îl oprește [reține] ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.” – 2 Tesaloniceni 2:3-8.

42. Ceea ce acționa ca forță de înfrânare, chiar și în zilele apostolilor, era Spiritul Sfânt. Și atâta timp cât a fost forța dominantă în adunare, apariția „omului păcatului” era oprită. Expresia „cel ce o oprește” sau „cea cel îl restrânge pentru prezent” (*Diaglott*), se referă evident la apostolii lui Isus Cristos prin care acționa cu precădere Spiritul Sfânt și prin care diversele daruri ale Spiritului Sfânt erau împărțite credincioșilor consacrați ai bisericii. Când acești reprezentanți direcți ai Domnului și membrii fondatori ai bisericii s-au stins, atunci s-a deschis calea pentru formarea și înflorirea clasei „omului păcatului” de creștini falși. Dezvoltarea finală a acestei clase este clasa „servului rău”, de la vremea de pe urmă. (Matei 24:48-51). Referindu-se evident la vremea când apostolii se vor stinge, Hristos Isus spune în parabola despre grâu și neghină: „Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu, și a plecat... neghina, sunt fiii celui rău.” (Matei 13:25, 38). De asemenea apostolul Pavel a spus: „Știu bine că □, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să □ tragă pe ucenici de partea lor.”—Faptele Apostolilor 20:29, 30.

43. Manifestarea deplină și completă a clasei „omului păcatului”, adunând atât clerul religios al „creștinătății” cât și clasa „servului rău”, are loc, în consecință, în vremea de pe urmă, începând cu 1914, când clasa „servului rău” s-a manifestat și s-a amestecat la un loc cu religioniștii. Deoarece Spiritul Sfânt este îndepărtat de la aceștia, nu există vreo putere care să îi înfrâneze de a afișa cu ostentație și de a scoate la iveală spiritul Diavolului.

44. Totuși, Spiritul Sfânt nu este scos sau îndepărtat de la rămășița pe care Regele Hristos Isus o adună la templu. Ea intră sub revărsarea finală și completă al spiritului, așa cum este

prorocit pentru aceste „ultime zile” și va fi cu ea ca să termine „lucrarea ciudată”, ca martori ai lui Iehova. (Isaia 59:21). Aceasta se roagă în aceste vremuri periculoase pentru mai mult din Spiritul Lui Sfânt; și Marele Dătător de lucruri bune i-l dă îndoit. (Luca 11:13). Asupra lor se împlinește rugăciunea apostolului: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!” (2 Corinteni 13:14, *Diaglott*). Astfel favorizați de Iehova Dumnezeu, prin regele Hristos Isus, rămășița Îi proclamă numele și anunță Împărăția „altor oi” din turma Domnului, „oamenii de bună credință” împrăștiați prin toate națiunile.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce conducătorii pământești poartă răspundere mărită în fața Conducătorului Suprem și cum îi influențează ei spiritul?
2. Ce exprimare a spiritului Atotputernicului va fi în final și de ce?
3. Cine a dat dovadă de un spirit opus națiunilor și ce face pe Conducător să le dezvăluie un spirit de înțelegere?
4. Când și de ce s-a ridicat spiritul Lui împotriva lor și ce au zis aceștia când spiritul le-a arătat înțelegere?
5. Prin ce mijloace, în armonie cu Ecclesiastul 10:4 ,s-a produs această schimbare pentru rămășiță?
- 6.a) În cele patru ediții precedente ale "*Turnului de Veghere*" ce înțelesuri s-au arătat că avea cuvântul 'spirit' în Scripturi? b) Ce alte înțelesuri se arată că are astăzi acest cuvânt?
7. Cum se aseamănă o persoană fără control asupra spiritului cu un oraș dus de răpă, fără ziduri de apărare?
8. Cum se traduce cuvântul evreiesc pentru „spirit” în Proverbe 29:11?
9. De ce este cineva care își vociferează mânia nebun, și cum este aceasta o expresie vizibilă a spiritului?
10. Cum trebuie să acționeze o persoană cu un astfel de spirit pentru a se arăta înțelept?
11. Cum își măsoară cuvintele o persoană cu înțelegere și cum dovedește o persoană cu înțelegere un spirit excelent?
12. Cum încurajează o persoană pripită la minte prostia și care este cel mai bun leac pentru aceasta?
13. Ce cale trebuie urmată pentru ca sfârșitul unei probleme să fie mai bun decât începutul ei și care va fi scopul problemei pentru preoți?
14. Cine câștigă adevărata onoare? și ce nu vor face cei modești astfel onorați?
15. Cum îi susține această onoare autentică pe cei modești la suflet, indiferent de învățătură sau persecuție?
16. Cine împarte prada cu cei mândri? și de ce este mai bine să ai spiritul smerit împreună cu cei umili decât să fii cu cei ce-și împart prada?
17. Ce este imperios necesar să facă cei ce tind spre viață și de ce?
18. Ce avertisment a fost dat de profetul Maleahi și de ce trebuie urmat?
19. Datorită activității demonilor, cum se prezintă prezentul și ce instrucțiune de la Isus, din vremea când era încercat, ar trebui să urmeze robii lui Dumnezeu?
20. Cum ar trebui să fie spiritul în serviciul Domnului, cum poate fi făcut așa, și care trebuie să fie atitudinea spre rugăciune?
21. Cum i-a prevenit Pavel pe slujitorii lui Dumnezeu împotriva deturnării minții? și cum L-a slujit el însuși pe Dumnezeu în spirit?
22. Ce a dorit Pavel cu privire la spiritul fraților săi creștini și ce rugăciuni a înălțat el pentru asta?

23. Prin rugăciunea sa trimisă tesalonicenilor , pentru cine se ruga Pavel în realitate? și ce cuvinte ale lui Isus arată cel fel de răspuns va fi primit?
24. Cum putea Domnul Nostru Isus înălțat la ceruri și absent să fie totuși cu biserica pământească de-a pururi, într-un mod în care Pavel nu putea fi?
25. Care au fost cuvintele lui Isus cu privire la Mângâietor? și ce este acesta și cât timp va fi împreună cu biserica Lui?
26. De ce folosea Isus uneori pronume personale atunci când vorbea despre Spiritul Sfânt, și cum ne arată această traducere acest lucru?
27. Cum avea acest spirit să ajute și să mângâie biserica și să fie „un spirit al adevărului pentru ei”?
28. Cum urma să le arate Spiritul Sfânt lucrurile viitoare și să depună mărturie despre Isus și să vorbească ceea ce auzea?
29. Cum a admonestat Spiritul Sfânt lumea datorită păcatului, a neprihănirii și a judecării?
30. Când a trimis Dumnezeu Spiritul Sfânt și cum au fost evenimentele care au urmat explicate observatorilor?
31. Cine este sursa unui asemenea spirit și prin cine s-a revărsat el?
32. Când ,în fața Sanhedrinului evreiesc și, de asemenea, în fața lui Anania și Safira, s-a manifestat Spiritul Sfânt prin Petru și alți apostoli?
33. Cum a acționat spiritul în privința evangheliștilor Ștefan și Filip? și cum a servit bisericii în timpul persecuției?
34. Care este acțiunea spiritului descrisă lui Petru înainte de a-l vizita pe Corneliu?
35. Cum este descrisă acțiunea spiritului în legătură cu biserica din Antiohia și, de asemenea, în legătură cu lucrările misionare ale lui Pavel în Asia Mică?
36. În ultima călătorie la Ierusalim, ce a spus Pavel legat de acțiunea spiritului asupra lui? și cât de aparentă a fost această acțiune?
37. În acest context, ce nu trebuie să credem noi legat de îngerii și ce arată documentele legate de aceasta în privința lui Petru, a apostolilor și a lui Corneliu?
38. De asemenea, ce arată documentele în acest context în privința lui Filip, Pavel și Ioan?
39. Cine L-a însoțit pe Hristos Isus când a venit la templu în 1918, și ce s-a dezvoltat atunci în corespondență cu Pentecosta din anul 33dChr?
40. a) Ce a avut loc și a corespuns cu evenimentul din 36 d. Chr.? b) În consecință, ce a marcat acest eveniment, și cum este el legat de evenimentul corespunzător din vremurile moderne?
41. Ce nu înseamnă acest fapt legat de clasa „omului păcatului”?
42. Ce înfrâna? și cine lasă? Cum și până când?
43. Cum și când au loc manifestările complete ale „omului păcatului” și de ce?
44. Pentru rămășița credincioasă, care este efectul respectării spiritului, cu toate că ea s-a adunat la templu?

CEI SALVAȚI

Această lume este Sodoma: „Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor.”(Apoc. 11:8). Locuitorii vechii Sodome erau practicantii unei religii, demonismul, și erau foarte perversi. Chiar înainte de distrugerea orașului, Lot, nepotul credinciosului Avraam trăia împreună cu familia sa la Sodoma. Din cauza mării ticăloșii a orașului, Dumnezeu Iehova și-a trimiși îngerii reprezentanți pentru a distruge Sodoma. Pe drum, îngerii luând chip de oameni s-au oprit la tabăra lui Avraam și i-au spus ce avea de gând Iehova. Avraam, gândindu-se la nepotul

său Lot, care ar fi fost distrus dacă nu ar fi fost protejat, a pledat cu toată energia în fața reprezentanților lui Iehova ca Sodoma să fie cruțată de distrugere dacă se dovedea că în oraș se găseau un anumit număr de persoane neprihănite. Atunci Dumnezeu l-a informat pe Avraam că dacă în oraș se vor găsi zece persoane neprihănite, nu va distruge Sodoma. (Gen 18: 20-33). Dar acel număr de oameni nu s-a găsit; numai Lot și soția sa și două fiice s-au dovedit a avea credință în Dumnezeul Iehova.

Dumnezeu a trimis îngerii Lui la Sodoma și la casa lui Lot pentru a-i duce un mesaj acelui om neprihănit. Pe înserat, o gloată de sodomiți a încercat să-i atace pe oaspeții lui Lot, acei îngeri cu chip de oameni, dar Lot i-a apărat pe acești îngeri ce luaseră înfățișare de oameni. Atunci mulțimea i-a strigat lui Lot: „Acum ce-o să-ți facem ție va fi mai rău decât ce le-am fi făcut lor.” Pentru a-l apăra pe Lot și familia lui împotriva acelei gloate violente, Iehova, prin îngerii lui, a pedepsit cu orbirea acea gloată desfrânată și le-a zădărnicit intențiile carnale. „Apoi ... Dumnezeu și-a arătat îndurarea față de Lot, soția sa și cele două fiice, punându-i pe îngeri să-i conducă afară din orașul pierzaniei. Apoi DOMNUL a trimis peste Sodoma și peste Gomora ploaie de pucioasă și de foc de la DOMNUL din cer; și El a distrus acele orașe, și toate câmpurile și toți locuitorii acelor orașe și tot ce creștea pe acel pământ.” – Gen.19: 1-25.

Îngerii i-au prevenit pe Lot și pe cei trei fugari care erau cu el ce trebuie să facă: „După ce i-au scos afară, unul din ei a zis: Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vreun loc din câmpie; scapă la munte, ca să nu pieri.” (Gen. 19:17). Cei doi îngeri ce-i apăreau lui Lot ca oameni, păreau să reprezinte pe cei ce sunt membrii ai casei regale a lui Iehova sub Christos Isus, Conducătorul, inclusiv pe rămășița martorilor Lui unși aflați încă pe pământ și pe care Iehova prin Cristos Isus îi trimite la Sodoma de azi și anume la „creștinătate.” Lot și familia sa au prefigurat pe acei oameni care astăzi sunt de bună credință și care aud amenințarea cu privire la marea distrugere ce se va abate asupra lumii la Armaghedon, amenințare ce este exprimată pretutindeni de martorii lui Iehova.

Distrugerea Sodomei a arătat cum va fi bătălia de la Armaghedon, mai ales lucrarea Sa înflăcărată și distrugătoare împotriva „creștinătății” decăzute. Națiunile cunoscute azi drept „creștinătate” au devenit foarte decăzute în zilele noastre. Practicanții acestei religii sunt cei ce cu răutate îi persecută pe martorii lui Iehova, pentru că ei luptă pentru Dumnezeu și Împărăția Lui și insistă pentru ca Dumnezeu și Cristos Isus să fie ascultați când proclamă mesajul Împărăției. Condițiile Sodomei se potrivesc exact cu condițiile ce există acum în „creștinătate”. Vorbind despre condițiile ce vor domni pe pământ la a doua venire a Sa, Isus le aseamănă cu Sodoma, dovedind astfel încă o dată că distrugerea Sodomei a fost o prefigurare a ceea ce se va întâmpla cu „creștinătatea” la Armaghedon. Isus a spus: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla și la Sodoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.” – Luca 17: 28-30.

Această proorocie a Domnului Isus se împlinesc acum. Faptele dovedesc acum în mod concludent că în toată „creștinătatea”, cei ce operează în sistemele religioase urmăresc scopuri egoiste. Prin aceste sisteme religioase ei realizează o afacere necurată și nu țin seama de loc de avertizarea pe care Dumnezeu o face să răsună în prezența lor cu privire la bătălia Armaghedonului, care se apropie. Ei dovedesc lipsă de credință.

În pilda fugii lui Lot din Sodoma, se subliniază nu numai importanța credinței, ci și a supunerii. Îngerii lui Iehova, după ce i-au condus pe Lot și familia sa din Sodoma, înainte să înceapă distrugerea, le-au spus: „Fugiți pentru viața voastră; nu priviți înapoi.” Nevasta lui Lot nu a dat nici o atenție avertismentului din partea reprezentanților Domnului. Aflată în spatele lui, ea s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stâlp de sare. (Gen 19:24-26). Faptul că s-a uitat înapoi a fost un act de nesupunere și rezultatul a fost că un stâlp de sare s-a înălțat acolo, ca monument al neascultării sale și, în esență, el spune clar: „Cine se angajează să-L asculte pe Dumnezeu, trebuie

să continue așa cu bună credință și trebuie să urmeze poruncile Domnului cu credință. Supunerea în fața lui Dumnezeu trebuie să fie neîntreruptă, până la sfârșit și necondiționată" În Luca 9:62, Isus a spus : „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.”

Isus a descris condițiile ce vor domni pe pământ când va fi lupta de la Armagedon și a spus: „În ziua aceea, cine va fi pe acoperișul casei și își va avea vasele în casă, să nu se pogoare să le ia; și cine va fi pe câmp, de asemenea, să nu se mai întoarcă. Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot.” – Luca 17:31,32.

Astfel Isus a subliniat importanța deplinei supuneri. Lot și familia sa au fost avertizați să fugă și ei au fugit înainte ca dezastrul să se abată asupra Sodomei și Gomorei. Tot astfel, cei ce vor forma „marea mulțime” a supraviețuitorilor Armagedonului sunt avertizați acum să fugă și ei trebuie să fugă la Împărăția Domnului înainte de lupta Armagedonului și ei trebuie să se supună protecției lui Iehova până ce focul de la Armagedon se va stinge complet. Această dramă profetică a rămas ca un model sau un ghid pentru cei ce se străduiesc acum să-l slujească pe Domnul Dumnezeu Iehova.

Patru sute de ani mai târziu, ruda îndepărtată a lui Lot, profetul Moise, se afla în tabără cu izraeliții ,nu departe de locul unde fuseseră vechile Sodoma și Gomora Pe când se afla în acel loc în câmpia Moab, la est de râul Iordan, Moise, ca sol al lui Iehova , a anunțat măsurile Sale pentru protejarea temporară a acelor izraeliți și străini și alte persoane aflate acolo, care ar putea accidental ucide pe cineva, fără voie și fără răutate. (Vezi Numeri 35). Cum Moise este un tip al lui Cristos Isus, vorbele lui profetice își găsesc realizarea în faptele Domnului Isus. Iehova Dumnezeu i-a cerut lui Moise să-i anunțe pe izraeliți că El a prevăzut trei orașe de refugiu pe malul de est al Iordanului și trei orașe asemănătoare pe malul de vest. Moise le-a făcut cunoscut izraeliților acest lucru, chiar înainte ca ei să treacă Iordanul în Canaan și acest lucru arată clar că întâmplarea este legată în mod deosebit de cea de a doua venire a lui Cristos și a Împărăției Sale, și ce se va întâmpla cu puțin timp înainte de Armagedon. Un oraș este simbolul unei organizații. De aceea orașele de refugiu au simbolizat organizarea de către Dumnezeu sub Marele Moise, Cristos Isus , ceea ce este Teocrația.

Aranjamentul legii lui Iehova spunea așa:„ Dacă ucigașul iese din hotarul cetății de scăpare unde fugise, și dacă răzbunătorul sângelui îl întâlnește afară din hotarul cetății de scăpare și ucide pe ucigaș, nu va fi vinovat de omor. Căci ucigașul trebuia să locuiască în cetatea lui de scăpare până la moartea marelui preot; și după moartea marelui preot, putea să se întoarcă la moșia lui.” – Numeri 35:26-28.

Acele șase orașe, stabilite astfel încât săf fie aproape de izraeliții de ambele părți ale râului Iordan, ilustrau în mod simbolic protecția pe care oamenii de bine de astăzi o primesc dacă fug din organizația lui Satan la Marele Preot Isus Cristos și organizația Sa și rămân acolo pânăf când Armagedonul se va fi sfârșit. Un criminal care folosise o armă□ mortală□ și omorâse un altul în mod deliberat din cauza urii, dușmăniei sau răutății, nu putea săf beneficieze de protecția unui oraș de refugiu, și răzbunătorul sângelui trebuia să□ fie lăsat să□ îl omoare. O persoană□ care acționează□ cu răutate arată□ căf are o stare a inimii rea, o motivație greșită. În plus, faptul că se arată că dacă o persoană a omorât pe cineva din greșeală sau pe neașteptate, fără nici o dușmănie, acea persoană are drept de refugiu, dovedește că orașele de refugiu sunt deschise anti-tipic numai acelor persoane care au bunăvoință față de Dumnezeu. Acestea au dorință sinceră de a face ceea ce este drept, dar au fost atrase într-o poziție nedorită din cauza condițiilor pe care ele nu le pot controla sau asupra cărora au o foarte mică influență.

Viața omului nu poate fi luată după voia nici unui om, ci poate fi luată numai după legea lui Dumnezeu. Cel ce-și asumăf autoritatea de a omorî pe cineva, este un ucigaș. Legea eternă a lui Dumnezeu privind sfințenia sângelui, așa cum i s-a declarat lui Noe în Geneza 9:1-6, interzice vărsarea de sânge nesăbuită. Ea prevede executarea criminalilor în anumite condiții; nimeni nu

poate lua o viață cu autoritate, când aceasta se face împotriva legii lui Dumnezeu. Cât de grosolan au încălcat această lege eternă națiunile religioas-totalitare, provocând după capriciul lor și cu răutate moartea a milioane de oameni, numai pentru a-și satisface dorința egoistă de a domina lumea! Politicienii și afaceriștii egoiști au gândit și realizat asemenea operații sângeroase și clerul din organizațiile catolice și protestante au sfințit asemenea acțiuni naționaliste și s-au prefăcut că binecuvântează pe aceia care se dedau la distrugerea vieților omenești. Sistemele religioase aprobă agresiunile militare când acestea par să le aducă popularitate. Războiul dus de Italia în Abisinia și războiul civil din Spania dus de rebelii catolici împotriva guvernului republican constituțional a avut deplină aprobare, colaborare și susținere a ierarhiei romano-catolice.

Din acest motiv, acei lideri religioși sunt complici la crima de a încălca eternă lege a lui Iehova către omenire. Toate națiunile sunt supuse judecății și Dumnezeu Iehova stabilește motivul pentru a acționa la timpul potrivit, spunând: „Iată, DOMNUL deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii. Țara este pustie de tot și prădată; căci DOMNUL a hotărât așa. Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere, căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și RUPEAU LEGĂMÂNTUL CEL VEȘNIC! De aceea mănâncă blestemul țara și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.” (Isa. 24:1, 3-6). Bătălia Armagedonului este aproape și Dumnezeu declară că toți cei ce au omorât, fiindcă așa au vrut sau dinadins, vor pieri la Armagedon de sabia Executorului Său, Cristos Isus.

Alții, care sunt induși în eroare de conducătorii lor religioși și care nu cunosc legea lui Dumnezeu și prevederile și cerințele Lui pentru salvarea oamenilor, s-au dat la încălcarea legământului Său veșnic, fără a cunoaște toată răspunderea. Prin mila lui Dumnezeu ei ar putea beneficia de un oraș de refugiu anti-tipic. Aceștia, învățând după aceea ce cere Dumnezeu și crezând acum în Iehova Dumnezeu și în Cristos Isus, pot căuta iertarea, prin sângele vărsat de Isus. Ei pot fugi la organizația principală a lui Dumnezeu, sub Cristos și pot găsi refugiu și protecție până ce trece Armagedonul.

Sunt mulți cei ce se află sub influența organizațiilor religioase și a clerului ce le conduce, care le-a spus că este drept să omori anumite persoane. Dând crezare acestor conducători religioși, ei au persecutat pe adevărații urmași ai lui Cristos Isus și chiar au consimțit la uciderea acestora, cum a făcut Saul din Tars la omorârea cu pietre a lui Ștefan, unul dintre martirii lui Iehova. (Fapte 7:58,59). După aceea, Domnul i-a arătat adevărul lui Saul și Saul a devenit creștin. Domnul i-a schimbat numele și el a fost cunoscut după aceea cu numele de „Pavel” și a fost făcut apostol al lui Isus Cristos și martor special pentru Împărăția lui Dumnezeu. Mărturia lui Pavel însuși arată marea diferență între religionist și creștin. – Gal. 1:13-16; Fapte 26:5.

După încheierea primului război mondial, în 1918, mulți bărbați care s-au întors la viața civilă au aflat că religia este o capcană a Diavolului și Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul cu privire la adevărata închinare față de Dumnezeu și atunci au înțeles ce au făcut religioniștii în timpul ostilităților. Acei oameni cu inimă curată au vrut să știe și să facă ceea ce era drept și astfel ei au cunoscut adevărul așa cum este prezentat în publicațiile TURNULUI DE VEGHERE și au început să-L caute pe Dumnezeu pentru a-L găsi și a învăța învățăturile Sale privind protecția și salvarea lor. Ei au arătat bună-voință față de Iehova.

De la venirea Domnului Isus Cristos în puterea Împărăției, în 1914, și proclamarea Împărăției lui Dumnezeu de către oamenii Săi consacrați pe pământ, conducătorii religioși i-au supus la mari persecuții pe martorii lui Iehova. În secret și mișelește ei au determinat oficialitățile politice, poliția și alții din „detașamentele cu mână forte” să aresteze, să-i trateze cu brutalitate și să-i întemnițeze pe mulți creștini credincioși pentru că ei spuneau adevărul care demască sistemul religios al Diavolului. Mulți dintre acești creștini credincioși, bărbați și femei au fost bătuți cu

cruzime și unii uciși cu violență, iar conducătorii religioși, mai ales clericii au fost principalele instrumente și principalii instigatori ale acestor persecuții și omoruri. Alte persoane care aveau legătură cu instituțiile religioase au fost induse în eroare și sfătuite rău de preoți și au participat la acest tratament nedrept al martorilor lui Iehova. Pe urmă, descoperind că martorii lui Iehova sunt servii credincioși ai Domnului Dumnezeu, acei oameni induși în eroare, care au dragoste de Dumnezeu s-au întors către El, s-au purtat cu bunătate față de martorii lui Iehova, au alergat la orașul anti-tipic de refugiu, găsind refugiu acolo. Continuând astfel și ascultându-L pe Iehova Dumnezeu, ei vor găsi protecție și siguranță față de marele Răzbunător al sângelui și vor deveni membrii ai „marii mulțimi”

„Răzbunătorul sângelui” menționat la Numeri 35:19, Îl înfățișează pe Domnul Isus Cristos, Executorul lui Iehova, care îndeplinește ordinele lui Iehova și care va ucide pe toți dușmanii lui Dumnezeu la Armagedon. Dacă aceste persoane cu bună-voință își vor arăta credința în Dumnezeu și în Cristos Isus și supunerea lor, alergând la Dumnezeu înainte de Armagedon și apoi vor continua să caute calea dreaptă și supunerea și să-L servească pe El așa cum li se poruncește, ele vor fi cruțate în marea distrugere ce se va întâmpla la Armagedon. De aceea orașele de refugiu și cei ce în vechime au găsit refugiu în acestea, înfățișează în mod profetic locul de refugiu dat de Iehova și pe oamenii de bună credință care-l caută și care vor continua veșnic cu credință și devotament sub conducerea lui Cristos Isus, Nemuritorul Mare Preot al lui Iehova și care vor forma astfel „marea mulțime” a supraviețuitorilor Armagedonului. Acum, când persoanele cu inimă curată văd ce a avut în minte Iehova Dumnezeu pentru „oamenii de bună credință”, inima lor răspunde cum se cuvine Domnului Dumnezeu cu iubire și credință, prin Cristos Isus.

FIICA LUI IEFTA

Mase de oameni pe deplin credincioși se întorc spre Biblie în ziua de azi căutând o mângâiere. Într-o lume care tremură sub loviturile grele ale unui război mondial, cu vâlul morții planând peste toate națiunile, oamenii sunt atrași în mod vădit către Cartea care răspunde la întrebarea: „Ce vine după moarte?” De asemenea, în acea Carte ei găsesc enunțate, în fraze simple, binecuvântări care vor veni, binecuvântări care micșorează și usucă promisiunile înflorate ale unor oameni înflăcărați, care încercă să înșele lumea despre o „nouă ordine mondială”. Oare aceste mase neliniștite vor primi binecuvântarea noii lumi a lui Iehova? Vor îndeplini ei criteriile divine? Oare persoanele care se deschid către Iehova stabilesc criteriile? Religia le stabilește? Aceeași Carte inspirată, care descrie binecuvântările, punctează și calea care duce la ele. Această cale este exemplificată în faptele unei tinere fecioare evreice.

Nu i se dă numele în Scriptură, fiind numită simplu „fiica lui Iefta Gileaditul”. Ea locuia la Mițpa în Gilead, și o întâlnim când tatăl ei se întorcea dintr-o campanie victorioasă împotriva amoniților. Bucuroasă, ea fuge să-l întâlnească „cu timpane și jocuri”, primirea obișnuită pentru războinicii triumfători, care se întorc acasă. (Judecători 11:34; 1 Samuel 18:6). „Cum a văzut-o, el și-a rupt hainele și a zis: „Ah! fata mea! adânc mă lovești și mă turburi! Am făcut o juruință Domnului și n-o pot întoarce.” (Judecători 11:35). Ce cuvinte și acțiuni ciudate cu care să primești un urător bucuros!

Mâhnirea lui Iefta este de înțeles când evenimentele precedente sunt cunoscute. Înainte de războiul împotriva lui Amon, Iefta „a jurat un jurământ față de DOMNUL : „Dacă vei da în mâinile mele pe fiii lui Amon, oricine va ieși pe porțile casei mele înaintea mea, la întoarcerea mea fericită de la fiii lui Amon, va fi închinat DOMNULUI, și-l voi aduce ca ardere de tot.” Religioniști supercritici numesc jurământul ca fiind impulsiv, și ducerea lui la capăt ca un act groaznic al unui diavol păgân. Ei greșesc de două ori. În primul rând jurământul a fost făcut pe

când spiritul lui Iehova era asupra lui Iefta ; în al doilea rând legea cerea împlinirea promisiunilor. – Judecători 11:29-31.

Când Iefta a zis :„ceea ce va ieși pe ușa casei mele”, avea în minte un sacrificiu uman, deoarece animalele curate, acceptate ca sacrificii, nu erau ținute în casele evreiești. Acele animale erau în țarcuri de vite sau în turme care pășteau. Sacrificiul lor nu ar fi fost considerat o suferință ieșită din comun, nici nu indică extremitatea dorinței lui Iefta pentru binecuvântarea lui Dumnezeu. Jurământul lui era unul absolut, care nu excludea nici măcar pe singurul lui copil. Nu se abținea de la nimic, dacă Iehova îi dădea victoria. Nu acționa impetuos, nu făcea promisiuni pripite.

Dar ca să oferi o creatură umană ca sacrificiu ars, n-ar fi diavolesc? Fără îndoială și o violare a legilor lui Dumnezeu! Ar fi religie demonică, o copie a practicii păgâne de ardere a copiilor pentru Moloch. Cuvintele lui Dumnezeu condamnă asemenea practici și-l dă de exemplu ca unul din motivele pentru care a gonit păgânii din Canaan. (Levitic 18:21; Deut 12:29-31; 18:9-14). Subiect de reflecție: Iefta cunoștea legea divină. (Judecători 11:15-27). Se luptă cu Amoniții. Moloch era zeul lor. (1 Regi 11:7). Ei erau cei care ardeau copii pentru slava Diavolului. Ar fi imitat Iefta practicile lor abominabile ca să primească ajutorul lui Iehova? Este puțin probabil. Cu siguranță nu făcea o încercare de a obține ajutorul lui Moloch; jurământul lui fusese direcționat Atotputernicului Iehova.

Atunci de ce apar cuvintele: „Voi oferi un sacrificiu pentru ardere?” Cuvintele „sacrificiu pentru ardere” erau folosite figurat. Nici o parte din sacrificiu nu era mâncat, ci era oferit în întregime Domnului. (Lev 1:3-17). Iefta a spus-o ca pe o figură de stil, ce semnifica gradul și totalitatea cu care el ar fi dedicat lui Dumnezeu, pe urător. *Neder* este cuvântul evreiesc folosit pentru a exprima „jurământul” lui sau promisiunea de devotament, și poartă ideea de sfințire. (Judecători 11:30, 39). Dacă un sacrificiu real ar fi fost intenția, cuvântul *cherem*, care conține ideea de distrugere fizică, ar fi fost mai degrabă folosit, așa cum este în Levitic 27:28, 29 și în Numeri 18:14-17, unde este tradus ca „devoțiune”. Și chiar și în aceste cazuri „când creatura devotată era o persoană sau un animal necurat, trebuiau răscumpărate și nu erau oferite. Mai mult, numai creaturi de sex masculin erau sacrificii acceptabile. *Neder*, cuvântul folosit de Iefta, apare în Numeri 6:2-5 pentru a exprima „jurământul” și înseamnă în acest context separarea creaturii umane pentru a-L servi exclusiv pe Iehova, și nu devoțiune printr-un sacrificiu de ardere distructiv. În plus, nimeni nu putea să jure contrar cu legile lui Dumnezeu și să-i câștige aprobarea. Iefta avea înțelegere de la Dumnezeu, deci jurământul lui trebuie să fi fost în armonie cu voia și legile Domnului.

Dacă jurământul cerea pur și simplu punerea fiicei lui în slujba lui Iehova, de ce și-a smuls hainele și a strigat: „m-ai coborât atât”? Pentru cei complet devotați față de Iehova nu trebuia să se căsătorească, pentru că atunci era sub controlul soțului ei într-o oarecare măsură, date fiind ordinele lui Iehova în viața de familie. Căsătoria și maternitatea erau închise fiicei lui Iefta și, fiind unicul lui copil asta însemna că numele lui și familia lui avea să piară. De asemenea, serviciul din tabernacol ar însemna o completă separare între tată și fiică. Împlinirea jurământului ar fi un test sever pentru carne. Ea avea oare să fie de acord? Tatăl ei jurase fără să o consulte. Judecători 11:36 spune: „Tată, ai făcut o juruință Domnului, fă-mi potrivit cu ceea ce ți-a ieșit din gură”. (*Am. Stan. Ver.*). Ea nu a considerat jurământul tatălui pripit. Ea a considerat necesitatea păstrării jurământului.

Timp de două luni, ea și prietenele sale, și ele fecioare, i-au jelit fecioria. Ea s-a lamentat pentru tatăl ei, al cărui nume și familie aveau să fie încheiate; s-a deplâns pe sine fiindcă urma să moară fără copii, i se refuza maternitatea. Dar spre deosebire de călugărițele îmbrăcate în negru și alte personaje religioase care, pentru efect, umbla cu fețe mohorâte, fiica lui Iefta s-a retras în singurătatea munților din Gilead. (Judecători 11:37; Matei 6:16-18; Apocalipsa 18:2). Ea nu vroia să întunece „sărbătorirea victoriei.”

„După cele două luni, s-a întors la tatăl ei și el a împlinit cu ea juruința pe care o făcuse. Ea nu cunoscuse împreunarea cu bărbat. De atunci s-a făcut în Israel obiceiul *care*, în toți anii, fetele lui Israel se duc să prăznuiască pe fiica lui Iefta, Galaaditul, patru zile pe an.” (Judecători 11:39, 40). Această ultimă mențiune a fiicei lui Iefta, arată că jurământul a fost ținut. Vorbește, de asemenea, de un obicei în Israel. În *Versiunea Autorizată* se lasă impresia că obiceiul constă în deplângerea în fiecare an a acestei fete devotate, dar în textul evreiesc este un semn de „sfârșit de vers” după „obicei în Israel.”. Deci, după cuvântul „Israel”, ar trebui să fie punct, în loc de virgulă și cuvântul *care* scris cursiv nu trebuia inserat. Marginal, *Versiunea Autorizată* traduce „obicei” ca „ordine”. Atât traducerea lui *Young*, cât și a lui *Rotherham* traduc „regulă”. Era un obicei sau un ordin sau o regulă în Teocrația tipică să ții cu credință jurămintele. așa cum a făcut Iefta. Num. 30 :2 ; Ecles. 5 :4,5.

Dacă fiica lui Iefta ar fi fost sacrificată la propriu, fiicele lui Israel se poate să se fi lamentat „așa cum se spune în versul 40, *Versiunea Autorizată*. Aici însă a greșit din nou traducătorul. Pentru „lamentare” este folosit cuvântul evreiesc *tahnah*, care mai apare numai odată în Biblie în Judecători 5:11: „Arcașii, din mijlocul adăpătoarelor, săf laude cu glasul lor binefacerile DOMNULUI, binefacerile cârmuirii Sale în Israel. Atunci poporul Domnului s-a pogorât la porți.” Traducerea marginală a versetului 40 în *Versiunea Autorizată* este că fecioarele „s-au dus să vorbească cu fata lui Iefta”. Cu aceasta, traducerea lui *Young* este de acord. *Versiunea Standard Americană* spune că „se duceau anual să sărbătorească”. Deci, aceste vizite erau mai mult întâlniri pentru slujire, pentru a se întări una pe alta în rezolvarea servirii cu credință. Iar aici este dovada finală că jurământul lui Iefta era unul pentru slujire pe viață și nu unul care sortea la moarte prin sacrificiu.

Ce s-a întâmplat cu adevărat acolo este important pentru semnificația sa profetică. Iefta simbolizează organizația vizibilă a lui Iehova, izraeliții spirituali din ziua de azi; această organizație este Teocratică și sub conducerea Marelui Iefta, Isus. Fiica lui Iefta simbolizează pe „alte oi”. Ele sunt cele ce vor supraviețui Armagedonului și vor moșteni binecuvântările Împărăției. Ele duc luptă susținută împotriva acaparărilor totalitare, luptă susținută de organizația vizibilă a martorilor aleși. Conduși de dragostea pentru neprihănire, ei ies în față și slăvesc organizația luptătoare a Domnului.

Și mai departe? Ei trebuie să ajungă la măsura adevărului și să o țină sus, servind cu unic devotament pe Iehova. Aceasta este o cerința divină, nu ei o stabilesc. Ca fiica lui Iefta, ei nu sunt consultați în această problemă. Marele Iefta a dat apostolului Ioan Apocalipsa, legată de lucrurile ce au să vină, inclusiv administrarea „mulțimii mari”. (Apocalipsa 7:9-17; 22:17). Ei trebuie să fie complet devotați. Aceasta a fost spusă de Marele Iefta cu mult înainte clasei „fiicei” să se arate. De asemenea, drame profetice din vechime păstrate în Biblie, inclusiv aceasta a fiicei lui Iefta, descoperire calea de „devotament complet”, cale care trebuie urmată de „alte oi”. Aceste imagini profetice trebuie să fie și vor fi îndeplinite. Clasa fiicei cu bucurie se conformează acestor jurămintele făcute înainte.

Așa cum a fost cazul lui Iefta și a fiicei sale, împlinirea „jurămintelor” legate de „alte oi” înseamnă separarea lor de „turmă mică” de martori aleși. Un grup va trăi pe pământ, celălalt va domni cu Isus în cerurile invizibile. Asocierea dintre ei a fost plăcută, și gândul separării nu este plăcut pentru carne. Fiica lui Iefta nu s-a măritat, nu a perpetuat numele și familia lui Iefta. Clasa „Iefta” proclamă că este bine pentru „alte oi” să rămână „fecioare”, pentru ca să slujească fără „abateri lumești” de la serviciul martorilor lui Iehova.. (1 Corintieni 7:32-35). Cu cât serviciul înaintează maiestuos, „alte oi” care sunt încă împrăștiate, văd lupta „Societății” împotriva totalitarismului, că în ciuda eforturilor dușmane să distrugă activitățile Teocratice, adevărul continuă să se întindă. Ei vin să sărbătorească victoriile și să se implice în serviciu și când vin, Societatea Teocratică „Iefta” a lui Dumnezeu nu îi exploatează ca să construiască și să perpetueze o puternică organizație pământească sau ca să-și facă un nume, așa cum face complotitoarea

ierarhie catolică din „populația catolică”. Nu, ci clasa „Iefta” îi dedică pe toți cei care se arată, serviciului lui Iehova, pentru onorarea și cinstirea Sa.

Din acestea reiese clar că nu individul hotărăște măsura care aduce binecuvântarea Împărăției. Nici religia cu programele insipide de prezentare la biserică și funcțiuni în societate, poleită cu sanctificarea dată de puțină citire formală a unor capitole din Biblie. Cei ce câștigă viață și binecuvântări fără sfârșit trebuie să îndeplinească măsurile cuvântului lui Dumnezeu. Să fie la înălțimea lor va fi o mare schimbare pentru cei modelați după obiceiurile lumii și deci conduși de măsurile ei religioase relaxate. Fiica lui Iefta este un exemplul sigur. Ea era pe deplin devotată. Așa trebuie să fie și „alte oi”. – Romani 12:1,2.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

ÎN PRAGUL UNEI CASE DIN MARYLAND

„I-am spus că am pentru ea un mesaj de 4 minute jumătate. Ea a spus: 'Nu cred. Am deja ceva din textele voastre.' I-am spus că nu se obligă prin nimic. Ea a spus: Să văd dacă nu o interesează pe cumnata mea'. Așa că mi-am pus fonograful în fața casei de alături a cumnatei și i-a cântat „Lumea Nouă”. Când s-a încheiat, am deschis Biblia și i-am arătat 'domnia de o oră cu fiara' și cine era 'fiara'. Ea a spus că mulți oameni foarte educați și-au bătut capul cu întrebarea asta. Vroia *Lumea Nouă* dintr-odată. Am promis să revin. Trebuia să fiu la niște studii. Pe urmă ea și-a făcut o operație la coloană. Înainte de asta s-a dus la sora ei și i-a spus cum au fost păcălite și nu au primit adevărul și după câteva studii știa că aceasta era ce căutase ea în Biblie. Amândouă au plâns fiindcă până atunci se hrăniseră din cojile religiei. A fost în spital câteva luni și la sora ei și apoi s-a întors. Am întrebat-o dacă vrea să meargă la un studiu al *Turnului de Veghere*. A zis că dacă conduc cu grijă va încerca să meargă. A mers. Drumul era cu denivelări și credea că a doua zi nu se va putea mișca. Dar în schimb s-a simțit mai bine și putea să se aplece în spate. Zice că se simte din ce în ce mai bine. A lucrat din ușă în ușă și câteodată s-a dus de mai multe ori în același loc, și a participat la adunările *Turnului de Veghere* și la studii. Va pleca în Baltimore să fie cu sora ei. Spune că vrea să lase lucrurile lumești și să între în serviciul Lui. Acum și sora ei este interesată.”

LA LUCRU ÎNTR-O MARE CLĂDIRE DE BIROURI (BOSTON, MASS)

„Am întâlnit la el în birou un alt avocat, care este catolic. Când a văzut cărțile și a știut că sunt cu martorii lui Iehova, m-a invitat să iau loc și mi-a zis: „Vreau să stăm de vorbă”. M-a întrebat despre lucrarea noastră și a zis: "Trebuie să fie niște oameni foarte, foarte bogați în mișcarea asta, fiindcă faceți așa o lucrare formidabilă." Când i-am spus că nu este cazul și că lucrarea era susținută financiar prin contribuții voluntare de la oameni obișnuiți, a fost uimit și a zis: "Voi faceți același lucru pe care Domnul și discipolii Lui l-au făcut, când s-au dus fără bani să facă bine; și el binecuvântează lucrarea și sacrificiul vostru." A spus că un preot proeminent tocmai îi spusese: "Marile obstacole pentru biserică sunt banii și politica". Pe urmă m-a întrebat: 'Lucrarea voastră influențează tineretul de azi? Eu sunt președintele consiliului școlar și starea tineretului de azi este deplorabilă." Am fost fericit să îi spun de cei 15 mii de copii de la Convenția Teocratică din St Louis din 1941, fiecare primind gratis o copie a cărții *Copii* de Judecătorul Rutherford (i-am arătat o copie), și că avea o mare influență asupra lor ca să facă bine; cum își consacraseră viața Domnului și lucrării Lui și cum mergeau la casele oamenilor cu această carte și cu alte texte. A fost foarte încântat să audă asta și a zis că-i minunat. A fost foarte bucuros să ia cartea, zicând că o va citi cu plăcere. A mai zis: 'Am observat cum tribunalele

acestei țări și-au schimbat hotărârea și acum vă tratează corect. Îmi pare bine să văd asta". Mi-a mulțumit pentru vizită și m-a invitat să mai vin".

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL LXV

1 SEPTEMBRIE 1944

Nr. 17

„ACEASTĂ EVANGHELIE VA FI PROPOVĂDUITĂ”

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor; atunci va veni sfârșitul.” – Matei 24:14, *Am. Stan. Ver., margin.*

1. Iehova este Cel care a transmis evanghelia. El creează evanghelia; deoarece El este Creatorul faptelor care propovăduiesc vestea bună pe care o transmite spre a fi înregistrată și înțeleasă. La vremea hotărâtă de El, trimite mai departe evanghelia. În acest scop, El îi alege, îi unge și îi trimite pe propovăduitorii evangheliei.

2. Nici un serviciu, nici o ocupație sau carieră de pe pământ n-ar putea fi mai presus, mai importantă și esențială decât aceea de a propovădui evanghelia Împărăției. De ce am face o asemenea afirmație? Deoarece nici un serviciu sau chemare n-ar putea fi mai presus, la fel de vitală și benefică decât cea urmată de Servul Principal al Celui Prea Înalt Dumnezeu, care se numește Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu. S-a întâmplat numai în acea zi, Nissan 14 din anul 33 d.Chr., ca El să fie răstignit pe lemn și să moară; însă ce a făcut Isus în anii dintre acel moment și botezul înfăptuit de către Ioan Botezătorul? A înfăptuit propovăduirea Guvernului Teocratic al lui Iehova. Iehova Dumnezeu știa de ce aveau cel mai mult nevoie oamenii, de aceea L-a trimis și L-a însărcinat pe Fiul Său, Isus, pentru a propovădui evanghelia Împărăției Sale către oameni. Isus Christos știa care e voința Tatălui Său în această privință. De aceea, când și-a făcut apariția la sinagoga din Nazaret, printre cei care L-au cunoscut ca fiind tâmplar, fiul unui tâmplar, Isus și-a citit însărcinarea de a propovădui din Sfintele Scripturi ale lui Dumnezeu, rostind următoarele cuvinte:

3. „Duhul Domnului [Iehova] este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.” (Luca 4:16-21, *The Emphatic Diaglott*). Isus nu a respins însărcinarea dată Lui de Iehova, dar a fost într-un singur gând cu Tatăl Său în această privință și s-a supus bucuros voinței Tatălui Său. Așadar, Isus a început adevăratul serviciu al vieții Sale, care nu a fost numai pentru binele suprem al omenirii, ci în primul rând pentru gloria veșnică a lui Dumnezeu și spre justificarea numelui lui Iehova. În acord cu aceasta este scris în Luca 8:1: „Curând după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El” – *Emph. Diag.*

4. De ce se aflau cei 12 oameni cu el? Din acest motiv: Isus știa că viața Lui pe pământ va fi scurtată din vreme. Acesta mai știa că va dura mult timp după moartea Sa și reînvierea la viață până ce Guvernul Teocratic va fi instituit, de aceea, proclamarea Teocrației va trebui să fie dusă mai departe multă vreme după înălțarea Sa la ceruri, la dreapta lui Dumnezeu. Aveau să treacă mai bine de 18 secole până la apariția Teocrației. Atunci, oare să fi considerat Isus că nu era important sau destul de urgent ca evanghelia să fie propovăduită în continuare, prin urmare, discipolii Săi putând întrerupe propovăduirea acesteia, preocupându-se, la fel de bine, să-și dedice mijloacele, abilitățile și timpul altor ocupații? Oare Isus a considerat că, atunci când ei au observat semnele sosirii Împărăției pe care El le-a prezis lor, atunci în primul rând va fi vremea

ca ei să se gândească să-și organizeze ocupațiile pentru a putea propovădui evanghelia? În nici un caz. Având în vedere propria Sa plecare și durata timpului care se întindea înaintea Sa, Isus a pus temelia pentru un corp de propovăduitori ai evangheliei, al căror serviciu avea să se extindă asupra întregului interval de timp și care nu aveau să abandoneze niciodată propovăduirea celei mai importante vești până la sosirea Teocrației. Așadar, Isus a ales și a învățat 12 apostoli pentru a urma aceeași chemare ca și El. Astfel, aceștia trebuiau să o considere drept cea mai importantă misiune, pe care n-aveau voie să o neglijeze nicidecum sau s-o plaseze pe un plan secund sau să se abată de la aceasta. Acești 12 apostoli trebuiau, de asemenea, să înmâneze celorlalți făclia evangheliei, astfel încât, când aceștia își vor fi terminat cursul, cei care rămân să poată fi capabili să-i învețe și pe alții. – 2 Timotei 2:2.

5. Astfel, de-a lungul tuturor veacurilor, adevărata propovăduire a evangheliei Împărăției a continuat fără întrerupere, deși lipsită de fermitate câteodată. Totuși, Isus nu s-a referit la aceasta când a rostit această frază tulburătoare: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14). El nu a dat de înțeles că va fi nevoie de multe secole, ci doar că mai multe secole ar putea permite suficient timp pentru ca veștile bune ale unei viitoare Împărății să poată fi propovăduite tuturor neamurilor înainte de venirea sfârșitului lumii.

6. Atunci, la ce s-a referit Isus? Orice veste referitoare la Guvernul Teocratic aparține evangheliei sau înseamnă că e o veste bună. Astfel, când patriarhului Avraam i s-a spus că Dumnezeu va face din acesta un neam și că, în sămânța sa sau în urmașii săi, toate familiile și neamurile pământului vor fi binecuvântate, aceasta a însemnat o veste bună sau *evanghelie*. Totuși, cuvintele citate din cele spuse de Isus au un înțeles diferit, care împărtășește expresiei „ACEASTĂ evanghelie a Împărăției”, un înțeles special și actual. Cuvintele făceau parte din remarcabila Sa profeție privitoare la sfârșitul lumii, iar în acea profeție, propovăduirea evangheliei părea să preceadă imediat sfârșitul lumii. Mult după începutul secolului al 20-lea, se credea că „această evanghelie” reprezenta vestea cea bună a sosirii unei Împărății, cu nimic diferită față de evanghelia propovăduită de-a lungul celor 18 secole precedente. Pentru prima oară, în anul 1920, Iehova Dumnezeu, prin cel mai mare Profet al Său, Isus Christos, a descoperit că „această evanghelie a Împărăției” avea un înțeles mai clar și o semnificație imediată. În anul 1920, într-un articol publicat la data de 1 iulie, în „*Turnul de Veghere*”, intitulat „Evanghelia Împărăției”, această afirmație a fost făcută în subtitlul „Serviciu pentru Toți”: „Este de menționat că acesta nu spune că va fi propovăduită evanghelia care a fost propovăduită celor umili pe întreaga perioadă a Evangheliei. La ce evanghelie s-o fi referit oare? Evanghelia înseamnă veste bună. Vestea cea bună de aici face referire la sfârșitul vechii guvernări a lumii și la stabilirea Împărăției lui Mesia. Înseamnă că noaptea cea întunecată a păcatelor și tristeții se va termina. Înseamnă că stăpânirea lui Satan se va destrăma și nu se va mai ridica niciodată... căci Domnul e aici. Și-a luat o mare putere și conduce! Se va observa că în porunca menționată, acest mesaj trebuie transmis între momentul încheierii marelui război mondial [primul] și momentul „marelui necaz”, menționate de Domnul în Matei 24:21, 22. Acest mesaj n-ar fi putut fi transmis înainte de începerea [primului] război mondial.” (Paginile 199,200).

TIMPUL PROCLAMĂRII

7. Oricine se străduiește să analizeze profeția lui Isus va observa că, după precizarea ridicării națiunilor și împărățiilor împotriva altor națiuni și împărății, care a început în Războiul Mondial din 1914, acesta nu numai că a prezis nenorocirile care se vor abate asupra urmașilor Săi, însă a adăugat și ce ar trebui să facă aceștia, în ciuda situației. Acesta este spus: „Și această veste bună a Împărăției va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate popoarele și atunci va veni sfârșitul.” – traducerea *Weymouth*.

8. Pare a fi o lucrare formidabilă de dus la îndeplinire în acest răstimp. Totuși, Isus a vrut să spună că aceste deosebite „vești bune ale Împărăției”, imposibil de propovăduit mai înainte, vor fi propovăduite în toate colțurile lumii locuite ca o mărturie pentru toate națiunile între Primul Război Mondial și dispariția tuturor acelor națiuni în pustiul morții, la bătălia Armagedonului, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic” (Apocalipsa 16:14-16). Confrunțați cu un timp atât de limitat, cei care sunt însărcinați cu această mare responsabilitate a propovăduirii evangheliei n-ar trebui să se descurajeze. Întrebarea cu care ne confruntăm nu e aceea dacă: „Putem să o facem cu atât de puțini propovăduitori și într-un răstimp atât de limitat?”. Atotputernicul Dumnezeu va face ca timpul să fie suficient și să existe îndeajuns de mulți propovăduitori. Întrebarea este: „Cine va juca un rol în împlinirea profeției lui Isus, cu toată binecuvântarea care îi așteaptă pe cei care vor lua parte la aceasta? Ne va include și pe noi?” Ne va include, dacă apreciem oportunitatea și ne îndeplinim obligațiile față de Domnul Dumnezeu nostru, în conformitate cu devotamentul nostru total față de El. Aceste vorbe, rostite de Fiul Său, Isus Christos, nu reprezintă o simplă profeție a ceea ce va urma, ci reprezintă o poruncă, în același timp. Simpla afirmație a lui Dumnezeu, privitoare la ce lucrare trebuie îndeplinită la un anumit moment, constituie sau reprezintă o PORUNCĂ către aceia care Îl servesc pe El în acel moment. Aceia care-I sunt credincioși Lui în acel moment nu vor dori îndeplinirea profeției pentru a se depărta de ea abandonând-o, fără a avea o parte privilegiată din acestea.

9. Durata perioadei pentru propovăduire nu e o problemă demnă de a fi luată în considerare. Durata perioadei, *scurtă* cum este ea, atunci când este comparată cu cele 18 secole anterioare, se află în mâinile lui Dumnezeu. Responsabilitatea noastră este să știm că *acum* este vremea ca și noi să ne implicăm cu zel într-un privilegiu fără precedent, cu hotărârea de a continua astfel până la sfârșit.

10. Aceasta este demult prevestita „ziua lui Iehova al oștirilor”, căci este ziua în care sosește Teocrația Lui. Este emoționanta zi a Împărăției deja sosite și care nu mai trebuie să fie așteptată. Pe când întemeierea sa se anticipa a avea loc peste 1800 de ani, Isus Christos, respectând voința lui Dumnezeu, a considerat-o ca fiind de asemenea importantă încât s-o propovăduiască. E tare important s-o cântăm acum, când acel Guvern drept este aici! Din moment ce Pavel, în acel trecut îndepărtat putea să spună, „și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Corinteni 9:16); deci vai celor ce se află acum în nevoie, dacă aceștia nu vestesc „această evanghelie”, anume că Împărăția a sosit, iar scopurile sale trebuie să fie împlinite.

11. Trebuie să fim profund impresionați în fața acestui motiv special din cauza căruia s-a făcut abstracție de intervalul de timp. Isus a declarat că acest scurt interval a fost destinat cu îndurare de Atotputernicul Dumnezeu pentru a putea fi salvați niște oameni la bătălia Armagedonului. Să nu spuneți, atunci, ei bine, dacă Împărăția lui Dumnezeu a sosit, de ce nu se dă lupta Armagedonului mai repede și să încheiem odată totul și să mângâiem oamenii de această nefericire care a cuprins națiunile? Drept răspuns, Biblia spune: „Dacă Împărăția deja stabilită ar continua direct cu bătălia Armagedonului, atunci n-ar mai exista supraviețuitori umani pe pământ ai acesteia, nici măcar o rămășiță dintre aleșii lui Dumnezeu”. „Marele necaz” s-a abătut asupra organizației lui Satan din 1914, după cum e însemnat de Primul Război Mondial. Finalul și marele punct culminant al acestei nenorociri va avea loc la lupta decisivă între oștirile lui Iehova și toate oștirile lui Satan la Armagedon. Din acest punct de vedere, Isus a spus: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” – Matei 24:21, 22, 29.

12. De dragul comparației, să privim 19 secole în urmă și să ne întrebăm: „Ce s-ar fi întâmplat dacă judecata și moartea l-ar fi răpus pe Simion Petru imediat după ce și-a negat Domnul de trei ori? Care ar fi fost soarta discipolilor, în afară de Iuda Iscarioteanul, dacă aceștia ar fi fost judecați după ce au plecat cu toții, abandonându-L pe Isus și lăsându-L de izbeliște în

măinile cetei brutale care L-au arestat în Ghetsimani? Oare judecata ar fi fost în favoarea salvării lor? Greu de crezut! De asemenea, în timpul tensiunilor generate de Primului Război Mondial, nu numai că mânia lui Iehova s-a abătut asupra națiunilor din cauza comportamentului lor, dar furia Sa s-a aprins împotriva poporului Său binecuvântat din cauza eșecului acestuia de a propovădui cu îndrăzneală „această evanghelie a Împărăției”. Îngăduirea în fața hotărârii puterilor lumii implicate în război ca propovăduirea deschisă și publică a Împărăției să fie încetată sau domolită și-a atins punctul cel mai scăzut în anul 1918, iar în cursul acestui an critic, arată profețiile biblice, Isus Christos s-a arătat la templu pentru judecată. În acel an, de fapt, poporul binecuvântat și oprimat al lui Iehova aștepta izbucnirea bătăliei de la Armaghedon. Dar oare dacă bătălia efectivă i-ar fi luat prin surprindere? S-ar fi găsit oare măcar o rămășiță dintre cei aleși de El care să-i urmeze poruncile pentru slava Împărăției? I-ar fi surprins eliberați de orice frică de oameni care întind capcane? I-ar fi găsit oare eliberați de constrângeri și strivind cu ușurință păcatele religiei?

13. Faptele răspund contrariul. Numai după ce-a trecut o vreme, Iehova Dumnezeu i-a eliberat pe cei din rămășița aleasă și credincioasă, aceștia realizând că Dumnezeu fusese furios pe ei la acea vreme dintr-un motiv puternic. Dacă bătălia Armaghedonului ar fi lovit atunci pământul, cei din rămășiță n-ar fi putut fi salvați pentru a supraviețui acelei lupte. Iar dacă rămășița consacrată unsă n-ar fi fost considerată demnă de a fi salvată, atunci cine oare din națiunile omenirii ar fi fost salvate și ar fi supraviețuit bătăliei Armaghedonului? Abia după redobândirea și acordarea libertății de a propovădui „evanghelia Împărăției” de către rămășiță, aceștia îndeplinesc profeția, care declară: „În ziua aceea vei zice: „Te laud, DOAMNE [Iehova], căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!” „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci DOMNUL IEHOVA este tăria mea și pricina laudelor mele și El m-a mântuit.” – Isaia 12:1,2.

14. Către cei aleși sunt scrise cuvintele: „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2:12, 13). De aceea, este evident că, pentru ca cei din rămășița restatornicită să servească după voința Domnului și, astfel, să le fie asigurată salvarea, zilele „marei necaz” au fost scurtate. A nu se înțelege greșit. Zilele de „mare necaz” nu au fost scurtate odată cu încetarea Primului Război Mondial; acele zile s-au repetat prin izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, în anul 1939. Domnul Dumnezeu și Fiul Său nu au fost responsabili nici pentru Primul Război Mondial, nici pentru conflictul global din prezent. Satan Diavolul, demonii Săi și agenții lor umani sunt responsabili pentru aceste războaie. Adevăratele zile de „mare necaz” sunt cele împotriva organizației vizibile și celei invizibile ale lui Satan, pricinuite de marele Împărat Iehova și asociatul Său, Regele Isus Christos. Marele necaz a început împotriva acelei organizații nelegiuite în anul 1914, când „vremea neamurilor”, lungă de 2520 de ani, s-a apropiat de final, în toamna acelui an. Atunci, menținerea neîntrepută a lui Satan ca „prinț al lumii” invizibile trebuia să se sfârșească, iar vremea domniei Teocratice trebuia să fie reinstaurată pe acest pământ. Fără a mai întârzia un moment, la sfârșitul timpului neamurilor de domnie ne-teocratică, politico-religioasă a acestui pământ condus de oameni lumești, Iehova Dumnezeu a preluat El Însuși marea putere și a început să domnească. (Apocalipsa 11:17). Cum? În felul următor:

15. Datorită provocării organizației lui Satan și a amenințărilor acesteia în ceruri, și pentru a-și arăta propria atotputernicie invincibilă, Iehova a activat organizația principală din universul Său. A făcut aceasta prin punerea celui mai preaslăvit Fiul al Său, Isus Christos, întronându-L ca rege a acelei organizații principale, acesta acționând ca cel mai important reprezentat al lui Iehova împotriva organizației inamice în ceruri și pe pământ. Astfel și-a rezumat Iehova Dumnezeu domnia Sa Teocratică, privind acest pământ. A adus din sânul organizației Sale universale un nou guvern, organizația principală, concepută conform voinței lui Dumnezeu, aducând-o și dedicând-

o justificării numelui Său. A fost ca și cum un băiețel ar fi luat naștere din pântecul unei femei a lui Dumnezeu; iar nașterea acestui guvern principal al universului lui Dumnezeu este ilustrat în câteva simboluri în Apocalipsa 12:1-5. Noul guvern a fost în vechime preumbrit prin cetatea-capitală Sion. Iehova Dumnezeu, acum domnind prin intermediul puterii acestei organizații principale a Christosului Său, a trimis de îndată sceptrul Fiului Său întronat în Sion și i-a transmis Regelui să acționeze împotriva organizației inamice. Prin aceasta, „zilele de mare necaz, cum n-au mai existat altele asemenea de la începuturile lumii”, s-au abătut asupra organizației lui Satan. La începuturile lumii, organizația lui Satan nu a fost provocată în ceruri sau alungată și înjosită pe acest pământ, însă acum a suferit cea mai umiltoare experiență și nenorocire.

16. Cât de adâncă a fost mahnirea organizației demonice a lui Satan în ceruri nu avem de unde să știm. Potrivit lui Iehova Dumnezeu, care i-a dat lui Isus Christos o prezicere a acesteia, El a descris înainte de a se întâmpla, pentru noi astăzi. „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Christosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” (Apocalipsa 12:7-10, *Goodspeed*). Acea luptă a început în anul 1914 și s-a sfârșit cel târziu până în anul 1918.

17. Oare această prezicere profetică a evenimentelor actuale arată că Împărăția triumfătoare a lui Dumnezeu nu a lăsat inamicul deja slăbit să se odihnească pe pământ, ci a menținut ofensiva violentă împotriva inamicului într-un alt loc, această ultimă fortăreață a sa pe pământ? În acel moment, oare Iehova Dumnezeu a dat semnalul pentru începerea bătăliei Armagedonului, ca împărații acestei lumi să fie loviți de marea mânie a lui Dumnezeu, iar conducătorul lor invizibil, Satan, să fie strivit, legat și aruncat în „abis” și întemnițat acolo pentru o mie de ani? Oare a fost Satan Diavolul deja legat? Și nu a început oare domnia cea de o mie de ani a lui Isus Christos alături de credincioșii Săi, cu nemăsurată pace și prosperitate pentru „oamenii de bună-credință” ascultători? Toate faptele contrazic o asemenea concluzie.

18. După ce a suferit o mare nenorocire în cer, Satan, acum alungat pe pământ, nu a fost confruntat imediat cu bătălia Armagedonului și apoi distrus. Apocalipsa arată că acesta a primit o mare libertate de acțiune pe pământ, libertate pe care o folosește pentru a abate mari nenorociri asupra pământului și „mărilor”, dar și pentru a persecuta „femeia” lui Dumnezeu, sau organizația universală, care este reprezentantă pe pământ de către „rămășița seminției sale”. Din cauza activităților acestei rămășițe, după cum se descrie în capitolele din urmă ale Apocalipsei, Satan și organizația sa demonică au pornit la război împotriva acestei rămășițe. Întâia oară, în Apocalipsa, capitolul 16, după prezicerea supărătoarelor plăgi abătute asupra organizației lui Satan pe pământ, adunarea conducătorilor lumii sub demoni la bătălia Armagedonului este făcută cunoscută omenirii. Astfel, este clar că atunci va începe viitoarea bătălie a Armagedonului, care este „bătălia acelei mărețe zile a lui Dumnezeu cel Atotputernic [Iehova]”, ultima parte a „marei necaz” abătut asupra organizației lui Satan, vizibile și invizibile. Astfel, prin îngăduitoarea pauză dintre începerea și finalul marelui necaz, a fost posibil ca acele zile de necaz să fie „scurtate”. Se întâmplă la fel ca în anii 66-70 d.Chr.. Atunci, retragerea trupelor romane și încetarea asediului Ierusalimului timp de câțiva ani au scurtat zilele de necaz. Această întrerupere a permis creștinilor și persoanelor de bună voință care locuiau în Ierusalim să scape și să fugă în alte locuri, dincolo de furia romanilor care reîncepeau asediul. – *Războaiele* lui Iosepus, cartea 2, capitolul 19.

19. Acum era momentul ca ei să se refugieze pentru ca „unii oameni să fie salvați” din bătălia de la Armagedon. Mijloacele actuale de a ajuta spre această salvare a oamenilor este propovăduirea „evangeliei Împărăției”. Această fugă și alte evenimente ale acestei „zile ale lui Iehova” au fost prezise simbolic în profeția lui Zaharia, la capitolul 14. Zaharia era unul dintre

„sfinții din vechime” pe care Iehova Dumnezeu îl crescuse pentru a face profeții și pentru a-i ridica și încuraja pe iudei să reconstruiască templul lui Iehova, care fusese distrus când Ierusalimul a fost cucerit pentru prima dată de către armatele babiloniene în anul 607 î.Chr. Acum, în zilele noastre, când Mesagerul lui Dumnezeu, Isus Christos, a venit la templu și și-a adus rămășița credincioasă în templu, în comuniune cu Acesta, și când mai vine și o mare turmă de „alte oi” pentru a-L sluji pe Dumnezeu zi și noapte, chiar în aceste zile, marele Profet al lui Iehova, Isus Christos, dezleagă înțelesul profeției lui Zaharia. Capitolul 14 spune așa:

20. „Iată, vine ziua lui Iehova, când toate prázile tale vor fi împărțite în mijlocul tău. Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate. Ci Iehova Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum s-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei... și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Iehova, Dumnezeul meu și toți sfinții împreună cu El! În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Iehova, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim (de la rămășiță), și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Și Iehova va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Iehova va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume.” – Vs. 1-9, *Am. Stan. Ver.*

ÎMPĂRĂȚIA LUI IEHOVA ȘI AUTORITATEA LUI CRISTOS

21. „Ziua lui Iehova” a sosit în 1914, odată ce a luat asupra Sa puterea de Conducător Teocratic și Suveran Universal, cu referire specială la acest pământ și națiunile de pe el care s-au revoltat împotriva domniei Sale Teocratice. Semnele vizibile că ziua Lui a început și că anul 1914 era anul marcat pentru „vremea sfârșitului” care avea să înceapă asupra organizației lui Satan s-au arătat prin începerea Primului Război Mondial și a altor evenimente prezise, cel mai notabil dintre acestea fiind persecutarea credincioșilor lui Iehova. Isus îi avertizase în profeția Sa că „veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu.” dar „cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.”. (Matei 24: 9,13) Aceștia care erau urâți reprezentau partea vizibilă a organizației universale a lui Dumnezeu, denumită simbolic *Ierusalim*. Credința lor și serviciul lor pentru Iehova Dumnezeu și pentru Christosul Său a stârnit ura neamurilor, astfel că Iehova Dumnezeu a adunat toate neamurile împotriva *Ierusalimului* pentru a se lupta. Partea de început a acelei bătălii a avut loc între 1914 și 1918, când națiunile au fost violente cu organizația vizibilă a lui Iehova. Casele credincioșilor Săi, locurile lor de adunare, precum și filialele acestora pentru lucrarea de propovăduire în țările străine au fost jefuite în multe locuri. În cadrul asaltului, mulți dintre cei care încercau să-și păstreze integritatea față de Mirele lor, Isus Christos, neatinsă, au fost nevoiți să cedeze în fața atacului inamicului și au permis să le fie răpită integritatea lor creștină, spre deosebire de multe femei drepte care au luptat până la moarte pentru a-și păstra integritatea în ascultare față de legea lui Dumnezeu.

22. O mare parte a credincioșilor lui Iehova, descriși ca fiind „jumătate din cetate”, s-au adunat împreună sub presiunea națiunilor persecutoare și a demonilor și au permis să fie luați prizonieri în suflet și spirit, precum și în trup, fiind duși în organizația inamică ca servitori și sclavi ai acestora. Aceștia au format clasa „servului rău”. Era exclus ca aceștia să-l mai servească pe Dumnezeu în cadrul organizației Sale, întrucât Isus Christos, în calitate de Judecător al lui Iehova la templu, i-a dat afară din sfânta organizație și i-a trimis împreună cu ipocriții religioși.

(Matei 24:48-51) Dar nu la fel s-a întâmplat și cu rămășița credincioasă, poporul consacrat al lui Iehova. După cum e scris: „Dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate.”

23. Cei rămași sau rămășița, este reprezentată de cei care au rămas credincioși în spirit, rugăciune și osteneală. Imediat ce mânia lui Iehova s-a întors de la ei datorită reabilitării lor față de greșelile din 1918, aceștia au primit privilegiu noi în cadrul organizației sale vizibile sau „cetății”. Astfel că nu au fost „nimiciți cu desăvârșire din cetate”.

24. Sfârșitul Primului Război Mondial nu a adus cu sine încetarea strângerii națiunilor împotriva rămășiței lui Iehova în ură și opoziție. Națiunile lumii încă stau adunate împotriva lor și conspiră la scară mondială pentru a se apropia de aceștia chiar înainte de bătălia de la Armagedon pentru a-i distruge cu desăvârșire. Aceste opoziții și persecuții ale martorilor lui Iehova nu vor înceta în perioada postbelică. Martorii lui Iehova vor sta izolați ca o mică insulă de adevărați servi ai lui Dumnezeu cel adevărat și viu într-o mare de inamici organizați peste tot în jurul lor. Cu toate acestea, vedem că Iehova Dumnezeu este pregătit să meargă înainte și să lupte împotriva tuturor acelor națiuni, la fel cum a făcut în vremurile din vechime, pe vremea puternicelor bătălii împotriva inamicilor poporului Său tipic. Noi așteptăm ca Iehova Dumnezeu să ne aducă salvarea glorioasă prin „lucrul Său nemaiauzit” împotriva acestor națiuni și împotriva organizației demonice care ne-a declarat război. În timp ce așteptăm, ne bucurăm de faptele descoperite despre Împărăția lui Dumnezeu, fapte la care privim cu propriii noștri ochi ai înțelegerii în lumina profețiilor divine care acum ajung să se împlinescă, inclusiv profeția lui Zaharia.

25. În această zi a lui Iehova, rămășița Lui va sta în picioare în fața Lui și va privi spre „muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului către răsărit”. Acel munte simbolizează organizația Sa universală, peste care a răsărit „Soarele dreptății”, trimițând razele sale de lumină și binecuvântare spre partea pământescă vizibilă a organizației asediată de către națiuni. Pe acel munte stă Iehova, reprezentat de Regele Său Isus Christos încoronat și domnind, care s-a ridicat cu autoritate împotriva inamicilor lui Iehova. În ceea ce privește acest lucru este scris, ca aplicare la „timpul sfârșitului”: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit și anume oricine va fi găsit scris în carte.”—Daniel 12:1.

26. La ridicarea Regelui uns al lui Iehova în calitate de Cap al noului Guvern Teocratic sub Iehova, are loc un lucru minunat în organizația lui Iehova, după cum e simbolizat de „muntele Măslinilor”. „Muntele” sau organizația universală este văzut „despicându-se la mijloc, spre răsărit și spre apus”, făcând „o vale foarte mare”. „O jumătate de munte” este văzut „trăgându-se spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi”. Acest lucru, sub nici o formă, nu ilustrează că o ruptură are loc în organizația universală a lui Iehova, pentru a produce dezordine și o împărțire a Împărăției în sânul acesteia. Din contră, ruptura ilustrează nașterea noului Guvern Teocratic sub Isus Christos. Acest lucru e ilustrat și în profeția lui Daniel, ca fiind tăierea pietrei din munte fără a folosi forța de muncă umană, piatră care distruge întreaga organizație demonică din univers și devine un mare munte și umple întregul pământ. – Daniel 2:34,35,45.

27. Tăierea pietrei simbolice, și despicarea simbolicului „munte al Măslinilor”, jumătate din acesta mișcându-se spre nord, a avut loc în anul 1914. Ambele acțiuni simbolice reprezintă nașterea Împărăției lui Dumnezeu, autoritatea fiind acordată Christosului Său. Nordul fiind direcția conducerii Teocratice a lui Iehova, atât piatra tăiată, cât și jumătatea de munte care s-a mutat spre nord ilustrează organizația Sa principală, iar Iehova este Capul peste toată organizația Sa universală. Cealaltă jumătate de munte care s-a mutat spre sud ilustrează organizația universală ca fiind supusă capitalei Sale, Sionul. Organizația principală și organizația universală cooperează în armonie perfectă conform voinței Dumnezeului Cel Atotputernic. Împreună, aceștia formează singurii munți spre care se poate fugi pentru siguranță; iar în „valea” acoperită și

protejată de către aceștia, este un refugiu sigur. Împărăția lui Iehova prin Christosul Său este singura speranță de salvare pentru cei asupriți de către Diavol și organizația sa. Este singura speranță de salvare pentru toți cei care caută viața. Prin această Împărăție, Iehova Dumnezeu va porni la luptă împotriva tuturor națiunilor pământului și le va distruge pe toate în marea bătălie de la Armagedon, la fel cum a luptat pentru aceeași Împărăție împotriva organizației demonice a lui Satan în „războiul istoric din ceruri”, care acum a trecut. Astfel, va veni Iehova Dumnezeu și „toți sfinții” sau „cei sfinți” alături de El; iar Conducătorul acestor sfinți este Regele Isus Christos.

28. De la nașterea Teocrației, în 1914, până la venirea sa pentru lupta și distrugerea inamicilor aliați la Armagedon este grozava „zi a lui Iehova”. Aceasta este ziua favorabilă pentru a fugi spre o siguranță sigură împotriva executării la Armagedon. Aceasta este ziua propovăduirii evangheliei Împărăției, pentru a dovedi, astfel, că merităm să fim salvați și să le arătăm altora singurul refugiu spre salvare. Spre valea Împărăției, înconjurată de „munții” lui Iehova, adică, Isus Regele și toți îngerii sfinți cu El, chiar acolo fiind locul unde a fugit rămășița credincioasă a lui Iehova. Tot acolo trebuie să fugă toți acei „oameni de bună credință”, care vor să scape de nimicire împreună cu acele națiuni care luptă împotriva rămășiței lui Dumnezeu. Este o zi minunată. Deși pare a fi parțial întunecată din cauza persecuțiilor și atacurilor inamicilor, lumina clară a adevărului lui Iehova strălucește, iar binecuvântările trimise asupra poporului Său ajută la limpezirea situației și împiedică întunecarea totală a acesteia. Ea însăși este o zi, căci precede domnia de o mie de ani a preaiubitului Său Fiu. Este o zi specială pe care Iehova Dumnezeu a păstrat-o pentru El însuși, spre justificarea numelui Său. Prin urmare, este cunoscută și va fi cunoscută sub numele de „ziua lui Iehova”.

29. La sfârșitul zilei Sale, Iehova se va ridica și se va duce înaintea Regelui Său pentru a-i face propria Sa mărturie de supremație și suveranitate universală. Atunci, ziua aceea va deveni lumină. Va fi luminată cu o flacără a gloriei Sale de victoria Sa totală asupra întregii organizații a lui Satan: „Căci pământul va fi plin de cunoștința salvei DOMNULUI, ca fundul mării de apele care-l acopăr.” – Habacuc 2:14.

30. În această zi a lui Iehova, se află și „râul cu apa vieții, limpede ca cristalul”, și este văzut „ieșind din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului”, Regele Său. Pe ambele maluri, acesta este înconjurat de pomul vieții, ale cărui frunze slujesc la vindecarea persoanelor de bună-credință din toate națiunile. (Apocalipsa 22:1, 2, *Am. Stan. Ver.*) Apele râului vieții, limpede ca cristalul izvorăsc din Împărăție, apoi prin organizația Sa vizibilă ajung în cele din urmă, la oameni. De aceea, în această zi a lui Iehova, „apele vii” ale evangheliei Împărăției se vor putea vedea „izvorând din Ierusalim; jumătate curgând spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus”. Spre răsărit și spre apus curg acestea, pentru a ajunge la „marea” umanității înstrăinată de Iehova Dumnezeu. Acest râu de apă vie nu e ca un torent de iarnă care în sezonul cald și secetos al persecuției va seca. Profetia spune că „așa va fi și vara și iarna”; iar faptele arată că întreg anul, anotimp după anotimp, fie în vremurile căldurii fierbinți a persecuției, fie în vremurile de pace, apele dătătoare de viață continuă să curgă de la tronul Împărăției prin organizația credincioasă a martorilor lui Iehova.

31. Acum, în această zi, este adevărat că Iehova este „Împăratul întregii lumi”, întrucât și-a luat asupra Sa puterea Sa de drept de a conduce aici, precum și în tot restul universului. ȘI VA DOMNI! În toate colțurile lumii, peste tot unde există credincioși, aceștia mărturisesc că El domnește prin intermediul Regelui Isus Christos cel uns, și Îl recunosc pe Iehova Dumnezeu și pe Regele Său ca adevăratele „Stăpâniri Înalte”. Aceștia dau ascultare acestor „stăpâniri care sunt” și se supun Lor, mai degrabă decât altor oameni. (Romani 13:1; Faptele Apostolilor 5:29) Și înainte de terminarea zilei bătăliei de la Armagedon, Satan și toți demonii săi vor vedea distrugerea tuturor reprezentanților lor de pe pământ de către „lucrul nemaiauzit” a lui Iehova, și numai Iehova va continua să dețină pământul ca „Împărat peste tot pământul”. Există un „singur

Iehova”. Numai Unul poartă numele de Iehova, și nu se cuvine ca oamenii, acum, ca pe vremea lui Enos, să-și pună lor sau altor creaturi numele de Iehova. (Geneza 4:26, *margin*) Martorii Săi activi fac cunoscute toate aceste adevăruri importante și se roagă ca El să-și dovedească puterile împotriva dușmanilor la bătălia de la Armaghedon: „Ca să știe că numai Tu, al cărui Nume este IEHOVA, Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul.” – Psalmii 83:18.

TEOCRAȚIA ȘI DOMNIA DE O MIE DE ANI

32. Deși Dumnezeu Cel Atotputernic le permite dușmanilor Săi să continue abuzul de putere în calitate de împărați și conducători prin opoziția lor față de El și Regele Său investit, hotărârea Sa este transmisă către toată lumea, zicând următoarele: „Iehova împărătește: să se veselească pământul și să se bucure ostroavele cele multe! Norii și negura îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelii scaunului Său de domnie. Înaintea Lui merge focul și arde de jur împrejur pe potrivnicii Lui.” (Psalmii 97:1-3, *Am. Stan. Ver.*). Deoarece „Împărăția lumii [noi] a trecut în mâinile Domnului nostru [Iehova Dumnezeu] și ale Christosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” (Apocalipsa 11:15, *A.S.V.*) Înainte de toate, Iehova domnește, cu suveranitate universală: „Căci DOMNUL [Iehova] este un Dumnezeu mare, este un Împărat mare mai presus de toți dumnezeii.” (Psalmii 95: 3) Cu toate acestea, în semn de mulțumire și iubire față de Cel care a fost dispus să fie umil sub mâna Dumnezeului cel Atotputernic chiar și la moartea rușinoasă pe stâlpul de pe Golgota pentru justificarea numelui lui Dumnezeu, Iehova Dumnezeu a rânduit asocierea cu Sine în domnia Sa, în această zi, pe Fiul Său, Isus Christos. Această alăturare dintre Tată și Fiul în această domnie comună precede Armaghedonul și distrugerea armatelor lui Satan. Este la fel ca alăturarea „împăraților de la răsărit”, Darius și nepotul său Cir. După distrugerea Babilonului, regele Dariu Medul a preluat conducerea asupra imperiului cândva dominat de Babilon. Doi ani mai târziu, nepotul său Cir a devenit împărat. – Daniel 5:31; 6:28.

33. Ziua lui Iehova Dumnezeu este o zi a războiului împotriva tuturor inamicilor Săi din cer și de pe pământ. Actul final al acestei zile glorioase va fi legarea lui Satan de către cel mai mareț Mesager sau Înger al lui Iehova, Regele Isus Christos. După aceea va veni domnia cea pașnică de o mie de ani asupra pământului prin „Prințul Păcii” în numele tuturor „oamenilor de bună-credință”. Domnia lui Christos în urma acestei zile seamănă cu domniile consecutive ale lui David și a fiului său, Regele Solomon. Ziua lui Iehova corespunde cu domnia turbulentă a lui David, plină de războaie, în care a distrus toți dușmanii Teocrației tipice și a extins granițele Teocrației în limitele rânduirii date de către Iehova Dumnezeu. Ziua domniei de o mie de ani a lui Christos corespunde cu domnia pașnică și plină de prosperitate a fiului lui David, Solomon, în gloria majestății sale și împlinirea puterii și înțelepciunii sale. Astfel că acum, în această zi a lui Iehova, Domnul Dumnezeu Iehova domnește, iar Guvernul Teocratic al lui Iehova, prin Fiul Său Isus Christos este *aici*. În același timp, Împărăția de o mie de ani a lui Isus Christos este aproape și este din ce în ce mai aproape, odată cu apropierea Armaghedonului! Chiar *acum*, în acel dublu sens, o putem anunța în unitate și cu bucurie: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape” și „Împărăția cerurilor este aproape.” – Matei 4:17; Luca 21: 31.

34. ACEASTA este Împărăția, a cărei evanghelie va fi propovăduită, așa cum s-a prezis și s-a poruncit, pe tot cuprinsul pământului, ca mărturie pentru toate națiunile. Predicarea evangheliei trebuie să se facă acum, în această zi a lui Iehova, în timpul în care dă dovadă de bunăvoință, între „războiul din cer” și bătălia finală de la Armaghedon, pauză prin care Iehova Dumnezeu a scurtat timpul „marelui necaz”. De dragul celor aleși, pe care chiar El i-a ales, a scurtat acele zile. (Marcu 13:20) Prin urmare, drept mulțumire față de această hotărâre, prin care să-și poată pune la punct salvarea și să-și asigure chemarea și alegerea, fie ca toată rămășița celor aleși încă în viață să continue să predice această veste bună a Perfectului și Dreptului Guvern, creat nu de mâini omenești, ci de către Dumnezeu. Rămășița este constituită din ultimii membri

pe pământ ai clasei miresei lui Christos. Astfel, în această zi a lui Iehova, când „râul curat cu apa vieții” curge de sub scaunul Împărăției prin organizația Sa vizibilă „Ierusalim”, fie ca rămășița „miresei” să se unească cu Mirele: Spiritul spunând „Vino”. Să-i încurajeze pe semenii lor să le slujească tuturor „oamenilor de bună-credință” care au urechi să audă, chemându-i să le spună mai departe și altora „Veniți”. Apoi, printr-o vestire comună a „acestei evanghelii a Împărăției” către toate rasele, națiunile, popoarele și limbile, atât rămășița, cât și acești tovarăși de bună-credință să propovăduiască venirea Regelui către toți cei care doresc să transmită adevărul spunând: „Și oricui îi este sete să vină și oricine vrea, să ia apa vieții fără plată.” – Apocalipsa 22:17.

ȘUVOI ȘI RĂZBOI

35. Au fost petrecuți mulți ani de vestire până acum, dar nu fără a îndura greutăți și rezistență fanatică. Proclamarea evangheliei a fost îndeplinită în timp ce oamenii aveau de-a face cu un extraordinar val de anti-propagandă pentru împărățiile lumii păcătoase, această întreagă propagandă încercând să reducă la tăcere mesajul Împărăției și să preocupe mințile și să distragă atenția oamenilor. Mai mult de atât, după cum este descris la Apocalipsa 12:15 și 16 în evoluția ultimelor evenimente, „șarpele”, sau marea organizație a „balaurului”, a revărsat pe gură, împotriva „femeii” (sau organizației) lui Dumnezeu, „un râu, după femeie, ca s-o ia râul.” (Apocalipsa 12:15, *Am. Stan. Ver.*) Părțile mai stabile ale omenirii sunt simbolizate de „pământ”. De la Primul Război Mondial încoace, organizația „demonică” a eliberat pe „pământ” un imens șuvoi de elemente radicale, revoluționare, inclusiv Acțiunea Catolică și așa-numitele „fronturi creștine”, pe naziștii, fasciștii și alți totalitari, prin care este ilustrat a fi râul agresiv, „femeia” lui Satan, Babilonul, în Apocalipsa 17:15. Aceste elemente reacționare, religioase și totalitare au fost îndoctrinate, organizate, apoi azvârlite de organizația lui Satan, mai ales prin gurile sale religioase pe pământ, pentru a fura libertățile omenirii date de Dumnezeu adică toată libertatea de exprimare, a presei, de educație și de închinare față de Iehova.

36. Deși pare a fi direcționat direct către guvernele liberal-democratice, acest șuvoi de hoarde religioase, naziste și fasciste a fost împotriva lui Iehova și împotriva Împărăției Sale prin Isus Christos. Astfel, organizația nelegiuită a lui Satan a lansat un atac la adresa rămășiței „femeii” lui Dumnezeu pe pământ, ca prin răsturnarea tuturor constituțiilor democratice și liberale de pe pământ să-i poată șterge pe martorii lui Iehova și pe colaboratorii lor de bună-credință de pe suprafața acestui glob și să reducă la tăcere totală predicarea „acestei evanghelii a Împărăției” pe cale orală și prin texte scrise. Acest punct de vedere asupra lucrurilor nu este o simplă fantezie. Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu este o autoritate pentru aceasta. Și încă din 1922 și 1933, datele corespunzătoare venirii la putere a fascismului și nazismului, dar mai ales din 1940, anul atacurilor la nivel național la adresa martorilor lui Iehova în fortăreața americană a democrației, acest lucru este *dovedit* de adevărul gol-goluț. Întrucât forțele totalitare nu au putut domina Liga Națiunilor, au renunțat la Ligă și și-au stabilit propria ligă religioasă și totalitară. Apoi, prin agresiunile lor din 1939, au provocat un război la nivel global și au făcut ca fiara cu șapte capete a Ligii Națiunilor să cadă în abisul ineficienței și pasivității.

37. În fața tuturor acestor evenimente, martorii lui Iehova, prin îndurarea Sa, nu au căzut pradă distrugerii și încă mai sunt în viață astăzi pe acest pământ, predicând cu mândrie evanghelia Împărăției sale. De ce! Apocalipsa 12:16 dezvăluie o parte a acestui motiv, și anume: „Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură”. Prin urmare, întrucât martorii lui Iehova nu s-au culcat pe jos ca niște pești morți sub presupusele „înaltele stăpâniri”, la fel ca în anul 1918, și deoarece au respectat poruncile lui Dumnezeu mai întâi și au dus o bătălie fără compromisuri pentru libertatea aprobată de Dumnezeu pe frontul de acasă, așadar, „pământul”, sau partea mai stabilă și mai anti-radicală a

societății omenești a prins curaj să ia măsuri. Acest „pământ” a deschis gura prin publicarea de editoriale și declarații care încurajau libertatea de exprimare, libertatea presei și libertatea la religie și drepturile constituționale. „Pământul” a luat apoi niște decizii în favoarea acestor drepturi și libertăți la cele mai înalte curți ale națiunii. Astfel, toți de pe pământ au făcut față, au contracarat atacul, au înghițit potopul și, astfel, au ajutat „femeia” pe această cale indirectă. Chiar acest război total din prezent pare să facă parte din strategia omenirii liberale și democratice declarat de a absorbi apele totalitariste și de a face loc de manevră mult-râvnitelor libertăți. Cel puțin, conform idealurilor exprimate la începutul acestui conflict global, efortul „pământului” liberal-democratic este de a pune lumea în siguranță de agresiunilor altor astfel de șuvoaie ale hoardelor totalitariste din gura „balaurului”.

38. Ce rămâne de făcut acum, toți care puneți mărturia vie a Împărăției lui Dumnezeu, după cum poruncește El? Să nu creadă nimeni dintre voi că, datorită acestui ajutor temporar din partea celor care sprijină stabilitatea și siguranța internațională ne așteaptă eliberarea față de încălcarea acestor libertăți și a lucrării noastre de propovăduire. Demonii încă sunt în libertate! În Apocalipsa 12:17, este scris că organizația demonică, fiind înfrântă în planul său de persecuție prin elementele totalitare, s-a înfuriat pe „femeia” lui Dumnezeu, sau organizația sfântă. Ostilitatea sa față de toți membrii organizației lui Dumnezeu este din ce în ce mai aprigă din cauza mâhnirii sale. Așadar, sunteți avertizați din timp că acesta va merge mai departe, pentru că „s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Christos.” Acest lucru, cu siguranță, se aplică perioadei postbelice. Așadar, martorii lui Iehova și însoțitorii acestora se pot aștepta ca războiul satanic, sub influență demonică, să fie continuat în perioada ce-a rămas până la marele final de la bătălia Armagedonului. Să fie oare speranțele noastre în „omenire”, mai ales în organizațiile internaționale postbelice? Nu! Teocrația lui Iehova va fi întotdeauna ajutorul nostru!

39. Isus Christos a prevestit că Liga Națiunilor va fi „urâciunea pustiirii”, organizație care a luat naștere după Primul Război Mondial și care și-a asumat rolul de a lua locul Împărăției lui Dumnezeu și, astfel, „să stea pe locul sfânt, unde nu are ce căuta”. (Matei 24:15; Marcu 13:14) Mulți au fost înșelați de această imitație a Împărăției lui Christos, care, de fapt, a fost o „imagine a fiarei” cu cele șapte capete. (Apocalipsa 13:14-18) În timpul actualului război total, acea monstruoasă creatură cu șapte capete a căzut în „abis”, puterile naziste, fasciste și religioase ajutând-o în acest sens. Acum, conform infailibilului Cuvânt al lui Dumnezeu și tuturor indicațiilor acelor vremuri, acea creatură scufundată are să-și facă din nou apariția după războiul global, sub forma unei organizații pentru cooperare internațională pentru pace, siguranță și libertate în fața agresiunilor. Va fi anunțată ca fiind ultima speranță a omenirii. Forțele politice din spatele ei vor exercita presiuni pentru a-i face pe toți oamenii să se închine organizației vizibile a Diavolului sub această formă finală a conducerii omenești. Cei care i se vor închina ei vor fi însemnați ca susținători și conlucrători, ceea ce îi va condamna la pieire la Armagedon. Făuritorii acestei creaturi internaționale postbelice, cei care îi vor face propagandă și clerul religios care o va conduce din anumite motive, așadar, nu doar că vor adopta o poziție împotriva Împărăției lui Dumnezeu, ci se vor opune proclamării acesteia de către rămășița lui Iehova și „oamenii de bună-credință”. Acest lucru înseamnă război împotriva „acestei evanghelii”.

40. Avertismentul lui Isus cu privire la acea „urâciune a pustiirii” va avea o mai mare însemnătate în perioada care va precede acest război total decât în perioada ce a urmat Primului Război Mondial. Fără îndoială, la reapariția acestei urâciuni din „abis”, așa cum a fost prezis în Apocalipsa 17:8-11, toți cei care o vor vedea și își vor da seama că aceasta e urâciunea care se va împotrivi Împărăției, vor fi nevoiți să fugă fără întârziere la munții Împărăției lui Dumnezeu pentru siguranță și pentru a supraviețui. Cum să afle ei drumul într-acolo dacă nu le este propovăduită această evanghelie a Împărăției Domnului? – Romani 10:11-15.

41. Martorii lui Iehova și tovarășii lor deja au fugit la acești munți. Cei credincioși refuză să plece din acest loc de protecție și salvare, în ciuda tuturor ispitelor și atacurilor din partea forțelor acestei lumi. Datoria lor este clară. Nici acum și nici în perioada postbelică nu se vor lăsa impresionați de vederea „urâciunii pustiirii”. Nu se vor lăsa înșelați sau convinși să se închine la ea și nici nu se vor simți jenați de agitația din lumea întreagă și de propaganda în favoarea acesteia. Nu se vor teme de ea, nu vor înceta să asculte de poruncile supreme ale lui Iehova Dumnezeu și nici nu se vor dezice de mărturia lui Isus Christos, indiferent de cum va arăta organizația mondială și indiferent care vor fi legile sale, în conflict cu legile lui Dumnezeu. Misiunea lor de a fi martorii Dumnezeului cel Atotputernic va fi prețuită ca și cum ar fi cel mai de preț lucru pentru ei. Ca justificare a numelui lui Iehova, aceștia vor fi în continuare activi spre a împlini partea binecuvântată în profeția Domnului, „Această veste bună despre Împărăție va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile.” În cele din urmă, prin mila lui Iehova exercitată prin Isus Christos, aceștia vor stăruii până la final, strigând „Împărăția cerurilor este aproape.”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este Iehova Creatorul și Transmițătorul evangheliei?
2. De ce putem presupune că nici o lucrare de pe pământ n-ar putea fi mai importantă decât predicarea evangheliei?
3. Cum suna însărcinarea lui Isus? Și ce a făcut El cu privire la aceasta?
4. În vederea cărei informații a lui Isus și cu ce scop au fost cei 12 cu El?
5. Cât timp a stat evanghelia Împărăției sub proclamare; și s-a referit oare Isus Christos la aceasta în profeția de la Matei 24:14?
6. a) Ce este o evanghelie și de când este propovăduită? b) De ce expresia „această evanghelie a Împărăției” are un înțeles special, și prin ce explicație publicată face de cunoscut Iehova Dumnezeu înțelesul acesteia către poporul Său?
7. Conform declarației lui Isus, în ciuda cărui fapt va fi propovăduită „această evanghelie a Împărăției”?
8. a) La fel, când trebuie propovăduită „această evanghelie” și, astfel, care devine întrebarea vitală pentru fiecare dintre noi? b) Au fost cuvintele lui Isus doar o profeție? De ce?
9. De ce nu este chestiunea timp-durată responsabilitatea noastră? Și care anume e responsabilitatea noastră?
10. Ce zi emoționantă este aceasta? Și de ce a fost crescută importanța predicării evangheliei?
11. Când a început „marele necaz” prezis de Isus? Când se va sfârși? Și de ce a fost alocat un interval de timp?
12. a) Uităndu-ne 19 secole înapoi, ce fapte putem nota ca purtând răspunsul la întrebarea de mai sus? b) Ce fapte asemănătoare s-au petrecut în 1918 și ce întrebare se poate pune având în vedere posibilitățile?
13. De ce ne dau faptele un răspuns negativ? Și de când s-au adeverit vorbele de la Isaia 12:1,2 cu privire la poporul lui Iehova?
14. a) În mod special, de ce au fost scurtate zilele “marelui necaz”, și de ce nu prin încetarea Primului Război Mondial? b) Când au început zilele de mare necaz și de ce atunci?
15. În ce fel au început acele zile de necaz în 1914?
16. Cum descrie Apocalipsa, capitolul 12, acel început al necazului pentru noi? Și când s-a terminat acea parte?
17. Prin urmare, ce întrebări apar cu privire la ceea ce a urmat? Faptele înclină în favoarea unei concluzii afirmative?

18. a) Ce i-a fost, atunci, acordat lui Satan între timp și când începe partea finală a „marei necaz”? b) Deci cum au fost scurtate zilele necazului și ce ilustrare din vechime avem în acest sens?
19. a) Pentru ce a venit acum timpul și care este mijlocul prin care se vor împlini cele prezente? b) De ce a fost crescut profetul Zaharia cu mult timp în urmă și de ce e acum momentul ca profeția sa să fie înțeleasă?
20. Care este înțelesul profeției din Zaharia 14:1-9?
21. a) Când a început „ziua lui Iehova” și ce semne au apărut în această privință? b) Cum au fost adunate neamurile împotriva Ierusalimului pentru a se lupta? Și cum a fost prădat și distrus, iar femeile, siluite?
22. Cum a intrat în captivitate „jumătate din cetate” și cum „a fost nimicită din cetate”?
23. Cum se face că „rămășița” nu a fost nimicită din cetate?
24. a) De la terminarea Primului Război Mondial, și în perioada postbelică următoare, ce s-a întâmplat cu strângerea națiunilor în raport cu Ierusalim? b) În contrast cu aceasta, ce vedem acum și de ce?
25. Care este „muntele” pe care stau picioarele lui Iehova și în ce mod reprezentativ stă el acolo?
26. Când Acesta se ridică, ce lucru minunat are loc la acest „munte al Măslinilor” și ce ilustrează sau nu ilustrează aceasta?
27. a) Ce este ilustrat prin cele două jumătăți ale muntelui și ce scop are valea dintre ele? b) Cum vine Iehova și toți „sfintii” alături de El?
28. a) Pentru ce, atunci, se pregătește această zi a lui Iehova și cine profită de ea? b) Cum de e ziua nici senină, nici întunecată și cum de este o zi singură, cunoscută sub numele de ziua lui Iehova?
29. Cum va fi această zi luminoasă „la ora înserării”?
30. a) Cum ilustrează Apocalipsa 22 acele „ape vii”, care e sursa lor și încotro curg? b) Cum se face că nici „vara”, nici „iarna” nu le afectează curgerea?
31. Cine e acum „Împărat peste tot pământul” și în ce fel se manifestă aceasta cu privire la poporul Împăratului?
32. a) De ce, în ciuda opunerilor continue a conducătorilor lumii, este totuși adevărat faptul că „Iehova domnește”? b) De ce are Iehova un asociat cu El pentru a domni, și prin care doi împărați din vechime a fost ilustrat acest lucru?
33. a) Ce legătură este între ziua lui Iehova și domnia lui Christos și prin domniile consecutive ale căror doi împărați a fost ilustrat acest lucru? b) Prin urmare, ce fapt putem anunța împreună și cu bucurie?
34. a) Atunci, de ce să fie recunoscători aleșii în mod special pentru aceste vremuri și ce ar trebui să facă? b) Cine ar trebui să li se alăture lor în serviciu și cum?
35. a) În fața cui a fost predicarea evangheliei săvârșită până acum? b) Ce este „râul” aruncat de balaur din gura sa și de ce a făcut acest lucru?
36. a) Care a fost ținta aparentă al râului, dar împotriva cui a fost îndreptat el, de fapt? b) De ce nu este acest punct de vedere o simplă fantezie?
37. Cu toate acestea, care este starea martorilor lui Iehova astăzi? Și ce anume a făcut parte din acest cuget, conform Apocalipsa 12:16?
38. a) La ce să nu se aștepte acum martorii lui Iehova și de ce nu? b) Având în vedere ceea ce este cu siguranță în viitor, unde să căutăm ajutor?
39. a) Ce a însemnat experiența „urâciunii pustiirii” până acum? b) Conform Cuvântului Domnului, ce viitor are aceasta și ce înseamnă pentru „această evanghelie”?
40. În vederea acestui lucru, cum poate fi aplicat avertismentul lui Isus cu privire la perioada postbelică și ce va trebuie făcut pentru siguranță și supraviețuire?

41. a) Unde sunt martorii lui Iehova și tovarășii lor martori acum și ce refuză ei să facă? b) Care e datoria lor clară cu privire la prezent și la perioada postbelică?

REZOLUȚIE

1. Sâmbătă după-amiază, pe 12 august, după susținerea discursului premergător în fața Adunării Teocratice a Vestitorilor Uniți din toată lumea, N. H. Knorr, președintele Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, la Buffalo, orașul principal, a supus următoarea rezoluție spre adoptare de către această Adunare, având reprezentanții ei în 17 orașe:

„REZOLUȚIE

2. ‘STUDIATE în lumina profeției lui Isus Christos cu privire la semnele care vor marca sfârșitul lumii, toate evenimentele din lumea aceasta, precum și experiențele adevăraților servi ai lui Isus fac o certitudine din faptul că în anul 1914 e.n. domnia neîntreruptă a lui Satan a luat sfârșit și a început Guvernarea Teocratică a lui Iehova și stăpânirea lui Christos;’

3. „ÎN CIUDA celor mai intense activități ale poporului credincios al lui Iehova în ultimii 30 de ani de a publica texte cum că Împărăția lui Dumnezeu ar fi ultima speranță a omenirii, mesajul Împărăției continuă să fie respins de către liderii lumii. Deja, înainte de sfârșitul războiului mondial, liderii și guvernatorii lumii propun pentru epoca postbelică un nou plan revizuit de colaborare internațională pentru pace, prosperitate și securitate mondială; au făcut acest lucru ca o sfidare la adresa stabilirii Împărăției lui Dumnezeu;

4. „PRIN URMARE, SE DECIDE:

‘CĂ Împărăția lui Dumnezeu prin Fiul Său Isus Christos reprezintă Guvernul lumii noi a dreptății; și numai ea este speranța tuturor fapturilor umane ce-și doresc viață veșnică, liniște netulburată, siguranță față de toate agresiunile organizațiilor vizibile și invizibile ale Diavolului și libertate totală pe pământ pentru fiii lui Dumnezeu;’

‘CĂ inspiratul Cuvânt al lui Dumnezeu prezice, după acest război total, despre restabilirea unei înțelegeri a omului pentru cooperare politică, economică și religioasă între națiuni; iar asta va distra atenția omenirii de la Împărăția lui Dumnezeu și va încerca să se așeze pe locul sfânt al Guvernului Drept, astfel că va deveni o ‚urâciune’ în ochii lui Dumnezeu și va aduce pustiire asupra tuturor națiunilor ca expresie a mâhnirii Sale;’

‘CĂ noi, în calitate de martori ai lui Iehova, vom continua să ne oferim credințioșia de neclintit față de Împărăția lui Dumnezeu;

‘CĂ porunca profetică a lui Isus Christos încă rămâne valabilă, pentru cei înțelepți, „Evangelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.”.

‘CĂ noi, având în vedere că suntem cei care ne-am consacrat în totalitate lui Dumnezeu și voinței Sale, călcând pe urmele lui Isus Christos, ne recunoaștem obligația ca propovăduitori ai evangheliei Împărăției; și că, astfel, până la sfârșitul organizației lui Satan și a creației sale postbelice pentru dominarea omenirii, ne vom păstra integritatea continuând să susținem Împărăția lui Dumnezeu și să nu conținem niciodată să propovăduim tuturor națiunilor că „Împărăția cerurilor este aproape.”

5. Adoptarea rezoluției de mai sus a fost înaintată și aprobată. Când președintele a pus întrebarea, rezoluția a fost adoptată printr-o susținere copleșitoare, urmată de o ploaie de aplauze. Detaliile complete legate de acest eveniment vor fi publicate cu un raport al Adunării într-un număr viitor al acestei reviste.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce a fost după-amiaza de 12 august a acestui an plină de evenimente?
2. Ce spune rezoluția despre anul 1914 e.n.?
3. Ce spune despre propovăduirea evangheliei, primirea acesteia și planurile lumesti de după război?
4. Ce s-a hotărât cu privire la: a) Împărăția lui Dumnezeu; b) Cuvântul Domnului cu privire la „urâciunea pustiirii”; c) soarta martorilor lui Iehova; d) porunca profetică a lui Isus Christos; și e) obligația și determinarea celor consacrați ai lui Iehova?
5. Ce măsuri s-au luat spre aprobarea rezoluției?

LĂRGIREA PRIVILEGIILOR

În zilele de început, când apostolii încă mai erau pe pământ, se considera că era un moment potrivit să se înfăptuiască adunări sau grupe de credincioși care să creadă în Iehova, și în Mesia adică Isus Christos. Pentru a întemeia acestea, era necesar ca unii credincioși plini de zel de la Domnul Dumnezeu să plece singuri sau în mici grupuri în diverse părți ale lumii și să înfăptuiască propovăduirea credinței. Prin eforturile lor intense, prin credința lor în Dumnezeu, au fost întemeiate adunările. Aceste binecuvântări și privilegiile ale serviciului de pe teren nu puteau fi evitate și nici tratate superficial; iar apostolii și-au apreciat responsabilitatea în această privință. După cum e consemnat în Cuvântul lui Dumnezeu, nici nu se pun la îndoială încercările și nenorocirile pe care au trebuit să le îndure acești pionieri apostolici. Le-au îndurat cu bucurie și nici măcar pentru o clipă nu s-au oprit în activitatea lor. Ei știau că oricine „ar fi vestit numele lui Iehova urma să fie mântuit”. Aceștia mai știau și că cei care aveau să vestească trebuiau să știe ceva despre El înainte să-i poată vesti numele. După cum e consemnat la Romani 10:13-15: „Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși?” Dumnezeu e cel care îi trimite în lume pe propovăduitori.

Din Ierusalim, centrul de atunci pentru coordonarea lucrării în ceea ce privea organizația vizibilă a lui Dumnezeu, apostolii, evangheliștii, învățătorii și slujitorii au fost trimiși înainte pregătiți pentru a predica. Iubitorii de dreptate ai acelor zile trebuiau să aibă ocazia de a asculta Cuvântul Domnului, așa că astfel de propovăduitori erau trimiși către ei. Odată ce aveau să audă, puteau să creadă; astfel creștea numărul celor din comunitatea de credincioși, fiind organizați în biserici sau grupe, „asociații”, cum le numim noi azi. Astăzi, toți care Îi sunt credincioși sunt recunoscători lui Iehova Dumnezeu pentru că și-a trimis propovăduitorii (nu „clericii”, luați aminte) ca să ducă mesajul Împărăției adevărului. Îi suntem recunoscători pentru acești servi credincioși ai Săi. Pentru a ne arăta recunoștința și aprecierea față de El, am devenit și noi propovăduitori pe teren pentru Împărăție și am plecat mai departe pentru a predica, din casă în casă, iar asta cu o bucurie a inimii.

De când ne-am consacrat Lui, am aflat că acest privilegiu de a predica pe teren și binecuvântările sale nu se compară cu nimic altceva când vine vorba de plăcerea și bucuria la care ne-am așteptat. Este singurul lucru care le aduce servilor lui Dumnezeu satisfacție și mulțumire adevărată în această lume veche ce se stinge rapid. Într-adevăr, suntem recunoscători pentru Organizația Teocratică pe care a zidit-o Dumnezeu pe întreg pământul sub conducerea Fiului Său, Christos care este în templu; pentru judecata care a început la templu în 1918 și pentru

instruirea și corectarea care a ajuns la servii lui Dumnezeu. Au fost nevoiți să scape de multe lucruri, mai ales obiceiuri și practici religioase, așa numita „dezvoltare de caracter” prin care și-au canalizat eforturile pentru a se pregăti pentru cer. Întrucât vedem clar că judecata de la templu nu înseamnă pregătirea pentru plecarea în cer sau pentru a trăi pe veci pe pământ, care sunt cele mai importante, ci pentru a ne pregăti pe noi înșine pentru a fi niște servi buni pentru Iehova Dumnezeu și pentru a fi echipați corespunzător pentru a ne respecta legământul față de El. Noi știm că singura cale prin care putem face asta este să fim propovăduitori pentru numele, scopul și Împărăția Sa.

Fie că suntem propovăduitori într-o grupă, fie că suntem simpli pionieri sau pionieri speciali, în America sau în altă parte, știm că, pentru a ne demonstra dragostea și devotamentul neegoist față de Iehova Dumnezeu, trebuie să-i respectăm poruncile, una dintre ele stabilind clar devotamentul nostru total față de serviciu acum, și anume: „Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor.” (Marcu 13:10) Oriunde ne-am afla, fie la casa Bethel din Brooklyn (N. Y.), fie la fabrica Societății, fie la Ferma Împărăției, procesând hrană pentru familia de la sediu, sau la Colegiul Biblic Gilead al Turnului de Veghere, fie într-o filială străină sau în serviciul de pionierat pe teren, fie într-o organizație locală, toți, până la ultimul, trebuie să fim propovăduitori ai Împărăției, deoarece aceasta e cea mai importantă lucrare ce poate fi desfășurată pe pământ în ziua de azi. Iehova Dumnezeu a construit o mare organizație sub conducerea Fiului Său. Organizația vizibilă are un sediu stabilit într-un punct central, iar de acolo, propovăduitorii evangheliei sunt trimiși mai departe în toată lumea. Tot de acolo, este dirijată și funcționarea filialelor din străinătate, prin pionieri și servi ai fraților și prin organizări de grupe, pentru ca oamenii de bună credință să aibă ocazia de a asculta și de a crede, așa cum scrie la Romani 10:13-15, după cum am citat mai sus.

Indiferent unde v-ați afla și ce capacități de serviciu ați avea și indiferent de timpul disponibil alocat acestui serviciu, fie că e cu normă întreagă, fie că e cu jumătate de normă, fie că sunt doar câteva ore de serviciu pe teren pe lună, sunteți asociat cu organizația de astăzi care reprezintă Noua Lume a dreptății. Să nu ne mulțumim niciodată doar cu un serviciu parțial; ar trebui să ne uităm înainte la momentul când ne vom putea lărgi privilegiile și vom putea ajunge la un serviciu cu normă întreagă în activitatea de pionierat. Cum putem face asta oare?

Mulți au fost frații din vechime care au renunțat la pozițiile lor de bunăstare și înalte funcții în comunități pentru a fi propovăduitori cu normă întreagă. Saul din Tars avea o poziție bună printre fariseii din Ierusalim; dar a renunțat la toate acestea pentru a deveni un propovăduitor, un evanghelist, sub numele de apostolul Pavel. Acesta a renunțat la confortul casei și religiei pentru a servi, lucru care a cauzat un naufragiu, o lapidare, o încarcerare, călătorii pe timp de zi și pe timp de noapte printre diverse pericole și inamici, doar pentru a putea îndeplini lucrarea de predicare, pentru ca și alții să aibă oportunitatea de a crede. Luca, tovarășul său, era medic, dar a renunțat la meseria sa pentru a fi evanghelist. Nu s-a gândit că ar putea sta acasă, că ar putea să-și vadă de meserie și să câștige o mulțime de bani, pe care mai apoi să-i doneze sediului organizației de la Ierusalim, pentru ca alții să poată pleca. Nu; el a preferat să fie el însuși un propovăduitor, pentru că acesta e cel mai înalt privilegiu pe care l-ar putea primi cineva pe acest pământ.

Unele persoane consacrate au ajuns la concluzia că e mult mai înțelept să câștige bani și să sprijine organizația Domnului din punct de vedere financiar decât să-și ia toate economiile și să le folosească în nume propriu ca propovăduitori ai evangheliei. Domnul Dumnezeu spune că tot aurul și argintul și toate vitele de pe o mie de dealuri sunt ale Lui. (Psalmii 50:10-14; Hagai 2:8) Așadar, de ce să creadă cineva, măcar pentru o clipă că trebuie să stea acasă și să nu se implice în lucrarea de pionierat pentru a câștiga bani pentru a ajuta Societatea Turnul de Veghere să îndeplinească lucrarea? Unii ar putea spune că banii sunt necesari pentru a susține lucrarea Domnului și că, prin urmare, de ce să mă duc din casă în casă și să cheltuiesc 10, 15 sau mai

multe ore servind pe teren, când aş putea avea o meserie şi pentru aceeaşi perioadă de timp şi aş putea câştiga 20 sau 30 de dolari şi aş putea contribui cu ei la Societate, astfel, ajutând pe altcineva în lucrare? Există o zicală, „Timpul înseamnă bani”; iar timpul petrecut în serviciul direct al lui Dumnezeu are însemnătate mult mai mare pentru alţii şi aduce mai multe beneficii personale decât dacă ar fi petrecut pentru transformarea eforturilor în câştiguri financiare. Isus Christos nu a cerut bani pentru a predica evanghelia. Mai degrabă, acesta a spus conducătorului tânăr şi bogat „să vândă totul şi să-L urmeze”. Dedicăţi tot ce aveţi serviciului Împărăţiei; puneţi totul la bătaie şi fiţi un bun vestitor, un vestitor al evangheliei. Echipamentul şi privilegiile primite făcând aceasta din casă în casă sunt valabile atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi în acest moment oportun.

Nu prin mari averi sau donaţii consistente de bani continuă să se desfăşoare lucrarea Domnului până în ziua de azi. Mai degrabă „donaţiile modeste” fac aceasta, ca să spunem aşa, contribuţiile de la mii de persoane din toată lumea făcute Societăţii, în donaţii de un dolar, câţiva şilingi, un peso şi alte asemenea, ceva pe care cei cu mijloace modeste îşi permit să împartă cu noi din bugetul casei. Chiar şi cu aceste contribuţii se pot menţine pioneri în serviciu peste toată America pentru Societate, se pot trimite vestitori în alte ţări pentru a înfăptui filiale, pot fi ajutaţi servi în organizare din punct de vedere financiar, pot fi aduşi vestitori speciali la Colegiul Biblic Turnul de Veghere pentru a-i trimite în lume ca servi absolvenţi calificaţi. Aşadar, iată că aceste lucruri nu se realizează prin contribuţiile câtorva persoane înstărite, ci, în principal, prin contribuţiile celor mulţi prin „donaţii modeste”.

Aşadar, n-ar trebui să aibă nimeni reţineri în a investi mai mult timp în serviciul direct pe teren, deoarece se crede în măsură să ofere mai mult sprijin financiar Societăţii prin desfăşurarea unei activităţi sau practicarea unei profesii cu remuneraţie financiară. Există o chestiune mult mai importantă de decis decât sprijinul financiar. Problema constă în integritatea, în calitate de serv al lui Dumnezeu sub obligaţiile legământului făcut faţă de El. Ce privilegiu mai mare ar putea avea o creatură decât să fie propovăduitor sau misionar cu normă întreagă, precum apostolul Pavel, Timotei şi tovarăşii lor şi alţi oameni din biserica de la începuturi? Astăzi, şi noi avem de îndeplinit o lucrare la fel ca a lor. Totul se reduce acum la privilegiile voastre personale, acestea vor fi importante, nu ceea ce deţineţi şi nici suma cu care puteţi contribui. Ceea ce vă afectează cel mai mult e ceea ce puteţi oferi în mod direct în serviciu de pe teren, proclamând numele şi Guvernul Teocratic a lui Iehova Dumnezeu.

E timpul şi se cuvine să spunem că Societatea apreciază minunatul sprijin financiar oferit de toate persoanele, fie bogate, fie sărace. Dar niciodată să nu vă gândiţi că donaţiile dumneavoastră în bani pentru Societate sunt mai importante decât contribuţia în serviciu de pe teren pentru cauza Domnului. Integritatea dumneavoastră înseamnă viaţă pentru dumneavoastră şi o parte a justificării numelui Său!

Nu oricine poate intra în serviciul de pionierat, desigur. Mulţi oameni au case şi copiii de întreţinut, iar toate acestea reprezintă o responsabilitate. Aceşti copii trebuie crescuţi „în muştrarea şi învăţătura Domnului.” (Efeseni 6:4) Trebuie să primească o educaţie corespunzătoare în ceea ce priveşte chestiunile vitale şi trebuie învăţaţi să participe la activitatea de serviciu de pe teren. Ar trebui să înveţe să le placă şi să se bucure de acest lucru. Când vor ajunge la maturitate, lăsaţi-i să decidă fiecare dacă să-l slujească mai departe pe Domnul sau nu. Lăsaţi-l pe copil să ia singur decizia cu privire la consacrarea faţă de Dumnezeu; dar nu uitaţi un lucru, calea lui Dumnezeu e calea corectă a celor vii, iar educarea copilului în spiritul acestei căi înseamnă că în mod sigur nu se va îndepărta de aceasta când va creşte. (Proverbele 22:6) Într-o bună zi, e chiar posibil ca tatăl, mama şi copilul, cu toţii împreună, să participe la serviciu cu normă întreagă. La Colegiul Biblic al Turnului de Veghere, a existat un caz al unei familii formată din tată, mamă şi fiică, care au absolvit împreună şi care au continuat lucrarea specială de pionierat. Există multe astfel de grupuri printre pionieri, iar unii dintre ei chiar doresc să se

înscrie la colegiu. Ce-ar putea fi mai plăcut și mai deosebit decât o familie întregă transformată în misionari, dedicându-și întregul timp pentru onorarea Domnului ca martori ai Săi? E o faptă de lăudat și benefică să te străduiești să slujești cu normă întregă pentru Dumnezeu. Nu toți au fost sau vor fi în stare să obțină acest lucru; din acest motiv au fost create și grupele locale.

Vestitorii din grupe sunt favorizați cu privilegii de serviciu, iar în funcție de măsura în care profită de aceste privilegii, ar trebui să încerce să progreseze prin cât mai multe ore pe teren. Cei care fac asta timp de patru sau cinci ore pe lună trebuie să reușească să-și organizeze bine timpul pe parcursul săptămânii pentru a putea realiza ore în fiecare săptămână. Când servii fraților vizitează grupele locale și le spun fraților locali despre anumite experiențe de pe teren, sau când acești frați citesc „Experiențele de pe Teren” în spatele *Turnului de Veghere*, câțiva vestitori cu timpul limitat au remarcat: „Nu mai avusesem niciodată experiențe de teren cum au fost acelea; care sunt doar excepția”. Dar ele nu *sunt* excepția. Vorbiți cu orice pionier energic care își dedică timpul serviciului, întrebați-l care sunt cerințele și veți auzi multe astfel de experiențe. Aceste experiențe se întâlnesc în mod normal în serviciu și persistă cu cât mai mult timp poate fi răscumpărat în serviciul Domnului, fiind binecuvântați cu astfel de experiențe. Dar oricum ar fi, fie că experiențele sunt favorabile, fie că nu, predicarea Împărăției lui Iehova cum a făcut Isus Christos este serviciul aprobat și poruncit de îndeplinit, din toată inima; iar credința până la capătul serviciului său demonstrează oamenilor integritatea lui și face parte din justificarea numelui Său; iar asta e tot ce contează. „Căci DOMNUL păzește pe cei credincioși” – Psalmii 31:23

SAMSON, CREDINCIOS PÂNĂ LA MOARTE

Samson nu mai are nevoie de nici o prezentare. Mărețele fapte ale acestui puternic om al lui Dumnezeu sunt cunoscute atât tinerilor, cât și celor în vârstă. Unii oameni, interpretează totul la modul literar, așa cum este scris în Cuvântul lui Iehova. Alții le consideră a fi niște fabule distractive. Când atenția clericilor pioși este atrasă asupra lui Samson, aceștia pleoscăie din limbă și dau din cap și spun doar că faptele sale pot fi considerate drept lecții de morală. Ei îl condamnă. Dar marele și Atotputernicul Iehova este de acord cu slujitorul său, Samson. (Evrei 11:32; Romani 14:4) Doar cei învățați de Iehova și de Isus Christos înțeleg cu adevărat sensul mai profund, profetic, al faptelor lui Samson.

Nașterea lui a avut loc astfel: „Era un om în Țorea, din familia Daniților, care se chema Manoah. Nevastă-sa era stearpă și nu năștea. Îngerul Domnului s-a arătat femeii și i-a zis: „să nu bei nici vin, nici băutură tare și să nu mănânci nimic necurat. Căci vei rămânea însărcinată și vei naște un fiu. Pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecul mamei lui; și el va începe să izbăvească pe Israel din mâna Filistenilor.” (Judecătorii 13: 2-5) După timpul vestit, s-a născut fiul. A fost numit „Samson”, care înseamnă „însorit, asemenea soarelui”. Numele mai poate însemna și „nimicitor, distrugător”. La acea vreme, izraeliții sufereau sub domnia aspră a filistenilor. Prin Samson, Iehova le pune la dispoziție un eliberator. – Judecătorii 13:1, 25.

Lucrarea sa a început când a devenit bărbat în toată firea. S-a dus la Timna, cam la 4,5 kilometri sud-vest de Țora, și a văzut o femeie din fetele filistenilor de care i-a plăcut. Părinții săi s-au opus femeii păgâne, dar nu și-au dat seama că era mâna Domnului, că Samson căuta o ocazie împotriva filistenilor. Samson a răspuns „Ea este pe placul meu” sau, „Ia-mi-o, căci îmi place.”. (Judecătorii 14: 3, 4, *margin.*) Eliberatorul, care crescuse, era cu ochii numai pe scopul lui Iehova, iar această femeie a filistenilor era potrivită pentru scopul de atins.

Samson nu s-a căsătorit cu această femeie păgână. S-a organizat logodna, dar mireasa aleasă a rămas cu părinții săi. Totuși, pe acele vremuri, logodnica era privită, practic, ca fiind

soția unui bărbat, acesta fiind motivul pentru ce e consemnată femeia din Timna ca fiind soția lui Samson. La sărbătoarea de șapte zile a logodnei, Samson găsește ocazia pe care o aștepta. Treizeci de filisteneni au fost de față. Nazireul le-a spus o ghicitoare: „Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă și din cel tare a ieșit dulceață”. Dacă aveau să o dezlege, Samson urma să le dea treizeci de cămăși și treizeci de haine de schimb; dacă nu aveau să o ghicească, trebuiau ei să-i dea toate acestea lui Samson. A șaptea și ultima zi i-a găsit tot muți de uimire. În disperare de cauză, au amenințat-o pe fecioară cu bătaia, iar aceasta l-a făcut pe izraelit să se încreadă în ea, iar ea i-a trădat secretul. Când a primit răspunsul de la filisteneni, Samson le-a răspuns: „Dacă n-ați fi arat cu juncana mea, nu mi-ați fi dezlegat ghicitoarea”. Samson și-a plătit datoria ucigând 30 de filisteneni din Ascalon și dându-le hainele lor conspiratorilor. – Judecători 14:10-19.

Fapta care a inspirat ghicitoarea a fost următoarea: Într-una dintre călătoriile lui Samson către Timna, acesta s-a întâlnit cu un leu. Cu putere de la Spiritul Domnului, acesta l-a omorât cu mâinile goale. Trecând din nou pe lângă leș, a văzut că a fost umplut de niște albine sălbatice, iar el a mâncat din mierea lor. (Judecătorii. 14: 5, 6, 8, 9) Acest leu ilustra protestantismul. De multe ori, leul este folosit pentru a ilustra dreptatea. La nașterea sa, la începutul reformării, protestantismul avea dreptatea de partea sa, dar, după scurt timp, s-a scufundat înapoi la bătrâna leoaică, Roma Papală și la „leul urlând”, tatăl religiei, Satan Diavolul. (1 Petru 5:8) La fel cum Samson a omorât leul care l-a atacat, la fel și cei reprezentanți prin el, servii lui Iehova pe pământ, au omorât protestantismul prin scoaterea „sabiei spiritului”. Protestantismul s-a scufundat înapoi în mocirla în care se bălăcea Vaticanul, murind. Acesta există doar cu numele, mai ales începând cu anul 1918.

Samson a mai găsit și alte ocazii împotriva închinătorilor la Diavol prin femeia din Timna. După episodul cu ospățul de logodnă, acesta s-a întors la ea în primăvara aceluiași an. Tatăl ei o dăduse altui bărbat. „Samson a plecat. A prins trei sute de vulpi și a luat niște făclii: apoi a legat vulpile coadă de coadă și a pus câte o făclie între cele două cozi, la mijloc. A aprins făcliile, a dat drumul vulpilor în grânele Filistenilor” (Judecători 15:4, 5, *A.S.V.*, margin.) Filistenii au adus mai multă război asupra lor, arzând pe femeia din Timna și pe tatăl acesteia, deoarece Samson „i-a lovit pe spate și pe pânțele, făcând un mare măcel” . (Judecătorii 15:6-8) Ca o împlinire, lucrarea Ilie înfăptuită de martorii lui Iehova până în anul 1918 fusese foarte distructivă pentru „lanurile” doctrinale ale filistenilor moderni. Răspândirea rapidă a adevărilor biblice a distrus grâнарul pe care-l pregătiseră înalții clerici pentru a hrăni oamenii și a provocat ca recolta profitabilă la care se așteptau să cadă în nimicire ca un fum.

Următoarea faptă de vitejie a lui Samson e și cea mai celebră. Filistenii îl atacaseră în forță, hotărâți să pună punct lucrării sale. Aceștia au fost ajutați de o „a cincea coloană”. Frații izraeliți ai lui Samson, iudeii cei nehotărâți, pe teritoriul cărora își întinsese corturile armata inamică, au venit pe furiș până la tabăra acestuia din munți, în crăpătura stâncii Etam. Trei mii dintre ei au venit bolborosind și plângându-se împotriva eliberatorului dat de Iehova. „Nu știi că Filistenii stăpânesc peste noi?” au întrebat ei. Practic, ei au trecut la inamic legându-l pe semenul lor izraelit și predându-l în mâinile religioniștilor păgâni. – Judecătorii 15:9-13.

Dar cu ce rezultat? Catastrofal asupra filistenilor! Chiar când delirau de bucurie la văzul inamicului lor strâns legat, frânghiile cele noi ce-i țineau brațele s-au făcut ca niște fire de in ars în foc. El a întins mâna spre cea mai apropiată armă, o falcă de măgar neuscată încă. Rotind-o pătimaș, acesta a lovit în îngâmfatul inamic și a semănat numai haos. În numai câteva clipe, locul acela numit Lehi s-a umplut imediat cu trupurile celor o mie de filisteneni. În timp ce iudeii lași stăteau înspăimântați, iar războinicii filisteneni închinători la demoni fugeau îngroziți, cântarea de biruință a lui Samson suna: „Cu o falcă de măgar, o grămadă, două grămezi; Cu o falcă de măgar, am ucis o mie de oameni”. Spiritul lui Iehova a lucrat în mod miraculos asupra slujitorului său. Cel Atotputernic și-a susținut și și-a întărit luptătorul lumii noi, care era însetat și obosit, dându-i

în mod miraculos apă din scobitura din Lehi [numele înseamnă 'falcă']. – Judecătorii 15:14-19; A.S.V.

În timpul Primului Război Mondial, mulți s-au amestecat printre rândurile martorilor lui Iehova și, susținând a fi frați spirituali în Christos, au devenit iritați și agitați față de cursul credincios al creștinilor de bună credință. Aceștia vorbeau cu o voce slabă: „Nu știi că filistenii din timpurile noastre stăpânesc peste noi?” Aceștia se agitau din cauza poziției fără compromisuri a celor credincioși, care i-au pus într-o lumină deloc favorabilă în fața conducerii mondiale, cărora trebuia să li se supună ca „înalte stăpâniri”. Erau foarte temători și dispuși să accepte o pace negociată cu inamicul, o pace cu orice preț, chiar cu prețul încălcării legământului cu Iehova Dumnezeu. Așa cum au stat deoparte cei trei mii de iudei și au privit cum Samson lupta singur, în mod asemănător, în timpul „lucrării Ilie”, contrapartea lor a refuzat să facă ceva spre onoarea cauzei lui Iehova și n-au oferit nici un ajutor lucrătorilor zeloși. În timp, leneșii au fost aspru judecați ca „servi răi”, dar Iehova i-a susținut pe luptătorii plini de zel și le-a ușurat încercările printr-o abundență de ape ale adevărului. – Isaia 40: 29-31; 55:1.

Următoarele două evenimente înregistrate din viața lui Samson sunt țintele înaltelor critici ipocrite ale „creștinătății”. Ei sunt grăbiți să condamne pe servii lui Dumnezeu și să-i scuze pe cei ai lui Satan, mai ales pe ei înșiși. Încă purtându-se ca luptătorul lui Iehova și căutând alte ocazii și oportunități de a face dreptate, Samson s-a dus în Gaza. Acolo, el a înnoptat în casa unei curve, la fel cum făcuseră spionii în Ierihon cu mulți ani înainte. (Iosua 2:1) Consemnarea nu aduce nici măcar o dovadă că Samson s-a făcut vinovat de adulter. Pe teritoriu inamic, fără îndoială că era singurul loc de înnoptat deschis pentru el. Și celelalte fapte îl sprijină tot pe Samson. Dar clericii „creștinătății” preferă să creadă ce-i mai rău când vine vorba de servii lui Iehova. Rezultatul vizitei lui Samson a fost umilirea filistenilor, dar și o onoare față de Dumnezeu. Acesta a cărat porțile cetății Gaza preț de 60 de kilometri, până în vârful unui munte de lângă Hebron. Spiritul lui Dumnezeu, prin urmare aprobarea lui Dumnezeu, era cu slujitorul Său. – Judecătorii 16:1-3.

A doua împrejurare care îi face pe clericii evlavioși să se încrunte a fost cea care a implicat-o pe femeia israelită, Dalila. Din nou, acuzațiile acestora de conduită imorală sunt nejustificate. Samson nu s-a purtat deloc înțelept, din câte se pare, mai ales după o experiență de trădare similară la mâinile femeii din Timna: dar nici măcar așa, el nu trebuie criticat. El a fost un simplu actor într-o piesă de teatru profetică, iar Iehova a fost regizorul ei. Punând la bătaie toate șiretlicurile sale ca femeie, Dalila a aflat de la Samson secretul nemăsuratei sale puteri, și anume, părul său neras. Aceasta era o condiție a legământului nazireatului (Numeri 6:5) În timp ce eliberatorul izraelit dormea cu capul în poala ei, Dalila a îndeplinit acum faimoasa tăiere nedreaptă a părului. Astfel, Samson a devenit prizonierul filistenilor. – Judecătorii 16:4-21.

Cu ochii scoși, cu brațele legate cu cătușe zornăitoare, acel Samson odată puternic a fost forțat să macine în închisoare sub crudele lovituri de bici ale filistenilor. Torționarii săi erau în culmea fericirii. Au declarat o sărbătoare religioasă chiar ca jertfă pentru dumnezeul lor Dagon. Trei mii de filistenii, printre ei fiind și cei cinci conducători ai lor, s-au adunat pe acoperișul templului; tot atâția la număr sau poate chiar mai mulți, erau adunați la parter. Veselirea lor ajunge la un punct culminant. Vor să se bucure. Îl cheamă pe „distrugătorul” țării lor, ca să-i desfete. (Judecătorii 16:23, 24) Samson e adus în fața lor. Dar ce spectacol! Cel robit este în veșminte de prizonier, acoperit de funinginea și murdăria din celula sa. Orbit, da, neajutorat, condus de un băiat. Ce cor demonic de batjocuri și ironii s-a ridicat spre a saluta figura maiestuoasă ce înainta! Da, încă mai exista ceva maiestuos la el, în comportamentul învingătorului izraelit, lucru care doar se adaugă la emoțiile stărnite ale petrecăreților. Dar acum pare să se clatine, iar băiatul îi îndreaptă mâinile către cele două coloane care susțineau templul, ca să se echilibreze. Corul de batjocuri se aude tot mai tare la semnul său de slăbiciune.

Corpul i se îndreaptă. Privirea fără țintă i se îndreaptă către cer, părul lung, – *da, acel făimos păr! i-a crescut la loc* –, îi cade pe umerii lați, iar acesta spune: „Doamne, Iehova! Adu-ți aminte de mine, Te rog; Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta” (Judecătorii 16:25-28, *A.S.V.*) Apoi, cu mâinile ținând ferm cele două coloane, ultimele cuvinte înflăcărate ale acestui eliberator izraelit se aud prin tot vacarmul și ajung la urechile celor care l-au prins: „Să mor împreună cu Filistenii!” . Își încordează spatele folosindu-și toată puterea. Marile coloane cedează, templul se prăbușește, iar ocările torționarilor săi se transformă în țipete de moarte. Samson a fost credincios până la moarte. Și prin moartea sa, a omorât mai mulți oameni decât în toată viața sa. El fusese judecător timp de 20 de ani. (Judecătorii 16:29-31, *margin.*) El începuse să elibereze Israelul, a fost un „distrugător” de filistenii și a fost o rază de speranță „însorită, asemenea soarelui” pentru izraeliții asupriți.

Clasa Samson s-a aflat în restricție în timpul Primului Război Mondial. Filistenii moderni s-au bucurat. (Apocalipsa 11:9, 10) Clericii încă mai râd, mint și, altfel, batjocoresc, chinuiesc și îi privesc cu mânie pe martorii lui Iehova. Părul lung al lui Samson a prefigurat ocară. (1 Corinteni 11:14) Asemenea ocară în numele lui Christos și al lui Iehova înseamnă putere. Rămășița unsă continuă să lupte. Ceea ce ei părăsesc din anti-tipicul templu al lui Dagon, „creștinătatea” Iehova prin Christos va răsturna la Armagedon. Asemenea lui Samson, servii lui Iehova, orbi la orice, mai puțin voința lui Dumnezeu, se roagă să fie credincioși, chiar și în fața morții. – Isaia 42:19; 2 Cor. 10:3-5; Apocalipsa 2:10; 18:2-10, 20, 21

A TREIA GENERAȚIE A ABSOLVIT LA GILEAD

Tocmai se termina recoltarea grâului la Ferma Împărăției din statul New York, când Colegiul Biblic al Turnului de Veghere din Gilead a prezentat o nouă „recoltă” de absolvenți, a treia de la deschiderea Colegiului Teocratic în februarie 1943. Această a treia generație și-a terminat cele 20 de săptămâni de studiu și instruire sâmbătă, pe 22 iulie, iar săptămâna următoare a fost ocupată cu absolvirea examenelor finale ale acestora.

Ziua absolvirii împrăștie mult suspans și nesiguranță în rândul unora dintre studenți, întrucât atunci este dezvăluit cine a absolvit și cine primește diplomă pentru respectarea standardelor de serviciu. Luni, pe 31 iulie, manifestarea au avut loc în auditoriul Clădirii Gilead. Întregul corp studențesc a fost pus să stea jos pe locuri rezervate. Un public numeros format din rude ale studenților și alți martori ai lui Iehova și persoane de bună credință interesate s-a adunat în jurul auditoriumului.

Fratele N. H. Knorr, președintele colegiului, a deschis lucrările la ora 9:30 dimineața, rugăciunea fiind rostită de către un profesor. Apoi, fratele Knorr a acordat fiecăruia dintre instructorii de la colegiu, administratorului de la Ferma Împărăției, precum și directorului Turnului de Veghere, oportunitatea de a vorbi pe scurt clasei absolvente. Dar nu se mai putea adresa nici un mesaj de încurajare corpului absolvent de propovăduitori unși ai evangheliei în afară de cel pe care însuși președintele l-a transmis lor, „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”, citând de la Matei 28:19, *A.S.V.* Întrucât a încheiat ce avusese de zis pe acest subiect, a avut numai vorbe speciale pentru studenți, după care a trecut la înmânarea diplomelor. Dintre cei 89 de absolvenți, dintr-o clasă inițială de 96 de persoane, 86 au făcut câte un pas în față și au primit acest certificat de merit. Cu toate acestea, toți cei 89 de absolvenți au primit misiuni speciale de serviciu pe teren în calitate de reprezentanți ai Societății Turnul de Veghere; veste la auzul căreia s-au bucurat toți studenții.

Acum a venit rândul studenților. Unul dintre cei mai buni membri ai lor s-a ridicat în picioare și a cerut voie să prezinte o hotărâre. Cererea i-a fost aprobată. De pe podium, acesta a citit o frumoasă scrisoare de apreciere, recunoștință și hotărâre plină de credință, lucru pe care

corpul de studenți și l-a însușit imediat prin adoptare unanimă. Întâlnirea a fost apoi încheiată după rostirea unei rugăciuni de către președinte. În timp ce acești absolvenți își preiau misiunile, rugăciunile noastre pline de zel se ridică la Dumnezeu în numele lor.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXV

15 Septembrie 1944

Nr. 18

„CĂUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU”

„Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” – Matei 6:32,33.

¹Iehova este Tatăl din ceruri, al cărui nume trebuie ținut la loc de cinste, în armonie cu inspirata rugăciune: „Sfințească-se numele Tău”. Nici un tată nu pune la dispoziție lucrurile bune și necesare mai bine decât Iehova Dumnezeu. Nici o familie nu este mai fericită și mai binecuvântată decât a Lui. Pe lângă faptul că păstrează o bună relație tată-fiu, este un mare Împărat, „Împăratul Eternității”, „Împăratul nemuritor”. El pune acum la încercare credința și recunoștința tuturor creaturilor. Încercarea este pusă la cale în legătură cu cel mai mare lucru din univers, și anume Împărăția lui Dumnezeu. Faptul că încercarea de căutare trece atât prin cer, cât și pe pământ, este arătat în Cuvântul Său scris: „Iehova Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri și domnia Lui stăpânește peste tot. Binecuvântați pe Iehova, îngerii Lui, care sunteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui și care ascultați de glasul cuvântului Lui. Binecuvântați pe Iehova, toate oștirile Lui, robii Lui, care faceți voia Lui! Binecuvântați pe Iehova, toate lucrările Lui, în toate locurile stăpânirii Lui! Binecuvântează, suflete, pe Iehova!” — Psalmii 103:19-22, *A.S.V.*

²Doar universul cel fără de sfârșit poate cuprinde „toate lucrurile din Împărăția Sa”. Problema supremă în fața tuturor creaturilor inteligente este stăpânirea universală a lui Iehova. Noi, pe pământ, suntem implicați mai ales în această problemă, deoarece aici, pe acest glob, este locul unde trebuie rezolvate toate problemele pentru vecie. Dar de ce aici, pe o planetă care este un simplu microcosmos în comparație cu întregul univers înțesat cu stele? Deoarece, în mod special aici, în locul în care sălășluiește omul, stăpânirea universală a Atotputernicului Dumnezeu a fost disputată în ultimii șase mii de ani practic, iar numele lui Iehova a fost dezonorat și blestemat. Aici, pe acest pământ, iubitul Fiu al lui Dumnezeu, Isus Hristos, a fost trimis din cer pentru a fi întâiul Justificator al suveranității universale a lui Iehova. Tot aici, i-a dat răspunsul hotărâtor marelui rebel, Satan Diavolul. A făcut asta rămânând credincios și devotat dreptului lui Iehova de a stăpâni pământul și tot restul universului, astfel demascându-l pe Diavol ca fiind mincinos.

³Sub conducerea lui Satan Diavolul, omenirea s-a îndepărtat de la conducerea Creatorului ei Teocratic, iar acest pământ a devenit, la fel cum a fost înainte, o parte a unei lumi separate și independente de conducerea lui Iehova, Suveranul universal. În mijlocul acestei lumi ostile lui Dumnezeu, Fiul Său Isus Hristos a acceptat provocarea lui Satan și a răspuns decisiv la acuzația falsă a celui necurat, cum că Iehova Dumnezeu nu poate trimite pe pământ un om care să reziste fără de pată și până la moarte tentațiilor și persecuțiilor Diavolului, pentru a-l face să uite de organizația lui Dumnezeu și de suveranitatea universală. În cadrul unui test fără precedent, Isus Hristos și-a păstrat integritatea față de Tatăl Său ceresc și și-a dovedit dragostea eternă față de

¹ Ce fel de relație duală are Iehova cu familia Sa și în ce fel testează credința și recunoștința acesteia?

² Care este chestiunea de interes suprem pentru toate creaturile inteligente și de ce este acest pământ implicat în mod special în a o atinge?

³ În ce circumstanțe a acceptat, în cele din urmă, Isus provocarea lui Satan față de Dumnezeu? Și cum a fost răsplătit pentru aceasta?

Împărăția lui Dumnezeu. Prin aceste fapte pline de iubire și ascultare, El a dat un exemplu pentru toți urmașii Săi credincioși, pentru a fi urmat întocmai, pentru onoarea și justificarea numelui lui Iehova. Datorită unei asemenea credincioșii și devotament fără egal, Iehova Dumnezeu L-a înviat pe Fiul Său martir din morți și L-a ridicat la ceruri, la dreapta Sa, pentru a fi Conducătorul acelei Împărății care va readuce acest pământ și pe locuitorii săi umani în lumea stăpânită de Dumnezeu.

⁴Iehova trebuie să domnească din nou asupra întregului pământ. Împărăția Sa prin Fiul Său plin de glorie ca Împărat, Isus Hristos, este calea perfectă de a restabili regula divină a justificării numelui Său. Memorabila clipă pentru înfăptuirea acestui lucru a sosit, iar noi ne aflăm în cele mai glorioase zile din toată istoria omenirii. În scurt timp, toate creaturile care trăiesc în cer și pe pământ vor spune: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5:13, *A.S.V.*) Acest lucru va însemna într-adevăr îndeplinirea cântecului profetic al îngerilor: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii bunăvoinței!” — Luca 2:14, *Versiunea Douay*.

⁵Nimic nu-i este mai drag lui Iehova decât Împărăția Sa, datorită dreptei cauze atașate acesteia. Aceasta a înființat-o de dragul numelui Său. Scopul Său principal este de a-și justifica numele sfânt, achitându-și numele de toate ocările mizerabile pe care Diavolul și lumea întregă i le-au făcut timp de secole, fără întrerupere sau fără să fie împiedicați. Împărăția va curăța universul de toți răufăcătorii și va uni toate creaturile într-o comuniune binecuvântată și de nedistrus cu Suveranul Suprem, Dumnezeu Cel Atotputernic. Pentru acest pământ, Împărăția va intra într-o nouă lume a dreptății și va aduce oamenii ascultători în familia lui Dumnezeu și, prin urmare, în organizația Sa universală.

⁶Mai mult de atât, cel mai îndrăgit membru al familiei lui Dumnezeu este Reprezentantul Său numit în acea Împărăție, și anume preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos, care este Împărat după propria dorință a lui Dumnezeu. Cu acest preaiubit Fiu pe scaunul Împărăției, Tatăl, Iehova Dumnezeu, a dat ordin pentru a asocia alți fii luați din rândul oamenilor, adică 144.000, care sunt „chemați, aleși și credincioși”, o „mică turmă” de urmași ai lui Hristos. (Apocalipsa 14:1,3; 17:14). Toți aceștia la un loc, sub conducerea Capului lor, Isus Hristos, „Împăratul Împăraților” vor reprezenta familia regală a lui Dumnezeu. Aceștia constituie un guvern divin, cu drept de la Dumnezeu, și reprezintă organizația principală sau partea capitală asupra întregii organizații universale a lui Dumnezeu. Prin spiritul Său și prin delegarea puterii de a conduce, Atotputernicul Iehova Dumnezeu sălășluiește în iubita Sa organizație capitală. Acestea fiind condițiile, este cu adevărat „Împărăția lui Dumnezeu”. — Psalmii 132:13,14.

⁷Privită din toate unghiurile, Împărăția lui Dumnezeu nu are obiect de comparație. Nici o formă de conducere încercată de oamenii acestei lumi, fie ea monarhie limitată sau absolută, democrație, nazism, fascism, ierarhie sau comunism, nici una nu poate fi egala Împărăției lui Dumnezeu. Acestea nu au nimic în comun cu Împărăția, ci fac parte din această lume imperfectă, care s-a înstrăinat de Dumnezeu. Marele adversar al lui Dumnezeu este invizibilul „prinț al acestei lumi”. De fapt, termenul din Scripturi pentru el este „dumnezeul acestei lumi”, iar el nu va lăsa niciodată această lume să se supună conducerii universale a lui Iehova Dumnezeu. (Ioan 14:30; 2 Corinteni 4:4). Văzând că locul Împărăției lui Dumnezeu ocupă primul loc în inima lui Iehova, și văzând și locul ocupat în scopul Său plin de iubire, Împărăția lui Dumnezeu ar trebui să fie singura formă de conducere spre care toți bărbații și toate femeile de pe pământ ar trebui să-și îndrepte dragostea, devotamentul și supunerea. Satan Diavolul, fiind oponentul lui Dumnezeu și

⁴ Pentru ce a venit timpul să se facă aici și de ce suntem în cele mai glorioase zile din istorie?

⁵ De ce îi este Împărăția dragă lui Iehova și care este scopul Său principal?

⁶ În ceea ce privește personalul de slujire, ce altceva face Împărăția și mai dragă în ochii lui Iehova Dumnezeu?

⁷ (a) De ce nu poate fi comparată Împărăția cu guvernele acestei lumi? (b) În ochii lui Dumnezeu și Isus Hristos, de ce ar trebui cu toții să ne îndreptăm dragostea și credința Împărăției? Și care au fost reacțiile lui Satan față de aceste măsuri?

contestatarul principal al conducerii universale a lui Iehova, are o poziție fermă împotriva Împărăției lui Dumnezeu. În efortul de a ține Împărăția departe de veștile cele bune și de mințile oamenilor, acesta a persecutat și a încercat să-i distrugă pe toți profeții credincioși dinaintea lui Hristos, care au prezis și au arătat spre sosirea Împărăției. Satan a făcut ca Împăratul cel uns însuși să fie acuzat de chemare la răzvrătire și răscoală, să fie bătut în cuie pe cruce până la moarte. Pe toți cei care au căutat să calce pe urmele Împăratului, adversarul i-a atacat și a încercat să le zdruncine integritatea și să le distrugă meritul de a se uni cu Isus Hristos în Împărăția din ceruri.

⁸Acum „că cele „șapte vremuri” ale Neamurilor s-au terminat, sfârșitul lor fiind în 1914 d.Chr., iar timpul ca oamenii să experimenteze auto-guvernarea cu permisiune de la Dumnezeu a expirat, Iehova Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor care vor să trăiască să se supună Guvernului Teocratic sub Isus Hristos. Dar Diavolul și demonii săi, în scurta perioadă de timp care mai rămâne până la distrugerea în Armagedon, continuă să încante omenirea cu jocul politicii făcute de om, sub conducere demonică. Astfel, demonii încearcă să distragă atenția și supunerea a cât mai mulți oameni posibil „departe de la Împărăția lui Dumnezeu. Satan îi înșală pe oameni să creadă că șefii lor religioși și politici sunt „stăpânirile înalte”, „stăpânirile de drept” și că sunt „stabilite de Dumnezeu”; prin urmare, ei cred că diversele guverne naționale pot fi și sunt parte a Împărăției lui Dumnezeu, fără să-și schimbe formele și constituțiile politice. Prin această strategie, aceștia îi țin pe oameni orbi față de adevărata Împărăție și îi supun lui Satan cu o împărăție contrafăcută. Prin urmare, aceștia aduc mari ocări lui Dumnezeu.

⁹Faptul că Iehova Dumnezeu a atribuit cea mai mare importanță Împărăției Sale prin Isus Hristos este arătat aici: De la prima carte până la ultima a Cuvântului Său Sfânt, în toate cele 66 de cărți ale Bibliei, El a pus Împărăția în centrul învățării, în jurul acesteia gravitând toate celelalte adevăruri. Întrucât această Împărăție este atât de prețioasă, glorioasă și impunătoare, mai presus de toate guvernele, împărățiile, puterile și stăpânirile, Iehova Dumnezeu, Creatorul și Fondatorul acesteia a cerut ca un loc în Împărăție să fie foarte greu de obținut și să fie nevoie de îndeplinirea unor cerințe foarte stricte, precum se spune în fraza următoare: „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.” — Faptele Apostolilor 14:22.

¹⁰Isus Hristos, care s-a dovedit primul demn de Împărăție și de a fi Împăratul acesteia, a fost Cel care a apreciat în totalitate valoarea și inestimabilul privilegiu al aceluia Guvern Drept. Cât încă a fost pe pământ, acesta i-a acordat primul și cel mai cuprinzător loc în viața Sa. El a asemuit-o unei „perle de mare preț”, având cel mai frumos luciu. El a comparat-o cu o comoară descoperită brusc într-un câmp. Pentru a o obține, a meritat din plin să vândă tot ce a avut pe pământ. (Matei 13: 44-46). Acest preaiubit Fiul al lui Dumnezeu a fost El însuși dispus să lase deoparte toată gloria Sa cerească și apoi, în afară de aceasta, să lase deoparte toate lucrurile materiale de pe pământ, chiar până la sacrificiul vieții Sale umane, pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu pentru Împărăție și pentru a fi îndreptățit pentru scaunul acesteia. Împărățiile acestei lumi și gloria lor artificială, zgomotoasă, nu i-au stârnit interesul și nu l-au tentat câtuși de puțin. Toate acestea luate la un loc, după cum au fost prezentate în palma Diavolului, nu au putut să-i cumpere slujirea și credința față de Dumnezeu și Împărăția Sa. — Matei 4:1-11.

¹¹Isus Hristos nu doar că s-a străduit să obțină El însuși Împărăția, dar a dat și tot ce a putut pentru a-și ajuta iubiții urmași să câștige acest premiu împărătesc. El i-a învățat și le-a arătat că nu trebuie să lase grijile egoiste ale acestei vieți lumești să pună stăpânire pe atenția lor și să îi îngrijoreze până la o trudă egoistă pentru nevoile lor lumești. Împărăția trebuie să fie pe primul

⁸ Ce a însemnat anul 1914 pentru conducerile omenești, dar cum a continuat Satan să distragă și să înșele oamenii și să-i aducă ocări lui Dumnezeu?

⁹ Prin consemnările acesteia și cerințele sale, cum a atribuit Iehova cea mai mare importanță Împărăției?

¹⁰ Cum a dat Isus dovada aprecierii totale a meritului și privilegiului Împărăției?

¹¹ Pe cine a ajutat Isus să câștige Împărăția și la sfatul cui pentru a face aceasta?

loc în inimile lor, iar ei ar trebui să se pună în serviciul intereselor lui Dumnezeu într-un mod neegoist. Dumnezeu, care le oferă onoarea cerească, este și Tatăl lor, și nu va întârzia să le ofere nevoile de bază, în timp ce se concentrează pe cele care contează cel mai mult. Prin urmare, Isus îi încurajează spunând: „Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu vă frământați mintea. Căci toate aceste lucruri neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” — Luca 12: 29-32.

¹²Este adevărat că Isus, pe acest pământ, a avut puteri miraculoase; dar nu a folosit aceste puteri nici măcar o dată pentru a-și satisface nevoile sau dorințele personale. El s-a bazat pe Dumnezeu, Tatăl Său, să aibă grijă de El, la fel cum le-a cerut urmașilor Săi să se bizuiască pe același Tată. El a spus foarte clar că va fi un test al credinței lor, al zelului și recunoștinței lor punerea pe locul doi în viețile lor a mâncării, hainelor, confortului și casei și dedicarea intereselor mai înalte și să le caute pe acestea mai întâi. Isus le-a reamintit că „Vrednic este lucrătorul de hrana lui” și „că vrednic este lucrătorul de plata sa.” (Matei 10:10; Luca 10:7). Dacă Tatăl cerească hrănește și acoperă cu veșminte fiarele sălbatice și păsările și ierburile câmpiilor, este un lucru nerațional și lipsit de credință să credem că nu ar adăposti, hrăni și acoperi cu veșminte pe lucrătorii credincioși care lucrează pentru Dumnezeu.

¹³La acest sfârșit al lumii, în aceste vremuri pline de pericole, când se practică raționalizarea mâncării și până și hainele se vând pe cartelă, iar prețurile chiriilor și caselor și pentru alte necesități ale vieții cresc amețitor, este greu să nu ne facem griji în legătură cu aceste lucruri. Este nevoie de cea mai mare încredere posibilă în Dumnezeu pentru a nu face din aceste lucruri obiectivele principale din viețile noastre, ci să continuăm să ne dedicăm toate gândurile și toată atenția pentru a-L sluji pe Dumnezeu și Teocrația Sa. Prima este o aspirație egoistă comună întregii lumi; dar cea din urmă este neegoistă. Prima reprezintă un serviciu pentru sine, o idolatrizare a sinelui și este asemănătoare demonismului; cea din urmă este un serviciu al intereselor Guvernului Drept al lui Dumnezeu. Noi nu ne putem împărți între ambele aspirații; nu ne putem conforma acestei lumi și nu putem căuta lucrurile care țin de aceasta, fără să împingem Împărăția Domnului undeva în fundal, atribuindu-i o valoare mai mică decât sinelui. Există doar cei doi stăpâni; și acolo unde aceștia doi nici măcar nu cooperează, ci sunt într-o opoziție mortală unul cu celălalt, nu putem iubi și sluji în același timp și să primim recompense de la amândoi. Cu privire la această chestiune critică, Isus a spus: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt.” [La fel:] „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. Sau, în cuvintele unui traducător al zilelor noastre: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și banilor.” (*Goodspeed*) Satan, „dumnezeul acestei lumi”, este dumnezeul banilor; iar Mamona sau banii, reprezintă simbolul egoismului și simbolul pe care se centrează oamenii în interesele și afecțiunile lor egoiste.

¹⁴Prin urmare, Isus a adăugat cuvintelor de mai înainte: „De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?” (Matei 6:24,25). Și nu este oare adevărat că viețile noastre nu sunt create doar natural, ci prin toate cuvintele care au ieșit pe gura Domnului? Și nu are trupul în care trăim această viață mai mare importanță, decât ceea ce este pus temporar pe acesta, pentru a-l decora, într-o vanitate egoistă sau pur și simplu pentru a-i acoperi goliciunea? Răspunsul vine de la sine.

¹² De ce nu a fost cazul cu nimic diferit pentru Isus din cauza puterilor Sale miraculoase și de ce să aibă încredere servitorii lui Dumnezeu în poruncile Sale?

¹³ De ce este greu acum să nu ne gândim la lucrurile materiale, dar de ce nu se pot împărți cei consacrați între urmărirea acestor lucruri și aspirația către Împărăție?

¹⁴ De ce cuvintele lui Isus cu privire la hrană și veșminte sunt atât de puternice acum? Și care este calea de a trata problema dominației universale cu rezultate binecuvântate?

Și cât de puternic este acest argument al lui Isus în aceste vremuri, când dumnezeul banilor este pe cale să fie eliberat, dar încercă să țină toată omenirea în frâu ca stăpân al acesteia! Dacă nu-i poate forța pe oamenii cu spiritul independent să lucreze pentru întreținerea și perpetuarea acestei lumi prin înregimentare, atunci îi ademenește în slujba banilor prin salarii și remunerații mari și speranțe ale unei siguranțe financiare și sociale mai bune în cadrul organizației mondiale. Este timpul să ne trezim la ceea ce se petrece; este timpul să privim situația în față și să dăm ascultare înțelepciunii exprimate a Celui asemenea căruia nici un alt om nu a mai vorbit. Nimeni care are gândul lui Isus nu va nega că viața (sau sufletul) și trupul sunt mai importante decât hrana, hainele și adăpostul de care se folosește trupul și care dispar odată cu utilizarea acestora. Și, cu toate acestea, viața și trupul pot avea o existență prelungită și garantată pur și simplu, punând Împărăția pe primul loc și slujind cauza acesteia, ca fiind de maximă importanță. În acest fel se poate întâmpina chestiunea dominației universale, cu rezultate binecuvântate.

CUM SĂ CĂUTĂM?

¹⁵Isus nu avea de gând să se implice într-un lucru pus pe al doilea plan, când a făcut din Împărăție un serviciu exclusiv al Său. El a recomandat-o și altora care doreau să fie de partea cea dreaptă, partea câștigătoare a problemei și să-L slujească pe Dumnezeu, astfel dobândind viață veșnică, pentru a-L preamări și onora pe veci. Cei cărora le-au fost prezentate oportunitățile Împărăției și care, astfel, au fost pe placul Împărăției, Isus le-a spus: „Căutați mai întâi Împărăția și dreptatea Sa și toate aceste lucruri vă vor fi adăugate.” — Matei 6: 33, *A.S.V.*

¹⁶Cel care este chemat sau invitat în Împărăție, ca fiind născut de Dumnezeu pentru a fi un fiu ceresc și pentru a se uni cu Isus Hristos, nu poate face din Guvernul Dreptății țelul său principal în viață și apoi, să se intereseze și de politica acestei lumi și să se le amestece astfel, fie la nivel național, fie la nivel internațional. Acesta nu se poate păcăli să creadă că mai întâi caută Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea, urmând sloganul „Programului de Pace” al acelor „cavaleri” religioși romani, și anume: „O cruciadă înflăcărată a forțelor creștine, pentru a preveni prăbușirea totală a civilizației creștine, pe scurt, readucerea lui Dumnezeu în conducerea mondială!” și „restabilirea domniei sociale al Prințului Păcii, o Campanie de rugăciune, de penitență”, etc. Căutătorul Împărăției știe că această lume și civilizația sa laudăroasă sunt condamnate și au ajuns „la vremea sfârșitului”, și că Iehova Dumnezeu nu a făcut niciodată parte din conducerea acestei lumi și a politicii sale. Nici Isus Hristos nu a dus vreodată vreo campanie religioasă și nici nu a pus bazele vreunei domnii sociale care s-a prăbușit și acum are nevoie de reînființare. Împărăția lui Dumnezeu și a Christosului Său nu este și nu a fost niciodată din lumea aceasta, ci va distruge degrabă întreaga lume actuală, inclusiv Roma, chiar dacă pontiful de la Vatican susține că o asemenea faptă împotriva „Orașului Etern” ar însemna „ucidere de mamă” .

¹⁷Mai întâi de toate, căutătorul Împărăției își petrece timpul prin studiul Bibliei, care relatează despre Guvernul Teocratic, tainele sale, scopurile sale drepte și binecuvântările sale eterne. Apoi, acesta își declară supunerea supremă față de acest Guvern și se străduiește să trăiască în armonie cu scopul acestuia. Acesta lasă lumea și politica și lupta pentru dominație mondială să-și vadă de cursul lor. Întrucât încă este obligat să trăiască în această lume, acesta are grijă să nu se lase pradă acesteia. El nu se atinge de lucrul necurat și are grijă „să se păstreze nepătat de această lume”.

¹⁵ Cum și cu ce scop a recomandat Isus Împărăția altora?

¹⁶ Poate cineva pune Împărăția mai presus de toate prin implicarea în politica lumescă și mai ales din punctul de vedere al „Programului religios de Pace” și de ce?

¹⁷ Dimpotrivă, care trebuie să fie calea celui care caută Împărăția înainte de toate?

¹⁸Isus a arătat membrilor „micii Sale turme” de 144.000, cărora Tatălui ceresc îi face o deosebită plăcere să le acorde „coroana vieții”, cum pot căuta fără greșală Împărăția, mai presus de toate și cum pot găsi cu succes un loc în aceasta. El a spus: „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.” (Luca 12:33,34). Un om, cu o bună cunoaștere a lumii și a obiceiurilor sale averse după bani, se întreabă: Ce bine real ar face oamenilor din această lume „vinde ceea ce îți aparține și îndepărtează-te de bani”? (*Goodspeed*). Acest lucru ar putea doar să satisfacă într-o anumită măsură dorința lor de a avea bani și le-ar hrăni îngrijorările pentru exact acele lucruri despre care Isus a spus că nu trebuie să ne facem griji sau să le căutăm. Cu siguranță, Isus nu ar fi putut intenționa să spună acest lucru.

¹⁹Când Isus a spus „să vindem ceea ce avem și să dăm ca daruri”, El a vrut, de fapt, ca urmașii Săi să se transforme sau să schimbe ceea ce dețin și ceea ce au în ceva ce poate fi folosit în mod neegoist pentru beneficiul altora, conform voinței lui Dumnezeu. Altfel spus, folosiți toate mijloacele voastre pentru a vă echipa, pentru a răspândi și altora lucrurile bune pe care Dumnezeu le are de oferit cu privire la Împărăția Sa. Astfel, trebuie să vă implicați într-o lucrare necomercială. Aceasta poate fi un serviciu binevoitor sau o propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu fără câștiguri financiare sau averi materiale pentru voi înșivă. Dumnezeu Iehova este cel mai mare Îndurător, iar Isus Hristos L-a imitat întocmai pe Dumnezeu în ceea ce privește îndurarea.

²⁰Urmașii lui Isus trebuie să calce pe urmele Acestuia când vine vorba de milostenie. Aceste daruri din milostenie sunt adevărurile dătătoare de viață ale Cuvântului lui Dumnezeu, ajutor spiritual și nu sunt bani literali. După cum a spus apostolul Petru ologului de la poarta Templului, care cerea îndurare: „Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”. Mai târziu, în prezența ologului care s-a vindecat, Petru a extins mai departe adevărul cu privire la Împăratul uns al lui Iehova, spunând mai marilor norodului iudeu: „În Numele lui Isus Hristos din Nazaret pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este „piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.” În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”. (Faptele Apostolilor 3:6; 4:1-12) Întrucât au dat adevărata milostenie a Împărăției, martorii lui Iehova au fost adeseori aduși în fața tribunalelor lumești și puși să depună mărturie, lucru care a întărit Guvernul Mesianic al lui Iehova în fața oamenilor.

²¹Isus Hristos a dat asemenea sfaturi și tânărului bogat care l-a întrebat ce trebuie să facă pentru a dobândi viața veșnică. Isus i-a spus că respectarea celor zece porunci doar pentru a te justifica față de tine însuși nu este de ajuns. Acesta i-a spus tânărului: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde-ți bunurile și dă-le săracilor și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-mă.”. Credeți că tânărul a făcut aceasta și, astfel, a căutat mai întâi Împărăția lui Dumnezeu? Relatarea continuă: „Când a auzit aceste cuvinte, tânărul a plecat mâhnit, căci avea multe avuții.” Apoi Isus le-a spus celor doi discipoli care lăsaseră totul ca să îl urmeze: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și ori și cine a lăsat case sau frați sau surori sau tată sau

¹⁸ Ce a sfătuit Isus „mica turmă” să vândă și cu ce să se echipeze? Și ce nu ar putea însemna acest lucru?

¹⁹ Atunci, ce a vrut Isus să spună prin vânzarea bunurilor personale și facerea de daruri?

²⁰ Care sunt darurile de milostenie și cum a ilustrat apostolul Petru acest punct?

²¹ Ce l-a sfătuit Isus pe conducătorul tânăr și bogat și, după decizia Sa, de ce anume i-a asigurat Isus pe discipolii Săi care i-au urmat sfatul?

mamă sau nevastă sau feciori sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit și va moșteni viața veșnică.” — Matei 19:16-29.

²²Cum poate facerea acestor lucruri să le pună la dispoziție pungi care nu se învechesc și comori ce nu pot fi atinse de tâlhari sau de molii? Astfel: Cei care oferă daruri din proviziile lui Dumnezeu devin destinatari sau vase ce dănuiesc o viață întregă și care vor conține întotdeauna lucrurile spirituale ale lui Dumnezeu pentru a fi răspândite oamenilor de bună credință prin propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu către aceștia. Comoara din ceruri care devine averea acestor dătători de daruri nu este nici scoasă din viețile lor și nici înlocuită de Mamona sau de comoara lumească egoistă; ci această comoară cerească își găsește loc din plin în viețile acestora. Nu scade niciodată, ci crește întruna, deoarece Tatăl Ceresc nu contenește să le dea „hrană la vremea hotărâtă”. După cum a spus Isus: „De aceea orice cărturar (o persoană care se ocupă cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu), care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi.” —Matei 13:52, *A.S.V.*

²³Nici un tâlhar și nici o molie nu are control asupra unei asemenea comori spirituale. Nici un cleric și nici o ierarhie religioasă nu poate fura aceste comori și să dețină autoritatea asupra lor și să le ascundă de voi, decât cu prețul banilor, făcându-vă, astfel, dependenți de exploatatorii religioși pentru lucruri spirituale. Lăsați astfel de religioși să-și folosească „influența” și păcăleala eclezastică asupra politicienilor, poliției, judecătorilor și magistraților. Cu toate acestea, ei nu vă pot lipsi de aceste comori spirituale ale adevărului și nu vă pot lăsa săraci de acestea și nu vă pot tăia sursa unor lucruri atât de prețioase. Prin aruncarea de ocări, insulte și false acuzații către acești servi darnici ai lui Iehova, clerul religios nu-L poate face pe Dumnezeu să-și renege martorii. Acele „molinii” religioase nu pot ruina înfățișarea frumoasă a lucrurilor spirituale pe care le purtăm și nici nu le pot face de nepurtat în fața lumii, și nici nu pot distruge perfecțiunea și caracterul fără de pată al comorii slujirii spirituale pe care ne-a lăsat-o Dumnezeu. Aceștia nu pot găuri veșmintele identificării noastre și nici nu ne pot distruge podoabele, ca „roba dreptății”, ca martori ai lui Iehova aprobați, împuterniciți și acreditați. De ce nu? Deoarece împuternicirea și ungera noastră nu provin de la oameni religioși, ci de la Dumnezeu. (Isaia 61:1, 10). Cu toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu acum arată că veșmintele acelor „bogați” din punct de vedere religios sunt mâncate de molii și, în scurt timp, „moliile îi vor mânca pe persecutorii, insultătorii și defăimătorii noștri religioși, precum un veșmânt ascuns în întunecimea acestei lumi” — Psalmii 39:11; Isaia 50: 9; 51: 8; Osea. 5:12; Iacov 5:1, 2.

²⁴Nici un om nu poate ascunde pentru mult timp unde se află comoara sa, căci tot acolo se află și sufletul său. Nici o ipocrizie nu va ascunde pentru totdeauna unde se află cu adevărat inima sa, căci, odată cu trecerea timpului, sufletul omului se va destăinui pe parcursul vieții sale. Sufletul va începe să-și arate problemele și va arăta unde este centrată mintea. Sufletul va pune buzele în mișcare; „Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.” (Matei 12:34,35). Cel ce are devotamentul inimii asupra Împărăției lui Dumnezeu va striga cu gura și prin toate puterile de exprimare prețioasele adevăruri cu privire la Guvernul divin și nu va căuta bunurile lumești.

ÎNTOTDEAUNA LA DATORIE

²² Cum poate înfăptuirea acestor lucruri să aducă pungi care să țină o veșnicie și să ducă la acumularea de bogății în ceruri?

²³ De ce nu pot nici moliile, nici tâlharii să ajungă la aceste bogății cerești?

²⁴ De ce nu putem să ascundem unde se află această bogăție pentru prea mult timp? Și cum dezvăluie cei care caută Împărăția unde se află bogăția lor?

²⁵Momentul pentru a căuta aceste comori cerești este acum, căci nici un alt lucru nu va dăinui prin focul apropiatei bătălii a Armagedonului. Comorile înfățișate acum nu sunt doar cunoașterea și înțelegerea Adevărului Teocratic, ci și serviciul sau propovăduirea acestui adevăr. Cum ar putea un muncitor echipat cu un set de unelte de primă mână să primească un salariu cinstit dacă nu folosește uneltele? Cum ar putea un profesor, înzestrat cu multe cunoștințe, să primească un salariu cinstit dacă nu aplică acele cunoștințe și metodele de educare? Așadar, în legătură cu vorbitul despre comoara din ceruri, Isus și-a îndemnat mereu urmașii să fie în serviciul Împăratului uns al lui Iehova, pregătiți în orice moment să răspundă la chemarea în serviciu. El a spus: „Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea Lui! Adevărat vă spun, că El se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să le slujească. Fie că vine la a doua strajă din noapte, fie că vine la a treia strajă(a nopții), ferice de robii aceia, dacă-i va găsi veghind(încinși cu făcliile aprinse)!” — Luca 12: 35-38.

²⁶Serviciul pentru Împăratul este unul plin de bucurie; cam la fel cu momentul primirii nou-căsătoritei mirese în casă de către mire. Încingerea coapselor avea scopul de a împiedica materialul hainei purtate de a flutura sau de a fi în cale, încurcând astfel mișcarea, cât și de a susține și conferi mai multă forță mușchilor persoanei care își încingea coapsele, iar acesta era un semn că persoana respectivă era competentă și pregătită pentru a acționa imediat. Căsătoriile în timpul lui Isus erau consumate în timpul nopții. Mirele își aducea mireasa în timpul nopții de la casa tatălui ei în casa lui sau a tatălui său; iar luminile aprinse la cel din urmă erau dovadă a unei pregătiri de a-i primi pe fericitul mire și pe mireasa acestuia așa cum trebuie și fără o clipă de întârziere. Nu conta cât de mult părea să-și întârzie sosirea, slujitorii mirelui se gândeau la binele acestuia și așteptau cu atenție. Aceștia își păstrau mereu mijlocul încins, turnau ulei în lămpi și aveau grijă să nu se stingă flacăra. Aceștia nu stingeau cu bună știință flăcările și nu cedau oboselii și nu se culcau și nici nu dormeau în serviciul lor. Aceștia nu plecau de la locurile lor, nu ieșeau din casă, nu plecau în vizită în casa unui vecin și nici nu se duceau pe la prieteni în oraș. Dorința lor era aceea de a face stăpânului lor o primire luminoasă și plină de bucurie, și nu una adormită, sumbră, indiferentă, limitată și fără bucurie, căci sosirea lui însemna serviciul lor pentru ei. Aceștia considerau că reprezintă o ocazie de sărbătoare și de veselie, una de urări de bine și bună-voință, și de atenții pline de încântare față de merituosul lor stăpân și de cooperarea din toată inima cu acesta.

²⁷Totul era în conformitate cu entuziasmul exprimat în Apocalipsa 19: 7-9: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit; și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Pentru că inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților... Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!... Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!”

²⁸Câți oameni sunt conștienți astăzi de faptul că Domnul Isus Hristos, prin învierea credincioasei Sale mirese care a dormit în moarte și prin ducerea „miresei” Sale în casa Tatălui Său, căsătoria Mielului a început? Câți sunt fericiți și se bucură din slujirea Împăratului cu această fericită ocazie de până acum?! O rămășiță a membrilor miresei încă mai este pe pământ, iar cei care fac parte din ea sunt astfel invitați la cina din seara căsătoriei. Câți dintre aceștia sunt cu adevărat treji, vii în privilegiile lor și câți participă la cina căsătoriei încărcată cu comori

²⁵ (a) Ce sunt acele bogății mai mult decât cunoștințe și înțelegere? (b) Așadar, ce exemplu a folosit Isus pentru a le ilustra acest lucru viitorilor Săi urmași?

²⁶ De ce trebuie înconjurat mijlocul și de ce așteptau acei slujitori la locurile lor, cu luminile arzând?

²⁷ Cum ilustrează Apocalipsa 19:7-9 entuziasmul cu această ocazie?

²⁸ (a) Ce ar trebui să se întrebe cei care fac parte din rămășiță? (b) Ce atitudini au cei indiferenți și cei credincioși față de cronologie?

spirituale? Cei trei nu sunt acei oameni care L-ar ține pe Domnul așteptând la ușă, răspunzând târziu la bătaia Sa în ușă, prin care își anunță astfel prezența la Templu pentru judecată. Aceștia nu-L țin pe Domnul și serviciul față de acesta să aștepte până când se vor pregăti, timp în care se gândesc la altceva și o iau la fugă cu neamurile după lucrurile pe care le caută popoarele acestei lumi. Aceștia nu spun : „Mai este mult până la sosirea Sa și, conform înțelegerii actuale a cronologiei Bibliei, mai întâi vor trece 6000 de ani de istorie umană, iar până atunci va mai trece mult timp pentru a-L sluji pe Dumnezeu continuu și în întregime!”. Nu; credincioșii paznici și slujitori nu se gândesc la cronologie, fie că este a doua sau a treia veghe a nopții, sau chiar dacă aparenta prelungire a timpului înseamnă o zi în plus, până mâine. Aceștia stau cu ochii și cu sufletele la Împărăția lui Iehova și nu la acele ceasornicului.

²⁹Prezentul este momentul în care trebuie să-L slujim pe Domnul, iar oportunitățile fiecăruia dintre noi sunt aici! Cine v-a garantat vouă, fiecăruia în parte, că veți trăi până la șaptezeci de ani sau chiar până mâine? În privința timpului, Isus a spus în felul următor: „Care dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui.” Sau, precum ar trebui să fie traduse în mod corect cuvintele Sale inițiale: „Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la firul vieții lui?” (Matei 6:27, *A.S.V.; Emphatic Diaglott; Goodspeed*) .Nu puteți adăuga un cot, nici măcar un țol, cu toate îngrijorările și planurile voastre egoiste. Așadar, profitați din plin de prezentul vostru. Nu riscați și nu spuneți „Conform cronologiei biblice, vor mai trece câțiva ani și voi avea timp spre a-L servi pe Iehova, după ce voi mai îmbătrâni câțiva ani. Prin urmare, mă voi folosi de prezent pentru a urmări aceleași lucruri pe care le-au urmărit neamurile care trăiesc pentru prezent. Dar în îndepărtata zi de mâine, sau în ultimul cot al măsurii vieții mele, înainte de bătălia de la Armaghedon, atunci voi deveni cu adevărat merituos și voi acorda timp cu măsură întregă , puterea și posibilitățile în slujba Domnului.” Aceasta este calea lăcomiei sau zgârceniei. (Efeseni 5:5). În loc să așteptați sau să-L slujiți pe Domnul, Îl faceți pe Domnul să aștepte afară.

³⁰Isus ne-a avertizat împotriva unor asemenea judecăți încrezute spunând: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul averii lui. (viața lui nu îi aparține, indiferent cât de bogat este și toate bogățiile sale nu îi sunt o garanție pentru viață în viitor)... Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine și zicea: „Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele.” „Iată” a zis el ce voi face: îmi voi strica grânarele și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunătățile mele; și voi zice sufletului meu: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta (înainte de dimineață) ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.... De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați, cu privire la viața (sau sufletul) voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca.. Viața (sufletul) este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea.” — Luca 12:15-23.

³¹Niciodată nu a fost bine să riscăm cu timpul. Chiar și cu 19 secole în urmă, avertismentele cu privire la lucrurile de făcut erau, pur și simplu, „răscumpărați timpul, fiindcă zilele sunt rele.” (Efeseni 5:16). Să fie aceste vorbe mai puțin potrivite acum? Unii cred că auto-mulțumirea lor cu mâncare, băutură și haine este și ar trebui să fie prima lor grijă personală și scop în viață, oricât de prost ar fi ca exemplu acest deziderat în ochii altor creștini. Unor asemenea oameni, apostolul a scris: „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci

²⁹ Ce avertisment a dat Isus în legătură cu viața pe care trebuie să o trăim? Dar cum îl fac unii pe Domnul să aștepte în mod egoist afară?

³⁰ Ce alte avertismente și exemple a mai oferit Isus împotriva unor asemenea judecăți încrezute?

³¹ Ce sfătuiesc Scripturile cu privire la folosirea timpului? Și care sunt cuvintele apostolului cu privire la adevăratele privilegii ale Împărăției Domnului?

neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. Cine slujește lui Hristos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni. (care îi sunt credincioși lui Dumnezeu). Așa dar, să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră. Să nu nimicești, pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu.” — Romani 14:17-20, *A.S.V.*

³² Desfătarea cu prezentele privilegii ale Împărăției nu reprezintă o chestiune de ce, cât de mult sau când mâncăm și bem. Reprezintă o chestiune de slujire a Împăratului în modalitatea corectă, înțelegere pașnică cu colegii slujitori și bucurie datorată spiritului lui Dumnezeu sau forței active ce sălășluiește în voi și care vă arată și vă ghidează spre adevărurile prețioase și privilegiile de a-L sluji pe El. Cei care slujesc astfel, făcând pe plac Domnului și primind aprobarea Împăratului nu vor pieri din lipsă de hrană, băutură și veșminte și nu vor fi considerați inactivi în acest sens. Dumnezeu a promis să aibă grijă să nu lipsească nimic din toate lucrurile de care avem nevoie, iar, în acest sens, El nu a dat greș niciodată. Atunci de ce să adunăm bogății pe pământ pentru zilele ce vor veni și să neglijăm slujirea Domnului pentru a face astfel? Puteți avea aceeași soartă ca și aceia căroră, în noaptea bătăliei de la Armagedon, li se vor cere viețile folosite în moduri egoiste și nu vor mai trăi să vadă zorii noii lumi.

MESENI BINECUVÂNȚAȚI

³³ Isus Hristos ne-a asigurat că vor fi binecuvântați acei slujitori care au stat treji și nu au întârziat să-L slujească pe Dumnezeu, fără să riște ca acesta să vină asupra lor înainte să se hotărască să-și încâlzească mijloacele și să-I facă lucrarea. Acești slujitori nu sunt cei care nu fac nimic în afară de a fi serviți de alții cu adevărul și care nu caută niciodată să slujească ei înșiși adevărul altora. Slujitorii binecuvântați sunt acei slujitori care arată disponibilitate și depun efort în slujirea lor. Și în ce fel sunt ei binecuvântați sau favorizați? Prin faptul că Domnul Isus Hristos însuși, cel mai mare Serv al lui Iehova, se pune în serviciu și îi face pe acești credincioși servi să se așeze la ospățul de căsătorie și aduce minunate porții de hrană spirituală și le-o servește acestora.

³⁴ Împărăția lui Dumnezeu a fost simbolizată în vechime de către muntele Său sfânt, Sionul. Celor care nu pun mare preț pe Împărăție și care nu o sprijină, ci se îndreaptă către lucrurile lumești, care sunt subiectul aceluia lucru numit „noroc”, „reușită”, „soartă” sau „destin” de către oameni, Dumnezeu le spune: „Dar pe voi, care părăsiți pe Domnul, care uitați muntele Meu cel Sfânt, care puneți o masă „Norocului” și umpleți un pahar în cinstea „Soartei”... căci Eu am chemat și n-ați răspuns, am vorbit și n-ați ascultat, ci ați făcut ce este rău înaintea Mea și ați ales ce nu-Mi place”; adică interesele personale și slujirea banilor sau a Mamonei.

³⁵ Apoi, pentru a arăta binecuvântata diferență între aceștia și servii Săi atenți și activi, care se vor bucura de „muntele” Său împărătesc sau de Teocrație, mai presus de toate celelalte bucurii, Iehova adaugă: „Iată că robii Mei vor mânca, iar voi veți fi flămânzi; iată că robii Mei vor bea, iar vouă vă va fi sete. Iată că robii Mei se vor bucura și voi vă veți rușina. Iată că robii Mei vor cânta, de veselă ce le va fi inima, dar voi veți striga, de durerea pe care o veți avea în suflet și vă veți boci, de mâhnit ce vă va fi duhul. Veți lăsa numele vostru ca blestem aleșilor Mei (o rămășiță a celor aleși); și anume: „Domnul, Dumnezeu vă va omori” și va da robilor Săi un alt nume. Așa că, cine se va binecuvânta în țară, se va binecuvânta în Dumnezeul adevărului și cine va jura în

³² Care este adevărata bucurie a privilegiilor actualei Împărății? Și de ce să nu folosim timpul doar pentru a căuta lucrurile egoiste, în dauna slujirii Domnului?

³³ Cine sunt servii binecuvântați și în ce fel sunt binecuvântați?

³⁴ Prin ce munte a fost simbolizată Împărăția lui Dumnezeu? Și ce le spune El celor aleși, care caută lucrurile care țin de „noroc” sau „soartă” în lumea aceasta?

³⁵ Atunci, cum arată Dumnezeu diferența între aceștia și servii atenți și credincioși?

țară, va jura pe Dumnezeu adevărului, căci vechile suferințe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei. — Isaia 65:11-16, *A.S.V.*

TOVARĂȘII MESENI

³⁶Acei servi care au răspuns la bătaia în ușă a Domnului sau la chemarea Sa și au intrat pe ușa oportunității care li s-a deschis când Domnul a venit la templu, reprezintă rămășița credincioasă a miresei Sale. Aceștia sunt căsătoriți cu El precum o fecioară neprihănită cu unicul mire, Isus Hristos. (2 Corinteni 11: 2). Aceștia sunt chemați la cina căsătoriei Mielului, iar Mielul, cu mijlocul încins, îi servește la masa spirituală la care i-a pus să se așeze. Dar ei nu sunt singuri în aceste privilegii ale ospățului. În momentul începerii căsătoriei Mielului, și alți oameni bucuroși, pe lângă mireasa Mielului, trebuie să-și facă apariția. Aceștia sunt tovarășii neprihăniți ai miresei, la care s-a făcut referire în Psalmul 45:13-15 cu mult timp în urmă, spunându-se: „Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur. Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef și urmată de fete, însoțitoarele ei, care sunt aduse la tine. Ele sunt duse în mijlocul bucuriei și veseliei și intră în casa împăratului.” — *A.S.V.*

³⁷Invitații miresei reprezintă o categorie de oameni care au apărut odată cu venirea Domnului la templu în anul 1918. Aceștia nu se îndreptățesc la statutul de membri ai „miresei” lui Hristos, așadar nu sunt cuprinși de spirit, deci nu sunt chemați în ceruri pentru a domni alături de Mirele - Împărat. Ei sunt „alte oi” ale Domnului, persoanele de bună credință care se adună la Păstorul Domnului, recunoscându-L ca Împărat al lor. Aceștia își manifestă buna credință, dedicându-se lui Iehova prin credință în Isus Hristos și, mai apoi, se străduiesc să-și îndeplinească jurământul de ascultare față de El prin credință și integritate. Deși nu au fost invitați să fie mireasa Mielului, pentru a sta cu El în scaunul acestuia, aceste „alte oi” ale lui Hristos au un interes vital în Împărăție. Aceștia consideră justificarea numelui lui Iehova ca fiind cel mai important moment din viețile lor și se bucură că Împărăția va îndeplini această justificare. De asemenea, toate binecuvântările eternității de care speră ei să se bucure pe acest pământ depind de aceeași Împărăție. Împăratul acesteia a murit pentru ei, aceste „alte oi”, precum a murit și pentru „mica turmă” de oi regale. (Ioan 10:10-16). Aceștia Îl iubesc pe Izbăvitorul lor Împărat și se bucură de fericirea acestuia, unul dintre motivele acestei fericiri fiind mireasa Lui. Aceștia nu se rușinează să fie asociați cu rămășița miresei Sale încă pe pământ, nici să fie văzuți în compania acestor ambasadori ai Miresei regale. Aceștia urmează rămășița miresei în calitate de invitați, iar bucuria și veselia acestora sunt inexprimabil de mari.

³⁸Astfel, din moment ce regele a adus rămășița Lui în templu, în starea de unitate a acțiunii și a ospățului cu El, aceste „alte oi” sau tovarăși neprihăniți, sunt conduși în palatul regal. Nu că s-ar duce în cer, ci se bucură alături de rămășița care este în templu, îndeplinind misiunea lor dată de Dumnezeu. Astfel, aceștia „Îl slujesc pe Dumnezeu zi și noapte în templul Său”. Neprihănirea pe care încearcă aceștia să o mențină, este păstrându-și integritatea și păstrându-se pe ei înșiși „nepătați de lume” Aceștia nu puteau să-și păstreze neprihănirea sau puritatea în această lume decât dacă ofereau sfintei Împărății a lui Dumnezeu primul loc în viețile și în rândul sentimentelor lor. — Apocalipsa 7:15; Iacov 1: 26, 27.

³⁶ Pe cine și în ce relație specială cu Isus Hristos ospătează acești slujitori? Și cine altcineva mai trebuie să apară la ospăț?

³⁷ Pe cine ilustrează acei însoțitori ai miresei și care este relația lor cu Împărăția?

³⁸ Ce se intenționează prin aducerea acestor însoțitori neprihăniți la locul Împăratului? Și de ce și cum își păstrează aceștia neprihănirea?

³⁹Acești însoțitori neprihăniți de la palatul Împăratului se alătură mesenilor la ospăț. Rămășița miresei Împăratului face întocmai ca Împăratul, care și-a încins mijlocul și servește la masa spirituală a lui Iehova. Așadar, rămășița își încalzește mijlocul minții, întărindu-și mintea și scopurile în serviciul Domnului. Aceștia încep să dea din mână în mână bunătățile de la ospăț cu dragoste frățească, precum și „altor oi”, însoțitorii lor de mare ajutor. Împărăția sau „muntele” lui Iehova al oștirilor a fost restabilit. Aceste „alte oi”, care au fost împrăștiate prin munții neamurilor, sunt acum invitate să guste și să vadă că Iehova este bun, veselindu-se în Împărăția Sa. Despre această zi de prosperitate spirituală este scris: „Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. Și, pe muntele acesta, înlătură mahrama care acopere toate popoarele și învelitoarea care înfășură toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele”. (Isaia 25:6-8). Pentru a participa la acest ospăț, invitații neprihăniți din toate popoarele și neamurile lumii trebuie să-și întoarcă fața spre gloriosul Munte al Domnului și să-l caute pe acesta mai întâi de toate.

⁴⁰Spre aprecierea corectă a privilegiilor rămășiței la acest ospăț, de la înființarea Împărăției în anul 1914 d.Chr., un anumit personaj de la masa lui Isus a spus cu mult timp în urmă: „Ferice de acela care va prânzi în Împărăția lui Dumnezeu!” Astfel, nu toți apreciază privilegiul, dar unii pun lucrurile materiale de interes egoist mai presus de prânzul mântuirii și de serviciul în Teocrația lui Iehova. Pentru a demonstra aceasta, Isus a rostit următoarea parabolă: „Un om a dat o cină mare și a poftit pe mulți. La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: „Veniți, căci iată că toate sunt gata.” Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi i-a zis: „Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți.” Un altul a zis: „Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc: iartă-mă, te rog.” Un altul a zis: „Tocmai acum m-am însurat și de aceea nu pot veni.” Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s-a mâniat și a zis robului său: „Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și schiopi.” La urmă, robul a zis: „Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc.” Și stăpânul a zis robului: „Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa. Căci vă spun că nici unul din cei poftiți, nu va gusta din cina mea.” — Luca 14:15-24.

⁴¹Trebuie să evităm cu orice preț faptele clericilor iudei. Când Isus a venit împreună cu discipolii Săi, predicatori ai evangheliei la poporul iudeu, liderii religioși, care s-au considerat „copiii împărăției”, au refuzat invitația lui Iehova de dragul câmpurilor, animalelor, nevestelor sau organizațiilor din care făceau parte. Aceștia au mai adăugat și o rană ocărilor prin uciderea preaiubitului Fiu al lui Iehova, care venise cu invitația. Drept urmare, multe locuri din Împărăție alături de Hristos au rămas libere. Atunci, Iehova Dumnezeu și-a revărsat spiritul asupra credincioșilor aleși la ziua Cincizecimii. El i-a trimis înainte chiar pe acești slujitori, pentru oamenii de rând ai poporului iudeu, pentru a le arăta marea oportunitate din Împărăție. Cu toate acestea, aceștia nu au dat dovadă de măsura întregă a aprecierii, ca un întreg popor, numai rămășița răspunzând din cadrul întregului popor al iudeilor la oportunitatea Împărăției. Timp de trei ani și jumătate după ziua Cincizecimii, anunțarea evangheliei era limitată strict la iudei și la samaritenii din vecinătatea acestora, însă, cu toate acestea, tot n-au fost îndeajuns de mulți. Precum a spus slujitorul: „Și tot mai este loc.” Prin urmare, începând cu vizita lui Petru la primul convertit din rândul neamurilor, Corneliu, Iehova Dumnezeu și-a trimis înainte slujitorii unși în afara „cetății” sau organizației religioase a iudeilor. Adică i-a trimis peste tot pământul locuibil și

³⁹ (a) La acest ospăț, cum Îl copiază rămășița pe Maestrul lor? (b) Ce a făcut Iehova acum tuturor oamenilor și cum vor începe să se bucure cei care fac parte din rămășiță?

⁴⁰ Ce a spus cineva care a apreciat corect acel ospăț cu mult timp în urmă? Și ce parabolă a dat apoi Isus pentru a arăta că nu toți apreciază privilegiul?

⁴¹ Cât de mult până la sfârșitul lumii s-a îndeplinit această parabolă?

la toate neamurile, pentru a face cunoscute tainele cu privire la Împărăție și la ușa de intrare care, începând cu acel moment, a fost deschisă pentru neamuri de-a lungul „drumurilor și gardurilor” lumii.

⁴²La acest sfârșit al lumii, încă mai era loc. Dar mai era nevoie doar de rămășiță pentru a umple acest loc la masa Împărăției, formată din cei invitați în Guvernul ceresc. Acum, cei ce făceau parte din rămășiță și care fuseseră invitați la ospățul Împărăției stabilite și care acum deveniseră parte dintre cei chemați și aleși sau adunarea celor aleși, trebuie să-și accepte chemarea și alegerea și să ofere siguranță sub marele test al credinței de astăzi. Aceștia trebuie să-și păstreze locurile la masa regală. La fel, „alte oi” însoțitori, trebuie să fie alături la muntele lui Iehova și în Templul Său, dacă vor să fie „ascunși” de marea execuție a celor din această lume în „ziua mâniei Domnului”. (Țefania 2:1-3). Testul de integritate suprem în această lume necurată se apropie de punctul culminant. Oare cei din rămășiță și însoțitorii lor de bună credință își vor pierde aprecierea? Vor lăsa oare dorințele să se întoarcă la atracțiile egoiste și să se scuze, astfel, de la privilegiile lor actuale de a se hrăni cu adevărul Teocratic și de a-i sluji pretutindeni pe alții?

⁴³Guvernul Teocratic este aproape, iar „organizația mondială” a lui Satan se confruntă cu distrugerea iminentă. Lumea trebuie să aleagă decisiv între Guvernul veșnic ce va conduce universul lui Iehova și lumea cea veche care nu va mai fi. Cei care Îl iubesc pe El din toată inima și cu tot sufletul, au o singură opțiune. Este cea pe care au făcut-o în momentul în care s-au consacrat Lui, și anume „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu”. Cu privire la credincioșii moștenitori ai Împărăției și la însoțitorii lor de pe pământ din cadrul tuturor neamurilor, scriptura s-a împlinit în aceste vremuri: „Neamurile vor umbla în lumina ei (a Împărăției), și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea Neamurilor.” (Apocalipsa 21: 24-26). Mai mult de atât, într-o viitoare zi și mai luminoasă, când numele lui Iehova va fi justificat în totalitate, Împăratul împăraților va spune acelor „alte oi” care au făcut din împărăția Sa subiectul iubirii, loialității și credinței lor în primul și ultimul rând și pentru totdeauna: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” — Matei 25: 31-34.

ADUNAREA TEOCRATICĂ A UNIUNII PROPOVĂDITORILOR – LA BUFFALO

În luna august a anului 1944 sau la trei decenii de la izbucnirea primului război mondial, dușmanii Împărăției s-au înfuriat și au scrâșnit din dinți, dar, chiar și așa, Iehova Dumnezeu, prin Împăratul Său, Isus Hristos, domnea în mijlocul lor. Faptul a fost inevitabil de clar de la bun început pentru Adunarea Teocratică a Uniunii Propovăditorilor, mai ales în Buffalo, N.Y. Adunarea ce a avut loc în acele zile însemnate din luna august, între zilele de 9 și 13, în acest oraș-cheie al adunării intercontinentale, a reprezentat numai o ilustrare la scară largă a ceea ce avea loc în mod simultan în numeroase alte orașe.

Pe parcursul celor cinci zile, Iehova Dumnezeu, prin intermediul reprezentanților vizibili ai Împărăției aflată sub porunca lui Hristos, a luat în primire Auditoriul Memorial din Buffalo pentru a susține interesele Împărăției. Chiar și structura echipei lumesti angajată pentru Auditoriu

⁴² Ce este acum obligatoriu pentru rămășița care este acum la ospăț? Și la ce întrebare trebuie să răspundă atât rămășița cât și însoțitorii acestora?

⁴³ (a) Ce alegere decisivă trebuie făcută și cum aleg cei care-L iubesc pe Dumnezeu, conform Apocalipsa 21:24-26? (b) Ce li se va spune „altor oi” credincioase într-o zi viitoare?

a fost concepută pentru a deservi împreună cu poporul Său consacrat, în vederea împlinirii scopului Său sfânt. Astfel, la începutul fiecărei ședințe din Adunare, a devenit evident că, pentru următoarele cinci zile, acest auditoriu municipal superb avea să devină o minunată construcție educativă și un centru misionar. Aici, zeci de mii de creștini devotați vor primi instrucțiuni într-o manieră extrem de interesantă, iar apoi vor fi trimiși instruiți și deținând cel mai important mesaj, dispunând și de cele mai eficiente metode de a-l prezenta.

Marea Adunare a fost oficial deschisă în după-amiaza zilei de Miercuri, 9 august. Principalul auditoriu, care a adăpostit 14.000 de oameni, s-a umplut cu mult înainte de ora deschiderii. Mulțimea care s-a revărsat și a ticsit și subsolul Salonului de Expunere, precum și o altă sală de adunare, ocupând și împrejurimile clădirii, a mărit numărul participanților la 16.000 de membri ai adunării. În interiorul auditoriului, la capătul sudic al arenei (o suprafață de 3000 de metri pătrați), se afla o platformă dreptunghiulară spațioasă, împrejmuată de ferigi, palmieri în ghivece și gladiole superbe. Deasupra, în spate, era suspendat din fața primului balcon un afiș, pe care străluceau literele auriu, mărginite de un roșu puternic, „ÎNVAȚĂ-MĂ SĂ FAC VOIA TA, CĂ TU EȘTI DUMNEZEUL MEU” —Psalmii 143: 10.

Când s-a deschis adunarea pentru serviciul pe teren, la ora nouă, mai multe mii de slujitori ședeau în scaunele din arenă și în șirurile de scaune care o împrejmuiau, precum și în balcoanele înclinate care formau marele amfiteatru. Textele și comentariile zilei au fost oferite de un reprezentant din sediul din Brooklyn al Societății Turnului de Veghere. Apoi, acesta a prezentat, succesiv, cinci absolvenți ai Colegiului Biblic al Turnului de Veghere Gilead, fiecare dintre aceștia relatând experiențe trăite pe parcursul serviciului pe teren, în calitate de vestitori pionieri speciali. Ultimul dintre absolvenți era o femeie care și-a concluzionat remarcile printre aplauze, spunând: „Fiți pionieri; aceasta este singura cale.” Apoi, după instrucțiuni de urmat pe teren și diverse anunțuri, urmate de rugăciune, uniunea propovăduitorilor a fost trimisă pentru a purta mărturia în tot orașul Buffalo și în comunitățile din împrejurimi. Aceștia au ieșit pe ușile marii clădiri, mulți dintre ei purtând pancartele care anunțau prelegerea publică ce avea să se desfășoare curând. Servii au purtat pancartele cu ei, înmânând în același timp și sute de fluturași, replici în miniatură ale pancartelor. În mod elegant, multe mii de servi au înfipt cu acul în reverul hainei sau la bluză fluturașii creați cu stil, astfel că, oriunde mergeau, anunțul liniștitor al Împărăției îi întâmpina pe toți cei întâlniți în cale. Alții au mers în stații, în colțurile străzilor și de-a lungul trotuarelor, ca distribuitori ai revistelor; în vreme ce alții cărau pungi cu literatura Împărăției și fonografe portabile pentru a răspândi mesajul Domnului din casă în casă și în secțiunile de afaceri. În ciuda metodelor neortodoxe de a predica, toți acești martori devotați ai lui Iehova au fost propovăduitori ai Evangheliei, au educat și au propovăduit în numele Lui, prin Isus Hristos; și au lucrat pe teren, fără teamă și cu veselie, la porunca Domnului. Mulți servi au rămas pe teren până după-amiază; dar, la ora 12:30, avea loc o adunare la Auditoriu a celor sosiți mai târziu, pentru publicitate și lucrarea pe teren. După scurte indicații din partea unui alt reprezentant de la sediu, s-au alăturat și aceștia la mișcarea de publicitate crescândă din Buffalo.

Rezultatul deschiderii oficiale la ora 3:00 a întrecut orice așteptări. Cele două ore care au urmat au reprezentat prima dintre perioadele Adunării în timpul cărora toate cele 17 convenții americane, de la Boston la Los Angeles și de la Seattle la Atlanta, s-au reunit printr-o rețea telefonică. Un președinte provizoriu a înălțat rugăciuni către marele Împărat al eternității, Iehova Dumnezeu, iar apoi l-a prezentat pe președintele regulat al Adunării, fratele H.C. Covington, pentru a ține discursul de bun-venit. Printre remarcile sale, acesta a definit semnificația titlului „Adunarea Teocratică a Uniunii Propovăduitorilor”, discutând fiecare cuvânt conținut de titlu. A fost interesant să-l asculți descriind creșterea în număr a membrilor participanți la convențiile anuale ale martorilor lui Iehova, de la un număr restrâns în Allegheny, Pa., în anul 1886, la numere crescânde în anii următori și la o participare din întreaga lume, în număr de 169.000, în anul 1943. Se mai așteaptă creșteri, fiindcă Dumnezeuul Atotputernic va zădărnici eforturile

dușmanilor; de asemenea, lucrarea Sa a fost și continuă să fie de neînfrânt, iar poporul Său ascultă mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni.

După acest discurs de bun-venit, care a durat 25 de minute, a sosit vremea pentru discursul de deschidere al Adunării, care își propunea să cerceteze tonul dominant, tema și scopul principal al acestei adunări de cinci zile a poporului lui Iehova în vreme de război. Printre ropotele de aplauze care l-au întâmpinat pe președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, fratele N.H. Knorr a înaintat pe scenă pentru a se adresa audienței vaste pe tema „Caută tu Împărăția primul”. Pe parcursul următoarei ore, discursul rostit cu pricepere a progresat. A lovit o coardă sensibilă în inimile ascultătorilor, care au izbucnit în ropote succesive de aplauze. Înaintea acestora, motivele pentru a căuta Împărăția, înainte de toate, în altă parte, au fost formulate cu argumente biblice puternice. Repetiția viitoarei osânde a organizației lui Satan a stârnit bucurie în rândul audienței. Participanții au aplaudat cu amuzament și plăcere când oratorul a declarat că Iehova Dumnezeu va distruge în întregime lumea lui Satan, inclusiv așa-numitul „Oraș Etern” al Romei, în ciuda „creștinătății” și „chiar dacă Papa a numit un asemenea act *matricid* (ucidere de mamă); și ce ar face Papa atunci”? Datorită importanței acestui discurs, a fost publicat în calitate de articol principal al acestui număr din *Turnul de Veghere*.

Însemnătatea Adunării uniunii propovăduitorilor a fost vestită în casele tuturor, când oratorul a atras atenția că, în 45 de orașe de pe suprafața Pământului, în America, Canada, Mexic, Costa Rica, Insulele britanice, Africa de Vest, America de Sud, Australia, Hawaii și Cuba, această Adunare era ascultată în unitate.

Următoarea etapă din program a condus la o surpriză, cea dintâi din cadrul Adunării. Fratele Knorr a îndreptat microfonul către următorul vorbitor, fratele F.W. Franz. Subiectul pe care dorea să-l dezbată : „Cântecul Serviciului Împărăției”, se referea la început la exemple de cântare ale creaturilor cerești și a continuat prin a spune că Însuși Dumnezeu s-ar bucura dacă poporul Său ar cânta. Apoi, discursul s-a referit la cântarea servilor lui Hristos. În sensul său inițial, cântarea, fiind prevestită și poruncită acestora, era realizată prin anunțarea veștilor Împărăției; și cântecul Împărăției, considerat a fi „noul cântec”, este cântat acum de ei, precum s-a poruncit. Aceasta, totuși, nu elimină din viața și întâlnirile lor cântarea cântecelor cu teme biblice,acompaniate de muzică vocală și instrumentală. Scriptura a fost concepută pentru a susține acest argument. Când vorbitorul a continuat să facă anunțul măsurilor actuale ale Domnului din partea sa, fratele Knorr a pășit înainte și i-a înmănat o cârticică roșie. Un ropot de aplauze care izbucnise a fost repede domolit până ce vorbitorul a terminat de anunțat lansarea *Cărții de Cântări pentru Serviciul Împărăției* de 64 de pagini. Pe când acesta ținea cartea ridicată, audiența a întâmpinat-o cu ovații voioase, care s-au înmulțit când acesta a afirmat că respectiva carte urma să fie folosită pentru a înviora adunările săptămânale și pentru a conferi un impuls cântării pe teren a „noului cântec”. Aplauzele s-au stârnit din nou când s-a propus ca primul cântec care urma să fie cântat din carte la adunarea de seară să fie un cântec deocamdată nepublicat, intitulat „Alăturați-vă lui Iehova”.

Astfel, programul telefonic de două ore s-a încheiat într-o notă plăcută. Imediat după terminarea discursului, lumea s-a grăbit spre ușeri pentru a obține exemplare ale Cărții de Cântări. După aceea, roșul luminos de pe coperta Cărții de Cântări a împrăștiat mai multă culoare în vasta adunare, pe măsură ce miile de cântăreți au început să țină cartea în mână. „Precum un singur om” au cântat ei versuri actuale ale melodiilor noi și vechi, cu o înfocare și o plăcere care depășeau simțămintele din oricare altă adunare anterioară.

La ora șapte seara, 45 de instrumentiști, bine instruiți de un fost membru al orchestrei radioului WBBR, a oferit introducerea și acompaniamentul vastului cor format din toți membrii adunării, care au umplut toată structura Auditoriului cu sunete melodioase care au răsunat până departe în afara clădirii. După 15 minute de cântări, Adunarea a ascultat apoi un simpozion format din patru vorbitori, toți membri ai personalului sediului, familia Bethel, din Brooklyn.

Temele lor, toate bazate pe articole din *Turnul de Veghere* de anul trecut, au fost „Un ospăț de lucruri bogate”, „Rugăciunea și Creștinul”, „Rugăciunea și Teocrația” și „Învățăm să-Ți urmez voința”.

JOI, 10 AUGUST

O altă zi, cu căldura din toiuul verii. Dar, cum nimic nu-i sperie, numeroși alți propovăduitori au continuat să se îndrepte spre Auditoriu, cifrele ajungând la 20.000 de participanți. În același timp, mai mulți propovăduitori au intrat pe terenul de luptă, pentru a oferi acestui oraș „aproape catolic” cea mai puternică, concentrată și simultană mărturie a Împărăției pe care o primise până la momentul respectiv. Propovăduitorii nu și-au lăsat misiunea pe baza pancartelor postate în ferestrele sediilor comerciale sau în lateralul autobuzelor sau mașinilor de pe stradă sau postate pe lateralele mașinilor private, care urmau să facă publicitate adunării și prelegerii sale publice, „Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” La deja-obișnuita oră nouă dimineața, înainte de adunarea preliminară pentru serviciul pe teren, pe lângă textul zilei, comentarii și o discuție pe marginea lui, încă șase absolvenți ai colegiului și-au relatat experiențele. De fapt, de-a lungul întregii adunări, 41 dintre acești propovăduitori speciali, cu studii la Gilead, și-au însuflețit confracții prin experiențe demne de ascultat. Astfel, aceștia au realizat o prezentare practică a beneficiului pe care l-a reprezentat instruirea din colegiu pentru ei; aceștia au contribuit cu o parte vitală și mult admirată la continuitatea programului Adunării. Astfel a început cea după-amiază de ședințe, cu jumătate de oră de cântări și experiențe, după care încă cinci frați și-au relatat experiențele.

În următoarele două ore, a urmat o discuție amplă despre serviciu. Departe de a o considera o discuție stearpă, frații, în număr de zeci de mii, s-au înghesuit în și în jurul Auditoriului, dornici să învețe mai multe despre cum să-L servească pe Domnul cu mai multă eficacitate și respectând regulile și standardele Teocratice. Atenția lor cea mai aprinsă, păstrându-și cu respect locurile și bunul mers al lucrurilor, precum și izbucnirile de nestăpânit, toate acestea au arătat aprecierea și folosul care au derivat din discuțiile de jumătate de oră pe teme „Propovăduitorul în Serviciul Teocratic” și „Datoriile Servului către Frații săi”, precum și o discuție de o oră pe tema „Organizarea Adunării și Responsabilitatea Servilor”. Toți cei trei frați care au susținut discursurile erau de acord cu privire la importanța vitală a fiecărui serv al Domnului, care putea deveni Propovăduitor al Împărăției, „din casă în casă și în mod public”, precum mărturisirea Pavel de el însuși. Din cauza religiei, propovăduirea Bibliei din casă în casă era neobișnuită cu 50 de ani în urmă, era efectiv o raritate. Însă acum, datorită reorganizării de către Hristos a servilor lui Iehova, în conformitate cu reglementările teocratice, propovăduirea din casă-n casă este o procedură recunoscută în lume. Prin aceasta, precum și prin intermediul altor forme de activitate pe teren, spiritul Domnului se manifestă asupra poporului Său. În felul acesta, prin hirotonisirea lor divină, fundamental solicitată de la toți martorii Săi pământești, aceștia au apelat la relatările practice, spre marea dezamăgire a profesioniștilor religioși, decretați de seminariile sectelor lor.

Vorbitorul pe tema „Organizarea Adunării” a subliniat că pregătirea și conducerea adunărilor de serviciu săptămânal nu era un detaliu lipsit de importanță printre multe dintre adunările poporului lui Iehova. Așadar, în cea după-amiază, după o scurtă ședință și cântări pentru Serviciul Împărăției, participanții la adunare au fost martorii unei demonstrații interesante și impresionante. Respectiva demonstrație a arătat cum o adunare de serviciu locală ar trebui condusă spre cele mai bune rezultate. Pionierii, cei speciali și cei obișnuiți, au fost privilegiați să observe demonstrația de pe locurile din față. Într-un corp solid, 2.844 dintre ei au ocupat toate locurile din zona arenei, în fața podiumului vorbitorului. Aceasta s-a întâmplat la cererea specială afișată, ținând cont de ce urma să se petreacă la adunarea de serviciu.

Multe mii de participanți din alte săli de adunare care ascultau la difuzoare din afara clădirii nu au putut, desigur, să vadă demonstrația și au trebuit să-și combine imaginația cu vorbele auzite. Oricum, aceștia au ascultat instrucțiunile de mare folos pentru ei. În auditoriul principal, toți ochii erau ținuiți la platforma de la capătul sudic al arenei. Deodată, pe neașteptate, cu cinci minute înainte de întâlnirea stabilită în program, toate luminile din vastul interior s-au stins, cu excepția unei lumini puternice, suspendate deasupra platformei. Tot restul auditoriului era învăluit în întuneric, pe când lumina aceasta singuratică își arunca razele în jos și inunda podiumul. Toți spectatorii au contemplat un grup de 32 de oameni adunați, șezând acolo pentru adunarea săptămânală de serviciu. După ce ropotele de aplauze s-au domolit, președintele adunării a anunțat cântarea nr. 17, iar grupul de pe scenă a cântat „Înălțând rugi lui Iehova”, acompaniat fiind de un pian. Această cântare nu a intrat în ora programului de serviciu care a urmat. După rugăciune, a avut loc o punere în scenă extrem de veridică a unei adunări de serviciu. Pe parcursul adunării, servul adunării, servul cu vizitele la domiciliu, cel de publicitate și servul asistent al adunării și-au jucat rolul, folosindu-se de planul de serviciu lunar, de Fișa de Raport Lunară a adunării, precum și de *Informator*. Când s-a discutat despre articolul oferit de *Informator* despre „Perioada de Mărturisire a Educației Libere”, au participat și surorile, și frații din adunare; iar unul dintre oamenii care se ocupau cu sunetul de pe platformă, a ținut un microfon portabil, care i se oferea fiecărui comentator, pentru ca vorbele sale să fie auzite în toată adunarea.

Apoi, a fost prezentată o demonstrație integrată într-o altă demonstrație, când doi frați ședeau la o masă, în apropierea președintelui, și au arătat cum se organizează un studiu de carte la revizitare. Demonstrația a avut două scene, pentru a arăta progresul realizat de elev după mai multe luni de studiu la domiciliu, regăsite în abilitatea sa de a răspunde la întrebări din unele paragrafe ale cărții. Ora de serviciu se apropia de final, iar demonstrația a fost încheiată. Servul adunării a făcut o serie de anunțuri de încheiere, precum și o expunere a raportului de pe teren de săptămâna trecută, invitând noii-veniți să se prezinte la adunările obișnuite ale adunării și să ia parte la activitățile de pe teren. Cursul despre serviciul teocratic, care era programat să urmeze după adunarea de serviciu, a fost, de asemenea, anunțat. După rugăciune, adunarea s-a încheiat. Această demonstrație a umplut inimile multor observatori, tânjind ca propriile lor adunări de serviciu să fie organizate într-o manieră așa interesantă și constructivă, putând crește numărul participanților. Demonstrația i-a făcut să realizeze nevoia de organizare și pregătire mai bună pentru cea mai importantă întrunire a tuturor adunărilor.

Situația s-a schimbat acum, dat fiind că toate luminile din auditoriu au fost reaprinse. A sosit marele moment pentru pionieri, iar scopul următoarei ore era de a transmite către toate cele 16 adunări din afară, de pe scena din Buffalo. Președintele adunării l-a prezentat pe fratele Knorr, de această dată unei audiențe ce depășea 50.000 de participanți, pentru a li se adresa pe tema „Binecuvântările și Privilegiile Serviciului pe Teren”. Deoarece acest subiect se referea la activități ale pionierilor și binecuvântări, era de un interes general pentru toți. A oferit dovezi practice la cât de imens sunt privilegiați și binecuvântați cei care se dedică serviciului deplin pentru marea Teocrație, în calitate de propovăduitori pionieri. Absolvenții Colegiului Turnul de Veghere care au fost îndeajuns de norocoși pentru a păși pe țărături străine, precum Cuba, Puerto Rico și Costa Rica, erau lăudați că obțin rezultate splendide în practicarea educației libere în rândul populațiilor latino-americane. Frații din Canada, care au fost activi, în ciuda interzicerii Martorilor lui Iehova și a filialelor lor încă din anul 1940, au fost comentați în mod favorabil; creșterea vrednică de atenție a numărului de propovăduitori ai Împărăției a fost făcută cunoscută. Apoi, toți propovăduitorii, indiferent de oportunitățile depline sau parțiale de serviciu, au fost sfătuiți să-și aprecieze comoara prețioasă și să-și păstreze integritatea și adevărul prin îmbunătățirea tuturor ajutoarelor de serviciu în orice fel. Din anul 1919, când 743 de propovăduitori raportau lucrarea de pe teren în Statele Unite, lucrarea a ajuns să includă, în anul

1944, o medie de peste 62.000 de servi care au raportat în mod regulat în ultimele luni. Totuși, lucrarea nu este încă pe deplin săvârșită. Mulți alții trebuie să fie atinși cu mesajul de salvare al Împărăției. Cei ce prețuiesc și sunt credincioși își vor îndeplini obligația în această privință.

În mod total neașteptat de audiență, fratele Knorr a spus apoi că unul dintre privilegiile de care urmau să se bucure era distribuția ediției Turnul de Veghere a Versiunii Standard Americane a Bibliei, imprimată în propria editură a Societății. Acesta a arătat un astfel de exemplar. Uimirea și bucuria de nedescris au fost manifestate prin ropote de aplauze. Atunci, fratele Knorr a relatat cum a apărut această versiune, precum și avantajele ei față de versiunea Regelui Iacob. Toți propovăduitorii de la adunare s-au bucurat să afle că ediția Turnului de Veghere era cea dintâi care urma să fie prevăzută cu o enciclopedie de 95 de pagini. Imaginați-vă tumultul zgomotos, când acesta a specificat că toți pionierii prezenți urmau să primească o copie gratuită! Un scurt anunț a pus capăt orei de discuții.

A fost spusă o rugăciune de încheiere pentru întreaga adunare a zilei, după care, a apărut o viziune neobișnuită, drept mărturie a bunătății lui Iehova, prin intermediul organizației vizibile aflată sub comanda lui Hristos. Potrivit instrucțiunilor fratelui Knorr, pionierii s-au ridicat și au plecat, în rânduri de câte patru, prin ieșirea din stânga platformei, prezentându-și buletinele pentru a semna și a-și primi darurile personale, și anume noua ediție a Turnului de Veghere a Bibliei *A.S.V.* Pionierii erau așa de numeroși, încât se făcuse ora zece seara când ultimul dintre aceștia și-a primit prețiosul dar.

Astfel se sfârșea o altă zi glorioasă. Dar cum a rămas cu acea amenințare publicată a primarului Kelly? Nu spusese el că aflase că Legionarii Americani ai statului care se aflau atunci la convenția de la Armory „sunt pregătiți să intre și să vadă ce se petrece în Auditoriu”? Da; însă amenințarea nu s-a mai materializat, nu fiindcă ar fi luat măsuri de protecție suplimentare, ci fiindcă Iehova Dumnezeu a sădit o teamă reprimată în inimile acestor pseudo-dușmani americani ai teocrației. Poporul Său avea încredere în El, deși nu-și diminuau atenția; iar El a păstrat tihna în jurul Adunării. Un locotenent de poliție, precum și managerul Auditoriului, au spus că această adunare a fost una dintre cele mai disciplinate care au avut loc în acel loc. Până seara, tot teritoriul orașului Buffalo fusese distribuit pentru serviciul din casa în casă; incursiunile în afara orașului urmau să fie organizate.

VINERI, 11 AUGUST

O altă zi luminoasă cu propria binecuvântare specială asupra Adunării, al cărei număr de participanți a continuat să crească. Pentru început, „Cea mai Recentă Analiză” a fost remarcabilă în programul acestei zile. Această analiză, pe baza căreia Turnul de Veghere a publicat de curând un articol pe o temă pe care toți trebuie să fim ghidați spre a o înțelege, din cauza descoperirilor Domnului din anul 1935, cu privire la „marea mulțime”. Analiza a ocupat trei ore consecutive pe parcursul după-amiezii și a fost condusă de șase confrăți, toți declarându-se ca făcând parte din rămășița ce așteaptă pentru a ajunge în Împărăția Cerurilor. Ordinea temelor a denotat o progresie regulată în dezvoltarea și înțelegerea chestiunii respective. Aceste teme au fost „Spiritul”, „Nașterea Spirituală”, „De ce Puțini sunt Aleși dintre cei Mulți Chemați”, „Spiritul Mijlocitor”, „Ungerea” și „Cei Chemați”. Această cercetare amănunțită asupra spiritului lui Dumnezeu și activitățile depuse către cei chemați și cei aleși în Împărăție, dar și pentru cei invitați la viața eternă într-un tărâm de Paradis, sub Împărăție, a fost extrem de apreciată. Toți cei devotați s-au bucurat fiindcă forța activă sau spiritul Celui Atotputernic lucrează în și prin tot poporul Său devotat, fie că este vorba de rămășița Sa unsă sau de „alte oi”, și toți au mărturisit că nu prin număr sau voință și putere, ci prin spiritul Domnului în Hristos, lucrarea educațională din toate colțurile lumii privind teocrația era extrem de eficientă.

La ora 7:15 seara, a început discuția cu privire la cursul despre serviciul teocratic, care a fost introdus în America cu mai mult de un an înainte, în luna aprilie a anului 1943. Timp de 45 de minute, un tânăr frate care servește ca serv al școlii teocratice, cu sediul în Brooklyn (Bethel) a discutat pe tema „Valoarea serviciului teocratic”. Conform mărturiilor scrise și condițiilor adunărilor și eficienței lor sporite în serviciul pe teren, acesta a arătat că respectivul curs a meritat osteneala și a fost de valoare pentru toți cei care participau la școlile adunării locale împrăștiate în toate colțurile ținutului.

Ora de încheiere a zilei a oferit o altă demonstrație, continuarea celei din noaptea precedentă. Se dezbătea tema „Cursul tău în serviciu” și a fost susținută pe scenă de un grup format din 19 frați și surori. Camuflarea auditoriului în jurul platformei a permis atenția concentrată asupra demonstrației. Servii școlii au strigat catalogul. Un frate a realizat apoi cu cei prezenți o trecere în revistă a discuției educative din săptămâna precedentă, frați și surori deopotrivă oferind răspunsuri inteligente la întrebările sale. Servul școlii a continuat cu o discuție educativă de 15 minute, pe tema „Noul Acord al Lumii Teocratice”. Au urmat trei studenți la microfon, care au dezbătut cu inteligență teme săptămânii, „Educația Liberă”, „Negotul în Lire” și „Rebecca”. Toate discuțiile au fost excelente, însă servul școlii a găsit puncte demne de criticat, precum atitudinea, reprezentarea vocală, etc. Rugăciunea a pus capăt demonstrației. Să se aprindă toate luminile! A fost o oră fascinantă. Deși, discuțiile nu s-au desfășurat fără întreruperi din partea audienței, care acum aplauda, acum surâdea prietenos.

După îndemnul din partea președintelui Adunării de a asista la activitatea de a doua zi, programul zilei s-a încheiat cu rugăciune. Pe parcursul zilei, mai mult de 11.000 de servi au fost ocupați cu lucrarea pe teren, propovăduind Împărăția și distribuind literatura Împărăției. De asemenea, tot stocul disponibil al Cărții de Cântări, în număr de 25.000 de exemplare, dispăruse deja în mâinile cântăreților „noii cântări”.

SÂMBĂTĂ, 12 AUGUST

Ploaia, însoțită de tunete și fulgere, a căzut în timpul nopții, după ce membrii adunării au ajuns la locul de odihnă. Totuși, până a doua zi dimineață, la ora zece, norii grei s-au răsfirat, ploaia a încetat, iar soarele și-a făcut apariția. Servii de teren neobosiți au părăsit clădirea după adunarea de dimineață, pășind într-o zi luminoasă, propice pentru orice tip de activitate de mărturisire.

Pe măsura textului zilei și al comentariilor aferente, discursurile introductive ale programului de după-amiază s-au axat pe teme precum „Nevoia Actualului Fiu Risipitor” și „Întoarcerea Fiului Risipitor”. Până atunci, lucrarea desfășurată pe teren era menită să popularizeze invitația Tatălui Iehova la ospățul Său pentru clasa „risipitoare” și, mai ales, la ospățul din Auditorium. O mulțime de 25.000 de participanți se aflau înăuntrul și prin preajma Auditoriumului, când la ora patru după-amiaza, a sosit timpul legăturii telefonice cu celelalte orașe, iar fratele Knorr și-a început discursul pe tema anunțată, „Această Evanghelie va fi Propovăduită.”

Cum acest discurs a fost publicat ca articol principal în numărul nostru precedent din Turnul de Veghere, ajunge să spunem că vasta mulțime a ascultat discursul cu o atenție concentrată. Cu un discurs puternic, vorbitorul i-a ghidat, explicându-le semnificația din ziua de azi a noțiunii de „această evanghelie”. Cum veștile bune provin din Împărăție, acesta a demonstrat că a sosit Împărăția lui Iehova și că Acesta I-a conferit autoritate lui Isus Hristos pentru a domni în calitate de tovarăș al Său, încă din anul 1914, pentru supunerea dușmanilor Săi; iar domnia de o mie de ani a lui Hristos în sânul Bisericii trebuie să urmeze bătăliei Armagedonului. Această explicație a ajutat toți ascultătorii să aprecieze sensul dublu în care vorbele lui Isus sunt acum adevărate, „Împărăția lui Dumnezeu este aproape” sau „Împărăția

Cerurilor este aproape”. Iar când vorbitorul a lămurit faptele pentru a înțelege dintr-o nouă perspectivă cum „balaurul”, azvârlit din ceruri, a aruncat un potop de apă după „femeia” lui Dumnezeu pentru a o nimici, cum „pământul” a înăbușit potopul și cum balaurul se află acum în război cu rămășița lui Dumnezeu și tovarășii Săi, a uimit toți ascultătorii.

Nu în forma postbelică a acestui „pământ” simbolic ar trebui să rezide încrederea noastră însă, vorbitorul ridicând tonul, a spus: „Teocrația lui Iehova ne va fi mereu de folos!”. Apoi, acesta a atras atenția asupra formei postbelice a „urâciunii pustiirii”, subliniind nevoia urgentă de a se refugia în Împărăția Domnului. În acest scop, această Evanghelie a Împărăției trebuie propovăduită tuturor semenilor expuși primejdiei din toate națiunile. Rămășița continuă voința credincioasă s-o facă fără teamă, anunțând tuturor, „Împărăția Cerurilor este aproape”. În acest stadiu de intensă energie, fratele Knorr a propus o rezoluție, rezoluția fiind publicată în ediția noastră din data de 1 septembrie, pe care vă rugăm să o citiți. Această Rezoluție s-a încheiat cu hotărârea de a continua să se predice pe tema „Împărăția cerurilor este aproape”. De îndată, unul dintre numeroșii frați așezați în spatele vorbitorului a apărut în spatele lui și a îndemnat adopția Rezoluției. Un frate, reprezentant al Canadei, a sprijinit imediat moțiunea. Fratele Knorr a supus-o la vot, iar moțiunea a fost aprobată și Rezoluția a fost adoptată cu un strigăt de aprobare răsunător, întărit de ropote de aplauze viguroase.

Zgomotul s-a estompat. Mai era ceva de adăugat? Tensiunea așteptării i-a cuprins pe toți, fiind întreruptă numai când fratele Knorr a continuat prin a declara că este privilegiul lui să prezinte cea mai nouă poruncă a Domnului, dedicată poporului Său, „noua carte” – aici s-a simțit un suspans profund, însă nu s-au stârnit aplauze - intitulată „Împărăția cerurilor este aproape”. Apoi, bucuria și recunoștința, ambele manifestate față de dar și la auzul titlului grăitor, s-au făcut simțite prin ropote de aplauze, strigăte și fluierături, precum tumultul și vibrația de la Cascada Niagara, aflată la o distanță de 45 de kilometri. Următoarea declarație a fratelui Knorr, cum că o copie a noii cărți urma să fie dăruită fiecărui participant care avea peste cinci ani și care adoptase Rezoluția, a fost urmată de un alt șir de aplauze explozive. Apoi, clădirea Auditoriului s-a golit foarte repede, dat fiind că toată lumea s-a grăbit către ieșire pentru a-și procura o copie a cărții „*Împărăția cerurilor este aproape*”. Cartea s-a evidențiat în mâinile posesorilor care-și manifestau admirația și bucuria. Ți se taie respirația de emoție când te gândești că, la numai câteva minute după lansarea cărții, numeroase copii, peste 50.000, au fost distribuite gratis în 17 orașe! Nu se mai petrecuse nicăieri în lume așa ceva, cu excepția organizației lui Iehova.

Orele de seară ale zilei, cuprinse între orele șapte și nouă, au fost o altă perioadă plăcută, împărtășită cu toate adunările comune prin intermediul rețelei telefonice interurbane. Astfel, cea dintâi oră, destinată programului „Îndurare Credincioasă pentru Împărăție”, le-a făcut cunoștință tuturor ascultătorilor cu membrii vârstnici ai rămășiței credincioase a lui Dumnezeu. Cei prezenți în auditoriumul din Buffalo au avut plăcerea de a vedea, precum și de a asculta pe acei servi de mult credincioși ai lui Dumnezeu, dintre care doi erau în vârstă de 81 de ani, și anume frații C.A. Wise și W.E. Van Amburgh. Anii de serviciu în slujba adevărului a acestor șapte membri reprezentativi ai rămășiței unse varia de la 55 de ani, până la 28 de ani inclusiv, ajungând la un total de 285 de ani. Cei mai vârstnici dintre confrăți le-au povestit fraților cu privire la primii ani ai perioadei în care Isus Hristos a pregătit calea înaintea Dumnezeului Iehova, înainte de sosirea Sa la templu, în anul 1918, pentru judecată. Această legătură cu trecutul istoric realizată de oameni care fuseseră martori oculari ai vechilor fapte ale lui Iehova și a creșterii însemnate a serviciului și organizației Sale, a fost extrem de puternică. E impresionant pentru toți acum, într-o vreme când numărul „altor oi” este de mai mult de șapte ori mai mare decât numărul membrilor supraviețuitori ai rămășiței „micii turme”. Toți acești șapte frați sunt încă activi la sediile Societății din Brooklyn, iar sensul remarcilor lor succinte era ca toți să reziste în îndurarea credincioasă pentru Împărăție, până la finalul „lucrării ciudate” a Domnului. Prin propriile lor eforturi, acești frați erau exemple bune de credincioșie.

Ora de închidere a legăturii telefonice a fost folosită pentru discuții de către un director al Societății Turnul de Veghere, de 31 de ani activ în slujba adevărului. Tema aleasă de el a fost „Festivitatea de Căsătorie a Împăratului” și se baza pe citatele din Matei 22:1-14. Explicația acestei parabole a Domnului Isus a fost apreciată; și, dat fiind că aceasta urmează să fie publicată într-o ediție următoare a Turnului de Veghere, comentariile sunt de prisos. Într-un final, înainte ca legătura să fie întreruptă, fratele Knorr, în calitate de președinte pentru această rețea, a mărit punctul culminat al zilei respective. Acesta a arătat și a anunțat publicarea unei broșuri cu întrebări pentru studiul noii cărți, „*Împărăția cerurilor este aproape*”. Faptul a fost întâmpinat cu bucurie.

DUMINICĂ, 13 AUGUST

Venită parcă prea repede, această zi s-a dovedit a fi desăvârșită, ale cărei realități au întrecut orice fel de așteptare. A început cu o demonstrație de supunere la poruncile Domnului: 588 de slujitori devotați au copiat exemplul lui Isus și și-au simbolizat propriul devotament prin a se lăsa botezați în apă. La scurt timp după ce aceștia au părăsit Auditoriumul pentru botez, a avut loc adunarea obișnuită înainte de a „propovădui Cuvântul vieții” pe teren. Apoi a avut loc promovarea finală a prelegerii publice a zilei.

Comunitatea poloneză din Buffalo numără aproximativ 150.000 de oameni. Astfel, la ora unu după-amiaza, în Salonul de Adunare din clădirea Auditoriului s-a ținut o prelegere în poloneză pe tema „Religia Culege Furtuna”. Circa 800 de polonezi au participat la prelegere. Datorită acestei prelegeri și a publicității care s-a făcut în jurul ei, s-a deschis drumul către o viitoare lucrare de teren mult mai eficientă în comunitatea de polonezi care locuiesc în și în împrejurimile orașului Buffalo.

La ora două după-amiaza, a început programul în auditoriul principal. Frații au fost profund înviorați de două discursuri, unul pe tema „Comoara din Vasele de Lut”, iar cel de-al doilea pe tema „Moartea Întâiului Născut”. În timpul pauzei de 40 de minute care a urmat, participarea înăuntrul și în afara Auditoriului Memorial și-a atins maximul, depășind 30.000 de oameni. Unii dintre ei se aflau la mai mult de o stradă depărtare pentru a asculta difuzoarele plasate la ieșire. Se difuza muzică cântată de o orchestră formată din 60 de instrumente, iar apoi a răsunit în difuzoare cântarea adunării „Alăturați-vă lui Iehova”. Apoi a debutat marele eveniment public, nu numai pentru Buffalo, dar și pentru cele 16 orașe conectate la legătura telefonică. Stații radio, precum WBBR (Brooklyn, N. Y.) și WHLD (Niagara Falls, N. Y.) au difuzat întreaga prelegere, iar numeroși oameni din Canada au ascultat-o. S-a petrecut cea mai scurtă introducere posibilă: au izbucnit ropote de aplauze pe când vorbitorul se îndrepta spre mănunchiul de microfoane; apoi, fratele Knorr și-a început discursul pe tema „Împărăția lui Dumnezeu este aproape”.

La câteva minute de la începerea discursului, declarația cum că respectiva temă reprezintă „mesajul orei” a stârnit răspunsuri zgomotoase. Întrerupând discursul de nenumărate ori pentru a-l presăra cu aplauze, audiența a ascultat mesajul rezonant al Cuvântului Domnului. Cu efect cumulat, publicului i s-au arătat numeroase mărturii din Biblie și din fapte fizice, începând cu anul 1914 d.Chr. Li s-a oferit un scurt rezumat al perioadei postbelice a „urâciunii pustiirii”, precum și semnificația acestei expresii. Într-un final, în loc să-și prezinte propria sa interpretare cu privire la numeroasele dovezi arătate, vorbitorul a apelat la interpretarea fără de greș a lui Isus, cu privire la ce demonstrează aceste fapte din ultimii 30 de ani, adică faptul că „Împărăția cerurilor este aproape”. Numeroșii ascultători i-au susținut vorbele prin aplauze puternice. Apoi a urmat o scurtă recenzie a binecuvântărilor Împărăției, după care vorbitorul a oferit un îndemn potrivit tuturor de a oferi minunatului Guvern al așezământului Domnului influența decisivă în

viețile lor și să li se alăture servilor Săi credincioși în propovăduirea că „Împărăția cerurilor este aproape”.

Este evident că acest discurs a fost începutul unei mari ofensive în publicarea acestui mesaj însemnat, pe care martorii lui Iehova s-au angajat să-l transmită până la final. De ce? Deoarece, în urma discursului, o copie gratuită a acestuia sub forma unei broșuri frumoase a fost oferită oricui o dorea; și da, copii suplimentare au fost oferite gratuit pentru a fi distribuite prietenilor.

Imediat după acest eveniment public, numeroși participanți la convenție au trebuit să pornească spre casele lor. Totuși, Auditoriumul a fost arhiplin la ședințele de încheiere din acea după-amiază. Masa festivă a Domnului a mai fost aprovizionată cu alte binecuvântări ale Adunării. Apetitul spiritual și aprecierea s-au arătat a fi energice și profunde, pe măsură ce participanții ascultau discursuri pe teme ca „Renașterea Lumii Drepte” și „Unitate pentru Lumea cea Nouă”.

Cea din urmă temă, „Remarci de Încheiere”, discurs rostit de fratele Knorr, a fost la fel de plăcut precum orice alt discurs din program. A fost o prezentare informală. S-au citit numeroase telegrame. Raportul de serviciu pe teren a remarcat că, în ziua de apogeu a Adunării, au servit 11.603 oameni pe teren, fiind angajați în numeroase forme de activitate; iar totalul pentru cele cinci zile era de 45.774 de propovăduitori. Activitățile raportate de ei, desigur, nu au inclus orele lungi de serviciu pentru lucrătorii sârguincioși de la bufete și sutele de alți credincioși care serveau Adunarea în număr mare, pentru a-i înlesni funcționarea atât de eficientă. Mărturiile scrise și cele de altă natură, de la cetățenii din Buffalo (nu dintre rândurile martorilor lui Iehova) cu privire la comportamentul extraordinar afișat de poporul consacrat al lui Iehova în oraș au fost relatate. Era evident că se petrecuse o răsturnare a opiniei publice cu privire la martori, fiind siguri sau aproape siguri că un aflax important de „alte oi” urma să se alăture adunării din Buffalo.

Impresionați de importanța „Rezoluției” adoptată așa de cu dragă inimă în ziua precedentă și în conformitate cu numeroase referințe la aceasta în telegrame, fratele Knorr a oferit în acel moment un bun exemplu tuturor fraților săi. Acesta a realizat un studiu amănunțit alături de participanții la convenție a Rezoluției în sine. Paragraf cu paragraf, hotărâre cu hotărâre, acesta a citit-o și a revăzut-o. Comentariile sale improvizate erau bine formulate și profund apreciate de întreg auditoriul. Cu o recunoștință de nespus, confrății s-au reunit în cântarea nr. 17, „Înălțând rugi către Iehova”, iar apoi s-au afundat în rugăciune arzătoare; apoi fratele Knorr a închis glorioasa Adunare Teocratică a Uniunii Propovăduitorilor din anul 1944.

Într-adevăr, evenimentul ce s-a desfășurat pe parcursul a cinci zile a reprezentat un semn elocvent care proclama către toate „alte oi” încă răsfirate și către toată lumea ostilă, în care Iehova domnește acum, prin intermediul Împăratului Său Tovarăș, Isus Hristos că, într-adevăr, „Împărăția cerurilor este aproape”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXV

1 Octombrie 1944

Nr. 19

NUNTA ORGANIZATĂ DE ÎMPĂRAT

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină.” – Matei 22:2, 3, *Rotherham*

¹Iehova, Creatorul bărbatului și al femeii, a înființat căsătoria între oameni. El a oficiat prima căsătorie pe pământ. Tot El este cel care a aranjat căsătoria preaiubitului și unicului Său Fiu născut cu o adunare de creaturi credincioase, a căror dragoste pentru Mirele lor întrece dragostea unei mirese pământene pentru mirele său pământean. Fiul lui Dumnezeu a așteptat cu bucurie uniunea Sa cu mireasa pe care i-o asigură Tatăl Său. El s-a referit la binecuvântatul eveniment în mai multe parabole, arătând cerințele pe care mireasa Sa trebuie să le îndeplinească pentru a se dovedi demnă de El. Una dintre aceste parabole sau ilustrări pe care le-a dat se găsește la Matei 22:1-14.

²Era în timpul ultimei Sale săptămâni ca om când Isus Hristos a spus această parabolă, fiind în templu la Ierusalim în acel moment. Pe când intra în templu, chiar cu o zi înainte, găsim-l dedicat pentru comerț religios, El „A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei. Și le-a zis: Este scris: Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.” Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” (Matei 21:12-46; 22:1) Acestea fiind împrejurările în care a dat parabola în anul 33 d.Chr., este rezonabil să credem că a făcut cunoscută parabola pe înțelesul tuturor în împlinirea sa după ce vine la marele templu spiritual al lui Dumnezeu, prin urmare, și după anul 1918 d.Chr., anul venirii Sale, conform faptelor concrete. Prin urmare, cu încredere și având faptele concrete la îndemână, încercăm să abordăm studiul parabolei și citim introducerea sa: „Și Isus a răspuns: (conducătorilor religioși) din nou prin pilde și a spus: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină.” – Matei 22:1-3.

³Împărăția cerului e astfel asemuită deoarece în Împărat, Fiul Său și cei care participă la nuntă vedem ilustrate cele trei lucruri principale care contribuie la crearea acestei Împărății a cerului. Isus Hristos a vorbit aici despre Tatăl său, Dumnezeu Iehova, ca Împărat. Nu ar putea exista nici o Împărăție a cerului fără El, căci Iehova Dumnezeu este Cel care orânduiește Împărăția și este sursa autorității, puterii și dominației Sale. Din acest motiv, „Împărăția cerului” este amintită în altă parte drept „Împărăția lui Dumnezeu”. Apostolul Matei este singurul evanghelist care consemnează această expresie, „Împărăția cerului”, folosind-o de 32 de ori.

⁴Izraeliții din vechime erau un popor consacrat lui Iehova, Împăratul lor. Erau într-o relație cu El nu doar pentru că erau descendenții prietenului lui Dumnezeu, Avraam, ci și din cauza legământului în care i-a implicat Dumnezeu prin Moise ca mediator. De-a lungul timpului, izraeliții au insistat ca Iehova Dumnezeu să pună ca împărat pe unul dintre frații lor ca să îi

¹ Pentru care mare căsătorie face Iehova aranjamentele trebuincioase? Și ce s-a arătat în general cu privire la aceasta în parabola de la Matei 22:1-14?

² Unde și după ce eveniment al zilei dinainte a fost dată parabola, și ce e rezonabil să credem cu privire la ea acum?

³ De ce este asemuită Împărăția din cer astfel, și de ce în altă parte este numită pe drept “Împărăția lui Dumnezeu”?

⁴ Cum erau izraeliții într-o relație cu Iehova Dumnezeu și ce au insistat să le dea El?

conducă. Aceasta a reprezentat o înlăturare a lui Iehova ca Împărat. Profetul Samuel le-a spus aceste lucruri: „Mi-ați zis: „Nu!” ci un împărat să domnească peste noi”. „Și totuși Domnul (Iehova), Dumnezeul vostru, era Împăratul vostru.” – 1 Samuel 12:12.

⁵După ce Iehova l-a îndeprtat pe primul lor împărat uman, pe Saul, pentru că a trecut la religia demonismului, Iehova l-a ales pe credinciosul David să fie uns ca împărat peste norod. Devotamentul de neclintit al lui David față de Dumnezeu și marea sa grijă pentru slujirea curată a lui Iehova la templul Său l-au determinat pe Dumnezeu să propună un legământ pentru Împărăția Sa; acest lucru l-a stabilit Dumnezeu cu David. Cu mult timp înainte Iehova prezisese că avea să înscăuneze un împărat care avea să aibă o domnie prosperă asupra poporului credincios al lui Iehova pentru totdeauna. Acum, acest legământ pentru Împărăție însemna că acest Rege avea să provină dintre descendenții lui David. Legământul lui Iehova spunea în felul următor: „Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu.” (2 Samuel 7:12-14) Prin acest legământ, Iehova a arătat că va veni "Împărăția cerului", condusă de Fiul Său ceresc.

⁶Fiul Împăratului, pentru care este organizată festivitatea nunții sau ospățul de nuntă este singurul Fiul născut al marelui "Împărat al Veșniciei". Acest Fiul, Isus Hristos, a fost preumbrit nu doar de David, ci și de împăratul teocratic cu multe secole înaintea lui David, și anume Melhidesec, care a fost împărat atât al Salemului, cât și preot pentru Dumnezeu cel Atotputernic. Isus Hristos nu a fost un simplu „Fiul al lui David” prin descendență, prin fecioara evreică Maria, ci și moștenitorul legământului Împărăției făcut cu David. Prin urmare, îngerul care a anunțat-o pe Maria de nașterea lui Isus a spus despre El: „El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” (Luca 1:32,33) Acest lucru nu a însemnat că scaunul lui Isus avea să fie unul lumesc, precum cel al lui David sau avea să fie pur și simplu o domnie peste casa lui Iacov, tatăl izraeliților. Însemna că împărăția lui David a fost un tip a Împărăției cerului, și că așa cum David a stat pe tronul Israelului sau „casa lui Iacov” și l-a reprezentat pe adevăratul Împărat Iehova pe acest scaun, la fel și Isus Hristos avea să stea pe scaunul Împărăției în Împărăția cerului și avea să-L reprezinte pe Împăratul Suprem, Iehova Dumnezeu.

⁷La fel cum împăratul din parabolă organizează o festivitate de nuntă pentru fiul său, iată că avem alte dovezi că voia Împăratului ceresc este ca și alții să se unească cu Fiul Său Isus Hristos în Împărăția cerurilor. În consemnarea biblică, nu există nimic care să destăinuie că în vremea adunărilor de stat, nevasta împăratului stătea alături de el pe un scaun regal; dar toate dovezile par să arate contrariul. (2 Cronici 8:11) Numai împăratul era reprezentantul lui Iehova pe scaunul teocrației tipice. Cu toate acestea, prin virtutea căsătoriei cu împăratul, nevasta lui era dusă în casa regală și devenea nora tatălui soțului său. Prin urmare, „mireasa” Fiului Împăratului este „trupul” sau adunarea celor asociați cu Isus Hristos în Împărăția cerului. Datorită uniunii lor cu acesta, aceștia devin membrii ai familiei împărătești din ceruri, peste care Iehova Dumnezeu este marele Tată Teocratic. Fiul este în mod direct Ramura împărătească a Tatălui Său, pe când adunarea celor care reprezintă mireasa Sa devin copiii lui Dumnezeu, prin adopție de către El. Așadar, mireasa este „fiica” lui Iehova, marele Împărat. Ca atare, mireasa a fost prezisă la Psalmi 45:13,14, cu aceste cuvinte: „Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur. Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la

⁵ Cine a succedat pe împăratul Saul și ce legământ a făcut Dumnezeu cu el și de ce?

⁶ (a) Pe cine ilustra fiul împăratului din parabolă și cum era el “fiul lui David”? (b) Ce însemna vestea îngerului către Maria cu privire la domnia sa?

⁷ (a) Ce arată cu privire la adevărata Împărăție faptul că Împăratul organizează o nuntă pentru Fiul Său? (b) Cum devine mireasa membru al familiei regale și unde a fost aceasta prezisă în mod adecvat?

gherghef și urmată de fete, însoțitoarele ei, care sunt aduse la tine.”(A.S.V.) Chiar această profeție a prefăcut faptul că Iehova Dumnezeu predestinase sau prearanjase un ospăț de nuntă pentru preaiubitul Său Fiu; ospăț care ar fi urmat să fie o desfătare pentru toți slujitorii marelui Împărat.

⁸Ospățul sau cina aveau să reprezinte hrana spirituală vitală și privilegiile la care trebuie să ia parte cei invitați să facă parte din mireasa lui Hristos, dacă speră să devină membrii ai familiei împărătești din ceruri. Numai Iehova Dumnezeu ar putea pune la dispoziție o asemenea hrană spirituală și toate cele necesare. La fel cum David, care l-a ilustrat pe Isus Hristos "Fiul lui David", i-a spus marelui Păstor Iehova: „Tu îmi întinzi o masă în fața dușmanilor mei.”, (Psalmii 23:5) Și, așa cum a spus Fiul Împăratului, Isus Hristos: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4: 34) Atât învățătura, cât și lucrarea reprezintă hrană.

⁹Cuvântul scris al lui Dumnezeu există din zilele lui Moise; iar canonul Scripturilor Ebraice a fost terminat în zilele ultimului dintre bătrânii profeți, Maleahi, cu câteva secole înainte de Hristos; și cu toate acestea, ospățul de nuntă al marelui Împărat nu era răspândit la acea vreme. Acest lucru s-a întâmplat deoarece autorii Bibliei Ebraice nu au înțeles semnificația totală și lăuntrică a lucrurilor pe care le mărturiseau și pe care le scriau. Adevărat, aceștia au prezis ospățul mântuirii din ceruri ce avea să vină, dar nu au înțeles ceea ce spuneau cu privire la acesta, precum spune chiar apostolul Petru. (1 Petru 1:10-12) Așadar, acei vechi scriitori ai Bibliei nu au fost incluși printre robii pe care i-a trimis Împăratul înainte să-i adune pe cei care fuseseră invitați la ospăț; ci chemarea a fost trimisă după zilele lor.

¹⁰Ioan Botezătorul a fost precursorul imediat al vremii chemării celor invitați la ospăț. Cu jumătate de an înainte de Isus Mesia, Ioan a început să vestească: „Îndreptați-vă! Căci împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3: 2, *The Emphatic Diaglott*) Ioan a avut privilegiul de a-l prezenta poporului iudeu pe Primul și Principalul care a dus chemarea celor invitați, însuși Fiul Împăratului. De aceea, Ioan s-a asemuit „prietenului mirelui”, spunând: „Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină” . (Ioan 3:29, *Goodspeed*) Lucrarea lui Ioan avea ca scop pregătirea poporului iudeu pentru a primi chemarea la festivitățile de căsătorie în momentul venirii chemării. – Luca 1:13-17.

PRIMA CHEMARE

¹¹Pe vremea vechilor patriarhi, Avraam, îndrumat de Dumnezeu, a ales o mireasă pentru preaiubitul său fiu Isaac. Apoi, Isaac l-a îndrumat pe fiul său, Iacov, arătându-i din ce sursă autorizată ar trebui să-și aleagă mireasa. Mai târziu, pe vremea părinților celor 12 seminții ale lui Iacov, Dumnezeu a poruncit să nu-și aleagă fiice ale păgânilor pentru a fi neveste pentru fiii lor. (Exodul 34:16) În același fel, Iehova Dumnezeu, Tatăl, este Cel care alege mireasa pentru Fiul Său și a predestinat ce va fi și câți vor fi în cadrul acesteia. El este Cel care organizează ospățul de căsătorie și trimite invitațiile, după care îi cheamă pe invitați la ospăț. Prin Fiul Său, Cel uns pentru a fi conducătorul Împărăției cerului, Iehova Dumnezeu a început să trimită chemarea către cei invitați pentru a veni la festivitățile de nuntă. Așadar, l-a trimis pe Fiu la poporul iudeu. După ce a fost botezat în apă de către Ioan, apoi a fost uns cu spiritul lui Iehova Dumnezeu, Isus Hristos a început chemarea, spunând cu o înțelegere pe care Ioan nu o avea: „Îndreptați-vă! Căci

⁸ Ce ilustrează ospățul de nuntă?

⁹ De ce nu a fost acest ospăț popularizat înainte de terminarea Canonului Scripturilor Ebraice și de ce nu au fost trimise invitațiile mai devreme?

¹⁰ Ce fel de relație și ce lucrare a făcut Ioan Botezătorul față de cei invitați care trebuiau chemați?

¹¹ (a) Cine e cel care alege mireasa și organizează ospățul de nuntă? (b) Cum a început chemarea celor invitați și de ce au fost chemați la căință?

împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 4:17, *The Emphatic Diaglott*) Deoarece poporul iudeu era cel invitat, Isus i-a chemat pe aceștia la îndreptare sau mântuire.

¹²În ce sens erau ei cei invitați? Astfel: Mai întâi de toate, aceștia erau din seminția lui Avraam, cu care Dumnezeu făcuse un legământ, spunând: „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (Geneza 12:1-3) Prin descendență naturală de la Avraam, aceștia erau acel "mare neam" care reprezintă Împărăția cerului. În plus, când Iehova Dumnezeu i-a eliberat din robie în calitate de popor ales din Egipt și a făcut un legământ cu aceștia la Muntele Sinai, le-a spus lor prin intermediul profetului Moise: „Acum, dacă veți asculta glasul meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam Sfânt.” (Exodul 19: 5, 6) Prin expresia "împărăție de preoți" Iehova nu făcea referire la o conducere pământească de preoți stând pe scaune. El s-a referit la Împărăția cerului, în care Isus avea să fie „un preot pe scaunul său”, prevestit de împăratul preot Melhisedec și în care mireasa lui Isus va domni ca preoți și împărați împreună cu acesta. Aceasta era invitația lui Dumnezeu către întregul popor în Împărăția cerului. Urmașii aceluia popor, la care a venit Isus Hristos, au fost mai apoi cei invitați și care acum au primit chemarea.

¹³Împăratul nu l-a trimis doar pe Isus Hristos, ci și pe slujitori sau pe robii legați pentru a duce chemarea la cei invitați. Isus Hristos este conducătorul servilor lui Iehova, iar profeția lui Isaia de la 42:1 cu privire la Servul Ales al lui Iehova se referă în principal la El. (Matei 12:15-21) Acești ceilalți robi sau slujitori erau membrii ai poporului invitat, căci, după ce Isus le-a transmis chemarea, i-a folosit pe cei care i-au devenit discipoli pentru a duce chemarea la ceilalți din poporul iudeu. Prin urmare, când Isus i-a trimis să ducă chemarea, acesta le-a spus „mai degrabă, mergeți la oile pierdute ale casei lui Israel. Și când mergeți, predicați, spunând: Împărăția cerurilor s-a apropiat!” (Matei 10:6,7) Această chemare fusese făcută pentru a-i pune pe cei invitați în armonie cu Fiul Împăratului ca Hristos sau Mesia. Acest lucru a fost făcut pentru a-i pregăti pentru iminenta revărsare a Spiritului Sfânt asupra acelor iudei care aveau să se căiască și să dea dovadă de credință în profețiile mesianice ale lui Iehova și care s-au sacrificat ca să calce pe urmele Fiului Său. Această primă chemare s-a întins pe o durată de circa trei ani și jumătate, până la 14 Nissan din anul 33 d.Chr.

¹⁴Mai erau câteva zile până la presupusa dată, iar Isus Hristos a spus parabola, așa că a reușit foarte bine să ilustreze în ea cum fusese primită chemarea de către cei mai proeminenți dintre cei invitați. El a spus: „dar ei n-au vrut să vină.”; sau „și ei au refuzat să vină”. (*Emph. Diag.*) Conducătorul cel tânăr și bogat, pe care Isus îl sfătuisese să vândă tot ce avea și să dea daruri celor săraci, apoi să vină și să-l urmeze pentru a avea o comoară în cer, i-a întors spatele lui Isus și „a plecat foarte întristat, pentru că avea multe avuții”. (Matei 19: 21,22) Evreii cărora Isus le-a spus că Împărăția nu însemna a mânca pâine și pește, ci a mânca „pâinea care se pogoară din cer”, s-au simțit jigniți; „Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.” – Ioan 6:26-66.

¹⁵În cele din urmă, Isus a strigat către marea cetate care reprezenta poporul iudeu: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimeși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și n-ai vrut! Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23:37,38) Numai puterea protectoare a marelui Împărat Iehova și a îngerilor Săi a făcut ca cei care au purtat chemarea să nu fie bătuți în mod violent de către mulți dintre cei

¹² În ce sens erau izraeliții cei invitați?

¹³ (a) Pe cine simbolizau robii care au dus prima chemare? (b) De ce a fost făcută chemarea și cât timp a durat?

¹⁴ Cum s-a îndeplinit declarația în parabolă: „și nu au vrut să vină”?

¹⁵ (a) Cu ce a asemuit Isus refuzul acestora? (b) De ce purtătorii primei chemări nu au fost tratați violent și de ce s-au simțit liderii religioși indignați?

invitați, mai ales de către înalții preoți, bătrâni, scribi, farisei și saducheii, care se simțeau deja "copii ai împărăției", prin urmare primii îndreptățiți să acceadă în aceasta. Aceștia s-au simțit indignați de modul în care Iehova Dumnezeu a trimis chemarea către ei, deoarece „Împărăția lui Dumnezeu nu vine într-un fel care atrage privirile” și pentru că era însoțită de o chemare la căință. – Luca 17: 20, *margin*.

¹⁶În cele din urmă, prin sacrificiul de bună voie al lui Isus precum un miel în fața măcelarilor în ziua de 14 Nisan a anului 33 d.Chr., conducătorilor iudei, liderii în „religia iudeilor”, li s-a permis să-l condamne pe Fiul Împăratului la o moarte rușinoasă. În acel moment, prima chemare a luat sfârșit. Dar Împăratul l-a înviat pe Fiul Său din morți, iar Fiul s-a ridicat de-a dreapta Tatălui. Isus a avut prețiosul merit al jertfei Sale omenești, pentru a o îndeplini spre binele celor care trebuiau să creadă și să-L urmeze și, astfel, să accepte chemarea divină la ospățul de nuntă. Practic, întregul popor consacrat al evreilor refuzase chemarea prin Fiul Împăratului și discipolii Săi. La câteva zile după învierea lui Isus, acesta și-a făcut apariția în fața a peste 500 de frați în același timp, pe un munte din Galileea; și chiar mai mulți dintre aceștia s-au îndoit că ar fi fost El. (1 Corinteni 15: 6; Matei 28:16,17) Și în cele zece zile dinainte de ziua Cincizecimii, în jur de 120 de discipoli s-au întâlnit într-o încăpere din Ierusalim. (Faptele Apostolilor 1:13-15) Cu excepția acestui număr neglijabil de oameni, poporul evreu refuzase să răspundă la prima chemare, făcută chiar prin intermediul propriului Fiul al Împăratului. Ei, pur și simplu, „n-au vrut să vină”.

A DOUA CHEMARE

¹⁷Din îndurare, perioada completă a favorului exclusiv al lui Iehova față de poporul evreu avea să mai dureze alți trei ani și jumătate. Prin urmare, El nu le-a tăiat de tot evreilor șansa de a ajunge la predestinatul număr de 144.000 pentru a realiza numărul de invitați la ospățul de nuntă și, astfel, să compună mireasa. În această parabolă, mireasa fiului împăratului nu apare în mod personal, întrucât cei care sunt invitați și chemați la ospățul de nuntă și care participă la acesta sunt tot aceiași care compun mireasa regală. Confuzia este evitată prin ilustrarea urmașilor credincioși ai lui Hristos care devin membrii acestui „trup” sau ai „miresei” ca oaspeți ai ospățului de nuntă, inclusiv, desigur, robii care au primit chemarea și care urmau să fie acolo la ospățul de nuntă.

¹⁸În aceeași măsură, Iehova nu și-a exprimat imediat mânia împotriva poporului evreu din cauza vinovăției în cazul morții Fiului Său. Parabola arată că acesta le-a trimis o a doua chemare; deoarece este scris: „A trimis iarăși alți robi și le-a zis: „Spuneți celor poftiți: „Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.” (Matei 22: 4) Această a doua chemare a început să fie trimisă în ziua Cincizecimii în anul 33 d.Chr. Este adevărat că, la acea vreme, Isus Hristos fusese ucis pentru credința în justificarea numelui Tatălui Său și în calitate de jertfă de mântuire. Dar jertfa de mântuire a lui Isus nu este chiar ceea ce și-a dorit Împăratul în parabolă când a spus că juncii și vitele sale îngrășate au fost tăiate. Desigur, nu era posibil ca urmașii lui Isus, Fiul Împăratului, să intre în oportunitățile Împărăției înainte ca Acesta să înfăptuiască jertfa de mântuire pe pământ, ca apoi să-și prezinte meritele sau valoarea în ceruri în fața marelui Împărat. Cu toate acestea, ospățul de nuntă nu constă doar în bucuria justificării prin aplicarea jertfei de sânge în numele oaspeților la adevăratul ospăț. Ospățul reprezintă, de fapt, participarea la toate adevărurile Împărăției, printre care este și trebuie să fie acela al jertfei de mântuire a lui Isus, dar cel mai marcant adevăr dintre toate este

¹⁶ Cu ce eveniment s-a terminat prima chemare și ce arată că poporul evreu a refuzat să vină la ospăț?

¹⁷ (a) Li s-a interzis imediat marea oportunitate și de ce? (b) De ce mireasa fiului împăratului nu apare personal în parabolă?

¹⁸ (a) Ce s-a trimis atunci și către cine? (b) Când s-a trimis și de ce expresia „viței” și „vitele îngrășate” se referă la mai mult decât la un motiv?

adevărul justificării supremației universale a lui Iehova și a numelui său pentru Împărăție. Ospățul include și privilegiul servirii acelor adevăruri prețioase altora, ca ambasadori ai marelui Împărat.

¹⁹Astfel, faptul că, în parabolă, juncii și vitele îngrășate ale Împăratului și toate celelalte lucruri erau gata de festivități ilustrează faptul că botezul spiritului sfânt începuse, iar profeția de la Ioel 2: 28, 29 se îndeplinea în aceea că spiritul lui Iehova Dumnezeu era turnat asupra slujitorilor și robilor Săi. Acest fapt a arătat că lucrurile care au precedat aceasta fuseseră aranjate, și anume că Dumnezeu acceptase meritul jertfei lui Isus, iar acum le justifica pe ale celor care se sacrificaseră ca să-I urmeze pașii. Însemna că, pe cei astfel drepti, Dumnezeu îi năștea în spirit pentru a-i face copiii Săi spirituali, căsătoriți ca mireasă cu Fiul Său. La turnarea spiritului asupra acestor născuți, pe care Dumnezeu i-a adoptat ca fiind ai Lui, a venit și înțelegerea tainelor Împărăției lui Dumnezeu, acesta destăinuind prin spiritul Său lucruri neînțelese înainte nici măcar de cei care urmaseră pașii lui Isus Hristos. Astfel, toate lucrurile au fost pregătite în acea zi a Cincizecimii, iar a doua chemare la ospățul spiritual începuse.

²⁰Chemarea a fost, totuși, trimisă către „cei chemați la nuntă”, poporul evreu, mai ales oamenii de rând ai acestuia. Aceștia fuseseră înșelați de către liderii religioși care nici nu s-au dus în Împărăție ei înșiși, nici nu i-au favorizat și nu i-au ajutat pe cei care voiau să intre în ea. Petru, folosind prima dintre „cheile Împărăției din ceruri”, a fost primul care a trimis această chemare evreilor și prozeliților care erau în Ierusalim în acea zi. (Matei 16:19) El și frații săi, născuți din Dumnezeu și unși cu spiritul Său, erau slujitorii sau robii pe care marele Împărat îi trimisese pentru a vesti că toate lucrurile legate de ospățul de nuntă al Împărăției erau acum pregătite și toți cei care își doreau să fie membrii ai acestei organizații care este căsătorită cu Isus, Fiul Său, ar trebui să vină și să participe la privilegiile spirituale acum deschise. Arătând că acei evrei erau cei chemați, Petru a spus: „Căci promisiunea este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe, oricâți va chema la El Dumnezeul nostru.” Ca o consecință a acestei chemări „cei ce au primit cuvântul lui din toată inima au fost botezați și în ziua aceea au fost adăugate cam trei mii de suflete.” Numărul acestora a crescut în curând la cinci mii, aceștia fiind acum izraeliți în spirit, nu doar în trup. – Faptele Apostolilor 2:1-41; 4:4.

²¹Cu toate acestea, cele câteva mii erau doar o mică rămășiță a poporului evreu, iar ei au devenit parte din clasa celor aleși ai lui Dumnezeu, adunarea celor chemați și aleși de El. Cu privire la acest lucru, apostolul Pavel scrie: „Tot așa și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har. (a lui Dumnezeu). Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți” (Romani 11:5, 7) Cum rămâne cu cei orbiți? Parabola spune astfel despre ei la a doua chemare: „Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui și altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât.” (Matei 22: 5, 6, *Goodspeed*) Îl omorâseră deja pe Fiul Împăratului, dar acum au stârnit din nou mânia Sa față de ei și au dat dovadă de mare nerecunoștință față de Împărat. Aceștia au pus Împărăția lui Dumnezeu pe locul doi după proprietățile, politica și afacerile lor și comerțul lor religios pentru câștigurile lor egoiste. Aceștia refuzaseră oferta divină făcută poporului de a deveni „o împărăție de preoți și un popor sfânt” pentru Dumnezeu, iar acum îl insultau pe Acesta și mai mult punând interesele lor egoiste ale acestei lumi necurate deasupra chemării divine care, de data aceasta, s-a dus direct la evreii de rând în loc să treacă pe la liderii lor naționali. Cei care s-au arătat indiferenți față de cele mai înalte privilegii pe care le-ar putea conferi Dumnezeu creaturilor umane au rămas supuși Mamonei ca dumnezeul lor. Aceștia au

¹⁹ Atunci, în ce sens erau toate lucrurile pregătite pentru ospăț?

²⁰ Către cine și prin cine a pornit a doua chemare și cum a început?

²¹ (a) Câți au răspuns la a doua chemare și ce spune apostolul Pavel mai departe? (b) Ce, în afară de violență, au făcut ceilalți după cum ilustrează parabola?

ales să-l slujească în continuare pe Diavol în loc să-L slujească pe Iehova Dumnezeu sub Isus Hristos, iar adevărul nu i-a mai eliberat niciodată. – Ioan 8: 31-36.

²²Restul evreilor, mai ales liderii religioși, au făcut exact așa cum prezisese parabola: i-au prins pe slujitorii Domnului, „și-au bătut joc de ei și i-au omorât”. Cartea Faptelor Apostolilor prezintă o mărturie a felului cum au făcut acest lucru, arestând, întemnițând, bătând, amenințând, persecutând, împrăștiind și chiar omorându-i pe credincioșii purtători ai chemării Împărăției, care se duceau din casă în casă anunțând Împărăția lui Dumnezeu. Apostolul Iacov și evanghelistul Ștefan au căzut victime ale fanatismului religios al evreilor. Mulți ani după aceea, în îndepărtata Roma, cei din comunitatea evreiască au venit la apostolul Pavel la închisoarea sa pentru a-l întreba despre adepții lui Hristos, pe care ei îi numeau „sectă”, spunând: „În ce privește această sectă, știm că pretutindeni se vorbește împotriva ei.” După credincioasa mărturie a lui Pavel cu privire la Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Hristos, „Unii au crezut ce le spunea el, iar alții n-au crezut.” – Faptele Apostolilor 28:17-29.

²³Ce a rezultat din refuzul evreilor „de a căuta Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa?” Exact ceea ce prezisese parabola lui Isus: „Când a auzit împăratul s-a mâniat; a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea.” (Matei 22:7) În parabolă, cetatea lor ilustrează statul evreiesc, reprezentat prin capitala sa, Ierusalim. Cu câteva secole înainte de aceasta, în 609-607 î.Chr., Dumnezeu a folosit oștirile Babilonului pentru a asedia și a distruge primul Ierusalim și templul său construit de Solomon. Pentru a îndeplini parabola, Dumnezeu a folosit oștirile Romei, pe al cărei Cezar evreii l-au ales drept împăratul lor în locul lui Isus Hristos. În anul 66 d.Chr., a început asediul roman al Ierusalimului. După o ciudată întrerupere a asediului pentru o vreme, oștirile romane și-au reluat asediul sub comanda lui Titus. După cele mai groaznice și revoltătoare condiții de asediu în oraș, în rândul evreilor, Ierusalimul a fost străpuns și ras de pe suprafața pământului, iar 1.100.000 de evrei au pierit. Statul evreu, „cetatea lor”, fusese distrusă.

²⁴Cum rămâne cu acei evrei care se arătaseră indiferenți față de mesajul de chemare al Împărăției? Acești nu au luptat în mod direct împotriva mesajului și purtătorilor lui. Aceștia nu se alăturaseră celor care s-au purtat urât și au omorât pe ambasadorii Împăratului, dar au participat la afacerile lor personale, „unul la holda lui, și altul la negustoria lui”, precum niște buni țărani, supuși legilor. Credeți că au scăpat, însă? Nu! Au avut parte de pedeapsa generală, deoarece și ei, asemenea persecutorilor violenți, au trecut cu vederea chemarea Împăratului și au lipsit de la chemarea lui și au încălcat legământul cu Dumnezeu. Aceștia nu l-au iubit nici pe Dumnezeu, nici pe Împărăția sa, ci această lume.

²⁵Această parte a parabolei și îndeplinirea sa nu sunt simple interese trecătoare. Acestea sunt și probleme ale secolului al douăzecilea, deoarece aceleași măsuri sunt luate de către cei din „creștinătate” și exact aceleași grozăvii ale mâniei Domnului, dar la o scară mult mai mare, sunt pe cale să se abată asupra echivalentului modern al Ierusalimului.

A TREIA CHEMARE

²⁶Ceea ce urmează acum în parabolă nu a început să se petreacă imediat după distrugerea celui de-al doilea Ierusalim și al templului acestuia în anul 70 d.Chr.. A doua chemare către oameni de rând ai poporului evreu a continuat în mod exclusiv timp de trei ani și jumătate. În acele vremuri, era deja clar că nu avea să fie prea mare numărul celor care aveau de gând să dea ascultare chemării lui Dumnezeu de a-și respecta legământul și de a forma trupul miresei lui

²² Ce au făcut ceilalți, după cum s-a prezis în parabolă și după cum s-a consemnat în cartea Faptelor Apostolilor?

²³ După cum s-a prezis în parabolă, ce le-a rezultat evreilor din refuzul de a căuta Împărăția Domnului și dreptatea mai întâi?

²⁴ În legătură cu aceasta, cum rămâne cu acei evrei care se arătaseră indiferenți la mesajul de chemare al Împărăției?

²⁵ Cât de mult ne interesează acum parabola și împlinirea ei?

²⁶ Când s-a terminat a doua chemare și a început a treia și spre ce moment ne duce cea din urmă?

Hristos, astfel ocupând toate locurile de la nuntă. Cele mai multe locuri, mai mult ca sigur, aveau să rămână goale, iar scopul lui Dumnezeu cu privire la împărăția Sa și familia regală nu trebuie să dea greș. Prin urmare, marele Împărat a luat măsuri, în anul 36 d.Chr.. Parabola spune: „Atunci a zis robilor săi: „Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă, deci, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.” Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit și buni și răi și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți.” (Matei 22:8-10, *Goodspeed*) Îndeplinirea acestei părți din parabolă ne aduce până în secolul prezent, mai exact în anul 1918 d.Chr. Această a treia chemare a început să fie trimisă când Dumnezeu l-a trimis pe apostolul Petru, echipat cu a doua „cheie a Împărăției cerului”, pentru a duce mesajul Împărăției la centurionul italian Corneliu și la casa acestuia din Cezareea.

²⁷Până în acel moment, neamurile erau fără Christos. „Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” (Efeseni 2:11,12) Așadar, parabola îi ilustrează pe robii Împăratului ca fiind trimiși acum, nu în „cetate”, care simbolizează statul izraelit, ci „acolo unde drumurile ies din cetate”, adică la cei ne-evrei, cei din afara poporului evreu, Neamurile. Așadar, cu mărturia Împărăției lui Petru la casa lui Corneliu, urmată de turnarea de către Dumnezeu a spiritului sfânt asupra credincioșilor de acolo, robii Împăratului au început să plece pe toate drumurile care duceau afară din cetate, la toate Neamurile, ducându-le evanghelia Împărăției. Exista o taină cu privire la calitatea de membru al miresei lui Christos, aceasta fiind descoperită. Despre aceasta, apostolul Pavel scrie: „Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea,” (Efeseni 3:4-6) În ceea ce privește vizita lui Simon Petru la Corneliu în anul 36 d.Chr., discipolul Iacov a spus: „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.” (Faptele Apostolilor 15:14) Cei care au făcut întocmai ca în evanghelia Împărăției și, astfel, au fost chemați și aduși în sala sau „camera miresei” au fost, în schimb, însărcinați să poarte vestea Împărăției și invitația Împăratului către alții ca „robi” sau ambasadori ai Săi.

²⁸De-a lungul tuturor secolelor care au trecut din anul 36, adunarea a progresat datorită activității robilor Împăratului. Faptele arată că, în 1878, a început un efort special la adunarea oaspeților, căci acolo au început activitățile prefigurate de Ilie și Ioan Botezătorul, despre care vorbesc profețiile, în „pregătirea căii lui Iehova”. (Mal. 3:1; 4:5, 6) Ca instrumente în desfășurarea acestor lucrări ale servilor aleși ai lui Iehova, s-a început publicarea *Turnului de Veghere al Sionului* în iulie 1879, Societatea Turnul de Veghere fiind înființată în anul 1884 în statul Pennsylvania, S.U.A. Ca să cităm din numărul din 15 decembrie 1922, pagina 388, paragrafele 2, 3: „Scopul pentru care a fost creată și organizată Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere este de a educa oamenii cu privire la planul divin [orânduirea]... Noi credem că putem spune cu justețe și cu modestia cuvenită că Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere este singurul corp unit de creștini de pe pământ, care îl recunosc cu bucurie pe Iehova ca Dumnezeu, iar pe Isus, ca Împărat, și care, crezând în existența Împăratului și a Împărăției sale, anunță omenirii aceste mari adevăruri în mod unitar.”

²⁷ (a) Unde s-au dus „robii” Împăratului mai departe? (b) Ce au spus atât Pavel, cât și Iacov cu privire la acest lucru și cum a fost dusă invitația Împăratului mai departe la alții?

²⁸ Când a început un efort special în adunarea oaspeților și ce instrumente au fost folosite pentru slujire?

²⁹Parabola spune în mod direct că robii au făcut o adunare fără deosebire, aducând în odaia miresei oaspeți, „pe toți pe care i-au găsit, și buni, și răi”. Niciunul nu era bun de la natură, chiar dacă mediul și societatea din care unii dintre ei au fost aduși inițial erau mai rele decât în cazul altora. (Romani 3:10-12; 1 Corinteni 6: 9-11) Așadar, prin slava lui Iehova Împăratul, în Fiul Său au fost aduși aceștia în odaia de ospăț în primul rând. Întrucât numărul de locuri era limitat și rămășița evreiască deja ocupase câteva dintre locuri, înseamnă că trebuie să vină timpul ca toate cele 144.000 de locuri să fie ocupate. Spre sfârșitul perioadei de chemare, avea să rămână doar rămășița în viață pe pământ și așezată în locurile care aveau nevoie de ocupare permanentă. Conform lui Maleahi 3:1-5, când Fiul Mesager al lui Iehova vine la templu, la casa Domnului trebuie să înceapă judecata. (1 Petru 4:17) Momentul când toate locurile din odaia miresei vor fi ocupate, chiar dacă temporar de către acești cel mai nou veniți, va fi atunci când reprezentantul judecătoresc al lui Iehova, Isus Hristos, va veni la templu; lucru pe care l-a făcut în 1918 d.Chr.

³⁰Prin urmare, acesta este timpul la care face referire parabola, spunând: „Și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți.” (Matei 22:10, *Rotherham*) "Cine își va păstra locul și va menține aprobarea în sânul organizației regale a Domnului începând cu și după 1918?" a devenit acum întrebarea. Iată, deci, că rămân puține semne de întrebare cu privire la faptul că după primăvara anului 1918, poporul ales al lui Iehova care caută să ajungă în Împărăția cerească ca membrii ai miresei lui Hristos vor fi supuși unor teste și analize severe. Acestea s-au făcut pentru adevărul și slujirea lui Iehova Dumnezeu și trecerea tuturor testelor și persecuțiilor până la final. După cum a spus și Isus Hristos într-un avertisment cu privire la sfârșitul lumii: „Cel care va suporta până la sfârșit, acela va fi mântuit.” Cei din 1918 care s-au numărat printre cei chemați și aleși sau adunarea aleasă din motivul că erau aleși de către Dumnezeu și născuți prin el și unși de spiritul Său nu aveau locurile asigurate. S-a convenit atunci, și în cazul tuturor de atunci încoace, să dea ascultare cuvintelor de la 2 Petru 1:10,11: „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră [chemarea și alegerea de către Dumnezeu (*Goodspeed*)] căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos.”

³¹Ce este acel lucru prin care Dumnezeu determină dacă cineva rămâne acceptabil în continuare pentru a face parte din mireasa lui Hristos sau nu, astfel păstrându-și un loc în odaia miresei? Parabola arată judecata de bază cu privire la aceasta atunci când spune: „Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. „Prieten” i-a zis el „cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” Omul acela a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: „Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 22:11-13) Prin urmare, testul este văzut nu a determina dacă cineva este „bun” sau „rău” atunci când robii împăratului întâlneau pe cineva pe drumuri, ci dacă cei găsiți sunt împodobiți cum trebuie cu straiile de nuntă. Limbajul din textul original grecesc al Bibliei, mai ales utilizarea ciudată a cuvintelor „a nu avea” (versetul 12), arată că prezența fără straiile formale de nuntă nu se întâmpla deoarece nu existau straiile de nuntă datorate lipsei acestora determinate de Dumnezeu. Acest lucru se întâmpla deoarece persoana cea nesupusă a ales de bună voie să se prezinte la un ospăț de nuntă fără aceste straii grațioase ale împăratului. Importanța acestora se adaugă la ceea ce au simbolizat straiile de nuntă.

²⁹ (a) Ce fel de adunare s-a făcut și de ce? (b) Spre sfârșit, de câți va fi nevoie pentru a umple locurile goale și când au fost umplute toate locurile?

³⁰ (a) Ce întrebări s-au ridicat atunci și ce s-a pornit în poporul ales al lui Dumnezeu (b) Prin urmare, ce a fost nevoie de la adunarea chemată și aleasă?

³¹ Ce arată parabola a fi testul hotărâtor pentru rămășița de la ospăț? Și care ar fi cauza unei lipse în acest sens?

HAINA DE NUNTĂ

³²În antichitate, în țările orientale, era un obicei să dai costume de haine sau schimburi de straie pentru a onora persoane cu diverse ocazii speciale, inclusiv la nunți. Din onoare și iubire față de preaiubitul său Fiul, cu această fericită ocazie a căsniciei, împăratul a aranjat ca toți oaspeții să se îmbrace cu haine potrivite pentru nuntă. Astfel, deși majoritatea oaspeților erau aduși de pe drumurile rurale din afara cetății, nimic nu avea să fie trecut cu vederea la ospăț pentru a marca frumusețea scenei și pentru a nu deranja pe împărat sau pe fiu. Datorită măsurilor generoase ale împăratului, nu trebuiau să existe motive sau scuze pentru ca vreun oaspete să-și facă apariția în haine neoficiale, astfel să nu fie îmbrăcat cum trebuie, distingându-se de toți ceilalți oaspeți și făcând în ciuda ocaziei și atrăgând atenție nemeritată asupra sa. Întrucât oaspeții sunt aceiași oameni care vor fi membrii miresei Fiului lui Iehova Împăratul, este edificator să ne gândim ce se spune despre căsătoria Fiului, la Apocalipsa 19: 7,8: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.” (A.S.V.) Întrucât dreptele fapte ale celor sfinți sau ale celor aleși trebuie să fie purtate ca straie de către mireasa Fiului Împăratului sau mireasa Mielului, atunci, desigur, cerințele nu puteau fi mai mici decât cele pentru cei care așteaptă să fie membri ai acesteia, așa cum este ilustrat de acești nuntași.

³³În Scriptură, o haină este folosită ca simbol de identificare a clasei sau adunării, așa cum haina de nuntă îi deosebește pe cei din odaia de nuntă de cei din afara palatului împăratului. Haina îi diferențiază pe oaspeți ca primitori ai harului Împăratului și înfăptuitori de onoruri pline de recunoștință și bucurie față de acesta și fiul său regal. Întrucât hainele erau puse la dispoziție tuturor oaspeților la comun, indiferent de condiția lor în lumea din afară, este ilustrat, astfel, ceea ce oferă Iehova Dumnezeu prin Isus Hristos Fiul Său tuturor celor adoptați, copiii născuți din spirit pe care îi căsătorește cu Fiul Său pentru a deveni mireasa acestuia. În anii ce au trecut, s-a crezut că haina de nuntă ilustra profesia sau credința în sângele lui Hristos ca răscumpărare, prin urmare și justificarea prin credință. Desigur, justificarea prin credință în sângele Său este un lucru comun tuturor membrilor trupului lui Hristos; dar justificarea precede adoptarea prin spirit de către Dumnezeu, devenind astfel unul dintre cei chemați și aleși pe care îi unge acesta cu spiritul Său.

³⁴Haina de nuntă ilustrează ceea ce trebuie urmat după ce devenim membri ai adunării celor chemați și aleși de Dumnezeu și care este măritată cu Fiul Său. Haina vine de la Împăratul Iehova. Aceasta reprezintă slujirea Împărăției pe pământ, lucru pe care îl face de bună voie, în aceea că Iehova Dumnezeu îi unge pe cei pe care îi naște și pe cei pe care îi adoptă drept copiii Săi pentru Împărăția cerului. Prin aceste ungeri, El își însărcinează copiii spirituali să fie martorii Săi pe acest pământ și să anunțe evanghelia împărăției și să crească interesul pentru Împărăție printre persoanele de bună credință. Această însărcinare și ungeri și privilegiile de a sluji în calitate de ambasadori ai Împăratului sunt comune tuturor celor născuți din spirit, pe care EL îi cheamă și îi alege pentru un loc în Împărăție. Toate acestea au scopul de a-i identifica drept poporul pentru numele lui Iehova și în onorarea Sa.

³⁵Prin urmare, îmbrăcarea de haine de nuntă ilustrează ascultarea față de Dumnezeu cu tot respectul cuvenit Lui și Împărăției și chemării la aceasta. Purtarea hainelor de nuntă ale „faptelor cele drepte” ilustrează că purtătorul duce la bun sfârșit ungera sau misiunea sa de la Dumnezeu. El își face treaba ca martor credincios al lui Iehova Dumnezeu și anunță Împărăția Sa prin Isus

³² (a) De ce nu au existat motive sau scuze pentru simplitatea hainelor oamenilor? (b) Conform Apocalipsa 19:7, 8, ce trebuia să poarte mireasa și de ce nu se putea cere mai puțin de la acești oaspeți la nuntă?

³³ Cum distingeau hainele de nuntă pe purtătorul lor și de ce nu puteau simboliza credința în mântuire sau justificare?

³⁴ Așadar, ce ilustrează haina de nuntă?

³⁵ Ce ilustrează îmbrăcarea și purtarea hainei?

Hristos, identificându-se astfel ca fiind extrem de devotat lui Iehova, Suveranul Universal, și Împăratului și Teocrației Sale. – Isaia 61:1-3.

³⁶Vremurile actuale, de la venirea Domnului la templu, reprezintă momentul în care are loc căsătoria Fiului lui Iehova prin învierea tuturor sfinților născuți din spirit care au murit înainte de 1918 sau au murit de atunci și unirea lor în taina veșnică a căsniciei cu Mirele ceresc. A nu purta acum haina de nuntă ar însemna maximul de indecență și lipsă de respect față de marele Împărat Teocratic și Fiul Său. A nu face acest lucru înseamnă a nu avea integritate. Înseamnă un refuz de a urma termenii misiunii sau ungerii de a reprezenta și anunța Împărăția în ascultarea instrucțiunilor Teocratice de la Iehova Împăratul. Înseamnă refuzul de a fi identificat cu Împărăția Sa, din cauza ocărilor și insultelor aduse de aceasta, astfel, distanțare de la mărturisirea Împăratului și Fiului Său în fața oamenilor și îngerilor. Înseamnă a alege să apari într-un veștmânt lumesc ca membru al acestei lumi, un prieten al acesteia. – Matei 10: 32,33; Iacov 4: 4; Marcu 8: 38; Luca 9:26; 12:8,9.

³⁷Momentul când "împăratul a intrat să-și vadă oaspeții" și "a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă" s-a întâmplat în 1918, când Mesagerul Împăratului, Isus Hristos, a venit la templu pentru a-i judeca pe oaspeții la nuntă și pentru a primi pe mireasă la El. ((*Goodspeed*) Pe atunci, mulți sfinți erau adormiți în moarte, dar purtaseră fără frică în viața lor pământească haina de nuntă, asigurându-și, astfel, chemarea și alegerea. Pe aceștia, Mirele lor, Isus Hristos, i-a sculat din morți și i-a adus lângă El pe veci la templu. Dar când și-a îndreptat atenția asupra celor aleși care încă mai erau pe pământ și care erau căsătoriți cu El și care erau în odaia miresei pentru ospățul special, care trebuie să înceapă acum, întrucât a venit Împărăția lui Dumnezeu, Isus Hristos a găsit o adunare fără simbolică haină de nuntă. Aceasta a fost prevestită de către omul care a apărut în propriile sale haine, pe care le purta pe drumurile acestei lumi. Nu era o condiție de moment, nepregătită, a acestei adunări, ci o alegere studiată. De ce?!

³⁸Începând cu 1919, Domnul a eliberat la templu pe poporul Său de sub robia acestei lumi și le-a deschis o nouă ușă spre serviciul Împărăției, da, a privilegiilor activităților pentru Împărăție pe pământ, așa cum nu au mai fost cunoscute în secolele ce-au trecut. Așa cum se arată la Zaharia 3:1-5, Domnul a oferit un rând de haine noi și curate pentru servii Săi la templu. Dar aceștia au refuzat să îmbrace hainele de nuntă pentru mărturisirea și slujirea publică a Împăratului Teocratic și a Fiului Său care domnește. Aceștia s-au temut de ocările și persecuțiile acestei lumi. Nu au vrut să arate asemenea acelor oaspeți care sunt chemați la Împărăție, n-au vrut să arate cu nimic diferit față de lumea care se opune Împăratului și Fiului Său. Dacă ar fi fost să intre în Împărăția Domnului pentru a se înfrupta din promisiuni și măsuri ce aparțin doar celor care îndeplinesc cerințele Împărăției, aceștia erau hotărâți să ia Împărăția pentru ei după propriile lor condiții, fără să mai respecte poruncile și măsurile Teocrației și fără mărturisirea și slujirea fără compromisuri a Teocrației în fața oamenilor și îngerilor. Astfel, această adunare corespunde aceleia a "servului rău", a căror apariție este prezisă de către Isus la sfârșitul lumii. – Matei 24:48-51.

³⁹Această clasă a „servului rău” nu are nici o scuză. Prin urmare, atunci când Împăratul, prin Fiul Său, la templu, îi întreabă de prezentarea lor anormală în fața lui Iehova, Isus Hristos și a îngerilor, aceștia rămân fără grai, neputând să dea nici un răspuns. Oportunitățile Împărăției de a lucra ca martori ai lui Iehova și de a-și dovedi dragostea și credința în Teocrație prin păstrarea integrității față de Dumnezeu sub ocările și persecuțiile aceste lumi sunt la îndemână și libertatea acestora. Dar aceștia refuză să poarte haina de identificare și să fie asemenea moștenitorilor

³⁶ Ce ilustrează nepurtarea hainei?

³⁷ (a) Când a venit Împăratul să vadă de oaspeți și ce s-a făcut în privința purtătorilor credincioși care muriseră? (b) Ce a consemnat Împăratul în legătură cu cei de pe pământ la odaia miresei?

³⁸ De ce a fost condiția fără haine o faptă bine studiată și pe cine ilustra omul fără haine de nuntă?

³⁹ De ce nu are clasa „servului rău” scuză sau alibi?

Împărăției, martorii activi și credincioși ai lui Iehova. Aceștia își fac proprie organizație auto-administrată și ne-teocratică, separat de martorii lui Iehova și caută relații de prietenie cu această lume și organizațiile sale religioase. Aceștia nu își îndeplinesc misiunea asumată față de Dumnezeu. Asemenea celor menționați anterior în parabolă, ei pun interesele egoiste, cum ar fi holdele sau negustoria mai presus de interesele Împărăției, cum este și chestiunea hainei de nuntă.

⁴⁰Nici "robilor", nici oaspeților la nuntă nu le spune Împăratul să îi lege pe cei fără haine de mâini și de picioare și să-i arunce în întunecimea lumii de afară. Slujitorilor sau însoțitorilor Săi, și anume îngerilor care îl slujesc pe Iehova Dumnezeu și care îl asistă pe Isus Hristos la venirea Sa, le poruncește să stârpească această clasă a "servului rău" din sânul organizației Sale. Astfel spune Împăratul: „Acolo va fi plânsul și scrâșnetul din dinți.” (*Weymouth*) Acest plâns și scrâșnit al dinților are loc pentru privilegiile pierdute de care alții se bucură, iar maximul va fi atins când marele Împărat își va trimite oștirile cerești sub Fiul Său Isus Hristos pentru a distruge „cetatea”, echivalentul modern al Ierusalimului care L-a respins pe Împăratul Iehova, Isus Hristos.

⁴¹Propriul comentariu al lui Isus legat de instrucțiunile generale ale parabolei sună a avertisment, și anume: „Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși”. (Matei 22:14) Din aceasta, putem fi siguri că au fost chemați mult mai mulți decât 144.000, numărul acestora unindu-se în cele din urmă în înviere cu Isus Hristos, Mirele de la templu, căci au judecat că sunt siguri de chemarea și alegerea lor. Aceia din rămășiță care trebuiau să mai umple locurile goale din Împărăție sunt supuși acum unui test de rezistență. Oricare dintre aceștia, care este prezent în camera miresei, poate cădea dacă nu-și păstrează haina de nuntă, aceasta însemnând că alții, nu știm câți, vor fi aduși de către Împărat pentru a ocupa locurile lăsate goale. La marele final, Domnul Dumnezeu îi va avea pe cei puțini ca exemplu, pe cei 144.000 de membrii predestinați ai miresei, toți păstrându-și haina de nuntă, aceștia rezistând până la sfârșitul dovedirii integrității lor față de Dumnezeu.

⁴²Din 1918 mai ales, Iehova Dumnezeu a organizat în societatea Sa teocratică "un ospăț de lucruri bogate" pentru toate popoarele. (Isaia 25: 6) Nu doar că acum sunt vizați cei din rămășița miresei, dar și „neprihăniții”, „însoțitorii” miresei Fiului Împăratului, sunt acum în prim-plan. (Psalmii 45:14,15) Deși nu poartă „haina de nuntă”, aceștia trebuie să se spele și să înmoaie robele lor în „sângele Mielului” și trebuie să slujească Împăratului și Fiului Său „zi și noapte” la templu, la care i-a adus Fiul. Acolo, trebuie să stea în fața scaunului și să mărturisească Împăratului și Fiului Său, fluturând cu mândrie în fața întregii lumi frunzele lor de palmier și acordând toate măntuirile posibile tuturor creaturilor de pe pământ „a Lui Dumnezeu, care stă pe tron, și a Mielului” – Apocalipsa 7:9-15.

⁴³Dacă rămășița în „haina de nuntă” este supusă asprului test al rezistenței și credinței pentru a dovedi că merită mântuirea acordată celor aleși pentru Împărăție, atunci, fără îndoială, acei "neprihăniți" pământeni, care însoțesc rămășița, nu sunt cu mai puțin subiectul testului de căutare în adâncul inimii a integrității și rezistenței lor pentru a dobândi mântuirea prin Fiul lui Iehova. Nu mai puțină credință este cerută și de la însoțitorii neprihăniți decât de la rămășiță. Iar dacă testul de rezistență pare a se aplica la însoțitorii neprihăniți mai mult decât crezuseră, iar dacă timpul până la lupta și victoria de la Armagedon pare a fi mai lung decât părea a fi de așteptat cândva, fie ca acești însoțitori neprihăniți să nu leșine și nici să nu obosească. Să nu uite

⁴⁰ (a) Cine sunt aceia cărora le-a fost poruncit să se ocupe de cei fără haine de nuntă și cum? (b) Din ce cauză apar scrâșnitul din dinți și plânsul și când ajung la punctul maxim?

⁴¹ Ce reprezintă de fapt comentariul lui Isus „căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt cei aleși”? și ultimii "puțini" vor fi în numărul dorit?

⁴² (a) Începând cu 1918, ce le-a făcut Iehova tuturor popoarelor și cine, în afară de rămășiță, mai este în centrul atenției? (b) Dacă aceștia nu poartă hainele de nuntă, ce trebuie să facă, atunci?

⁴³ (a) Ce se cere atât de la însoțitorii neprihăniți, cât și de la rămășiță? (b) În cazul rămășiței, de ce nu au neprihăniții nici un motiv să leșine sau să rămână fără puteri?

niciodată că rămășița născută din spirit de-abia așteaptă să supraviețuiască Armagedonului și este dispusă să se ducă împreună cu însoțitorii neprihăniți până la capăt.

⁴⁴În afara templului de slujire a Împărăției, nu există nimic altceva decât întunecime mondială și o parte a celor care scrâșnesc din dinți și plâng. Asta e tot ce-i așteaptă pe toți „neprihăniții” care părăsesc grupul și slujirea unită alături de rămășița care rămâne credincioasă Împăratului nostru Universal Iehova și Fiului Său Isus Hristos. Să rămână credincioși cât mai mulți neprihăniți. Deși ar putea fi mai mulți chemați de 144.000 în „mireasa” regală, după testele finale de integritate, mai mulți dintre cei chemați vor fi cernuți. Alții care vor rezista încercării finale a Împăratului la Armagedon vor forma o mare mulțime pe care nimeni n-o va putea număra. Pentru credința lor, aceștia își vor asigura mântuirea și viața veșnică pe pământul paradiziac, sub domnia Fiului Împăratului și preaiubitei Sale "mirese".

CÂNTAREA ÎMPĂRĂȚIEI

Numai la ocazii speciale există mărturii ale cântării în ceruri. De vreme ce bucuria nu e niciodată absentă din ceruri, printre creaturile spirituale credincioase care Îl slujesc pe Dumnezeu Iehova în mod neconștient, s-a relatat uneori că oștirile cerești se afundau așa profund în senzația de bucurie, încât izbucneau în tonuri vocale care exprimau preamărirea bunului Dumnezeu încântări acceptabile pentru aprecierea Sa muzicală minunată. Mintea fără de sfârșit a Dumnezeului Iehova își amintește o asemenea ocazie; și, când a arătat că stăpânirea Sa universală este chestiunea supremă în fața tuturor, Acesta i-a grăit lui Iov: „Unde erai tu când am întemeiat pământul?... atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” (Iov 38:1-7). Minunându-se la creația Domnului pe acest pământ, psalmistul subliniază faptul că Creatorul a așezat viețuitoare pe acest glob, care putea produce cântare plăcută lui Dumnezeu, spunând: „Voi cânta DOMNULUI cât voi trăi, voi lauda pe Dumnezeul meu cât voi fi.” – Psalmii 104:10, 12, 33.

Următoarea cântare în ceruri a avut loc cu o ocazie și mai măreață; iar de această dată, oamenii s-au aflat pe pământ și s-au simțit privilegiați să asculte acea cântare. Tema se referea la un rege, Cel Uns de Dumnezeu sau Hristos. Mărturiile biblice afirmă că, după ce îngerul lui Iehova i-a anunțat pe păstorii sfinți din ținut de nașterea acestui Rege ce avea să vină, „Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” (Luca 2:8-14). S-au prezis multe cu privire la acest Nou-născut în cântările profetice ale poporului lui Israel. De fapt, Acesta era născut în mod legal și prin naștere umană „fiul lui David”. În ceea ce-l privește pe strămoșul Său, David, care a domnit cândva în Israel, 2 Samuel 23:1,2 consemna: „Iată cele din urmă cuvinte ale lui David. Cuvântul lui David, fiul lui Isai, cuvântul omului care a fost înălțat sus de tot, cuvântul unsului Dumnezeului lui Iacov, cuvântul CÂNTĂREȚULUI PLĂCUT AL LUI ISRAEL”.(Rotherham; A.S.V., margin.). Cum David cel din vechime era „preferat în cântările lui Israel”, și era astfel într-un mod profetic, la fel, Isus Hristos, „Fiul lui David” e, de fapt, încântarea sau Cel Plăcut despre care profețiile vorbesc și în care toate cântările profetice ale lui Israel își găsesc împlinirea, deoarece El este Regele și Mântuitorul lui Iehova.

David era mare iubitor de muzică fiind, de asemenea, un muzician desăvârșit și inventator al mai multor instrumente muzicale. Fiul lui David, și anume Isus Hristos, aprecia și El muzica în

⁴⁴ (a) Ce-l așteaptă pe orice neprihănit care părăsește partea rămășiței? (b) De ce ar trebui să caute cât mai mulți dintre aceștia să fie credincioși, și de ce ne putem aștepta ca rezultatul final să nu fie compus doar din câțiva?

perfectiunea sa; Și Acesta putea cânta slăvind pe Dumnezeu Iehova chiar și când se confrunta cu cele mai aprige chinuri care-l puteau face pe un om efectiv să transpire sânge. Chiar în noaptea de dinaintea ținuturii sale de copac, Acesta a sărbătorit Cina cea de Taină cu apostolii Săi credincioși. Cu privire la acea cină, stau consemnate cuvintele: „Și la sfârșit, după ce au cântat o cântare de laudă (inclusiv Isus), au ieșit spre Muntele Măslinilor.” (Marcu 14:26). Tema acelui imn sau cântare a fost una de rugăciune sinceră înălțată către Dumnezeu Iehova. A fost exprimat în mai mult decât cântările vocale câteva zile mai târziu când, de o manieră măreață, întâmplările prezise în cântare s-au adeverit în mod glorios prin învierea din morți a lui Isus, iar apoi prin deschiderea porților cerului în fața Sa, pentru a-I întâmpina întoarcerea în prezența personală a Tatălui și Mântuitorului Iehova.

Sfintele Scripturi au prezis și o altă viitoare ocazie când înaltul cerului va trebui să răsunе de cântări. Profețiile în acest sens par să semnifice că până și Preaînaltul Dumnezeu Iehova cântă. Arătând spre vremea când ar trebui să se înalțe cauze mai mărețe pentru cântare, răsunând mai tare și cu mai multă patimă ca niciodată, profetia spune sfintei organizații a Domnului: „Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului! DOMNUL a abătut de la tine pedepsele tale (care erau împotriva ta), a îndepărtat pe vrăjmașul tău; DOMNUL, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău (ne mai permițând prezența asupra ta a dușmanilor tăi); nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire (căci vei fi în mâinile lui Dumnezeu)! În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: „Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! DOMNUL (Iehova) tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine. – Țefania 3:14-17.

Putem ști evenimentele care au stârnit cântări din partea Domnului sau putem ști tema cântărilor Sale? Da; deoarece a prezis că noi ne vom alătura Lui în înălțarea de cântări. Tema cântărilor Sale este cel mai important element din întreaga creație. Cântarea rostită de El este „cântarea Împărăției”. Cântarea care s-a auzit glăsuț de îngeri cu două mii de ani în urmă, la nașterea umană a Regelui-ales nu era decât o simplă introducere a acestei cântări, care celebrează nașterea Împărăției, a Guvernului de nebiruit, cu putere absolută în ceruri și pe pământ și care înfrânge orice dușman al stăpânirii universale a lui Iehova și Îi justifică numele măreț.

Când Iehova a început să domnească prin guvernul teocratic pe pământ, în anul 1914, însemna că guvernul începuse să aranjeze lucrurile referitoare la partea vizibilă a organizației sale teocratice. Aceasta parte vizibilă era cea reprezentativă pe pământ a organizației principale a lui Iehova, Împărăția cerurilor unde Isus Hristos e Regele uns al lui Iehova. În consecință, reprezentanții vizibili ai Împărăției sunt numiți ambasadori pe pământ. Având în vedere că Împărăția este formată din creaturi credincioase acceptate, numite dintre membrii organizației lui Iehova, acestea sunt așadar urmașii, sămânța sau fiica organizației universale. De aceea este numită în profetii „fiica Sionului” și „fiica Ierusalimului”, cuvintele „Sion” și „Ierusalim” desemnând ambele același lucru, aceeași organizație. Ceea ce afectează partea vizibilă sau reprezentanții vizibili ai „fiicei Sionului” sau „fiicei Ierusalimului” ar putea afecta „fiica organizației” ca întreg. Aceasta se conformează principiului care spune că, dacă un membru al corpului suferă, întreg corpul suferă alături de acel membru.

Cu siguranță, nu a existat niciun aranjament teocratic care să se conformeze viziunii teocratice, pentru partea vizibilă a „fiicei Sionului” sau „fiicei Ierusalimului” care s-o lege de dușmanii teocrației. Nici viziunea teocratică a poporului consacrat al lui Iehova care viețuiesc pe pământ nu se compară cu partea pământească a organizației lui Satan, percepend-o ca reprezentând „înaltele stăpâniri”, cărora toate sufletele creștine ar trebui să se supună, dacă nu vor să pătimească în fața mâniei Domnului sau pedepsei aplicate de organizația Diavolului. Pentru adoptarea unei asemenea atitudini neteocratice, partea vizibilă a „fiicei Sionului” a căzut sub o formă de captivitate, iar dușmanul a invadat-o și a zdrobit în picioare pe poporul Domnului aflați

în mijlocul ei. Aceasta era situația în cursul anului 1918, când puterea religioasă, politică și comercială s-au unit pe pământ și au încurajat conspirația împotriva poporului consacrat al Domnului, interzicându-le să se angajeze în serviciul Împărăției, interzicându-le literatura și punându-i cu forța sub constrângere și detenție. Teama nelegitimă a oamenilor și, mai ales, venerarea oficialilor pământești în calitate de creaturi predestinate de Dumnezeu, i-a condus în capcană. Așadar, s-au aplicat restricții asupra libertății oamenilor și, din cauza fricii și a tulburării, aceștia și-au domolit serviciul de martori în serviciul Domnului. Lucrurile erau tulburi, organizația păcătoasă a dușmanului aflându-se la putere, iar reprezentării vizibili ai teocrației aflându-se în dependență, întemnițare și nenorocire, separați fiind de acea parte a organizației lui Iehova, care a triumfat în ceruri asupra organizației dușmanului și care era activă în mod efectiv în serviciul teocratic.

O asemenea condiție a atras tristețea în rândul servilor devotați pământești ai lui Iehova, partea vizibilă a „fiicei Sionului”. Dumnezeu Iehova și-a început domnia prin Regele Său, în Sion, în anul 1914 și, pe când era profund mâhnit de sfiala și slăbiciunea reprezentanților Săi pământești, era și mai nemulțumit de dușmanii aflați pe pământ, care profitau de situație pentru a spori suferința poporului Său oprimat. Așadar, Iehova a spus: „Și sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfade; căci Mă mâniaseam numai puțin, dar ele au ajutat spre nenorocire. De aceea așa vorbește DOMNUL: Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim; Casa Mea va fi zidită iarăși în el și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului” (Zaharia 1:15, 16). În anul 1918, Iehova și-a trimis la templu Mesagerul, regele Său, Isus Hristos, pentru lucrarea de judecată și mântuire; iar în anul 1919, Acesta a început să arate milă pentru servii aflați în suferință, care plângeau pentru El pentru eliberare și pentru întoarcerea la serviciul liber organizat al Domnului. În acel an, El a eliberat rămășița credincioasă din restricțiile organizației lumești și a reînviat curajul lor și i-a încurajat din nou să-l slujească, proclamând preamărirea și domnia Sa. Aceștia s-au debarasat de suferință și s-au veselit în serviciul Său organizat. După cum stă scris la Psalmii 30:1-12: „Te înalț, Iehova, căci m-ai ridicat și n-ai lăsat pe vrăjmașii mei să se bucure de mine. Iehova, Dumnezeule, eu am strigat către Tine și Tu m-ai vindecat. Iehova, Tu mi-ai ridicat sufletul din locuința morților, Tu m-ai adus la viață din mijlocul celor ce se pogoară în groapă. Cântați lui Iehova, voi cei iubiți de El, măriți prin laudele voastre Numele Lui cel Sfânt! Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața veselie.... Și mi-ai prefăcut tânguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale și m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ți cânte și să nu stea mută. Iehova, Dumnezeule, eu pururea Te voi lauda!” – *Versiunea americană standard*.

Era o nouă zi, cu noi condiții și circumstanțe și cu noi forțe în putere și în plină operațiune; și se simțea nevoia unei „noi cântări”. Rămășița credincioasă și devotată al lui Iehova, fiind eliberată din captivitate de către organizația inamică, iar judecata potrivnică a Domnului fiind ridicată de deasupra ei, iar dușmanii fiind alungați din organizația lor, cei eliberați nu se puteau abține să nu înalțe cântări nu numai pentru ei înșiși, dar și pentru ca întreaga lume să-i audă. Sfintele Scripturi au prezis că o cauză remarcabilă va sosi cândva pentru poporul lui Iehova, pentru ca aceștia să cânte o cântare cu totul nouă. Stă consemnat în Psalmii 33:3, 4, 10, 12: „Cântați-I o cântare nouă! Faceți să răsunе coardele și glasurile voastre! Căci Cuvântul lui Iehova este adevărat și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie. Iehova răstoarnă sfaturile Neamurilor, zădărnicește planurile popoarelor. Ferice de poporul, al cărui Dumnezeu este Iehova! Ferice de poporul pe care Și-l alege El de moștenire!” – *A.S.V.*

Ce era cu acea cântare nouă și de ce era nouă? Este cântarea Împărăției lui Iehova și a lui Isus Hristos, și este nouă deoarece acel guvern al Lumii Noi a sfințeniei a sosit. Acesta este motivul apariției noii cântări pe care o arată profețiile. Psalmii 96:1-13 consemnează astfel: Cântați lui Iehova o cântare nouă! Cântați lui Iehova, toți locuitorii pământului! Cântați lui Iehova, binecuvântați Numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui!... Să tresalte câmpia, cu tot

ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie” Versetele din Psalmi 98: 1-9 redau un refren , spunând: „Cântați lui Iehova o cântare nouă, căci El a făcut minuni.... Cântați lui Iehova cu arfa, cu harpa și cu cântece din gură! Cu trâmbițe și sunete din corn, strigați de bucurie înaintea Împăratului, Iehova!... să bată din palme râurile, să strige de bucurie toți munții înaintea lui Iehova” – *A.S.V.*

Căpetenia de Frunte care șede în vârful organizației lui Iehova este Isus Hristos, cel mai mare Mesager al Său, care a sosit la templu. Acesta este cel Dintâi pe care Dumnezeu Iehova l-a delegat să propovăduiască veștile cele binecuvântate către servii Săi credincioși de pe pământ, să-i învețe și să-i ghideze în cântarea noii cântări. Precum stă scris la Isaia 52:7-9: „Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: „Dumnezeul tău împărătește!” „Iată, glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul și strigă toți de veselie; căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion. Izbucniți cu toate în strigăte de bucurie, dărâmturi ale Ierusalimului! Căci Domnul mângâie pe poporul Său și răscumpără Ierusalimul.” – *A.S.V.*

În această epocă binecuvântată de la 1914, profetia consemnată în Psalmii 145:7, 11-13 este astfel împlinită în ceea ce-i privește pe rămășița consacrată și unsă ai lui Iehova sau „sfinții”, și anume: „Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate și să se laude dreptatea Ta! Vor spune slava împărăției Tale și vor vesti puterea Ta ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea Ta și strălucirea plină de slavă a împărăției Tale. Împărăția Ta este o împărăție veșnică și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile.” (*A.S.V.*). Rămășița , fiind ultimii membri ai „trupului lui Hristos”, sunt precum „picioarele Sale” care se sprijină pe munți. Întregul „trup al lui Hristos”, fie că se află în ceruri sau pe pământ, se unește cu Acesta în înălțarea cântărilor de preamărire a lui Iehova, în calitate de Stăpân aflat la putere; iar adunarea lor în capitala teocratică, Sion, este descrisă în Apocalipsa 14:1-3: „Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic;... era ca al celor ce cântă cu alăuta și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie (lui Dumnezeu)... Și nimeni nu putea să învețe cântarea, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpești de pe pământ.” – *A.S.V.*

Rămășița celor 144.000 învață la templu cântarea de la Rege, aceștia îl cântă cu curaj. Toți oamenii de bună-credință care aud cântarea, repetată de nenumărate ori de către rămășița care acoperă și își recuperează teritoriile, nu se pot abține să nu învețe conținutul sau tema cântării. Acești ascultători de bună-credință se simt ușurați și binecuvântați de sunetul vesel, preluând astfel frâiele cântării pe care o învață de la rămășiță. Deși provin din numeroase popoare, iar limbile e posibil să difere, conținutul și tema cântării lor este aceleași pentru toate popoarele.

Rămășița nu a cântat rugăciuni numai pentru Iehova, marele Stăpân Teocratic, ci și pentru Executorul Șef, Mântuitor și Rege. Așa cum stă consemnat la Apocalipsa 5:9, 10: „Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost junghiat și ai răscumpești pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ!” (Versiunea americană standard.). Rămășița trebuie să cânte cântarea în sânul tuturor națiunilor, iar toți ascultătorii de bună-credință din toate popoarele sunt îndemnați să înalțe rugăciuni melodioase către Dumnezeu, fapt subliniat și de apostol, la Romani 15:9-11: „și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui, după cum este scris: „De aceea Te voi lauda printre Neamuri și voi cânta Numelui Tău.” Este zis iarăși: „Veseliți-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui.” Și iarăși: „Lăudați pe Domnul, toate Neamurile; slăviți-L, toate noroadale.”.

Pe când apostolul Pavel propovăduia neamurilor acele sfinte scripturi, care urmau să devină membrii ai „trupului lui Hristos”, acea primă propovăduire a citatelor din Scripturi nu înseamnă că neamurile dintre toate popoarele de azi nu ar putea în mod similar să înalțe rugăciuni către Iehova, ca oameni de bună-credință, „alte oi” ale Domnului. Aceștia sunt îndemnați să înfăptuiască asemenea lucruri în aceste vorbe profetice: „Cântați lui Iehova, toți locuitorii pământului! Vestiți din zi în zi mântuirea Lui; povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui!... Să se spună printre neamuri că Iehova împărățește!” – 1 Cronici 16:23, 24, 31, *A.S.V.*

Cântarea cântării în sânul tuturor popoarelor se înfăptuiește prin proclamarea Cuvântului Domnului și a mesajului Său melodios, care intră în opoziție cu noile evenimente care împlinesc profeția.

Într-adevăr, cântarea în împlinirea profeției se realizează prin anunțarea veștilor minunate. Însă marele Creator al muzicii adevărate, al cântării nu a insinuat că vocile acestor propovăduitori ai Bibliei ar trebui înăbușite, pentru a nu mai fredona nicicând cântări vocale. Isus și apostolii Săi au cântat în mod literal. În Efeseni 5:18-20 și, potrivit traducerii lui Moffatt, apostolul Pavel a consemnat: „Ci umpleți-vă de spirit, vorbind unul cu altul cu cântece din psalmi, cu cântări de laudă pentru Dumnezeu, laudându-l pe Domnul din toată inima voastră, aducându-i mulțumiri pentru toate lucrurile în orice moment la Dumnezeu Tatăl în numele Domnului nostru Isus Cristos.” Traducerea Rotherham redă acest text astfel: „Umpleți-vă de spirit, vorbind unii cu alții prin psalmi și cântări spirituale; cântând cu însăși inimile voastre înaintea Domnului, mulțumind întotdeauna pentru toate lucrurile în numele Domnului nostru Isus Cristos cu inimile în fața Dumnezeului și Tatălui vostru.” În Coloseni 3:16 și 17, conform cu traducerea Goodspeed, Pavel spune: „Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus.” Versiunea Rotherdam spune: „Cântând recunoscători cântări, cu însăși inimile voastre, înaintea lui Iehova.”

Nemicșorând nici un pic din semnificația spirituală și aplicarea unor asemenea Scripturi, nu trebuie să înțelegem că interpretarea cântărilor cu muzică literală și cu cuvinte în conformitate cu Cuvântul descoperit al Domnului e absolut exclus și complet eliminat din adunările poporului lui Iehova. Vorbind de ce s-a înfăptuit în adunări prin lucrarea spiritului divin asupra lor în zilele apostolice, Pavel le scrie corintenilor: „Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.” (1 Cor. 14:14, 15). Aceasta însemna cântare literală, iar adunarea se alătura în cântare.

DALILA, UN IUDA FEMININ

Asemănarea dintre Dalila și Iuda Iscarioteanul, datorită căii lor de acțiune, poate fi pentru unii ciudată. Infamia conduitei lui Iuda cu privire la Isus Cristos a fost recunoscută de toată lumea, și până în zilele noastre numele Iuda poartă un stigmat fără egal, iar aceasta pe drept. Dar cu Dalila lucrurile stau altfel, din pricina influenței religioase. Clerul trece cu ușurință peste faptele nelegiuitei Dalila și arată cu degetul în mod critic la Samson cel aprobat de Dumnezeu, spunând că și-a făcut-o singur. Pentru neînsemnata sumă de treizeci de arginți, Iuda l-a trădat pe Regele Lumii Noi; prețul Dalilei pentru lucrarea „coloanei a cincia” împotriva lui Samson, judecătorul lui Israel, a fost de 5.500 arginți și nici o muștrare de conștiință nu a condus-o la o moarte sinucigașă prin spânzurare. Faptele perfide și trădătoare, atât ale Dalilei, cât și ale lui Iuda, își găsesc o împlinire prezentă în evenimente asemănătoare ce se întâmplă în aceste ‘zile din

urmă'. Amândoi trădătorii sunt exemple tipice ale aceleiași clase. De aceea, ei sunt asemănați în mod potrivit.

Apariția Dalilei în relatarea biblică este pe neașteptate: „După aceea, [Samson] a iubit o femeie în Valea [sau de lângă pâraul (*margin*); în râpa (*Roth*)] în valea Sorec. Ea se numea Dalila” (Jud. 16:4). Așezarea geografică a Văii Sorec este disputată, dar o autoritate în domeniu o localizează la aproape 13 mile vest de Ierusalim. Frontierele schimbătoare din perioada judecătorilor fac neclară localizarea, în ce privește faptul dacă în zilele lui Samson era colonizată de filistenii sau de izraeliți; dar oricare ar fi situația, împrejurările arată că Dalila era o izraelită.

În general, comentatorii biblici fac excepție în această privință, pretinzând că ea era filisteancă. În sprijinul argumentelor lor ei citează ocupația acesteia, despre care ei cred, în mod nejustificat, că era cea a unei curtezane din înalta clasă. Nimic din înregistrare nu arată că ea ar fi fost o prostituată. Dacă ar fi fost, era datoria lui Samson ca judecător să o nimicească; amintiți-vă că Samson și perioada cât a fost judecător au fost aprobate de Dumnezeu (Ev. 11:32). Această aprobare divină risipește de asemenea următoarele două argumente ale criticilor religioși: tendința generală pentru ispită sexuală împotriva izraeliților venită din exterior, de la filistenii păgâni; iar cazul lui Samson însuși, la care religioniștii revin mereu, anume că Samson a înnoptat la o curvă în Gaza și experiențele sale cu femeia din Timna, considerându-l pe Samson, în mod eronat, vinovat de imoralitate și că s-a lăsat condus de poftele cărnii. Raționamentele lor neîntemeiate se duc la fund atunci când aduc ca argument final faptul că poetul Milton, în compoziția sa despre Samson, a descris-o pe Dalila ca fiind filisteancă și că datorită patriotismului față de poporul său, ea și-a justificat trădarea față de judecătorul izraelit.

Samson a iubit-o pe Dalila. El nu a avut o poftă trupească față de ea. Termenul ebraic tradus aici „a iubit-o” este același cu cel folosit pentru a exprima iubirea ce exista între David și Ionatan (1Sam. 18:1; 20:17). Samson nu ar fi simțit așa ceva față de vreunul dintre filistenii, pe care i-a ucis cu miile. Dalila trebuie să fi fost o izraelită. Numele ei înseamnă „tânjitor (cu dorință)”, anume, care se ofilește, se vestejește, își pierde puterea. Asocierea ei cu Samson a avut loc la sfârșitul celor 20 de ani de serviciu ca judecător.

Auzind de puterea pe care Dalila o avea asupra lui Samson, căpeteniile filistenilor i-au făcut o propunere: „Înduplecă-l și află de unde-i vine puterea lui cea mare și cum am putea să-l biruim, ca să-l legăm și să-l slăbim, și-ți vom da fiecare câte o mie o sută de sicli din argint.” (Jud. 16:5). Fiind cinci prinți sau căpetenii ale filistenilor, aceasta însemna că erau oferite 5.500 piese de argint; o sumă ce depășește 3.000 \$, după cum estimează unii (Jud. 3:3). Ei nu au apropiat-o cu argumente naționaliste, că era datoria ei patriotică, ceea ce cu siguranță ar fi făcut, dacă ea ar fi fost filisteancă. O alegere se găsea în fața Dalilei: iubirea și tovărășia față de unul din compatrioții ei și un serv favorizat al lui Iehova, sau punga de bani ce se legăna ispititor înaintea ochilor ei. Pe care să o aleagă? Lăcomia, avariția și dorința egoistă au umplut inima Dalilei și au înăbușit orice emoții mai sensibile pe care le-ar fi putut simți. Oarbă față de orice, dar având perspectivele de a avea în mâinile ei acele piese zăngănitore de argint, mercenara Dalila este arătată în următorul verset al înregistrării divine cum îl roagă cu insistență pe Samson să-i încredințeze secretul puterii sale (Jud. 16:6). Ea trecuse în tabăra dușmanului.

„Leagă-mă cu șapte funii verzi, care n-au fost uscate încă, și atunci voi deveni slab”, a fost răspunsul pe care l-a primit ea. Prinții filistenii i-au dat funiile jilave; Dalila l-a legat pe Samson cu ele. Păgânii erau în așteptare într-o cameră secretă, iar atunci când trădătoarea izraelită credea că victima era neajutorată, a strigat avertismentul batjocoritor, care în realitate era un semnal: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Complicii ei au ieșit repede din ascunzișurile lor pentru a se dezlănțui împotriva inamicului lipsit de apărare. Dar ce șoc i-a întâmpinat! Puternicul Samson a rupt funiile cu care era legat, la fel de ușor cum sunt nimicivi câlții când sunt atinși de o flacăra; și poate fi de la sine înțeles că el le-a dat o bătaie bună conspiratorilor filistenii înainte de a pleca din calea lui. Dalila s-a simțit înșelată și mințită – Jud. 16:7-10; *ASV*; *Leeser*.

Totuși, ea a mai încercat o dată. „Leagă-mă tare cu funii noi, care n-au fost întrebuințate niciodată”, a fost răspunsul de data aceasta. După câte se pare, Dalila uitase isprava precedentă a lui Samson. Iudeii îl mai legaseră o dată cu astfel de funii noi (aceleași cuvinte ebraice fiind folosite în ambele ocazii) și l-au dat în mâinile unei gloate de filisteneni. Acele funii au devenit asemenea inului ars. O mie de filisteneni au fost nimiciți de loviturile devastatoare ale unei fălci de măgar, plătind cu propriile vieți pentru nebunia de a lupta împotriva lui Dumnezeu. Dar în dorința ei lacomă pentru acele piese de argint, Dalila a fost oarbă față de demonstrația precedentă a puterii lui Samson asupra „funiilor noi”. Și mai ciudat este faptul că și filistenii trecuseră cu vederea acest lucru. Încă o dată, un grup puternic înarmat și-a ocupat locul prin apropiere și s-au năpustit la semnalul Dalilei, pentru ca încă o dată să se împrăștie val-vârtej atunci când Samson a rupt funiile ca și cum ar fi fost niște ațe (Jud. 15:11-15; 16:11,12). Din nou Dalila s-a plâns lui Samson: „Tu m-ai înșelat și mi-ai spus minciuni” (Jud. 16:13, *Leeser*). Acuzația ei era falsă. Ea întreba ceva ce nu era treaba ei. Refuzul de a-i divulga secretul nu-i putea cauza nici o pagubă nedreaptă. Ea era o persoană care se băga în chestiuni ce nu o priveau și mai mult decât atât, se băga în treburile lui personale, pentru a juca rolul sinistru de spioană pentru filistenii închinători la Diavol. Știind că ea conspira cu dușmanul, Samson i-a spus lucruri care l-au făcut capabil să-i demonstreze în continuare superioritatea lui asupra păgânilor, sperând poate că în felul acesta ea se va trezi și-și va veni în fire. El nu folosea înșelăciunea, în însemnătatea scripturală a termenului, sau „o limbă mincinoasă”, pe care Iehova Dumnezeu o urăște. El încă o iubea pe Dalila și se comporta într-un mod care lucra spre bunăstarea ei veșnică, dacă ea ar fi dorit-o – 1Pet. 4:15; *Roth.*; Prov. 6:17).

Dar Dalila era de neînduplecat pe calea ei de trădare josnică. Căutând să obțină un al treilea răspuns la cererea ei pentru aflarea secretului, ea i-a împletit buclele părului său cu fire din urzeala ei, fixându-l apoi cu un țaruș. Uneltitorii ei diavolești au fost din nou amăgiți. La strigătul ei că filistenii erau asupra lui, Samson s-a trezit și „a smuls cuiul cu urzeală cu tot” (Jud. 16:14, *Leeser*). Dalila era disperată. De trei ori încercase și de trei ori eșuase. Tacticile ei s-au schimbat. De data aceasta ea nu l-a mai acuzat că o mințea. „Cum poți spune: „Te iubesc!” când inima ta nu este cu mine? Iată că de trei ori ți-ai bătut joc de mine și nu mi-ai spus de unde-ți vine puterea ta cea mare.” (Jud. 16:15). Ea a folosit cu el toate tertipurile ei femeiești. Prin lingușire, cicăleală, flatare, picurându-l cu cuvintele ei ca „picătura continuă dintr-o zi foarte ploioasă”, ea l-a plictisit, l-a bătut la cap și a oboșit răbdarea lui Samson, făcându-l să dea curs dorinței sale. „Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pânțelele maicii mele. Dacă aș fi ras, puterea m-ar părăsi, aș slăbi și aș fi ca orice alt om”. Secretul fusese descoperit – Prov. 21:9,19; 27:15,16; Jud. 16:16,17.

De data aceasta Dalila nu mai avea nici cea mai mică o îndoială că scosese de la Samson adevăratul răspuns. De ce era ea așa de sigură? Ea era o izraelită. Ea știa despre legământul nazireatului. Ea știa că părul netăiat era o parte a aceluia legământ; dacă cineva își permitea să și-l taie, aceasta era o violare a legământului și făcea ca violatorul să piardă sprijinul lui Iehova (Num. 6:2-6; Jud. 13:5). Plină de încredere, ea a trimis după căpeteniile filistenilor, spunându-le să mai vină doar de data aceasta. Ei au venit; și ei păreau siguri pe ei: aduseră cu ei banii râvnici. Fapta diabolică a fost imediat împlinită. Folosind tactici similare sărutului trădător al lui Iuda, Dalila, arătând o mare iubire pe dinafară, i-a oferit lui Samson poala ei ca să-și poată odihni capul. Curând el a adormit. Ea a chemat un bărbat, care să taie cele șapte împletituri ale părului său, cauzând astfel călcarea legământului nazireatului. Pentru a patra oară, ea l-a trezit pe cel ce dormea cu strigătul batjocoritor: „Samson, filistenii sunt asupra ta!” „Și el s-a trezit din somn, și a zis: Voi face ca și mai înainte și mă voi elibera”. Dar el n-a mai făcut așa. Spiritul lui Iehova care-l întărea se depărtase de la el între timp, iar cei care-l doreau prins l-au luat legat – Jud. 16:18-21; *ASV*.

Dalila și-a primit răsplata, un câștig murdar, pieritor. Ea nu mai este menționată în înregistrarea divină și este la fel de sigur că nu este păstrată în memoria lui Dumnezeu pentru înviere. Mult râvnita sa comoară a ruginit de mult și a fost mâncată de molii, iar singura răsplată permanentă pe care ea a primit-o este un somn veșnic în moarte – Mat. 6:19.

Dalila a ilustrat o clasă de oameni care în timpul lucrării Ilie au fost născuți de spiritul sfânt, și care prin urmare au fost candidați la Împărăție; dar după aceea ei au căzut, au devenit trădători și au format clasa „servului rău”. „Domnitorii filistenii” i-au ilustrat pe conducătorii „creștinătății”, care au fost gata să „prindă” pe clasa „Samson” printr-un cârlig sau o cange. Ei i-au folosit în acest scop pe Dalila zilelor noastre. Prin lucrarea „coloanei a cincia”, trădătorii asemenea Dalilei au sperat să câștige controlul organizării Societății, să pună mâna pe poziții onorabile și să fie tratați cu respect de ceilalți. Aceasta a fost „punga de bani” sau câștigul egoist care i-a dus până acolo încât să-și trădeze în mod josnic pe cei care până atunci erau frații lor spirituali. Ei păreau frumoși pe dinafară, vorbeau despre iubire, decență și dezvoltare de caracter; și astfel ei și-au dezvoltat calea, având încrederea celor credincioși și căutau orice slăbiciune ce ar fi făcut pe „clasa Samson” vulnerabilă atacurilor filistenilor moderni.

Conspirația a dat roade în timpul Primului Război Mondial și imediat după acesta. Cei din trădătoarea clasă a „servului rău” erau unelte voluntare pentru aducerea nenorocirii (Zah. 1:12-15). Cei credincioși au permis ca „părul” să le fi tăiat în felul acesta: Prin neglijență și lipsă de veghere ei au fost adormiți cu privire la anumite chestiuni, cum ar fi cea despre „stăpânirile înalte” și „dezvoltarea de caracter”, și n-au mai reușit să-i servească lui Dumnezeu cu îndrăzneală și să-și împlinească legământul lor de consacrare. Batjocura pentru credincioșie, simbolizată prin părul lung al lui Samson, a fost îndepărtată de la ei, cu rezultatul că sprijinul Domnului a fost retras, iar ei au fost biruiți de dușman. Lucrarea Ilie a fost ucisă – 1Cor. 11:14, după traducerea Siriană a lui Murdock.

Cât despre cei din clasa „Dalila”, ei sunt acum slăbiți, și-au pierdut puterea și au dispărut din scena Împărăției. Ei se „ofilesc” în chinurile morții acestei „lumi rele prezente” a lui Satan. Sfârșitul lor va fi asemănător cu cel al femeii mortale din clasa „Iuda”, Dalila.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 Octombrie 1944

Nr. 20

ORGANIZAȚI PENTRU LUCRAREA FINALĂ

„Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele (ca un bun soldat al lui Isus Cristos), fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.” – 2 Tim. 4:4,5, *Empfatic Diaglott*

Iehova Dumnezeu se apropie de apogeul „lucrării ciudate” care este făcută înainte de Armagedon. Viitorul nu prea îndepărtat, la care duce drumul postbelic al umanității mutilate, va fi martorul încheierii unor fapte pe care El nu le va mai repeta. Sfârșitul faptelor va coincide cu sfârșitul organizației mondiale a oamenilor care nu favorizează „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu. Asemenea dezastru a lăudatei autoguvernări a omului asupra pământului va veni prin acțiunea directă a Celui Atotputernic. În vremuri străvechi, muntele Perațim și valea Gabaonului erau sediul lucrărilor Lui spectaculoase. Armagedonul, la care sunt strânse acum toate națiunile, va marca în curând cele mai ciudate fapte ale Sale, față de care faptele de la Gabaon nu erau decât niște mici replici. Legat de această istorie viitoare, El ne face o promisiune: „Căci Iehova Se va scula ca la muntele Perațim și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, „lucrarea Lui ciudată”, ca să-Și împlinească lucrul, „lucrul Lui nemaiauzit”. Acum, nu batjocoriți, ca nu cumva să vi se strângă mai tare legăturile (de judecată și distrugere); căci am aflat de la Domnul, Dumnezeul oștirilor, că nimicirea întregii țări este hotărâtă”. (Isaia 28:21,22 *A.S.V.*) Întâi „lucrarea ciudată”; apoi „lucrul nemaiauzit”!

2. Deoarece „lucrul nemaiauzit” vorbește de distrugerea de la Armagedon a organizației pământești a omului, „lucrarea ciudată” dinainte, este de o importanță crucială pentru generația prezentă de oameni. În afară de înfăptuirea credincioasă a acestei „lucrări ciudate”, nici o creatură de pe pământ nu ar supraviețui „lucrului nemaiauzit” al mâniei lui Dumnezeu împotriva nelegiuirii și corupției acestei lumi. De când s-a dat, în timpul vieții noastre, avertismentul legat de apropiata bătălie de la Armagedon, oamenii religioși ai lumii au râs de așa o idee ca fiind prea ciudată să se întâmple, mai ales în „creștinătate”. La fel cum au văzut venirea lucrării lui Iehova ca fiind absurdă și străină gândirii, au privit lucrarea premergătoare acestei fapte tot ca fiind ciudată. Astăzi se poate spune acestor denigratori la fel cum se spunea în trecut celor de aceeași teapă: „Astfel, luați seama să nu vi se întâmple ce se spune în proroci: Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.” – Faptele Apostolilor 13:40,41 .

3. Cei cărora aceste cuvinte erau un avertisment erau conducătorii religioși printre cei care spuneau că sunt aleșii Domnului. Astăzi, conducătorii religioși ai „creștinătății” spun că ei știu lucrarea lui Dumnezeu dacă o văd. Totuși ei îi privesc lucrarea ca pe ceva străin și rupt de Dumnezeu și prea ciudată ca să fie acceptată. Din acest motiv ei nu o recunosc ca fiind lucrarea Lui; ei o condamnă și se opun ei și încearcă să-i convingă pe toți oamenii din sfera lor de influență să fie împotriva ei. Acestor clerici religioși, care declară că sunt legătura dintre Dumnezeu și turma religioasă, de ce li s-ar părea lucrarea Lui „ciudată”? Nu a fost lucrarea prevestită? Și nu este clar descrisă în Sfânta Scriptură, unde acești clerici religioși învățați o pot citi? Nu a fost Isus Cristos clar când a spus că această lucrare va fi imediat înaintea actului divin care va distruge lumea la Armagedon? Da; căci El a prorocit: „Evanghelia aceasta a Împărăției

va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” – Matei 24:14, *A.S.V., margin.*

4. Pentru ca evenimentele prezise de Isus să marcheze vremea intrării în Împărăție, predicarea „evangeliei Împărăției” urma să se facă după primul război mondial al experienței umane. (Matei 24:7,8) Evanghelia sau vestea cea bună nu mai este pe drum ci a ajuns și a început. Aceasta deoarece, la începutul primului război mondial, Iehova Dumnezeu „prin Cristosul Lui și-a preluat Marea Putere și și-a început domnia, ca să înceteze această situație îngrozitoare de pe pământ. Dovada că anul 1914 a marcat acest început este făcută în numere mai vechi ale acestei reviste și în alte publicații ale TURNULUI DE VEGHERE și răspândite în toată lumea. Dar din motive egoiste, elementul religios refuză să creadă asemenea dovadă. Ce mirare că lor să li se pară nemaipomenit de „ciudate” predicile veștilor bune ale sosirii Împărăției! Și că bărbați și femei își devotază viețile lui Iehova Dumnezeu, prin Cristos și apoi predică această evanghelie cu riscul unor ostilități mondiale, persecuții, suferințe și moartea însăși. Aceasta a părut „ciudat” clerului religios. Ei nu doresc să riște astfel și să predice adevăruri prezente. Pentru a adăuga suferințelor acestor predicatori ai evangheliei, clerul catolic și protestant s-au unit cu guvernele politice, de fapt au ațâțat aceste guverne politice în neînțelegerea, condamnarea, interzicerea și suprimarea proclamației Împărăției și în urârea, urmărirea, aducerea în fața justiției, închiderea și omorârea celor implicați în proclamație. Toate acestea Isus le-a prezis. Acestea marchează lumea religioasă ca sortită pieirii și că este aproape de aceasta. – Matei 24:9-13.

5. Lucrarea predicării evangheliei continuă în ciuda acestor neazuri, pentru că cei credincioși sunt hotărâți să suporte până la sfârșitul lucrării și al lumii - Matei 24:9-13. Ei nu au legătură cu religia și refuză să ia parte în treburile lumii și în planurile la modă privind restabilirea mondială, pacea și siguranța. În schimb, ei se devotază în întregime proclamării și susținerii Împărăției lui Dumnezeu ca singura speranță și salvare a omului. Aceste fapte adaugă la ciudățenia lucrării în ochii lumești. Când situația mondială este atât de presantă, această „lucrare ciudată” de mărturie a Împărăției pare nebună până la extrem. Aceasta nu este prima dată când se predică mesajul pur al lui Dumnezeu și când a fost calificat ca o prostie și nebunie, fără sens, de așa-numiții *oameni realiști și practici* ai lumii. Chiar și în secolul I al acestei ere creștine, apostolul Pavel a arătat următoarele fapte, din propria lui experiență: „Fiindcă propovăduirea [crucei lui Christos] este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii a celor ce cred.” – 1 Cor. 1:18,21

6. Faptul că Împărăția Domnului a venit în anul 1914, ne dă cu atât mai mult motiv să disprețuim strigătul de „Nebunie!” al lumii și să intensificăm predica mai mult ca niciodată. În timpul primului război mondial, națiunile au folosit tactici josnice și necreștinești pentru a încerca reducerea la tăcere pentru totdeauna a acestei predici; dar în van! Succesul aparent de atunci al acestor dușmani ai Evangheliei s-a lovit de o puternică reacție inversă în anul 1919, când, prin grația lui Dumnezeu, lucrarea a fost reînviată printre martorii lui Iehova. Cum așa? Pentru că predicarea Evangheliei Împărăției este „lucrarea ciudată” a lui Iehova. Este făcută la porunca Lui, pentru împlinirea profețiilor și a fost voința Lui ca aceasta să fie anunțată de Cristosul Lui. De aceea era sortită înfăptuirii și nimeni nu a putut sau ar putea să o oprească. Singura întrebare fără răspuns era: „Cine are să înfăptuiască această lucrare pe pământ?” Realitatea, care prin puterea lui Dumnezeu apare, pentru a răspunde la această întrebare a contribuit și mai mult la caracterul ciudat al lucrării.

7. Fiecare persoană cinstită trebuie să recunoască că predicarea de către Cristos a domniei teocratice a lui Iehova sau a Împărăției nu este făcută de sutele de mii de clerici ai „creștinătății”. Cei ce nu cunosc bine Biblia s-ar aștepta că asemenea clerici să fie primii care să predice

asemenea mesaj glorios, îndrumând toți oamenii către Împărăție ,ca mijlocul prin care să fie justificat numele lui Iehova prin distrugerea tuturor nelegiuțiilor în cer și pe pământ și aducerea vieții și păcii eterne la toți „oamenii de bună credință”. Clericii susțin că sunt unși de Dumnezeu și că sunt reprezentanții Împărăției Domnului. Ei insistă că sunt singurii cu învățătura necesară și autorizați oficial să interpreteze oamenii Biblia. Priviți la sistemele religioase mondiale ,care au construit organizații bogate și puternice pentru a propaga și a duce mai departe învățăturile și practicile sectelor și cultelor pe care le reprezintă. Pe listele de membrii ale acestor organizații religioase sunt trecuți sute de milioane de membri. Datorită acestor fapte, clerul nu poate ocoli răspunderea de a fi predicatori ai „acestei Evanghelii a Împărăției” în momentul întemeierii Împărăției. Dar comportamentul de acum cunoscut al acestor religioniști, începând cu data hotărâtoare, anul 1914, și după aceea, stă mărturie împotriva lor ,dovedind eșecul lor rușinos de a fi la înălțimea răspunderii.

8. Asemenea eșec din partea clerului religios nu duce la eșecul profeției, anume că „evanghelia împărăției va fi predicată întregii lumi pentru a fi martoră pentru toate națiunile”. Dumnezeu, pur și simplu realizează asta prin altcineva decât clerul „creștinătății”, deși aceștia, în stilul lui Haman, cred că este ciudat că El nu are nevoie de ei și nu îi folosește în această lucrare atât de importantă și El continuă fără ei și în ciuda lor. De fapt, disprețul lui Dumnezeu față de ei îi înfurie împotriva adevăraților creștini, pe care Iehova Dumnezeu îi prețuiește, dându-le marele privilegiu de a fi o parte din această „lucrare ciudată”, anume de a fi martori ai lui Iehova sau însoțitorii lor de bună-credință.

VREMEA DIN URMĂ PENTRU VEȘTI BUNE

9. Cu anul 1944 apropiindu-se de sfârșit, cei ce sunt numiți de Iehova Dumnezeu și încredințați cu slujba predicării evangheliei Împărăției întregului pământ locuit, privesc în față o mare șansă. Aceasta este însoțită de o mare răspundere, așa că trebuie să aibă grijă să nu eșueze în această șansă. Este o răspundere grea, dar în același timp un mare privilegiu, acela de a trăi în această etapă a „lucrării ciudate” a lui Dumnezeu. Cel mai colosal război din istoria umanității lasă milioane de oameni în doliu, fără casă, ologi, bolnavi, subnutriți și loviți de sărăcie. Acest război a dus la nevoia adevărată de mângâiere și orientare. Peste tot sunt mulțimi a căror durere, plânsete și deziluzii îi pot mâna, în lipsa evangheliei, spre resentimente față de Dumnezeu, care este singurul lor salvator prin Isus Cristos. Mulțimi sunt expuse minciunilor religiei și manevrelor șirete ale religioniștilor, care sunt principalii responsabili pe pământ pentru acest război mondial și care acum caută cu dibăcie să își ștergă urmele și să se numească cei mai buni prieteni ai celor suferinzi.

10. De aceea nu exagerăm când spunem că niciodată nevoia nu a fost mai mare pentru umanitate să audă predica evangheliei, care duce toți ascultătorii smeriți spre salvare. Eșecul Ligii Națiunilor este de domeniul trecutului. Punerea bazelor unei noi asocieri a națiunilor, care integrează și religia, este în curs de realizare. Este sprijinită de cele mai mari agenții de propagandă, inclusiv clerul religios, pentru a convinge oamenii să-și pună în ea încrederea și susținerea. Nu numai că cea mai ambițioasă încercare a guvernelor se află în fața noastră, dar și Satan, ca „dumnezeul lumii” este pe punctul să înșele omenirea prin marele lui complot de a-i face orbi față de Împărăția lui Dumnezeu și de a-i duce în direcție opusă pe cei duși în greșală. Satan Diavolul, știe că bătălia de la Armagedon este ,în mod inevitabil, în viitorul lumii. Așa că scopul lui este ca atunci când pământul va fi distrus de „lucrul nemaiauzit” al lui Iehova, cât mai mult din populația pământului, dacă nu toată, să fie distrusă odată cu pământul și cu el. Aceasta ar lăsa Împărăției lui Dumnezeu doar câțiva supuși sau chiar nici unul, pe care să-i ducă în Lumea Nouă, dreaptă. Este sfârșitul organizației mondiale a lui Satan. Și cum „această evangheligie a Împărăției” trebuie predicată până la sfârșitul acestei organizații, este evident că predicarea

evangheliei ce urmează a se înfăptui, și care începe o dată cu era postbelică, este mărturia finală, ultima parte a „lucrării ciudate” a lui Iehova. După aceasta urmează „lucrul nemaiauzit” al Armaghedonului.

11. Dumnezeu, prin apostolul Lui, își îndrumă organizația. De aceea, circumstanțele prezente ale zilelor noastre îi dau și mai multă forță voinței lui Dumnezeu pentru a fi urmată acum cu cel mai mare zel și hotărâre, și anume: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.” (2 Timotei 4:1-5 *Empfatic Diaglott*). Această muștrare a lui Pavel către Timotei a fost făcută cu scopul de a stăvili plecarea multora din adevăr. Cuvintele rostite de Pavel imediat după aceea, arată că el se aștepta să dispară în curând de pe scena vieții. De aceea Iehova Dumnezeu îl folosea pe Pavel să-l instruiască pe Timotei să lucreze ca asistent al corpului conducător vizibil, condus de Cristos și astfel să servească printre cei aleși de Dumnezeu după moartea lui Pavel.

12. Acum, la începutul epocii postbelice, suntem pe punctul să fim spectatorii celei mai mari mișcări de abatere de la ascultarea adevărului și de aplecare a urechii către închipuiri. Ultima luptă a lui Satan Diavolul și a demonilor lui este pe punctul să aibă loc și el pregătește acum cea mai mare minciună din istoria organizației sale mondiale. Va fi cea mai mare, deoarece va fi săvârșită asupra oamenilor chiar în prezența Împărăției lui Dumnezeu și în timp ce mesajul „Împărăția cerurilor este aproape” va fi transmis cu putere. Acest mesaj spune adevărul, dar urechile oamenilor egoiști vor să audă altceva. Pentru a-i orbi și înșela și mai mult, Satan trebuie să inventeze și să conceapă super complotul, cel mai mare complot din cariera lui mârșavă și să inducă în eroare oamenii cu acest complot. Acum, ajungând practic în vârful ambițiilor lui totalitare de dominare a pământului, Satan Diavolul ridică teamă și suspiciune și împinge toate națiunile să se unească într-un complot, care să supună pământul și oamenii. Satan începe minciunile și folosește toate canalele posibile de propagandă și publicitate pentru a încetățeni ideea că asocierea post-belică a națiunilor este ultima și singura speranță a oamenilor pentru un pământ pașnic, cu securitate, prosperitate și justiție pentru toate rasele, națiunile, minoritățile și limbile. Această minciună este o blasfemie. Împotriva ei, cuvântul lui Dumnezeu prezintă Împărăția lui Iehova, prin Fiul Său Isus Cristos, ca singura cale permanentă și de succes pentru a introduce o lume nouă de dreptate, pace, siguranță, sănătate, prosperitate și viață veșnică pentru oamenii credincioși de pe pământ.

ORGANIZAREA LUCRĂRII

13. Față de pericolul propagandei mondiale făcute de Satan și de demonii lui, pentru susținerea unei organizații făcute de oameni pentru dominație mondială, cuvintele Conducătorului Isus Cristos trebuie să fie și vor fi îndeplinite: „Această evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile.”, Trebuie să hotărâți acum în problema, cine va sfida lumea și organizarea sa mondială și va pleda cu supunere pentru Împărăția lui Iehova prin Cristos și va propovădui pretutindeni vestea cea bună despre aceasta? Nu căutați ajutor de la clerul religios pentru a lua o hotărâre asupra acestui lucru. Deja propunerile și declarațiile lor arată că ei au hotărât guvernele politice ale pământului cu aceiași oameni imperfecti, păcătoși, egoiști ai acestei lumi. Niciodată nu e de așteptat ca clerul religios, de la mic la mare, să se opună comploturilor politicianilor internaționali și să respingă Cezarul ca rege sau că va pune pe Atotputernicul Dumnezeu Iehova deasupra lumii. Nu numai că sensul acțiunilor lor religioase de

până acum este contrar acestui lucru, dar profețiile biblice arată că, din punct de vedere biblic, ei vor sări în spatele creaturii postbelice și vor încerca să o călărească cu biciul „religiei tot mai mari”. Ca să se înșele pe ei înșiși, să înșele turma lor religioasă și restul omenirii, ei vor argumenta căci conducătorii lumii reprezintă „Stăpânirile înalte” și este voința lui Dumnezeu către umanitate, exprimată în mod politic, că toți oamenii trebuie să i se supună și să o susțină, ca să nu dea greș. Tot clerul religios va fi prieten cu statul mondial și îi va da binecuvântarea și sfaturi religioase pentru a reuși. – Apoc. 17: 1-15; 13: 14-16; Iacov 4:4.

14. Există o categorie de persoane pe pământ care au hotărârea de „a înfăptui lucrarea de evanghelist” în perioada postbelică și până la capăt și anume, martorii lui Iehova. Trecutul lor dovedește că ei au predicat evanghelia Împărăției fără încetare din anul 1918 până acum. În a patra zi a Adunării Teocratice a Vestitorilor Uniți care a avut loc în luna august trecut, în 60 de orașe din toată lumea (în Australia adunările sunt în septembrie) și cu o prezență totală de peste 900.00, ei au adoptat o rezoluție care se încheie cu următoarele cuvinte, ce exprimă hotărârea lor: „Noi, ca cei ce ne-am consacrat în întregime lui Dumnezeu ca să-i îndeplinim voia, urmând pașii lui Isus Cristos, ne asumăm obligația noastră de servi ai Evangheliei Împărăției; și, de aceea, până la sfârșitul definitiv al organizației lui Satan și al creației sale postbelice pentru dominarea omenirii, noi ne vom păstra integritatea, continuând să propovăduim Împărăția lui Dumnezeu și nu vom lenevi nici o clipă în a predica tuturor națiunilor că „Împărăția este aproape”. Imediat după adoptarea entuziastă a acestei Rezoluții, ea a fost difuzată „pentru a fi folosită în era postbelică în noua carte „*Împărăția este aproape*”.

15. Sfânta Scriptură ne promite că, așa cum Atotputernicul Dumnezeu și Regele Isus Cristos au ajutat pe martorii lui Iehova să suporte persecuțiile nazist-fasciste și să țină sus steagul evangheliei Împărăției până în ziua de azi, ei vor continua să îi susțină în anii postbelici în predicarea „acestei Evanghelii a Împărăției” până la sfârșitul organizației mondiale a lui Satan. Deși marea majoritate a oamenilor obișnuiți din toate națiunile vor fi păcăliți de înșelăciunea șireată a lui Satan și își vor astupa urechile de la ascultarea adevărului, martorii lui Iehova trebuie să continue vestirea fără a se descuraja. Astfel ei își vor perfecționa smerenia față de Dumnezeu și își vor păstra integritatea față de El. Niciodată ei nu vor prelua propaganda lumii și nu vor predica minciunile acesteia. Nu vor căuta să mulțumească pe acei oameni care vor să audă lucruri care fac plăcere capriciilor lor egoiste și a sentimentelor de automulțumire. Ei sunt devotați ascultării lui Dumnezeu și nu a acelor oameni aflați în conflict cu El, și „rămân tari în libertatea cu Christos care ne-a eliberat”. – Galateni 5:1, *Diaglott*.

16. Potrivit tuturor profețiilor biblice, o lucrare imensă pe tot pământul îl așteaptă pe acest popor consacrat lui Iehova Dumnezeu, și „de asemenea, mari dificultăți și dușmănie. Posibilitățile de a transmite evanghelia, care se ridică înaintea lor, sunt o provocare pentru poporul lui Iehova, mic la număr, mai ales fiindcă aceste posibilități sunt legate de multitudinea de oameni de bună credință împrăștiați pe tot globul, care sunt în pericol să fie complet distruși la Armagedon, dacă nu sunt contactați din timp. Sunt ei echipați corespunzător pentru această uriașă sarcină? Sunt ei organizați adecvat pentru această lucrare finală vastă, cu toate cerințele ei majore? Printre ei nu veți găsi titluri pompoase ca "episcop", "arhiepiscop" "diacon", "diacon cardinal", "presbiter", "bătrân", "preot" și "părinte", care înfrumusețează instituțiile religioase. Ei sunt organizați într-un mod care este total diferit de cel al instituțiilor religioase. Dar sunt ei organizați după Scriptură și, ca urmare, așa cum este dorința exprimată a lui Dumnezeu? Aceasta este întrebarea la care trebuie să se răspundă.

STRUCTURA TEOCRATICĂ

17. Pentru ca orice organizație de pe pământ să fie aprobată de Dumnezeu Cel Prea Înalt și El să dorească să o folosească pentru a-I face lucrarea de a vesti „evanghelia Împărăției Sale”,

acea organizație trebuie să fie teocratică. Aceasta înseamnă că ea trebuie să fie construită așa cum prevede adevărul Bibliei, că Iehova Dumnezeu este Conducătorul Suprem și că sub domnia Lui, Isus Cristos este numit Capul adunării poporului Său. Poporul nu înseamnă domnitorii, iar reprezentanții lor nu sunt simpli servi ai poporului, pentru a primi însărcinări de la acel popor. În partea vizibilă a Organizației Teocratice pe pământ toți membrii săi sunt servii Dumnezeului Celui Prea Înalt și fac voia Lui, așa cum s-au angajat să facă. Toți frații din rândul lor, care au sarcini și responsabilități de a face lucrări speciale, nu sunt servitorii poporului, așa cum vor ei, ci sunt servii Domnului Dumnezeu, Teocratul. Ei răspund față de El și ei se ridică sau decad în fața Lui. Astfel, poporul consacrat al Lui formează un mare corp de servi angajați în serviciul lui Dumnezeu și al lui Cristos.

18. Martorii lui Iehova sunt, de aceea, membrii ai organizației Sale Teocratice, dar ei nu reprezintă Teocrația și nu încearcă să înființeze o Teocrație. Teocrația este Împărăția lui Iehova prin Isus Cristos; ei nu sunt decât simpli vestitori ai acesteia, ca simpli vestitori și ambasadori. (2 Cor. 5:20). Ei mai trebuie „să-și întărească chemarea și alegerea; căci, dacă □ faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică □ a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 1: 10,11). Vorbind despre ei ca un corp de servi, Dumnezeul Cel Prea Înalt a spus profetic: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, voi și Robul Meu pe care L-am ales... Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi; voi îmi sunteți martori, zice Iehova, că Eu sunt Dumnezeu. Eu sunt Iehova, Sfântul vostru, Făcătorul lui Israel, Împăratul vostru.” (Isaia 43:10-12, 15 *A.S.V.*) Hristos Isus nu este o excepție de la regula teocratică că Iehova este Dumnezeul Suprem și conduce organizația în mod absolut după voința Sa. Hristos Isus este Servul principal al lui Iehova și este Servul de Frunte al societății de martori ai lui Iehova de pe pământ. De aceea apostolul Matei numește pe Isus ca fiind Cel căruia i se adresează profetia din Isaia 42:1-4 și spune că prin Isus s-au împlinit vorbele lui Iehova, și anume: „Iată Robul Meu, pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El, și va vesti neamurilor judecata... Și [neamurile] vor nădăjdui în Numele Lui.” – Matei 12:15-21.

19. La sfârșitul lumii, când Hristos Isus a venit la templu pentru judecarea urmașilor Lui, a găsit ultima rămășiță din biserica Lui sau corpul de membri de pe pământ. Acești credincioși s-au constituit într-un corp de servi, în care El este Cap. Isus Cristos a prezis această acțiune legată de rămășița bisericii Lui. El a spus: „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor Sale, ca să le dea hrană la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile Sale.” (Matei 24:45-47). Pentru motivele enunțate până acum, cuvântul rob este folosit constant în rândul rămășiței dintre martorii lui Iehova consacrați, născuți din spirit și unși. Cuvântul îi desemnează ca robi ai lui Dumnezeu, nu ai oamenilor. Lor li s-a scris: „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor.” – 1 Cor. 7-23.

20. Dar episcopii, diaconii și bătrânii nu sunt ei de drept o parte a organizației vizibile a lui Dumnezeu? Nu sunt ei menționați în Bibliile noastre și nu sunt date instrucțiuni cu privire la numirea lor? Cei care pun aceste întrebări ne vor cita 1 Timotei 3:1-13, care spune: „Adevărat este cuvântul acesta: Dacă □ râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun. Dar trebuie ca episcopul (Sau: priveghetorul.) să fie fără prihană... Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți. ...Trebuie cercetați întâi, și numai dacă sunt fără prihană, să fie diaconi”. De asemeni Tit 1: 5-9: „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rândulială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri (Sau: bătrâni) în fiecare cetate... Căci episcopul (Sau: priveghetorul.), ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană... să se țină de Cuvântul adevărat...”. Romano-catolicii, cu copii din Versiunea aprobată Douay a Bibliei, ne vor arăta Faptele Apostolilor 20:28, care ne spune: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi; ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a căștigat-o cu însuși sângele Său.”

21. În studierea acestei chestiuni țineți minte că atât versiunea regelui Iacob, cât și versiunea Douay citată mai sus, au fost traduse din texte ebraice și grecești de către oameni religioși, care erau membrii ai unor organizații având așa-numiți "episcopi", "diaconi", "prezbiteri" sau "bătrâni", care ocupau așa-numite "episcopii", "diaconii" și "prezbiterii". Bineînțeles acești traducători au introdus aceste cuvinte în traducerea Bibliei pentru a da greutate sistemelor lor ecleziastice de organizare. De aceea ei au creat titluri ca să fie ca onoruri date clerului religios, pentru a face ca alții să se teamă de deținătorii acestor titluri. Aceasta a condus turmele religioase în capcană și le-a aservit clericilor care oprimă cu egoism turmele lor și le exploatează. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă” (Prov. 29:25 *A.S.V.*) Tânărul Elihu, pe care Dumnezeu l-a folosit ca pe profetul Său, a zis : „Nu voi căuta la înfățișare, nu voi linguși pe nimeni; căci nu știu să lingușesc: altfel, într-o clipităf m-ar lua Ziditorul meu”. (Iov 32:21,22). De aceea, nu este surprinzător că clerul religios cu titluri îl vorbesc de rău pe Elihu.

SUPRAVEGHETORI, ADMINISTRATORI

22. Cuvântul pe care apostolii Pavel și Petru l-au folosit și pe care traducătorii catolici și protestanți l-au exprimat prin „episcop” este „*episkopos*” și „*episkope*” pe care l-au tradus prin episcopie sau „oficiul episcopului”. Ambele cuvinte erau folosite cu secole înainte de Petru și Pavel, și se regăsesc în traducerea grecească a Scripturii evreiești, traducere numită „Septuaginta”. Această traducere era cea folosită de Petru și Pavel în studiul Bibliei. De exemplu Septuaginta folosește cuvintele *episkopos* și *episkopie* în Numeri 4:16 unde spune: „Eleazar, fiul preotului Aaron, să aibă sub *privegherea* lui untdelemnul pentru sfeșnic, tămâia mirositoare, darul de pâine de toate zilele și untdelemnul pentru ungere; să aibă în grija lui tot cortul și tot ce *cuprinde* el, sfântul locaș și uneltele lui.” Septuaginta folosește cuvântul *episkopos* în locul lui *căpetenie* în Numeri 31:14 unde spune: „Și Moise s-a mâniat pe *căpeteniile* oștirii, pe *căpeteniile* peste o mie și pe *căpeteniile* peste o sută, care se întorceau de la război.” În Psalmul 109:8, care este citat în Faptele Apostolilor 1:20, Septuaginta folosește termenul de *episkope* ca „oficiul supraveghetorului.” În Psalmi 109:8 (LXX) se spune: „Puține să-i fie zilele la număr, și *slujba de supraveghetor* să i-o ia altul! ”. Faptele Apostolilor 1:20 spune: „În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: Locuința lui să □ rămână pustie, și nimeni să □ nu locuiască în ea! Și *slujba[episkope]* lui s-o ia altul!” De asemenea, Septuaginta folosește *episkopos* cu înțelesul de *supraveghetor* în Isaia 60:17, când Iehova vorbește cu organizația Lui Teocratică și spune: „În loc de aramă voi aduce aur... Voi face ca pacea să □ domnească □ peste tine, și *supraveghetorii* tăi să fie dreți” – LXX.

23. Cuvintele *episkopos* și *episkope* nu au avut scopul de a fi titluri onorifice. Ele erau folosite pentru a desemna un serviciu în cadrul organizației lui Dumnezeu, care bineînțeles era atât un privilegiu, cât și o răspundere. Cuvântul original *episkopos* însemna pur și simplu *supraveghetor*. În mod corespunzător *episkope* însemna *supraveghere sau sarcina supraveghetorului*. Cum un supraveghetor avea datoria să viziteze și să inspecteze, *episkope* este tradus și prin *cercetare*. Observați folosirea acestui cuvânt de către Isus în Luca 19:44, privitor la cercetarea de către Dumnezeu a națiunii lui Israel prin Isus Cristos: „n-ai cunoscut vremea când ai fost *cercetată*.” Observați folosirea acestui cuvânt de către Petru, când spune creștinilor în 1 Petru 2:12: „Să aveți o purtare bunăf în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău, ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua *cercetării*.” Rădăcina acestui cuvânt grecesc este verbul grecesc *episkopein* și veți vedea că ideea lui de bază este de supraveghere, ca un păstor asupra turmei, observând folosirea verbului de către Petru, care spune: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este *sub supravegherea* voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig

mârșav, ci cu lepădare de sine.” (1Petru 5:2) Iar versiunea Douay spune: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, *f având grijă de ea.*” Traducerea în Versiunea Regelui Iacob, dă înțelesul corect pentru *episkopos* în Faptele Apostolilor 20:28, unde Pavel spune fraților prezbiteri de la biserica din Efes: „Aveți grijă de aceea de voi și de turma peste care Spiritul Sfânt v-a făcut *supraveghetori*, pentru hrănirea bisericii Domnului.”

24. Traducerea directă a lui Rotherham nu susține crearea de titluri cum ar fi „episcop”. Aceasta traduce 1Timotei 3:1,2 în următoarele cuvinte clare și de înțeles: „Adevărat este cuvântul acesta: „Dacă râvnește cineva să fie *episcop[episkope]*, dorește un lucru bun. Dar trebuie ca *supraveghetorul [episkopos]* să fie ireproșabil....”

25. Deoarece oamenii egoiști au trecut de partea religiei și au căutat să creeze titluri și oficii de putere, cu autoritate peste oameni, ei au pierdut din vedere înțelesul simplu al cuvintelor originale din Biblie și modul în care trebuie ele aplicate. În marile sisteme religioase ale zilei, așa numiții „episcopi” sunt priviți ca urmași ai apostolilor lui Isus Cristos și fiecare episcop are în grijă o zonă mare sau o populație care are un număr de adunări religioase conduse de clerici, cu rang mai mic decât episcopul. Un singur episcop este desemnat în fiecare asemenea zonă sau „dioceză” și în această zonă numai un cleric deține oficiul de episcop. Mergând și mai departe în goana lor după funcții înalte și influențe, religioniștii au inventat funcția de arhiepiscop, care este singur în funcție în așa-numita „arhidioceză” și care deține control direct peste un număr de simpli episcopi, care au simple dioceze. În acest stil s-a construit o piramidă de funcții religioase, care ating culmea în autoproclamatul papă, care este declarat „episcopul Romei.”

26. Asemenea practici religioase sunt departe de înțelesul și folosirea cuvântului *episkopos* (sau *supraveghetor*) și *episkope* (sau *supraveghere*) în biserica creștină Teocratică, în zilele apostolilor lui Isus. În acele zile de organizare corectă, în loc să aplice termenul *episkopos* unui „episcop” peste un număr de adunări împrăștiate în zona condusă de el, cuvântul lui Dumnezeu dovedește că erau un număr de *supraveghetori (episkopos)* în fiecare adunare. De exemplu, apostolul Pavel, scriind Bisericii din Filipi, în Grecia, își începe epistola spunând: „Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună *f* cu episcopii și diaconii”. Traducerea *Empfatic Diaglott* spune: „cu *supraveghetorii și asistenții*”. Traducerea directă Rotherham spune: „cu *supraveghetorii și preoții*”. Traducerea Goodspeed spune: „cu *superintendenții și asistenții*”. Filipeni 1:1.

27. În traducerea înțelesului simplu al termenului *episkopos*, aceste traduceri renunță la impozantul și temutul titlu de „episcop” și aduc bun simț și claritate Bibliei. Mai mult, cuvintele apostolului Pavel de mai sus arată că erau mai mulți astfel de *supraveghetori* sau *superintendenți* (tradus greșit „episcopi”) în biserica de la Filipi. Chiar acest fapt răstoarnă declarația îngâmfată că episcopii religioși sunt urmașii apostolilor și că de aceea sistemele religioase care se înfățișează cu asemenea „episcopi” sunt apostolice și, ca atare „fac parte din adevărata biserică” sau formează „singura biserică adevărată”. Religia, prin „episcopii” ei, a pervertit înțelesul lui *episkopos*.

28. Faptul că un număr de *supraveghetori* (termen tradus greșit cu „episcopi”) erau prezenți și activi în orice adunare, de orice dimensiune, apare de asemenea la Efes, capitala provinciei romane din Asia. În călătoria finală a lui Pavel până la Ierusalim, corabia lui a acostat în portul Milet. Pavel s-a dus pe țarm și a trimis vorbă fraților mai bătrâni de la Efes să coboare să-l vadă. Într-un avertisment final către acești servi ai bisericii, el le-a spus: „Fiți atenți la voi înșivă și la toată turma în mijlocul căreia Spiritul Sfânt v-a numit *supraveghetori* (tradus greșit „episcopi”), ca să păstoriți adunarea lui Dumnezeu pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său Fiu.” (Faptele Apostolilor 20:16-28 *Diaglott*). Pavel nu a recunoscut pe niciunul din acești *supraveghetori* ca pe singurul episcop din Efes și peste alte orașe sau adunări dintr-o episcopie. Nu; dar pe toți acei slujitori Pavel i-a recunoscut ca pe *supraveghetori (episkopos)* ai adunării din Efes. El a spus că au fost numiți în funcție nu de către votul democratic al adunării, ci de Spiritul

Sfânt sau forța activă a lui Dumnezeu. Spiritul Sfânt este întotdeauna Teocratic în fapte, deoarece împlinește serviciul sau voința marelui Teocrat, Iehova Dumnezeu.

BĂTRÂNII

29. Cum slujba de supraveghetor era una de îngrijire și păzire a bunăstării spirituale, a ordinii și a activității în turma lui Dumnezeu, asemenea supraveghetori erau bătrâni sau frați în vârstă. Erau bătrâni nu printr-un vot democratic sau printr-o metodă de numire prin alegeri. Nu o asemenea alegere sau numire conferă statutul de „bătrân”, așa cum desemnarea unui sugar ca „bătrân”, dându-i apoi doar sarcini pe care le pot face numai cei bătrâni nu îl transformă în fapt pe copil în bătrân. În biserica lui Dumnezeu termenul *bătrân* nu denotă o funcție. Deci nu există un „bătrân ales”. Nimeni nu poate ajunge la statutul de bătrân într-o adunare, ca urmare a unui vot sau a unei alegeri. El devine „bătrân” dezvoltându-se ca și creștin, adică spiritual. O asemenea creștere spirituală necesită ca să atingă fizic o vârstă înaintată, dar necesită de asemenea studiul amănunțit al cuvântului lui Dumnezeu, care reprezintă ghidul spiritual. După asta el trebuie să crească în cunoașterea și în înțelegerea lui. Apoi el trebuie să aplice aceasta vieții și acțiunilor sale și trebuie de asemenea să predice și să dea mai departe cuvântul lui Dumnezeu altora. Aceasta sigur durează; dar unii datorită zelului lor și a efortului din inimă avansează mai repede decât alții. Astfel ei ajung spiritual la un statut de „bătrân” mai repede decât alții și ajung la maturitate spirituală. Nu prin străduințe proprii ajung ei la această calitate, ci prin operarea spiritului lui Dumnezeu prin ei. De asemenea, prin ajutorul fraților care îi stimulează în dezvoltarea „creștină”.

30. Cuvântul grecesc care se traduce prin „bătrân” este *presbyteros*. Acesta înseamnă „mai mare” sau „mai în vârstă”. Este forma comparativă a cuvântului *presbyteres* pe care Pavel îl folosește în legătură cu persoana lui, atunci când îi scrie lui Filimon spunând: „vreau, mai degrabă, să-ți fac o rugăminte în numele dragostei, eu, așa cum sunt, *bătrânul* Pavel”. (Filimon 9). Aici Pavel nu își aplică această titulatură, ci se referă la îmbătrânirea corpului. Trecuseră mulți ani de când, ca tânăr, asistase la uciderea cu pietre a lui Ștefan (Faptele Apostolilor 7:58). De asemenea apostolul Ioan se numește „bătrân”, dar nu în sensul unei titlaturi, atunci când scrie: „Prezbiterul către aleasa Doamnă și către copiii ei, pe care-i iubesc în adevăr - și nu numai eu, ci toți cei ce cunosc adevărul ” și „Prezbiterul către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr.” (2Ioan 1; 3Ioan 1). Aceste scrisori ale lui Ioan au fost scrise când era un om foarte în vârstă, aproape de sfârșitul vieții sale pământești. La acea dată Ioan era și foarte copt din punct de vedere spiritual. Cuvântul folosit, „prezbiter” era cel potrivit.

31. Dar nu ne arată Faptele Apostolilor 14:23 că să fii un „bătrân” era o funcție în biserică și că cel ce o deținea era ales sau numit în această funcție? Versetul privitor la Pavel și Barnaba spune: „Au rânduit prezbiteri în fiecare Biserică, și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.” Cu acest verset poate fi studiată instrucțiunea lui Pavel către Tit și anume: „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduală ce mai rămâne de rânduit, și săf așezi prezbiteri (Sau: bătrâni) în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit.”— Tit 1:5.

32. Aceste versete nu pot fi, scriptural interpretate, ca însemnând numirea sau nominalizarea oamenilor din adunare considerați „bătrâni” ca deținând postul de „bătrân”. Funcția de „bătrân” nu apare în Scriptură. În Faptele Apostolilor 22:5 Pavel se adresează unei mulțimi evreiești spunând: „Marele preot și tot soborul bătrânilor îmi sunt martori. ” Expresia „soborul bătrânilor” se traduce printr-un singur cuvânt în textul grecesc original și anume, *presbyterion*, care înseamnă companie, grup sau corp de bătrâni. (1 Timotei 4:14). De aici traducătorii moderni redau cuvântul *presbyterion* în alt mod, după cum urmează: „Înaltul preot și *întregul consiliu* îmi sunt martori”. (*Goodspeed*). „Înaltul Preot și *tot consiliul* pot să depună mărturie”. (Noul Testament sec. 20). „Înaltul Preot și *toți Bătrânii* îmi pot fi martori”. (*Weymouth*). *Empfatic*

Diaglott și *Rotherham* folosesc ideea numirii unor *bătrâni*, dar nu ca funcție individuală. Atunci la ce se referă Biblia prin expresia „numește bătrâni” în Tit 1:5 ? – *Diaglott*.

33. Înseamnă numirea celor recunoscuți ca fiind spiritual bătrâni în anumite servicii esențiale din cadrul adunării. Nu înseamnă crearea de bătrâni prin vot sau numire. Înseamnă numirea celor care sunt recunoscuți ca fiind bătrâni spirituali, adică cei care prin cuvinte mature, cunoștință și comportament se dovedesc a fi maturi spiritual și dovedesc că se pot califica să fie îmbrăcați cu răspunderea servirii. De aceea acești bătrâni sunt cei de care apostolul spune să fie numiți în serviciul adunării creștine. Regula era că cei numiți să fie supraveghetori (episcopi) peste turma Domnului erau obligați să fie bătrâni, și că numirea trebuia făcută cu sau în spiritul lui Dumnezeu. Acest lucru reiese clar din Biblie. De exemplu, aflăm că atunci când Pavel s-a oprit la Milet, pe coastele Asiei Mici, a chemat pe prezbiterii Bisericii. Când au venit la el, le-a zis: „Luați seama, deci, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (*marginal.*, supraveghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.” – Faptele Apostolilor 20: 17-28. *A.S.V.*

34. Cerința Scripturală sau Teocratică ca cel ce este numit supraveghetor, să fie spiritual un „bătrân”, pentru a corespunde acestei numiri, este arătată și în Tit 1:5-7, unde Pavel scrie: „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rândul tău ce mai rămâne de rânduit și să așezi presbiteri (Sau: bătrâni) în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: Dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Pentru aceasta este necesar ca supraveghetorul [*episkopos*] să fie ireproșabil, ca administrator al lui Dumnezeu.” – *Diaglott*.

35. În plus, apostolul Petru arată clar că supraveghetorii sunt cei care sunt numiți pentru supravegherea bisericii, moștenirea lui Dumnezeu. Petru subliniază aceasta, când scrie: „Sfătuiesc pe prezbiterii (Sau: bătrânii) dintre voi, eu, care sunt un prezbiter (sau: bătrân.) ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită. Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub supravegherea [*episkopein*] voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine.” (1Pet. 5: 1,2, *Diaglott; A.S.V.*) Serviciul la care erau numiți nu era de „bătrân”, ci era serviciul de supraveghere pe care numai celor ce erau deja „bătrâni” din punct de vedere spiritual, li se putea încredința în siguranță și pe care ei îl puteau îndeplini.

36. Frații care sunt spiritual bătrâni, sunt cei cărora trebuie să le fie încredințate lucrurile legate de progresul spiritual al Bisericii. Ei sunt maturi în cunoaștere și în înțeles și s-au dezvoltat spiritual, fiind activi în serviciul Domnului și păstrându-și integritatea față de Dumnezeu în prezența ispitelor și a tentației. De aceea când marea foamete a fost prezisă în zilele împăratului Claudius Cezar, în biserica din Antiohia, Siria, ce au făcut discipolii și cui i-au dat răspunderea să depășească situația? În Biblie se spune: „Ucenicii au hotărât să trimită, fiecare după puterea lui, un ajutor [*diakonia*; contribuție] fraților, care locuiau în Iudeea, ceea ce au și făcut; și au trimis acest ajutor la bătrâni prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.” (Faptele Apostolilor 11:29,30) Atât Barnaba, cât și Saul (sau Pavel) erau bătrâni și erau cei cărora li se încredințase transportul contribuției. Cei din bisericile din Iudeea, cărora ei trebuiau să le predea contribuția erau supraveghetori sau frați mai vârstnici, astfel încât aceștia să poată supraveghea repartizarea corectă a ajutoarelor, cu înțelepciune și dreptate. Apostolul Pavel era, după cum s-a văzut, unul din acești bătrâni din urmă.

37. Petru a arătat că era un supraveghetor, dar erau alți supraveghetori în biserica de la Ierusalim, care nu erau apostoli ca el. Acest lucru apare în evidențele bisericii de la Ierusalim, atunci când s-a ivit problema dificilă dacă creștinii care nu erau evrei ar trebui și fie circumciși ca Isus. În documente se arată:

„Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite; și frații au hotărât ca Pavel și Barnaba, și câțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la *apostoli* și *bătrâni*, ca

să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri... Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de Biserică, de *apostoli* și de *bătrâni*, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei... *Apostolii și bătrânii* s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut.” După ce au discutat pe îndelete problema, care a fost clarificată prin spiritul Domnului ,care lucra prin ei, au hotărât să redacteze și să trimită o scrisoare :„Atunci *apostolii și bătrânii* și întreaga Biserică□ au găsit cu cale să□ aleagă□ vreo câțiva dintre ei, și să-i trimită la Antiohia, împreună cu Pavel și Barnaba. Și au ales pe Iuda, zis și Barnaba, și pe Sila, oameni cu vază între frați. Și au scris astfel prin ei: *Apostolii și bătrânii* și frații, către frații dintre neamuri, care sunt în Antiohia, în Siria și în Cilicia, plecăciune! ”(Faptele Apostolilor 15: 2-23). Documentele arată că Pavel și Sila au îndeplinit cu credință lucrarea ce le-a fost încredințată, în calitatea lor de supraveghetori: „Pe când trecea prin cetăți, învățau pe frați să păzească hotărârile *apostolilor și bătrânilor* din Ierusalim. Bisericile se întăreau în credință, și sporeau la număr din zi în zi. ” – Faptele Apostolilor 16:4,5.

38. Din cele de mai sus se vede clar că „apostolii și bătrânii” de la Ierusalim, care erau consultați și care, îndrumați de spirit, au hotărât și au întocmit decretul ce trebuiau ținute de creștinii care nu erau evrei, slujeau în calitate de corp de conducere al bisericii sau organizației Teocratice vizibilă pe tot pământul. Asta nu însemna că indivizii în cadrul acesteia erau infailibili, dar ei căutau îndrumare de la Dumnezeu prin Spiritul Său. Nu sunt înregistrate denumirile sau serviciile pe care ceilalți bătrâni, în afară de apostoli erau chemați să le facă (Faptele Apostolilor 21:17,18). Dar pentru a fi bine organizați pentru lucrare, în adunări și în teritoriul aflat în grija lor, diferiților frați supraveghetori, fie că erau apostoli sau nu, li se încredințau diferite treburi, pentru că erau o mulțime de lucruri de care să se ocupe și era nevoie ca unii să fie numiți pentru a se ocupa de aceste lucruri, care erau în responsabilitatea lor. Desigur trebuie să se înțeleagă că manifestarea lucrării Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu, așa cum este descris în Efeseni 4:1-12 și în 1Corintieni 12:27-31, 4-11, se vedea de asemenea în acea biserică de la Ierusalim. Aceea a fost prima biserică sau adunare ce a fost înființată. Corpul conducător al tuturor bisericilor creștine de mai târziu, de pe tot pământul se afla la biserica din Ierusalim, atât timp cât acel oraș a continuat să existe și apostolii au stat acolo.

39. Pentru a fi organizați pentru lucrarea finală în aceste zile din urmă, trebuie, de asemenea, să existe un corp conducător sub Cristos. Dar „bătrâni aleși” sau oameni cu alte titluri eclesiastice răsunătoare, cum sunt „episcop”, etc., nu intră în discuție. Cei din organizațiile religioase ce poartă asemenea titluri, acționează ca o piedică și ca oponenți în lucrarea finală făcută de organizația Teocratică a lui Iehova. Pentru continuarea discuției asupra acestui subiect, pentru lumina pe care o aruncă asupra corectei organizări a poporului consacrat a lui Dumnezeu pentru a lucra în aceste ultime zile, în care se cere acțiune hotărâtă, trebuie să le atragem atenția cititorilor noștri asupra următoarei probleme care va urma.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce ar reprezenta sfârșitul „lucrării ciudate” a lui Iehova? Și cât a fost aceasta pusă în umbră și cât anunțată?
2. De ce este „lucrarea ciudată” atât de importantă? Și ce avertisment din vechime poate fi repetat acum celor cărora li se pare ciudată?
3. Ce atitudine au conducătorii religioși față de „lucrarea ciudată”? Și de ce nu au nici o scuză să le apară ca ciudată?
4. a) Ce este această „evanghelie a Împărăției”, și de ce elementelor religioase li se pare ciudat să o predice? b) Ce acțiune a lor marchează lumea religioasă ca fiind sortită pieirii și aproape de aceasta?
5. Ce fapte viitoare adaugă la ciudățenia lucrării ? Și de ce pare o nebunie dusă la extrem?

6. De ce trebuie intensificată vestirea mai mult ca oricând? Și de ce și cum au întâmpinat religioniștii o puternică reacție în anul 1919?

7. Legat de vestire, ce trebuie să recunoască toți oamenii cinstiți, dar datorită cărui fapt era de așteptat ca aceasta să nu se întâmple?

8. Ce efect a avut aceasta asupra împlinirii profeției privind predicarea evangheliei? Dar cum a afectat acțiunea lui Dumnezeu clerul în această privință?

9. De ce spunem că predicatorii aleși ai evangheliei privesc în față o mare șansă și de ce nu trebuie să dea greș?

10. a) De ce se apropie cea mai mare înșelăciune pentru omenire și care este scopul înverșunat al lui Satan? b) De ce mărturia care vine este lucrarea finală?

11a) Ce poruncă a dat Dumnezeu lui Timotei, prin apostolul Pavel și ce forță îi dau circumstanțele actuale? b) De ce l-a sfătuit astfel Pavel pe Timotei?

12. Potrivit prorocirii lui Pavel, ce mare mișcare de mase vom vedea și de ce?

13. Ce problemă este acum dezbătută și ce arată calea de acțiune a clerului religios și profețiile biblice cu privire la hotărârea pe care o vor lua?

14. Însă cine sunt cei hotărâți să realizeze o „lucrare de evanghelist” și ce fapte arată că ei vor face așa până la capătul perioadei postbelice?

15.a) De unde știm că ei vor fi ajutați să reușească? b) În ciuda faptului că majoritatea își astupă urechile pentru a nu auzi adevărul, ce trebuie ei să facă?

16. a) În lumina profeției biblice, ce posibilități prezintă o provocare în ziua de azi poporului de legământ al lui Iehova? b) De aici, ce întrebări cu tâlc se ivesc pentru stabilirea poporului Lui?

17. De ce organizația trebuie să fie „Teocratică” și ce înseamnă acest lucru cu privire la organizație?

18. a) De ce martorii lui Iehova nu sunt Teocrația sau constructorii acesteia? b) Cum cere Iehova să fie martorii Săi și cum știm că Isus Cristos nu este o excepție de la această regulă Teocratică?

19. (a) Din cine a prezis Isus că va fi constituită ultima rămășiță a corpului Său de membrii? (b) De aceea, ce termen se folosește în rândul lor și în ce înțeles anume?

20. Ce întrebări se nasc în legătură cu episcopii, prezbiterii și diaconii? Și ce scriptură este citată în legătură cu aceasta?

21.a) Studiind această întrebare, ce trebuie să ne amintim cu privire la Bibliile noastre obișnuite, și la ce rezultat a dus aceasta? b) Cum a avertizat Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la acest lucru?

22. Care sunt cuvintele grecești pe care traducătorii le redau ca „episcop” și „episcopie”? și unde și cum au fost folosite aceste cuvinte, cu mult înainte de timpurile apostolilor?

23. a) Care sunt înțelesurile simple ale cuvintelor grecești și ale rădăcinii din care provin? b) Ce exemple din Scriptură există cu aceste înțelesuri?

24. Ce dovedește traducerea Rotherham, prin redarea textului din 1 Timotei 3:1,2 ?

25. Prin ce dorințe și practici egoiste au pierdut marile sisteme religioase înțelesul simplu al cuvintelor biblice și ce a decurs din acest lucru?

26. De ce episcopii cu asemenea practici sunt departe de intenția cuvintelor grecești, așa cum se arată în Filipeni 1:1?

27. a) Care este efectul unor traduceri atât de clare? b) Ce afirmații religioase răstoarnă cuvintele lui Pavel de mai sus?

28. Cum reiese același lucru din cuvintele spuse bătrânilor din Efes de către Pavel, pe când era în drum spre Ierusalim?

29. a) De ce sunt cu adevărat acești supraveghetori bătrâni? b) Cum capătă un creștin calitatea de bătrân?

30. a) Ce cuvânt grecesc folosește apostolul, și care este însemnătatea lui? b) Cum folosesc cuvântul Pavel și Ioan, ca să arate că nu e un titlu?

31. Ce scripturi sunt de obicei date ca citat, pentru a dovedi că „bătrânii” erau aleși în funcție?

32. Există un oficiu de „bătrân”? și cum se arată acest lucru prin diversele traduceri din Faptele Apostolilor 22:5?

33. a) Ce însemna în Biblie „a numi supraveghetori” și ce arată aceasta? b) Ce rol are Spiritul Sfânt în această chestiune, așa cum se arată în Faptele Apostolilor 20:28?

34. Cum este aceeași cerință spirituală arătată în Tit 1:5-7?

35. În ce mod explică Petru că bătrânii sunt cei care trebuie numiți ca supraveghetori?

36 a) Cui trebuie să-i fie încredințate lucrurile care privesc progresul spiritual și de ce?

b) Cum se vede aceasta în modul cum au fost rezolvate ajutoarele împotriva foametei, în vremea lui Claudius Cezar?

37.a) Mai erau și alți supraveghetori, în afară de apostoli, în biserica de la Ierusalim?

b) Cum este prezentat acest lucru în documentele privind rezolvarea problemei circumciziei neevreilor?

38. a) În ce calitate serveau toți acei apostoli și supraveghetori? b) De ce erau toți acei supraveghetori repartizați la diferite însărcinări speciale, pe lângă cele menționate la Efeseni 4:1-12 și 1Corintieni 12.”

39 a) Ce trebuie să fie la fel și astăzi? b) De ce supraveghetorii aleși și oamenii cu titluri nu intră în discuție?

LĂMURIRI DE BAZĂ CU PRIVIRE LA VRĂJITORIE

Practica vrăjitoriei a existat de secole și vrăjitoria se practică și în zilele noastre. În secolele 16 și 17, un mare val de vrăjitorie a măturat Europa și America. Mulți au fost cei chinuți de vrăjitoare, care acționau pentru forțele inteligente nevăzute ale răului, pe care le reprezentau. În mod deosebit în Anglia și Scoția erau multe scene îngrozitoare, în care vrăjitoarele erau torturate și exterminate. În coloniile britanice din America erau în vigoare legi aspre împotriva practicării vrăjitoriei. Orice american care cunoaște istoria știe de vrăjitoarele din Salem (Mass.). Vrăjitoarele, sub influența unor forțe spiritiste, pretindeau că pot să zboare prin aer pe cozi de mătură, pe vătraie sau pe animale, ceea ce, desigur, este imposibil. Persoane amăgite, supunându-se forțelor și influențelor ascunse, s-au convins singure, fără îndoială, că pot face asemenea lucruri ciudate, pentru a-i teroriza pe alții.

Vrăjitoarele sunt creaturi omenești care s-au supus ca instrumente ale dușmanilor nevăzuți ai omului, Satan Diavolul și îngerii săi necurați; și ele se lasă folosite ca medium-uri pentru comunicarea între spiritele răului și oamenii de pe pământ. Vrăjitoria este a Diavolului și este rodul răzvrătirii sale împotriva lui Iehova Dumnezeu. Satan, rebelul, a inventat vrăjitoria și el și aliații săi spirituali necurați folosesc și încurajează vrăjitoria pentru a înșela pe oameni. Baza vrăjitoriei se află în noile condiții care au urmat ca rezultat al marelui potop care s-a abătut asupra întregii noastre planete în vremea lui Noe. Să le examinăm:

Cu cel mult 120 de ani înainte de potop, aprecierea lui Dumnezeu cu privire la condiția omului a fost exprimată în această mărturie: „Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ..... Și DOMNUL a zis: Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut. Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc, împreună cu pământul.” (Gen. 6:5,7,13). Până atunci, toate creaturile din carne păcătoasă, în afara lui Abel, Enoch și Noe, aduseseră ocară numelui lui Iehova. Fii ai lui

Dumnezeu au coborât în mod neascultător din ceruri și s-au materializat în carne, și copiii lor, rezultați din căsătoria cu fetele oamenilor, erau un act scârbos și păcătos în cel mai înalt grad pentru Dumnezeu. Erau numiți „oameni puternici” și „oameni cu renume” și erau mari și puternici în fața altor oameni, dar nu și în fața lui Dumnezeu, care îi vedea ca fiind dezgustători. (Geneza 6:1-4 A.S.V.) Judecata Lui a fost împotriva lor și când a venit potopul ei au fost distruși. Nu există nici un motiv pentru care ar fi fost ținuți în viață; căci este scris: „cei răi pier” . (Psalmii 37:20) Marele potop a venit și „N-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie.” – Geneza 7:23.

În ce privește tații acelor „oameni de renume” ei, sigur, și-au pierdut nevestele la potop. Ei, ca „fii ai lui Dumnezeu”, îngeri, erau la început parte din organizația lui Dumnezeu, și era de datoria lor să fie credincioși lui Dumnezeu și să îl servească în permanență. Ei s-au lăsat conduși, în mod evident, de viclenia și influența Diavolului și a asociaților săi nelegiuți, într-o desfășurare în lipsă de armonie completă cu Dumnezeu. De aceea nu mai erau protejați, ci au devenit dependenți de orice vroia să le facă Diavolul. Așa cum stă scris în Osea 11:8; Ieremia 12:7; Isaia 47:6.

Ce a făcut Diavolul cu acești „fii ai lui Dumnezeu”? I-a întemnițat! Unde? Satan și agresorii lui, „Nefilimii” (tradus "uriaș" în Geneza 6:4) i-au întemnițat într-un loc simbolizat prin „Magog”. (Ezechiel 38:2, 39:6). Mai târziu Isus a predicat acelor spirite întemnițate asupra voinței lui Dumnezeu: „El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete și anume opt.” – 1 Petru 3:19, 20.

Acele „spirite” întemnițate însă nu sunt cele responsabile de vrăjitorie; dar pentru explicație trebuie să includem demonii nelegiuți asociați ai lui Satan Diavolul, adică Nefilimii, îngerii nelegiuți și îndărătnici ,care au apărut pe pământ înainte de potop și au chinuit lumea și au umplut pământul de violență. Ce s-a ales de acești "Nefilimi" sau "uriași"? Acei îngeri ticăloși se alăturaseră lui Satan la scurt timp după răzvrătirea lui din Eden și la o dată premergătoare potopului s-au materializat în uriași între oameni. Ei nu au fost incluși în judecata privind cei ce urmau să fie distruși în potop, din motivul că, împreună cu Satan, ei fuseseră condamnați deja la moarte ,dar pedeapsa le-a fost amânată pentru o dată neprecizată, anume bătălia de la Armaghedon. Hotărârea distrugerii complete a fost demult stabilită pentru Satan, și acele creaturi nelegiuite. (Gen. 3:15). În momentul în care hotărârea este executată împotriva lui Satan, atunci, așa va fi, cum stă scris în Ezechiel 28:19: „ești nimic, și nu vei mai fi niciodată!”. Demonii care îl însoțesc sunt creaturi spirite care de bună voie s-au alăturat lui în răzvrătire și sunt, de asemenea, extrem de ticăloși, fiind ținuți sub supraveghere divină, pentru distrugerea definitivă împreună cu Satan. Distrugerea lor este ilustrată prin „focul cel veșnic, care a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui!” – Matei 25:41.

Mai mult, la 2 Petru 2:4 stă scris în legătură cu acei îngeri încăpățânați și ticăloși: „, Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuț, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată”. În acord cu *Emphatic Diaglott* ,acest verset este redat astfel: „Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuț, ei sunt închiși în Tartar, în lanțuri groase de întuneric, fiind păstrați pentru judecată.” Textul Scripturii arată că acei îngeri au fost condamnați la moarte cu mult înainte de potop. În textul de mai sus cuvântul *iad* se traduce prin cuvântul grecesc *Tartar* și semnifică o poziție sau condiție de mare înjosire sau degradare. Este aceeași înjosire la care a fost supus heruvimul Lucifer, când s-a răzvrătit și a devenit Diavol. Acei îngeri ticăloși au fost, în consecință, parte a organizației originale, dinainte de potop, a lui Satan ,când el era Lucifer, invizibilul stăpân peste omul perfect din Eden; și când Lucifer s-a răzvrătit, acești îngeri de sub puterea lui s-au alăturat în rebeliune. – Ezechiel 28:13-15.

„Lanțurile de întuneric” de mai sus nu înseamnă lanțuri la propriu, ci înseamnă acel lucru care îi ține în întuneric, împiedicând înțelegerea lui Iehova și a scopului Său; și asemenea lanțuri îi exclud pentru totdeauna din grațiile Lui, a cărui bunăvoință înseamnă lumina, având la polul opus întunericul dens. Lumina Domnului este viață; și de aceea „lanțurile de întuneric” sunt opusul acesteia și înseamnă moarte sau distrugere completă. Înaintea răzvrătirii lui Satan, acei îngeri erau parte a sfintei organizații a lui Dumnezeu; dar când s-au alăturat rebelunii, ei singuri s-au exclus din grațiile Lui. Aceasta apare clar ca fiind judecata dreaptă a lui Dumnezeu față de toți cei ce se dăruiesc Diavolului în nelegiuire. Domnul declară că El va aduna pe nelegiuții și-i va arunca „în întunericul de afară,” cu distrugerea în față. – Matei 25: 30.

Satan este căpetenia diavolilor sau „prințul demonilor” și acest fapt arată că există mulți alți diavoli. Ei sunt numiți de Scriptură: „domnii”, „stăpânitorii întunericului acestui veac”, „duhurile răutății”. (Efeseni 6:12, *margin.*) Toți aceștia sunt dușmani ai lui Dumnezeu și, de asemenea, sunt dușmani ai celor care Îl servesc pe Atotputernicul Dumnezeu.

Acei îngeri nelegiuți continuă să trăiască și să își desfășoare munca diavolească în domeniul lor restrâns, cu precădere printre cei care nu Îl cunosc și nu Îl servesc pe Dumnezeul Cel Atotputernic. Locul de început sau locul unde locuiau acești îngeri era organizația lui Dumnezeu, cu „heruvimul ocrotitor”, Lucifer; și când ei, împreună cu Lucifer, s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, ei au fost înjosiți și această înjosire este numită „lanțurile de întuneric”. Iuda 1:6 spune: „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.” Aceasta este în armonie cu 2 Petru 2:9, unde citim: „Înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării.”

„Ziua cea mare” a judecării este perioada de timp în care Isus Cristos, Comandantul Executiv al lui Iehova, execută judecata. „Lanțurile” nu se referă în sens propriu la fiare și cătușe, dar înseamnă într-adevăr că cei care sunt astfel pedepsiți, sunt excluși de la lumina și grațiile lui Dumnezeu și se află în întuneric cu privire la voința Acestuia, cu excepția faptului că ei știu că sunt judecați pentru distrugere. Fără îndoială, Diavolul încearcă să-i convingă de altceva. Când Isus se afla pe pământ și când el a găsit acele creaturi cu spirit rău care-i chinuiau pe oameni, El i-a ocărât și ei au strigat: „Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chiniești înainte de vreme?” – Matt. 8:29; Luca 4:34 .

Diavolul și îngerii lui au fost activi de când s-au răzvrătit în Eden și până în ziua de azi, și vor rămâne activi până la distrugerea lor la Armagedon. Așa cum Satan, „acel bătrân șarpe” este cel mai mare mincinos, tot astfel toți îngerii săi nelegiuți sunt și ei mincinoși, și dovezi de necontestat arată că ei continuă să-i înșele pe oameni. Ei lucrează controlând mintea omului și îl obligă sau îl conduc astfel pe om să înfăptuiască fapte nelegiuite. Când cineva încearcă să-l servească pe Dumnezeul Cel Atotputernic și după aceea devine necredincios, el cade ușor victimă acelor creaturi cu spirit nelegiuit. Un exemplu remarcabil este cel al lui Saul, care a fost ales să fie primul rege din Israel. Israelii au cerut să aibă un rege, și acesta a fost Saul. Dumnezeu Cel Atotputernic i-a dat o poruncă precisă, să execute o anumită sarcină. Saul, deși a încercat, nu a reușit dinadins și din această cauză a căzut în capcana Diavolului și a îngerilor săi nelegiuți. Cuvântul lui Dumnezeu arată foarte bine; „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Iehova n-are de ce să se teamă.” (Prov. 29:25). Saul a cedat de frica propriilor săi soldați.

Când Regele Saul a fost înfruntat de Samuel, profetul credincios al lui Iehova, Saul a spus: „Am păcătuțit, căci am călcat porunca DOMNULUI și n-am ascultat cuvintele tale; mă temeam de popor, și i-am ascultat glasul.” (1 Sam. 15:24). Astfel este regulă de netăgăduit cu privire la oameni ce se tem de alți oameni, care din acest motiv nu îl ascultă pe Domnul și astfel cad în capcana lui Satan. Domnul Dumnezeu i-a retras lui Saul bunătața și protecția Sa; atunci Diavolul și îngerii săi au pus deplină stăpânire pe mintea lui Saul și l-au determinat pe urmă să facă multe încercări de a comite omoruri. Izolat de Iehova, Saul a căutat-o pe vrăjitoarea din En-dor, un

medium prin care demonii sau spiritele nevrednice supuse lui Satan comunicau cu oamenii; și Saul a cerut sfatul celui rău, Satan.

„Atunci Saul a zis slujitorilor lui: Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc s-o întreb. Slujitorii lui i-au zis: Iată că în En-dor este o femeie care cheamă morții.” (1 Samuel 28:7). Aceasta constituie o dovadă că vrăjitoarele și spiritele bine cunoscute ca rele, au fost și sunt dușmanii lui Dumnezeu și ai omului și că ei pun stăpânire pe mintea omului și-l îndepărtează de Dumnezeu. Când a vizitat-o pe vrăjitoarea din En-dor, Saul a fost înșelat de spiritul nelegiuit, care l-a făcut să creadă că Samuel, care era mort de ani de zile, era încă în viață. Samuel, care era mort în mormânt, nu putea să comunice cu nimeni dintre cei în viață; dar spiritul cel nelegiuit l-a făcut pe Saul să creadă contrariul. (Ecl. 9:5,10) Când i-a venit vremea, Saul a murit ca dușman al lui Dumnezeu, pentru că lui i-a fost teamă de om și a devenit necredincios față de Dumnezeu și a căzut cu totul în mâinile Diavolului. (1 Sam 28: 7-20; 31: 4,5). Vrăjitoria a continuat să fie practică de pe vremea lui Saul ,chiar până în zilele noastre. Când Saul a fost muștrat pentru neascultarea față de Iehova Dumnezeu, profetul Domnului i-a spus lui Saul: „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat cuvântul DOMNULUI, te leapădă și El ca împărat”. – 1 Sam 15:23.

Saul a urmat drumul lui Satan și s-a răzvrătit împotriva poruncii lui Dumnezeu și a săvârșit păcatul vrăjitoriei. Legea lui Dumnezeu către israeliți interzicea în mod expres practicarea vrăjitoriei în Israel ,pentru că aceasta este a Diavolului. „ Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor” , arată Deuteronomul 18:10.

Diavolul și demonii lui, prin mijloace necinstite îi fac pe oameni să creadă că morții nu sunt morți, ci trăiesc. Aceasta a fost prima minciună pe care a spus-o Diavolul, când i-a spus Evei:„Nu există moarte”. De aceea Isus a spus despre Satan Diavolul: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44). Practic, toate organizațiile religioase de pe pământ spun că morții trăiesc; și acest lucru arată că aceste organizații au căzut pradă înșelătoriei Diavolului. Dumnezeu a spus clar în Cuvântul Său: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” „Nu morții laudă pe DOMNUL, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii” – Eclesiastul 9:5,10; Psalmii 115:17.

În fața acestora și a multor alte scripturi care confirmă cele de mai sus, cum sunt Psalmii 6:5; 146:4; Isaia 53:12 și Ezechiel 18:4, 20, multe organizații religioase insistă că morții trăiesc fie într-un "purgatoriu" sau într-un iad de foc sau alt undeva. Ei se bazează în așa-numita lor „dovadă” pe minciuna lui Satan și pe faptul că ei pretind că este posibil să se comunice cu morții, iar spirițiștii încearcă să dovedească acest lucru prin semne, ciocănituri pe masă și mișcări ale mesei, auzind voci, etc. Multe persoane, chiar cele cu funcții înalte în politică, merg la un medium, așa cum a făcut regele Saul și au ceea ce ei numesc „o ședință”. La cererea lor, mediumul intră în comunicare, după cum presupun ei, cu prieteni care au murit sau cu mari personalități decedate, despre care mediumul spune că sunt vii. Aceste persoane înșelate aud voci care dau de înțeles că vin din lumea celor morți. Dar de fapt, vocile sunt produse de spiritele rele, care s-au alăturat lui Satan de la început în răzvrătirea lui și care sunt demoni înjosiți în întuneric și care continuă să practice înșelăciune asupra oamenilor nebănuitori, care nu cred în Iehova Dumnezeu. Astfel, ei continuă să hulească numele lui Dumnezeu, întreținând minciuna lui Satan: „Nu există moarte.”

Nici un înger păcătos nu poate comunica cu nici un om care este deplin devotat lui Dumnezeu și care continuă să-i fie credincios. Acest fapt, prin el însuși, dovedește că orice presupusă comunicare cu morții este lucrarea demonilor, care sunt dușmanii lui Dumnezeu și ai omului, cu scopul de a-l înșela pe om și a huli numele lui Iehova. Scopul acelor dușmani este să-i abată pe oameni de la El, făcându-i să creadă în minciunile Diavolului și în minciunile înrudite cu acestea privind "purgatoriul", "chinurile veșnice", ce sunt bazate numai pe minciunile lui Satan. Este evident deci că organizațiile religioase care propovăduiesc doctrinele "purgatoriului" și "chinurilor veșnice în iad" și susțin că morții trăiesc ca suflete, funcționează sub puternica și înșelătoarea influență a Diavolului și a îngerilor săi nelegiuți. Asemenea organizații religioase pot condamna vrăjitoria în vorbe, dar ele fac o întoarcere totală și încurajează petrecerile de „Halloween” și folosesc mijloace ce decurg din vrăjitorie și predică doctrinele sataniștilor care sprijină vrăjitoria. Ei nu îl ascultă pe Dumnezeu și practică demonismul.

MICA ȘI PREOTUL SĂU PERSONAL, IONATAN

Religia concurează cu adevărata închinare față de Dumnezeul Iehova. Capcanele sale sunt subtile; victimele sale devin prizoniere după voia lui Satan. Multe din practicile sale par neprihănite la suprafață; mulți dintre practicanții lor au o aparență de sfințenie. Ei se află în situația descrisă de apostol : „ Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere; pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.” (Rom. 10: 2,3). Într-o astfel de capcană a căzut Mica din Efraim. Superstiția și zelul său pentru religie l-au condus la o falsă venerare a lui Iehova, și practica religioasă l-a care s-a dat a fost preluată de un Levit îngâmfat și de niște membrii ai seminției lui Dan și s-a dezvoltat atât de mult, încât a devenit o forță de dezbinare în Israel. Ea a concurat cu închinarea față de Iehova la tabernacolul din Șilo. Iată povestea lui:

De la începutul istorisirii, Mica din Efraim este prezentat ca un hoț, un violator al celei de a opta porunci. Mai rău, hoția lui era îndreptată împotriva propriei lui mame. Povestea ne spune că el furase o mie o sută de monede de argint, dar auzind blestemele rostite cu atâta energie de mama sa, firea sa superstițioasă și teama de blestemele ei l-au făcut să mărturisească și să dea banii înapoi. Mama a spus atunci că banii erau dedicați lui Iehova și trebuie să fie folosiți pentru a construi un loc de rugăciune. „Mama sa a luat două sute sicli din argint și a dat argintul la argintar, care a făcut din el un chip cioplit și un chip turnat. Chipurile au fost aduse în casa lui Mica. Mica acesta avea o casă a lui Dumnezeu; a făcut un efod și terafimi și a sfințit pe unul din fiii lui ca preot.” Judecători 17: 1-5. *A.S.V.*

Vremurile în care trăia Mica din Efraim erau foarte tulburi și organizarea națiunii lui Israel probabil că nu era așa de puternică atunci. Se prea poate că nici un judecător zelos să nu fi oficiat în Israel la vremea aceea pentru a-i corecta pe cei ce greșeau și fiecare era lăsat să stabilească, mai mult sau mai puțin singur, ce cale să urmeze în rugăciunea sa. Așa se pare că ne arată cel de al șaselea vers din Judecători cap.17: „În vremea aceea, nu era împărat în Israel. Fiecare făcea ce-i plăcea”. Dar aceasta nu îndreptățește și nici măcar nu scuză purtarea lui Mica. Făcând și închinându-se la chipuri, el a adăugat și încălcarea celei de a două porunci la faptul că o încălcase deja pe a opta; construind „o casă a zeilor” sau o capelă pentru idoli ca loc de închinare, el a ocolit tabernacolul lui Iehova de la Șilo. Deși făcută pe față pentru cinstirea lui Iehova și ca o parte a slujirii Sale, aceasta a fost o încălcare clară a legii, care nu permitea decât un loc de sacrificiu. Faptul că a fost făcută în numele lui Iehova, nu o face din păgână, sfântă; tot așa cum adoptarea de către Ierarhie a doctrinelor păgâne în ritualurile ierarhiei, nu sanctifică aceste doctrine sau numirea națiunilor „creștinătate”, nu le sanctifică. Păcatele lui Mica nu puteau fi

iertate pe temeiul ignoranței, pentru că ele nu se refereau la vreun mic detaliu al legii, ci violau două din cele zece porunci și principiul bine cunoscut în acel timp că de Iehova trebuie să te apropii prin tabernacolul de la Șilo. Răzvrătit, încăpățânat, Mica „avea propria sa religie”.

Mai apoi, Mica „îmbunătățește” religia sa și comite alte păcate. Un tânăr levit, Ionatan, cutreieră prin țară și în peregrinările sale l-a întâlnit pe Mica. De ce umbla el de colo, colo ca un om care-și caută norocul, nu ni se spune. În acele vremuri este posibil că zeciuiala să nu se fi dat cu credință de către neamul lui Israel și taxele de la sanctuar să nu permită tuturor celor care aveau drept la ele să-și ducă traiul astfel. Oricum, Mica l-a angajat pe tânăr pentru o mică retribuție și l-a făcut preotul său, care să se ocupe de capela idolilor. Mica cel superstițios, considerând că respectase litera legii, a spus cu satisfacție: „Acum, știu că DOMNUL îmi va face bine, fiindcă am ca preot pe Levitul acesta.” (Judecători 17: 7-13), Judecători cap. 18, versul 30, potrivit versiunilor Standard American și Rotherham, îl identifică pe acest tânăr levit ca nepotul lui Moise.

Dar cum a comis al doilea păcat? Iată cum: Ionatan era levit, dar nu era din neamul lui Aaron. El nu era autorizat să officieze ca preot, chiar dacă ar fi servit cum se cuvine datoriile preoțești. Era o dovadă de îngâmfare grosolană din partea lui să-și aroge un asemenea serviciu pentru sine. (Numeri 3:10) Încălcarea lui ne duce înapoi la păcatul lui Core. În pustie, levitul Core a devenit nemulțumit de privilegiile serviciului său și a dorit să se extindă și să-și asume și serviciul preoțesc, care se acorda numai acelor leviți, care erau descendenții lui Aaron. Pentru obraznicia lor, pământul i-a înghițit pe Core și pe rebelii cu care se înhăitase. (Numeri 16: 1-35). Fiecare pas pe care Mica îl făcea „pentru a-și construi „propria lui religie”, îl așeza și mai mult pe Mica în contradicție cu legea lui Dumnezeu.

Convingerea lui Mica, bazată pe credința religioasă că „DOMNUL îmi va face bine” a fost curând năruită de un dezastru. Daniții nu aveau destul spațiu pentru seminția lor și au trimis cinci oameni care să cerceteze terenul și să găsească un loc potrivit pentru ei. În cercetarea lor, spionii au trecut prin țara deluroasă a lui Efraim și au stat la Mica. Ei l-au auzit pe Ionatan vorbind și „au cunoscut glasul tânărului Levit, s-au apropiat și i-au zis: „Cine te-a adus aici? Ce faci tu în locul acesta? Și ce ai aici?” (Judecătorii 18:3). Unii învățați spun că spionii au știut după felul cum vorbea tânărul că el nu era din Efraim. Efraimiții aveau un dialect specific, care lipsea din vorbirea levitului (Judecătorii 12:6). Dar limbajul versului 3 citat mai sus ne face să credem că spionii îl cunoșteau personal pe Ionatan și l-au recunoscut după voce. Spionii erau fruntași, „oameni viteji” din seminția lui Dan și fără îndoială Ionatan, nepotul lui Moise era foarte cunoscut și nu este de loc improbabil că toți acești oameni să se fi cunoscut înainte de evenimentele înregistrate aici. – Judecătorii 18:1-3.

Ionatan le-a adus la cunoștință natura slujbei pe care o deținea. Nu s-au arătat surprinși la asumarea de către tânăr a funcțiilor preoțești, ceea ce indică din nou amploarea breșelor făcute de religie. În loc să fie șocați de blasfemia tânărului, conducătorii din Dan au avut o rugămintă: „Întreabă pe Dumnezeu, ca să știm dacă vom avea noroc în călătoria noastră.” Primind un răspuns favorabil de la preotul personal al lui Mica, cei cinci bărbați au plecat mai departe în misiune. Au ajuns la Laiș, care la vremea aceea era o colonie a Sidonului. Locul era izolat, pământul era roditor și locuitorii trăiau în siguranță și belșug, ocupându-se cu pașnica îndeletnicire de agricultori. Erau departe de viața din Sidon și de orice ajutor venit de acolo, și erau practic izolați de restul lumii. Aflarea acestei grădini nordice i-a încântat pe spionii daniți, care s-au grăbit să se întoarcă cu raportul. Îndemnându-și confrății la acțiune, ei, cu șase sute de bărbați înarmați, acompaniați de familii, s-au întors din nou cu fața spre nord și au pornit invazia către așezarea liniștită. – Judecători 18:4-13.

Drumul urmat de ei, i-a dus pe lângă locuința lui Mica. Ei s-au oprit și spionii au spus: „Știți că în casele acestea este un efod, terafimi, un chip cioplit și un chip turnat? Vedeți acum ce aveți de făcut!” (Judecători 18:14) Ce aveau de făcut? Erau într-o campanie de invazie. Aveau să

vină lupte, pericol. Spionii primiseră un răspuns favorabil de la preotul care se ocupa de capela cu idoli amenajată aici. Acest lucru îi încurajase. Mai mult teritoriul spre care porniseră era foarte departe de Șilo și de Tabernacolul ridicat lui Iehova. Daniții religioși își doreau o formă de închinăciune, și doreau să fie ușor accesibilă. Aceste gânduri se strânseseră în mintea lor odată cu sugestiile făcute de spioni. S-au gândit ce au de făcut, după care au acționat. Au ridicat toate obiectele de cult strânse de Mica. Ionatan privind, a întrebat: „Ce faceți?” Ca răspuns, hoții au făcut o propunere levitului: „Taci, pune-ți mâna la gură, și vino cu noi; să ne fii părinte și preot. Mai bine este să fii preot la casa unui singur om, sau să fii preotul unei seminții și a unei familii din Israel?” Inima egoistă și ambițioasă a pseudo-preotului s-a bucurat la gândul unei adunări mai mari și a creșterii în prestigiu și putere; repede și-a legat viitorul de al cotropitorilor și a plecat în mijlocul cetei încărcate de prăzi. – Judecători 18:17-21.

Vaiete și plânsete de mari lamentări au lovit urechile daniților plecați la drum. Întorcându-se în direcția zgomotului, l-au văzut pe Mica, însoțit de o gloată. Efraimitul strigă cu amărăciune: „Dumnezeii mei, pe care mi-i făcusem, mi i-ați luat împreună cu preotul și ați plecat; ce-mi mai rămâne?” Se simțea pierdut fără religia lui. Totuși nu avea încredere în puterea ei salvatoare, deoarece amenințările că va plăti cu viața dacă nu se întoarce, l-au făcut să se întoarcă. (Judecători 18:25, 26) . Daniții și-au continuat călătoria. Au ajuns la comunitatea izolată din Laiș, au nimicit locuitorii și au trecut prin foc orașul. După aceea au ridicat un nou oraș, în același loc, și l-au numit „Dan” după numele tatălui seminției. Acționând ca „separatiști” de un Israel Teocratic, Daniții și-au început propriul cult religios: „Au înălțat pentru ei chipul cioplit; și Ionatan, fiul lui Gherșom, fiul lui Moise, el și fiii lui au fost preoții seminției Daniților, până pe vremea robirii țării. Au așezat pentru ei chipul cioplit pe care-l făcuse Mica, în tot timpul cât a fost casa lui Dumnezeu la Șilo.” – Judecătorii 18: 30,31. *A.S.V.*

Robia menționată aici nu poate fi robia celor zece seminții, cunoscută în istorie, pentru că este puțin probabil că David a permis continuarea de facțiuni separatiste ale religiei, în timpul domniei lui. Fără îndoială se referă la una din multele robii care au avut loc în vremurile turburi ale judecătorilor. Unii sugerează că era în vremea acaparării tabernacolului de la Șilo de către filistenii, și aduc dovadă versetul 31. Indiferent cum ar fi, lucrul important este că încercarea daniților de a localiza prezența lui Iehova și de a-i modela venerarea ca să mulțumească egoismului lor, în loc să asculte de calea Teocratică, așa cum era ea descrisă de legea mozaică, nu a reușit. Mișcarea lor separatistă nu a trecut testul timpului. Într-o vreme când părea puternică și în siguranță, a fost răsturnată de o perioadă de robie umilitoare, așa cum daniții l-au lăsat pe Mica fără religia lui, într-un timp când el se simțea sigur și simțea că „DOMNUL îi va face bine.”

Religionistii astăzi dau la o parte adevărata onorare a lui Dumnezeu și ridică secte și culte proprii. Vremea prezisă a sosit, vreme când vechea lume a devenit dominată de religie: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor.” (2 Timotei 4:3). Când martorii lui Iehova Dumnezeu numesc calea Teocratică de închinare, aleasă de Dumnezeu, milioane de oameni orbi, strigă: „Noi avem religia proprie!” Ei au ales calea convenabilă. Ei cred că religia lor este înrădăcinată și că propusa „nouă ordine mondială” o va fixa și mai solid, încât ei, precum Mica, pot să declare: „Pace și liniște”. (1 Tesalonieni 5:3) Acela este momentul când acest înlocuitor satanic se va dezintegra, se va fărâmița și va cădea, fără să se mai ridice vreodată. În vremea din urmă nu va avea o soartă mai bună decât construcția idolatrică a lui Mica și a daniților.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

ÎNCEPUTUL UNEI NOI ÎNSĂRCINĂRI (KENTUCKY)

„Până la această dată am realizat 126 de noi abonamente la *Turnul de Veghere* și o plasare și mai bună a cărților și broșurilor. Luna aceasta vizitele noastre de revenire la persoanele interesate vor crește foarte mult și cu siguranță vom atinge cota de 50 de vizite și amândoi avem peste șapte studii de carte pe săptămână. În fiecare sâmbătă după amiază avem un program sonor de la fanfara primăriei, care interpretează câteva din înregistrările societății și aplică instrucțiunile noastre din *Cursul de Serviciu Teocratic* în cadrul unor scurte discuții biblice. Am obținut în oraș dreptul de folosire a uneia dintre școlile publice pentru întâlniri de studiu biblic ale comunității și în alt loc, unde numărul cursanților a depășit de la a treia întâlnire capacitatea camerei în care se ținea cursul, s-a sugerat căutarea unei săli potrivite. Să auzim aceste lucruri de la noii veniți care participă la studiile noastre organizate a fost pentru noi o mare bucurie și mâine mergem să vedem ce putem face în legătură cu aceasta, mai ales, având în vedere că mai mulți au exprimat o dorință sinceră de a învăța cum să-l servească cu adevărat pe Iehova. Deși poate fi prea devreme pentru a organiza acest grup sub forma unei adunări, s-ar putea să reușim acest demers într-o lună, cu sprijinul și ajutorul Domnului. De aceea, cerem să ne trimiteti toate datele și instrucțiunile disponibile cu privire la organizarea unei adunări.”

NUMĂRUL 11 DIN "ȘTIRILE ÎMPĂRĂȚIEI" ÎN SEYMOUR, INDIANA

„Mergând la o casă și văzând că nu este nimeni acasă, am lăsat numărul 11 din *Știrile Împărăției*. După câteva zile, trecând pe lângă această casă, am sunat iar. O femeie a venit la ușă. I-am pus înregistrarea de pe fonograf. Femeia a spus: Tu ai lăsat aici un ziar acum două zile? Da, am lăsat un număr din *Știrile Împărăției*. Ți-a plăcut mesajul pe care-l conținea? Fiul meu l-a citit și a scris la editură pentru a procura cartea prezentată. „Foarte bine, atunci o va primi în curând. Atunci am convenit să iau legătura și cu el. Când am revenit, l-am întrebat dacă ar vrea să asculte fonograful. Da!, a răspuns el. După câte am înțeles ai scris la Societate pentru o carte. Sunt sigur că o vei primi curând. Oferim abonamentul pe un an la revista *Turnul de Veghere*, însoțit de o carte gratis, totul pentru un dolar. El m-a întrebat: Pot să primesc acele cărți de la tine? Am răspuns: Poți, dar să știi că vei dori ca această carte, *Adevărul te va face liber*, să fie însoțită de revistă. Mama lui a spus: I-am spus că deja le-ai scris pentru carte. Nu, spuse el, ți-am spus să lași ziarul unde-l pot găsi, ca să trimit după carte. Întorcându-se spre mine, a zis: Iau ambele cărți și abonamentul la revistă. Este un preț mic pentru asemenea cărți minunate.” Apoi am aranjat să vină la studiile de carte. La a doua întâlnire, a venit însoțit de încă doi băieți tineri, care încep să studieze cu noi.”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXV

1 Noiembrie 1944

Nr. 21

Organizația teocratică în acțiune

„Cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul.... Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați, cât și femei.” – Faptele Apostolilor 8:4, 12. *Goodspeed*.

Vestea bună a lui Iehova despre Guvernarea Teocratică sau Împărăția iubitului Său Fiu, nu poate fi înfrântă. Cei care nu pot să sufere astfel de vești bune sau evanghelia, recurg la metode violente sau ilegale pentru a o nimici, dar în zadar! În efortul de a împiedica acest mesaj salvator de viață să ajungă la oamenii pierduți, aceștia încearcă să destrame organizația celor care își fac datoria față de Dumnezeu, predicând vestea bună despre Împărăția Sa. Da, în anumite locuri ei fac să fie împrăștiați literal cei ce duc mesajul, dar această realizare a dușmanilor are efect doar să răspândească peste tot vestea bună, deoarece purtătorii mesajului refuză să renunțe la predicare. Acesta a fost rezultatul atunci când disprețuitorii religioși ai adevărului au încercat să distrugă organizația creștină sau biserica de la Ierusalim, în primul secol. Rezultatul este același și în timpurile moderne, atunci când naziștii, fasciștii și religioniștii conspiră să distrugă organizația celor care acum sunt activi în anunțarea întregii lumi a stabilirii Guvernării Teocratice a lui Iehova prin Isus Cristos. Deși împrăștie sau desființează mulți astfel de predicatori activi, opoziția și persecuțiile religioase totalitare eșuează să destrame organizația și să oprească activitatea organizată pentru educarea oamenilor din toate națiunile cu privire la Teocrație. De ce trebuie să fie așa? Deoarece dușmanii evangheliei luptă împotriva lui Dumnezeu.

2. Pentru a ne ajuta să apreciem mai bine acest fapt și pentru a-i informa mai bine acum pe cititorii noștri despre organizația lui Dumnezeu pentru evanghelizarea tuturor oamenilor cu bunăvoință de pe întregul pământ, prezentăm această continuare la articolul nostru din ultimul număr, „Organizați pentru lucrarea finală”. De aici am aflat „din dovada Bibliei, că organizația persoanelor consacrate pe care Dumnezeu le însărcinează cu lucrarea de predicare a veștii bune despre Împărăția Sa trebuie să fie și este Teocratică. Împărăția este Teocratică, deoarece este a lui Dumnezeu și El o conduce și Isus Cristos, Regele și Principalul Lui Serv, este supus Atotputernicului Dumnezeu și acționează în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Legea și porunca lui Dumnezeu pentru Regele Său este că El trebuie să domnească acum în mijlocul vrășmașilor Săi și să aibă grijă ca vestea bună despre Împărăția Lui să fie predicată în primul rând în întreaga lume. După această „lucrare ciudată”, Regele Isus Cristos trebuie să distrugă toate creaturile și organizațiile care urăsc Împărăția și i se împotrivesc, în cel mai puternic război din istoria întregii creații, bătălia Armagedonului. În consecință, organizația vizibilă de pe pământ a celor care anunță Împărăția Sa trebuie să fie Teocratică; altfel, Dumnezeu nu îi poate folosi. De ce nu? Deoarece *Teocratic* înseamnă organizat, administrat și condus de Dumnezeu și supus în totalitate îndeplinirii voinței și scopului Său.

3. Lucrarea părții vizibile a organizației Teocratice a lui Iehova este lucrarea lui Dumnezeu, făcută în ascultare de voința și porunca Sa. Dacă ar fi fost lucrarea și sfatul omului, și dacă organizația ar fi fost făcută de oameni religioși, atât lucrarea, cât și organizația ar fi fost nimicite și ar fi fost supuse distrugerii prin dușmanii care luptă împotriva acestora.

4. Prin urmare, organizația martorilor lui Iehova de pe pământ trebuie să fie Teocratică; ceea ce înseamnă că trebuie să fie organizată în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu după modelul sistemelor religioase și ecleziastice ale oamenilor. În zilele apostolilor, membrii credincioși ai organizației Teocratice au refuzat să ia conducerea de la conducătorii religioși, care le-au spus să nu mai lucreze în conformitate cu voința divină, zicând: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Rămășița martorilor lui Iehova, care alcătuiesc organizația Sa Teocratică vizibilă, în zilele noastre, răspund în termeni asemănători conducătorilor și clerului religios, cu cugetare totalitară. – Fapte 5:29, *A.S.V.*

5. Organizația nu poate fi croită sau aranjată după ideile și teoriile oamenilor, religioase sau politice. Organizația Teocratică nu este politică. Ea reprezintă și servește Împărăția, care nu este din această lume, în timp ce politica și religia aparțin acestei lumi și sunt nedespărțite. Organizația Teocratică poate funcționa în conformitate cu legile guvernelor umane de pe pământ, doar în măsura în care aceste legi făcute de om nu se împotrivesc legii lui Dumnezeu a dreptății și sfințeniei. Când religia sau demonismul îi fac pe legislatorii și guvernanții politici să facă legi și decrete împotriva poporului consacrat al lui Iehova, împotriva lucrării lor ordinate de Dumnezeu și a închinării Sale, atunci martorii lui Iehova continuă să facă dreptatea lui Dumnezeu și luptă pentru libertatea oferită de Dumnezeu de a I se închina și a-L servi. Dintr-o astfel de acțiune Teocratică toate persoanele cu bunăvoință culeg acum beneficiile ce duc la viață veșnică.

6. În organizația Teocratică, așa cum a înființat-o Regele Isus Cristos în ziua Cincizecimii, erau apostoli și bătrâni ce serveau interesele Teocrației. Aceștia nu erau „bătrâni aleși prin vot”; ci dezvoltarea spre maturitate spirituală sau înțelepciune, prin studiu credincios, și practica i-a făcut bătrâni. În afară de apostoli, existau mulți bătrâni ce dețineau un serviciu mai puțin însemnat în biserică, dar care exercitau o supraveghere spirituală (*episkope*) asupra bisericii. Observați următorul exemplu despre datoriile acelor bătrâni.

7. În acele zile timpurii, membrii adunării din Ierusalim dețineau toate lucrurile în comun. Distribuția era făcută fiecăruia din fondul comun, după cum avea nevoie fiecare. Cu timpul, pe măsură ce comunitatea creștea la număr, au apărut nemulțumiri ale evreilor vorbitori de limbă greacă împotriva evreilor băștinași, că văduvele lor erau neglijate în distribuția zilnică de hrană. „Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese[sau să ținem socoteli, *Goodspeed*]. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba[*diakonia*] aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.” Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia. I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei. – Fapte 6:1-6.

8. Deși adunarea din Ierusalim a făcut recomandarea, ei au făcut acest lucru după modelul Teocratic, la cererea corporației guvernatoare, cunoscută ca „cei doisprezece”, cu care erau asociați alți bătrâni. De asemenea, după ce au fost făcute aceste recomandări, ele au fost supuse spre examinare celor doisprezece; iar cei doisprezece, după rugăciune, și-au pus mâinile cu autoritate peste cei șapte bărbați recomandați pentru numire. Astfel, adunarea a recunoscut aranjamentul și procedura Teocratică și conducerea Teocratică a fost respectată și continuată.

9. Religioniștii se referă, de obicei, la acești șapte bărbați ca „diaconi”, ei purtând acest titlu ca atare și deținând astfel funcția de diaconi. Ei spun că acești „diaconi” erau inferiori „bătrânilor” din punct de vedere spiritual și oficial. Dar acest lucru nu este adevărat. Înregistrarea arată clar că acești șapte nu erau „diaconi aleși” și cunoscuți ca „diaconul Ștefan” etc., ci toți erau bătrâni. Chiar cerințele serviciului cu responsabilitate specială, pentru care erau numiți, îi obligau să fie bătrâni. De aceea, corporația guvernatoare a celor doisprezece a cerut: „alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune.” (Fapte 6:3, *Diaglott, A.S.V.*)

Mai mult decât atât, chiar dacă erau numiți pentru serviciul de a administra mesele și a ține socoteli în legătură cu acestea, ei n-au încetat să predice Cuvântul lui Dumnezeu. N-ar fi fost făcută nici o înregistrare despre nimeni, dacă nu era bătrân din punct de vedere spiritual: „Ștefan era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în norod.”. Și când potrivnicii evrei îl combăteau pe Ștefan, „n-au putut să se împotrivescă înțelepciunii și spiritului prin care vorbea el”. Prin urmare, l-au acuzat pe nedrept și l-au ucis cu pietre. (Fapte 6:8-10; 7:54-60). Când persecuția de după moartea lui Ștefan i-a împrăștiat pe toți, în afară de corporația guvernatoare a apostolilor, servul tovarăș al lui Ștefan, Filip, „s-a coborât în Samaria și le-a predicat pe Cristos” și a făcut miracole.

10. Acest lucru a dovedit că Filip era bătrân din punct de vedere spiritual; și corporația guvernatoare de la Ierusalim i-a recunoscut lucrarea ca atare. Au trimis doi membri ai corporației guvernatoare a bisericii, anume pe apostolii Petru și Ioan; și prin aceștia doi darul spiritului sfânt a fost transmis sau comunicat samaritenilor care credeau, care s-au consacrat lui Iehova Dumnezeu. Din pricina activității zeloase a lui Filip în predicarea veștii bune despre Împărăție, despre el s-a făcut referire ca la „Filip evanghelistul”. (Fapte 8:1-17; 21:8). El nu era Filip apostolul.

11. Cei șapte bărbați, printre care erau și Ștefan și Filip, erau toți bătrâni. Ca atare, ei au fost numiți să fie ajutoare speciale pentru apostoli. Astfel ajutați, apostolii s-au specializat, în exclusivitate, pe „serviciul cuvântului”. În înregistrare nu este menționat dacă celor șapte servi li s-au dat sau nu o numire specială, precum „servi financiari”, pentru a însemna datoriile pentru care fuseseră desemnați.

„Președinte”

12. Bătrânii din adunări, care erau și *supraveghetorii* spirituali ai acestora, prezidau adunările discipolilor. Orice bătrân ce acționa astfel ca și conducător al adunării era președintele adunării cu acea ocazie. Un alt bătrân putea să hotărască în legătură cu alte probleme ale adunării și să fie președinte în acea sferă limitată. În acest scop, este scris: „Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuițeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățatură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. CÂRMUITORUL, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie.” (Rom. 12:4-8, *The Emphatic Diaglott*). Altă traducere (cea a lui Murdock din Syriac) spune: „Cel ce conduce, s-o facă cu dexteritate”. Alta redă: „Cel care conduce, să fie zelos” – Ediția a cincea, a lui Weymouth.

13. Frații trebuiau să coopereze bine cu acești bătrâni care îi conduceau cu credincioșie în serviciul lui Dumnezeu. În acest scop, apostolul scrie: „Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostensc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor.” (1 Tes. 5:12,13, *Weymouth*; de asemenea *Diaglott*). Arătând că termenul „a conduce” traduce bine cuvântul grecesc *proistemi*, ce înseamnă *a sta înaintea*, traducerea lui Murdock spune: „Recunoașteți pe cei ce se trudesă printre voi și pe cei care *stau înaintea* feței voastre, în Domnul nostru, și vă învață”, etc.

14. Apostolul Pavel îi scrie lui Timotei: „Bătrâni care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostensc cu propovăduirea și cu învățatura”. (1Tim. 5:17, *Weymouth*; *Diaglott*). Referitor la această conducere, apostolul spune că bătrânul care este căsătorit trebuie să fie un bărbat care „să-și conducă bine familia, să-și țină copiii în supunere, cu toată demnitatea; dar dacă cineva nu știe cum să-și conducă propria familie, cum se poate îngriji

el de adunarea lui Dumnezeu?” Servii ajutoare care sunt căsătoriți trebuie, de asemenea, „să-și conducă bine propria familie”, din același motiv (1Tim. 3:4,5,12, *Diaglott*). Clerul religios și ecleziastii care doresc să exercite putere peste adunări preferă să dea cuvântului apostolului sensul de a stăpâni peste alții. Dar cuvântul (*proistemi*) folosit de apostol are însemnătatea de a păstra ordinea, a lua conducerea și a supraveghea serviciul lui Dumnezeu. Acesta nu înseamnă niciodată a asupri și a se purta despotic cu frații.

Diakonos, serv

15. În organizațiile religioase ale „creștinătății” există oameni care sunt numiți „diaconi”, precum și „bătrâni” și „episcopi”. Autorizează Scripturile crearea funcției de „diacon” și numirea celui care o deține astfel? Pe baza anumitor texte, religioniștii susțin că da și citează Filipeni 1:1. Să ne reamintim din nou că Versiunea King James, Versiunea Engleză Revizuită și Versiunea Douay ale Bibliei au fost traduse de oameni asociați cu mari sisteme religioase care acordă titluri onorifice, precum „diacon” etc. Însemnătatea simplă a cuvântului apostolului este cea de „serv”. Preluarea cuvântului apostolului *diakonos* în engleză pentru crearea titlului de „diacon” ascunde sensul de bază al cuvântului său și stimulează fantezia și vanitatea celui care poartă titlul de „diacon”. Un astfel de purtător al acestui titlu ar considera degradant să fie numit simplu „serv”. Referitor la Filipeni 1:1, în engleza simplă și modestă, versetul spune: „Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Cristos, către toți susținătorii devotați ai lui Isus Cristos care sunt în Filipi, împreună cu conducătorii și *ajutoarele*”. Sau: „Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Cristos, către toți acei sfinți în Isus Cristos, care sunt în Filipi, împreună cu supraveghetorii și *ajutoarele*”. Sau: „Împreună cu supraveghetorii și *slujitorii*” – *Goodspeed; Diaglott; Weymouth; Rotherham*.

16. Un ajutor este un serv. De asemenea, înțelesul cuvântului „slujitor” este același cu cel al cuvântului apostolului (*diakonos*), „serv”. Cu termenul „serv”, cel care deține responsabilități speciale în adunarea poporului consacrat al lui Iehova trebuie să fie foarte mulțumit. Orice lucru adăugat la termenul „serv” ar trebui, în mod rațional, să denumească lucrarea particulară care îi este încredințată; ca de exemplu, „serv financiar”, „serv de publicitate”, etc.

17. Nici termenul (*diakonos*) pe care apostolul îl aplică la acești servi din biserică și nici termenul folosit pentru serviciul lor (*diakonia*) nu sunt neobișnuite pentru ei. Acestea s-au aplicat și la Isus Cristos. El este principalul Serv al lui Dumnezeu. Fiind conducătorul și cel mai mare între discipolii Săi, El le-a zis: „Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru [*diakonos*]”. „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. [*diakonos*]” (Mat. 20:26; 23:11; *Diaglott*). „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor! [*diakonos*]” (Marcu 9:35; 10:43; *Diaglott*). „Și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească [*diakonein*] și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți. – Matei 20:27, 28, *Diaglott*.”

18. În actuala Sa calitate glorificată din cer, Isus Cristos este Servul lui Iehova Dumnezeu și poartă sabia execuției împotriva celor neascultători, care refuză să se supună Dumnezeului Cel Prea Înalt, Iehova. Chiar dacă este Serv, Isus Cristos este unul din Stăpânirile Înalte sau Autoritățile Superioare alături de Iehova Dumnezeu. De aceea, apostolul îi avertizează pe creștini: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu.... Vrei, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul [*diakonos*] lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba [*diakonos*] lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău.” – Romani 13:1-4, *Diaglott*.

19. În organizația Teocratică, adevărații urmași ai lui Isus Cristos sunt servii Săi. Ei nu pot fi servi ai clerului religios și nici ai conducătorilor politici care luptă împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Teocrației Sale regale, Împărăția. Isus a spus: „Dacă Îmi slujește [*diakonein*]

cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul [*diakonos*] Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti (Ioan 12:26, *Diaglott*). O modalitate de a-L servi pe Regele Isus Cristos, sau de a-I face serviciu, este prin ajutorarea fraților Săi, chiar și a celui mai neînsemnat. Pe cei care refuză în această zi să ofere ajutor fraților Lui, El îi numește „capre”; și acestora le va spune: „În măsura în care n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre cei mai mici dintre aceștia, Mie nu Mi le-ați făcut.” – Mat. 25:44, 45.

20. Apostolii făceau referire la ei ca servi și foloseau cuvântul *diakonos*. Referindu-se la sine ca serv al lui Dumnezeu pentru frații săi, Pavel le-a scris celor din Corint: „Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori [*diakonos*], prin care ați crezut.” (1 Cor. 3:5, *Diaglott*). Arătând că Dumnezeu, prin spiritul Său, este cel care îl face capabil pe poporul Lui consacrat să servească și că aceștia trebuie să se dovedească credincioși în serviciul Său, apostolul scrie: „Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim *slujitori* ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; ... Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici *slujitori* ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări,” (2Cor. 3:5,6; 6:4, *Diaglott*). Apoi, apostolul adaugă: „De aceea, fiindcă avem slujba [*diakonia*] aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală.” (2Cor. 4:1, *Goodspeed*). Pavel nu făcea referire la nici o funcție intitulată „diacon”, dintr-un sistem religios, atunci când a scris: „nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei fapturi de sub cer și al cărei slujitor [*diakonos*] am fost făcut eu, Pavel. *Slujitorul* ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.” – Col. 1:23,25, *Diaglott*; de asemenea Efes. 3:7.

21. Apostolii făceau referire la toată lucrarea tuturor apostolilor ca serviciu sau *diakonia*, atunci când se rugau: „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales, ca să ia loc în *slujba* și apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui.” – Fapte 1:17,24,25, *Goodspeed*.

22. Apostolul Pavel vorbea despre însoțitorul său apropiat și colegul său ca: „Timotei, fratele nostru și slujitorul [*diakonos*] lui Dumnezeu”. (1Tes. 3:2). În ultimele zile ale vieții sale, Pavel i-a scris: „Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine *slujba*. [*diakonia*]. ... Ia pe Marcu și adu-l cu tine; căci el îmi este de folos pentru *slujbă*.” (2Tim. 4:5,11, *Diaglott*). Timotei era un ajutor pentru apostolul Pavel. Datorită devotamentului și credincioșiei lui Timotei față de Iehova Dumnezeu și Regele Său Isus Cristos, Pavel a acționat prin spiritul lui Dumnezeu și l-a numit pe Timotei să servească în corporația guvernatoare a bisericii creștine din acele zile. De aceea, Pavel l-a desemnat pe Timotei, precum și pe Tit, să facă numiri de bătrâni pentru serviciu în organizația Teocratică. Totuși, în această privință, Pavel l-a avertizat pe Timotei să exercite o mare grijă, zicând: „Să nu-ți pui în pripă mâinile peste nici un om, nici să nu te faci părtaș la păcatele altor oameni: păstrează-te curat!” (1Tim. 5:22). Sau, în traducere modernă: „Niciodată să nu hirotonisești pe nimeni în grabă; să nu te faci răspunzător de păcatele altora; menține-ți viața curată!” (*Goodspeed*; *Weymouth*). Dacă Timotei ar fi făcut numirile pentru serviciu în grabă și fără rugăciunea și considerația potrivite, aceasta ar fi avut ca rezultat să fie numite persoane nepotrivite. Atunci ar fi fost și el responsabil pentru greșelile și eșecul lor în poziția lor de serviciu. Acest avertisment se aplica și la Tit, căruia Pavel i-a scris: „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit” – Tit 1:5.

Aptitudini

23. Pentru ca Timotei și Tit să se poată comporta ca reprezentanți capabili ai corporației guvernatoare a bisericii, apostolul Pavel le-a scris amândurora despre aptitudinile pentru serviciu. El a scris în detaliu cerințele pe care trebuie să le îndeplinească acei bătrâni sau frați bătrâni,

candidați pentru numire ca supraveghetori sau ca ajutoare, în organizația Teocratică a bisericii. Deoarece aceleași aptitudini trebuie să fie deținute și de acei frați maturi din zilele noastre, care sunt numiți pentru responsabilități în cadrul organizației Teocratice sau în asistarea acestora, facem bine să le luăm în considerare aici. De asemenea, în felul acesta, acei bătrâni și acele ajutoare din grupe care dețin poziții de serviciu speciale, pot lua măsuri cu ei înșiși și pot să descopere punctele slabe.

24. Arătând că supraveghetorii (*episkopos*) trebuie să fie bătrâni sau frați maturi, Pavel i-a scris lui Tit: „Să așezi bătrâni în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: Dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste[nu cineva care și-a părăsit soția fără motive scripturale și s-a căsătorit cu alta], având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Căci supraveghetorul[sau conducătorul], ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav; ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici.” – Tit 1:5-9, *Diaglott*.

25. Pavel i-a scris lui Timotei instrucțiuni asemănătoare despre frații bătrâni, potriviți pentru numire ca supraveghetori într-o adunare, dar a adăugat și aptitudinile celor care meritau să servească în calitate de ajutoare, sau în servicii mai neînsemnate. Iată ce a scris el:

„Dacă râvnește cineva să fie supraveghetor[*episkope*], dorește un lucru bun.” Dar trebuie ca supraveghetorul[*episkopos*] să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste[dacă nu chiar necăsătorit], cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătaș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa diavolului”. – 1Tim. 3:1-7, *Rotherham*.

26. Un începător sau o persoană convertită de curând este nepotrivit, deoarece nu este bătrân sau matur prin creștere spirituală. O înălțare timpurie a unui convertit de curând într-un serviciu responsabil în organizația Teocratică îl poate face să se îngâmfe de mândrie și de înfumurare și să uite că el este un serv al lui Dumnezeu și nu un șef peste poporul lui Dumnezeu. Uitând acest fapt, el poate să pună stăpânire pe putere, în mod ambițios, așa cum a făcut și adversarul Satan, contrar conducerii Teocratice.

27. Bătrânul ce îndeplinește datoriile de supraveghetor sau conducător nu trebuie să fie unul care să aducă batjocură nepotrivită asupra adunării, din pricina comportamentului neadecvat afară, în mijlocul lumii, prin beție, vorbire obscenă și excentrică, lene, comportament indiscret față de cei de sex opus, etc. Numirea unei astfel de persoane pentru un serviciu special în adunare s-ar dovedi o cursă pentru el, amăgindu-l să-și imagineze că acel comportament rușinos în afară nu contează și poate persevera în el, spre batjocura organizației Teocratice. Prin urmare, numirea sa nu ar lucra ca o corectare a comportamentului său aducător de batjocură înaintea lumii. O astfel de batjocură diferă de cea care vine peste un creștin credincios pentru că vestește, în mod curajos, Cuvântul lui Dumnezeu și ascultă mai degrabă de Cel Prea Înalt decât de conducătorii acestei lumi. Apostolul Petru face o diferență clară între batjocura care este potrivită unui creștin și batjocura care aduce comentarii rele asupra organizației lui Dumnezeu. – 1Pet. 4:14-16.

28. Acum, în ce privește cerințele slujitorilor sau ale servilor, care servesc într-o calitate mai neînsemnată în adunare, apostolul scrie pentru călăuzirea noastră astăzi: „Diaconii[*diakonoi*], de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav; ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. Trebuie cercetați[testați] întâi și numai dacă sunt fără prihană[*diakonein*], să fie diaconi. Femeile[indiferent că sunt soții consacrate sau

nu], de asemenea, trebuie să fie cinstite, necleветitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile. Diaconii[*diakonos*] să fie bărbați ai unei singure neveste[sau chiar necăsătoriți] și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor. Pentru că cei ce *slujesc* bine ca diaconi, dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus.” –1Tim. 3:8-13, *Diaglott; Goodspeed*.

29. Apostolul nu arată aici, în nici un caz, că dacă cineva este un așa-numit „diacon” într-un sistem religios este sau trebuie să servească precum o treaptă ca să devină un așa-numit „bătrân” în acesta. Totuși, apostolul spune că dacă un ajutor sau serv servește bine, primește favoare de la Dumnezeu și este considerat ca potrivit pentru a fi păstrat în poziția lui de serviciu. De asemenea, el își crește încrederea în credința sa în Isus Cristos. În acordarea pozițiilor de încredere acestor ajutoare sau servi nu trebuie să existe grabă sau lipsă de considerație. Mai întâi ei trebuie să fie încercați prin ceea ce descoperă calea lor de acțiune până atunci, ca să fie văzuți că sunt cei siguri căroră să li se încredințeze responsabilități speciale. În cazul lor apostolul nu specifică, precum în cazul supraveghetorilor, că ajutoarele trebuie să fie apte, potrivite sau capabile să învețe Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu se spune că ei nu trebuie să predice mesajul Împărăției, în special să meargă din casă în casă și să predice în casele particulare ale oamenilor obișnuiți. Pavel a predicat în felul acesta; și el le-a spus tuturor celor din biserica din Corint: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.” (1 Cor. 11:1, *Diaglott*). Realitatea este că printr-un efort credincios în predicarea Cuvântului lui Dumnezeu celor din afara adunării, cei consacrați se dovedesc demni să fie numiți pentru serviciu în adunare. Înainte de aceasta, ei trebuie să fie exemple în a servi pe Iehova Dumnezeu ca martori ai Săi.

Corporația guvernatoare

30. După ce i-a dat lui Timotei instrucțiunile de mai sus, referitoare la supraveghetori și ajutoare servi, apostolul Pavel a mai adăugat: „ți scriu aceste lucruri cu nădejde că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu” - 1Tim. 3:14, 15, *Diaglott*.

31. Astfel, Timotei, acționând pentru corporația guvernatoare văzută a bisericii lui Dumnezeu cunoștea regula teocratică pe care trebuia s-o urmeze atunci când numea servi speciali în biserică. Fiți atenți să observați că sfatul îndrumător de mai sus, legat de supraveghetori și alți servi, nu a fost scris nici unei adunări a creștinilor. El a fost adresat lui Tit și Timotei. Dar acești oameni îl reprezentau și acționau pentru apostolul Pavel, iar apostolul era unul din corporația guvernatoare, sub Cristos, a întregii biserici ce exista atunci. Ca dovadă, apostolul a spus legat de responsabilitățile sale: „Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile.” – 2 Cor. 11:28.

32. Din cauză că adunările au trecut cu vederea acest aspect, au ajuns la ideea de conducere democratică locală independentă a adunării în ceea ce privește problemele personale și au ales în funcție așa numiții „bătrâni”, „diaconi”, „episcopi”, etc., prin votul tuturor membrilor adunării. Acest lucru este contrar regulii Teocratice. O astfel de regulă ține seama de corporația guvernatoare vizibilă sub Iehova Dumnezeu și Cristosul Său, prin urmare, asupra acestei corporații guvernatoare pune datoria de a face numiri de servi speciali în adunările sau grupele locale ale martorilor credincioși ai lui Iehova. Organizația Teocratică nu este condusă din nici una, sau de toate adunările, de jos în sus, ca sursă de putere și autoritate, ci de Iehova, Teocratul, de sus în jos, prin Capul bisericii, Regele Isus Cristos. „Singurului Dumnezeu[Theos], mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire[KRATOS], mai înainte de toți vecii și acum și în veci”. – Iuda 25, *A.S.V.*

33. În primul secol grupul de apostoli în particular, împreună cu corpul de bătrâni cu care s-au asociat la Ierusalim, erau cei care formau corporația guvernatoare vizibilă a organizației

Teocratice a lui Iehova de pe pământ. Acest fapt era în armonie cu ceea ce Isus Cristos, Capul bisericii, le-a zis apostolilor Săi credincioși. Cerul este mai înalt decât apostolii pe pământ. Așadar, orice făceau ei, fie o acțiune de împiedicare, fie una de eliberare sau dezlegare, trebuia să aibă confirmarea cerului. Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer. Din nou vă spun că, dacă doi dintre voi vor fi de acord pe pământ, referitor la orice lucru pe care îl vor cere, va fi făcut pentru ei de Tatăl Meu care este în cer. Căci, unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, acolo sunt și Eu [Capul bisericii], în mijlocul lor” (Mat. 18:18-20). La acestea, Isus a adăugat după învierea Sa, când a apărut înaintea celor unsprezece apostoli credincioși: „Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” – Ioan 20:22,23, *A.S.V.*

34. Acea corporația guvernatoare nu era formată din oameni perfecți și nici unul dintre ei nu era infailibil, deși erau momente când spiritul inspirației venea peste apostoli. Dar ei priveau la infailibilul Dumnezeu pentru călăuzire și aveau călăuzirea Lui prin spiritul și îngerii Săi. De aceea, hotărârile și instrucțiunile lor erau date cu autoritate și creștinii trebuiau să li se supună. Aceasta însemna respectarea acestei corporații guvernatoare, atunci când apostolul Petru le-a scris celor din organizația Teocratică: „Fiți supuși oricărei stăpâniri [numiri] omenești, pentru Domnul: atât Împăratului [Isus Cristos], ca înalt Stăpânitor [Cap al bisericii], cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de El să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine.” – 1Pet. 2:13,14.

Comportament Teocratic

35. Atunci când a apărut necesitatea ca șapte ajutoare să se îngrijească de mese și de socoteli de distribuire în biserica din Ierusalim, această corporație guvernatoare (apostolii cu care era asociat Matia) a fost cel care a cerut adunării să propună pe cei potriviți pentru a fi numiți. Când cei șapte au fost recomandați, corporația guvernatoare a fost cea care i-a verificat și aprobat și i-a numit, întinzându-și mâinile peste cei numiți.

36. Când lucrarea evanghelică a lui Filip, în Samaria, a fost raportată la sediul general din Ierusalim, această corporație guvernatoare, apostolii, au refuzat să se împrăstie în fața persecuției, și au trimis acolo pe doi dintre membrii lor, Petru și Ioan. Prin rugăciunile lor și prin punerea mâinilor, credincioșii samariteni au primit spiritul sfânt și darurile acestuia. Din motive egoiste Simon Magul din Samaria a dorit să intre în corporația guvernatoare cu puterea sa de răspândire a spiritului sfânt. El a încercat să facă acest lucru prin contribuirea cu o sumă mare de bani. Dar Petru a refuzat oferta sa, spunând: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Căci văd că ești plin de fiere amară și în lanțurile fărâdelegii.” (Fapte 8:5-23). Este un lucru bine cunoscut faptul că în secta religioasă romano-catolică acei preoți care doresc să devină cardinali, deci membrii ai corporației guvernatoare a organizației religioase, trebuie să contribuie cu o sumă mare de bani pentru pontiful din Cetatea Vatican și trebuie să se oblige la alte sarcini financiare, cum ar fi întrebuințarea mijloacelor lor bănești pentru întreținerea unei religioase case de rugăciune în Roma. Ei n-au găsit nici un precedent în Petru pentru aceste afaceri.

37. Cei doi membri ai corporației guvernatoare creștine, Petru și Ioan, au fost cei care au zis corpului de conducere al religiei iudaice, Sinedriul, aceste cuvinte de corectitudine Teocratică: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” (Fapte 4:19,20). Și fără îndoială, întreaga corporație guvernatoare, apostolii, când erau sub arest și au apărut înaintea aceluiași corp de conducere al religioniștilor evrei, au fost cei care au spus curții: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus pe

care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.” – Fapte 5:18, 29-32, *A.S.V.; Rotherham*.

38. Înaintea acestei corporații guvernatoare, apostolii, l-a adus Barnaba pe apostolul Pavel, atunci cunoscut ca Saul din Tars. Barnaba a explicat cum își primise Pavel numirea în serviciul apostolic direct de la Capul Teocratic, Isus Cristos. Numirea lui Pavel, ca și în cazul celorlalți unsprezece apostoli credincioși, nu a fost „după om” și nici „de la oameni, nici printr-un om”, ci a fost după conducerea Teocratică, anume direct de la Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos. – Fapte 9:10-16, 26-28; 22:12-21; 26:13-23; Gal. 1:1-22; 1 Tim. 1:1.

39. Isus cel înviat, de sus, Capul teocratic al bisericii lui Iehova, este cel care a dat apostoli bisericii, la fel și profeți, evangheliști, păstori și învățători; și l-a cuprins pe Pavel printre cei „doisprezece apostoli ai Mielului.” (Efes. 4:7-11; Apoc. 21:14). După aceea, Pavel a acționat și a servit ca membru al corporației guvernatoare a bisericii. Cu toate acestea, în acțiunile sale, el a fost supus acțiunii spiritului sfânt al marelui Teocrat Iehova, spirit sfânt sau forță activă pe care Iehova Dumnezeu îl exercita prin Isus Cristos. – Fapte 13:1-4; 16:6-11.

40. De asemenea, prin Pavel, ca unul din corporația guvernatoare de pe pământ, darurile spiritului sfânt au fost împărțite celor consacrați pe care Domnul îi accepta. După cum este scris: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei și vorbeau în alte limbi și proroceau.” (Fapte 19:6). În calitate sa specială, Pavel a poruncit ca unii neordonați să fie excluși din adunările de sub supravegherea sa; de asemenea, el a emis instrucțiuni și sfaturi pentru ei, aproape o treime din Sfintele Scripturi, scrise sub inspirație de la Cristos încoace, fiind scrise de Pavel. (1Cor. 5:1-5; 1Tim. 1:20; 2Tes. 3:6,14). Împreună cu Petru, Iacov și Ioan, Pavel a împărțit teritoriul pe care fiecare trebuia să îl servească, în calitate de misionari, și Pavel a fost folosit de Domnul chiar să-l corecteze pe neinfailibilul Petru, referitor la probleme de învățătură și practică. – Gal. 2:7-14.

41. Toți membrii corporației guvernatoare vizibile au împins proclamarea veștilor bune ale Împărăției până la capătul pământului. Ei au trăit la înălțimea numirii de apostol pe care le-a dat-o Domnul, termen care înseamnă „cel trimis”. Și-au împlinit chemarea de a fi apostoli, mergând din loc în loc și din casă în casă, pentru a predica și organizând grupe ale poporului consacrat al lui Iehova. Cu alte cuvinte, toți au acționat ca evangheliști și ca ambasadori ai Teocratului Iehova Dumnezeu și în numele lui Isus Cristos. Lucrarea evanghelică este descrisă ca „predicarea Evangheliei, a veștilor bune”. Când Petru și Ioan și-au îndeplinit misiunea în orașul Samaria, atunci au evanghelizat, adică „*au predicat Evanghelia* în multe sate ale samaritenilor.” (Fapte 8:25). Pavel a făcut o remarcă legată de propria sa lucrare evanghelică, zicând: „Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” De aceea el a făcut așa, public și din casă în casă. (1Cor. 9:16; Fapte 20:20). Lui Timotei, căruia Pavel i-a dat o parte din lucrarea corporației guvernatoare, i-a scris: „Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.” – 2Tim. 4:5, *A.S.V.*

42. Astfel, atunci corporația guvernatoare a aranjamentului teocratic a lui Iehova din poporul Său nu doar a condus anunțarea Împărăției pe întregul pământ, ci a și participat activ în lucrarea evanghelică. De ce? Deoarece aceasta este lucrarea fundamentală de pe pământ a tuturor membrilor din organizația Teocratică a lui Iehova, fie că este vorba de apostoli sau nu. O astfel de lucrare evanghelică sau misionară, în teritoriul de acasă sau pe teren străin, trebuie să fie făcută și trebuie să preceadă înființarea de grupe organizate de martori ai lui Iehova și efectuarea lucrării pastorale și de învățare într-o adunare, așa cum a fost odată stabilit.

Întrebări pentru studiu

1. Care a fost rezultatul încercărilor dușmanului de a destrăma organizația predicatorilor evangheliei, atât în primul secol, cât și în timpurile moderne?
2. Ce am învățat noi în articolul precedent despre constituirea organizației și de ce trebuie să fie ea astfel constituită?
3. De ce n-a fost distrusă organizația și lucrarea ei, datorită luptei dușmanului?
4. Ce înseamnă că organizația trebuie să fie teocratică? Ce declarație îndrăzneată, din zilele apostolilor, către conducătorii religioși, a precizat acest fapt?
5. De ce organizația nu este politică? Cât de departe poate merge ea, potrivit legilor guvernelor umane?
6. Referitor la bătrânii din biserică timpurie, ce îi făcea pe ei bătrâni și în general ce exercitau ei față de biserică?
7. Ce exemplu de datorii ale acestor bătrâni avem la Fapte 6:1-6?
8. Cum proceda acolo organizația după regula teocratică?
9. Cum știm că acei șapte bărbați n-au fost „diaconi aleși”, inferiori „bătrânilor aleși”?
10. Ce acțiune a luat corporația guvernatoare față de lucrarea lui Filip din Samaria? Cum a fost el numit?
11. Atunci, ce au fost, de fapt, acei șapte bărbați?
12. Ce poziție relativă aveau bătrânii, în ce privește adunările, și alte chestiuni din biserică? Cum este arătat acest fapt prin diferite traduceri ale Bibliei?
13. Ce cale de acțiune trebuie să ia frații față de acești bătrâni? Cum este arătat că termenul „a conduce” este apropiat de ceea ce înseamnă termenul grecesc?
14. a) Cum este stabilită în continuare chestiunea conducerii referitor la bătrâni? b) Contrar înțeleșului religios acordat, ce înseamnă cuvântul conducere, conform termenului grecesc?
15. Care este înțeleșul simplu al cuvântului apostolului, „*diakonos*”? Cum i-au ascuns religioniștii simplul înțeleș?
16. Ce este un „ajutor” sau un „slujitor”? Ce trebuie să denumească orice lucru anexat la acest termen?
17. Au fost neobișnuite pentru ei termenii pe care i-au aplicat apostolii la acești servi? Cum aruncă Isus lumină asupra acestei chestiuni?
18. Așa cum este arătat la Romani 13:1-4, cum arată în continuare acest fapt poziția lui Isus?
19. Ai cui servi sunt ei și trebuie să fie?
20. Cum a folosit Pavel termenii luați în discuție referitor la sine?
21. Ce rugăciune arată că termenii s-au aplicat la toți apostolii?
22. a) Cum a aplicat Pavel termenii la Timotei? b) De ce i-a desemnat el pe Timotei și pe Tit să facă numiri și cu ce avertisment?
23. Prin urmare, ce aptitudini a pus el, în detaliu, pentru ei? De ce facem bine să le luăm în considerare aici?
24. Ce i-a scris Pavel lui Tit despre subiect?
25. Ce i-a scris el lui Timotei despre chestiunea supraveghetorilor?
26. De ce un începător este nepotrivit pentru funcția de supraveghetor?
27. De ce trebuie să fie ireproșabil supraveghetorul și să aibă o mărturie onorabilă de la cei de afară?
28. Ce calificări stabilește Pavel pentru „ajutoare”?

29. În ce mod sunt aceștia „mai întâi încercați”? În ce sens dobândesc ei o poziție și o încredere onorabile în credință?
30. De ce a zis Pavel că i-a dat aceste instrucțiuni lui Timotei?
31. Cui n-au fost adresate sfaturile de mai sus referitoare la aptitudini? De ce au fost adresate unora?
32. a) Ce a avut ca rezultat eșecul de a observa aceasta? b) De ce conducerea teocratică este contrară acestui fapt?
33. Care era în primul secol corporația guvernatoare? Cum era aceasta în armonie cu ce a spus Isus principalilor săi membri?
34. Erau membrii acestuia perfecți și infailibili? De ce hotărârile și instrucțiunile lui erau cu autoritate și meritau ascultare?
35. Ce comportament teocratic observăm în numirea celor șapte ajutoare la Ierusalim?
36. a) Cum a fost continuată, în mod teocratic, lucrarea lui Filip din Samaria? b) Ce încercare a făcut Simon Magul, dar ce precedent a stabilit Petru?
37. Cine au fost cei care au declarat procedura teocratică potrivită înaintea tribunalului și în ce limbaj?
38. Cui de la Ierusalim l-a prezentat Barnaba pe Pavel? Pentru ce și prin cine a fost numirea lui Pavel?
39. De aceea, ca ce a servit Pavel și la ce a fost supus el în mișcările sale?
40. Care sunt câteva dovezi că Pavel a servit în corporația guvernatoare?
41. Ce activitate a împins corporația guvernatoare și cum au trăit membrii acestuia la înălțimea chemării lor, ca apostoli?
42. De ce au luat ei o parte activă în această lucrare evanghelică?

Alinierea teocratică astăzi

Apostolii nu mai trăiesc pe pământ pentru a servi o corporație guvernatoare vizibilă pentru adevărata biserică. Dar scrierile și înregistrările lor păstrate sunt disponibile pentru noi, prin supravegherea lor de Dumnezeu. După ce apostolii și colaboratorii lor apropiați, precum Timotei și Tit, au murit, organizarea teocratică a fost pierdută din vedere și majoritatea creștinilor mărturisiți au căzut în religie. Isus și apostolii Săi au prezis această apostazie. (Mat. 13:24-30, 36-43; Fapte 20:28-31; 2Tes. 2:1-3). În funcție de cum au ieșit din conducerea teocratică, creștinii nominali au ajuns sub conducere ierarhică, ceea ce înseamnă că preoți religioși s-au stabilit ca și corp de guvernare, pentru a-i conduce pe toți adepții creștinismului.

2. O astfel de conducere ierarhică și-a atins apogeul în persoana papei de la Roma. Ierarhia romano-catolică reprezintă pe cei care conduc printre religioniștii de toate sectele și cultele, care sunt potrivnici înverșunați ai conducerii și organizării teocratice. Ei și aliații lor religioși, protestanți și evrei, luptă împotriva Teocrației, care este Împărăția lui Iehova prin Isus Cristos. De aceea, ei se împotrivesc cu răutate și îi persecută pe cei care susțin Teocrația și urmează conducerea și organizarea teocratice, anume martorii lui Iehova. Prin urmare, este foarte clar că astăzi corporația guvernatoare teocratică văzută a poporului consacrat a lui Dumnezeu, creștinii adevărați, nu vor fi și n-ar putea să fie găsit în mijlocul ierarhiei și al sistemelor clerului din aceste organizații religioase. Și aceasta nu se găsește acolo, după cum arată faptele.

3. Corporația guvernatoare vizibilă a organizației teocratice este și trebuie să fie numită doar de Iehova Dumnezeu, Conducătorul Suprem, și Isus Cristos, capul Bisericii Sale. Scopul acesteia este să dea îndrumări și îngrijiri spirituale la tot poporul lui Dumnezeu. Acționând în armonie cu corporația guvernatoare, toată organizația teocratică și asociații ei acționează în

unitate pe întreg pământul. Organizația teocratică este și trebuie să fie alcătuită din toți cei care sunt în armonie cu Guvernul Teocratic, și-i sunt supuși. Prin urmare, aceasta este alcătuită din cei care s-au consacrat, nu unei secte religioase asuprită de cler, ci doar lui Iehova Dumnezeu și prin Răscumpărătorul Isus Cristos. Mai mult decât atât, aceștia au fost îndreptățiți și născuți de Dumnezeu, prin spiritul Său, și au fost unși pentru împărăția Sa, Teocrația, pentru a domni acolo împreună cu Isus Cristos. Isus Cristos este principalul Serv al Dumnezeului Cel Prea Înalt; și partea vizibilă a organizației teocratice sub Cristos Capul este și trebuie să fie servul devotat al marelui Teocrat Iehova. Membrii acestei organizații-serv formează în unitate al Său trup-serv sub Cristos și sunt supuși conducerii și instrucțiunilor teocratice. Ei sunt cei pe care Iehova îi numește ca „martorii Mei, *servul* Meu pe care l-am ales”. (Isa. 43:10). El le-a încredințat acestora serviciul privilegiat de a evangheliza toate persoanele cu bunăvoință cu vestea bună că, Împărăția, Teocrația, a fost întemeiată în anul 1914 A.D., pentru binecuvântarea lor și pentru justificarea numelui lui Iehova.

4. Alegerea clasei „servului Său credincios și înțelept” pentru a face această glorioasă lucrare evanghelică, de la stabilirea Împărăției din 1914, a fost precisă. Ea a fost precisă în aceeași profetie despre sfârșitul lumii în care Isus a prezis aceasta, după primul război mondial, că această evanghelie sau veste bună despre Împărăția întemeiată „va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile” (Mat. 24:14). Îndreptând atenția către apariția servului, ca unul din semnele sigure despre sfârșitul acestei lumi și prezența Împărăției, Isus a zis în mod profetic: „Care este, deci, robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale” (Mat. 24:45-47, *A.S.V.*). Aceasta nu se referă la papa de la Roma, care cere favoarea tuturor împărățiilor anti-teocratice din această lume, naziste, fasciste, comuniste și democratice; nici la vreun alt individual de pe pământ. Ea se referă la trupul „serv” al lui Iehova, ales teocratic, grupa martorilor Săi unși. Aceștia nu-și asumă titluri mărețe, precum „episcop”, „bătrân”, „diacon”, la modă acum printre cercurile religioase. Ei se mărturisesc a fi servi ai lui Dumnezeu, prin Cristos, și nu le este rușine să fie numiți așa.

5. Profetiile împlinite clarifică faptul că Servul teocratic al lui Iehova, Isus Cristos, a venit la templu în anul 1918. Atunci El a început judecata servilor consacrați ai lui Iehova. El a făcut așa pentru a hotărî care din ei trebuia să fie păstrat în serviciul lui Dumnezeu și să fie constituit și organizat ca și clasă a „servului Său credincios și înțelept”, pentru a face de acum înainte lucrarea evanghelică. Responsabilitatea și datoria servului este să împartă hrana spirituală, așa cum o oferă Marele Teocrat, la timpul potrivit, prin descoperirea Cuvântului Său scris, Biblia. Istoria din cei șaptezeci de ani trecuți descoperă că Tatăl ceresc și Dătătorul de hrană a ocolit sistemele religioase anti-teocratice, ierarhiile și clerul lor și a ales să recunoască și să folosească pe umilii consacrați, care au căutat să fie liberi de toate erorile religioase și au fost în căutarea adevărului divin. Aceste persoane smerite și-au pus dragostea și speranțele în Împărăția lui Iehova prin Isus Cristos și au așteptat stabilirea ei; ei s-au străduit să se păzească nepătați de lumea aceasta. Bineînțeles că nu trebuia să se aștepte de la ei să se elibereze imediat de fiecare fărâmbă de cugetare și practică religioasă, mai ales că Iehova Dumnezeu nu le-a descoperit adevărul din Sfintele Scripturi dintr-o dată, în plinătatea lui, ci treptat.

6. Astfel, în anul 1878, cu patruzeci de ani înainte de venirea Domnului la templu, în 1918, a existat o clasă de creștini consacrați sinceri care ieșiseră din organizații ierarhice și ale clerului și care căutau să practice creștinism în locul religiei. Următorul an, anume în iulie 1879, pentru ca adevărurile pe care Dumnezeu, prin Cristos, le asigura „hrană la timpul potrivit”, să poată fi împărțite cu regularitate la toată casa copiilor consacrați, a început să fie publicată această revistă *Turnul de veghere*, sub numele „*Turnul de veghere al Sionului și vestirea prezenței lui Cristos*”. Luându-și angajamentul să publice adevărul, aceasta avea datoria să demaște erorile și practicile

greșite din toate religiile. La rândul ei, aceasta a suferit abuzul, denaturarea și împotrivirea tuturor sistemelor religioase, catolic, protestant și evreu. Dar adevărații căutători ai creștinismului au găsit în paginile ei hrana spirituală ce satisface foamea, care a făcut Biblia din ce în ce mai ușor de înțeles; și l-au căutat pe Domnul Dumnezeu și pe Principalul Său Serv, Isus Cristos, pentru a le asigura mai departe „hrană la timpul potrivit” prin paginile și coloanele ei. Și Iehova Dumnezeu a făcut așa, până la acest număr al revistei. În mod rațional, cei cărora li s-a încredințat publicarea adevărilor descoperite din Biblie au fost priviți ca și corporația guvernatoare aleasă de Domnul, care să-i călăuzească pe toți care doreau să se închine lui Dumnezeu în spirit și adevăr și să-L servească în unitate, prin răspândirea acestor adevăruri descoperite la cei ce flămânzesc și însetează. Cu toate acestea, principiul teocratic de conducere și organizare n-a fost clar înțeles atunci și a fost permisă și practică o organizare și funcționare mai mult sau mai puțin democratică, a grupelor de creștini consacrați.

7. În decembrie 1884 a fost organizată și încorporată în armonie cu legile statului Pennsylvania, S.U.A., ceea ce se numea pe atunci „*Societatea de Tratat Turnul de Veghere al Sionului*”, dar de la și după anul 1896 s-a numit „*Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere*”. Această corporație sau „societate” cu statut este o organizație non-profit. Ea a fost adusă în existență doar pentru a duce mai departe lucrarea evanghelică și să se îngrijească de toate problemele și cerințele legale care sunt întâmpinate în continuarea acestei lucrări educaționale a Împărăției. Această corporație sau „societate” legală n-a avut ca membrii pe tot poporul cu adevărat consacrat al lui Iehova Dumnezeu, sub Isus Cristos. De ce nu? Deoarece ea a fost și este susținută până în prezent de contribuții voluntare ale persoanelor cu bunăvoință; și celor care au contribuit într-o anumită măsură li s-a dat, prin lege și statut, calitatea de membrii în Societate și privilegii de vot corespunzătoare, în ce privește directorii și funcționarii acesteia. De aceea, această „societate” încorporată a *reprezentat* doar pe tot adevăratul popor consacrat al lui Dumnezeu de pe întreg pământul. Ea a acționat ca servul lor, adică precum servul legal și cel răspunzător de probleme al servilor devotați ai lui Iehova Dumnezeu și ai Cristosului Său. Societatea Turnul de Veghere, fiind vestitorul adevărilor pentru poporul Său consacrat, corporația guvernatoare a servilor consacrați ai lui Iehova era, în mod logic și necesar, asociată cu aceasta. Atitudinea și conducerea Domnului de-a lungul multor ani a descoperit clar acest fapt.

8. Din dispozițiile statutului Societății părea că, a fii o parte a corporației guvernatoare, depindea de contribuțiile pentru Societatea legală. Dar, potrivit voinței lui Dumnezeu, acest lucru nu putea să fie așa printre adevăratul Său popor ales. Într-adevăr, omul care pentru primii 32 de ani ai Societății a fost pe primul loc în corporația guvernatoare a fost cel mai mare contribuabil pentru Societate, financiar, fizic și mental. Dar numai acest fapt n-a hotărât relația sa importantă cu poporul organizat al Domnului. El nu și-a cumpărat poziția de serviciu, când prezida sau lua conducerea în răspândirea adevărilor evangheliei. Caracterul desăvârșit al consacrării lui, zelul său inepuizabil, poziția necompromisă pentru Împărăția lui Dumnezeu și loialitatea și credincioșia sa de neclintit, au fost cele care l-au însemnat înaintea lui Dumnezeu ca potrivit pentru serviciu. Și toată bogăția pământească și-a cheltuit-o în serviciu, în armonie cu voința și scopul divin. Acesta este punctul de vedere teocratic al chestiunilor de atunci. În ce privește organizarea teocratică s-a aplicat regula: „Acum, deci, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El.” (1Cor. 12:18). Cu toate acestea, întrucât statutul Societății prevedea ca cei care contribuiau financiar pentru lucrarea Societății să primească drept de vot, acest fapt a avut tendința să întunece sau să prejudicieze acest principiu teocratic, referitor la corporația guvernatoare; de asemenea, acest fapt a avut tendința să-i pună în pericol sau să creeze obstacole pentru aceasta.

9. În decursul perioadei dintre anii 1878-1918, servii devotați ai lui Iehova se străduiau să acționeze în unitate, făcând lucrarea de mărturie ilustrată de cea a profetului Ilie, de aceea s-a făcut referire la ea ca la „lucrarea Ilie”. Asemenea lucrării lui Ilie, aceasta era împotriva religiei

sau a demonismului și pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Această lucrare, sub conducerea lui Isus Cristos, s-a încheiat în anul 1918, când El a venit la templu ca Mesagerul și Judecătorul lui Iehova (vezi Maleahi 3:1). Probele judecării pe care le-a aplicat El atunci și acolo a separat de servii mărturisiți ai lui Iehova o clasă a „servului rău”, care urma după închinare la om, ambiții egoiste și siguranță de sine și care urmăreau controlul corporației guvernatoare.

10. O rămășiță a dat dovadă de puritate a inimii și devotament față de Domnul Dumnezeu și organizația Sa teocratică și de interesele Împărăției Lui. Această rămășiță credincioasă a fost aprobată sub proba judecării și Regele Isus Cristos i-a adunat în unitate cu Sine la templu. El i-a declarat pe acești credincioși servi unși ai lui Iehova Dumnezeu să fie clasa „servului credincios și înțelept”, sub Sine ca și Cap. Lor le-a încredințat interesele Împărăției. Adică, El a pus asupra lor datoria și privilegiul de a continua lucrarea evanghelică în calitate de martori ai lui Iehova, prin „predicarea evangheliei Împărăției pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile”. Ei trebuie să facă aceasta până în bătălia Armagedonului, când Împărăția va nimici pe toți dușmanii Teocrației și apoi va începe domnia milenară a lui Isus Cristos. Această clasă a „servului credincios și înțelept” este adevărata Societate a rămășiței unse a lui Iehova. Adică, ea îi cuprinde pe *toți* cei din credincioasa rămășiță născută de spirit, în timp de corporația legală, Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de veghere, nu-i cuprinde pe toți aceștia.

11. Cu toate acestea, de la 1918 încoace și de la apariția clară a clasei „servului credincios și înțelept” întreaga rămășiță a martorilor unși ai lui Iehova a continuat să întrebuințeze ca instrumentul și servul lor Societatea încorporată legal Turnul de Veghere. Prin toate timpurile periculoase, de la primul război mondial încoace, marele Teocrat Iehova a văzut bine să păstreze această corporație legală pentru poporul Său și i-a binecuvântat acțiunile. Prin hotărârea și conducerea sa teocratică, vizibila corporație guvernatoare de peste poporul Său credincios, de pe întreg pământul, a continuat să fie strâns legată de această corporație legală și a fost angajată în primul rând în lucrarea sa evanghelică.

12. De la venirea Domnului la templu în anul 1918, în calitate de Cap al clasei „servului credincios și înțelept” al lui Iehova, El a descoperit adevăr după adevăr despre organizarea teocratică. În cele din urmă, în numerele *Turnului de veghere* din 1 și 15 iunie 1938, a apărut un articol în serie despre „Organizare”. În acesta Domnul a trimis ca un fulger irezistibilul adevăr că organizația serviciilor unși ai lui Iehova este teocratică și este condusă după model contrar, atât pentru plutocrație, cât și pentru democrație. Ea nu este condusă de jos în sus, de oameni, bogați sau săraci, ci este condusă de sus în jos; și Iehova Dumnezeu este în vârf. Nu voturile democratice prin adunări, ci Dumnezeu face numirile serviciilor Săi din organizația Sa teocratică; și El face aceasta prin Capul Isus Cristos și prin vizibila Sa corporație guvernatoare. La 1 octombrie, 1938, a fost aplicată și a intrat în vigoare conducerea teocratică de organizare și guvernare, în ce privește pe toți martorii lui Iehova de pe întreg pământul; și ei au subscris la aceasta de bună voie și cu bucurie. Binecuvântarea marelui Conducător Teocratic Iehova s-a văzut imediat de-a lungul următorilor ani. A existat o creștere remarcabilă în activitățile și realizările de pe teren ale poporului Său consacrat, rămășița și însoțitorii lor pământești, în evanghelizarea din lumea întreagă.

13. Acum este apreciat pe deplin că principiul teocratic trebuie să se aplice la toate instrumentele pe care le folosește rămășița unșă sau clasa „servului credincios și înțelept”. Aceasta cuprinde mijlocul legal, Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, care este atât de strâns legată de corporația guvernatoare vizibilă a poporului teocratic al lui Iehova. Banii, așa cum sunt reprezentați în contribuțiile financiare, nu trebuie să aibă un vot hotărâtor, de fapt nu trebuie să aibă nimic de-a face cu completarea corporației guvernatoare a martorilor lui Iehova de pe pământ. Aceștia încurcă lucrurile și dau naștere la îndoieli și probleme pentru aplicarea regulii teocratice referitoare la corporația guvernatoare. Spiritul sfânt, forța activă care se coboară de la Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, este cea care trebuie să hotărască și să conducă în chestiune.

Deși acest fapt n-a fost înțeles clar atunci când a fost întocmit statutul Societății Turnul de Veghere, în anul 1884, conform legii țării, acum este apreciat în mod conștiincios de toată rămășița credincioasă și însoțitorii lor.

14. De aceea, la adunarea convocată legal a tuturor acționarilor cu drept de vot ai Societății, din 2 octombrie 1944, a fost votat în unanimitate ca statutul Societății să fie revizuit și să fie adus în armonie completă cu conducerea și adevărul teocratic. Această acțiune a fost și a putut să fie luată în limitele legii țării, deoarece aceste legi nu sunt în conflict cu legile drepte și supreme ale Dumnezeuului Cel Prea Înalt. Ca urmare, atunci când vor fi ținute de Societate alegeri obișnuite, așa cum se cere de legea țării, corporația guvernatoare nu va fi afectată de contribuțiile de bani ale nimănui. Spiritul teocratic al lui Iehova Dumnezeu va hotărî calitatea de membru, acest spirit al Domnului fiind exprimat de reprezentanții organizației Sale teocratice și de însoțitorii lor de pe întreg pământul. Voturile acționarilor bazate pe contribuții financiare nu vor afecta deloc chestiunea. Acest fapt este plăcut Domnului Dumnezeu Cel Atotputernic și, în mod sigur, va avea binecuvântarea Sa clară.

15. Prin urmare, la 1 octombrie 1945, la șapte ani după strălucitoarele fulgere ale lui Iehova despre adevărul teocratic și aplicarea lor practică, va urma să intre în vigoare statutul revizuit al SOCIETĂȚII DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, modificat în mod înțelept și ascultător, după regula Sa teocratică. Este bine că va fi așa. Noi ne aflăm în pragul unui timp foarte important, pe măsură ce se deschide înaintea noastră perioada de după război pentru lume. Împărăția lui Dumnezeu, care este Teocrația, este foarte aproape. Adică, ea este aici, și Împărăția Sa domnește prin Cristos peste tot ce este în cer și pe pământ. Iehova Dumnezeu, Teocratul, a început să domnească. El domnește cu pace și binecuvântare față de rămășița Sa ascultătoare și bucuroasă și față de însoțitorii lor. El domnește în mijlocul multiplilor Săi dușmani de pe pământ, prin forța irezistibilei Sale stăpâniri. Teocrația este aici ca să rămână! Numai prin ea va veni o pace durabilă pentru oamenii cu bunăvoință de pe pământ. În anii de după război este inevitabil că Teocrația va întâmpina o ciocnire directă cu partea organizației lumesti a lui Satan Diavolul, pentru colaborarea internațională a națiunilor care zac sub stăpânirea acestuia. Prin urmare, este cel mai bine ca poporul consacrat al lui Iehova să fie îmbrăcat în completa armură teocratică și să acționeze sub acoperirea sigură a organizării și aranjamentului complet teocratic. Religia va lupta împotriva lor împreună cu toți aliații ei de după război, dar va dispărea. Ceea ce este teocratic va supraviețui și va ajunge în lumea nouă a dreptății. Acolo, după ce toate guvernele naționale vor dispărea de pe pământ, nu va mai fi nevoie de corporația legală. Teocrația va avea alte aranjamente pentru supraviețuitorii Armaghedonului.

16. Ce rol au „alte oi” ale Domnului, însoțitorii rămășiței „turmei mici”, în legătură cu organizarea teocratică, se va vedea în următorul număr, care este de un interes deosebit. Pentru o discuție lămuritoare despre aceasta, prin harul lui Iehova prin Isus Cristos, așteptați articolul „Străinul și dreptul lui”.

Întrebări pentru studiu

1. Ce s-a pierdut din vedere, și cu ce rezultat, după dispariția acelei originale corporații guvernatoare?
2. De ce astăzi corporația guvernatoare vizibilă nu trebuie să se găsească printre sistemele ierarhice și ale clerului religiei?
3. a) Ce trebuie să recunoaștem noi, referitor la numire și scop, despre corporația guvernatoare? b) Ce se poate spune despre organizația teocratică, referitor la membrii, poziția și serviciul ei?
4. Unde și cum a fost prezisă alegerea instrumentului pentru această lucrare evanghelică și cine este acesta?

5. Când și cum s-a făcut alegerea acestui serv? Pe cine l-a recunoscut și l-a folosit Iehova în serviciul Său?

6. a) Ce publicație a folosit Iehova din 1879 încoace, în legătură cu împărțirea hranei spirituale și cum au privit-o religioniștii și căutătorii adevărului? b) Cine au fost recunoscuți ca și corporația guvernatoare?

7. a) Când și de ce a fost constituită Societatea Turnul de Veghere? Cine făcea parte dintre membrii ei? b) Care este relația acesteia cu poporul consacrat al lui Dumnezeu și cu corporația guvernatoare de peste ei?

8. Potrivit statutului Societății, ce părea să hotărască că cineva face parte din corporația guvernatoare? Dar care este, în realitate, principiul teocratic care s-a aplicat?

9. Ce lucrare au făcut servii lui Iehova, sub acesta, până în 1918? Ce clasă a fost despărțită dintre ei la sfârșitul acestei perioade?

10. a) Cine au fost recunoscuți că erau „servul credincios și înțelept” și ce datorie și privilegiu erau puse asupra acestora? b) Atunci, ce este adevărata Societate?

11. Atunci, cum a avut Societatea Turnul de Veghere un rol pentru clasa „servului credincios și înțelept”, de la 1918 încoace?

12. Cum a progresat adevărul despre conducerea teocratică până la finala ei aplicare pentru organizație? Ce a rezultat de la aplicarea acesteia?

13. a) La ce trebuie să se aplice acum acest principiu teocratic? b) De ce elementul financiar nu trebuie să aibă un rol hotărâtor în chestiune, dar ce element trebuie să aibă?

14. Ce acțiune a fost luată de membrii Societății Turnul de Veghere la 2 octombrie 1944, și cu ce rezultate de urmat?

15. Prin urmare, ce va intra în vigoare peste un an? De ce este bine că va fi așa?

16. Ce va fi de interes actual în următorul număr al revistei și cum va fi discutat acest lucru?

Adunarea de serviciu și cea anuală – Pittsburgh

Pittsburgh, Pa, a fost locul adunării de serviciu a martorilor lui Iehova din 30 septembrie și 1 octombrie. Aceasta a fost urmată luni, 2 octombrie, de adunarea anuală a Societății de Biblii și Tratat Turnul de Veghere. În octombrie anul trecut, frații din Pittsburgh l-au invitat pe președintele Societății, N. H. Knorr, să aranjeze o întâlnire în legătură cu această adunare anuală din 1944. Primirea invitației a fost descoperită în 13 august 1944, la ultima sesiune a congresului teocratic al Vestitorilor Uniți, de la Auditoriul Memorial din Buffalo, când fratele Knorr a anunțat de pe platforma vorbitorului că va exista o asemenea întâlnire în Pittsburgh, la data amintită mai sus.

Moscheea Siriană, o sală cu aproximativ 4.500 de locuri, cu un loc spațios la subsol pentru bufetul cu auto-servire, era cea mai mare sală disponibilă. Auditoriul Colegiului din Schenley, la o depărtare de patru blocuri, a fost închiriat ca sală suplimentară. Acesta are aproximativ 1.600 de locuri. Anticipând necesitatea pentru săli suplimentare, s-au făcut eforturi să se închirieze Auditoriul Memorial Soldiers and Sailors, vis-a-vis de Moscheea Siriană. Dar presiunea și prejudecata religioasă și politică au blocat închirierea acestuia.

Deși se avea în vedere să fie o adunare locală pentru interesul celor din partea de est a țării, sâmbătă, la deschidere, a devenit clar că participau frați din toate părțile Statelor, adunându-se astfel într-un congres național. Mai multe mii s-au adunat sâmbătă dimineața pentru lucrarea stradală și din casă în casă cu literatură.

La ora 2:30 p.m., când prezentatorul a deschis congresul, erau prezente 5.000 de persoane (în principal adulți). Apoi au urmat patru cuvântări, toate în legătură una cu alta, într-o succesiune progresivă. Succesiunea și-a atins punctul culminant la cea de-a patra cuvântare despre „Alinierea teocratică astăzi”, rostită de fratele Knorr foarte calm, dar primită cu entuziasm de adunare. Esența acestor discursuri este cuprinsă în articolele principale ale numerelor *Turnului de Veghere* din 15 octombrie și 1 noiembrie, pe care vă rugăm să le citiți. La sesiunile de sâmbătă seara a participat un număr la fel de mare de persoane. După cuvântările despre „Bindecuvântări” și „Bucuria noastră”, rostite de doi directori în vârstă ai Societății, ei au ascultat cu atenție emoționanta cuvântare despre îndemnul lui Isus, „Mergeți și faceți discipoli din toate națiunile”. Acest discurs, rostit de fratele Knorr, a tratat expansiunea poruncită și profețită despre lucrarea ce urma să aibă loc după încheierea acestui conflict global.

Duminică dimineața, la ora 8, s-au adunat mulți pentru discursul despre botez, după care 55 de candidați au fost cufundați în apă. La ora 9 mii de persoane s-au adunat pentru mărturia în grup din casă în casă, cu literatură și pliante ce anunțau lectura publică, „O lume, un guvern”. Sâmbătă și duminică 4.095 de vestitori au plasat 16.395 exemplare de literatură și au făcut 290 vizite ulterioare, cu o participare de 538 persoane. Pionierii înscriși la adunare au numărat 1.107. Ambele zile ale adunării au fost înveselite de rapoartele încurajatoare și interesante ale vestitorilor pionieri speciali care au absolvit Colegiul de Biblie de la Gilead al Turnului de Veghere. O orchestră de 21 de instrumentalisti au acompaniat cântările pentru serviciul Împărăției.

Duminică după-amiaza, la ora 4, mai mult de 10.300 persoane s-au înghesuit în săli, până acolo că ajungeau în stradă, pentru a asculta cuvântarea publică „O lume, un guvern”, prezentată de fratele Knorr. Această emoționantă cuvântare a accentuat chestiunea arzătoare despre supremația Guvernului teocratic al lui Iehova, singurul guvern al lumii noi a dreptății. Pe parcurs, vorbitorul a fost întrerupt în repetate rânduri de mari aplauze. Ocazia a fost favorizată de o vreme neobișnuit de senină și frumoasă. Astfel că pentru a avea locuri pentru cei ce stăteau în picioare în mulțimile de lângă Moscheea Siriană, au fost puse în stradă aproximativ 1.700 de scaune pliante, acestea ajungând doar pentru jumătate din mulțimea de afară. Pentru a permite acest lucru, poliția a îngăduit ca strada să fie închisă pentru traficul autovehiculelor, făcând astfel un mare auditoriu „cu climatizare”, umbrit bine de frunzișul copacilor de pe stradă și servit de patru difuzoare.

Atmosfera plină de spirit și bucuria care au marcat întreaga adunare de la deschidere, deși a ajuns la punctul culminat la încheierea lecturii publice, n-a slăbit. La sesiunile din acea seară a participat o mare mulțime, care, din nou, a umplut până la refuz sălile. Aplauze entuziaste au izbucnit în repetate rânduri, pe parcursul cuvântărilor celor trei frați ce au servit simpozionul care a încheiat adunarea.

În ciuda încheierii congresului în acea seară, mii dintre cei care participaseră n-au plecat, așa cum se face de obicei la sfârșitul congreselor. Ei au rămas pentru adunarea anuală a Societății Turnul de Veghere, ținută luni 2 octombrie. Așteptarea a fost mare.

Deși înștiințările și invitațiile scrise pentru a participa la adunare au fost trimise doar la membrii acționari ai Societății, alte mii de persoane care au participat la congres au avut un profund interes pentru adunare. Adunarea anuală a fost deschisă pentru toți cei ce au dorit să participe. Tema seriilor de discursuri de sâmbătă accentuase importanța chestiunii ce avea să fie tratată despre corporația guvernatoare vizibilă a părții pământeste a organizației teocratice a lui Iehova. Fiecare consacrat care a participat a simțit că Iehova adusesse laolaltă întreaga adunare ca ei să acționeze ca martori pentru alegerea funcționarilor Societății și alte chestiuni de-ale acesteia.

Luni dimineața, la ora 10, s-a reunit adunarea. Aproximativ 500 de acționari cu drept de vot au participat în persoană. Ceilalți acționari au fost prezenți prin procură. A fost aranjată o secțiune de locuri rezervate la parterul Moscheei Siriene pentru acționarii ce participau la

adunare. Toate celelalte locuri din spațiosul auditoriu au fost libere pentru miile de martori ce au participat la proceduri. La ora 10:15 a.m., când s-a făcut apel la liniște și a fost oferită rugăciunea, auditoriul era plin până la refuz.

Fratele Knorr, ca președinte al Societății, a servit în calitate de președinte. După punerea la punct a chestiunilor de rutină din adunare, a fost inițiată chestiunea importantă de alegere a directorilor și funcționarilor. Cei aleși ca directori ai Societății au fost: W. E. Van Amburgh, T. J. Sullivan, H. H. Riemer, Grant Suiter, N. H. Knorr, H. C. Covington și F. W. Franz. Dintre aceștia N. H. Knorr a fost ales președinte; H. C. Covington a fost ales vice-președinte; și W. E. Van Amburgh a fost ales secretar-casier.

Toți acționarii fuseseră înștiințați că la adunare aveau să fie propuse șase rezoluții, ce propuneau schimbări în statutul Societății, prin amendament. Acum, la timpul potrivit, au fost înmânate separat aceste rezoluții și o rezoluție adoptată. Fiecare a fost susținută și după discuții, atât de la parter cât și de la platformă, a fost supusă votului și a fost adoptată în majoritate prin cel mai mare număr de voturi date vreodată la o adunare anuală a Societății, în cei șazeci de ani de existență ai ei. Prima rezoluție amendată adoptată propunea extinderea scopurilor Societății pentru a-și lua asupra, în mod potrivit, marea lucrare din lumea întreagă care stă clar înaintea. Ea a eliminat cuvântul „religios” și a pus numele lui Iehova în statut. Toate comentariile discuției au fost în favoarea acestei rezoluții, deoarece acoperă în mod adecvat activitățile prezente și viitoare ale Societății.

Cea de-a doua rezoluție amendată a stabilit în mod potrivit adresa actuală a biroului înregistrat al Societății din Pennsylvania. Cea de-a treia rezoluție amendată a eliminat complet dispoziția statutului ce stabilea calitatea de membru pe baza contribuțiilor de bani făcute Societății. Când acest amendament va intra în vigoare, calitatea de membru în Societate va fi limitată la nu mai mult de 500 persoane, din care trebuie să fie aleși șapte din fiecare stat, ca reprezentanți ai tuturor martorilor lui Iehova din statul lor respectiv. Fiecare ales trebuie să fie un serv cu timp integral al Societății, sau un serv cu timp parțial al unei grupe de-a martorilor lui Iehova și trebuie să dea dovadă de spiritul Domnului. Această rezoluție amendată a pus pe același nivel pe cei care făceau contribuții mari și mici pentru lucrarea Societății. Această rezoluție a fost primită cu bucurie de toți cei prezenți. Mulți din acționarii de la etaj s-au ridicat să-și declare aprobarea față de această schimbare. Acest amendament va avea efectul să aducă statutul cât mai aproape de aranjamentele teocratice atât cât permite legea țării.

Cea de-a patra rezoluție amendată extindea puterea comitetului de conducere. Cea de-a cincea rezoluție a schimbat metoda de alegere a directorilor și funcționarilor și durata funcției lor, pentru a se conforma actualelor legi ale Statului Pennsylvania. Cea de-a șasea rezoluție amendată extindea puterile Societății

Deoarece este necesar să obții aprobarea tribunalului pentru a face legale amendamentele, a fost adoptată o a șaptea rezoluție, ce-i îndruma pe funcționarii Societății să facă pașii necesari pentru a obține consimțământul tribunalului. În timp ce erau numărate voturile rezoluțiilor, fratele Knorr a expus o încurajatoare cuvântare pentru toți cei adunați. La ora 12:35 p.m. adunarea s-a încheiat cu rugăciune și a fost întreruptă.

A fost exprimat în unanimitate că această adunare de serviciu de două zile și adunarea anuală s-au unit pentru a face cea mai mare, cea mai plăcută și cea mai instructivă dintre toate adunările ținute până atunci. Odată cu importante schimbări făcute la această adunare, toți frații de pretutindeni se vor bucura de privilegiul de a merge înainte, umăr la umăr, împreună cu instrumentul Domnului, Societatea, și sub Mai Marele Iefta, Isus Cristos, pentru a „merge să facă discipoli din toate națiunile”, în onoarea numelui lui Iehova Dumnezeu.

LEVITUL DIN MUNTELE EFRAIM

Delincvența juvenilă ține pasul cu delincvența adulților. Tineri și bătrâni, deopotrivă, se degradează, împreună cu semenii lor, în timp ce permit ca barierele morale să se prăbușească și să fie spulberate de un torent de pofte nestăpânite. Concurând cu excesele din timpul lui Noe, potopul de imoralități reține astăzi atenția „civilizației” acestui secol, prin rapoarte zilnice despre acte revoltătoare; și demonii stimulează șuvoiul involburat pe măsură ce acesta își grăbește victimele spre auto-distrugere. Groaznice consecințe urmează dacă se dă frâu liber poftelor carnale. Factura va fi plătită; se va secera ce s-a semănat. Cu secole în urmă, a fost comisă o crimă atât de îngrozitoare, încât cititorul din zilele noastre al acestei relatări este cuprins de repulsie și consecințele dezastruoase care au cauzat aproape exterminarea uneia din cele douăsprezece seminții ale lui Israel ar trebui să stea ca un avertisment înspăimântător pentru delincvenții morali moderni.

Înregistrarea despre o chestiune dezgustătoare, împreună cu consecințele evenimentelor ei, completează ultimele trei capitole ale cărții Judecători. Deși relatate la încheierea acestei cărți a Bibliei, evenimentele din aceste capitole (și din cele două precedente) s-au întâmplat la scurt timp după moartea lui Iosua, și nu la sfârșitul perioadei judecătorilor. Ultimele cinci capitole par să alcătuiască un fel de anexă a cărții. Capitolul al nouăsprezecelea se deschide cu prezentarea unui levit și a concubinei sale, care locuiau pe versantul Muntelui Efraim. Versetul al doilea dezvoltă neînțelegeri interne: „Țiitoarea nu i-a fost credincioasă și i-a părăsit ca să se ducă în casa tatălui ei, în Betleemul lui Iuda, unde a rămas timp de patru luni”. Dar nu curvia amintită aici constituie crima mârșavă la care s-a făcut referire mai sus.

Există chiar o controversă în privința faptului dacă acea concubină a fost sau nu vinovată de adulter. Mulți argumentează că au existat simple certuri și neînțelegeri între ei și că rezultatul cersei din familie a fost că femeia a plecat acasă la tatăl ei. Acest grup de învățați afirmă că dacă ea s-ar fi prostituat, tatăl ei nu ar fi primit-o, bărbatul levit nu ar mai fi căutat împăcare și împotriva ei ar fi fost aplicată pedeapsa cu moartea. Diferite traduceri ale textului sunt: „ea l-a părăsit” (*Douay*); „tovarășa lui s-a supărat pe el” (traducerea americană de Smith); „concubina l-a părăsit într-un acces de furie” (*Moffatt*); „concubina a făcut un pas greșit împotriva lui” (*Rotherham*). Versiunile vechi ce sprijină aceste traduceri sunt Septuaginta și Vulgata. Totuși, cuvântul original ebraic implicat aici este *zanah*, care, aproape fără nici o excepție, are înțelesul de adulter literal sau spiritual.

Dar măsura vinei concubinei este secundară; ea este numai o introducere preliminară pentru succesiunea de evenimente ce au grăbit un război civil. Versetele 3-10 din capitolul al nouăsprezecelea descriu călătoria levitului spre locuința socrului său, împăcarea și bucuria pe care a avut-o tatăl concubinei la schimbarea fericită a lucrurilor. Insistența lui ca perechea reunită să mai rămână nu are succes; după ce cauzează o întârziere de o zi și jumătate, tatăl își ia rămas bun de la copii și după amiază ei pleacă. Ziua aproape trecuse când călătorii au trecut prin Iebus (Ierusalim). Servitorul levitului propune să petreacă noaptea acolo; stăpânul lui nu este de acord, nedorind să rămână peste noapte într-o cetate de păgâni. Asfințitul găsește grupul de familie aproape de Ghibea din Benjamin. Ei se abat din drum și intră, fără să aibă habar de noaptea de groază ce-i aștepta; o noapte ale cărei fapte întunecate, după ce au fost aduse la lumină, au atras consecințe la nivel național. – Jud. 19:11-15.

Locuitorii beniamiți din Ghibea n-au părut prea ospitalieri. Nimeni nu și-a deschis ușa locuinței pentru grupul de călători. Așa s-a întâmplat că un bătrân care se întorcea de la lucrul câmpului i-a găsit pe bărbat, pe servitorul și pe concubina lui, camșați pe una din străzile cetății. După ce răspund la întrebările bătrânului, care și el era din Muntele Efraim, levitul a adăugat că nu-i primise nimeni în casă, dar grupul lui avea hrană, nutreț pentru măgari și nu avea nevoie de nimic. Dar aceste asigurări n-au mulțumit spiritul ospitalier al vârstnicului efraimit. „Bătrânul a zis: Pacea să fie cu tine! Toate nevoile tale le iau asupra mea, numai să nu rămâi în piață peste noapte”. Ei i-au acceptat ospitalitatea – Jud. 19:16-21.

Atunci s-a întâmplat fapta depravată echivalentă cu crima. Ea a fost precedată de o propunere ușor de înțeles numai pentru ticăloși. Citiți-o în engleza modernă: „În timp ce ei se simțeau bine, bărbații din cetate, indivizi perversi, au înconjurat casa; au bătut la ușă și i-au zis stăpânului casei, bătrânului: 'Scoate pe bărbatul care a venit în casa ta, ca să ne împreunăm cu el'. Dar stăpânul casei a

ieșit la ei și le-a zis: 'Nu, prieteni; vă rog, nu fiți așa depravați. Acum, că omul acesta a intrat în casa mea, nu comiteți această faptă trupească. Iată, fiica mea fecioară și consoarta lui: lăsați-mă să le scot afară ca să le necinstiți și să le faceți ce vă va plăcea; dar împotriva omului acestuia nu trebuie să comiteți o faptă așa trupească.' (Jud. 19:22-24, potrivit unei traduceri americane de Smith). În felul acesta, Ghibea a luat poziție lângă rău-famata Sodomă din timpul lui Lot și curând urma să se alăture acelei nelegiuite cetăți și în pustiirea ei – Gen. 19:4-11,24,25.

Alarmat de aparenta nereușită a acestei oferte împăciuitoare, levitul înfricoșat a trecut la o acțiune drastică: „Cu toate acestea, ei n-au vrut să-l asculte [pe bătrân]. Așa că bărbatul [levitul] a pus mâna pe concubină și a împins-o afară la ei, pe stradă, unde aceștia au siluit-o toată noaptea până dimineța" (Jud. 19:25, *Moffatt*). Traducerii din Versiunea Autorizată îi lipsește forța exprimării, necesară pentru a transmite ilustrația potrivită. Ea declară în termeni moderați că „bărbatul și-a luat concubina și le-a adus-o afară”. Dar traducerea originală ebraică și multe altele arată că sârmana femeie nu s-a supus unei asemenea infamii; ea a fost luată cu violență și bărbatul ei a aruncat-o cu forța la gloată, ca jertfă pentru patimile lor mârșave. Levitul n-a avut iubire pentru concubina sa, n-a avut respect pentru trupul ei, pe care el îl poseda ca pe al său. Degenerații au abuzat toată noaptea de nefericita femeie. Zorile au găsit-o târându-se cu greutate spre ușa în spatele căreia bărbatul ei sta culcat în siguranță și prăbușită, strângând, în mod jalnic, cu mâinile pragul ușii – Jud. 19:25,26.

Bestialitatea beniamiților este egală cu cruzimea levitului, aflat acum în siguranță. Întâmpinarea de către el a concubinei, în timp ce aceasta zăcea distrusă pe pragul ușii, după o noapte de chin, un chin la care el o împinsese pentru a-și salva propria piele, a fost inumană și nesimțitoare: „Scoală-te și hai să mergem!”. Tăioasa poruncă n-a primit nici un răspuns. Trupul tăcut nu se mișca; nu, el nu avea să se mai miște vreodată. Concubina era moartă. În timp ce grozăvia tragediei pătrundea simțurile insensibile ale levitului, el a adunat-o de jos uluit și a călătorit în liniște spre casă.

Levitul dorea să vadă că justiția va pedepsi pe criminali. El a dorit să miște semințiile lui Israel să stea la judecată în acel caz. Cum putea face el asta? Cum putea el să convingă asistența de hidoșenia crimei celor din Ghibea? Cum putea el să scoată din nepăsarea ei față de imoralități, o națiune depărtată de Dumnezeu, să îndrepte atenția generală spre cauza lui și să stârnească un resentiment aprins împotriva făptașilor unui act atât de mârșav și inuman? El a găsit o cale, una cu sânge rece, care îți dă fiori. Nu mesageri au fost trimiși la fiecare seminție, deși ei, fără îndoială, dădeau un raport îngrozitor despre acea noapte oribilă. Un colet însângerat, trimis fiecărei seminții, inclusiv celei a lui Benjamin, vorbea mai mult decât puterea cuvintelor. El împărțise trupul concubinei în douăsprezece bucăți și trimisese câte o bucată fiecărei seminții – Jud. 19:27-30.

Aceasta a avut efectul dorit. A urmat imediat acțiunea unită națională. Tot Israelul, cu excepția beniamiților, s-a adunat ca un singur om pentru Domnul la Mițpa. Erau prezenți patru sute de mii de oameni care scoteau sabia. Cât de mult demonstrează aceasta forța chemării levitului! Israelul nu se ridicase așa de unit împotriva cananiților în zilele acelea. Ei nu se adunaseră nici împotriva daniților, pentru hulele lor de idolatrie de la Dan, rele ce se întâmplaseră probabil cu câțiva ani mai înainte. Dar mutilarea de către levit și etalarea cadavrului victimei declanșase furia în Israel. Oștirile adunate au ascultat până la capăt relatarea levitului. S-a ajuns la o concluzie neîntârziată și unanimă: „Tot poporul s-a sculat ca un singur om și a zis: Niciunul din noi să nu se ducă în cortul lui și nimeni să nu se întoarcă acasă; Iată acum ce vom face cetății Ghibea: Să mergem împotriva ei după cum vom ieși la sorț” – Jud. 20:1-11.

Ceea ce ar fi putut trece ca o discuție minoră, s-a transformat într-un război civil la scară mare, atunci când seminția lui Benjamin a refuzat să predea justiției pe perversii din Ghibea. În felul acesta întreaga seminție a fost părtașă la vină. După ce l-au întrebat pe Domnul și au primit răspuns, forțele coaliției celor unsprezece seminții s-au îndreptat împotriva Ghibei. Bătălia din prima zi i-a pricinuit pierderi grele Israelului; ei s-au retras. Și ziua a doua îi găsește pe beniamiții războinici, cu mortalele lor aruncătoare de pietre, respingând, clătînându-se, forțele Israelului, probabil înainte ca izraeliții ce scoteau sabia să poată da piept cu dușmanul (Jud. 20:16). Potopul mortal de pietre aruncat de contraatacul beniamit însemna iarăși înfrângere pentru Israel. Foarte epuizați și nedumeriți, luptătorii își găsesc drumul înapoi spre tabără, după cea de-a doua înfrângere, și-și petrec timpul plângând și postind înaintea Domnului. În seara aceea sosesc vești bune. Prin Fineas, nepotul lui Aaron, asigurarea Domnului este: „Mâine îi voi da în mâinile voastre” (Jud. 20:28). Și

așa a fost. În seara zilei următoare numai șase sute de luptători beniamiți mai trăiau. Ei au fugit spre o ascunzătoare din stânca Rimon. Izraeliții victorioși i-au executat pe toți ceilalți care au rămas din Benjamin, bărbați și femei – Jud. 20:29-48.

Drept consecință la toată această vărsare de sânge pentru ștergerea păcatului Ghibei, în capitolul de încheiere al cărții Judecătorii este înregistrat un măcel mai mare. Înainte de războiul împotriva lui Benjamin, izraeliții juraseră că nici unul din ei nu-și va da fiicele de neveste pentru cei din Benjamin. Acum, cu victoria câștigată, învingătorii plângeau. De ce? Deoarece seminția lui Benjamin părea condamnată la dispariție, iar aceasta lăsa o seminție mai puțin în Israel. Femeile din seminție fuseseră nimicite. Unde să-și găsească tovarășe de viață cei șase sute de bărbați refugiați? Ei se aflau într-o dilemă: nu-și puteau lua soții dintre păgânii din împrejurimi - legea lui Iehova interzicea acest lucru; nu-și puteau lua soții nici din celelalte seminții - jurământul excludea acest lucru. Un remediu parțial a fost nimicirea izraeliților din Iabesul Galaadului, care refuzaseră să răspundă chemării să se adune împotriva beniamiților. Au fost cruțate fecioarele, furnizând astfel patru sute de soții pentru beniamiți – Jud. 21:1-15.

Mai trebuiau încă două sute. Izraeliții le-au propus beniamiților: „Duceți-vă și stați la pândă în vii. Uitați-vă și când veți vedea pe fetele din Silo ieșind să joace, să ieșiți din vii, să luați fiecare câte o nevestă din fetele din Silo”. Jocurile caracterizau adesea sărbătorile închinării la Silo și fără îndoială, cu o astfel de ocazie beniamiții și-au făcut rost de soții. Pentru a liniști pe părinții sau rudele fetelor, ce obiectau, izraeliții trebuiau să zică: „Iertați-i pe bărbați că și-au luat soțiile cu forța, căci dacă voi le-ați fi dat pe fete, ați fi fost vinovați că v-ați călcat legământul” (Jud. 21:19-23; *Moffatt*). În felul acesta izraeliții au respectat litera legământului lor și seminția lui Benjamin a supraviețuit crizei cauzate de perversii depravați din Ghibea.

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

VOL. LXV

15 NOIEMBRIE 1944

NR. 22

STRĂINUL ȘI DREPTURILE LUI

„Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptățesc pe străin și nu se tem de Mine, zice Iehova al oștirilor.” – Maleahi 3:5, *A.S.V.*

Guvernul Teocratic al lui Iehova este susținătorul drepturilor străinului. Vestea cea bună a guvernării Sale drepte este proclamată acum în întreaga lume, ca mărturie către toate națiunile. Scopul acestei proclamații nu este de a-i aduna pe cei ce vor fi membrii ai Teocrației cerești, ci de a-i aduna pe străini. De peste 19 secole, veștile bune ale 'Împărăției cerului', anume guvernarea Teocratică a lui Iehova prin Fiul Său, au fost predicate națiunilor. Rezultatul a fost că un popor a fost ales din cadrul națiunilor, pentru a fi legat de Fiul lui Dumnezeu în Împărăția Cerurilor. Aceștia au fost numiți de Iehova Dumnezeu „cei aleși”. (Faptele Apostolilor 15:14) La început, aceștia au fost luați numai din rândurile poporului israelit sau evreu. Trei ani și jumătate de acordare a acestui avantaj „după carne, lui Israel” a avut un răsunet mic. Atunci Iehova, prin reprezentantul Său pe pământ, a deschis bogățiile Împărăției pentru toți ne-evreii.

2. Toți acei pe care Iehova i-a chemat și i-a ales, indiferent dacă erau evrei sau nu, au primit un nou statut, un statut spiritual, astfel devenind Israeliți prin spirit, sau Israeliți spirituali, „Israelul lui Dumnezeu”. (Romani 2:28,29; Galateni 2:15,16). Numărul de membrii admiși în Împărăția cerurilor este limitat, este de numai 144.000 de oameni și există dovezi care arată că numai un număr mic din cei aleși și chemați în Împărăție mai sunt pe pământ. Aceștia sunt în fruntea proclamării Împărăției și pot pune mărturie cu privire la fondarea acesteia în anul 1914 d. Chr. De aici, predicarea extinsă a veștii bune la această dată târzie înseamnă că, cei ce se adună acum sunt supuși Împărăției, care vor trăi veșnic pe acest pământ odată curățat.

3. Aflând de Împărăție și de minunatul ei scop ca instrument al lui Dumnezeu, aceștia își dovedesc bunăvoința către ea, punându-se în serviciul ei și spunându-se ei. Ei fac aceasta în numele Regelui Isus Cristos și prin bunele relații cu Acesta, deoarece numai prin Rege au o cale către marele Conducător Teocratic, Iehova Dumnezeu. Astfel este un legământ pentru ei când îi dau Lui mai întâi ascultare și când Îl așează pe El deasupra statelor politice în care locuiesc în prezent pe pământ. Deși devotamentul lor complet către Iehova nu îi așează între „cei aleși”, ei au acum o mare contribuție în vestirea și preamărirea numelui Lui înainte de bătălia finală de la Armagedon. Ei nu devin israeliți spirituali, adică, nu vor face parte din Israelul spiritual care compune Împărăția cerurilor „cu Cristos Isus ca Împăratul ceresc. Dumnezeu, prin spiritul Său, nu le face nici o promisiune de a merge în cer, să domnească alături de Isus, și ei nu au nici o speranță că într-o zi vor fi în cer. În schimb ei mărturisesc să fie supuși umani sau pământești ai Teocrației cerurilor. Deci, printr-un comportament zilnic de acțiuni ascultătoare față de guvernarea Teocratică, ei declară deschis și cu curaj acest lucru în fața lumii.

4. Rămășița israeliților spirituali, care au chemarea Împărăției și care vor să-și facă chemarea și alegerea sigure, sunt atenți să nu disprețuiască aceste persoane devotate și binevoitoare. Cu iubire ei îi recunosc ca pe supușii umili ai Împărăției lui Iehova. Ei se bucură nespuse de acest devotament pentru Împărat, pentru că este o măsură a creșterii Împărăției. Având o legătură comună cu Împăratul și fiind separați prin aceasta de restul lumii și, în consecință, de

instituțiile politice, atât rămășița cât și „străinii” de bună credință acum locuiesc împreună și acționează împreună, în armonie. Cum ambele categorii avansează spre viitorul apropiat, când Împărăția cerurilor va domina întreg pământul, fără guverne omenești opuse ,ei ,atât rămășița spirituală cât și tovarășii lor pământești, sunt „străinii și călătorii” acestei lumi prezente, care stă sub puterea nelegiuitului Satan Diavolul. – 1 Petru 2:11.

5. Cum prietenia cu această lume înseamnă dușmănie față de Dumnezeu, poporul Lui va fi străin lumii, până la distrugerea ei finală la bătălia de la Armagedon.(Iacov 4:4) Sigur că, în această perioadă când lumea este lăsată să existe până la Armagedon, poporul lui Dumnezeu se poartă ca „străini și călători”, care respectă legile guvernelor lumii, ce nu contrazic legea lui Dumnezeu, dar aceste guverne nu apreciază aceasta. Datorită dușmăniei dintre lume și Împărăția așteptată a lui Dumnezeu, guvernele pământului urmează pe Satan Diavolul și pe pioșii săi religioși și caută să încalce drepturile de neclintit ale acestor „străini și călători”, oricând se ivește ocazia.

6. Acest drept este mai ales să i se închine Celui Prea Înalt fără opreliști, potrivit legii Lui și a imboldului conștiințelor lor luminate. De aceea, încercarea de a le lua drepturile, presupune punerea statului politico-religios deasupra lui Dumnezeu și apoi pedepsirea „străinilor și călătorilor”. Pentru ce? Pentru că urmează legea Lui și astfel nu ascultă legile nedrepte ale omului, modelate viclean împotriva celor care nu au nici o vină decât că ascultă întâi de Dumnezeu. Ascultarea față de Dumnezeu este dreptul fundamental al omului. Prin exersarea acestui drept, omul duce mai departe închinarea la Cel Suprem, Iehova. Aceasta este închinarea și ascultarea teocratică, deoarece Teocrația privește la Iehova Dumnezeu ca la Cel Prea Înalt și la Cel Atotputernic care conduce asupra întregului Univers, inclusiv pământul și pe oamenii acestuia.

STRĂIN ÎN CETĂȚILE TALE

7. Din partea organizației teocratice, nu există o oprimare a străinului și o îngrădire a drepturilor. Înainte de distrugerea orașului Ierusalim în anul 607 î.Chr. orașul Ierusalim era o Teocrație tipică. Adevărata Teocrație este guvernul perfect, 'Împărăția cerurilor' și este compusă din națiunea Israelului spiritual, sub conducerea „Împăratului împăraților”, Isus Cristos. Este reprezentată ca „Ierusalimul Ceresc”, „Noul Ierusalim ,pogorând de la Dumnezeu din ceruri” și picior de necredincios nu v-a călca vreodată în acel Guvern Teocratic. (Evrei 12:22; Apocalipsa 21:2, 10). Legat de acestea, profeția sfântă spune : „Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.”(Apocalipsa 21:24, 26). Acei ce merg în lumina acelei Guvernări Teocratice și vin la ea pentru mântuire, sunt cei de bună credință care ies din orice neam, în care este predicată evanghelia. În cele din urmă, înainte ca predicarea Evangheliei să se fi încheiat ,ei vor forma o mare gloată, pe care nimeni nu va putea să o numere. – Apocalipsa 7:9, 10,

8. Aceștia nu sunt Guvernul Teocratic, ci supușii lui. Deoarece nu sunt organizația Teocratică, ci se pun sub aceasta și sub instrucțiunile acesteia, acești oameni de bună credință nu sunt Israeliți spirituali. Ei sunt reprezentați ca fiind ai neamurilor, adică ai altor națiuni decât noua națiune a lui Iehova, „ Israelul lui Dumnezeu”. Fiind în relație cu rămășița Israelului spiritual, încă pe pământ, acești devotați „oameni de bună credință” din toate neamurile sunt reprezentați în legea din vechime a lui Dumnezeu ca fiind „călătorul” sau „străinul” dinăuntrul porților.

9. Faptul că sunt străini față de rămășița aleasă, nu înseamnă că persoanele devotate, de bună credință, sunt în conflict sau în dușmănie cu cei aleși sau că nu păstrează prietenie sau tovarășie cu aceștia. Din contră, rămășița aleasă și clasa „străinilor” se îndrăgesc și sunt în relațiile cele mai bune. Orice dispută, rivalitate și motiv de ceartă dintre ei au fost puse deoparte, atunci când servesc unit interesele Împărăției, Guvernul Teocratic. Ambele grupuri sunt

guverdate de o singură lege teocratică, legea lui Iehova, și ei se respectă și se ajută reciproc ca servi ai supremului Conducător Teocratic, Iehova Dumnezeu. Ei sunt împreună, în timp ce rămășița aleasă stă în frunte și ambii urmează pașii Regelui lui Iehova, Isus Cristos, indiferent unde îi conduce acesta. Rămășița aleasă are speranțe și promisiuni cerești, iar cei devotați și de bună credință au speranțe și promisiuni de viață veșnică pe pământ, dar ei nu lasă acest lucru să-i despartă, ca și cum asta ar fi cel mai important și hotărâtor factor. Ascultarea cu credință față de Dumnezeu, cu o integritate neștirbită față de El, este cel mai important lucru, ca ei să aibă o parte din Împărăția Lui, în justificarea numelui Lui sfânt și în dovedirea dreptului Lui la domnie universală. Ei sunt inseparabil uniți împreună pentru Împărăție și țelurile ei. De aceea termenul de „străin” sau „călător” dat clasei binevoitorilor pământești, nu are vreo conotație negativă, ci pur și simplu îi descrie ca nefiind israeliți spirituali sau moștenitori ai Împărăției. Termenul subliniază asocierea lor pământească temporară cu rămășița aleasă și supunerea lor față de Organizația Teocratică.

10. Guvernele creștinătății” ar trebui să ia notă că Dumnezeu a fost foarte atent cu drepturile „străinului”. În legea fundamentală, anume cele Zece Porunci, pe care El le-a dat națiunii teocratice a Israelului, la Muntele Sinai, El a făcut multe mențiuni speciale legate de „străin” sau „călător”. În a patra poruncă, unde stabilește o zi de odihnă săptămânală pentru poporul tipic, El nu a fost discriminatoriu împotriva „străinului”, ci a extins și pentru acesta beneficiile Sabatului, spunând: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate treburile. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a lui Iehova, Dumnezeuul tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca și robul și roaba ta să se odihnească întocmai ca tine.” (Deuteronomul 5:12-14 *A.S.V.*) „Locurile tale” se referă la orașele Israelului; și să fii un străin în aceste locuri însemna să locuiești acolo temporar.

11. Toți cei din Israel erau frați prin legături de sânge; așa că un „străin” nu era un israelit necunoscut din oraș. „Străinul” era un om care nu era prin naștere evreu. Nu era un străin aflat în trecere pentru afaceri egoiste pământești, având numai un interes comercial în națiunea aceasta. Era o persoană de bună credință care renunțase la viața în lumea ne-evreiască și care se mutase în orașele Israelului pentru a locui sau a avea o reședință temporară, pentru a I se închina lui Dumnezeu la un loc cu oamenii orașului. El recunoștea că era un credincios al lui Iehova, că israeliții erau poporul ales al lui Iehova; și se asocia în mod deschis cu ei, ca să împartă și binecuvântarea lor și să sufere împreună ocările lumii.

12. Din aceste motive, cea mai veche traducere greacă a Scripturii evreiești, Septuaginta, (*LXX*), traduce cuvântul *străin* cu *proselyste*, dar cuvântul evreiesc (*geer*) înseamnă pur și simplu „locuitor temporar”. Faptul că se închina la Iehova este subînțeles, pentru că evreii erau sub porunca lui Dumnezeu să distrugă din pământurile lor date de Dumnezeu pe toți locuitorii păgâni care practicau o religie. Aceasta arată că șederea străinului în oraș ar fi depins de practicarea închinării față de Iehova, la un loc cu vecinii lui evrei.

NURORILE LUI NOE

13. Străinii dinăuntru porților orașelor israelite nu au fost primii care să vină de la religioniști și de la religia lor și să se alăture servilor lui Iehova Dumnezeu. Este probabil că acest lucru să se fi petrecut înainte de marele potop din zilele lui Noe. Practica religiei pe pământ a început în grădina Edenului, când Adam și Eva nu l-au mai ascultat pe Dumnezeu și au adoptat ideile lui Satan, Șarpele acționând în consecință. În timpul celei de-a treia generații de la Adam, anume în zilele strănepotului său Enos, religia a început să fie organizată de așa natură încât să primească următorul comentariu biblic: „Lui Set i s-a născut și lui un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.” – Geneza 4:26, *Rotherham*

14. Acest text se referă la o chemare externă a numelui Lui, atribuindu-l sau oamenilor care Îl chemau, sau altor creaturi cum ar fi lucruri văzute în cer sau pe pământ. Acest lucru a adus prejudiciu numelui lui Iehova Dumnezeu. Toate acțiunile care au urmat, cât și comentariile biblice indică faptul că chemarea numelui lui Iehova nu era împletită cu credința în El, nici cu inimi curate închinare Lui. Era doar o practică religioasă care Îl înjosea pe Dumnezeu și îi îndepărta pe oameni de la slujirea Lui, slujire așa cum fusese făcută de oameni credincioși, de exemplu Abel, pe care Cain îl ucisese mișelește. Astfel, această chemare a Numelui lui Iehova a fost folosită ca paravan religios, pentru a practica cea mai respingătoare închinare la creaturi păgâne. În consecință, nu a îndreptat oamenii, ci a grăbit nevoia distrugerii religioniștilor pe tot pământul printr-un cataclism. Cu apropierea acestui potop nimicitor, Noe, bărbat credincios, a fost găsit potrivit cu însărcinarea construirii unei corăbii a salvării. Cei trei fii ai lui erau și ei credincioși și i s-au alăturat în construirea mării corăbii.

15. În vremea când instrucțiuni au fost date de Dumnezeu privind construirea arcei, fiii lui Noe erau căsătoriți, și instrucțiunile au fost ca nevestele lor să fie luate în arcă. De unde veneau aceste neveste nu este precizat. Datorită răspândirii religiei și a lipsei de credință în Iehova, rezultă din aceasta că aceste trei neveste ale fiilor lui Noe erau, fără îndoială, luate din familii religioase sau dintr-o relație religioasă. În timp ce fiii lui Noe erau crescuți de el în respect față de Dumnezeu slujit de acesta, cu nurorile lucrurile nu stăteau așa. Mai întâi ele erau străine închinării lui Iehova Dumnezeu în spirit și în adevăr. De aceea era necesar pentru aceste fete să abandoneze religia și să treacă de partea lui Noe, care era singurul cap de familie de care se zice că „umbla cu Dumnezeu” și care era „fără prihană” în ochii lui Dumnezeu (Geneza 6:9; 7:1). Aceasta înseamnă că aceste trei fete, intrând în familia lui Noe, au cunoscut mare batjocură și vorbe grele. De ce? Deoarece prezicerea lui Noe legată de neprihănire și potopul ce urma să vină nu a fost crezută, a fost batjocorit și respins, și el a fost sub mare ocară pentru numirea și slujirea curată a lui Iehova Dumnezeu. Datorită acestei dovezi de credință și pentru faptul că au avut încredere în Iehova Dumnezeu, Iehova a păstrat pe aceste neveste ale fiilor lui Noe, și ele au fost folosite să îndeplinească sarcina divină de a umple pământul depopulat de potop.

16. Este clar, de aceea, că aceste trei femei și soții lor, fiii lui Noe, reprezentau aceeași clasă de astăzi, ca „străinul din cetățile tale”. Cum Noe a fost folosit ca să illustreze imaginea lui Isus Cristos, se înțelege că fiii lui Noe și nurorile lui, prin care s-a împlinit mandatul divin tipic, reprezentau oamenii de bună credință, care suferă ocara lui Cristos împreună cu rămășița spirituală a corpului Lui, și care vor îndeplini mandatul divin pe pământ, după distrugerile de pe tot globul și după bătălia de la Armagedon. Asta înseamnă desigur, că asemenea persoane de bună credință vor fi ascunse sub arca Organizației Teocratice a lui Iehova, în timpul Armagedonului. Vor fi deci păstrați în viață pe tot parcursul sfârșitului lumii și vor intra în lumea nouă. – Țefania 2:1-3; Matei 24:37-39; Geneza 9:1-7.

CASA LUI AVRAAM

17. Marele test de abandonare a religiei pentru slujirea și închinarea la Iehova a marcat secolele imediat următoare potopului. În zilele lui Nimrod, stră-strănepotul lui Noe, religia a fost replantată și reorganizată pe pământ, fiind urmată de conduceri totalitare și războaie agresive de cucerire. Credința în Iehova Dumnezeu scăzuse așa de mult încât, cu patru sute de ani după potop adică în pragul morții lui Noe, închinarea la Iehova era susținută de numai doi bărbați, regele Melhisedec din Salem, și Avraam (sau Avram) din orașul Ur din Haldeea. Apostolul Pavel, în Evrei capitolele 5 și 7, ne spune, fără urmă de îndoială, că Melhisedec a fost folosit ca un simbol al lui Isus Cristos, Regele Guvernului Teocratic al lui Iehova. Supușii lui Melhisedec, care locuiau înăuntrul porților Salemului, trebuie să se fi alăturat regelui lor în închinarea la Iehova și el se ocupa de sacrificii, ca preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt. Atunci ei reprezentau pe supușii

lui Cristos Isus, „Prințul Păcii”, care supuși vor moșteni viața veșnică pe pământ după Armagedon. Acești supuși includeau clasa „străinului”, „oamenii de bună credință” de astăzi, care vor supraviețui Armagedonului și care, împreună cu rămășița aleasă, vor duce închinarea curată față de Dumnezeu Iehova în veci în Lumea Nouă.

18. Deoarece Avraam a pus sub semnul întrebării religia, care prevala în zilele lui și deoarece el practica închinarea față de Iehova ,astfel dovedind credința adevărată, Iehova Dumnezeu a făcut cu el un legământ. Prin exprimarea lui acest legământ descoperirea că într-o zi toate familiile pământului vor fi binecuvântate de Iehova, cel mai înalt Părinte, și că această binecuvântare de la Iehova, Tatăl ceresc, va veni prin seminția regală al lui Avraam și prin neamul lui regal de fii. Însă cei ce blestemau și aduceau ocară numelui lui Iehova, Tatăl, nu ar primi binecuvântarea ,ci ar fi blestemați cu nimicirea veșnică. „Avram”, numele patriarhului a cărui credință l-a făcut să încheie legământul cu Iehova, înseamnă „tată sublim”. Numele de mai târziu „Avraam” înseamnă „tatăl unei mulțimi” și se referă la neamul regal de fii cărora el le va fi tată. (Geneza 12:1-3) Întrebarea apăruse demult: Cine va fi sămânța prin care va veni neamul care va înfăptui scopul lui Dumnezeu? Acel „neam” reprezintă Guvernul Teocratic sub Iehova, anume, familia regală sub Isus Cristos, Sămânța . „Și seminței tale , adică Hristos.” (Galateni 3:16). După ce Avraam a făcut dovada credinței lui, părăsind pământul lui natal Haldeea și intrând în Canaan, pământul făgăduit, el a pus întrebarea de mai sus lui Iehova Dumnezeu.

19. Când Avraam a intrat în Canaan, în al șaptezeci și cincilea an al vieții sale și legământul era încheiat, el era fără copii. Totuși el avea o casă mare. Nepotul său Lot, fiul lui Haran, fratele lui Avraam, locuia și el acolo. În scurt timp corturile și turmele lor erau atât de multe încât a trebuit ca Avraam și Lot să se separe, ridicându-și taberele la distanță, ca să evite certurile și neînțelegerile. Când a avut loc invazia Canaanului de către cei patru regi aliați din pământul Mesopotamiei și pământurile dinspre est, aceștia l-au luat ca prizonier pe Lot și întreaga lui tabără. Avraam avea o casă atât de mare încât a putut să strângă 318 „servitori antrenați, născuți în casa lui” și a plecat în căutarea lui Lot. Trei băștinași ai Canaanului și tovarășii lor au plecat cu luptătorii lui Avraam. Iehova Dumnezeu, căruia Avraam I se închina, i-a dat victorie asupra invadatorilor păgâni, și toți captivii și toată prada furată a fost dată înapoi, Lot a fost eliberat, la fel „femeile și toți oamenii” (Geneza 14:1-6). După aceasta Avraam a întâlnit pe regele Melhisedec și a primit binecuvântarea lui, în justificarea numelui lui Iehova. – Geneza 14:17-20.

20. Avraam și nevasta lui fără copii Sara I se închinau lui Iehova Dumnezeu și căutau să trăiască în armonie cu legământul făcut. Stăteau departe de pământurile natale și refuzau să se amestece în treburile lumești ale cotropitorilor păgâni ai pământului promis. Se țineau curați de religia acestor iubitori ai Diavolului; țineau religia departe de tabăra lor. Nu numai Avraam și Sara l-au urmat pe Iehova, ci și toată casa lor. Deși nu se înrudeau cu Avraam, locuitorii casei se închinau de asemenea lui Iehova ,alături de stăpân și de stăpână. Avraam i-a învățat închinarea la unicul Dumnezeu viu și adevărat, la Cel Atotputernic, al cărui nume este Iehova. De aceea chiar înainte ca Sara să îl nască pe unicul ei fiu, Avraam avea deja mărturie de la Dumnezeu legat de aceasta: „Căci Avraam va ajunge, negreșit, un neam mare și puternic și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el, să țină calea DOMNULUI, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel DOMNUL(Iehova) să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit”. – Geneza 18:18, 19.

21. Că Avraam a rămas credincios drumului ales o arată Iehova când spune fiului acestuia, Isaac: „Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam.” Casa lui l-a urmat pe Avraam părăsind ținuturile natale, rupând orice legături religioase existente. Ei și-au asumat împreună cu Avraam greutățile unui ținut necunoscut, „ținutul

Canaanului” și au împărțit cu el orice ocară care cădea asupra lui pentru închinarea față de Iehova Dumnezeu.

22. Un an înainte de nașterea lui Isaac, Dumnezeu l-a asigurat pe Avraam de un fiu cu Sara și a stabilit cu Avraam legământul circumciziei: „Dumnezeu i-a zis lui Avraam: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.... La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, neam după neam: fie că este rob născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu face parte din neamul tău. Va trebui tăiat împrejur ,atât robul născut în casă cât și cel cumpărat cu bani; și astfel legământul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legământ veșnic. Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului lui, să fie nimicit din mijlocul neamului său; a călcat legământul Meu.” (Geneza 17:9-14). Acest legământ al circumciziei era o dovadă a credinței arătată de Avraam până atunci. Apostolul Pavel a spus în legătură cu Avraam : „Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, ca să fie tatăl tuturor celor care cred”. (Romani 4:11) Era un legământ al neprihănirii, care atesta curățenia de legături religioase sau demonism și mărturisind credința față de Cel Atotputernic, Iehova, Dumnezeul legământului avraamic.

23. Întrebarea în legătură cu cel care va fi numit moștenitorul promisiunii avraamice, era o întrebare importantă și atunci s-a stabilit. Dumnezeu i-a dat patriarhului un nou nume, „Avraam” datorită legământului circumciziei. Nu numai atât,dar Dumnezeu a dezvăluit faptul că sămânța lui Avraam avea să fie numită în fiul pe care bătrâna Sara urma să-l aibă: „Voi face un legământ între Mine și tine, și te voi înmulți nespuse de mult ... nevastă-ta Sara îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.” La care Iehova Dumnezeu a adăugat mai târziu următorul sfat: „din Isaac va ieși o sămânță, care va purta cu adevărat numele tău.” – Geneza 17:5, 19-21; 21:12.

24. Indiferent dacă era sau nu sămânța, toată partea bărbătească din casa lui Avraam, care nu vroiau să fie ruși de neamul lor, s-au supus circumciziei împreună cu stăpânul lor Avraam, în ascultare de Marele Teocrat, Iehova. Au ascultat această lege teocratică chiar în acea zi, așa cum este scris: „Și toți oamenii din casa lui, robi născuți în casa lui, sau cumpărați cu bani de la străini, au fost tăiați împrejur împreună cu el.” (Geneza 17:26, 27). Aceasta includea pe Eliezer din Damasc, îngrijitorul sirian al averilor casei. Astfel când Eliezer, sau „cel mai bătrân rob din casa lui”, avea să fie trimis în misiunea de a procura o nevastă pentru Isaac, fiul lui Avraam, acest servitor a jurat în numele lui Iehova. În timpul înfăptuirii misiunii, acest servitor a folosit privilegiul rugăciunii către Dumnezeul adevărat, spunând: „O Iehova, Dumnezeul stăpânului meu, Avraam”, și a cerut lui Dumnezeu îndrumare și binecuvântare. Când rugăciunile lui au fost ascultate de Dumnezeu prin îndrumări și binecuvântări, servitorul I s-a închinat fără ocolișuri lui Iehova și a luat seama la bunătatea acestuia. Servitorul era nerăbdător să nu întârzie sau să încurce împlinirea voinței lui Iehova. În tot ce făcea se arăta credincios lui Iehova. – Geneza 24:1-56. *A.S.V.*

25. Isaac, în care a fost chemată sămânța lui Avraam, reprezenta pe Cristos Isus, cu care credincioșii sunt înrudiți prin înfiere, ca și copiii ai lui Iehova Dumnezeu. Așa stând lucrurile, cei din casa lui Avraam ,în afară de Isaac, care cinsteau același Dumnezeu ca și Avraam, Sara și Isaac, nu puteau reprezenta pe cei ce vor moșteni alături de Cristos Isus Împărăția. Acest fapt ne este reliefat în legătură cu îngrijitorul averilor lui Avraam, când Avraam era mult trecut de șaptezeci și cinci de ani și încă fără copii. Problema moștenitorului legământului avraamic, îi era prezentă mereu în minte. Când Iehova i-a spus lui Avraam că El va fi Mai Marele Avraam și era marea răsplată, Avraam și-a dezvelit sufletul zicând: „Iehova Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.” La care Iehova a arătat profetic spre Cel ce va fi Regele Guvernului Teocratic spunând: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” (Geneza 15: 1-5. *A.S.V.*). De aceea, când s-a

născut Isaac și a crescut ca să devină moștenitorul stăpânului, cei din casa lui Avraam au devenit însoțitorii stăpânului. Nici unul nu a moștenit privilegiul promisiunii avraamice, deși ei aveau credința în acest legământ, I se închinau lui Iehova Dumnezeu și erau circumciși ca și Avraam.

26. Acest fapt duce la concluzia că servitorii casei lui Avraam reprezentau clasa actuală a „străinului”. Ei nu sunt chemați în Împărăție, ca membrii înfiați ai „seminței lui Avraam”. Acesta nu este dreptul lor de la Dumnezeu. Indiferent de ce funcții oficiale pot ei deține cu partea vizibilă a Organizației Teocratice, „străinii” nu sunt moștenitori ai lui Dumnezeu, ci sunt servitorii Lui. Ei sunt însoțitorii rămășiței de co-moștenitori ai Împărăției. Împreună cu această rămășiță ei I se închină aceluiași Dumnezeu și sunt învățați de același mare Învățător, Iehova, Marele Avraam, în care toate neamurile, inclusiv clasa „străinului”, vor fi binecuvântate datorită credinței și a supunerii.

27. Clasa „străinului” sau a „simbriașului” intră în legământ cu Iehova Dumnezeu, așa cum se arată în legământul circumciziei, și această clasă se îndeletnicește cu credința săf se păstreze curată și nepătată de lume și religie sau de cinstirea demonilor. Așa cum Avraam a întors spatele pământului său natal Ur din Haldeea și nu s-a amestecat în treburile ținutului în care era străin, așa fac și aceștia. Ei se întorc cu spatele la lume și nu mai trăiesc pentru ea, ci păstrează o poziție neutră față de politică și controverse. Ei suferă ocările care cad asupra Marelui Avraam și a tuturor celor ce Îl servesc; și în maniera lui Avraam, ei privesc în față la Lumea Nouă a dreptății, pe care Iehova o construiește pe temelia măritului oraș teocratic, Împărăția. – Evrei 11:8-16.

ALȚI STRĂINI

28. În zilele lui Iacov, nepotul lui Avraam, prin care privilegiile legământului avraamic erau duse mai departe, oamenii orașului Sihem vroiau să între într-o alianță prin căsătorie cu Iacov și casa acestuia. Când condiția legământului circumciziei a fost spusă sihemiților, aceștia au arătat că doreau să I se închine lui Iehova Dumnezeu, dar doar cu vorba. Doreau să se alieze cu cei ce-L cinsteau pe Iehova Dumnezeu numai pentru avantajele egoiste pe care această alianță le-ar fi oferit. De aceea, când au fost circumciși, având scopuri egoiste în minte, acest lucru nu a fost binecuvântat de Dumnezeu; și alianța dorită cu acești hitiți păgâni, descendenții lui Canaan cel blestemat, nu a trecut de această etapă și s-a transformat într-un dezastru. (Geneza 34:1-31; 49:5-7). Pentru auto-mulțumire și nu din dragoste, dreptate și dorință de a-L servi pe Dumnezeul sfințeniei, mulți pot încerca să se asocieze cu rămășița „poporului sfânt” al lui Dumnezeu, dar nu vor avea bunăvoința și protecția Lui. Ei suferă consecințele ambițiilor lor egoiste, și nu ajung la dreptul „străinului” care este încântat de Iehova Dumnezeu într-un mod lipsit de egoism.

29. Iacov a luat măsuri să scoată orice urmă de religie dintre cei care au plecat cu el din ținutul Siriei. „Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm și să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului care m-a ascultat în ziua necazului meu și care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o.” Întreaga casă a lui Iacov s-a conformat și toți au început să I se închine lui Iehova, la Betel. Acolo Dumnezeu a confirmat schimbarea numelui din Iacov în „Israel”; din care cauză descendenții lui Iacov sunt numiți „copiii lui Israel” sau „Israelul după carne.” (Geneza 35:2-15). De acolo Iacov a plecat spre sud ca să-și viziteze tatăl foarte bătrân, înainte să moară. „Iacov a ajuns la tatăl său, Isaac, la Mamre, la Chiriati-Abra, care este tot una cu Hebronul, unde locuiseră ca străini Avraam și Isaac. Zilele vieții lui Isaac au fost de o sută optzeci de ani.” (Geneza 35: 27, 28). La moartea lui Isaac, Iacov, ca moștenitor al legământului avraamic, fără îndoială a intrat în posesia unei mari părți a taberei și a casei tatălui său Isaac. Fratele lui Iacov, Esau, a părăsit Canaanul pentru ca Iacov să poată ocupa pământul, ducându-se și mai la sud, cu casa lui, în ținutul Seir. – Geneza 35:29; 36:6-8.

30. Când s-a împlinit vremea, iubitul fiu al lui Iacov, Iosif, a fost vândut în Egipt și cei din casa lui Iacov nu au mai știut nimic despre el. Când după douăzeci și unu de ani au aflat că Iosif ajunsese prim-ministrul Egiptului, Iosif, cu aprobarea faraonului, și-a invitat tatăl, pe Iacov și toată casa acestuia să se mute din Canaan în Egipt, din cauza foametei generale din acele timpuri. Această invitație a fost acceptată. Astfel, de la începerea călătoriei de 215 ani în Egipt, erau legați de copiii lui Israel un număr mare de oameni, pe lângă cei 70 de oameni rude directe cu Iacov. Toată această casă de servitori ai copiilor lui Israel au fost circumciși potrivit cu cerința de alăturare cu casa moștenitorului avraamic. Toți se închinau lui Iehova Dumnezeu așa cum făcea și familia lui Iacov, zis Israel. – Geneza 46:8-27; Exodul 1:1-6.

31. Chiar și după moartea lui Iacov și a fiului acestuia Iosif, prim-ministrul Egiptului, populația copiilor lui Israel a crescut minunat. Acest lucru s-a întâmplat în ciuda unor legi restrictive, aducătoare de moarte, pe care guvernul egiptean gelos le-a impus mai târziu israeliților. Bindecuvântarea lui Iehova Dumnezeu asupra israeliților în acest scop a fost pentru numele Lui și într-o măsură mai mică pentru păstrarea slavei Lui și pentru că au stat separați de Egipt și religia demonică a acestuia. (Exodul 1:7-20). Această înmulțire a credincioșilor lui Iehova trebuie să fi fost adevărată nu numai cu israeliții din naștere, dar și cu servitorii casei care erau credincioși slavei Dumnezeului lui Israel. Fără îndoială această multitudine de asociați și străini ,care locuiau cu israeliții în Gosen a crescut și cu adăugirea celor care învățau de Dumnezeu Israelului și care vedeau dovezi ale puterii Lui și ale bunăvoinței Lui față de israeliți și care ,în consecință, renunțau la idolatrizarea demonilor egipteni și se atașau poporului sau neamului ales al lui Iehova. Aceasta trebuie să se fi întâmplat și mai mult în vremea când se apropia ieșirea din sclavie și Iehova și-a arătat puterea peste mărețul Egipt, trimițându-i cele zece plăgi. Stă scris :„Moise era foarte bine văzut în țara Egiptului, înaintea slujitorilor lui Faraon și înaintea poporului.” – Exodul 9:16; 11:3.

„MULȚIMI DE TOT SOIUL”

32. Iehova a luat aminte cu îndurare de toată această mulțime de non- evrei atașați servirii israeliților. Ei se întorseseră cu fața de la Egipt și se alăturaseră celor pe care îi vedeau ca fiind poporul lui Iehova, Dumnezeul Cel Atotputernic. Când a venit vremea, Iehova i-a dat lui Moise instrucțiunile pentru israeliți cum să evite a zecea plagă și să le rămână în viață întâii născuți. Iehova le-a spus că trebuie să sărbătorească masa de Paște. „Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: Iată porunca privitoare la Paște; nici un străin să nu mănânce din ele. Să tai împrejur pe orice rob cumpărat cu bani, și apoi să mănânce din ele. Veneticul și simbriașul să nu mănânce. ...Toată adunarea lui Israel să facă Paștele. Dacă un străin, care va locui la tine, va vrea să facă Paștele Domnului, orice parte bărbătească din casa lui va trebui tăiată împrejur; apoi se va apropia să le facă, și va fi ca și băștinașul; dar nici un netăiat împrejur să nu mănânce din ele. Aceeași lege va fi pentru băștinaș, ca și pentru străinul, care va locui în mijlocul vostru.” – Exodul 12:43-49 *A.S.V.*; de asemeni Numeri 9:14.

33. Mai departe, vorbind de sărbătoarea de șapte zile a pâinii nedospite, care trebuia să urmeze mesei de Paște, Iehova a spus: „Timp de șapte zile, să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mânca pâine dospită va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băștinaș.” (Exodul 12:18, 19). Astfel Dumnezeu recunoștea drepturile străinului și ,de asemenea, serioasa responsabilitate a acestuia legată de paște.

34. Evident este că mulți servitori cumpărați au fost circumciși și au mâncat pâinea, ca și mulți străini care au ales să locuiască cu israeliții. Când îngerul distrugător al lui Dumnezeu a lovit întâii născuți ai Egiptului și israeliții au plecat ca neam liber din țară, o mare mulțime din acești străini, de multe neamuri, luaseră legământul circumciziei și mâncaseră paștele și trecuseră la închinarea față de Iehova Dumnezeu. Aceștia au părăsit pământul Egiptului odată cu Israel.

Legat de plecarea lor din Ramses, înscrisurile ne spun de semințiile israelite și însoțitorii acestora: „Copiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, în număr de aproape șase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, afară de copii. O mulțime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi.” (Exodul 12:37, 38). Asemenea mulțimi de tot soiul reprezintă pe oamenii de bună credință, care se devotază Domnului prin sacrificiul „Mielului lui Dumnezeu care ia păcatele lumii.” Aceștia înțeleg că rămășița martorilor lui Iehova, sub Marele Moise, Cristos Isus, sunt cei aleși de Dumnezeu, în ciuda faptului că poartă dușmănia lumii, și se alătură lor în separarea de lume, deoarece sunt de partea lui Dumnezeu și sunt poporul Lui liber. Sunt de tot soiul, sau o mulțime de tot soiul, deoarece ei nu sunt israeliți spirituali ai organizației Teocratice, ci sunt reprezentanți din multe neamuri ale lumii, care Îl caută pe Iehova Dumnezeu.

35. „Mulțimea” aceasta se dedică slavei Lui, în tovărășia rămășiței Israelului spiritual. Unindu-se, prin cinstirea Lui, cu poporul liber al lui Dumnezeu, acești străini de bună credință devin și ei eliberați acum, de lumea simbolizată prin Egipt. Devin liberi prin puterea adevărului care îi eliberează, și îi plasează sub Organizația Teocratică liberă, și prin păstrarea instrucțiunilor organizației. Cum poporul liber al lui Iehova este acum în afara Egiptului, având egiptenii tiranici pe urmele lor, rămășița aleasă privește înainte spre Marea Roșie a Armagedonului, ca să îi scape în veci de acești tirani răutăcioși. Așa că „mulțimea de tot soiul” din ziua de azi, compusă din străini de bună credință, merg cu ei și după ei. Ei de asemeni se așteaptă să treacă vii prin bătălia Armagedonului și să iasă în siguranță pe malul celălalt, ca să ridice lui Iehova, Izbăvitorul, laudele lor în Nouă Lume liberă. – Exodul 14:21-31.

36. Prin această tovărășie în serviciul Domnului, străinii de bună credință împart experiențele de bucurie și suferință cu rămășița aleasă. Ca și mulțimile de tot soiul, în timpul celor patruzeci de ani în care izraeliții au umblat în deșert, acești „străini” de astăzi sunt supuși aceluiași teste de rezistență și aceluiași dovezi de credință ca cele care sunt aplicate rămășiței alese. Este dezastruos pentru ei să privească înapoi spre lume, Egiptul simbolic, și spre plăcerile acesteia pe care le-au lăsat în urmă, și să se plângă, murmurând din cauza drumului greu pe care merg acum spre Lumea Nouă. Pericolul la care sunt expuși a fost prezis în al doilea an după exodul Israelului din Egipt. În Numeri 11:4-10 stă scris: „Adunăturii de oameni, care se aflau în mijlocul lui Israel, i-a venit poftă, ba chiar și copiii lui Israel au început să plângă, și să zică: „Cine ne va da carne să mâncăm? Ne aducem aminte de peștii pe care-i mâncam în Egipt, și care nu ne costau nimic, de castraveți, de pepeni, de praji, de ceapă și de usturoi. Acum ni s-a uscat sufletul; nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana aceasta [pâine miraculoasă din ceruri]....Moise a auzit pe popor plângând, fiecare în familia lui și la ușa cortului lui. Mânia DOMNULUI s-a aprins cu tărie. Moise s-a întristat”. Cei ce plâneau și se văitau au primit după poftă, carne din abundență; dar după aceasta s-a abătut asupra lor rău și o urgie foarte mare. „Au pus locului aceluia numele Chibrot-Hataava (Mormintele lăcomiei); pentru că acolo au îngropat pe poporul apucat de poftă.” – Numeri 11:31-34, *margin*.

37. Acest dezastru și cauzele lui au fost puse în scris, ca avertisment astăzi rămășiței alese și însoțitorilor lor, peste care a venit sfârșitul lumii. Așa cum scrie apostolul Pavel: „Totuși cei mai mulți dintre ei [nu câțiva], n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Să nu cârțiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10:5-11). Poporul lui Iehova are dreptul la mâncare, atât naturală cât și spirituală, dar în funcție de nevoi și de timpul potrivit. Dar nu au voie să se plângă și să cârtească împotriva proviziilor lui Iehova, comparându-și situația cu cea a lumii și punând lucrurile materiale de pe pământ mai presus de hrana spirituală și privilegiile și libertatea de care se bucură. Și clasa „străinului” nu are dreptul să incite sau să provoace plângeri sau nemulțumire împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Marelui Moise, ca

adunăturile din deșert. Sugestia teocratică este: „Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns.” – 1 Timotei 6:6-8.

ȘI ÎNCĂ ALȚI STRĂINI

38. Cu trecerea timpului, străinii care au ales să locuiască cu poporul ales de Dumnezeu, au crescut în număr, realizând o creștere, odată cu avansarea timpului, a numărului de însoțitori pământești ai rămășiței alese. Promisiunea bunătății lui Iehova însoțitorilor „străini” pentru că s-au implicat cu rămășița aleasă a Israelitilor spirituali este prezisă în Scriptură. În timp ce israeliții făcuseră tabăra în Sinai, muntele lui Dumnezeu, pentru a primi legea scrisă a legământului lui Iehova cu ei, tabăra fu vizitată de ruda prin alianță a lui Moise, anume Ietro, preotul Madianului. El nu era israelit ci madianit, și era, se pare, fiul lui Reuel (sau Rague) socrul lui Moise. Se pare că Ietro mai era numit și „Hobab”, care Hobab era cumnatul lui Moise. Din cele șapte fete ale lui Reuel, Moise s-a însurat cu Sefora, în timp ce el locuia în ținutul Madian, fiind exilat din Egipt. (Exodul 2:15-22; 3:1; 4:18-20, 24-26; 18:1-27; Numeri 10: 29-32) Sefora, și nu Moise, a circumcis primul născut de sex bărbătesc, și așa a intrat în relație cu Iehova Dumnezeu prin legământul circumciziei, ca și cum ar fi fost măritată cu Iehova. Ea a spus îngerului trimis de Iehova, care a apărut și a amenințat viața copilului: „Tu ești un soț de sânge pentru mine.” „Și el [îngerul lui Iehova] l-a lăsat [pe copil]. Atunci a zis ea: „Soț de sânge!” din pricina tăierii împrejur.” (Exodul 4 : 24-26) Se pare că Sefora s-a întors în Madian la fratele ei, Ietro sau Hobab. Acest lucru cerea ca fratele ei s-o aducă cu fiii ei înapoi la Moise, atunci când israeliții au făcut tabăra la Muntele Sinai. – Ex. 18 : 1-7.

39. După ce și-a primit nevasta și cei doi fii, Moise a povestit cumnatului său toate manifestările de bunătate ale lui Iehova către Israel până atunci. Auzind Ietro, sau Hobab, s-a bucurat și l-a recunoscut pe Iehova ca fiind Dumnezeu peste toți dumnezeii, și a adus o jertfă către Iehova Dumnezeu. Recunoașterea lui Iehova ca Dumnezeu se poate să fi fost datorită mărturiei lui Moise către el, în timpul exilului de patruzeci de ani din Madian. (Exodul 18 : 8-12) Moise a putut, cel puțin, să îmbogățească cunoștințele lui Ietro legate de Iehova. Din acest motiv Iehova a folosit acest non-israelit să dea sfaturi lui Moise, legate de căpetenii asociate, pentru a-l asista și a-l elibera pe Moise de judecata în problemele controversate ale israeliților. Moise a găsit bun de urmat acest sfat de la ruda lui credincioasă. (Exodul 18 :13-27; Deuteronomul 1:9-19) Se pare că această discuție între Moise și fratele nevastei lui a avut loc odată cu cea menționată în Numeri 10 : 29-34: „Noi plecăm spre locul despre care DOMNUL a zis: „Eu vi-l voi da.” Vino cu noi și îți vom face bine, căci DOMNUL a făgăduit că va face bine lui Israel.” Moise nu vroia să îl priveze pe acest credincios madianit de dreptul lui la o porțiune din bunătatea lui Iehova către poporul ales al Israelului; și l-a invitat la o parte întreagă.

40. Hobab a răspuns invitației lui Moise: „Nu pot să merg; ci mă voi duce în țara mea și în locul meu de naștere.” Și Moise și-a reînnoit cererea: „Nu ne părăsi, te rog; fiindcă tu cunoști locurile unde putem să tăbărâm în pustie; deci, tu să ne fii călăuză. Și dacă vii cu noi, te vom face să te bucuri de binele pe care ni-l va face DOMNUL.” Moise știa că, în timp ce stâlpul de nor din timpul zilei și stâlpul de foc din timpul nopții ar putea să-i ducă la următorul popas, era totuși nevoie să trimită pe cineva de acolo să cerceteze ținutul, să găsească diverse lucruri necesare cum ar fi: apa, locuri pentru pășunat etc. Cunoașterea de către Hobab a aspectelor ținutului i-ar permite aflarea și localizarea unor asemenea cerințe repede, astfel contribuind la confortul poporului lui Iehova. Deci putea să-și arate priceperea în mare măsură în cadrul bunătății iubitoare a lui Iehova către poporul Său de legământ.

41. Acest madianit, Ietro sau Hobab, care i se închina lui Iehova ca Dumnezeu, reprezenta clasa „străinului” de astăzi. Poate că l-a lăsat pe Moise și s-a întors în Madian, totuși alte lucruri

dovedesc că s-a răzgândit și s-a întors la israeliții conduși de Moise și s-a pus în serviciul profetului pentru a servi așa cum am văzut. Cheniții, care au intrat în pământul făgăduinței odată cu Israel, erau descendenții acestui Hobab; și documentele arată că cheniții „s-au purtat cu bunăvoință față de copiii lui Israel, când s-au suit din Egipt”. (Judecătorii 1:16; 1Samuel 15:6) Iael, care a omorât pe asupritorul Israelului, bătându-i un țaruș în tâmplă până în pământ, în timp ce el dormea la ea în cort, era chenită, fiind „nevasta lui Heber Chenitul”, care era dintre „copiii lui Hobab, cumnatul lui Moise.” (Judecătorii 4:11, 17-22, *A.S.V.*; 5:24-27) Acest Hobab era și înaintașul lui Ionadab, fiul lui Recab, din Ionadab trăgându-se neamul „recabiților” (1 Cronici 2:55; Ieremia 35:1-19; 2 Împărați 10:15-28) Toți acești cheniți sunt folosiți în Scriptură să reprezinte „străinii” de azi și lucrările lor.

42. Înțelegerile dintre Moise și madianitul Hobab sau Ietro, arată că Iehova este mulțumit ca „străinii” de bună credință de azi să colaboreze cu rămășița aleasă, credincioasă din organizația Teocratică. Sugestiile lor legate de detaliile înfăptuirii mărturiei Împărăției sunt binevenite și luate în considerare, în lumina voinței lui Dumnezeu. Dacă aceste sugestii se potrivesc cu structura teocratică a organizației, ele pot fi urmate. Pot fi folosiți în lucrarea de teren, acționând ca servi teritoriali și ajutând la deplasarea confortabilă a servitorilor lui Iehova în cadrul lucrării. Rămășița aleasă credincioasă poartă răspunderea să facă bine acestor însoțitori de bună credință și să le facă complet accesibilă o porție din bunătatea pe care Iehova o conferă poporului Său, în drum spre Lumea Nouă.

43. Din cele de mai sus se vede cum clasa „străinului” printre israeliții naturali a apărut înainte de intrarea în pământul făgăduinței și stabilirea unei Teocrații tipice. Pentru un ghid complet al străinilor în legătură cu Teocrația, și a drepturilor lor legat de aceasta și exact ce înseamnă aceasta în ziua de azi, este necesar încă un articol în următorul număr, intitulat „Dreptul menținut al străinilor”.

Întrebări pentru studiu

1. Ce mărturie se proclamă în ziua de azi? și care este scopul acestei proclamații, în contrast cu cea a ultimelor 19 secole?
2. Cine este în fruntea proclamației Împărăției? și pe a cui adunare o indică predica lor intensificată?
3. Ce privilegii primesc cei ascultători de la Iehova Dumnezeu? Și ce dovedește dacă chiar au devenit Israeliti spirituali?
4. Care este atitudinea rămășiței alese spre cei devotați și de bună credință? Și care este legătura celor două clase cu lumea?
5. Cum se poartă acești „străini și călători” față de guvernele lumești? și cum reiese că aceste guverne nu apreciază acest comportament?
6. Care este acel drept inalienabil? Și ce urmare are încercarea de a lua acest drept?
7. a) Care este Teocrația adevărată și ce nu-i face organizația teocratică "străinului"? b) Cum este reprezentată această Teocrație și care sunt neamurile care merg în lumina ei?
8. De ce sunt acestea reprezentate în legătură cu rămășița aleasă, ca "străinul" sau "simbriașul"?
9. De ce termenul „străin” nu are vreo conotație negativă în acest caz, și cărui fapt atrage atenția?
10. În ce cod de legi a făcut Iehova multă referire la „străin” și cum?
11. Dacă nu era un israelit necunoscut, cine era „străinul din cetățile tale”?
12. Cum vorbește Septuaginta greacă și limba evreiască de acest „străin”, și de ce trebuie înțeles faptul închinării la Iehova?
13. Când a început pe pământ practica religiei și organizația ei?

14. Ce înseamnă de fapt chemarea numelui lui Iehova? Și ce grăbește aceasta?
15. Ce cale trebuia, în mod evident, să aleagă nurorile lui Noe, și cu ce urmări?
16. Pe cine reprezintă deci nurorile lui Noe, și cu ce urmări imediate?
17. a) Cum a devenit un test abandonarea religiei? Și care doi bărbați contemporani au susținut slava lui Iehova? b) Pe cine reprezintă, în mod evident, supușii din interiorul porților Salemului?
18. De ce a făcut Dumnezeu un legământ cu Avram, și ce dovedește exprimarea acestuia?
- (b) Ce întrebare a apărut repede în legătură cu aceasta?
19. Ce fapt arată că Avram, deși fără copii, avea o casă mare?
20. a) A cui închinare o practicau cei din casa lui și de ce? b) Ce declarație divină există în această privință?
21. Ce a arătat Dumnezeu lui Isaac legat de aceasta? Și ce curs greu urmă casa lui Avram?
22. Chiar înainte de nașterea lui Isaac, ce legământ a stabilit Iehova cu Avram, și ce însemna acesta?
23. Cu această ocazie cum l-a numit Iehova pe Avram, și ce a dezvăluit El?
24. Ce cale a urmat casa lui Avraam în respectarea legământului? Și cum a dovedit îngrijitorul avuției lui Avraam că era credincios lui Iehova?
25. Pe cine reprezenta Isaac? Și cum a arătat Dumnezeu lui Avraam cât de întinse sunt privilegiile casei lui legate de moștenirea legământului avraamic?
26. Pe cine reprezintă casa lui Avraam? Și care sunt privilegiile legate de Iehova și Împărăția Lui?
27. Cum ilustrează casa lui Avraam calea urmată de clasa "străinului"?
28. Ce cale au urmat sihemiții față de familia lui Iacov, ce rezultat a avut și ce concluzie tragem de aici?
29. a) Când și cum a înlăturat Iacov toate urmele religiei din casa lui, și cu ce avantaj divin pentru el? b) Ca urmare cum s-a mărit casa lui Iacov?
30. Cum s-a înfăptuit înmulțirea lui Israel în Egipt, și cine a fost alături de israeliți de la începutul acestei înmulțiri?
31. În timpul acestei înmulțiri, cum s-a schimbat numărul de israeliți și, de asemenea, numărul de însoțitori? De ce?
32. La a zecea plagă asupra Egiptului cum a arătat Iehova că avea milă de acești însoțitori non-israeliți?
33. La sărbătoarea pascală, ce responsabilități a stabilit Iehova pentru străin?
34. a) Cine au fost cei care au plecat în marș cu israeliții afară din Egipt și după înfăptuirea căror pași? b) Ce reprezintă toate acestea?
35. Cum și când sunt favorizați cu libertate, și de ce?
36. a) Datorită tovarășiei, ce bucurii și greutăți au acești „străini”? b) În călătoria prin deșert, cum s-a dovedit un dezastru pentru ei privirea înapoi către lume?
37. a) Care este comentariul biblic și avertismentul legat de acest eveniment din pustietate? b) În consecință ce nu are voie să facă clasa „străinului”, dar care este sugestia teocratică în această privință?
38. a) Cu trecerea timpului, ce s-a întâmplat cu numărul străinilor și ce vestește aceasta? b) În pustietate, de către cine a fost Moise vizitat, și cum era Moise înrudit cu acesta?
39. a) Cum a arătat această rudă că era un credincios de-al lui Iehova, și cum l-a folosit Dumnezeu spre beneficiul lui Moise? b) Ce a făcut Moise atunci ca să arate că nu a vrut să lipsească această rudă de o parte din bunătatea lui Dumnezeu?
40. Ce motiv a sugerat Moise pentru că Hobab să-i însoțească și de ce?
41. Ce urmași de seamă a avut Hobab, și pe cine reprezintă el și acești descendenți?

42. Ce arată discuțiile dintre Moise și Hobab legat de mulțumirea lui Iehova, și care sunt responsabilitățile comune ale rămășiței alese și a "străinului"?

43. Ce se vede din cele de mai sus legat de clasa străinului? Și la ce informații viitoare ne putem aștepta?

ANGAJAMENTUL PRECEDE JUSTIFICAREA

Dumnezeu și-a declarat scopul de a stabili o lume dreaptă care să guverneze lumea în neprihănire. Lumea este compusă din cer și pământ. Cerul se referă la cele care nu pot fi văzute cu ochiul liber. Pământul se referă la cele care pot fi văzute de ochiul omului. Timp de mulți ani oamenii acestui pământ au fost conduși de o putere invizibilă foarte nelegiuită, și de o organizație de oameni pe pământ sub controlul dominator al marelui nelegiuit. Însă Iehova Dumnezeu, fără îndoială, își va duce la îndeplinire scopul anunțat. Având la bază promisiunea Lui sigură și imposibil de eșuat, credinciosul și inspiratul apostol a scris: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2 Petru 3:13). Asemenea noi ceruri și un nou pământ constituie lumea cea dreaptă.

Acele noi ceruri sunt organizația principală a lui Iehova Dumnezeu, în care Domnul nostru Isus este Capul, și conține bogății mai presus de cele care pot fi descrise în cuvinte. Împreună cu Cristos Isus, Capul, acea organizație este compusă din 144000 de membrii asociați Lui, care se bucură împreună cu El de bogățiile și gloriile dumnezeiești; și este susținută și însoțită de o ceată de îngeri care Îl servesc pe Domnul nostru Isus Cristos,

Cei 144000 de membrii asociați acestei organizații capitale sunt aleși dintre oameni. (Apocalipsa 14:1-4; 7:4-8). Acestor oameni li se dă întâi învățătura adevărului, apoi sunt separați de oamenii lumii, puși la încercare, verificați și aprobați de Iehova Dumnezeu și toată această lucrare este făcută de Cristos Isus, marele preot al lui Iehova. Cristos Isus a fost El însuși întâi ales, verificat, și aprobat; și dovedindu-și credința în menținerea integrității, a fost ridicat la cea mai înaltă poziție în universul lui Iehova. După înviere și ridicarea la cer, Cristos Isus a început selectarea membrilor asociați care să fie în organizația Lui, și asta continuă până când va fi complet înfăptuită la sfârșitul lumii. Această organizație sfântă și împărătească a lui Iehova va fi veșnic invizibilă ochiului omenesc, deoarece Cristos Isus este spirit și membrii Împărăției sunt creaturi spirituale și nici un ochi uman nu poate vedea o creatură spirituală. Această Împărăție constituie noile ceruri de care vorbește apostolul. Dacă cei 144000 de membrii asociați ai casei regale dumnezeiești sunt aleși dintre oameni, atunci cum este creatura spirituală invizibilă ochilor umani? Este sigur că nici un om singur nu ar putea să ajungă la acest statut înalt, și numai prin grația și puterea lui Dumnezeu poate acest lucru să fie realizat. Calea a fost deschisă de ascultarea deplină al lui Isus Cristos, pentru ca Dumnezeu să poată să scoată de pe pământ și să ridice oameni care să fie asociați în ceruri cu Regele, Isus Cristos.

Datorită păcatului, adică încălcarea cu intenție sau cu bună știință a legii lui Dumnezeu, Adam a fost condamnat la moarte. Isus Cristos ca Mântuitorul omenirii a murit pe pământ. Așa că pentru ca documentul de judecată al lui Iehova împotriva omenirii să fie lămurit pentru justificarea oamenilor, era necesar ca sacrificiul uman al lui Isus să fie prezentat în ceruri ca o jertfă pentru păcatele omenirii. Omul perfect Isus, mort, nu putea să prezinte valoarea vieții Lui omenești ca o jertfă pentru păcat. Viața perfectă a omului Isus nu a fost pierdută ca cea a lui Adam. Isus a murit; dar El fiind sfânt, nevinovat, fără pată, dreptul la viața Lui umană a continuat. (Evrei 7:26) Dumnezeu l-a ridicat pe Isus din moarte, nu ca pe un om, ci ca pe o creatură spirituală divină și nemuritoare, care să nu mai fie niciodată supusă morții. (1 Petru 3:18,

A.R.V.; Apocalipsa 1:18) Divinul Cristos Isus este Cel care a prezentat importanța sacrificiului uman înaintea tronului judecării sau „scaunul milei” în ceruri, ca o jertfă a păcatului în numele unei omeniri păcătoase, și pentru a mulțumi înscrierile divine împotriva celor care ar trebui să creadă în El. Procedura de prezentare a vieții lui Isus Cristos ca o jertfă pentru păcat a fost reprezentată prin simboluri la tabernacolul pe care Dumnezeu l-a făcut pe Moise să-l construiască în pustie.

În ceremonia tabernacolului, în ziua ispășirii, un vițel era sacrificat de înaltul preot în curtea care înconjură tabernacolul. Curtea simboliza pământul, unde Isus a murit. Pe urmă sângele vițelului ucis era dus de preot în Sfânta Sfintelor în tabernacol și era stropit înaintea scaunului milei, al chivotului legământului. Acesta îl reprezenta pe Isus Cristos, Marele Preot, apărând în cer și prezentând importanța sacrificiului acolo, în numele celor care s-ar justifica prin credință și care ar deveni biserica Lui sau corpul de membri. Ce a făcut Isus în numele celor care câștigă viață eternă pe pământ este reprezentat prin tăierea țapului Domnului și prezentarea sângelui său în Sfânta Sfintelor într-un mod asemănător. Atât vițelul cât și țapul Domnului reprezintă pe omul perfect Isus. Sângele dus în Sfânta Sfintelor și stropit pe scaunul milei reprezintă valoarea vieții omenești perfecte a lui Isus prezentată în ceruri ca o jertfă pentru păcat.

În legătură cu aceasta, Evrei 9:22-26 spune: „Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot [evreiesc], care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum [și nu zilnic ca atunci când preoții catolici slujesc mesa], la sfârșitul veacurilor, s-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa”. Sângele vărsat al lui Isus Cristos prezentat în ceruri este baza justificării credincioșilor și readucerea oamenilor în armonie cu Dumnezeu, fiindcă au crezut și i-au ascultat cuvântul.

Este adevărat că Isus Cristos și-a ales apostolii înainte să fie omorât și unsprezece din ei s-au dovedit a fi credincioși față de Dumnezeu și Domnului Isus Cristos. Justificarea lor însă nu putea avea valoare înainte ca valoarea jertfei lui Isus să fie prezentată în cer. Acei apostoli credincioși, fiind credincioși lui Dumnezeu și lui Isus, au fost justificați la sărbătoarea coborârii Duhului Sfânt; și asta a fost evidențiată de pogorârea Duhului Sfânt asupra lor la acea dată. (Faptele Apostolilor 2:1-16). Din acel moment și alții au avut privilegiul să fie aleși dintre oameni și așezați în organizația cerească a lui Iehova, sub Isus Cristos, Conducătorul și Capul organizației.

Saul din Tars a fost ales de Domnul și apoi a devenit ambasador al lui Isus Cristos; și sub numele de Pavel apostolul, i s-a dat de la Iehova puterea inspirației să scrie cu autoritate multe texte care au devenit parte din Cuvântul lui Dumnezeu. El și-a primit instrucțiunile de la Isus Cristos înviat și a scris, în consecință, următoarele: „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi... după ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie.” – 1 Cor. 15 : 3-8.

Isus Cristos a murit ca un păcătos pentru păcatul omenirii; și Dumnezeu l-a ridicat din morți pentru justificarea acelor oameni care cred în Domnul nostru Isus Cristos. Justificare se referă la acțiunea de a fi făcut drept în fața lui Dumnezeu; adică, la posibilitatea de a sta în neprihănire în fața lui Iehova, devenind astfel justificat, statut ce dă dreptul celui justificat la viață. – Romani 4:24, 25.

Dumnezeu este Cel care justifică sau hotărăște cine este drept în fața Lui. Înainte ca orice om să poată fi justificat trebuie să se supună legilor fixe ale lui Dumnezeu, prima fiind să aibă ceva cunoaștere legată de Isus și să îl recunoască de Mântuitor. Isus a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În prooroci este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” – Ioan 14:6; 6:44, 45.

Cunoașterea este deci prima condiție esențială. Asemenea cunoaștere Dumnezeu o face posibilă pentru cei care caută sârguincios calea cea dreaptă. Ei învață că toți oamenii se nasc păcătoși și că Isus Cristos este Mântuitorul oamenilor; și prin credința în sângele vărsat al lui Isus Cristos ei învață singura cale care duce la viață. Un om este atras către Isus Cristos prin cunoașterea pe care Iehova o pune la dispoziția omenirii. El vede că Dumnezeu este Dătătorul de viață și că Isus Cristos este Mântuitorul omului, și că datorită lui Isus și prin El, darul vieții este obținut.

De la coborârea Duhului Sfânt și până la a doua venire al lui Cristos, întreaga perioadă s-a ocupat de alegerea celor ce vor fi însoțitorii lui Isus Cristos în Împărăție. În legătură cu aceasta stă scris: „Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste neamuri(națiuni), ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.” (Faptele Apostolilor 15:14), Cât sunt pe pământ, acești aleși trebuie să aducă laude lui Iehova Dumnezeu și Împăratului Lui. În acest scop au fost scoși din întuneric și au primit lumina cuvântului lui Dumnezeu. (1 Petru 2:9). Mulți au fost făcuți să creadă că Dumnezeu a dorit predica evangheliei doar ca să salveze oamenii de la focul etern și să le dea o casă în ceruri. Aceasta nu este intenția lui Iehova Dumnezeu, așa cum arată Cuvântul Lui. Clasa de oameni astfel aleși dintre neamurile pământului sunt clasa aleasă a lui Dumnezeu; toți trebuie să fie puși la un anumit test și să îndeplinească anumite îndatoriri specifice cât sunt pe pământ; și modul în care sunt ei aleși este, potrivit Scripturii, după cum urmează:

Când Dumnezeu aduce pe cineva la Cristos acela trebuie să își arate credința în Isus și în Dumnezeu, dar cum? Luându-și un angajament de a face voința lui Dumnezeu, dacă vrea să fie pe placul lui Iehova Dumnezeu. Aceasta trebuie făcută „așa cum chiar Isus Cristos a dorit să facă voia lui Dumnezeu. (vezi Psalmi 40:7,8). Urmașii lui Isus fuseseră atrași către El, și Isus le-a dat instrucțiuni, care instrucțiuni sunt date tuturor celor care sunt ridicați din lumea aceasta, în numele lui Iehova. „Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui”. – Matei 16:24, 25, 27.

Aceste cuvinte ale lui Isus arată că omul care vrea să devină un adevărat urmaș al lui Isus trebuie să renunțe la sine, să fie de acord să pună de o parte voința lui egoistă și să facă bucuros voia lui Dumnezeu. Acesta este angajamentul! A fost voia lui Dumnezeu ca Isus să moară ca jertfă, și este voia lui Dumnezeu ca cei ce sunt asociați cu Isus Cristos în Împărăția Lui să moară cu El, ca să fie ridicați din moarte ca creaturi spirituale. Aceasta înseamnă că omul care trăiește cu Isus Cristos, trebuie să moară ca om, și, din momentul angajamentului de a fi credincios până la moarte, acest om trebuie, prin faptele sale, să-și dovedească credința în Dumnezeu și în Cristos. Pe cei ce se dovedesc credincioși, Cristos îi răsplătește la a doua venire.

Persoana care dă dovadă de credință în Dumnezeu și în Cristos, făcând un angajament să înfăptuiască voia lui Dumnezeu, este pe calea cea bună, pentru a fi făcut drept sau pentru a primi un statut în fața lui Dumnezeu, care se numește justificare. Apostolul inspirat a scris slujitorilor lui Isus că Avraam a arătat credință deplină în Dumnezeu și datorită credinței, Dumnezeu l-a considerat om neprihănit. Apoi apostolul adaugă: „El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească. De aceea credința aceasta `i-a fost socotită ca neprihănire.`

Dar nu numai pentru el este scris că 'i-a fost socotită ca neprihănire'; ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți." – Romani 4: 20-25.

Dumnezeu este cel care justifică sau judecă omul care își ia angajamentul prin Isus Cristos ca să fie neprihănit și pe care Dumnezeu îl acceptă pentru asociere cu Isus Cristos în Împărăția cerească. Cel astfel justificat stă înaintea lui Dumnezeu ca om neprihănit, având toate drepturile atașate celui care este neprihănit. Apostolul scrie: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem (sau: să avem) pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. (Romani 5:1,2) Justificarea rezultă în dreptul celui care are un angajament de a trăi ca o creatură umană.

Dar atenție, omul este justificat pentru a se califica să devină un urmaș al lui Isus Cristos și această justificare trebuie să precedă invitației de a urma pașii Domnului Isus. „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” – 1Petru 2:21.

Deoarece este voința lui Dumnezeu ca cei care sunt astfel justificați și chemați să moară cu Isus Cristos, persoana care se angajează sau consimte să facă voia lui Dumnezeu trebuie să moară ca om, pentru a putea fi înălțat din morți ca spirit. Dumnezeu acceptă ca cel justificat să facă sacrificiul împreună cu Isus Cristos; asta înseamnă că dreptul de a trăi ca om sau creatură umană încetează și de acolo începe privilegiul de a trăi ca o creatură spirituală. „Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Coloseni 3:3,4.). Dumnezeu Iehova îl recunoaște pe acela ca pe Fiul Său; și aceasta înseamnă că El îl creează pe acela ca pe Fiul lui Dumnezeu. „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.” (Iacov 1:18). La conceperea ei, Iehova Dumnezeu confirmă sau recunoaște acea persoană ca Fiul Său chemat în Împărăția cerurilor. Apostolul Petru subliniază anume că cei consacrați sau justificați sunt născuți astfel, scriind: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” – 1Petru 1:3-5.

Prin Împărăția lui Isus Cristos și prin fiii asociați ai lui Dumnezeu, Dumnezeul Iehova binecuvântează pe toți cei care devin copiii Lui credincioși și ascultători, în timpul domniei de o mie de ani a Regelui Său, Isus Cristos.

NAOMI, ÎNȚELEAPTA SFĂTUITOARE

Un sfat înțelept este vital atunci când trebuie să iei o hotărâre. În aceste „ultime zile” ale organizației lui Satan și în zilele de început ale Teocrației lui Iehova, omenirea se află în fața unei hotărâri de care depinde destinul ei. Se va năruși împreună cu forțele lui Satan în dezastrul de la Armagedon sau va scăpa de furtuna mâniei divine în anti-tipica arcă a Dumnezeului Cel Atotputernic și va intra în noua Sa lume a vieții veșnice? Sfatul nebunesc venit de la Diavol prin impostorii săi vizibili îi îndeamnă pe oameni să se agațe de vasul ce se scufundă al „nelegiuitei lumi prezente”; sfatul înțelept al lui Iehova, prin Cuvântul Său” îi sfătuiește să fugă la arca salvării, Organizația Teocratică. Martorii lui Iehova transmit sfatul divin pentru a avea viață,

atrăgând atenția asupra prețului de a da atenție acestuia și răsplății finale. Sunt mii cei ce-i dau atenție; sunt milioane cei ce aleg lumea Diavolului și moartea. În lucrarea de a răspândi sfatul lui Iehova, martorii lui sunt prefigurați de Naomi, o evreică din perioada judecătorilor. De aceea, este folositor să trecem în revistă activitățile ei.

Scriptura nu stabilește cu precizie când a trăit Naomi, în afară de faptul că a trăit în timpul judecătorilor. De asemenea, ne spune că ea a fost contemporană cu Boaz, fiul lui Rahav, ceea ce ne arată că ea a trăit la începutul acestei perioade. (Rut 1:1; 2:1). Relatarea începe, spunându-ne că foametea bântuia în țara lui Israel și de aceea Naomi, soțul ei și cei doi fii ai lor au mers să trăiască în Moab. După ce rămăseseră acolo cel puțin zece ani, Naomi aude că Iehova s-a îndurat de Israel și ea s-a întors în țara ei. Mulți savanți consideră acest fapt o dovadă indirectă că Naomi a trăit în timpul regelui Eglon al Moabului, că domnia sa asupritoare era de vină pentru rațiile mici din Israel și că schimbarea în bine a situației și întoarcerea lui Naomi s-au produs după ce judecătorul Ehud l-a executat pe monarhul păgân. – Rut 1:1-6; Jud. 3:12-30.

Se pare că la scurtă vreme după sosirea familiei sale în Moab, Elimelec, soțul lui Naomi, a murit. După aceea, cei doi fii, Mahlon și Chilion s-au căsătorit cu două femei moabite, Orpa și Rut. În desfășurarea acestei drame profetice familia lui Naomi reprezintă pe poporul lui Dumnezeu, supraviețuitor în timpul anilor teribili, asemănători cu anii foametei, din timpul primului război mondial, exact înainte de judecata din Templu. Mai târziu, asemenea lui Mahlon și Chilion (ale căror nume înseamnă "bolnăvicios; blând" și, respectiv, "cel care tânjește") au murit mulți din cei asociați cu poporul lui Dumnezeu s-au devenit bolnavi sufletește mulți dintre creștini. Ei erau atât de preocupați să-și formeze caractere blânde și blajine și tânjeau să ajungă în cer, încât au fost cuprinși de moarte spirituală înainte ca ei să rodească vreun fruct pentru Împărăție. În mod sugestiv, Mahlon și Chilion au murit fără copii.

Atunci Naomi „Apoi s-a sculat, ea și nurerile ei, ca să se întoarcă în țara ei din țara Moabului, căci aflase în țara Moabului că DOMNUL cercetase pe poporul Său și-i dăduse pâine.” (Rut 1:6). De ce oare aceste nureri se ridicaseră de bunăvoie, împreună cu soacra lor, pentru a pleca din țara lor natală și a merge într-o țară străină, o țară locuită de oameni ce se opuneau țării lor? Este clar că ele fuseseră instruite de Naomi cu privire la Teocrația lui Israel și la Dumnezeul Său, Iehova. Cuvintele rostite mai apoi de Rut dovedesc acest lucru. În orice caz, Naomi nu a ascuns nimic din ce știa. Mărturia ei era totală. De la începutul călătoriei ea le-a spus clar femeilor mai tinere la ce se puteau aștepta. Ea le-a spus că nu era prea târziu să facă cale întoarsă și să trăiască în Moab și să participe cu totul la viața de acolo. Dar ce perspective aveau dacă mergeau înainte cu ea? Nu se puteau aștepta să-și găsească soți și o casă și copii. Ea nu mai avea fii în pântec, care să devină soții lor. Și dacă ar fi fost, ar fi zăbovit ele până ce aceștia creșteau? Naomi le-a spus toate acestea și logica ei arată că ea le instruisese mai înainte cu privire la legea leviratului. Dar posibilitatea de a avea copii, chiar și în aceste condiții, era inexistentă. Naomi le-a sfătuit cu înțelepciune să se gândească la prețul pe care-l vor plăti. – Rut 1:7-13; Deteronomul 25:5,6.

Fiecare dintre ele a cântărit prețul și a hotărât singură. Orpa s-a întors „la poporul ei și la dumnezeul ei”. Ea a hotărât că dorințele și plăcerile personale erau mai importante decât slujirea singurului Dumnezeu adevărat, Iehova, și că, la urma urmei, religia poporului ei era destul de bună pentru ea. În puternic contrast cu această hotărâre egoistă, Rut a renunțat cu entuziasm la naționalismul și religia ei și ea a jurat: „Poporul tău va fi și poporul meu și Dumnezeul tău va fi și Dumnezeul meu.” Cum trebuie să se fi umplut inima lui Naomi de bucurie imensă și de iubire pentru tânăra sa tovarășă de drum, când a auzit aceste cuvinte pline de curaj: „Unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi DOMNUL ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!” a mai spus Rut. Învățătura teocratică plină de credință și sfaturile lui Naomi dăduseră cu siguranță bune roade. – Rut 1:14-17.

Naomi (numele ei înseamnă "încântarea mea"; grațioasă) a prefigurat pe supraviețuitorii de la început, care au supraviețuit judecării din templu de către Isus Cristos și care au format clasa „servului credincios și înțelept”. Nu mai există nimic asemănător cu foamea spirituală, așa cum existase în anii primului război mondial. Regele Păstor le dădea „pâine” din abundență. Clasa lui „Naomi” a început să se separe de anti-tipicul Moab, organizația lui Satan, care include „creștinătatea”. Alții li s-au alăturat. Unii, ca Orpa, (al cărei nume înseamnă "gazelă; prospețimea tinereții") au pornit cu avânt, dar s-au întors, fiind încă tineri la calea creștinismului. Posibilitatea de a pierde căminul sau legăturile de familie și abandonarea lumii și a plăcerilor sale egoiste erau o încercare prea severă pentru ei. Pe de altă parte, alții, ca Rut s-au eliberat de orice legături cu organizația lui Satan. Ei au cântărit prețul și au găsit că el nu poate fi comparat cu bucuriile pe care le pot câștiga. – Luca 14:28.

La capătul periculoasei călătorii printr-un ținut pustiu, plin de hoți și oameni disperați, ne-am fi așteptat la bucurie nemărginită din partea lui Naomi. Dar nu, așa cum arată cuvintele ei când răspunde la salutul: „Naomi (Plăcută) este aceasta?” Ea le-a zis: „Nu-mi mai ziceți Naomi; ziceți-mi Mara (Amărăciune); căci cel Atotputernic m-a umplut de amărăciune. La plecare eram în belșug, și acum DOMNUL mă aduce înapoi cu mâinile goale.” Plecase cu un bărbat și doi fii. Moartea dușmănoasă invadase cercul familiei și îi luase pe aceștia ca victime. Nu rămânea nici un fruct al corpului ei. Se compara cu vremea când lucrarea Ilie, care era rodul credincioșilor a murit și înainte să le fie dezvăluită lucrarea Elisei. Au jelit. Apoi a fost „Mahlon” și „Chilion”. Când acești oameni bolnăvicioși au ieșit din scenă, clasa „Naomi” simțea că primise o lovitură amară, după toată energia depusă pentru a susține niște eșecuri. Așa că bucuria reîntoarcerii pentru Naomi nu era fără umbre. – Rut 1:19-22.

Cele două femei s-au stabilit în micul orașel evreiesc, Betleem. Ele au sosit când începuse recoltarea orzului. Observați cum Naomi a continuat să o îndrume pe femeia mai tânără. Rut a înțeles legea lui Dumnezeu privind culegerea spicelor rămase după seceriș și ea a cerut permisiunea să muncească astfel la recoltat. (Lev. 19:9, 10; Deut. 24: 19-21). Naomi a spus: „Du-te, fiica mea.” (Rut 2:2). Cu ochi strălucitori, tânăra femeie s-a întors în seara aceea pentru a-i arăta soacrei sale rezultatul muncii sale, peste o ofă de orz. Auzind că Rut a adunat spicele din câmpul lui Boaz, Naomi a spus: „Omul acesta este rudă cu noi, [sau cineva care are drept de răscumpărare (*margin*)]”. Adică acesta era un bărbat care putea satisface legea leviratului în căsătorie. Când Rut a adăugat că Boaz i-a spus să stea cu secerătorii până la sfârșitul recoltatului, Naomi i-a dat acest sfat: „Este bine, fiica mea, să ieși cu slujnicele lui și să nu te întâlnească cineva în alt ogor”. Rut a urmat acest sfat și a muncit cu hărnicie pe ogoarele lui Boaz „atât la recoltarea orzului, cât și a grâului”. – Rut 2: 17-23.

La terminarea muncii culegătorilor de spice, Naomi i-a dat următoarele instrucțiuni: „Fiica mea, aș vrea să-ți dau un loc de odihnă, ca să fii fericită. Și acum Boaz, cu ale cărui slujnice ai fost, nu este el rudă cu noi? Iată, el are să vânture la noapte orzurile în arie. Spală-te și unge-te, apoi îmbracă-te cu hainele tale și pogoară-te la arie. Să nu te faci cunoscută lui, până va isprăvi de mâncat și de băut. Și când se va duce să se culce, înseamnă-ți locul unde se culcă. Apoi du-te, descopere-i picioarele și culcă-te. Și el însuși îți va spune ce să faci.” Ea i-a răspuns: „Voi face tot ce ai spus.” – Rut 3:1-5.

Ipocriții religioși ai acestei vechi lumi imorale ridică din sprâncene și scutură din cap la acest sfat de comportament.. Cum se poate ca asemenea decăzuți, vinovați de blasfemie și adulter spiritual să aibă nerușinarea să-i critice pe alții, este greu de înțeles; dar ei se agață de păcatul învinovățirii servitorilor lui Dumnezeu la cel mai mic semn. Naomi nu recomanda un comportament lipsit de castitate. Ea era prea bătrână ca să participe într-o căsătorie levirată; așa că Rut trebuia să acționeze pentru ea. Era deci potrivit ca ea să "caute odihnă" sau căsătoria pentru Rut. Și nu avea Boaz dreptul să se căsătorească cu ea? Nu era oare normal ca Rut să apară prezentabilă și arătând cât mai bine cu această ocazie? Descoperirea picioarelor și culcarea ei

acolo nu era o propunere pentru o relație indecentă. Din contră, era o invitație pentru Boaz să-și întindă poala hainei peste ea, care era un mod simbolic în Israel de a spune că o ia de nevastă. Pe scurt, sfatul lui Naomi a fost o atenționare pentru Boaz să își onoreze sarcina rudei apropiate. El așa l-a înțeles. Nici un act de adulter nu a fost urmare a sfatului lui Naomi. Mai degrabă s-a împlinit legea căsătoriei levirate. Fiul născut celor doi a fost parte din arborele genealogic care ajunge la Isus. Fiul s-a numit Obed, bunicul lui David. – Rut 4:13.

În acest fel Rut a împrumutat corpul ei tânăr, în numele bătrânei Naomi, și, de aceea, fiul era promis lui Naomi. „Femeile au zis Naomei: Bindecuvântat să fie DOMNUL, care nu te-a lăsat lipsită azi de un bărbat cu drept de răscumpărare și al cărui nume va fi lăudat în Israel! Copilul acesta îți va înviora sufletul și va fi sprijinul bătrânețelor tale; căci l-a născut noru-ta, care te iubește și care face pentru tine mai mult decât șapte fii! Naomi a luat copilul, l-a ținut în brațe și a văzut de el. Vecinele i-au pus nume, zicând: „Un fiu s-a născut Naomei! Și l-au numit Obed.” (Rut 4:14-17). Bucuria lui Naomi era acum completă. Sfatul dat nurorii ei fusese înțelept. Rut, femeia mai tânără fusese înțeleaptă acceptându-l.

În această ultimă parte și în rolul înțelepte sfătuitoare, Naomi reprezenta „femeia” lui Dumnezeu, Sionul. La un moment dat, văduvită și stearpă, Naomi jeluia, și mai târziu s-a bucurat de un fiu, așa cum se arată în profeția lui Isaia (54: 1-7), unde organizația mamă, Sionul, este reprezentată ca stearpă la un moment dat, după care uită ocară văduviei și a lipsei copiilor, în bucuria de a fi „nevasta” lui Iehova și de a aduce pe lume copii fără număr. Prin această organizație, acel sfat înțelept este extins la cei de pe pământ. Sfaturile Sionului vor conduce în siguranță printre pericolele actuale și prin furtuna Armagedonului. Cei din tabăra lui Iehova îi vor asculta sfatul: „nu lepăda îndrumările mamei tale!”. – Proverbele 1:8.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

"ÎN TIMPUL UNEI MĂRTURISIRI ÎN LITTLETON, CAROLINA DE NORD"

I-am găsit pe D-l și D-na M. vizitând-o pe mama D-nei, D-na W. D-l M. a citit lista de mărturisiri pe care i-o înmănasem și a exclamat: „Este unul din martorii lui Iehova. Este un predicator al evangheliei.” Am aflat că el avea rude care erau vestitori ai Împărăției, înmormântarea tatălui său fiind făcută de unul din Martorii lui Iehova. Nevasta lui a început să se supere pe mine legat de un subiect pe care nu îl înțelegea, dar când nu m-am supărat și nu m-am certat cu ea, s-a calmat și și-a exprimat dorința să știe mai multe despre Martorii lui Iehova, fiindcă spunea că era credința soțului ei. Ea și soțul ei se duseseră de două ori la biserica ei și preotul predicase despre whisky de ambele părți, și dl M. jurase că nu se mai duce niciodată. D-na W. și-a exprimat dezaprobarea față de slujbe, zicând și făcându-mi cu ochiul: „Și precis, data viitoare când se duce la biserică preotul le va vorbi despre cum să facă conserve de fructe și legume”. Această discuție a avut ca rezultat înmânarea a două cărți și am primit o invitație bucuroasă „să mă întorc și să le mai predic.”

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXV

1 Decembrie 1944

Nr. 23

DREPTUL MENȚINUT AL STRĂINILOR

„Lăudați pe Iehova! Laudă, suflete, pe Iehova! Iehova ocrotește pe cei străini, sprijinește pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi.” – Ps. 146:1, 9, *A.S.V.*

¹Iehova iubește străinii. Adică, iubește persoanele de bună-credință care întorc spatele religiei și locuiesc în pace cu „națiunea sfântă” a lui Dumnezeu. El le poruncește celor din „sfânta Sa națiune” rămășiței de pe pământ să arate cuvenita stimă pentru acești străini, cu atât mai mult cu cât înșiși rămășița sunt „străini” în această lume și suferă opresiunile la care sunt supuși de către acest Egipt simbolic. (Deut. 10:17-19) El a dat această poruncă prima dată izraeliților, națiunea aleasă din vechime, prin gura lui Moise. Iar aceasta s-a întâmplat doar cu două luni înainte ca El să-i treacă peste râul Iordan ca pe uscat, aducându-i în țara făgăduinței Canaan și instituind acolo, prin ei, Guvernarea Sa Teocratică. Izraeliții, aflați deja sub legământul legii Lui, legământ făcut pe Muntele Sinai, s-au legat acum față de Iehova într-un legământ special de credință, prin care vor duce la îndeplinire porunca de mai sus în ceea ce îi privește pe cei veniți.

²Într-un articol anterior, despre „Străinul și drepturile lui”, aceste rânduri au arătat cum o mulțime de veniți sau străini, adoratori ai lui Iehova Dumnezeu, s-a format între rândurile acelor izraeliți prin naștere și cum aceasta a crescut la răstimpuri, înainte de intrarea în Canaan. Creșterea la număr a acestor „străini” de bună-credință nu s-a oprit odată cu intrarea lor în Țara Făgăduinței. Chiar și înainte ca izraeliții să traverseze Iordanul, prin miracolul înfricoșător al lui Iehova Dumnezeu, faima lui Iehova a mers înaintea lor, iar în Canaan existau oameni cu frica Lui și cu dorința de a se alătura oamenilor care-L adoră. Printre aceștia era și Rahav, din Ierihon. În scurt timp, ea a primit vizita a două iscoade israelite de peste Iordan, pe care ea le-a adăpostit și le-a ajutat să plece în siguranță. Prin aceasta, ea și-a arătat credința în Dumnezeu într-un mod practic, spre ajutorul organizației Teocratice. Ea le-a spus iscoadelor în taină: „Știu că Iehova v-a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi și toți locuitorii țării tremură... căci Iehova, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ. Și acum, vă rog, jurați-mi pe Domnul că veți avea față de casa tatălui meu aceeași bunăvoință pe care am avut-o eu față de voi. Dați-mi un semn de încredințare... și că ne veți scăpa de la moarte.” – Ios. 2:9-13, *A.S.V.*

³De ce n-ar fi iubit Dumnezeu Iehova o femeie de credință atât de curajoasă ca Rahav? Prin actele sale de credință, grija sa pentru bunăstarea poporului Lui și lucrul cu ei împotriva celor devotați religiei, Rahav și cei înrudiți cu ea și aflați sub acoperișul ei și-au câștigat dreptul de a fi cruțați de distrugerea care s-a abătut asupra Ierihonului și dreptul de a avea o relație bună cu izraeliții. Acest drept a fost menținut de către izraeliți, cu aprobarea lui Iehova. Despre aceasta a fost scris: „Iosua a lăsat cu viață pe curva Rahav, casa tatălui ei și pe toți ai ei; ea a locuit în mijlocul lui Israel până în ziua de azi, pentru că ascunsese solii, pe care-i trimisese Iosua să iscodească Ierihonul.” (Ios. 6:25, *A.S.V.*; Evr. 11:31; Iac. 2:25) Lui Rahav însăși i-a fost acordat mai mult decât dreptul de străină sau venetică. Prin îngrijirea lui Dumnezeu, aceasta a fost luată

¹ Care este atitudinea lui Iehova față de „străin” și, prin urmare, ce poruncă a dat poporului Său de legământ?

² Creșterea numărului „străinilor” s-a oprit odată cu intrarea Israelului în Canaan? Și care este prima dovadă pentru aceasta, dăinuind din acele timpuri?

³ Cum și-a arătat Iehova dragostea față de Rahav pentru credința ei?

de soție de către Salmon, din seminția lui Iuda, devenind astfel strămoașă a Regelui David și, prin acesta, a „omului Isus Hristos”. – Mat. 1:5

⁴De blestemul distrugerii care s-a abătut asupra adoratorilor Diavolului din Canaan au scăpat și locuitorii heviți ai orașului Gabaon, cunoscuți drept gabaoniți. Aceștia, îndemnați de frica față de Iehova Dumnezeu, au făcut primii pași ca să trateze cu poporul Lui, deși aceasta însemna pierderea independenței lor. Decât să lupte împotriva organizației Teocratice a lui Iehova pe pământ și a poporului Său tipic, locuitorii din Gabaon au ales calea cea rostită de Isus și consemnată la Luca 14:31-33. Ei și-au sacrificat libertatea personală egoistă și s-au supus organizației Teocratice și regulilor acesteia. „Iosua a făcut pace cu ei și a încheiat un legământ prin care trebuia să-i lase cu viață și căpeteniile adunării [Israelului] le-au jurat lucrul acesta.” După aceasta, deși au aflat că acești locuitori ai Gabaonului sunt canaaniți, prinții au refuzat să-i execute, pentru că și-au respectat jurământul și i-au considerat pe locuitorii din Gabaon drept consacrați lui Dumnezeu Iehova și slujirii Sale. „Să trăiască” le-au zis căpeteniile. Dar din ziua aceea i-a pus să taie lemne și să scoată apă pentru adunare și pentru altarul Domnului în locul pe care l-ar alege Iehova: ceea ce fac până în ziua de azi. [pentru Templul Său].” Gabaoniții nu au fost deranjați de această pierdere a suveranității și a autonomiei religioase, ci au fost recunoscători pentru menținerea lor în viață pentru slujirea lui Iehova și a organizației Sale Teocratice. – Ios. 9:15, 19-21, 27, *A.S.V.*

⁵Astfel, gabaoniții au devenit „venetici” sau „străini” între izraeliți în Țara Făgăduinței. Organizația conducătoare vizibilă, adică Iosua și capii mai în vârstă sau prinții celor 12 seminții ale lui Israel, au sprijinit dreptul la viață și libertate al acestor locuitori ai Gabaonului, împotriva oprimării în țara dăruită de Dumnezeu. Astfel, atunci când conspiratorii religioși din Canaan i-au atacat pe gabaoniți și au încercat să îi distrugă pentru că au trecut de partea lui Iehova, Iosua, împreună cu prinții și oștirile lor au mărșăluit peste noapte și au venit în ajutorul locuitorilor din Gabaon aflați sub asediu. Iehova Dumnezeu, Iubitorul străinilor, a încuviințat acțiunea izraeliților și le-a acordat victoria, scăpându-i pe locuitorii Gabaonului.

⁶Iehova a susținut încuviințarea ca izraeliții să-i salveze pe străinii consacrați prin „fapta Sa neobișnuită”. A turnat grindină ucigașă din ceruri asupra dușmanilor diavolești și a ucis astfel mai mulți decât au ucis izraeliții cu săbiile. (Ios. 10:1-11) În conflictul mondial al Armagedonului care se apropie, Iehova Dumnezeu va face „lucrul Lui ciudat”, pentru care gestul din valea Gabaonului a fost doar un exemplu în miniatură. De această dată, El va acorda victoria izraeliților spirituali, sub conducerea unui Iosua mai mareț și, de asemenea, va cruța marea mulțime de „străini” neobișnuiți sau locuitori ai Gabaonului, adică persoanele consacrate de bună-credință, care s-au alăturat organizației Sale Teocratice. Astfel, această mulțime va supraviețui bătăliei de la Armagedon și va intra în Noua Lume Teocratică sub domnia Mai Marelui Iosua, Isus Hristos. – Isa. 28:21.

⁷Când Saul, din seminția lui Beniamin, a devenit rege peste națiunea lui Israel, nu a respectat jurământul făcut de prinții lui Iosua față de locuitorii din Gabaon. Saul nu îi iubea pe străini și nu le-a respectat dreptul. Prin urmare, îmbătat de putere și îndemnat de o râvnă care nu era însuflețită de Cuvântul și spiritul lui Dumnezeu, a început o curățare a rasei semitice, în defavoarea rasei hamitice. Așa cum stă scris: „Gabaoniții nu erau dintre copiii lui Israel, ci erau o rămășiță a amoriților; copiii lui Israel se legaseră față de ei cu un jurământ și totuși Saul voise să-iucidă, în râvna lui pentru copiii lui Israel și Iuda.” Puținii locuitori ai Gabaonului care au

⁴ Prin ce concurs de împrejurări au devenit locuitorii din Gabaon „străini” între izraeliți?

⁵ Cum au menținut dreptul străinilor din Gabaon conducătorii izraeliților, începând de atunci?

⁶ Cum și-a exprimat Iehova încuviințarea, în mod deschis, pentru ceea ce făcuseră izraeliții? Și ce înseamnă aceasta pentru zilele noastre?

⁷ În ce fel a arătat regele Saul nesocotință pentru dreptul „străinilor” din Israel și cum a fost reglat contul pentru disprețuirea acestui drept?

supraviețuit unui asemenea fanatism religios au vorbit de Saul ca despre „Fiindcă omul acela ne-a slăbit și își pusese de gând să ne nimicească ca să ne facă să pierim din tot ținutul lui Israel...” (2 Sam. 21:2, 5, *A.S.V.*) Iehova, Păstrătorul dreptului străinilor, a considerat că nimic din viața lui Saul nu a putut îndrepta această faptă, nici măcar moartea lui. Legea Teocratică a lui Dumnezeu care spunea „viață pentru viață” era valabilă și pentru străinii locuitori ai Gabaonului; iar pentru apărarea dreptului lor, Iehova a atras atenția asupra nedreptății care li s-a făcut și care a rămas neîndreptată, printr-o foamete abătută asupra Israelului în timpul domniei lui David. Prin dreptul lor apărat de legea Teocratică, gabaoniții au cerut dreptate; șapte fii ai răufăcătorului Saul au fost spânzurați. Atunci, Iehova a încuviințat reglarea acestei socoteli și a îndepărtat foametea de pe pământul Său. – 2 Sam. 21:1-9.

ÎNMULȚIREA VENETICILOR

⁸La scurt timp după întâmplarea cu Rahav, o altă venetică însemnată s-a adăugat celor din Israel. Este vorba despre moabita Rut, prin urmare o păgână la origine. Aceasta a ajuns în legătură cu familia văduvei Naomi, din seminția lui Iuda, și s-a căsătorit cu fiul cel mai mare, Mahlon. Soțul lui Rut a murit înainte ca ei să aibă copii. De asemenea, și cumnatul ei a murit, lăsând-o văduvă pe moabita Orpa. Văduva Naomi a hotărât să părăsească țara Moabului și să se întoarcă pe pământul lui Iuda. Pe nurorile sale Orpa și Rut le-a sfătuit să nu o însoțească, dar Rut a refuzat să se întoarcă la poporul ei. De ce? Pentru că devenise adoratoare credincioasă a lui Iehova Dumnezeu și a ales să trăiască în prezența organizației Teocratice, alături de Naomi. „Rut a răspuns: Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!” (Rut 1:16, 17). Când Rut l-a întâlnit pe Boaz la Bethem și a primit serviciul său, ea l-a întrebat: „Cum de am întâlnit bunătate în privirea ta, când eu sunt o străină la care ar trebui să iei aminte?” Dar Boaz i-a recunoscut dreptul de venetică care îl adoră pe Iehova ca Dumnezeu și dreptul de a culege spice de pe câmpul său recoltat. El a atras atenția asupra bunătății lui Rut și a dragostei sale pentru cei din organizația lui Iehova și a adăugat: „DOMNUL(Iehova) să-ți răsplătească ce ai făcut și plata să-ți fie deplină din partea DOMNULUI, Dumnezeului lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!” – Rut. 2:1-12.

⁹Naomi, soacra lui Rut, a recunoscut dreptul acesteia prin legea leviratului, și a îndemnat-o să acționeze prin aceasta. Deși, prin supunerea față de legea Teocratică, ea ar fi putut ajunge slujnica unui bătrân, tânăra a urmat cu smerenie îndrumările organizației și, prin aceasta, a profitat de dreptul ei de venetică sau străin credincios. În schimb, Boaz s-a ocupat în mod activ de apărarea dreptului lui Rut. Ca rezultat, cea mai apropiată rudă a sa, refuzând să îndeplinească acest drept, nu și-a îndeplinit obligațiile, iar Rut a devenit soția lui Boaz prin îndeplinirea legii Teocratice. Boaz a spus la împlinirea acestui act: „Și că mi-am cumpărat, de asemenea, de nevastă pe Rut, moabita, nevasta lui Mahlon, ca să ridic numele mortului în moștenirea lui și pentru ca numele mortului să nu fie șters dintre frații lui și din poarta locului lui. Voi sunteți martori azi despre aceasta!” Primul copil al lui Boaz cu Rut a fost recunoscut drept fiu legal și moștenitor al lui Mahlon. În ciuda acestui fapt, Boaz a încuviințat cu bucurie dreptul de străină al moabitei; iar Rut, în lipsa sa de egoism, a slujit interesele lui Naomi cea fără de copii. În urma acestei reabilitări a dreptului străinilor, Boaz și Rut au devenit strămoși ai regelui David și ai

⁸ Cum a devenit Rut o străină în Israel și ce drept în muncă i-a acordat Boaz?

⁹ Cum au colaborat Naomi și Boaz la îndeplinirea dreptului lui Rut prin căsătorie? Spre ce beneficiu pentru conducerea Teocratică s-a făcut aceasta?

ramurii sale pline de glorie, Isus Hristos. (Rut, capitolele 3 și 4). Iehova însuși a menținut dreptul străinilor prin această întâmplare, spre binele scopului său divin. – Mat. 1:1, 5, 6.

¹⁰Între timp, venetici sau străinii cunoscuți sub numele de cheniți, rudele non-israelite ale lui Moise, s-au înmulțit în țara lui Israel printr-un proces natural. „Fiii Chenitului, socrul lui Moise, s-au suit din cetatea Finicilor, împreună cu fiii lui Iuda, în pustia lui Iuda, la miazăzi de Arad și s-au dus de s-au așezat între popor.” (Jud. 1:16, *A.S.V.*) Între acești cheniți, a ieșit în evidență credincioasa Iaela, soția lui Heber, care singură l-a ucis pe căpitanul Sisera, conducătorul militar al religiei și al persecuțiilor împotriva Teocrației tipice a lui Israel. (Judec. 4:11-22, 5:24-27). Prin actul ei curajos de credință, în sprijinul acelei Teocrații tipice, Iaela a primit binecuvântarea lui Iehova, iar dreptul ei de a rămâne în prezența poporului său de legământ a fost restabilit. Un alt chenit care a ținut sus stindardul veneticilor cheniți a fost Ionadab, fiul lui Recab, fiul lui Hamat. (1 Cron. 2:55). Acest Ionadab a demonstrat, de asemenea, că era un adorator al Dumnezeului lui Israel și că era împotriva religiei. Când Regele Iehu a fost uns de Iehova Dumnezeu și însărcinat să-i distrugă pe adeptii religiei lui Baal și pe cei care-i sprijineau în inima împărăției lui Israel, Ionadab a încuviințat în fața tuturor calea de supunere pe care a pornit Iehu. Inima sa era dreaptă în fața lui Dumnezeu Cel Adevărat. Prin urmare, i-a dat mâna regelui Iehu și a mers în carul lui, către distrugerea adeptilor religiei din Baal. – 2 Regi 10:15-25.

¹¹În mijlocul unei națiuni care s-a lepădat de credința în Dumnezeu, moștenitorii lui Ionadab, fiul lui Recab, au respectat îndrumările primite de la tatăl lor. Prin urmare, Iehova Dumnezeu l-a făcut pe profetul Ieremia să-i dea pe recabiți drept exemplu de credință, spre rușinea izraeliților nepăsători. Lepădarea de credința față de tatăl lor ar fi însemnat pentru acești ionadabi să aleagă viața cea ușoară și să prețuiască din ce în ce mai mult plăcerile cărnii. De aceea, ei s-au limitat la o viață austeră, dar activă, sub cerul liber, ca nomazi, ca a Iaelei. Atunci, despre ce e vorba? „Și Ieremia a zis casei Recabiților: Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați păzit toate orânduirile lui și ați făcut tot ce v-a poruncit el; pentru aceasta, așa vorbește DOMNUL oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași care să stea înaintea Mea!” (Ier. 35:18, 19). Astăzi, nu se mai știe de nimeni din neamul cheniților sau al Ionadab-recabiților. Dar promisiunea lui Dumnezeu a fost făcută, fără îndoială, și consemnată pentru ca să ne aducă aminte că vor exista ionadabi ai timpurilor moderne. Aceștia formează clasa „străinilor” de bună-credință care, prin diverse acte de credință, au fost precedați de cheniți, inclusiv Hobab, Iaela, Ionadab și de recabiți. Niciodată nu se va duce lipsă de aceștia. La Armagedon, Executorul desemnat al lui Iehova, Isus Hristos, va respecta și prețui dreptul lor și îi va cruța de distrugere în mijlocul mării suferințe a Armagedonului. – Țef. 2:1-3.

ÎN TIMPUL ÎMPĂRĂȚIEI ȘI DUPĂ ACEASTA

¹²După stabilirea împărăției asupra națiunii lui Israel, numărul străinilor sau veneticilor din Israel a crescut și mai mult. Aceasta s-a întâmplat mai ales datorită cuceririlor credinciosului rege David, prin care izraeliții au ajuns să dețină controlul asupra tuturor pământurilor dintre granițele trasate de Atotputernicul , Iehova Dumnezeu. Iar acestor străini nu li s-au refuzat nici poziții importante în organizația Teocratică și regele său timpuriu. Astfel, între măreții militari și subordonați din oștirile lui David era un canaanit, „Urie hetitul”. Din nefericire, David a

¹⁰ Cum le-a mers străinilor cheniți în Israel? Și prin ce fapte s-au remarcat o femeie și un bărbat cheniți ca fiind venetici demni ai Israelului?

¹¹ Cum și de ce și-a arătat Iehova încuviințarea pentru ionadab-recabiți? și de ce lucru ne asigură promisiunea Lui până în zilele noastre?

¹² (a) Cum a fost influențat numărul străinilor după ce Împărăția a fost instituită? (b) Ce funcții au fost deținute de ei, așa cum a fost arătat prin Urie, și cum și-a arătat el devotamentul față de Iehova?

preacurvit cu soția acestuia. Devotamentul lui Urie față de DOMNUL Dumnezeu și cauza lui iese în evidență când acesta îi răspunde lui David, care îl îndemna să meargă acasă, la nevasta lui și la bunăstarea căminului său: „Chivotul (lui Iehova Dumnezeu) și Israel și Iuda locuiesc în corturi, domnul meu Ioab și slujitorii domnului meu sunt tăbărâți în câmp și eu să intru în casă să mănânc și să beau și să mă culc cu nevastă-mea! Viu ești tu și viu este sufletul tău că nu voi face lucrul acesta.” – 2 Sam. 11:11-13.

¹³Mai există însemnări și despre alți „străini”, demni de amintire, între luptătorii lui David, și anume Țelec amonitul și Itma moabitul. (2 Sam. 23:37, 39; 1Cron. 11:41, 46) Printr-un atac furtunos, David a preluat orașul Ierusalim și cetatea Sion de sub ocupația iebusiților; totuși, David le-a dat ceea ce era drept iebusiților din Canaan care adoptaseră adorarea Dumnezeului celor care i-au cucerit. Prin urmare, când David a dorit locul de arie al iebusitului Aravna (sau Ornan), pe care să construiască templul lui Iehova Dumnezeu, David a refuzat să accepte locul ariei în dar. Acesta a stăruit să plătească proprietarului său iebusit un preț potrivit. – 2 Sam. 24:16-25; 1Cron. 21:18-30; 22:1-5.

¹⁴O altă clasă de străini sau locuitori temporari care au trăit aici au fost așa-numiții „netinimi”. Numele înseamnă „cei dăruți” sau „cei devotați”. Se referă la faptul că ei erau dăruți sau devotați serviciului din casa Domnului. La baza acestor netinimi stăteau probabil cei care au fost luați captivi în războiul pe care Dumnezeu le-a poruncit izraeliților să-l poarte împotriva madianiților, ca urmare a faptului că aceștia din urmă i-au făcut pe mulți izraeliți să curvească și să comită idolatrie sau să practice religia. Prada pe care au luat-o războinicii a fost împărțită; jumătate a fost alocată războinicilor, iar cealaltă jumătate adunării Israelului. Cât despre cei 16.000 de captivi dați luptătorilor, este scris: „șaisprezece mii de inși, din care treizeci și doi(32) luați ca dare DOMNULUI. Moise a dat preotului Eleazar darea luată.... după cum îi poruncise DOMNUL.” Iar în ceea ce-i privește pe cei 16.000 de captivi alocați adunării, este spus: „Din această jumătate care se cuvenea copiilor lui Israel (16.000 de persoane), Moise a luat unul din cincizeci, atât din oameni (320), cât și din dobitoace, și le-a dat Leviților, care păzesc cortul Domnului, după cum îi poruncise Domnul.”. Cu totul, au fost 352 de slujitori ai templului. (32 cu 320). (Num. 31:27,28,30, 40-42, 46, 47). La aceștia s-au adăugat, fără îndoială, locuitorii din Gabaon, care au fost făcuți tăietori de lemne și trăgători de apă pentru altarul Domnului. Tot mai mulți se adăugau acestui număr ca rezultat al cuceririlor regelui David. Astfel, la Ezra 8:20 stă scris: „Și dintre slujitorii Templului pe care David și căpeteniile îi puseseră în slujba Leviților”.

¹⁵În mod natural, odată cu trecerea timpului, numărul altor naționalități de străini a ajuns să întrecă de departe numărul locuitorilor din Gabaon între slugile din casa Domnului. Astfel, numele foarte cuprinzător de „slujitori ai templului” sau „cei devotați”, de orice naționalitate, a ajuns să fie dat tuturor celor care îi slujeau pe leviți la templu. După cum se cuvine, ei locuiau în orașele lor, sau în orașele preoților sau ale leviților, sau în apropierea templului, pentru comoditate. Așa cum stă scris: „Cei dintâi locuitori care au locuit în moșiile lor, în cetățile lor, erau izraeliții, preoții, leviții și netiniții.” (1Cron. 9:2; Ezra 2:70, 43, 58) „Slujitorii templului locuiau pe dealul”, lângă templu. – Neem. 3:26; 7:73; 10:28; 11:3.

¹⁶Când Ierusalimul a fost distrus în anul 607 î.Chr., slujitorii templului au fost printre cei duși prizonieri în Babilon. Când pustiirea de 70 de ani a Ierusalimului s-a încheiat, o rămășiță a izraeliților s-a întors să reconstruiască templul din orașul sfânt al lui Iehova, iar 612 slujitori ai templului s-au întors cu izraeliții, din care 392 erau sub conducerea guvernatorului Zorobabel și,

¹³ (a) Despre ce alți străini există scrieri că ar deține locuri însemnate în slujirea lui David? (b) Cum au ajuns iebusiții să fie străini în Israel și ce situație este cunoscută referitor la respectarea dreptului lor de către David?

¹⁴ Unde și când s-au pus bazele existenței slujitorilor templului? Și cu câtă lipsă de îndoială au fost aceștia adăugați ei?

¹⁵ De ce toți aceștia erau numiți „slujitori ai templului” și unde locuiau ei, într-un mod foarte convenabil?

¹⁶ (a) Ce rol constructiv au jucat slujitorii templului după pustiirea de 70 de ani a Ierusalimului? (b) Drept ce au fost ei recunoscuți? în consecință, ce prevederi speciale au fost date pentru aceștia, în mod oficial, pentru a sprijini dreptul lor?

mai târziu, alți 220 sub conducerea preotului-scrib Ezra. (Ezra 2:58; Neem. 7:60; Ezra 8:17, 20) Toți acești slujitori ai templului au fost organizați pentru slujirea Domnului. Când s-au așezat pe dealul Ierusalimului, la reconstrucția căruia au ajutat, slujitorii templului au avut supraveghetorii lor: „Slujitorii Templului s-au așezat pe deal și aveau de căpetenii pe Țiha și Ghișpa.” (Neem. 11:21; 7:46; 3:26, 31). Pentru că li s-a dus vestea că sunt slujitori ai casei Domnului și au fost recunoscuți ca atare, aceștia au fost scutiți de la plata taxelor chiar și de către împărații păgâni care guvernau asupra celor puțini reînforși. Astfel, împăratul persan Artaxerxes III a dat un decret: „Vă facem cunoscut că nu puteți pune nici bir, nici dare, nici vamă de trecere, peste nici unul din preoți, din Leviți, din cântăreți, din ușieri, din slujitorii Templului și din slujitorii acestei Case a lui Dumnezeu.” (Ezra 7:7, 24). Prin urmare, ei trebuiau cruțați de către trezoreria templului și de dijele israelite, dijele care se dădeau, în parte, pentru binele străinilor sau veneticilor. Acesta a fost dreptul acestor slujitori ai templului ca străini și așa trebuia menținut. – Deut. 26:12, 13; Exod. 30:14; Neem. 10:32.

¹⁷Între străinii sau veneticii cei din urmă era unul care a îndeplinit o slujire însemnată: etiopianul numit „Ebed-Melec”. Acesta, fiind eunuc, avea o poziție importantă în casa regelui și avea ușor acces la acesta. Acest străin oacheș și-a dovedit frica de Iehova Dumnezeu și dragostea pentru slujitorii credincioși ai organizației Teocratice a lui Iehova. Când dușmanii profetului Ieremia l-au aruncat într-o groapă întunecată, Ebed-Melec a cerut ajutorul regelui Zedechia, în numele lui Ieremia, și i-a fost dată permisiunea să-l scoată pe Ieremia de acolo. După aceea, Ieremia a rămas în închisoarea tribunalului, până ce orașul Ierusalim a căzut sub armatele Babilonului. (Ier. 38:1-13). Ca recompensă pentru curajoasa faptă de credință făcută de etiopianul adorator al lui Dumnezeu, Iehova i-a trimis acest mesaj prin prizonierul Ieremia: „Iată, voi aduce peste cetatea aceasta lucrurile pe care le-am vestit în rău și nu în bine; în ziua aceea ele se vor întâmpla înaintea ochilor tăi. Dar pe tine te voi izbăvi în ziua aceea, zice DOMNUL și nu vei fi dat în mâinile oamenilor de care te temi. Te voi scăpa și nu vei cădea sub sabie, ci viața îți va fi prada ta de război, pentru că ai avut încredere în Mine, zice DOMNUL. (Iehova).” – Ier. 39:15-18.

¹⁸Mulțimea „străinilor” din zilele noastre a citit această promisiune făcută lui Ebed-Melec în numele lui Dumnezeu. În aceasta, ei ar putea recunoaște o promisiune descoperită și scrisă pentru binele lor, datorată serviciilor făcute rămășiței credincioase dintre martorii lui Iehova, preumbriți de Ieremia. În vederea apropierei rapide a răzbunării lui Dumnezeu la Armagedon, prin distrugerea replicii Ierusalimului – Creștinătatea din zilele noastre – și a întregii religii organizate, această promisiune aduce mare ușurare acestor „străini” de bună-credință. Ei constituie clasa ”oilor” despre care Isus a spus că „m-au vizitat când eram în închisoare”, deoarece le făcuseră aceasta fraților lui spirituali care fuseseră întemnițați. El îi va ocroti de distrugere și îi va copleși cu binecuvântări pământești, sub conducerea împărăției.– Mat. 25:34-40.

¹⁹Străinii sau veneticii trăiau nu doar printre evreii din Palestina, ci și printre cei care nu s-au întors în țara lor. Când mezii și perșii au cucerit imperiul babilonian, mulți evrei nu au părăsit pământul unde au fost ținuți captivi. Acolo aveau dușmanii lor, printre care se număra și Haman agaghitul sau amalecitul. Din invidie față de credinciosul evreu Mardoheu, Haman i-a acuzat de răzvrătire pe toți evreii din imperiul persan și a obținut de la Ahașveroș, regele Persiei, un decret pentru exterminarea lor. Prin acțiunea curajoasă a lui Estera, regina evreică a regelui, susținută de frații ei evrei, de cei care se rugau prin postire, regele a decretat că evreii aveau dreptul să riposteze când dușmanii lor urmăreau să ducă la îndeplinire decretul lui Haman.

¹⁷ Cum și-a dovedit etiopianul Ebed-Melec devotamentul față de Iehova și organizația Lui? și ce recompensă i-a dat Iehova pentru aceasta?

¹⁸ Cum poate această promisiune să aducă alinare „străinilor” din zilele noastre?

¹⁹ Toți străinii trăiau în Palestina? Și ce s-a întâmplat în urma faptelor lui Estera?

²⁰Înainte de ziua execuției, urzirea josnică a lui Haman împotriva imperiului a fost dată la iveală de către Estera și acesta a fost spânzurat în furcile pregătite pentru Mardoheu. Apoi, în ziua execuției, cei zece fii ai lui Haman au fost prinși și atârnați la fel. Mai mult decât atât, evreii, apărându-și viața și ripostând împotriva atacatorilor lor, i-au pus pe aceștia pe fugă și au obținut o mare victorie. Datorită preferinței arătate de Iehova Dumnezeu pentru poporul Său îndurerat, față de toate popoarele, mulți dintre ne-evrei au învățat frica și credința în El și au trecut la adorarea Lui. Așa cum a fost scris: „Și mulți oameni dintre popoarele țării s-au făcut iudei, căci îi apucase frica de iudei.” Și când a venit groaznică zi decretată de Haman pentru anihilarea poporului lui Iehova „Nici un om n-a rămas în picioare înaintea lor, căci groaza de ei căzuse peste toate popoarele.” (Est. 8:17, 9:2). Cei dintre ne-evrei care, din frică față de Iehova, au devenit însoțitori sau venetici ai poporului Său, s-au bucurat de protecția Lui și i-au împărtășit victoria împotriva dușmanilor lacomi de sânge ai poporului Său.

²¹Când Isus Hristos și-a început menirea pe pământ, în anul 29 î.Chr., foarte mulți străini sau venetici trăiau printre evreii din toată lumea. Până la această dată, ei ajunseseră să poarte numele grecesc de „prozeliți” (*prosélytos*). (Fapt. 2:10, 6:5, 13:42-48). Aceștia erau tare oprimați, iar dreptul lor era tăgăduit de liderii religioși ai evreilor și, de asemenea, erau batjocoriți și discriminați de către păgânii ne-evrei, a căror religie prozelitii o abandonaseră. Prin căi pline de egoism și lipsite de sfințenie, autoritățile evreiești ale religiei încercau să convertească dintre națiunile păgâne, numai ca să-i transforme în oameni religioși necinstiți ca ei înșiși. Isus a dat aceasta la iveală fără teamă, spunând: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjuțați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă.” (Mat. 23:15, *A.S.V.*, margin.). Aceasta pare a spune că, la păcatele pe care un convertit le avea înainte de a deveni un prozelit, scribii în convertire și fariseii au adăugat ipocrizia și păcatele religiei pe care au transmis-o acestor prozeliți. Isus și-a avertizat discipolii referitor la influența ipocrită a fariseilor, din cauza căreia aceștia sunt fii ai gheenei sau fii ai distrugerii veșnice. Prin prozelitismul lor, scribii și fariseii nu făceau din cei convertiți fii pentru mântuire, ci victime ale distrugerii, de două ori mai mult decât ei înșiși. Cât de greu vor scăpa ei de gheenă! – Mat. 23:33.

DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE LUI

²²Cuvântul lui Dumnezeu către națiunea tipică Teocratică prezintă în mod clar dreptul străinilor în Israel. Iehova, Dumnezeul justiției, a fost foarte prevăzător să asigure dreptul străinilor. Acolo unde dreptul străinilor nu a fost respectat, legea lui Iehova a fost încălcată de poporul Lui de legământ, astfel încât El i-a protejat pe străini prin manifestări speciale ale puterii Sale. Domnul Dumnezeu cunoștea pericolul ca poporul Său să disprețuiască străinii sau să ia dreptul lor în derâdere. El știa că, dacă poporul de legământ al Său nu respecta legea Sa care îi privea pe străini și aceștia asupreau minoritatea străinilor și îi depărtau de la dreptul lor dat de Dumnezeu, atunci aceasta va duce și la disprețuirea altor părți din Legea Sa Teocratică. Apoi va fi doar o chestiune de timp până izraeliții îi vor asupri pe semenii lor, inclusiv pe cei orfani și pe văduve. În cele din urmă, aceasta va însemna distrugerea întregii națiuni. Dreptatea organizației Teocratice a lui Iehova trebuia să aibă o atitudine dreaptă și iubitoare față de străin sau venetic. În organizația Sa Teocratică nu era loc pentru asuprirea străinului, dar acesta trebuie să primească un loc adecvat în ceea ce privește organizația.

²⁰ Când a arătat Iehova o preferință explicită față de poporul Său îndurerat și în ce fel? și cu ce urmări asupra multor ne-evrei?

²¹ În vremea lui Isus, cum erau numiți străinii, care era regimul lor și pentru ce scop i-au transformat oficialii religioși evrei?

²² De ce a fost atât de important ca Iehova să prezinte dreptul străinilor în Cuvântul Său către Israel și să ceară respectarea acestuia?

²³Care era dreptul străinilor în organizația tipică Teocratică a Israelului? De asemenea, care erau obligațiile și restricțiile străinilor? În primul rând, bărbatul străin trebuia să fie circumcis, asemenea credincioșilor izraeliți, ca răsplată pentru credința și consacrarea lui față de Iehova Dumnezeu. Apoi, acest străin avea multe drepturi și privilegii datorate de Dumnezeu. Putea lua parte la toate sărbătorile evreilor, adică Paștele, Rusaliile sau sărbătorile de peste săptămână, și sărbătorile adunărilor la templu. (Vezi Exod. 12:19, 43, 44, 48, 49; de asemenea, Deut. 16:9-15; și 2Cron. 30:21-25; Fapt. 2:1, 5-10.) O „mulțime amestecată” de străini s-au zbatut alături de izraeliții naturali, în încercarea de a scăpa de captivitatea din Egipt; iar declarația expresă a lui Dumnezeu este faptul ca străinii să se bucure împreună cu poporul Său de legământ în sărbătorile Sale. „Apoi să te bucuri, cu levitul și cu străinul care va fi în mijlocul tău, de toate bunurile pe care ți le-a dat Domnul, Dumnezeul tău, ție și casei tale.” – Deut. 26:11.

²⁴Pentru cei din țara lui Israel care, fără intenție, au provocat moartea unei creaturi umane, Iehova Dumnezeu le-a oferit o cale de scăpare din fața execuției: orașele de refugiu. Șase orașe ale leviților au fost închinată acestui scop, trei la răsărit de Iordan și trei la apus. Dacă cel care a ucis din greșală se grăbea să abandoneze tot ce avea și să fugă în cel mai apropiat oraș de refugiu, ar fi putut să-l împiedice pe cel care răzbuca crima lui să-l prindă și să-l omoare. Totuși, ucigașul fără voie trebuia să rămână între granițele orașului de refugiu până la sfârșitul vieții marelui preot al Israelului, aflat atunci în funcție. Dacă ucigașul disprețuia protecția care i s-a oferit și căuta libertatea în afara granițelor orașului, iar cel mânat de răzbunarea sângelui îl găsea și-l omora, ucigașul cădea sub judecata dreaptă și culegea roadele propriei sale nebunii.

²⁵Nu numai israelitul prin naștere avea dreptul acestei prevederi din lege, ci și străinul. Dacă uciderea unui om s-a făcut voit și fapta sângeroasă s-a făcut cu răutate, ucigașul nu avea niciun drept la siguranța oferită de orașul de refugiu, ci trebuia predat celui mânat de răzbunarea sângelui pentru execuție. Acele prevederi referitoare la orașele de refugiu sunt premergătoare dreptului pe care Iehova Dumnezeu l-a decretat ca fiind al mulțimii „străinilor” din zilele noastre. Pentru ca ei să scape de distrugerea care va veni la Armagedon asupra organizației mondiale pătate de sânge, ei vor trebui să lase tot și să fugă la organizația Teocratică a lui Iehova, aflată sub conducerea Marelui Preot Isus Hristos, și să se supună puterii acesteia. Ei vor locui veșnic acolo, având în vedere că Isus Hristos este nemuritor și dăinuie ca Mare Preot al lui Iehova Dumnezeu pentru veșnicie și stă pe tronul Împărăției, Guvernul Teocratic. Oricare ar fi acela din mulțimea „străinilor” care disprețuiește refugiul oferit de Dumnezeu și părăsește organizația Sa Teocratică, faptul acesta înseamnă un singur lucru: un nerecunoscător ca acesta ia din nou asupra lui vina împovăraătoare a sângelui lumii, ca cel care a încălcat legământul veșnic al lui Dumnezeu împotriva vărsării necugetate de sânge. Prin urmare, ei trebuie să cadă, în cele din urmă, sub distrugerea lumii diavolului la Armagedon, prin sabia răzbunării lui Isus Hristos, Marele Justițiar. – Num. 35; Ios. 20; Rom. 13:1-5; Lev. 24:21, 22.

²⁶De asemenea, Iehova a stabilit, tot prin lege, dreptul străinului de conviețuire cu poporul Său aflat sub legământ. Cu iubire, El i-a garantat acestuia dreptul de a strânge recolta de pe câmpii, din vii și livezi, spunând: „Să fie al străinului, al orfanului și al văduvei ...Adu-ți aminte că ai fost rob în țara Egiptului; de aceea îți dau poruncile acestea, ca să le împlinești.” Izraeliții trebuiau să pună în aplicare acest drept al străinilor „pentru ca Domnul, Dumnezeul tău, să te binecuvânteze în tot lucrul mâinilor tale”. (Deut. 24:19-22) Într-un mod asemănător, zeciuiala strânsă la fiecare trei ani de la izraeliți urma să ajute într-o oarecare măsură la ușurarea străinilor,

²³ Ce pași trebuiau să urmeze străinii ca să beneficieze de drepturile și privilegiile date de Dumnezeu? și care erau drepturile lor în ceea ce privește sărbătorile?

²⁴ Ce măsură de precauție a oferit Iehova Israelului referitor la uciderea accidentală a unui om?

²⁵ (a) Cine avea dreptul să se folosească de această măsură de precauție? (b) Ce prefigura pentru mulțimea „străinilor” din zilele noastre această măsură de precauție?

²⁶ Prin ce măsură a stabilit legea lui Dumnezeu dreptul străinilor de a trăi în Israel?

a leviților, văduvelor și celor orfani. „După trei ani, să scoți toată zeciuiala din venitul tău din anul al treilea și s-o pui în cetățile tale. Atunci să vină Levitul, care n-are nici parte, nici moștenire cu tine, străinul, orfanul și văduva, care vor fi în cetățile tale și să mănânce și să se sature, pentru că DOMNUL, Dumnezeul tău, să te binecuvânteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale”. – Deut. 14:28, 29 și 26:12, 13.

²⁷Legea Teocratică mai arăta că, fiecare al șaptelea an de la prima intrare a Israelului în Țara Făgăduinței urma să fie an de sabat și odihnă a pământului; și fiecare al cincizecilea an va fi tot an de odihnă a pământului, dar și an de Sărbătorire a libertății copiilor lui Israel. În acești ani de sabat nu se însămânța și nu se secera pământul, iar israeliții urmau să trăiască cu ceea ce Iehova le-a dat cu mărinimie în anii premergători celui de sabat. De acest an de pauză de la muncile agricole și ale pământului trebuiau să se bucure nu numai izraeliții și slujitorii lor, fetele în casă și servitorii angajați, ci și „locuitorul străin care stă la tine”. (Lev. 25:1-10). La fel, străinului nu trebuia să i se ia dreptul de a se bucura de ziua de odihnă din fiecare săptămână. De asemenea, acesta trebuia să fie plătit la timp pentru serviciile sale, la sfârșitul zilei de lucru. – Deut. 5:12-15; 24:14, 15.

²⁸La fel cum li s-a dat dreptul de a participa la toate sărbătorile Domnului în locul în care a ales să-și însemneze numele, tot așa li s-a dat și dreptul de a fi primiți la toate adunările pentru ascultarea Cuvântului lui Iehova Dumnezeu citit și discutat. În cuvântarea lui de rămas-bun către izraeliți, Moise le-a poruncit acestora, cu spiritul de la Dumnezeu: „La fiecare șapte ani, pe vremea anului iertării, la sărbătoarea corturilor, când tot Israelul va veni să se înfățișeze înaintea DOMNULUI, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citești legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale, ca să audă și să învețe să se teamă de DOMNUL, Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca și copiii lor, care n-o vor cunoaște, s-o audă și să învețe să se teamă de DOMNUL, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veți trăi în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul.” – Deut. 31:10-13.

²⁹În mod binevenit, în acel moment, când mijlocitorul Moise a implicat întregul Israel într-un legământ special de credință față de Legea Teocratică a lui Iehova, printre cei din fața lui care stăteau acolo și ascultau era și „străinul care este în mijlocul taberei tale, de la cel ce-ți taie lemne, până la cel ce-ți scoate apă. Stai ca să intri în legământ cu Domnul, Dumnezeul tău, în legământul acesta încheiat cu jurământ și pe care DOMNUL, Dumnezeul tău, îl încheie cu tine în ziua aceasta”. (Deut. 29:1, 10-12). La fel de potrivit a fost când Iosua a îndeplinit porunca lui Iehova transmisă prin Moise de a se asigura că blestemele și binecuvântările, așa cum au fost scrise în lege, vor fi rostite de preoți, de leviți și de adunare (Deut. 27:1-15) și de față vor fi „atât străinii, cât și cei născuți dintre ei”. Prin urmare, „N-a rămas nimic din tot ce poruncise Moise pe care să nu-l fi citit Iosua în fața întregii adunări a lui Israel, în fața femeilor, copiilor și străinilor care mergeau în mijlocul lor.” (Ios. 8:30-35). Iosua a recunoscut cu multă dragoste dreptul străinului de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu și legea Lui.

³⁰În afară de aceste drepturi binecuvântate și privilegii, străinul aflat sub regimul Teocratic avea și responsabilități grele. El nu avea voie să practice niciun fel de religie, în secret sau în mod deschis, nici să încuviințeze astfel de practici ale altcuiva aflat sub puterea Teocrației tipice. Prin urmare, acesta era obligat să respecte cele Zece Porunci transmise prin Moise pe Muntele Sinai. Aceasta însemna să nu adori niciun alt dumnezeu în afară de Iehova, să-I fii credincios și să nu iei numele Lui în deșert, să respecti ziua de odihnă din săptămână și să fii iubitor și drept față de

²⁷ Ce măsuri au fost luate referitor la odihna și plata străinilor?

²⁸ Care era dreptul străinilor în privința Cuvântului lui Dumnezeu? și cum a exprimat Moise aceasta în cuvântarea lui de rămas bun?

²⁹ Cum a fost exercitat acest drept în acea situație și, de asemenea, mai târziu, când Iosua a îndeplinit legea?

³⁰ Ce responsabilități au căzut, împreună cu aceste drepturi, pe umerii străinilor în ce privește adorarea și jertfa?

vecinul și semenul tău care adoră pe Domnul. (Lev. 20:1-8; Exod. 20:1-17). Orice fapte potrivnice aduceau moartea prin executare. (2Cron. 15:9-15). Toți cei care huleau numele Domnului, fie străini sau născuți izraeliți, erau omorâți. (Lev. 24:15-16). Când dorea să aducă jertfă lui Dumnezeu, străinul trebuia să facă aceasta în casa lui Dumnezeu și nu în vreun loc al religiei. Mai mult, jertfa oferită de străin trebuia să fie fără de pată, la fel ca și cele aduse de cei născuți izraeliți, pentru ca Iehova Dumnezeu să o accepte. Aceeași putere a credinței era cerută de la străin, cât și de la israelit. (Lev. 17:8, 9; 22:18-25). Străinii trebuiau să ofere jertfe lui Iehova Dumnezeu și să-L adore prin aceleași legi și reguli ca și evreii: „O singură lege și o singură poruncă să fie atât pentru voi cât și pentru străinul care locuiește printre voi.” (Num. 15:13-16). Minoritățile nu erau scutite de respectarea legii.

³¹În fiecare an, în ziua când se comemora ispășirea păcatelor națiunii lui Israel, străinul era obligat să respecte această zi prin abținerea de la îndatoririle de slujitori, împreună cu toți izraeliții, pentru care aceasta era o zi îndurerată. (Lev. 16:29-31). Dacă adunarea păcătuia prin ignoranță și neatenție, și străinul era tras la răspundere ca fiind participant la păcatul adunării. Prin urmare, jertfa pentru ispășire care era oferită pentru păcătoșii din neștiință, avea efect și pentru iertarea străinilor. „Pentru toată adunarea copiilor lui Israel și li se va ierta; căci au păcătuțit fără voie”... Această regulă s-a aplicat și pentru indivizii care păcătuiau din neștiință, fără nici o diferență privind originea lor: „Atât pentru băștinașul dintre copiii lui Israel, cât și pentru străinul care locuiește în mijlocul lor, să fie aceeași lege, când va păcătui fără voie.” Dar păcătoșii înfumurați, fără nici o diferență privind originea lor, erau o rușine în fața lui Dumnezeu și a fost poruncită distrugerea lor. – Num. 15:24-31; Ezec.14:7,8.

³²Străinului îi era interzis să bea și să mănânce sânge, fie prin transfuzie sau prin gura lui, nu doar ca urmaș al lui Noe, dar acum și ca unul legat de legea lui Dumnezeu dată Israelului, care includea legământul veșnic referitor la sfințenia vieții în sânge. (Gen. 9:4; Lev. 17:10-14). Chiar și numai dacă atingea sau dacă mânca animale care nu au fost ucise de om pentru hrana necesară îl obliga pe străin să se curețe potrivit cu legea lui Dumnezeu. (Lev. 17:15-16; Num. 19:10-12) Curățenia se referea și la căsătorie. Legăturile murdare dintre oameni, și, de asemenea, dintre oameni și animale trebuiau, îndepărtate și ocărăte: „Păziți, deci, legile și poruncile Mele și nu faceți nici una din aceste spurcăciuni, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru.” – Lev. 18:6-26.

LIMITĂRI

³³În afară de obligațiile de mai sus, străinul din Israel era supus anumitor limitări sau restricții, dar nu spre asuprirea sau răul său. Mulțimea „străinilor” este amintită în repetate rânduri în legătură cu cei săraci, cu văduvele, cu cei orfani sau cu cei fără de moștenire în pământul dăruit de Dumnezeu. Ei sunt asociați cu robia, ca tăietori de lemne și trăgători de apă. Cei care erau izraeliți prin naștere dețineau tot pământul și-l transmiteau prin moștenire urmașilor lor naturali; prin urmare, era exclus ca străinii să dețină pământ. În consecință, dreptul de recoltă a fost extins și asupra câmpurilor purtătoare de fructe; culegerea de pe aceste câmpuri urma să fie lăsată pentru „cei săraci și pentru străini”. (Lev. 19:9, 10; Deut. 29:9-11) De asemenea, străinii puteau fi cumpărați ca servitori ai izraeliților; iar acești servitori cumpărați puteau fi moșteniți de către urmașii izraeliți ai cumpărătorilor; „Dar cât despre frații voștri, copiii lui Israel, nici unul din voi să nu stăpânească pe fratele său cu asprime.” Totuși, dacă un străin ar deveni bogat, iar un israelit ar cădea în sărăcie și ar fi obligat să se vândă drept servitor străinului bogat, libertatea israelitului

³¹ Ce obligație aveau străinii față de ziua ispășirii? și ce câștig aveau aceștia din jertfele ispășirii?

³² Ce responsabilități aveau străinii referitor la sânge și purtarea curată?

³³ (a) În mod obișnuit, străinii erau grupați împreună cu ce categorii de oameni? (b) Care erau restricțiile lor în deținerea de pământ și cumpărarea de servitori?

putea fi răscumpărată cu bani în orice moment. Dar dacă această stare de robie continuă până în anul Sărbătoririi, atunci străinul care îl deține pe israelit trebuie să-l elibereze în anul Sărbătoririi, împreună cu copiii săi. – Lev. 25:45-54.

³⁴Prin însăși natura legilor Teocratice după care se conducea marele preot al Israelului, unui venetic sau străin nu îi era permis să se căsătorească cu cineva din familia marelui preot. Primul preot avea poruncă „să-și ia de soție o fecioară din poporul său.” (Lev. 21:10-14). În ce îi privește pe preoții de la templu ,de pe vremea Împărăției, a fost poruncit în mod clar că :„Dar preoții, leviții, fiii lui Țadoc... vor lua numai fecioare din sămânța casei lui Israel; totuși vor putea să ia și pe văduva unui preot.” (Ezec. 44:15,22). O restricție asemănătoare a fost pusă referitor la împărăția organizației Teocratice, ca niciun străin să nu poată ajunge rege al Israelului. Iehova a introdus următoarea regulă în legământul prețios de credință pe care Moise l-a transmis izraeliților: „Să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege DOMNUL, Dumnezeul tău și anume să ieși un împărat din mijlocul fraților tăi; nu vei putea să pui împărat pe un străin, care să nu fie fratele tău.” – Deut. 17:15.

³⁵Aceste măsuri referitoare la ocuparea funcțiilor de preot și rege, arată foarte bine cum „străinii” de bună-credință, care nu sunt născuți din spiritul lui Dumnezeu și, prin urmare, nu sunt izraeliți din punct de vedere spiritual și nici nu au fost unși pentru „preoțimea regală” a lui Isus Hristos, nu sunt luați cu El în legământul pentru Împărăție. Aceștia nu au nici o promisiune sau speranță să fie preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și să domnească alături de El o mie de ani. (Exod. 19:6; 1Pet. 2:9; Apoc. 5:10; 1:5, 6; 20: 4, 6) Privilegiul de care se bucură ei este acela de a fi supușii pământești ai Împărăției cerurilor. Din acest motiv lor nu li se face parte din pâine și vin la Cina Memorabilă pe care Isus a poruncit-o pentru cei aflați în legământul pentru Împărăție.

SUB GUVERNUL TEOCRATIC ACUM

³⁶Caracteristicile de mai sus ale legii lui Iehova în ce privește străinii sau veneticii, siguri fiind că au fost insuflate de autoritatea divină, au fost o „umbră a lucrurilor bune ce au să vină”. Prin urmare, ele se aplică, în mod spiritual, persoanelor de bună-credință consfințite din zilele noastre, cunoscute și sub numele de „ionadabi” sau „alte oi” ale Domnului. (Evr. 10:1; Col. 2:17; Ioan 10:16). Prin urmare, israeliții din organizația Teocratică a lui Iehova din zilele noastre au obligația să recunoască dreptul acestei mulțimi a „străinilor” și să aibă grijă ca acest drept să fie respectat și păstrat prin exercitarea lui. Faptele arată că în anul 1918 d.Chr., Iehova, reprezentat de Mesagerul legământului Său, Isus Cristos, a venit la templu pentru judecata celor din cadrul organizației Teocratice. Ei îi avertizează pe israeliții spirituali, care sunt părtași la legământul Împărăției și așteaptă să devină „o împărăție de preoți” cerească, spunându-le: „Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva... celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptățesc pe străin și nu se tem de Mine, zice DOMNUL oștirilor.” Și de ce? „Căci Eu sunt DOMNUL, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciti.” – Mal. 3:1-6.

³⁷Nu, înțelesul legii lui Iehova nu s-a schimbat pentru „fiii spirituali ai lui Iacov”. Rămășița acestora pot spune acum lui Iehova Dumnezeu: „Tu îmi sprijinești dreptatea și pricina mea și stai pe scaunul Tău de domnie ca un judecător drept.” (Ps. 9:4) Mai mult decât atât, Iehova este, de asemenea, hotărât să păstreze dreptul mulțimii „străinilor”, odată ce Împărăția Lui în Hristos a

³⁴ Ce restricții aveau străinii în ce privește ocuparea pozițiilor de preot sau rege al Israelului?

³⁵ Ce prefigurează aceste restricții referitor la „străinii” din zilele noastre?

³⁶ În lumina celor de mai sus, ce obligație cade asupra celor născuți izraeliți spirituali din zilele noastre? și ce avertisment în această privință pune în vigoare venirea Domnului la templu?

³⁷ (a) Dreptul cui a fost păstrat de Iehova și, în afară de aceasta, al cui drept mai este El hotărât să mențină? (b) Care sunt poruncile Domnului, al căror înțeles trebuie să-l îndeplinească rămășița ? și ce pedeapsă se va abate asupra lor în caz de eșec?

fost stabilită în 1914. Această mulțime trebuie ajutată să trăiască în pace și bunăstare spirituală cu rămășița din „Israelul lui Dumnezeu”. Aceștia nu trebuie să-i asuprească niciodată pe străini, ci să-i iubească la fel ca pe ei înșiși. Așa cum a fost poruncit: „Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în țara voastră, să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băștinăș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă”. (Lev. 25:35; 19:33, 34) Aceștia trebuie să „deosebească drept între orice om și fratele său, și străinul care se află cu el” și trebuie să „nu murdărească judecata străinului, nici a orfanului”. Altfel, Iehova se va grăbi să mărturisească împotriva lor și să-i alunge din organizația Sa Teocratică. „Căci DOMNUL, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, DOMNUL domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte.. Să iubiți pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.” (Deut. 1:16; 24:17; 10:17-19) Prin urmare, cei care tăgăduiesc dreptul străinilor vor fi cu siguranță distruși ca fiind blestemați: „„Blestemat să fie cel ce se atinge de dreptul străinului, orfanului și văduvei!” Și tot poporul(rămășița credincioasă) să răspundă: „Amin!”” – Deut. 27:19; Exod. 22:21; 23:9, 12.

³⁸ Rămășița Israelului spiritual a fost eliberată din organizația lui Satan, Babilonul, și a fost readusă în țara lor spre slujirea Teocratică a lui Iehova la Templul Său. Profetul Lui a prezis întoarcerea lor și, de asemenea, și faptul că „străinii li se vor alătura și se vor alipi de casa lui Iacov [Israel]”. Rămășiței restatornicite i s-a poruncit clar să-i prețuiască pe acești însoțitori lumești plini de bunătate, care s-au alipit organizației Teocratice, și să nu-i asuprească sau să urzească rele împotriva lor. (Isa. 14:1; Zah. 7:10). Aceștia trebuie să primească toate privilegiile de slujire referitor la această organizație, pentru că acesta este dreptul lor.

³⁹ Iehova Dumnezeu nu construiește două organizații în zilele noastre, care îndeplinesc două lucrări diferite; dar mulțimea „străinilor” trebuie să se supună unicei organizații Teocratice. Aceasta fiind astfel, este de datoria și spre beneficiul lor să se alătore rămășiței în aceeași lucrare de propovăduire publică și din casă în casă că „Împărăția cerurilor este aproape”. Însărcinarea ce li s-a dat nu este cu nimic diferită față de cea a rămășiței. (Apoc. 22:17). Iar legea Teocratică se aplică în această privință: „Să fie o singură lege pentru toată adunarea, atât pentru voi cât și pentru străinul care locuiește în mijlocul vostru; aceasta să fie o lege necurmată printre urmașii voștri: cu străinul să fie ca și cu voi, înaintea Domnului.” (Num. 15:15; 9:14). Din acest moment, Împărăția Teocratică a fost stabilită, iar Regele lui Iehova adună la Templul Său de adorare toate „alte oi”, înainte de bătălia Armagedonului, și este obligatoriu pentru cei adunați ca „alte oi” să se supună mai ales „poruncii”, și anume, „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie”. – Mat. 24:14.

⁴⁰ La adunările organizației Teocratice a lui Iehova, cei din mulțimea „străinilor” au dreptul și privilegiul să aducă rugăciuni Lui și, de asemenea, să conducă întâlniri pentru studiul Bibliei, chiar și în cazul în care sunt prezenți membrii ai rămășiței născuți din spirit. Alipirea acestor slujitori „străini” la organizația Teocratică a fost prezisă rămășiței unse în următoarele cuvinte: „Străinii vor sta și vă vor paște turmele și fiii străinului vor fi plugarii și vierii voștri. Dar voi vă veți numi preoți ai DOMNULUI și veți fi numiți slujitori ai Dumnezeului nostru, veți mânca bogățiile neamurilor și vă veți fâli cu fala lor.” (1 Reg. 8:41-43; 2Cron. 6:32, 33; Isa. 61: 5, 6) În același mod, „străinul” consacrat poate să-i boteze în apă pe cei ce vor să simbolizeze consacrarea lor pentru Dumnezeu; la fel cum și Ioan Botezătorul, care nu a fost născut din spiritul lui

³⁸ Luându-I în considerare rămășița restatornicită, ce a prezis profetia referitor la „străini”? și cum i s-a poruncit rămășiței să se poarte cu aceștia?

³⁹ Prin urmare, cum se aplică astăzi legea Teocratică, astfel încât, atât pentru rămășiță, cât și pentru „străini”, să fie „o singură lege”?

⁴⁰ Ce drepturi și privilegii au acești „străini” în legătură cu adunările poporului lui Iehova și cu botezul?

Dumnezeu și nici uns cu acesta, a avut privilegiul de a-l scufunda în apă și pe Isus însuși, și pe o mulțime de discipoli ai lui Isus.

⁴¹Iehova Dumnezeu și Isus Hristos, și nu mulțimea „străinilor”, sau ionadabii, sunt Învățătorii organizației. Foarte rar ionadabii au dus la îndeplinire sarcini într-ale conducerii sau ale oratoriei la întâlniri. Consacrarea lor față de Dumnezeu este adevărată și deplină, ca cea a rămășiței, născută din spiritul lui Dumnezeu. Și lor li se cere același grad de credință față de legământul de consacrare ca și celor din rămășiță. Și același spirit al Domnului lucrează asupra „străinilor”, ca și asupra rămășiței. Pe măsură ce „străinii” de bună-credință învață prin organizația Teocratică, ei dau mai departe învățătura și altora, dar nu sunt nici autori, nici interpreți pentru informațiile pe care ei le transmit. În același mod, înainte de venirea lui Hristos și a pogorării spiritului la Rusalii, profeții credincioși din vechime au răspândit canonul Ebraic al Sfințelor Scripturi care, prin spiritul lui Dumnezeu, devine „hrană la vremea cuvenită” pentru izraeliții spirituali din zilele noastre. Rezultă, prin urmare, că „străinii” pot fi și sunt servii lui Dumnezeu în zilele noastre.

⁴²Toți israeliții spirituali, cu încuviințarea lui Dumnezeu, îl vor iubi pe „străin” și vor respecta și apăra dreptul lui. Și atât rămășița cât și clasa „străinului” se va uni și vor păstra, împreună, „singura lege” a organizației Sale Teocratice sub Regele Isus Hristos.

OBÂRȘIA RELIGIEI, POLITICII ȘI COMERȚULUI

În urma potopului, care a fost anunțat de către Creator prin profetul său Noe, o altă lume s-a născut, iar această lume există până în ziua de azi și este, prin urmare, veche. Majoritatea oamenilor cred că aceasta va dăinui pentru totdeauna; dar ei greșesc gândind așa. Această lume e formată din ceruri și pământ, cerurile fiind cea parte nevăzută pentru ochiul omului, iar pământul este parte văzută. Îngerii căzuți nu au fost incluși în judecata de moarte a lui Dumnezeu dusă împotriva celor răi aflați pe pământ în vremea potopului, ci relațiile care existau pe atunci între grupurile rele, cele văzute și cele nevăzute, a fost distrusă de potop. Declarația de putere consemnată la 2Petru 3:5, 6 este: „Prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei(sub acoperământul de apă care se rotea până atunci în jurul globului pământesc), și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă”.

Lumea care există acum, adică partea văzută și cea nevăzută, va dăinui pentru totdeauna? Biblia răspunde la această întrebare cu următoarele cuvinte: „Prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți.” (2Pet. 3:7). Lumea din zilele noastre poartă numele de „lumea păcătoasă de acum”, iar Domnul Dumnezeu a hotărât că o astfel de lume va fi distrusă și va dispărea în curând. (Gal. 1:4) Satan Diavolul este prințul sau conducătorul nevăzut aflat la puterea lumii desfrânate din prezent, care va muri. (2 Cor. 4:4) „Focul” este simbolul distrugerii prin care lumea de astăzi va cădea. Iar la moartea ei, va apărea o nouă lume pe de-a-ntregul, despre care Biblia spune: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2Pet. 3:13). În urma potopului și a sfârșitului lumii de dinainte de potop, populația pământului era formată din Noe, cei trei fii ai săi, Sem, Ham și Iafet, și soțiile lor. „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul.”(Gen. 9:1). Ulterior, s-a consemnat: „Iată spița neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet. După potop li s-au născut fii.” (Gen. 10:1). Rasa umană a început, din nou, să se răspândească.

⁴¹ De ce este permis mulțimii „străinilor” să conducă în mod adecvat întruniri de studiu și să țină discursuri servilor lui Iehova?

⁴² Prin urmare, care va fi de acum cursul influenței reciproce dintre cei născuți izraeliți spirituali și mulțimea „străinilor”?

Imediat ce Noe a părăsit arca după potop, Dumnezeu Iehova i-a făcut cunoscut legământul Său despre sfințenia vieții. (Gen. 9:9-11). Un legământ este o declarație solemnă și de neîncălcăt asupra scopului lui Dumnezeu; și prin acest legământ, Dumnezeu vrea ca toate creaturile Sale să știe că viața este un dar de la El și nimeni n-o poate lua sau distruge fără permisiunea lui Dumnezeu. Animalele pământului și păsările cerului au fost date de Dumnezeu omului pentru hrana necesară. Dar uciderea în neștire și fără motiv a animalelor a fost decretată ca nerespectare a legământului veșnic al lui Dumnezeu. Dacă un om ucide animale pentru hrana sa de toate zilele, aceasta este conform cu legea; dar dacă le ucide doar pentru a-și satisface dorința sa egoistă de a omorî sau pentru a-și alina o pasiune sportivă, aceasta este o profanare a legământului despre sfințenia vieții. Prin urmare, dacă un om, împotriva legii lui Dumnezeu, ucide un alt om, ucigașul este vinovat de crimă și trebuie să moară de mâna justițiarului lui Dumnezeu. – Gen. 9:2-6.

Legământul a fost anunțat și consfințit prin apariția curcubeului pentru prima dată în fața ochilor omului, iar Satan Diavolul a găsit calea să defăimeze și mai tare numele lui Dumnezeu, făcându-l pe om să încalce acel legământ etern. Această profanare a încolțit, mai precis, în sufletul lui Nimrod. Nimrod era urmaș al lui Ham, fiul lui Noe. „Nimrod... El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea DOMNULUI.” (Gen. 10:8, 9). Nimrod era ambițios, războinic și însetat de sânge și găsea plăcere în faptele sale necuviincioase. Fără îndoială că a început să facă acestea sub puterea Diavolului și a demonilor săi. Nimrod vâna și ucidea animale sălbatice doar pentru a-și satisface dorințele sale depravate și lua tineri pe care îi înarma și antrena ca să-l urmeze pe calea lui de ucidere. Nimrod a devenit foarte admirat și adorat în ochii oamenilor datorită vitejiei sale. Fără nici o îndoială, Diavolul a plantat aceasta în mintea oamenilor: ca ei să-și arate devotamentul mai degrabă față de o creatură, decât față de Creator. Pentru ei, Nimrod era, într-adevăr, un „vânător măreț în fața Domnului”, adică era superior sau mai măreț decât Dumnezeu cel Atotputernic. Onorurile, uralele și adorația căzute asupra lui Nimrod era preaslăvire și, iată cum, în urma potopului, a început practicarea religiei; dar Noe a continuat să-l slăvească pe Dumnezeu.

Religia este o formă de adorare manifestată de creaturi față de o altă creatură, iar cel adorat este privit de restul creaturilor ca fiind superior lor și demn de adorație și slăvire. Se pare că Diavolul pusese stăpânire pe mintea lui Cuș, tatăl lui Nimrod, și l-a folosit pe Cuș, fiul lui Ham, ca personaj cheie în depărtarea populației în creștere a pământului de Iehova Dumnezeu. Nimrod, fiul lui Cuș, a fost învățat, alături de alții ca el, să încalce legământul veșnic al lui Dumnezeu și să pună bazele slăvirii unei creaturi; iar aceasta s-a făcut pentru îndepărtarea minților creaturilor față de Dumnezeul Cel Atotputernic. Prin această cale, Satan și demonii săi l-au sfidat pe Dumnezeul Cel Atotputernic și au defăimat numele Său și, prin urmare, au restabilit practicarea religiei pe pământ. Fie ca aceasta să fie ținută minte și amintită de aici încolo: Religia a fost dintotdeauna instrumentul principal al Diavolului de defăimare a numelui lui Dumnezeu cel Atotputernic și de îndepărtare a oamenilor de la Dumnezeul Cel Prea Înalt.

Aliatul religiei, și anume politica, este calea și forma vicelană de organizare și guvernare a popoarelor în controlarea oamenilor și a instituțiilor lor. Religia, fiind organizată și aplicată pentru îndepărtarea oamenilor de la Dumnezeu și aplecarea lor spre slăvirea creaturilor, a fost imediat urmată de politică, adică o organizație a oamenilor menită să controleze și să conducă popoarele. Religiosul Nimrod a luat conducerea politică, fiind făcut conducător sau rege. „La început, împărăția lui cuprindea Babelul.” (Gen. 10:10). Nimrod și asociații săi religioși și politici au construit orașe, în care s-au adunat oamenii; și acesta a fost începutul negustoriei sau comerțului, vânzând și cumpărând ei între ei. Din acea zi până astăzi, religia, politica și comerțul au fost manevrate de Diavol, împreună cu asistenții săi, cu scopul de a controla și conduce națiunile pământului și de a le ține departe de cunoașterea și slujirea lui Dumnezeu cel Atotputernic.

Ducându-și mai departe menirea sa desfrânată de a-i îndepărta pe oameni de la Dumnezeu și de a-i convinge să slăvească creaturi, Diavolul și îngerii săi depravați au insuflat în mintea oamenilor ideea falsă că mântuirea lor depinde de faptele și puterea lor și ale altor creaturi fără de Dumnezeu. „Haide să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.” – Genesa 11:4.

Prin religie, Diavolul i-a determinat pe oamenii care se stabileau în țara Șinear să construiască turnul Babel, nume pe care localnicii l-ar fi interpretat drept „Poarta către Dumnezeu”. Aceasta arată că, la momentul respectiv, religia a fost folosită pentru ocărârea Dumnezeului Cel Atotputernic. Și aceasta fără îndoială, pentru că Iehova Dumnezeu a intervenit și a provocat amestecarea limbilor popoarelor asupra acelei mulțimi organizate pentru stabilirea religiei; și, prin urmare, conform limbii ebraice, numele *Babel* înseamnă *confuzie*. De la bunul început, Dumnezeu și-a exprimat dezaprobarea împotriva religiei, arătând că este o urâciune în ochii Săi, pentru că a fost gândită, adusă la viață și ocrotită de Diavol. Nimic nu a adus atâta confuzie între oameni ca mulțimea de feluri de religie practicate printre ei. De la intrarea religiei în grădina Edenului, religia a fost calea principală pentru zăpăcirea, înșelarea și amăgirea oamenilor și i-a făcut să se depărteze de la cunoașterea și slăvirea adevăratului Dumnezeu, Cel Atotputernic. Acest fapt însuși este dovada finală că religia este făptuirea Diavolului, întrebuintată în mod intenționat pentru înșelarea omenirii și îndepărtarea ei față de Iehova. Religia îi face pe oameni să fie foarte superstițioși și să se aplece în fața influenței liderilor lor religioși; iar aceasta lasă, în mod clar, loc politicienilor să capete controlul asupra oamenilor și să-i conducă și, de asemenea, să folosească negoțul sau comerțul pentru jefuirea oamenilor de drepturile și câștigurile lor binemeritate.

În Genesa capitoul 10, versetul 10, versiunea greacă Septuaginta traduce cuvântul „Babel” ca „Babilon”. *Babilon* este numele organizației Diavolului, care unește, după știrea noastră, trei elemente: religia, politica și comerțul, pentru a controla popoarele pământului. Religia este folosită în interesul meschin al mulțimii Diavolului; și, prin urmare, profeția lui Dumnezeu spune către Diavol: „Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc.” – Ezec. 28:16, 18.

Dorința arzătoare și lacomă a lui Satan Diavolul de a strânge câștig pentru el l-a făcut să se răzvrătească împotriva Dumnezeului Cel Atotputernic în Grădina Edenului; și, de atunci, el a folosit religia, politica și comerțul ca să-și hrănească tot mai mult dorința sa nesătulă și lacomă. A fost scris în ce-i privește pe iubitorii de bani: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.” – 1 Tim. 6:10.

Banul, așa cum este folosit termenul aici, se referă la orice cale prin care este obținut câștig. Răul nu stă doar în moneda de schimb numită „ban”, ci „răul”, sau nedreptatea, rezultă din iubirea sau dorința pentru căile meschine de adunare a câștigului. Mulți oameni care au avut credință în Iehova la început și au început să-l slujească au fost pătrunși de lăcomie; și acea dorință neîmplinită de câștig a adus asupra lor prăbușirea totală. Acesta a fost destinul lui Satan și acesta a fost, dintotdeauna, destinul celor care-l slujesc. Religia este folosită în acest scop: ca Diavolul să obțină slăvirea creaturilor față de orice, în special față de el, și, prin aceasta, să le îndepărteze de Iehova Dumnezeu.

În urma organizării regatului sub conducerea lui Nimrod, Babilonul, au apărut și alte organizații ale națiunilor, așa cum le știm astăzi: Egiptul, Persia, Grecia, Roma și altele. Toate aceste mari puteri ale lumii, împreună cu subdiviziunile lor care s-au format ca națiuni și au constituit oricare dintre aceste mari puteri, au avut și practicat sau practică religia. Babilonul este

mama tuturor religiilor de astăzi; iar Diavolul este tatăl. Toate religiile poartă numele potrivit de „Babilon”. Diavolul este marele dușman al lui Dumnezeu, iar religia este, prin urmare, un dușman al Dumnezeului Cel Atotputernic. Diavolul este cel mai rău dușman al omului, iar religia este, de asemenea, un dușman de moarte al omului. Organizația Diavolului este simbolizată de o femeie necinstită sau pătată, numită „Babilon”. Prin urmare, toate religiile provin din Babilon, și, mai ales, religia principală a lumii, ale cărei sute de culte sunt practicate în așa-zisa „creștinătate”.

De la potop toate națiunile, neamurile și popoarele pământului au avut și practicat o oarecare formă de religie; și fiecare dintre acestea a fost determinată să facă aceasta prin înrâurirea șireată a celui desfrânat, Diavolul, și a duhurilor sale desfrânate. Prin urmare, se spune despre organizația lui Satan, Babilonul, că „Ea a îmbătat toate națiunile cu vinul curviei ei.” (Apoc. 14:8) „Pe frunte purta scris un nume, o taină: „BABILONUL CEL MARE; MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI.” (Apoc. 17:5). Toate acestea arată că religia este instrumentul Diavolului, folosit pentru împotrivirea, sfidarea, batjocorirea și defăimarea Dumnezeului Cel Atotputernic și pentru înșelarea omului și îndepărtarea lui de la adevăratul Dumnezeu, Cel Atotputernic, al cărui nume este Iehova, pentru aducerea omului la distrugere.

Toate organizațiile religioase de pe pământ au fost înființate și conduse de oameni supuși înrâuririi netrebnice și conduși de dușman, Satan Diavolul; și aceasta este adevărat, indiferent dacă unii sunt conștienți sau nu de asta, pentru că Biblia așa scrie. După câte știm, există două organizații: organizația Dumnezeului Cel Atotputernic, care este pe deplin dreaptă, curată și adevărată, și organizația Diavolului, idolul imitator, care nu este sfântă, ci desfrânată și pe deplin falsă. Oamenii de pe pământ sunt supuși uneia dintre cele două organizații. Diavolul, îngerii lui și alți susținători desfrânați ai lor din toate timpurile se luptă împotriva lui Dumnezeu pentru defăimarea numelui Său și îndepărtarea oamenilor de El prin înșelătorie. Acea organizație desfrânată încearcă să distrugă pe toată lumea care este de partea lui Iehova și care încearcă să facă bine. Isus Hristos și adevărații Săi urmași sunt cu totul de partea lui Iehova, la fel cum profeții din vechime erau de partea Lui și-l slujeau pe El. Un mare război duc cei aflați de partea Diavolului împotriva celor devotați lui Iehova Dumnezeu; prin urmare, despre aceasta stă scris: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” – Efes. 6:12.

Prin urmare, se observă că Satan și demonii săi desfrânați care i s-au alăturat în răzvrătirea din Grădina Edenului constituie puterile, căpeteniile și domnitorii nevăzuți ai acestei lumi desfrânate și că ei lucrează în întuneric, ca dușmani ai oamenilor. Cei din organizația lui Dumnezeu au pornit un război împotriva acestor conducători și puteri diavolești și, prin urmare, trebuie să rostească adevărul despre religie, pentru că războiul dus de căpeteniile religioase împotriva lui Dumnezeu și religia însăși sunt instrumentele principale prin care oamenii sunt înșelați. Totuși, în acest război, servii credincioși ai lui Dumnezeu nu folosesc arme ca să rănească trupurile creaturilor omenești. Armele cu care merg la război sunt spirituale, în special „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Efes. 6:13, 17) El le spune celor aflați de partea lui Iehova, care îl slujesc în acest război: „Voi sunteți martorii Mei ca să le vestiți oamenilor despre numele Meu și împărăția Mea și scopul Meu.” (Isa. 43:10-12). Acești martori ai lui Dumnezeu sunt oameni, în carne și oase, dar care folosesc doar arma adevărului cu care Iehova i-a înzestrat. „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească (căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle.)” – 2 Cor. 10:3, 4.

Prin urmare, să se înțeleagă foarte clar că adevărații servi ai Dumnezeului cel Atotputernic și urmașii lui Isus Hristos nu poartă vreo luptă împotriva creaturilor umane, fie acea creatură evreu, ne-evreu, catolic, protestant sau ateu. Ei nu au indicații să rănească oameni, ci li s-a

poruncit să spună adevărul spre binele celor care vor să cunoască adevărata cale. Oameni din toate națiunile au căzut sub înrăurirea vicleană și sub puterea lui Satan și a asociaților lui îngerești desfrânați. Martorii lui Iehova au privilegiul și datoria să le spună adevărul, așa cum Dumnezeu a poruncit, pentru ca cei dintre ei care sunt de bună-credință față de Dumnezeu să găsească singurul loc de adăpost și siguranță față de dușmanii lor. Adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu este, prin urmare, un avertisment dat ca cei de bună-credință să-l bage în seamă și să se retragă la adăpost; și din acest motiv sunt spuse faptele de mai sus în ce privește originea religiei, politicii și comerțului.

RUT, O CONVERTITĂ DE LA RELIGIE

Cei care caută să convertească această lume la evlavie sunt sortiți unui sumbru eșec. Sprijinul religiei pentru lăudăroșenia creației guvernamentale de după război nu-l va ademini pe Dumnezeu în politică, având ca rezultat o lume convertită. Din contră, infiltrarea religiei în toată lumea printr-un război complet va însemna doar că forțele lipsei de evlavie sunt cu atât mai mult întărite. Religia orbește ca și tradițiile sale „Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi și astupă-i ochii ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine și să nu fie tămăduit.” – Isa. 6:10.

Adevărul Bibliei aduce lumina și convertire. „Legea DOMNULUI este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalm 19:7) Lumea își astupă urechile cu dopuri ale religiei. Cetățenii săi „nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.” (2 Tim. 4:3, 4, *Godspeed*) Dar nu toți își întorc fața de la adevăr. Mii de indivizi fac cale îndoarsă de la religia prin care au rătăcit și își întorc fața către adevăr. Un exemplu cutremurător pentru o astfel de convertire este dezvăluit din adâncul secolelor, citind relatarea vieții lui Rut din Biblie. Cartea care poartă numele ei vorbește despre aceasta.

Nu se cunosc autorul și data când a fost scrisă cartea lui Rut. Mai multe păreri au căzut de acord că a fost scrisă de Samuel, deși mulți au replicat că a fost scrisă după vremea lui. Propoziția de deschidere, „în zilele când judecătorii hotărau”, arată că vremea regilor începuse. De asemenea, aceste cuvinte introductive plasau evenimentele în vremea judecătorilor. Deși însemnarea nu menționează aceasta, dovezi circumstanțiale sugerează că Rut a trăit în timpul regelui moabit Eglon și de atunci încolo.

Părerea generală este că această carte, a lui Rut, nu este nimic mai mult decât o simplă narațiune a vieții pastorale sau rurale, cu o plăcută înflăcărare la început, care mai târziu înflorește într-o frumoasă poveste de dragoste. Nu este doar o idilă. Iehova nu își propune să amuze prin însemnările din Biblie, ci să instruiască și, mai precis, să instruiască în aceste „zile din urmă”. Rut a jucat un rol într-o dramă despre o profeție care găsește împlinire în vremurile prezente. – 1 Cor. 10:6, 11.

Rut era o moabită, care locuia în țara Moabului și-l venera pe demonul-zeu Chemoș. Dar o familie de israeliți urma să-i schimbe cursul vieții. Elimelec și-a părăsit orașul său, Betleem-Iuda, din cauza foametei și, însoțit de soția sa Naomi și cei doi fii, a călătorit spre Moab. Rut s-a căsătorit cu fiul numit „Mahlon”. Totuși, moartea și-a luat pe deplin dreptul din această familie și le-a văduvit pe Rut, pe soacra și cumnata sa și le-a lăsat fără copii. Femeile văduve, legate de aceeași durere, au plecat spre țara lui Naomi de peste care a fost ridicată plaga foametei. Dar aceste femei au fost unite și prin altceva decât durere: soacra a mărturisit despre Iehova Dumnezeul lui Israel, iar cele două nurori au întors spatele zeului Chemoș. – Rut 1:1-7.

Cele trei călătore se opresc. Femeia cea mai în vârstă le vorbește celor mai tinere. Ea le avertizează că drumul integrității este unul pietros, în decursul căruia dorințele cărnii ar putea avea de suferit, că dorința de a avea un soț și un cămin și copii are puține șanse de a fi îndeplinită, că ele lasă în urmă o viață normală, trăită într-o lume moabită și că, în cele din urmă, dacă prețul integrității față de Iehova li se pare prea mare, acesta este momentul să se întoarcă. Plângând în hohote, cele două femei declară că vor continua călătoria. Avertismentul este întărit. Proba critică o cerne pe una dintre ele. Cu siguranță, motivul principal al lui Naomi nu era să convertească pe cineva. – Rut 1:8-15.

Dar Rut nu era om care să renunțe! Cu o emoție mișcătoare, ea imploră: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Iehova ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!” (Rut 1:16, 17, *A.S.V.*) Cine ar putea rezista unei pledoarii atât de mișcătoare? Cele două și-au reluat lunga călătorie pe jos în tăcere. După un timp, au ajuns la destinația călătoriei lor, orașul Betleem. – Rut 1:18, 19, 22.

Rut nu era deloc leneșă. Ea a ajuns la Betleem la începutul seceratului orzului. Ea s-a oferit, „Lasă-mă, te rog, să mă duc să strâng spice”. Fiindu-i încuviințată rugămintea, Rut și-a croit drum către lanuri. A început munca devreme, în răcoarea dimineții. Soarele urca pe cer; ea încă muncea. Când a ajuns la amiază, ea a luat o scurtă pauză pentru masa de la mijlocul zilei, apoi s-a ridicat să culeagă spice în căldura după-amiezii. Ea a lucrat la câmp până seara, iar la sfârșitul zilei, a bătut grânele ca să separe pleava. Roadele muncii sale grele de peste întreaga zi ar fi umplut cu vârf un obroc, fiind aproape o efa de orz. Ea a împărțit aceasta în mod generos cu bătrâna sa soacră. – Rut 2:2, 14, 15, 17, 18, *A.S.V.*

Rut nu era nici nerecunoscătoare. Ea cunoștea legea lui Dumnezeu și știa despre dreptul de strângere a spicelor acordat celor săraci, celor străini și văduvelor, așa cum era și ea. „Când îți vei secera ogorul și vei uita un snop pe câmp, să nu te întorci să-l iei: să fie al străinului, al orfanului și al văduvei”. (Deut. 24:19-21; Lev. 23:22). Cu toate acestea, ea nu avea nici o cerere. Resemnată, s-a apropiat de slujitorul desemnat ca supraveghetor al secerătorilor și i-a cerut voie, spunând după cum urmează: „Dă-mi voie să strâng și să culeg spice dintre snopi, rămase pe urma secerătorilor.” (Rut 2:7). Ea a arătat umilință potrivită față de stăpânul recoltei, când acesta a fost binevoitor cu ea: „Atunci ea s-a aruncat cu fața la pământ”. Ea și-a exprimat recunoștința pentru bunătatea și prietenia lui arătate în cuvintele lui de mângâiere și încuviințare pentru aprecierea ei față de Naomi, pentru abandonarea țării religioase a Moabului și pentru întoarcerea ei la Iehova. – Rut 2:10-13.

Și, în ciuda urltelor de împotrivire ale celor care „dezvoltă caracter”, Rut nu era obraznică și nici imorală. Observați dovada care o achită de toate aceste acuzații și care îi condamnă pe impostorii evlavioși din zilele noastre de intenția de a duce o campanie murdară împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. Acționând la sfaturile lui Naomi, tânăra moabită s-a aranjat și i-a făcut lui Boaz, stăpânul recoltei, o vizită pe-nserat. Ea s-a apropiat de el în liniște, în timp ce dormea lângă locul de treierat, i-a dezvelit picioarele și s-a întins la pământ. La miezul nopții, Boaz s-a trezit, a vorbit cu femeia și a invitat-o să rămână peste noapte. Ea a plecat dimineată cât încă n-o putea recunoaște nimeni din cauza luminii slabe. Boaz a dat ordin: „Să nu știe nimeni că a intrat o femeie în arie!”. Mai mult decât atât, el a trimis-o de acolo împovărată de grâne. (Rut 3:1-8, 13-15). „Un caz deschis și închis împotriva lui Rut,” conform bărfitorilor religioși.

Ei au ales să treacă cu vederea aceste fapte: Rut avea o reputație bună în Betleem: „căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită.” (Rut 3:11). Ea n-ar fi putut fi mânată de lăcomie, din moment ce Boaz era cu foarte mulți ani mai în vârstă decât ea. Nu ar fi putut fi atrasă de bani: erau și bărbați mai tineri bogați: „că n-ai umblat după tineri, săraci sau bogați.” (Versetul 10). Rut n-a venit ca să propună o relație nelegiuită; ci, mai degrabă, „întinde-ți poala hainei peste

slujnica ta”, ceea ce simboliza o cerere în căsătorie. Obraznică? Nu, pentru că a adăugat „Eu sunt Rut, slujnica ta”. (Versetul 9). Boaz era cel care avea dreptul de a o răscumpăra, conform legii de căsătoriei între rude, fiind cea mai apropiată rudă a soțului lui Naomi și a soțului lui Ruth. Naomi era prea bătrână să mai dea rod, așa că a fost înlocuită de Rut. Prin urmare, Rut îi amintea într-un mod foarte potrivit lui Boaz de obligațiile pe care le avea sub legea căsătoriei între rude. Așa a înțeles Boaz faptele sale: „Voi face pentru tine tot ceea ce ai cerut.” Dar cum rămâne cu darul în grâne despre care religioșii au dedus că a fost plata curviei? O simplă garanție sau mărturie că faptele care premerg împlinirii legii căsătoriei între rude vor fi duse la îndeplinire. Păstrarea secretului asupra acestei fapte? Doar pentru a-i lăsa timp lui Boaz să hotărască dacă există un neam mai aproape decât el, care să ducă la îndeplinire această obligație. (Versetul 12). Dezvăluirea timpurie a faptelor ar fi putut să-i influențeze decizia. Faptul că motivul vizitei a fost căsătoria, și nu adulterul, este arătat în continuare prin întrebarea pe care Naomi i-a pus-o lui Rut la întoarcere: „Cine ești tu, fiica mea?” Altfel spus, „Ești soția lui Boaz acum sau nu?” – Rut 3:11, 12, 16-18.

La timpul potrivit, Boaz a clarificat toate complicațiile acestei situații și, terminând aceasta, a spus: „Înainte de toate Rut moabita, soția lui Mahlon, te-am răscumpărat să fii soția mea, să înalți numele celui mort asupra moștenirii sale, ca numele celui mort să nu fie șters dintre semenii săi și de pe poarta casei lui: sunteți martori ai acestei zile.” „Boaz a luat-o deci pe Rut și ea a devenit soția lui; și Boaz s-a culcat cu ea. DOMNUL a făcut-o să zămilească și ea a născut un fiu.” (Rut. 4:10, 13). Astfel, Domnul Iehova a încuviințat aceasta și a binecuvântat-o pe Rut și unirea sa cu Boaz. Purtarea ei în fața celui Atotputernic a fost fără reproș. Cât de mare a fost binecuvântarea Lui este arătat prin cuvintele consemnate cu peste o mie de ani mai târziu: „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David... Boaz a născut pe Obed, din RUT; Obed a născut pe Iese; Iese a născut pe împăratul David.” – Mat. 1:1, 5, 6, *A.S.V.*

Numele „Rut” înseamnă „prieten, prietenie; frumusețe, aspect”. Așa cum Rut a arătat prietenie pentru Naomi și pentru Teocrația tipică și a fost plăcută și virtuoasă în fața lui Dumnezeu și a organizației Sale, la fel și mulțimea pe care ea o prefigurează se leagă într-o prietenie de neîncălcă cu Dumnezeu, poporul Său ales și organizația Sa Teocratică. La scurt timp după venirea lui Hristos la templu, în 1918 d.Chr., și, mai precis, în jurul anului 1922, clasa „Rut” și-a făcut simțită prezența. Aceștia au plecat urechea la adevărul rostit de clasa „Naomi”, iar procesul de înnoire prin care a trecut mințile lor i-a făcut să treacă de la religie la adevăratul creștinism. (Rom. 12:2, *Emphatic Diaglott*). Așa cum argumentele lui Naomi nu au putut s-o împiedice pe Rut, la fel și adevărurile arătate sub forma încercărilor și cerințelor creștinilor nu au făcut ca și clasa „Rut” să șovăie, ci i-a întărit hotărârea. Ei au jurat devotament veșnic „femeii” lui Dumnezeu, așa cum i-a jurat Rut lui Naomi. Ei au întors, pentru totdeauna, spatele „Moabului” modern și au privit spre viitor alături de poporul de legământ al lui Iehova. Această mulțime muncește cu spor în vremea recoltatului, dar nu ca secerători sau culegători. Ca cei ce adună spicele, ei sunt slujitori care nu adună profit pe câmpul Secerătorului Principal, Isus Hristos (Ioan 4:35; Mat. 13:37-39; Luca 17:10) Totuși, aceștia sunt hrăniți spiritual și fizic și sunt făcuți parte din mireasa Mai Marelui Boaz, Isus Hristos.

În zilele noastre, clasa „Rut” continuă, împreună cu restul martorilor lui Iehova, să facă cunoscute adevărurile Împărăției. Ei vorbesc despre ruina lumii Diavolului (inclusiv cea de după război) și atrag atenția asupra noii lumi promise de Iehova. Ei nu încearcă să convertească lumea lui Satan. Totuși, la fel cum adevărul rostit i-a făcut să părăsească religia și să se convertească la Împărăția lui Iehova, așa și mesajul pe care ei îl răspândesc va atrage alte mii de convertiți. Fiți atenți la aceste cuvinte, către Sion, „femeia” lui Dumnezeu: „Îți va bate inima și se va lărgi, căci bogățiile mării(marea omenirii) se vor întoarce spre tine și vistieriile neamurilor vor veni la tine.” (Isa. 60:5) Lasă religia să caute să peticească această sfărâmată lume veche a lui Satan; lucrarea sa de mântuială de după război va avea ca rezultat doar o ruptură distrugătoare în final. (Matei

9:16). Aceia care vor moșteni binecuvântările, așa cum s-a întâmplat cu Rut, se vor alipi pentru totdeauna de organizația lui Dumnezeu.

EXPERIENȚE ÎN TEREN

MARTORII LUI IEHOVA ÎN ONTARIO, CANADA

„Cu mai puțin de două luni în urmă, în timp ce eram la obișnuitul studiu de marți dimineață cu doamna M., am fost întrerupt de deschiderea ușii și intrarea unui tânăr. El avea doar 17 ani, dar părea destul de mare pentru vârsta lui. S-a apropiat de mine și, părând foarte supărat, a spus: ‚Aș vrea să vii aici să mă înveți și pe mine odată.‘ Ei bine, nu avusesem ocazia să fac cunoștință cu acest flăcău înainte, așa că totul mi s-a părut destul de brusc. În mod evident, era necăjit de gândul că, în tot timpul cât studiam cu mama lui, nu l-am invitat înăuntru. El a precizat că mai trăgea cu urechea din când în când și că ceea ce pusese cap la cap suna foarte bine. A precizat că nu este un băiat rău, dar că îi place să fumeze, să joace un pic de biliard etc., dar nimic rău cu adevărat, și că aceasta părea ceva ce trebuia să aibă. Am făcut un aranjament final cu băiatul pentru un studiu în următoarea seară de vineri. Vineri am ajuns acolo, iar flăcăul mai avea un băiat cu el care dorea să audă ce am de spus. Am deschis scripturile Împărăției de la sfârșitul ‚Bibliei Mițpa‘ și apoi am crezut că n-o să mă mai lase niciodată să plec. Erau atât de încântați, încât, după ce am plecat, și-au luat Biblia și s-au dus la un vecin să-i spună totul despre Împărăție. Luați aminte: după numai trei sesiuni de studiu, el lua parte cu regularitate la toate studiile din Sala împărăției. El ia parte la studiul pe care îl desfășor doar cu el, studiul *Cuvântul Tău este Adevărul*, la studiul cărții de la mijlocul săptămânii și la întâlnirea de serviciu, s-a înscris la școală pentru Cursul de Guvernare(serviciu) Teocratică. Acum a luat un set de cărți destinate, a făcut rost de o Biblie Mițpa, și și-a exprimat dorința de a-L sluji pe Domnul prin lucrarea sa din ușă-n ușă. Și toate acestea s-au întâmplat în decurs de cinci săptămâni. Și-a pierdut mulți dintre prietenii săi lumești ,din cauza poziției pe care a luat-o în justificarea mării Teocrații. Își ia ceva de studiat la muncă, în timpul pauzei de masă, iar ceilalți muncitori din fabrică îl numesc ‚Pastorul Brown‘ ca să-l facă de râs. Cu adevărat, ‚fiul rățacitor‘ se întoarce acasă și cât de privilegiați suntem noi, ca slujitori ai marelui Dumnezeu Iehova să alergăm în întâmpinarea lui, și să hrănim această mulțime cu mâncarea dăătoare de viață de la masa Domnului!”

„ERAM HOTĂRÂT SĂ LE ARĂT UNOR

oameni din Shreveport (La.) că, deși trimiseseră doi martori ai lui Iehova la închisoare, avertismentele nu s-au oprit. Obișnuiam să mă întâlnesc cu _____ dimineața devreme, în timp ce mergea pe Strada Texas, ținând *Turnul de Veghere* sus în aer, ca să-l vadă toată lumea. După ce l-au trimis de acolo, n-am mai văzut pe nimeni care să facă lucrarea lui. După arestarea mea din august, deși mi-au tras o palmuire grozavă când mi-au luat amprente, am pornit pe Strada Texas așa cum mă obișnuisem să-l văd pe el făcând. Într-o dimineață, polițistul m-a oprit și a vrut să-mi vadă cartea. El a spus: ‚Trebuie să te tot arestăm pentru cărțile astea?‘ Am spus: ‚Înalta voastră curte ne-a dat aprobare să ieșim cu cărțile noastre în public.‘ El m-a tras într-un magazin ca să folosească telefonul. Când a terminat, a spus: ‚Poți să pleci de data asta, dar să nu te mai prind altă dată cu asta.‘ În dimineața asta, erau doi. Nu m-au arestat, dar unul dintre ei mi-a spus să plec de pe teritoriul lui. După ce i-am spus că înalțelor curți nu le păsa și de ce s-ar plânge, el a spus: ‚Pleacă de pe teritoriul meu.‘”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXV

15 decembrie 1944

Nr. 24

„Duceți-vă și faceți discipoli din toate neamurile”

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” – Matei 28:19, *Emphatic Diaglott*

¹**IEHOVA** este „numele Tatălui” în care li se poruncește ucenicilor din toate neamurile să se boteze, precum și în numele Fiului Lui și al Spiritului Sfânt. *Numele* nu are importanță doar prin sine însuși, ci și prin ceea ce reprezintă persoana care îl poartă. Dacă purtătorul numelui are, de asemenea, demnitatea unui statut înalt și preaputernic, dublată de o mare autoritate și putere, atunci numele va reprezenta și poziția și autoritatea pe care le are purtătorul numelui. Așadar, „Numele Tatălui” reprezintă mai mult decât faptul că Iehova este Dătătorul de viață al tuturor creaturilor inteligente, și în special al Fiului Său, Isus Hristos.

²Tatăl, care este Iehova, este Cel Suprem, Dumnezeuul Atotputernic. Așadar El este Cel care are drept universal asupra spațiului și lucrurilor. Tot astfel, „numele Tatălui”, Iehova, reprezintă poziția Sa de Stăpânitor universal, precum și scopul pentru care stăpânește această creație. Stăpânirea Lui nu este opresivă, ci este dreaptă și plină de iubire față de toate făpturile care se încred cu totul în El pentru viața dată și pentru toate darurile Sale bune. Așadar, a fi botezat „în numele Tatălui” înseamnă a fi scufundat în apă, recunoscând fără rezerve și slujind ideii că Iehova este Stăpânitorul Universal, Cel care are putere atotcuprinzătoare și căruia cei botezați trebuie, cu gândul și cu inima, să-I se supună și să-I dea ascultare. Botezul în numele lui Iehova înseamnă că cel care, prin săvârșirea acestui fapt, și-a exprimat supunerea față de Tatăl, și-a dat cuvântul să trăiască de acum înainte pentru a împlini voia lui Iehova și a recunoscut că Acesta este stăpânitorul universal.

³Porunca dată de Tatăl urmașilor consacrați ai Fiului Său este: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28: 19, 20, *A.S.V.*) De fapt, aceste cuvinte au fost transmise de Isus adeptilor Săi. Cu toate acestea, ele sunt la fel de poruncitoare ca și când ar fi fost rostite de chiar Tatăl. Cuvintele acestea nu au fost rostite de o persoană oarecare. Ele au fost rostite de Fiul căruia Tatăl, Stăpânitorul Universal, I-a dat deplina autoritate de a porunci toate acestea ucenicilor Săi. Relatarea din Matei 28: 18 care prezintă acest fapt este: „Isus s-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” – *A.S.V.*

⁴Pentru acest motiv Fiului i-a fost încredințat să poruncească ucenicilor Săi să meargă să dea învățătură și să boteze. Poruncii trebuie să i se atribuie toată însemnătatea ca și când ar fi venit direct de la Autoritatea Supremă, pentru că Fiul a venit în numele Tatălui și a vorbit în numele Lui. Cuvintele Fiului aveau înapoia lor toată autoritatea pe care numele Tatălui o impune.

¹ În numele cui vor fi botezați viitorii ucenici și ce anume reprezintă termenul „nume” ?

² Ce reprezintă atunci “numele Tatălui” ? Ce înseamnă să fii botezat în numele Tatălui ?

³ De ce este atât de important pentru servii lui Isus porunca de a „merge și a face ucenici din toate neamurile” ?

⁴ De ce trebuie considerată această poruncă la fel de importantă ca și când ar fi venit direct de la Iehova ?

Celor care nu L-au slăvit ca reprezentant al Tatălui Lui, Isus le-a spus: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți... Lucrările pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5:43; 10:25) Astfel, apostolul lui Isus a spus adevărul când a spus: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor” – Evrei 1: 1, 2.

⁵ Așadar, faptul că Fiul a poruncit ca botezul să se facă nu numai în numele Tatălui, ci și în numele Fiului, nu a fost o dovadă de egoism sau de interes. A fost o poruncă ce a respectat cu totul scopul lui Dumnezeu; iar aceste lucruri nu pot fi trecute cu vederea, dacă se vrea ca botezul să fie valid și să aibă roade. Botezul în numele Fiului înseamnă mai mult decât în numele literal al lui Isus Hristos; așa cum numele reprezintă mai mult decât forma Lui literală. Numele poartă în El toată slava, autoritatea, puterea și misiunea pe care Tatăl le-a dat Fiului. Unul care se consacrează lui Dumnezeu Tatăl, consacrarea lui este simbolizată prin scufundarea în apă, și trebuie să ia în considerare scopul pentru care Tatăl L-a trimis pe Fiu, adică pentru a-i justifica numele și puterea universală. Nici o creatură, și în special cele nedesăvârșite, covârșite de păcate, creaturi muritoare, nu se pot consacra lui Dumnezeu decât prin Fiul Lui; pentru că nimeni nu poate ajunge la Tatăl decât prin Fiul Său. Dând ascultare lui Dumnezeu fără cârtire, cu prețul vieții Sale, Fiul a fost Justificatorul numelui Tatălui Său precum și „urizitorul unei mântuiri veșnice”. – Evrei 5: 8-10.

⁶ A fi botezat în numele Fiului înseamnă a fi botezat în recunoașterea și supunerea față de ceea ce reprezintă numele Fiului, adică, locul și misiunea Sa în scopul creat de Dumnezeu. Fiul, prin credințioșia Sa față de Tatăl, a lăsat un singur exemplu pe care urmașii Lui să îl urmeze, iar aceștia din urmă trebuie să dea ascultare acestui exemplu, precum și cuvintelor Sale. Isus nu numai a vorbit, ci a și acționat în conformitate cu spusele Sale.

ÎN NUMELE SPIRITULUI SFÂNT

⁷ Ce înseamnă atunci a fi botezat „în numele ... Spiritului Sfânt”? Adepții „treimii” spun că această poruncă a lui Isus demonstrează că Spiritul Sfânt este o persoană inteligentă și este cel de-al treilea membru al Trinității - trei persoane într-un singur Dumnezeu. Aceștia mai susțin și că Tatăl este o persoană, că Fiul este o persoană, și astfel, legătura Spiritului Sfânt cu aceste două persoane dovedește că Spiritul Sfânt este de asemenea o persoană. Argumentând mai departe această teorie, ei atrag atenția asupra faptului că ce „nume” este folosit în legătură cu Spiritul Sfânt, precum și cu Tatăl și cu Fiul.

⁸ La suprafață, această teorie pare să fie un argument sănătos; dar este pe linia filozofiei lumești și a religiei lumești. Nu este un argument al Scripturii. Scripturile sunt rezonabile. Doctrina păgână a „trinității” nu este rezonabilă. Nu are legătură cu Scriptura, pentru că nicăieri Biblia nu ne spune sau nu susține că Dumnezeu Atotputernic este format din trei persoane, toate trei cu aceeași putere, slavă și veșnicie sau că Tatăl este însuși Fiul, iar Fiul însuși Tatăl și Spiritul Sfânt unul și același cu cei doi. Textul din 1 Ioan 5: 7, care apare în Versiunea engleză Douay și în Versiunea Bibliei Regelui Iacob, este cunoscut astăzi ca fiind o înserare falsă, contrafăcută, în epistola lui Ioan. Astfel ea este omisă în toate variantele moderne ale Bibliei, care sunt traduse din cele mai vechi și cele mai de încredere manuscrise ale Bibliei scrise în greaca veche.

⁵ De ce nu poate fi Isus considerat egoist pentru că a dat această poruncă în numele Său, și ce reprezintă „numele Fiului” ?

⁶ Ce înseamnă să fii botezat în numele Fiului ?

⁷ Legat de această poruncă, ce spun bisericile despre Spiritul Sfânt ?

⁸ Cum trebuie să ne raportăm la aceste argumente aduse de sistemele religioase ? Ce spune Scriptura referitor la Isus Hristos și Iehova ?

Scripturile ne învață că Iehova este Domnul Suprem, fără început, și că singurul Său Fiu este prima dintre făpturile create de El. – Psalmii 90:2; Coloseni 1: 15; Apocalipsa 3: 14.

⁹ Faptul că Spiritul Sfânt este asociat direct cu cele două persoane, Iehova Dumnezeu și Isus Hristos, pe deasupra, faptul că acest „nume” este atașat Spiritului Sfânt, nu sunt o dovadă absolută că acesta este o persoană; cu siguranță nu, atât timp cât Biblia respinge o astfel de teorie. Tatăl ne-a dezvăluit numele Lui, spunând: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu și gloria Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite.” (Isaia 42: 8, *A.S.V.*) Numele Fiului Lui este „Cuvântul lui Dumnezeu” sau „Isus Hristos”. (Apocalipsa 19: 13; Matei 1: 1, 21; Faptele Apostolilor 2: 38). Dar unde dă Scriptura un nume personal Spiritului Sfânt? Folosind expresia „nume ... al Spiritului Sfânt” nu semnifică faptul că spiritul este o persoană, cum nici formula folosită de un om al legii care spune celui ce o încalcă: „Te arestez în numele legii” nu înseamnă că legea este o persoană. Legea își poate avea sursa într-o persoană sau într-un grup de persoane, și este pusă în aplicare de persoane, dar asta nu dovedește că legea este o persoană.

¹⁰ Așa cum a fost arătat în numerele recente ale *Turnului de Veghere*, Spiritul Sfânt este forța invizibilă și activă care vine de la Iehova Dumnezeu. Prin această forță, Iehova își îndeplinește voia. Chiar și Isus Hristos primește această forță activă de la Iehova, pentru că El este Cel ce împlineste scopul lui Iehova. Spiritul Sfânt lucrează prin Isus Hristos și împlineste voia lui Dumnezeu prin Fiul Lui. Arătând că Spiritul Sfânt nu este o persoană cerească nevăzută, ci că această forță provine de la Atotputernicul Dumnezeu și lucrează prin Isus Hristos, apostolul Petru spunea: „Dumnezeu a înviat(din morți) pe acest Isus și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce s-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.... Pocăiți-vă le-a zis Petru „și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Faptele Apostolilor 2: 32, 33, 38, *A.S.V.*). Astfel, în acea zi a coborârii Spiritului Sfânt, Petru a atras atenția asupra primei adevăriri a profeției din Ioel 2: 28-32, care a fost citată de apostol, spunând: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură... și vor proroci.” (Faptele Apostolilor 2: 17, 18, *A.S.V.*). Acea forță activă sau spirit, emanând de la Dumnezeu, a fost coborâtă de Isus Hristos asupra discipolilor Lui credincioși. După acest eveniment, aceștia au putut să profețească și să vorbească despre Evanghelie izraeliților în limba maternă și în mai multe limbi.

¹¹ Este evident acum ce înseamnă botez „în numele ... Spiritului Sfânt”. Având în vedere că spiritul nu este o persoană și nu are nume personal ca atare, „numele” Spiritului Sfânt se referă la serviciul și funcția pe care le îndeplinește. Această funcție este a face voia lui Dumnezeu. Spiritul funcționează ca unealta prin care Iehova își pune în acțiune voința și puterea; și funcționează prin Canalul mare a lui Iehova cu privire la acesta, Isus Cristos. A te opune sau a merge împotriva Spiritului Sfânt este același lucru cu a lupta împotriva lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos.

¹² A fi botezat „în numele ... Spiritului Sfânt” înseamnă, atunci, că cel care își face cunoscută credința în Dumnezeu prin scufundarea în apă, se angajează să trăiască, să se supună și să acționeze în armonie și uniune cu Tatăl Cerească și cu Spiritul Sfânt, știind că acesta vine de la Dumnezeu prin Fiul Lui. Cel botezat va căuta să respecte lucrarea spiritului așa cum arată Tatăl. El va cere Tatălui mai mult Spirit Sfânt și va căuta să se umple de acesta pentru a putea să facă voia lui Dumnezeu. (Luca 11: 13; Efes. 5:18). Cel botezat va cerceta neobosit Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi, pentru că prin acel Cuvânt lucrează spiritul lui Dumnezeu și pentru că

⁹ De ce asocierea Spiritului Sfânt cu cele două persoane, precum și folosirea termenului „nume” referitor la spirit, nu demonstrează că Spiritul Sfânt este o persoană?

¹⁰ Ce este atunci Spiritului Sfânt? Care este legătura lui cu Tatăl și cu Fiul, din punctul de vedere al apostolului Petru.?

¹¹ Ce reprezintă „numele Spiritului Sfânt”? Ce înseamnă să te opui Spiritului Sfânt?

¹² Ce înseamnă să fii botezat în „numele Spiritului Sfânt”?

voia Lui este descoperită prin acest Cuvânt. (Ioan 6: 63). Cel ce a primit botezul s-a angajat să facă voia Domnului, dându-se pe sine lui Dumnezeu prin Hristos, și de aceea el este botezat în apă „în numele ... Spiritului Sfânt”.

¹³ Spiritul Sfânt nu poate fi separat sau izolat de Tatăl și de Fiul Său, nu pentru că este o persoană, ci pentru că este forța activă prin care Tatăl și Fiul își fac voia divină. Tatăl și Fiul sunt una, nu ca persoană, ci prin faptul că au aceeași voință, Fiul dând ascultare spiritului și veghind împreună cu Tatăl ca acesta să își facă lucrarea. – Ioan 10: 30.

SUPREMA PORUNCĂ

¹⁴ Din acest motiv, porunca lui Hristos de a merge și a face ucenici din toate neamurile, de a-i boteza pe discipoli și a-i învăța toate lucrurile arătate de Isus, este susținută de cea mai puternică autoritate. Este susținută de Atotputernicul Dumnezeu; este susținută de Fiul lui Dumnezeu cu puterea Lui din cer și de pe pământ; este susținută de puterea neînfrântă, Spiritul Sfânt sau forța activă. Și astfel toți cei care devin servii consacrați ai lui Dumnezeu primesc o poruncă care este mai presus de orice serviciu pe care oamenii sau instituțiile religioase îl pot impune vreunei creaturi umane.

Această poruncă divină ce îi îndeamnă pe credincioși la ascultare față de Domnul este o lege pe care nici o curte supremă, nici o națiune de pe pământ și nici o curte internațională nu o pot anula sau revoca. Ele nu au puterea să o răstoarne sau să îi anuleze valabilitatea. Nici una din deciziile lor, luate prin aplicarea regulilor lumești, nu are forța sau autoritatea de a acționa împotriva poruncii de a propovădui credința și de a aduce învățatură popoarelor. Este în afara jurisdicției lor a revizui această lege divină și a face legi care să se opună acesteia. Dacă se angajează să facă aceasta, deciziile și opiniile lor nu au valabilitate în fața Judecătorului Suprem, iar servii Legiuitorului Suprem nu sunt obligați să se supună acelor luptători împotriva lui Dumnezeu. – Faptele Apostolilor 5: 39.

¹⁵ Porunca divină de a predica și de a face cunoscută învățătura a ajuns în toate colțurile pământului, fiind cunoscută tuturor națiunilor. Toate neamurile sunt astfel deschise servilor lui Dumnezeu în misiunea pe care au primit-o. Nici o sectă religioasă care are și putere politică, cum ar fi cultul religios al cărui sediu este la Vatican, nu poate pretinde prin Scriptură monopolul asupra Americii Latine sau a oricărei alte regiuni de pe glob, și nu poate încerca prin nici un pretext egoist să-i îndepărteze pe cei ce propovăduiesc Cuvântul divin. Doar Spiritul Sfânt prin autoritatea lui Iehova și prin intermediul lui Isus Hristos poate să-i oprească pe cei care au primit porunca să propovăduiască de la a intra pe un anumit teritoriu la un moment dat. O situație asemănătoare a avut loc atunci când apostolul Pavel, având alături ajutoarele sale, se afla în cea de-a doua misiune a sa și vizita adunarea care se stabilise în Asia Mică. În legătură cu acest episod se spune: „Bisericile se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi. Fiindcă au fost oprîți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie.” – Faptele Apostolilor 16: 1-7.

¹⁶ Această intervenție a Spiritului Sfânt nu vroia să spună că „Asia” (adică provincia romană cu capitala la Efes) și Bitinia, o provincie vecină, nu intrau sub porunca dată de Isus discipolilor Săi, nici că nici unul dintre discipoli nu va călca vreodată în acele provincii. Doi ani

¹³ De ce nu poate fi spiritul separat de Tatăl și de Fiul ?

¹⁴ (a) De cine este susținută porunca “mergi și fă ucenici din toate neamurile” ? (b) Care este validitatea și autoritatea acestei porunci în raport cu legile și autoritățile lumești ?

¹⁵ (a) Care este efectul acestei porunci asupra lumii și a popoarelor ? (b) Cine poate să oprească împlinirea poruncii și ce exemplu ne oferă Scriptura în acest sens ?

¹⁶ Ce demonstrează că interdicțiile în aplicarea poruncii erau doar temporare ? De ce au fost impuse aceste interdicții ?

mai târziu, după ce și-au făcut pionieratul propovăduind Evanghelia în Europa, Pavel a făcut o vizită în Efes, capitala Asiei, și a predicat cu succes. (Faptele Apostolilor 18: 11,18,21.) În cele din urmă Evanghelia a fost dusă și în Bitinia; în deschiderea primei sale epistole, apostolul Petru spune: „Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl...” (1Petru 1: 1, 2). Atunci de ce a interzis spiritul la început intrarea lui Pavel în Asia și Bitinia ? Din simplul fapt că erau puțini propovăduitori ai Evangheliei, iar Spiritul Sfânt îi călăuzea pe aceștia pentru a duce Cuvântul în acele locuri unde era plănuț să ajungă la timpul potrivit.

¹⁷ Când Pavel a vrut să ducă vestea cea bună în Asia și Bitinia, scopul lui Dumnezeu era ca Evanghelia să fie făcută cunoscută europenilor, începând cu Filipenii, în Macedonia. Atunci i s-a arătat lui Pavel un bărbat care l-a îndemnat: „Treci în Macedonia și ajută-ne!” Luca spune: „Vino în Macedonia și ajută-ne!” Luca consemnează: „După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegem că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia.” (Faptele Apostolilor 16: 9, 10). Rezultatul drumului lor în Europa a dovedit că Dumnezeu le călăuzise și le binecuvântase pașii.

¹⁸ Acest episod legat de apostolul Pavel ar trebui să aducă ușurare oamenilor care astăzi îl servesc pe Domnul. Calea către o anumită zonă sau teritoriu poate părea blocată în fața sincerei lor strădanii de a face cunoscut Cuvântul în toată lumea, așa cum le-a fost poruncit. Ei ar trebui să știe că și astăzi drumul Evangheliei este direcționat de Domnul, care le va ghida misiunea ținând cont de propriul Său plan și timp. Cu toate acestea, servii Evangheliei vor trebui să-și schițeze propriul itinerariu și propriul plan. După ce toate acestea sunt pregătite, ar trebui să se îndrepte către Dumnezeu pentru ajutor și să îi urmeze indicațiile atunci când planul propriu pare blocat sau zădărnicit. Domnul știe care sunt câmpurile roditoare pentru Cuvântul Său, și cunoaște unde se află cei însetați după adevăr și dreptate și pregătiți să primească mesajul.

DREAPTA PROPOVĂDUIRE

¹⁹ Când cei trei evangheliști, Matei, Marcu și Luca, păzeau biserica împotriva tradițiilor organizațiilor religioase, scriind despre Isus Hristos, Iehova ,prin Spiritul Său, a avut grijă ca mesajul acestor documente scrise să ajungă acolo unde trebuie. Astfel, fiecare dintre scrierile lor inspirate se termină cu sfatul puternic de a transmite vestea cea bună celorlalți. Scrierea lui Matei se termină în cuvintele pe care textul nostru le-a citat mai sus. Cuvintele originale de sfârșit ale lui Marcu au fost pierdute; dar, din două anexe care au fost adăugate la finalul scrierilor incomplete ale lui Marcu, cea care apare în majoritatea Bibliilor conține aceste cuvinte presupuse a fi ale lui Isus, în versetul al cincisprezecelea și ultimul: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16: 15,16 *The Emphatic Diaglott*). Deși aceste cuvinte ar putea să nu fie autentice, ele se potrivesc cu relatările lui Matei că tot pământul era deschis aflării veștii celei bune și că „ogorul este lumea”. (Matei 13: 38). În aceeași manieră vorbesc și versetele al patruzeci și șaselea, al patruzeci și șaptelea și al patruzeci și optulea de la sfârșitul relatărilor lui Luca: „Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască TUTUROR NEAMURILOR, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri.” – Luca 24: 46-48.

¹⁷ Cum i-a fost arătată apostolului Pavel voia lui Dumnezeu ? Ce ne face să spunem că pașii lui Pavel au fost călăuziți divin ?

¹⁸ De ce este incidentul din experiența lui Pavel o mângâiere pentru poporul de astăzi al lui Iehova ?

¹⁹ Cum a fost biserica apărută de tradițiile referitoare la Isus și cum a ajuns acolo unde trebuia mesajul scrierilor lui Matei, Marcu și Luca ?

²⁰ Nimic nu este mai grăitor decât aceasta, anume că, indiferent de întârzieri sau opreliști, Evanghelia este învățătura care va fi propovăduită și că trebuie făcute eforturi pentru ca ea să fie propovăduită în toate locurile pe unde sunt purtate „picioarele frumoase” ale celor care vestesc pacea. (Romani 10:15; Isaia 52:7). Ca ambadori ai Domnului, servii Lui străbat o lume ostilă Domnului, ai cărei oameni sunt „străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele lor rele”. (1 Ioan 5:19; Coloseni 1:21). Pentru că slujesc Domnului ca ambadori, propovăduitorilor Evangheliei nu le este permis să negocieze cu guvernele politice pentru a intra în așa-numita „înțelegere” și pentru a aranja condiții favorabile prin care să propovăduiască Biblia într-o țară. Să lăsăm bisericile Vaticanului să încheie astfel de înțelegeri cu cei ca Hitler, Mussolini, Franco și Petain; dar ambadorii lui Dumnezeu trebuie să nu se împrietenească cu lumea și să nu devină parte din ea. Hristos a murit nu pentru guvernele politice, ci pentru oameni, și către aceștia trebuie să se îndrepte servii lui Dumnezeu, indiferent de naționalitatea acestora. Unul dintre acești slujitori spune: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea(dacă aceștia au credință în Isus Cristos care a murit pentru păcatele omenirii), cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, deci, suntem trimeși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” – 2 Corinteni 5: 19-21, *Diaglott*

²¹ Isus a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”. (*Versiunea Standard Americană*) Sacrificiul Său răscumpărător a fost oferit tuturor urmașilor lui Adam care se căiesc și care își arată credința în poruncile lui Dumnezeu prin Hristos pentru izbăvirea păcatelor lor și pentru aducerea lor mai aproape de Dumnezeu. Această oportunitate este deschisă tuturor popoarelor, păgânilor precum și evreilor. Datorită drumului Evangheliei direcționat divin, se poate ca informațiile să nu ajungă la ei în același timp, ci s-ar putea ca la unii să ajungă mai devreme, iar la alții mai târziu. De exemplu, Petru a fost oprit un timp de la propovăduirea Evangheliei păgânilor necircumciși, timp de trei ani și jumătate, după ce a fost adusă evreilor la sărbătoarea coborârii Spiritului Sfânt. Tot astfel, Pavel nu a putut predica în Asia și Bitinia de la început.

²² „Tuturor popoarelor!” Discipolii lui Isus au știut că astfel de expresii includeau India și ale sale „fildeșuri, maimuțe și păuni”, toate fiind menționate în Biblie. (Estera 1: 1; 2 Cronici 9: 21) Ei știau că această expresie însemna, de asemenea, „țara Togarmei, din fundul miazănoaptei”, împreună cu Alaska, așa cum ne spune Ezechiel (38: 6, *A.S.V.*). Și apostolul Pavel, venind odată în Europa, știa că aceste cuvinte făceau referire și la cea mai vestică peninsulă a Europei, și anume, Spania, unde a simțit că trebuia să ajungă înainte ca misiunea sa pe acest pământ să se sfârșească. (Romani 15: 24, 28) Discipolii știau că „toate națiile” însemna și mulțimea insulelor mărilor, inclusiv Britania, care fusese invadată de romanii conduși de Iulius Cezar cu mai mult de o jumătate de secol înainte de Hristos. Însemna continentele America de Nord, America de Sud și Australia, când acestea aveau să fie descoperite și colonizate și a căror existență devenea cunoscută și celor cărora li se încredințase Evanghelia.

²³ „Tuturor neamurilor!” Această parte a poruncii divine includea toate popoarele, fără mențiune la forma lor de guvernare politică. Multitudinea formelor de guvernământ existente în lume nu are nimic de-a face cu această problemă, atât doar că, cu cât aceste forme de organizare politică sunt mai autoritare și mai fanatice, cu atât activitatea celor care propovăduiesc

²⁰ (a) În ciuda piedicilor, ce trebuie făcut ? (b) În calitate de ce pleacă în lume servii lui Dumnezeu și de ce nu trebuie ei să încheie înțelegeri cu guvernele lumii ?

²¹ De ce trebuia dată porunca de a merge și a face ucenici din toate neamurile ? De ce nu toți primesc învățătura Evangheliei în același timp ?

²² Din punct de vedere geografic, ce înseamnă „toate neamurile” ?

²³ Ce înseamnă „toate neamurile” din punct de vedere politic ? De ce nu trebuie să se teamă conducătorii lumii să-i lase pe servii lui Iehova să intre în țările conduse de ei ?

Evanghelia din casă în casă și din oraș în oraș ar putea fi mai dificilă. Nici unei astfel de forme de guvernare nu ar trebui să-i fie teamă să-i lase pe cei care propovăduiesc Împărăția lui Iehova să intre în țară. De ce? Pentru că, spre deosebire de sectele religioase și de misionarii lor, martorii teocratici ai lui Iehova sunt trimiși să predice și să promoveze interesele unui Guvern ceresc. Ei „nu sunt ai acestei lumi” și nu sunt trimiși să se amestece în politica nici unei națiuni sau să încerce să schimbe forma politică de guvernământ a teritoriului pe care intră. Ei nu fac propagandă politică menită să nască o revoluție internațională sau să incite oamenii la violență cu scopul final de a institui un guvern al oamenilor.

²⁴ Deci să lăsăm biserica de la Vatican să încerce să ofere oamenilor drept valabilă o teocrație falsă, alimentată de preoți religioși sub conducerea unui șef care în mod hulitor pretinde că este vicarul sau administratorul lui Isus Hristos. Martorii lui Iehova pentru o cu totul altă misiune străbat toată lumea și își răspândesc mesajul în rândul tuturor națiilor. Ei vorbesc despre adevărata Teocrație care nu aparține acestui pământ, ci vine din ceruri. O astfel de Teocrație nu poate fi stabilită de către ajutoarele sale pe pământ. Poate fi și va fi stabilită și îi va fi dată puterea din ceruri de către Dumnezeu Atotputernic la vremea potrivită. Nici un milion de ani de activitate propovăduitoare desfășurată de ambasadorii săi, dacă Domnul va vrea, nu vor putea să clădească Guvernul Teocratic spre binecuvântarea „celor buni”.

²⁵ Porunca de „a face ucenici din toate neamurile” nu înseamnă să schimbi toate națiile și să le faci creștine, cu alte cuvinte, „să îl punem pe Dumnezeu la conducerea acestei lumi”. Porunca nu are o astfel de țintă sau forță politică. Din nou, să-i lăsăm pe misionarii Vaticanului, cu visul lor de a crea un super-stat mondial religios, să încerce să-i convertească pe conducătorii popoarelor la religia lor, pentru ca apoi, prin puterea conducătorilor lor, toți oamenii să se convertească la religia Romei. Martorii lui Iehova, însă, știu că niciun conducător lumesc nu poate crea ucenici ai lui Hristos prin constrângere dictatorială sau prin măsuri legislative sau prin putere armată.

²⁶ Respingând toate aceste acțiuni religioase, a face ucenici din toate neamurile înseamnă să le predici oamenilor, cu rezultatul că Iehova Tatăl îi va apropia pe unii dintre ei de Isus, iar aceștia vor renunța la sine și vor dori să-l urmeze pe Isus ca ucenici. „A face ucenici” nu denotă nici o constrângere sau presiune guvernamentală și politică. Oameni pot să câștige adepți care să-i urmeze, dar nu pot să producă ucenici pentru Hristos. Isus a spus: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis... În proroci este scris: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.” Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” (Ioan 6: 44, 45) Tatăl nu constrânge, ci atrage oamenii spre a deveni ucenici. Așa *trebuie* să fie; căci Isus a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea (disprețul pe care trebuia să-l îndure și Isus) și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16: 24-26) Acest fapt face imposibil ca adevărații ucenici ai lui Hristos să încerce să declanșeze o revoluție sau să se insinueze ca teocrație internațională laică pentru a acționa drept consilieri spirituali ai guvernelor politice. O astfel de teocrație umană nu poate salva suflete pentru că nu poate salva nici măcar sufletele celor ce intenționează să instituie o astfel de teocrație; în schimb, își vor pierde sufletele.

²⁴ De ce nu trebuie să fie politicile și eforturile Vaticanului un motiv ca guvernele lumii să se teamă de martorii lui Iehova ?

²⁵ De ce „a face ucenici din toate neamurile” nu înseamnă convertirea popoarelor și transformarea guvernelor în formațiuni creștine ?

²⁶ De ce „a face ucenici din toate neamurile” nu înseamnă să stârnești o revoluție sau să pui bazele unei teocrații globale care să funcționeze drept consilier spiritual al guvernelor politice ?

²⁷ Să ne amintim că Teocrația instituită asupra poporului evreu în timpul lui Moise era la fel, deși era de la Iehova Dumnezeu. Deși sprijinită de Dumnezeu, acea Teocrație tipică a eșuat din cauza slăbiciunii umane și căderii în practicile religiei. (Romani 8: 3, 4) Acea formă de Teocrație s-a aplicat doar evreilor; adevărata Teocrație va fi pentru toți oamenii. Adevărata Teocrație nu va eșua niciodată, pentru că nu va fi o creație a oamenilor, ci va fi una cerească, perfectă și nu va putea fi coruptă de religii și de egoism. A face ucenici din toate neamurile înseamnă să nu institui o teocrație tipică sau religioasă; ci să-i aduci pe acei oameni care devin ucenici în armonie cu Teocrația slăvită a lui Iehova prin Isus Hristos. Eforturile depuse de martorii lui Iehova nu au ca scop ridicarea unui om ca autoritate spirituală asupra tuturor credincioșilor de pe pământ. Martorii lui Iehova nu încearcă să imite Biserica romano-catolică sau oricare alt grup religios. Un astfel de cap religios lumesc nu poate fi și nu este legătura ce îi unește pe creștinii adevărați. Adevărații ucenici Îl urmează pe Isus Hristos, și astfel El este Conducătorul sau Capul lor, chiar dacă El stă nevăzut în ceruri. Lui i-a fost dată toată puterea în ceruri și pe pământ. Legătura ce ne unește este apropierea de Isus ca Rege uns de Iehova.

²⁸ Această apropiere de El este ajutată de legătura de credință și înțelegere, și nu de sectari cu al lor așa-numit „consiliu federal” sau de „conferințe internaționale” ale sectelor. Mai mult, legătura dintre adevărații ucenici este întărită de misiunea comună pe care o au, indiferent în ce țară trăiesc, toți fiind angajați în același tip de activitate într-un mod organizat, cooperând între ei în numele lui Hristos. Conducătorul necesar ce îi unește este Isus Hristos, și indiferent ce organizații există pe pământ pentru a-i îndeplini poruncile venite de la Dumnezeu, ele trebuie să slujească lui Hristos. Ele trebuie să urmeze litera Bibliei și să se limiteze strict la activitatea poruncită de Isus.

²⁹ Această organizație trebuie să fie un „serv credincios și înțelept” supus Lui ca și Cap și nu trebuie să încalce Cuvântul Domnului și să-i anuleze poruncile prin tradiții, politici religioase și alte metode concepute de oameni. O astfel de organizație este formată din cei care sunt urmași supuși și devotați, așadar este alcătuită din cei care aparțin „trupului lui Hristos”, unde Isus este Capul. (Efes. 1:22, 23). Domnul Dumnezeu este Acela care prin Hristos zidește această organizație, pentru că El este Cel ce-i atrage pe ucenici către Hristos. Această organizație, în loc de a fi Teocrația însăși, este supusă legii Teocratice și este alcătuită din cei care sunt ambasadorii ei. Așadar, această organizație este foarte diferită de scopul bisericilor de a-i face pe oameni să slujească pontifului de la Vatican, pretinzând că este esențial pentru mântuire ca toate creaturile umane să fie supuse Papei de la Roma.

CURAJUL

³⁰ Ascultarea poruncii „Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile” necesită curaj. Propovăduitorii Evangheliei sunt trimiși în lume, dar nu să-i învețe pe alții să folosească armele. Ei pleacă în lume fără arme de foc. De ce ? Pentru că eforturile lor nu trebuie să implice intimidare, constrângere și nu trebuie să aibă scopuri politice. Apostolii nu au folosit arme pentru a impune supunere. Apostolul Pavel spune: „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. Îndată ce se va săvârși ascultarea aceasta din partea voastră,

²⁷ (a) Ce aspecte legate de adevărata Teocrație arată că a face ucenici nu înseamnă a pune bazele unei teocrații lumești ? (b) De ce țelul nostru nu este acela de a ridica asupra credincioșilor o autoritate spirituală lumească ?

²⁸ Prin ce este sprijinită apropierea de Isus și cum este întărită această legătură ?

²⁹ Ce este organizația „servului înțelept și credincios”, cine a creat-o și de ce nu este ea Teocrația ?

³⁰ Datorită cărui fapt servii lui Iehova au nevoie de curaj pentru a merge în lume și a face ucenici din toate neamurile ?

suntem gata să pedepsim orice neascultare.” (2 Corinteni 10: 3-6, *Goodspeed*) Pentru cei care se uită la aspectul exterior, propovăduitorii Evangheliei sau martorii lui Iehova sunt neînarmați. Cu toate acestea, ei sunt înarmați spiritual, iar sabia lor de atac și apărare este „sabia spiritului, care este cuvântul Domnului”. – Efes. 6: 11-17.

³¹ Din acest motiv guvernele acelor țări unde merg propovăduitorii Evangheliei, respectând porunca lui Isus, nu trebuie să se teamă de acțiunile pe care le desfășoară acești ucenici adevărați ai lui Hristos. Ei vin însoțiți de spiritul Domnului și de Cuvântul Lui; ei se identifică cu acest spirit prin Cuvântul Domnului, pe care îl studiază, aplică și predică.

³² Aceasta fiind misiunea lor, acestea fiind armele lor și acestea fiind condițiile în care sunt trimiși în lume, ei pot fi servi ascultători ai legii lui Dumnezeu și propovăduitori ai Evangheliei în orice țară ar locui și sub orice formă de guvernământ. Ei nu sunt periculoși, nu complotează politic, activitatea lor neavând nici un scop și nici un efect politic. Nici un lider lumesc nu ar trebui să se simtă stingherit de activitatea și realizările acestor predicatori. În același timp, nici un astfel de lider nu are dreptul să se amestece în activitatea lor, pentru că aceștia din urmă sunt sub o autoritate și o comandă mai mari decât a lor. Referindu-se la inofensivitatea lor, Isus a spus: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți, deci, înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii. Păziți-vă de oameni; căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor.” (Matei 10: 16-18). Prin această avertizare Isus sugerează că Evanghelia trebuie propovăduită *tuturor* națiilor și că aceasta va intra în atenția guvernatorilor și regilor lumii. Isus le-a spus urmașilor Săi din timp la ce să se aștepte de la oameni acolo unde vor merge, arătându-le astfel că au nevoie de curaj și că trebuie să se încreadă în Domnul.

³³ Trimițându-i în lume ca pe niște oi neajutorate, Isus nu i-a transformat în prăzi ale celor vicleni, ci i-a trimis în lume cu adevărata putere și forță de apărare, ce vine de la Dumnezeu prin spiritul și prin Cuvântul Său. Pentru că nu au nici un scop și nici o ambiție politică, ci sunt „străinii” acestei lumi, cuvintele și mesajul lor trebuie să intre în atenția guvernelor politice și a conducătorilor. Aceasta în special din cauza acuzațiilor false ale bisericilor care sunt în relații amicale cu guvernele politice și care invidiază și poartă ură față de lucrarea adevăraților propovăduitori ai Evangheliei. Faptele arată că aceste biserici interpretează greșit această activitate și îi acuză pe ambasadorii Împărăției lui Dumnezeu că sunt „o potențială amenințare asupra statului”, rebeli fără patriotism ce conspiră să devină conducători teocratici ai acestei lumi, că blochează eforturile naționale, fiind găsiți vinovați de alte astfel de acuzații false.

³⁴ Indiferent care este traseul, este voia lui Dumnezeu și a lui Hristos ca ambasadorii Teocrației și ai Evangheliei să vină în fața conducătorilor lumești. Este voia lui Dumnezeu ca acești conducători ai popoarelor să fie înștiințați de scopul lui Iehova de a institui o conducere care îi va slăvi numele și de a revărsa asupra oamenilor binecuvântarea așa cum nici un guvern politic nu a putut-o face.

³⁵ Mesajul Evangheliei vorbind despre Împărăția lui Dumnezeu este o provocare pentru toate guvernele lumii lui Satan. Îi pune pe conducători în situația de a alege dacă să rămână la putere sub autoritatea Diavolului sau dacă să o părăsească și să servească Împărăției lui

³¹ Care este motivul în plus pentru care guvernele politice nu trebuie să se teamă de propovăduitorii Evangheliei ?

³² (a) Cum sunt deci cei trimiși să propovăduiască Evanghelia ? (b) Ce îi avertizează Isus când îi trimite în lume și ce indicații le dă ?

³³ (a) De ce își trimite Isus în lume oile neajutorate și neînarmate ? (b) În fața căror personalități proeminente va ajunge mesajul lor și de ce ?

³⁴ De ce este voia Domnului și a lui Isus Hristos ca propovăduitorii Evangheliei să se arate în fața acestora ?

³⁵ (a) La ce test îi supune mesajul adus de martori pe marii conducători ai lumii ? (b) Ce oportunitate deschide îndatorirea de a aduce la cunoștința conducătorilor lumii misiunea martorilor lui Iehova și de ce trebuie ca aceștia din urmă să tragă foloase de pe urma acestei îndatoriri ?

Dumnezeu. Imperativul ca martorii lui Iehova să apară în fața conducătorilor lumii reprezintă oportunitatea de a declara răspicat mesajul acesta, astfel ca el să fie „mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor”. Acest imperativ arată că aceste autorități lumești nu sunt o parte a Împărăției lui Dumnezeu, nici reprezentanți ai acestuia, și nu stăpânesc prin drept divin. A mărturisi înaintea lor este un mare privilegiu și nici un martor al lui Iehova nu ar trebui să piardă ocazia de a mărturisi în favoarea Împărăției lui Dumnezeu atunci când este adus în fața conducătorilor lumii să răspundă pentru credința sa.

³⁶ Spiritul Domnului este cu aceia care își pun toată credința în El și sunt nerăbdători să i se supună și să-I slăvească numele. (Matei 10:19, 20). Adevărata lor mărturie în fața conducătorilor lumii spală de acuzații activitatea propovăduitorilor Evangheliei, dovedind că sunt inofensivi și nu doresc nici un rău puterilor lumești și că îi învață pe oameni cum să se salveze și că sunt adevărații servi ai Dumnezeului Atotputernic și mesageri ai Împărăției. Cu atât mai adevărat este acest fapt acum, având în vedere că Împărăția lui Dumnezeu s-a născut în 1914. De ce ? Pentru că martorii lui Iehova nu încearcă să câștige capital politic din acest fapt. Ei nu se alătură nici unei mișcări revoluționare radicale și nu pun la cale nici un plan sau aranjament pentru a institui o guvernare a lor. Ei resping total acest lucru. Mai mult decât oricând, ei încearcă să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu și să devină mai buni în activitatea lor de propovăduitori ai Evangheliei Împărăției și în special ai faptului că această Împărăție a fost instituită. Ei nu vor renunța la a se supune poruncilor Regelui lor.

„DIN NOU O PROFEȚIE”

³⁷ În anul 1918, mașinațiile inamicilor religioși și politici au reușit aproape total să pună capăt activității martorilor lui Iehova și să reducă mărturia publică la tăcere. Dar a venit Împărăția, Iehova conduce prin Fiul Lui, Isus Hristos, și aceste fapte trebuie făcute cunoscute înainte ca Iehova să se ridice asupra prăzii și să-i distrugă pe cei ce se opun Teocrației. „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele.” (Țefania 3:8) Mesagerul împăratesc al lui Iehova, Isus Hristos, a venit la templu în 1918, și va călca peste inamicii Săi. El va controla atât „mările” cât și „pământul”, masele radicale care se răzvrătesc, pe conservatori, pe imperialiști, pe dictatori, până ce vestea Împărăției și misiunea Lui vor fi făcute cunoscute tuturor popoarelor condamnate, de către martorii lui Iehova. Apostolul Ioan a avut o revelație a acestui fapt, pe care o descrie în Apocalipsa, capitolul zece. Atunci el era prizonier în insula Patmos, nu departe de Efes. Situația lui este asemănătoare cu cea a poporului consacrat lui Iehova în 1918 ca rezultat al uneltirilor inamicilor Împărăției.

³⁸ În viziunea pe care a avut-o, Ioan a auzit o voce vorbind din cer: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului, care stă în picioare pe mare și pe pământ!” Ioan a mers să caute acea carte sau acel pergament. Atunci îngerul a spus: „„Ia-o” mi-a zis el „și mănânc-o; ea îți va amări pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.” Ioan a mâncat pergamentul și a spus: „Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pânțele de amărăciune.” Acel pergament simbolizează hrana spirituală a martorilor de astăzi ai lui Iehova. Așa cum a spus profetul Ieremia: „Răzbună-mă pe prigonitorii mei! Nu mă lua, după îndelunga Ta răbdare. Gândește-Te că sufăr ocara din pricina Ta! Când am

³⁶ (a) Ce se va întâmpla cu ei ? (b) De ce această mărturie vine în sprijinul activității lor, mai ales începând cu 1914 ?

³⁷ (a) Lăsând deoparte succesul inamicilor în 1918, ce fapte importante se cuvenea a fi făcute cunoscute și de ce ? (b) Ce descoperire a avut apostolul Ioan legat de aceste fapte și care era starea lui la acea vreme ?

³⁸ Care a fost experiența lui Ioan cu îngerul lui Iehova și ce reprezintă lucrul pe care l-a mâncat apostolul ?

primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Iehova al oștirilor!” – Ieremia 15: 15, 16, *A.S.V.*

³⁹ Micul pergament reprezintă mesajul pe care Dumnezeu îl descoperă astăzi celor care au rămas o rămășiță credincioasă, după ce Isus Hristos a venit la templu în 1918, mesaj ce vorbește despre Împărăție și despre răzbunarea lui Iehova îndreptată asupra inamicilor Săi, pentru justificarea numelui Său. Rămășița s-a hrănit cu acel mesaj cu o plăcere și mai mare în și după 1918. Era dulce acel mesaj pentru sufletul lor pentru că Îl slăvea pe Domnul Dumnezeu. Dar acest mesaj i-a umplut și de indignare împotriva inamicilor care au întinat numele lui Iehova și care i-au persecutat pe martorii Săi ce îi făceau cunoscut numele. Această hrană spirituală i-a întărit în misiunea lor de slujire a lui Iehova.

⁴⁰ Acestea sunt cuvintele apostolului Ioan în timpul prizonieratului, vorbindu-ne despre Mesagerul slăvit al lui Iehova la templu: „Apoi mi-au zis: „Trebuie să procești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.” (Apocalipsa 10: 8-11). Deși Ioan putea să fi fost ulterior eliberat din Patmos și să se fi întors la Efes, un lucru important de reținut este că acele cuvinte s-au aplicat și s-au împlinit începând cu 1918. Cuvintele sunt îndreptate către rămășița care a mai rămas și care a acceptat hrana spirituală a „cărții” pe care Isus a adus-o prin organizația „servului credincios și înțelept”. (Matei 24: 45-47). Hrana spirituală era mărturisirea fără încetare a adevărului despre Regele lui Iehova și Împărăția Lui, și justificarea numelui Său în bătălia Armagedonului prin intermediul Împărăției Sale. Hrana spirituală nu era pentru satisfacerea poftelor personale, egoiste, cu dulceața ei, ci trebuia să fie dată tuturor pentru că aparținea tuturor oamenilor, neamurilor, limbilor și împărățiilor; toate acestea trebuie mărturisite înainte ca Dumnezeu să înceapă judecata. Așa cum a spus îngerul: „Tu trebuie să profetești din nou (despre) multe popoare și națiuni și limbi și împărați.” *A.S.V.; Diaglott; Goodspeed.*

⁴¹ Rămășița trebuie să profetească aceste lucruri, nu ca să se audă pe sine vorbind, ci pentru a-i face pe ceilalți să audă. Aceasta înseamnă că rămășița trebuie să ducă mesajul Împărăției lui Iehova la cât mai multe popoare, neamuri, limbi și conducători înainte de Armagedon. Porunca lui Isus către discipolii Săi de a „merge și a face ucenici din toate neamurile” trebuie astăzi să se aplice într-un sens mai presant și imediat. Începând cu 1918, Iehova, prin Isus Hristos ajuns la templu, și-a descoperit Cuvântul ca să fie înțeles și a dat la iveală multe lucruri legate de popoare, neamuri, conducători și destinele lor. Prin cea mai mare campanie de publicitate din istoria poporului consacrat al martorilor lui Iehova, aceștia au adus la lumină aspectele descoperite ale Împărăției lui Iehova. Așadar ei au „profețit” din nou, dar mult mai bine decât o făcuseră înainte de 1918, despre și pentru națiuni, popoare și conducători. Martorii au mers în toate acele locuri în care au fost lăsați de Iehova, predicând și transmițând învățătura. În special până în 1931, multe dintre aceste popoare au devenit ucenici ai Lui Isus Hristos și parte a „trupului lui”. Ele s-au alăturat astfel ca o structură nouă rămășiței martorilor lui Iehova. Supunerea lor față de Domnul este simbolizată de botezul în numele Tatălui, al Fiului și al Spiritului Sfânt.

„MULȚIMEA”

⁴² Printre neamurile, popoarele și limbile despre care a profetit apostolul Ioan în Apocalipsa se află „marea mulțime”. Iată cum sunt prezentate faptele în versuri actuale: „După

³⁹ Ce semnificație poartă “cärticica” și care a fost efectul ei ?

⁴⁰ (a) Ce i-a spus îngerul lui Ioan și care este rolul acestei întâmplări ? (b) Pentru a căror bucurie a fost hrana spirituală, și de ce ?

⁴¹ (a) Când trebuie rămășița lui Iehova să reînceapă să profetească și care sunt faptele care demonstrează că acest lucru trebuie împlinit ? (b) Până la 1931 cine au fost ucenicii lui Isus ?

⁴² Cine se află printre neamurile și popoarele despre care Ioan a profetit în Apocalipsă ? Cum este ea descrisă ?

aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!”... Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui.... Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apocalipsa 7: 9-17, *Goodspeed*) Aceștia sunt cei cunoscuți sub numele de „alte oi” ale Domnului, „oamenii de bună-credință”, pe care Păstorul cel bun le-a strâns și ni le-a arătat începând cu 1931, și mai ales cu 1935.

⁴³ Aceste „alte oi” au devenit discipoli ai lui Isus Hristos, dar nu ca parte a „trupului Lui”. Cu toate acestea, ei Îl urmează pe Păstor și învață de la El prin organizația „servului credincios și înțelept”. Păstorul cel bun își îndeamnă „mica turmă” de moștenitori ai Împărăției să „propovăduiască din nou” despre și pentru numeroasele națiuni, popoare și conducători. Dacă acum „alte oi” urmează aceluiași Păstor, ele nu pot decât să participe alături de rămășița în a mărturisi despre Împărăția lui Iehova acestor neamuri, popoare și conducători, indiferent de limba lor. (Apocalipsa 14:4) Rămășița nu are nici o autoritate să renunțe la a face această mărturie înainte de venirea sfârșitului. De aceea, „alte oi”, ajutoarele lor, nu au voie să abandoneze lucrarea martorilor lui Iehova. Porunca Domnului nostru de a „merge și a face ucenici din toate neamurile” nu a fost revocată, iar Domnul a promis să fie alături de noi în realizarea acestei lucrări până la sfârșitul zilelor.

⁴⁴ La treisprezece de ani după 1931, turma „altor oi” este de multe ori mai mare decât „mica turmă” sau rămășița martorilor lui Iehova, reprezentată de apostolul Ioan. Este clar că partea cea mai grea a activității de a „predica din nou neamurilor și conducătorilor lor” este făcută de „alte oi”. Datorită rolului pe care îl joacă în lucrarea mărturisirii, mulți alții aud acum vocea Bunului Păstor, îl urmează ca Rege, învață despre El și sunt botezați. Nu îl urmează ca ucenici în sensul de a deveni parte a trupului lui Isus. Cum ar putea „alte oi”, care iau parte la mărturisirea lui Iehova, să-i ajute pe alții să devină ucenici cu o speranță mai importantă decât viața eternă pe pământ pe care Domnul promite că o vor avea prin Împărăția Lui? Înseamnă că sunt folosiți de Bunul Păstor în lucrarea Lui de a strânge și restul „altor oi” răspândite printre neamuri, popoare, comunități, oameni și limbi. Acum, când perioada postbelică vine cu pas repede, pare că această strădanie de aducere laolaltă trebuie să ia amploare și să fie dusă mai departe cu rezeziune și cu mai multă vigoare și îndrăzneală. Pentru atingerea acestui obiectiv, acum când războiul mondial încă este în toi, Iehova continuă să trimită slujitori prin Isus Hristos, atât pe rămășița martorii Săi cât și pe „alte oi”, pentru a depune mărturie. El va continua să facă acest lucru, până ce sfârșitul final vine peste această lume. Binecuvântați sunt aceia care sunt trimiși în lume și care îndură până la sfârșit.

⁴⁵ Înfruntând această lume aruncată în haos, să avem curaj mergând înainte, așa cum discipolii evrei au fost nevoiți să facă atunci când Isus le-a poruncit pentru prima dată să meargă în lume și să facă ucenici din toate neamurile. Am întâmpinat multe piedici în încercarea noastră de a respecta porunca divină, și nu ne așteptăm ca aceste piedici să slăbească. Din contră! Cu toate acestea, nu trebuie să ne împotmolim. Iehova este cu noi!

⁴³ (a) În ce sens vor deveni ucenici ai lui Hristos ? (b) Ce trebuie ele să facă și de ce nu trebuie să renunțe la activitatea lor ?

⁴⁴ (a) Cine duce la bun sfârșit astăzi cea mai mare parte din îndatoriri și de ce îl urmează ei pe Domnul ? (b) Ce trebuie făcut în continuare legat de activitatea de propovăduire și ce continuă Iehova să facă prin intermediul lui Isus Hristos ?

⁴⁵ Ce trebuie să avem pentru a merge înainte ?

⁴⁶ Ca și unii martori ai lui Iehova de astăzi, Ieremia a fost și el îndemnat să meargă în lume, iar Dumnezeu i-a spus: „Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.... căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci.” Dumnezeu l-a avertizat pe Ieremia că va întâmpina mari dificultăți, dar, pentru a-l încuraja, i-a spus: „Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice DOMNUL.” (Ieremia 1:5, 7, 19) Tot astfel astăzi, Domnul va da servilor Săi atât cât vor putea duce; El va continua să-și încurajeze poporul să facă mai departe cunoscut mesajul lui Dumnezeu. Să lăsăm lumea postbelică să lupte împotriva noastră în timp ce noi purtăm mesajul Lui; Domnul își va justifica numele nelăsându-i pe inamici să-i înfrângă Cuvântul. În momentele cele mai grele ale luptei, Iehova va fi alături de servii Săi curajoși și îi va apăra împotriva a tot ceea ce cu ură le pregătesc inamicii. Aceasta înseamnă salvarea noastră și faptul că avem un rol în justificarea numelui Lui prin Isus Hristos, Împăratul.

CONVENȚIA TEOCRATICĂ A REZIDITORILOR –TORONTO ONT.

Lucrarea de rezidire, neîntreruptă și înregistrând progrese în ciuda războiului mondial și a asaltului totalitar, aceasta a fost tema principală a Convenției Teocratice a Reziditorilor ținută de martorii lui Iehova în Toronto, Ont. în 11 și 12 noiembrie. În realitate, această adunare de două zile a propovăduitorilor înflăcărați ai Împărăției lui Iehova prin Hristos a reprezentat o dovadă incontestabilă a luptei pentru reconstrucție, care a continuat neîntrerupt în ciuda tuturor dificultăților din acel teritoriu nordic. Venind ca o adevărată surpriză, a fost o perioadă plină de bucurie pentru creștini care timp de trei ani au avut de înfruntat interdicții guvernamentale puse la cale prin imixtiunea cultelor, care au fost sub anatema propriului nume, cărora li s-a confiscat, devenind interzisă, literatura de propovăduire a Evangheliei, și a căror organizație a fost scoasă în afara legii. Dar creșterea numărului martorilor lui Iehova pe tot cuprinsul Canadei, în ciuda ofensivei inamicilor, în unele regiuni chiar de cinci ori, este o dovadă grăitoare că singura lucrare de rezidire durabilă, așa cum au desfășurat-o ei, este cea a lui Iehova, Cel Atotputernic și nu poate fi oprită, și că Spiritul Lui care sălășluiește în sufletul martorilor Săi nu poate fi înfrânt de dușmani.

Trecuseră mai bine de zece ani de când un președinte al Asociației Internaționale a Studenților Bibliei, Ltd, din Londra, Anglia, a vizitat Canada pentru a ține o cuvântare în fața unei adunări a martorilor lui Iehova. Astfel, această adunare creștină se reunea după un deceniu, iar frații canadieni au profitat de ea la maximum, slăvind-L pe marele Eliberator, Iehova. Ca o consecință a acestui fapt, adunarea s-a dovedit a nu fi o simplă întâlnire provincială, ci una de anvergură, iar faptul că la ea au participat câteva sute de frați americani a făcut din această întâlnire un eveniment internațional. Totodată, Toronto și localitățile învecinate, cu o populație de aproape 1.000.000 locuitori, au beneficiat de cea mai intensă campanie publicitară în ceea ce privește varietatea caracteristicilor și a metodelor de atragere a atenției către Guvernul Teocratic al lui Iehova din câte a cunoscut vreodată un oraș. Evenimentul cu precădere adus în atenție a fost conferința publică „O lume, un Guvern”, din 12 noiembrie, ținută de președintele Asociației Londoneze, N.H. Knorr, în Maple Leaf Garden. Publicitatea și-a atins punctul culminant în timpul desfășurării Convenției la care au fost prezenți sute de propovăduitori din Marea Britanie, plus 258 de pionieri, 101 din Statele Unite.

Din lipsa unui spațiu îndeajuns de încăpător, întâlnirile de sâmbăta și duminica dimineață s-au ținut în Massey Hall, de unde s-a realizat transmisia discuției către Old Fellows Temple și

⁴⁶ (a) Cine a fost în trecut un model al martorilor lui Iehova de astăzi și ce i-a spus Iehova pentru a-l ghida și a-l îmbărbăta ? (b) Cum îi ajută pe martorii lui Iehova de astăzi aceste cuvinte ?

Yonge Street Kingdom Hall pentru cei care nu au mai încăput în sală. Adunarea, care a atins 1.300 de participanți în Massey Hall sâmbăta dimineață la 9, a deschis activitatea de teren a Convenției. Deși era Ziua Armistițiului, nu au fost incidente care să împiedice desfășurarea lucrărilor, și astfel misionarii si-au început activitatea cu zel și curaj, martorii lui Iehova folosind cu înțelepciune și credință libertatea dată de Dumnezeu în serviciul Său.

În acea după-amiază, după un program de cântări cu orchestra, Convenția a fost oficial deschisă de președintele ei, funcționarul local care supraveghea oficiile Asociației Internaționale a Studenților Bibliei (I.B.S.A) din Canada. Acesta a prezentat apoi simpozionul format din patru vorbitori, toți americani, al patrulea dintre ei fiind N.H. Knorr. Subiectele abordate de aceștia au fost, în ordine, „Străinul și drepturile lui”, „Creșterea străinilor”, „Păstrarea drepturilor străinului”, „Drepturile și îndatoririle lui – trecut și prezent”. Cum esența acestui simpozion a fost prezentată în editorialele numerelor din 15 noiembrie și 1 decembrie ale acestei reviste, nu mai este nevoie de nici un comentariu. O remarcă trebuie însă făcută, aceea că, fiind prezentată pentru prima dată, tema abordată la această Convenție s-a dovedit a fi o sărbătoare care i-a umplut de bucurie și le-a dat putere tuturor ascultătorilor. Întâlnirea de seara a constatat în scurte dezbateri privind „Organizația activităților postbelice” și „Loialitatea sub persecuție”. Surpriza serii a fost făcută de președintele Convenției care a prezentat și a citit integral numărul 14 din *Știrile Împărăției*. Ultima intervenție a acelei serii, discursul „Mergi, fă ucenici din toate neamurile”, a fratelui Knorr, publicată în acest număr, a fost întregită de anunțul acestuia că 100.000 de copii din numărul 14 al *Știrilor Împărăției*, care a fost lansată mai întâi în Canada, erau pregătite pentru a fi distribuite în teritoriu. Cei mai bine de 3.500 de participanți la Convenție au simțit că aceasta era cea mai bine organizată adunare de până atunci.

Ceremonia botezului realizat pentru 60 de doritori a fost debutul unei frumoase, însorite și moderat răcoroase dimineți de duminică. Apoi a urmat un discurs al unuia dintre membrii oficiului canadian, intitulat „Aducând comoară în ceruri”, urmat de adunarea obișnuită realizată pe teren, de mersul din casă în casă și ultimele acțiuni de promovare a discursurilor publice inițiate. După-amiaza devreme, Convenția s-a mutat în clădirea Maple Leaf Gardens. Prezența publicului la discursul de la ora trei „O Lume, un Guvern” a fost remarcabilă. Alte 5.000 de persoane au venit să audieze discursul, ridicând numărul celor prezenți la 11.000. Niciodată nu a mai fost înregistrat un public atât de receptiv. Entuziasmul și aprecierea lor au atins cel mai înalt nivel la sfârșitul discursului fratelui Knorr, când acesta din urmă a anunțat că prezentarea lui era disponibilă în broșuri, iar prima ediție a acestei broșuri va fi împărțită gratuit celor prezenți la eveniment.

A urmat o scurtă pauză, pentru ca apoi, la 16:50, Convenția să se reunească pentru prezentările finale când avea să fie făcută publică semnificația numelui Convenției. Aceasta s-a realizat în cadrul simpozionului celor patru locutori anunțați, inclusiv președintele adunării și fratele Knorr. Cei patru au vorbit, în ordine, despre „Îndatorirea celor aleși”, „Ducerea mai departe a activității pentru a găsi noi aleși”, „Îmboldul rezidării”, „Progresul lucrărilor de rezidare”. Revista speră să publice aceste articole importante anul viitor. Fratele Knorr, în calitate de președinte al Asociației Internaționale a Studenților Bibliei, a închis lucrările simpozionului și ale întregii adunări prin câteva observații care au stârnit aplauze.

Înainte ca președintele să încheie Convenția cu o rugăciune, frații și-au exprimat dorința pentru organizarea unei alte întâlniri în Toronto, care să dureze mai mult de două zile, cândva anul următor. Efectele binecuvântate și stimulatoare ale acestei Convenții Teocratice din Toronto asupra celor prezenți vor avea o mare însemnătate în viitor pentru dezvoltarea lucrării spirituale de reconstruire din Canada, realizate de martorii credincioși ai lui Iehova sub călăuzirea Regelui nostru uns Isus Hristos.

BOAZ ÎȘI ÎNDEPLINEȘTE OBLIGAȚIA DE RUDĂ APROPIATĂ

Geana dimineții se deschidea asupra Betleemului. Micul oraș începea să se agite. În lumina palidă a noii zile câțiva localnici puteau fi zăriți în timp ce se grăbeau să rezolve cine știe ce îndatorire de fiecare zi. Iată că apare o frumoasă localnică din Moab. Cu bucurie în priviri și veselie în pas ea trece grăbită cu grația specifică celor obișnuiți să iasă în lume. Se întoarce și intră degrabă în locuința lui Naomi, o evreică respectabilă. Primele raze ale soarelui strălucesc deasupra orașului cocoțat pe deal. Străzile sunt acum străbătute de mai mulți oameni. Soarele suie tot mai sus pe cer. Deja s-a dus răcoarea proaspătă a dimineții ce vine din roua Muntelui Hermon aflat la mulți kilometri spre nord. Deși nu este încă vară, ținând cont de calendar, perioada secetoasă de șase luni este deja bine intrată în drepturi, iar soarele își face simțită arșița devreme în zi. Oamenii se pot acum vedea pretutindeni. Comercianții își expun mărfurile; agricultorii se pregătesc să meargă pe ogoarele ce înconjoară orașul; iar la porțile orașului mici grupuri stau și discută despre întâmplările zilei. Mica așezare a Betleemului este acum trează.

Un evreu mai în vârstă stă singur la porțile orașului. Gesturile și veșmintele sale arată că este un om cu stare, o personalitate de vază pentru acea comunitate. Ceilalți îi arată respectul cuvenit, dar omul nu intră în conversația care se poartă lângă el. Ochii lui scrutează fiecare nouă prezență, trecând rapid de la cei ce intră și ies la cei care se opresc. Evident caută pe cineva. Se ridică dintr-o dată și se îndreaptă grăbit către un bărbat strigând: „Hei tu! Vino deoparte, stai aici.” Cel astfel chemat se supune. Evreul adună apoi în jurul lui zece bărbați la fel de bătrâni ca și el, și le cere să se așeze. Ceilalți aflați în apropiere se strâng mai aproape, unii sprijinindu-se de zid, iar alții așezându-se să vadă ce se întâmplă mai departe. Curtea își începea lucrările. Evreul în vârstă, al cărui nume era Boaz, a chemat alături pe cei neam cu el pentru a lămuri o problemă legală.

Pentru a putea înțelege faptele, este nevoie să aflăm pe scurt ce evenimente au dat naștere acestei situații. Elimelec și Naomi, din Betleem, se mutaseră în Moab împreună cu cei doi fii ai lor. Fiii lor s-au căsătorit cu femei din Moab. Elimelec și cei doi fii au murit, lăsând în urmă trei văduve fără copii. Naomi și una dintre norurile sale, Rut, se întorc în Betleem în vremea recoltei cerealelor. (Rut capitoulul unu) Aici Naomi avea „o rudă după bărbat. Acesta era un om foarte bogat, din familia lui Elimelec, și se numea Boaz.” Rut s-a folosit de dreptul săracului și al străinului și s-a dus să adune grânele rămase în urma secerișului. S-a întâmplat astfel că a adunat grâu de pe ogorul lui Boaz. – Rut 2:1-3.

Începem să cunoaștem modul în care gândea Boaz, după ce acesta își vizitează ogorul. „Și iată că Boaz a venit din Betleem și le-a zis secerătorilor: „Iehova să fie cu voi!” Iar ei i-au zis: „Iehova să te binecuvânteze!” El și ajutoarele sale îl slăveau pe Iehova. Nu era leneș când venea vorba de treabă, și îi supraveghea pe lucrători. Când a văzut-o pe Rut, a spus: „A cui este tânăra aceasta?” Aflând că era femeia din Moab ce se întorsese cu Naomi, s-a arătat milos și bun față de aceasta. I-a spus lui Rut să stea acolo și să strângă grâne; a ajutat-o oferindu-i mâncare și băutură; le-a poruncit secerătorilor să o sprijine la strânsul grânelor. De ce? Nu pentru a o impresiona pe frumoasa din Moab și pentru a o câștiga pentru sine, satisfăcându-și fanteziile senectuții, așa cum insinuează unii critici religioși. Boaz a ajutat-o pe Rut pentru felul în care aceasta s-a purtat cu Naomi, pentru că și-a părăsit pământul natal pentru a fi cu poporul lui Israel și pentru că prin voința ei a venit sub aripile protectoare ale lui Iehova, Dumnezeuul Israelului. – Rut 2: 4-16, *A.S.V.*

Când Rut s-a întors la Naomi la sfârșitul zilei, Naomi a spus, referindu-se la Boaz, „Omul acesta ne este o rudă apropiată” sau, conform cu nota de subsol, „acesta are drept de răscumpărare.” (Rut 2: 20) Astfel este invocată legea căsătoriei între rude din legea mozaică. Deuteronomul 25: 5-10 spune: „Când frații vor locui împreună și unul din ei va muri fără să lase copii, nevasta mortului să nu se mărite afară cu un străin, ci cumnatul ei să se ducă la ea, s-o ia de nevastă și să se însoare cu ea ca cumnat. Întâiul născut, pe care-l va naște, să moștenească pe

fratele cel mort și să-i poarte numele, pentru ca numele acesta să nu fie șters din Israel. Dacă omul acesta nu vrea să ia pe cumnată-sa, ea să se suie la poarta cetății, la bătrâni și să spună: „Cumnatul-meu nu vrea să ridice în Israel numele fratelui său, nu vrea să mă ia de nevastă după dreptul de cumnat.” Bătrânii cetății să-l cheme și să-i vorbească. Dacă el stăruiește și zice: „Nu vreau s-o iau” atunci cumnată-sa să se apropie de el în fața bătrânilor, să-i scoată încălțăminte din picior și să-l scuipe în față. Și luând cuvântul, să zică: „Așa să se facă omului care nu voiește să ridice casa fratelui său.” Aceasta era legea care făcea obiectul discuției în acea zi la porțile Betleemului.

Situația lui Boaz era următoarea: În seara de dinaintea scenei de la porțile Betleemului, prezentate mai sus, curăța grâul de murdărie pe unul dintre ogoarele lui. A dormit acolo sub stele. Pe la miezul nopții s-a mișcat și s-a speriat dând cu ochii de o femeie la picioarele sale. Era Rut. Femeia l-a rugat să o învelească cu cămașa lui, spunându-i că îi este rudă apropiată. Astfel, Rut a invocat asupra lui legea căsătoriei între rude. Boaz a răspuns: „Fii binecuvântată de Domnul, fiică! Această faptă de pe urmă mărturisește și mai mult pentru tine decât cea dintâi, că n-ai umblat după tineri, săraci sau bogați. Acum, fiică, nu te teme, îți voi face tot ce vei zice, căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită.” (Rut 3: 10, 11, *A.S.V.*) Rut merita să fie răscumpărată.

Apare o întrebare: N-ar fi fost mai potrivit ca Boaz să se apropie de Rut, și nu Rut să vină la el în acest fel? Legea prezentată mai înainte arată că femeia preia inițiativa pentru a aranja lucrurile așa cum se cuvine. Pe lângă asta, Boaz avea motive întemeiate să aștepte. Cuvintele adresate lui Rut prezintă aceste motive „Este adevărat că am drept de răscumpărare, dar este o altă rudă mai aproape decât mine. Rămâi în noaptea aceasta aici. Și mâine, dacă vrea să te răscumpere, bine, să te răscumpere; dar dacă nu-i place să te răscumpere, te voi răscumpăra eu, viu este Domnul!” – Rut 3: 12, 13.

În dimineața zilei următoare Rut s-a grăbit spre casa lui Naomi, bucuroasă că va scăpa de necazul văduviei fără copii. Nu a trecut mult și Boaz, al cărui nume însemna „rapiditate, forță” a acționat repede pentru a se face dreptate. Așteptarea din fața porților orașului în acea dimineață, strângerea celor zece bătrâni, privitorii și cei care s-au strâns pentru a vedea ce se discută la „judecată”, toate acestea au fost deja descrise. Scena este în totalitate orientală. Porțile orașelor erau de obicei locurile folosite pentru discuții publice și întruniri, ca de asemenea și pentru citirea legii lui Dumnezeu. (2 Cronici 32: 6; Neemia 8:1-3) Acest loc era cu precădere folosit pentru judecată. Nu așa a poruncit Iehova? „Să pui judecători și dregători în toate cetățile pe care ți le dă Domnul, Dumnezeul tău, după seminițiile tale; și ei să judece poporul cu dreptate.” (Deuteronomul 16:18, 21:19; Iosua 20:4, Ezechiel 8:16) Porțile erau un loc ușor accesibil iar martorii pentru judecată erau ușor de găsit. Mai mult, fiind o judecată publică, bătrânii trebuiau să dea dovadă de mare integritate. Astfel, acționând în numele lui Rut și al lui Naomi, Boaz a prezentat problema înțelepților la porțile orașului. Acesta era locul pentru judecată indicat în legea căsătoriei între rude. – Deuteronomul 25:7.

Curtea a fost întrunită informal. Acțiunile sale nu au fost întârziate de birocrație. Justiția se mișca repede și sigur. Boaz a prezentat cazul pe scurt. „Apoi a zis celui ce avea drept de răscumpărare: „Naomi, întorcându-se din țara Moabului, a vândut bucata de pământ care era a fratelui nostru Elimelec. Am crezut de datoria mea să te înștiințez despre aceasta și să-ți spun: „Cumpăr-o, în fața locuitorilor și în fața bătrânilor poporului meu. Dacă vrei s-o răscumperi, răscumpăr-o; dar dacă nu vrei, spune-mi, ca să știu. Căci nu este nimeni înaintea ta care să aibă dreptul de răscumpărare și după tine eu am dreptul acesta.” Și el a răspuns: „O voi răscumpăra.” Rut 4: 3, 4, *A.S.V.*

Boaz prezintă cazul mai amplu, aducând în discuție legea căsătoriei între rude. „În ziua în care vei cumpăra țarina din mâna Naomei, o vei cumpăra în același timp și de la Rut, Moabita, nevasta celui mort, ca să ridici numele mortului în moștenirea lui.” Acest fapt punea lucrurile într-o nouă lumină. Noua achiziție nu va fi a lui, ci o sămânță alta decât a lui, răsărită din

Elimelec și Mahlon, va fi moștenitorul. Va trebui dar să cumpere pământul cu propriul avut, și astfel făcând nu va spori averea pe care o va lăsa. Astfel a gândit cel egoist și a răspuns: „Nu pot s-o răscumpăr pe socoteala mea, de frică să nu-mi stric moștenirea mea; ia tu dreptul de răscumpărare, căci eu nu pot s-o răscumpăr.” A fost descălțat ca un simbol al faptului ca nu și-a putut îndeplini îndatorirea. Cu un picior desculț și cu altul încălțat, ce figură jalnică avea! Cei astfel descălțați erau disprețuiți în Israel și nu erau deloc plăcuți vederii. - Rut 4: 5-8; Isaia 20: 2-4; Cântarea Cântărilor 7: 1; Luca 15: 22.

Boaz și-a dus până la capăt rolul de cea mai apropiată rudă. Înaintea curții adunate el a cumpărat tot ce era al lui Elimelec, Mahlon și Chilion. A cumpărat-o pe Rut ca soție pentru a duce mai departe seminția celor morți, astfel încât aceștia din urmă să nu fie uitați iar numele lor să nu se stingă. Le-a cerut celor adunați să fie martori la ce se întâmplase. Astfel, din Boaz și din Rut s-a născut Obed, bunicul lui David, înaintașul lui Isus, Fiul lui David. – Rut 4:9-22.

Toate acestea sunt mai mult decât niște scene care zugrăvesc fapte pline de culoare sau, pentru oamenii moderni, fapte interne, civile trăite în Pământul Ales cu sute de ani în urmă, în zilele judecătorilor. Ele au o însemnătate profetică pentru aceste „din urmă zile”. Așadar Boaz îl simbolizează pe Isus Hristos. Rut îi reprezintă pe martorii unși care slujesc acum pe pământ. Rudele care nu au vrut să-și îndeplinească îndatoririle îi întruchipează pe „slujitorii nevređnici”, cei care slujesc doar pentru ceea ce îi îmbogățește și le este de folos. Așa cum a făcut Boaz în cazul lui Rut, Isus Hristos vizitează „ogoarele” sau lucrurile care îi aparțin pe pământ, inspectează și dă indicații despre cum trebuie strânsă recolta. El se arată milos față de urmașii Săi, mângâindu-i și întărindu-i cu putere spirituală și ajutor material. Isus este prompt în a îndeplini legea lui Iehova legată de binecuvântarea și mântuirea slujitorilor Săi pământești, îi întărește pentru a aduce și mai multe roade care să slujească Împărăției, nu îi lasă pradă ocărilor. Așa cum Rut a devenit soția lui Boaz, cei care au mai rămas pe pământ din martorii unși ai lui Iehova sunt uniți cu Mai Marele Boaz, Isus Hristos.